

ရှင်နုနုသံ မျှော်လင့်ချက်

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် အင်တာဗျူး

AUNG SAN SU KYI

THE VOICE OF HOPE

CONVERSATIONS WITH ALAN CLEMENTS

ဟောင်ဆန်းကြယ်

မြန်မာပြန်

2013. GRAPHIC DESIGN : KYAW MINN MOUNG

ရင်စွန့်သံမျှော်လင့်ချက်
ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အင်တာဗျူး

မောင်ဆန်းကြယ်
မြန်မာပြန်

AUNG SAN SUU KYI

THE VOICE OF HOPE

CONVERSATIONS WITH ALAN CLEMENTS

ဒုင်းဂေ့ဖြူစာပေ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဦးလွင်ဦး ၊ လွင်ဦးစာပေ ၊ (လှည်းတန်း) (ယာယီ - ၁၉၇၀)
အမှတ် ၁၃၅ ၊ ရဲဘော်သုံးလမ်း ၊ ဇော့ကန်ရပ်ကွက်
အင်းစိန်မြို့နယ် ၊ ရန်ကုန်မြို့ ။

မျက်နှာပိုးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးဝင်းကျော်ထွန်း ၊ မုံရွေးပုံနှိပ်တိုက် ၊ (မြဲ - ၀၇၉၅၅)
အမှတ် (၁၄၀) ၊ ၄၅ လမ်း ၊ ရန်ကုန်မြို့ ။

တွန်ပျူတာစာပီ

မခင်သန္တာထွန်း

မျက်နှာပိုးပန်းချီ

ကျော်မင်းမောင်

ပထမအကြိမ် ၂၀၁၄ ၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

တန်ဖိုး - ၄၅၀၀

ပြန်ချိရေး

လွင်ဦးစာပေ (လှည်းတန်း)

အမှတ် ၁၆ ၊ (အေ) ၊ လှည်းတန်း (၂)လမ်း ၊ ကမာရွတ် ၊ ရန်ကုန်

၃

ဇွန်း - ၀၉-၇၂၀၆၀၁၇၆

မောင်ဆန်းကြယ်

၉၂၃-၂

ရင်ခုန်သံမျှော်လင့်ချက် အေအောင်ဆန်းစုကြည်အင်တာဗျူး

မောင်ဆန်းကြယ်-ရန်ကုန်။

လွင်ဦးစာပေ (လှည်းတန်း) ၊ ပထမအကြိမ် ၊ ၂၀၁၃။

၃၆၀-စာ ၊ ၁၅ x ၂၂ စင်တီ

(၁) ရင်ခုန်သံမျှော်လင့်ချက် အေအောင်ဆန်းစုကြည်အင်တာဗျူး

မာတိကာ

၁။	မိတ်ဆက်	၁
၂။	နိဒါန်း	၇
၃။	အမိန့်ငံမှာ ကျွန်မတို့ထောင်ကျနေတယ်	၂၁
၄။	တိန်းရှောင်နေရင် ဘယ်ပြဿနာမှ ပြေလည်သွားမှာမဟုတ်ဘူး	၅၁
၅။	သစ္စာဆိုတာ အင်အားအပြင်းဆုံးလက်နက်	၇၃
၆။	ဒီမိုကရေစီရဖို့ အလုပ်လုပ်ကြစို့	၁၀၁
၇။	ကျွန်မကို အမိကရပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ထင်နေတာ အံ့အားသင့်မိတယ်	၁၂၇
၈။	လူ့အင်အားကောင်းအောင် နိုင်ငံအချင်းချင်း ချိတ်ဆက်ကြပါ	၁၄၉
၉။	သူတော်စင်တွေရဲ့ လုပ်ရပ်	၁၇၇
၁၀။	ရန်သူတွေကို မုန်းလို့ မရဘူး	၁၉၉
၁၁။	အကြမ်းဖက်လမ်းစဉ်ဆိုတာ နည်းမှန်လမ်းမှန် မဟုတ်ဘူး	၂၂၁
၁၂။	ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူကမှ အရှက်တံ့ကွဲ အကျိုးခံစားခွင့်မလုပ်နိုင်ဘူး	၂၄၅
၁၃။	ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အားကိုးကြရမယ်	၂၆၇
၁၄။	ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရင်ဆိုင်ရဖို့ သတ္တိရှိပါ	၂၉၃
၁၅။	အာဇာမဲ့ဩဇာ	၃၁၇
၁၆။	ရွှေတိဂုံအနောက်မုခ်မှာ အေအောင်ဆန်းရကြည်ပြောတဲ့ သမိုင်းဝင်မဟာမိန်ခွန်း	၃၄၁

မိတ်ဆက်

ရှစ်လေးလုံးကာလက မြန်မာပြည်သူတွေဟာ ရေဒီယိုရှိတဲ့နေရာကို ပြိုတိုးပြီး သဲသဲမဲမဲ နားထောင်ကြတယ်။ တစ်ပြည်လုံးက သတင်းတွေကိုသာမက နိုင်ငံရေးကို ပြီးဆောင်တိုက်ပွဲဝင်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို သတင်းထောက်တွေ၊ နိုင်ငံခြား အသံလွှင့် ဌာနတွေကနေ မေးတဲ့ အင်တာဗျူးတွေကိုလည်း စွဲစွဲမက်မက် နားထောင်ကြတယ်။ အသံလွှင့် နေချိန်မှာ ဦးဖု၊ ဦးအောင်ကြီး၊ ဦးတင်ဦး၊ အေအောင်ဆန်းစုကြည် စတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေရဲ့ အတွေ့အကြုံ၊ ထင်မြင် ယူဆချက်၊ အနာဂတ်ရည်မှန်းချက်တွေက ပြည်သူတွေအတွက် အားဆေးတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြရတယ်။ အင်တာဗျူပါက နှိုက်ထုတ်တတ်ရင် တတ်သလို အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ဆီကနေ ခုန်ထွက်လာတဲ့ စကားလုံးတွေကလည်း ပြည်သူတွေအတွက် မလိုင်လုံးတွေ ဖြစ်သွားတယ်။

အင်တာဗျူးတွေထဲမှာ ပြည်သူ့ရင်ဘတ်ကို အမှန်ဆုံးပေါက်နိုင်တာကတော့ အေအောင်ဆန်းစုကြည်အင်တာဗျူးပါပဲ။ အေရဲ့ အဖြေတွေက အပိုအလိုမပါ။ အကြွင်း အကျန်မရှိ။ ရှင်းခနဲ လင်းခနဲ ကွင်းခနဲ ကွက်ခနဲ ရှိလို့ ထိရောက်လှတယ်။ မဖြေတတ်ရင် ချောက်ကမ်းပါးထဲ ပြုတ်ကျသွားနိုင်တဲ့ ငါ့ရင့်သတင်းထောက်တွေရဲ့ အမေးတွေကို နိုးခနဲ အော်ခနဲ ပြောသွားတာက သောတရှင်တွေရဲ့ ရင်ဘက်ထဲမှာ သံမှိုစွဲသလို စွဲနှစ်ဝင်သွားတယ်။ အချွန်နဲ့ မတတ်တဲ့ အဲဒီအင်တာဗျူတွေရဲ့ အမေးတွေကို တချက်တည်းမလှုပ်နိုင်အောင် ချုပ်ထားလိုက်နိုင်တယ်။ ပြည်သူတွေကို အေရဲ့ ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်တဲ့ အချက်တွေထဲမှာ အဲဒီအင်တာဗျူးတွေကလည်း တကုန်အစေ့နဲ့ ပါဝင်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ဘူး။ အေရဲ့ အင်တာဗျူးတွေကို အဲဒီကထဲက ဖြေနေရတာ အခုထိပဲ။ နောင်လဲ အများကြီး ဖြေနေရဦးမယ်။ ဒီမိုကရေစီ ထူထောင်ရာမှာရော၊ ကျင့်သုံးရာမှာရော ပွင့်လင်းမြင်သာမှုရဲ့ နိဒါန်းဖြစ်တဲ့ အင်တာဗျူးက ရောင်ခြည်တစ်ခုဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။

အေရဲ့ အင်တာဗျူးတွေက များလှပေမဲ့လို့လဲ စာအုပ်အနေနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ထားတာ ဘယ်နှစ်အုပ်ရှိတယ်ဆိုတာ မသိရဘူး။ အမေရိကန် ဂျာနယ်လစ် အလန်ခလီမန်က

မြန်မာနိုင်ငံရေး အခြေအနေကို စနစ်တကျ လေ့လာပြီး ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို အင်တာဗျူးထားတယ်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ရဲ့ ပါရမီငါတ်ခါ ပညာဗဟုသုတ၊ အတွေ့အကြုံတွေ ရောသမမွှေထားတဲ့ အပြေတွေကလည်း အရောင်တလက်လက်နဲ့ တောက်ပနေတယ်။ ပစ်ကွင်းကို ဒိုင်းခနဲ ထိမှန်ပြီး စီးစီးပိုးပိုး ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရှိလှတယ်။ စကားလုံးခွန်အားကောင်းလှတယ်။ ဒီလိုအဘက်ဘက်က အားကောင်းလှတဲ့ အင်တာဗျူး တွေကို အလန်ခလိမန့်က **THE VOICE OF HOPE** အမည်နဲ့ တအုပ်အပြစ် ဖန်တီးပြီး ကမ္ဘာ့ဒီမိုကရေစီ ပရိတ်သတ်တွေဆီ အရောက်ပို့လိုက်တယ်။ ကမ္ဘာ့စာအုပ်စင်မှာ ဖွဲ့လယ်တံတံတဲ့ စာအုပ်ကြီး ပြစ်သွားတယ်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို သာမက အင်တာဗျူး အလန်ခလိမန့်ကိုပါ ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းလှတယ်။ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ အလန်ခလိမန့် ခင်ဗျား

ဒီနေရာမှာ မစ္စတာအလန်ခလိမန့်အကြောင်း အကျဉ်းချုပ် ပြောပြချင်ပါတယ်။ သူက အမေရိကန်နိုင်ငံက ဂျာနယ်လစ်ဖြစ်သလို စာရေးဆရာလည်း ဟုတ်တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်ရုံသာမက အမေရိကန်တွေထဲက ပထမဆုံး ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းပြုခဲ့သူ။ မြန်မာပြည်မှာ ရဟန်းဘဝနဲ့ (၈)ဝါတောင် သတင်းသုံးခဲ့တာ။ (၈)အရမှာ ဦးနေဝင်းအစိုးရက ငွေမဲတွေ ကြေငြာလိုက်တဲ့အခါ နဂိုကမှ ဆင်းရဲတွင်းနက်လို့ အားပြတ်နေတဲ့ ပြည်သူတွေဟာ ချိနဲ့ သွားရတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ စီးပွားရေးသရုပ်သဏ္ဍာန်ကို ပြနေတဲ့ သပိတ်ထဲကဆွမ်းနဲ့ ဆွမ်းဟင်းတွေကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာရော၊ ဆွမ်းခံကြရင်း တွေ့နေရတဲ့ ဒကာဒကာမတွေရဲ့ အဖော်အထားကို မြင်ရတဲ့ အနေအထားမှာရော မြန်မာတွေကို ချစ်နေပြီး မြန်မာတွေရဲ့ ဒုက္ခကို သူ့ဒုက္ခလို့ ခံစားနေရတဲ့ အမေရိကန်ရဟန်းဟာ မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာ ဆက်နေချင်စိတ် ကုန်ခန်းသွားတယ်။ မြန်မာပြည်သူတွေရဲ့ ဒုက္ခကို ဆက်မကြည့်ရက်တော့တဲ့အဆုံး ဗီဇာသက်တမ်းမတိုးတော့ဘဲ သူချစ်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကနေ ထွက်ခွာသွားတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံထဲကနေ ထွက်ခွာသွားပေမဲ့လို့ မြန်မာစိတ်ရှိသူ မြန်မာကိုချစ်သူပီပီ သူနိုင်တဲ့ဘက်ကနေ အချိန်မရွေး မြန်မာနိုင်ငံကို ကူညီမယ်၊ သူ့အပေါ်တင်နေတဲ့ မြန်မာ

ဗုဒ္ဓဘာသာတွေရဲ့ ကျေးဇူးကို ဆပ်မယ်လို့ ပိုင်းဖြတ်ထားပုံရတယ်။ ဒီစာအုပ် အပါအဝင် မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်း ရေးထားတဲ့ တခြားစာအုပ်တွေကို ပြုစုပြီး ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိလိုက်တာက အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည် ဖော်လိုက်တာလို့ ယူဆရတယ်။ သူက မြန်မာပြည်မှာ အနေကြာခဲ့လို့ မြန်မာပြည်နဲ့ မစိမ်းရုံသာ မဟုတ်ဘူး။ အတွင်းလူ မိတ်ဆွေကြီး ဖြစ်နေတယ်။ မြန်မာရေးဝသူလို့တောင် ဆိုနိုင်တယ်။

မြန်မာပြည်က ပြန်သွားတော့လည်း သူယုံကြည်ကိုးကွယ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာအကြောင်း လူ့အခွင့်အရေးအကြောင်းတွေကို ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးက သူ့ရဲ့ရောက်တဲ့ နေရာတွေမှာ တောပြောပို့ချတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံထဲက လူ့အခွင့်အရေးတွေအတွက် တစိုက်မတ်မတ် ဆောင်ရွက်တယ်။ Project USA/ Canada ကို ပူးတွဲ တည်ထောင်ပြီး ဒီရိုက်တာ လုပ်တယ်။ မြန်မာတွေကို သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ အမေရိကန် ကြီးလို့ တံဆိပ်တပ်ရင် မှားမယ် မထင်ဘူး။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နဲ့ အင်တာဗျူးဖို့အတွက်လည်း ဝန်ခံတကျ ပြင်ဆင်တယ်။ ဒေါ်စု ပြောသမျှ မိန့်ခွန်းတွေကို ဖတ်ပြီး ဒေါ်စုရဲ့ ဗီဒီယိုခွေတွေကိုလည်း မလွတ်တမ်း ကြည့်တယ်။ ဒေါ်စု ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကိုလည်း ဒေါ်စုအကြောင်းကို သေသေချာချာ မေးမြန်းစုံစမ်းတယ်။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဒေါ်စုအကြောင်းတွေ အနှစ်တွေ အနည်ထိုင်ပြီဆိုမှ အင်တာဗျူးလုပ်ခွင့်တောင်းပြီး ဗျူးတာ... ဒါကြောင့်ပဲ ဒီအင်တာဗျူးစာအုပ်ကြီးက ဒေါ်အောင်ဆန်း စုကြည်ရဲ့ ဘဝအစိတ်အပိုင်းကို ဒေါ်စုကိုယ်တိုင် ပြောပြနေလို့ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ရဲ့ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်လို့လည်း ပြောလို့ရတယ်။ နိုင်ငံရေး အကွေ့အကောက်တွေကို ဖွင့်ထုတ်ထားပြီး နိုင်ငံရေးမျက်လုံးကျယ်လာအောင် ချဲ့ပေးထားလို့ နိုင်ငံရေးအဘိဓမ္မာ စာအုပ်လို့လည်း ပြောလို့ရတယ်။ ဒေါ်စုလေ့လာဆည်းပူးထားတဲ့ ဗဟုသုတတွေကို ဝေငှထား လို့တယ်။ လေးအိုးကြီးလို့လည်း ပြောလို့ရတယ်။ စိတ်ထားကောင်းအောင် လမ်းညွှန်ထားလို့ ဘဝနီတိလို့လည်း ပြောလို့ရတယ်။ ရန်သူအပေါ် အာဇာနည် မထားဘဲ ခွင့်လွှတ်ခြင်းနဲ့ အနိုင်ယူတတ်အောင် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပြနေလို့ သူတော်စင်တစ်ဦးရဲ့ ပန်းချီကားချပ်ကြီး

လို့လည်း ပြောလို့ရတယ်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ရဲ့ စိတ်နေ စိတ်ထားနဲ့ ဘဝကို သိချင်တယ် ဆိုရင် ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ဖြစ်အောင်ဖတ်ပါ။ ဒီစာအုပ်မဖတ်ရသေးရင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားနဲ့ ဘဝကို မသိသေးဘူးလို့ပဲ ပြောပါရစေ...

တစ်ခါ ဒေါ်စုက တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပြီး အဖြေရှာဖို့အတွက် နိုင်ယာလော့ ... နိုင်ယာလော့ နဲ့ ကလေးမုန့်တောင်းသလို တစာစာတောင်းဆိုနေပေမဲ့လို့ နိုင်ယာလော့ကို ငြင်းနေသူတွေ၊ ဒေါ်စုတက်လာရင်တို့ကို တီးတော့မှာပဲ၊ လှီးတော့မှာပဲ၊ ဖြိုတော့ မှာပဲ၊ ခုံရုံးတင်ပြီး ကြိုးပေး တော့မှာပဲလို့ ကိုယ့်စိတ်နဲ့နှိုင်းပြီး သံသယရှိနေသူတွေ ဒီစာအုပ်(မူရင်းစာအုပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ အခုဘာသာပြန်စာအုပ်ဖြစ်ဖြစ်)ကို ဖတ်ဖြစ်အောင် ဖတ်စေချင်တယ်။ ဒေါ်ခင်ကြည်က ဒေါ်စုကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဒီပြင်သူကို မပြောနဲ့ ဖခင်ကြီးကို လုပ်ကြံသွားတဲ့ ဂဠုန်ဦးစော ကိုတောင် မမုန်းဖို့ ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့တာ။ အမုန်းတရားကို ငယ်ကတည်းက အမြစ်ကနေ နှုတ်တက်အောင် လမ်းညွှန်ခံရသူဖြစ်လို့ မမုန်းတတ်ပါဘူး။ အာဇာတ မထားတတ်ဘူးလို့ ဝန်ခံထားတယ်။ သူ့ကို နှိပ်ကွပ်ခဲ့သူတွေအပေါ် ၊ နလန်မထူနိုင်အောင် အကွက်ချပြီး နှိပ်နှင်းခဲ့ သူတွေအပေါ် သူ့အချိန်တွေကို ပြုန်းတီးပြီး သူ့အသေကိုစောင့်နေတဲ့ သူတွေအပေါ် မုန်းမိရင် တော့ သူရုံးသွားပြီလို့လည်း အခွင့်သင့်သလို ဒေါ်စု ကိုယ်တိုင်ပြောထားတာတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ နိုင်ငံတော်ကို အဓိကတာဝန်ယူထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ နိုင်ငံတိုးတက် ရေးအတွက် ဒေါ်စုနဲ့တွဲပြီး သံသယကင်းကင်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သွားကြဖို့ ဒီနေရာကနေ တိုက်တွန်း ချင်ပါတယ်။

ခလိမန်နဲ့ မီးမေးတွေက ထဲထဲဝင်ဝင်ရှိလှတယ်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ရဲ့ အဖြေတွေကလည်း ထက်ထက်မြက်မြက် စူးစူးရှရှ ရှိလှတယ်။ ဉာဏ်ရည်ပြည့်ဝ သူနှစ်ဦးရဲ့ အမေးအဖြေတွေဖြစ်လို့ စာဖတ်သူတွေအတွက် မြန်မာပြန်ပြီး တင်ဆက် လိုက်ပါတယ်။ အလွန်အမင်း ဖတ်သင့်တဲ့ အင်တာဗျူးဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ဖတ်ရင်း လက်ခံသွားပါလိမ့်မယ်။ တစ်ပိုဒ်ဖတ်ရင် တစ်ပိုဒ်အကျိုးရှိမှာမို့ ဖတ်သလောက် ကျေးဇူးများမယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။

ဒီစာအုပ်ဘာသာပြန်ရာမှာ မူရင်းစာအုပ်နဲ့ အကူအညီပေးတဲ့ အရှင်ဂုဏ်သေဌ၊ Reporter ဂျာနယ်မှာ အပတ်စဉ် အခန်းဆက် ထည့်သွင်းဖော်ပြပေးတဲ့ အယ်ဒီတာချုပ် ကိုနွယ်ဦးလှိုင်၊ စာအုပ်ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ “လွင်ဦးစာပေ”က ကိုလွင်ဦး၊ ပန်းချီ ကျော်မင်းမောင် ၊ ကွန်ပျူတာနဲ့ ကူညီတဲ့ မခင်သန္တာထွန်း အပါအဝင် ကျေးဇူးတင် ထိုက်သူ မှန်သမျှကို ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်လိုက်ရပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ကနေ ဖြစ်ပေါ်လာသမျှ ဉာဏ်ပူဇော်ခကို အိအောင်ဆန်းစုကြည် တည် ထောင်ထားတဲ့ “အိခင်ကြည်စောင်ဒေးရှင်း” ကို လှူဒါန်းပါမယ်။

မောင်ဆန်းကြယ်

၂၀-၁၁-၂၀၁၃ ဗုဒ္ဓတူးနေ့

ရန်ကုန်မြို့

နိဒါန်း

ဒီစာအုပ်က မျက်မှောက်ခေတ်မှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ အမျိုးသမီး၊ ကမ္ဘာ့နာမည် အကျော်ဆုံး အတိုက်ခံ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နဲ့ အထူးတလည် အမေးအဖြေလုပ်ခဲ့တဲ့ အင်တာဗျူးတွေကို စုပေါင်းပြီး မှတ်တမ်းတင်ဖော်ပြထားတဲ့ စာအုပ် ပါပဲ။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ဆိုတာ မြန်မာပြည်သူတွေဆီ တရားမျှတမှု၊ လွတ်လပ်မှုနဲ့ ဒီမိုကရေစီ ယူဆောင်ပေးဖို့အတွက် အကြမ်းမဝက် ကြိုးစားမှုနဲ့ သတ္တိရှိရှိ ခေါင်းဆောင်သူ ဖြစ်လို့ ငြိမ်းချမ်းရေး နိဘယ်လ်ဆုနဲ့အတူ အပိုးတန်နိုင်ငံတကာဆုတွေ တပွေ့တပိုက်ကြီး ချီးမြှင့်ခံစားရသူ၊ ဗားကလပ်ဟာဘဲလ်နဲ့ စကားနဲ့ပြောရရင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်က အာဇာမဲ့ဩဇာရဲ့ အထူးချွန်ဆုံး အထင်ရှားဆုံး ပြယုဂ်တစ်ခုပါပဲ။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်က သူမ ပြတ်ကျော်ကြံ့တွေ့ခဲ့ရတာတွေကို ရန်ကုန်က သူမရဲ့နေအိမ်မှာ ၁၉၉၅ အောက်တိုဘာလကနေ ၁၉၉၆ ဇွန်လ ၁ ရက်အထိ ကိုးလကျော် ပြောပြပါတယ်။ ဒီပါရမီရှင်အမျိုးသမီးက သူမမှာရှိတဲ့ အပိုးတန်ဒဿနနဲ့ တန်ဖိုးတွေကို စကားလုံးတွေနဲ့ မျှဝေပေးသွားတာကိုလည်း ဖြတ်ခနဲ တွေ့ကြရပါတယ်။ မြန်မာပြည်သူ တစ်ရပ်လုံးအတွက် အသက်ကိုတောင် စတေးပြီး တိုက်ပွဲဝင်နေတဲ့ ဒီမိုကရေစီကြိုးပမ်းမှုနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ဘာမဆို စွန့်လွှတ်ဖို့ နောက်ဆုံး အန္တိမအထိ ခေါင်းဆောင်ဖို့ တာဖြစ်လို့

ရွေးချယ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာကိုလည်း သူမက ရှင်းပြထားတယ်။ ဒီစာအုပ်က သူတို့ကံကြမ္မာကို ရွေးချယ်ဖို့ အမှန်တရားအတွက် အနိုင်ယူဖို့အတွက် အခုအချိန်မှာ သူတို့ အသက်ဇီဝိန် တွေကိုတောင် စတေးနိုင်စွမ်းရှိကြတဲ့ ၄၅ သန်းသော မြန်မာပြည်သူတွေရဲ့ ပြန်လာနိုင်ဖွယ် ရှိတဲ့ အခြေအနေကို ဖော်ပြထားတဲ့ ဒီမိုကရေစီကြိုးပမ်းမှု ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုပါပဲ။

ဒီအင်တာဗျူးစီးရီးကြီးကို တကယ့်ကို သိက္ခာကြီးတဲ့ စာအုပ်ဖြစ်အောင် ဘာဖြစ် လို့ စီစဉ်ရတာလဲဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ရှင်းပြသင့်တယ်။ ရှင်းလည်း ရှင်းပြ ချင်တယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ မူလအစီအစဉ်က အစဉ်အတိုင်း အတိအကျ မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ အတိုင်း ထုတ်လုပ်ဖို့ပါပဲ။ တနေ့တုန်းက မြန်မာပြည်မှာ ဒီစာမူကြမ်းကို ကျွန်တော် ဖျက်ဆီးပစ်ရမလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် လွတ်လာပေမယ့်လို့ မသေချာ မရေရာတဲ့ အခြေအနေနဲ့ ဘယ်လိုမျိုး ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း မတွေ့တတ်ဘူး။ ဒေါ်စုက ဘယ်အချိန်မှာမဆို ပြန်ပြီး အချုပ်ခံရမယ့် အခြေအနေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆက်လုပ် နေအုံးမှာပဲဆိုတာကိုတော့ နားလည်ထားတယ်။ ထပ်ပြောရရင် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အချိန်မရွေး ဒီနိုင်ငံကနေ နှင်ထုတ်ခံရတဲ့ အခြေအနေကို ရင်ဆိုင်ရနိုင်တယ်။ (အခုတော့ ကျွန်တော်က မြန်မာနိုင်ငံက အမြဲတမ်းနာမည်ဆိုးစာရင်းထဲမှာ တကယ့်ကို ပါနေပြီဗျာ... မကြာခင်က ကျွန်တော် ပါရီသံရုံးမှာ ဗီဇာလျှောက်တော့ သံရုံးက ကျွန်တော့်ကို ဒီသတင်း ပြောပြ တော့မှ သိရတာ။) ကျွန်တော်နဲ့ ဒေါ်စု အင်တာဗျူးက ဗဟုသုတတွေကို အပြည့်အဝ ပေးထားပါတယ်။ အခန်းတိုင်း အခန်းတိုင်းက ခေါင်းစီးတွေကိုတော့ ကျွန်တော့် ပါစပ်ထဲမှာ ခံတွင်းတွေတာကို ရွေးပြီး တင်လိုက်တာ။ ဒီကြောင့်မို့ ဖြစ်ပွားခဲ့တာတွေကို စာဖတ်သူ ဖတ်တွေ့ရမှာပါ။ အင်တာဗျူးလက်ရေးစာမူကို ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကိုယ်တိုင် အနည်း ငယ်ဖြည့်စွက်ပြီး ပြင်ပေးထားတယ်။

ဒီစာအုပ်ဖြစ်လာပုံက ရှုပ်ထွေးလှတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အဓိကရုဏ်းတွေ ဘယ်လိုမျိုးဖြစ်ပွားခဲ့တယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်နားလည်စေနိုင်တဲ့ ရှင်းလင်းချက် တချို့ကိုလည်း ဒီစာအုပ်မှာ ဖော်ပြထားတယ်။

ကျွန်တော်က ၁၉၇၇ ခုနှစ်ကတည်းက မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ ပတ်သက်မှု ရှိခဲ့တာ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က ဗုဒ္ဓဘာသာရဟန်းတစ်ပါးအနေနဲ့ တရားထိုင်ဖို့ ဗီဇာ (၇) ရက်ရ တယ်။ ကျွန်တော်က မြန်မာနိုင်ငံကို ဗုဒ္ဓဘာသာယဉ်ကျေးမှုကျင့်သုံးတဲ့နိုင်ငံ၊ တနိုင်ငံလုံး

ကျောင်းပေါင်း ငါးထောင်ကျော်ရှိပြီး ရဟန်းသာမဏေ သီလရှင်ပေါင်း ဆယ်သိန်းကျော် သီတင်းသုံးနေထိုင်တယ်လို့ သိထားတယ်။ ဒီလို ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုအရိပ်ထိုးထားတဲ့ မြန်မာ နိုင်ငံမှာ နိုင်ငံခြားသားတွေကို မုန်းတီးသူ၊ ရုပ်သွင်ထူးခြားပြီး ဥပဒေမဲ့အာဏာရှင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်းက တစ်ပါတီ အာဏာရှင် စနစ်နဲ့ အုပ်ချုပ်နေပြီး အလွန်ကြောက်နေရတဲ့ နိုင်ငံ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရလို့ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားတယ်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်မှာ စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းလိုက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းရဲ့ တော်လှန်ရေးကောင်စီက အခြေအနေကို ဆိုင်းငံ့ထားလိုက်ပြီး နိုင်ငံကို ပြင်ပနိုင်ငံတွေနဲ့ ချက်ချင်း အဆက်အသွယ် ရပ်စဲလိုက်တယ်။ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ခေါ်တဲ့ တစ်နိုင် တည်း ထီးတည်း ရပ်တည်တဲ့ နိုင်ငံဖြစ်အောင် တည်ဆောက်လိုက်တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်းက နိုင်ငံခြားသတင်းထောက်တွေကို နှင်ထုတ်တယ်။ စက်ရုံတွေ၊ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေကို နိုင်ငံပိုင်သိမ်းလိုက်ပြီး ပြည်တွင်းသတင်း မီဒီယာကိုလည်း ထိန်းချုပ် လိုက်တယ်။ အကြောက်တရား၊ ဒီမိုကရေစီ၊ ညဉ့်ပန်း နှိပ်စက်မှုကို အခြေခံထားတဲ့ ပုလိပ်နိုင်ငံ အဖြစ် တည်ထောင်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်ဗီဇကုန်သွားတော့ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀က ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ သီတင်း သုံးတော်မူကြတဲ့ ရဟန်းတော်တွေရဲ့ လမ်းညွှန်မှုအောက်မှာ ဆက်ပြီး တရားဂုဗ္ဗတ်ချင်တဲ့ ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို ပြည်လည်ရပ်သိမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကျွန်တော် မြန်မာနိုင်ငံကနေ ထွက်ခွာ ခဲ့တယ်။ ၁၉၇၉ ခုနှစ်မှာတော့ ဗီဇအကြာကြီးရလို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကျွန်တော် ရဟန်း ပြုခွင့်ရခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်က ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ရှစ်နှစ် နေထိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနှစ်တွေ ကျော်လွန်သွားတော့ ကျွန်တော့်မှာ အမျိုးသားရေးနဲ့ဆိုင်တဲ့ တင်းကြပ်မှုကြီး တိုးပွားလာတယ်။ ကျောင်းရောက်လာကြသူတိုင်းက သူတို့တွေရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့ နေရုံ၊ ဒုက္ခခံစား နေရုံပဲတွေကို မကြာမကြာ ထုတ်ဖော်ပြောပြကြတယ်။ အဲဒီခေတ်ထဲမှာပဲ တချို့ငွေစက္ကူတွေဟာ နှစ်ကြိမ်တိတိ တရားမဝင်ကြောင်း ကြေငြာလိုက်လို့ ငွေမည်း ဖြစ်သွား တယ်။ နိုင်ငံရဲ့ ခုနစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းနီးပါးလောက် အသုံးမဝင် ဖြစ်သွားတယ်။ တရားမဝင် ငွေကြေငြာလိုက်တာက ကျွန်တော်တို့ကို တိုက်ရိုက်ထိသွားတယ်။ ဆွမ်းကွမ်းမပြည့်စုံမှုနဲ့ ကြုံတွေ့လာရတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော့်ဗီဇကို ဆက်မတိုးတော့ဘဲ အဲဒီ ဘုန်းကြီး ကျောင်းကနေ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ပြန်လာခဲ့တယ်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်မှာ မြန်မာကျောင်းသားအဖွဲ့လေးတွေက တစ်ပါတီ အာဏာရှင် စနစ်ကို ပြောင်းလဲစစ်ဖို့ လမ်းပေါ်ထွက်ပြီး တောင်းဆိုခဲ့ကြတယ်။ ပြိုင်ဘက်မရှိတဲ့ အာဏာရှင် ဦးနေဝင်းကို ပြောင်တော်လှန်လိုက်ကြတယ်။ ရဲရဲတောက် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မှုရဲ့ အကျိုးရလဒ် တွေကိုလည်း မျှော်လင့်ထားတယ်။ ပစ်ခတ်လို့ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ ကျောင်းသား (၄၁) ဦးဟာ အချုပ်ကားထဲမှာ ဖွန်းကြပ်ပြီး သေဆုံးသွားကြတယ်။ အဲဒီရက်စက်ကြမ်းကြုတ် လူမဆန်မှုက ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှု ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ဆွပေးဗွပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ကျောင်း သား လှုပ်ရှားမှုက ကြီးထွားသထက် ကြီးထွားလာတယ်။

မတ်လကုန်မှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဗြိတိသျှပညာရှင် မိုက်ကယ်အဲရစ်၊ သားကြီး အလက်ဇန်းဒါ၊ သားငယ် တစ်တို့နဲ့အတူ အောက်စဖို့ဒ်မှာနေတဲ့ အေအောင်ဆန်းစုကြည်ဆို ဖုန်းဝင်လာတယ်။ မိခင်ဖြစ်သူ အေခင်ကြည် လေဖြတ်ပြီး ရောဂါအသည်းအသန်ဖြစ်နေလို့ အကြောင်းကြားတဲ့ စိုးရိမ်စရာဖုန်း ဖြစ်နေတယ်။ နိုင်ငံခြားမှာ ၂၇ နှစ်နေထိုင်နေတဲ့ အေအောင်ဆန်းစုကြည်က ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာဆို အမိနိုင်ငံကို ပြန်လာနေကျ။ အခုလည်း အေအောင်ဆန်းစုကြည်ဟာ မိခင်ကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးကြောင့်မို့ ရန်ကုန်ပြန်လာခဲ့တယ်။ အေအောင်ဆန်းစုကြည်က နှစ်ပေါင်း ၁၅၀ လောက်နီးပါး ကျွန်ဘဝရောက်ခဲ့ရတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကို ၁၉၄၇ ခုနှစ်မှာ လွတ်လပ်ရေးယူပေးခဲ့တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ နာမည်အကျော်ဆုံး မြန်မာပြည်သူတွေ အကြည်ညိုဆုံးခေါင်းဆောင်၊ တပ်မတော်ဗမာ၊ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးပါပဲ။

၁၉၈၈ ဇူလိုင်လ ၂၃ ရက်နေ့မှာ ဦးနေဝင်းရဲ့ မြန်မာ့ရှစ်မြင်သံကြားကနေ မိန့်ခွန်းပြောရင်း မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီကနေ နှုတ်ထွက်လိုက်ပြီး အနာဂတ်မြန်မာ နိုင်ငံရေးအတွက် တစ်နိုင်ငံလုံး ဆန္ဒခံယူဖွဲ့ ကျင်းပဖို့ ကြေငြာလိုက်လို့ တစ်နိုင်ငံလုံး အံ့အား သင့်ပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားကြတယ်။ သံမဏိ လက်သီးဥပဒေနဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ် နီးပါးလောက် ပြည်သူတွေကို အုပ်ချုပ်ပြီးတော့ ပြည်သူတွေဟာ စိတ်ကူးတောင် မယဉ်ရဲတဲ့ ဦးနေဝင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနဲ့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ဦးနေဝင်း တောင်းဆိုနေတဲ့ အာဏာရှင်စနစ်ကနေ စစ်မှန်တဲ့ ဒီမိုကရေစီစနစ်ကို အလျင်အမြန် အာဏာ လွှဲပြောင်းပေးရေးအတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေဟာ ဦးနေဝင်းရဲ့ ပါတီဝင်တွေက အဲဒီတောင်း

ဆိုမှုကို ချက်ချင်းကန့်ကွက်လိုက်လို့ ရှုပ်ထွေးပြီး ပူပန်စရာ ဖြစ်သွားတယ်။ သန်းပေါင်းများစွာသော ပြည်သူတွေ့ဆိကနေ အဲဒါထွက်ပြီး ပြောင်ပြောင် တင်းတင်း ဝီဆန်မှုတွေကို ကြားခဲ့ကြ တယ်။ နိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးရှိ မြို့ကြီး မြို့လေးတိုင်းမှာ ဆန္ဒပြပွဲတွေကို ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆင်နွှဲကြပြီး ကြားဖြတ်အစိုးရဖွဲ့ပေးဖို့၊ လွတ်လပ်ပြီး တရားမျှတတဲ့ ရွေးကောက်ပွဲကြီး ကျင်းပပေးပြီး ပါတီစုံဒီမိုကရေစီစနစ် ကျင့်သုံးဖို့၊ အခြေခံ ပြည်သူ့အခွင့်အရေးတွေကို ပြန်လည်ရရှိဖို့အတွက် တောင်းဆိုခဲ့ကြတယ်။ ဒီလူ့ပင်လယ်ပြင်ကြီး အံ့ကြွလာမှုကြောင့်မို့ ဦးနေဝင်းရဲ့ သစ္စာတော်ခံ စစ်ဗိုလ်ချုပ်တွေဟာ သတ်မိန့်နဲ့အတူ စစ်သားထောင်ပေါင်းများစွာကို စေလွှတ်ပြီး တုန့်ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

ထောင်ပေါင်းများစွာရှိတဲ့ ကျွန်မတို့တွေက စစ်သားတွေရဲ့ ရှေ့မှာ အထောက်ခံခဲ့ကြတာရှင်... ကျွန်မတို့က တပ်မတော်သားတွေကို ချစ်တယ်။ တပ်မတော်သားတွေက ကျွန်မတို့နဲ့ ညီအကိုမောင်နှမတွေပဲ။ ကျွန်မတို့အားလုံး လွတ်လပ်မှုကို လိုချင်နေကြတာ။ ပြည်သူ့တပ်မတော်၊ တို့တပ်မတော်၊ ကျွန်မတို့နဲ့ ပူးပေါင်းပါဆိုပြီး ကျွန်မတို့က သံပြိုင်အော်ဟစ်သီကျုံးခဲ့ကြတာရှင်လို့ ဆန္ဒပြကျောင်းသူတစ်ဦးက ပြောပြတယ်။ အဲဒီရဲ့ အကျိုးရလဒ်က ရှစ်လေးလုံး အရေးတော်ပုံကြီးအနေနဲ့ သမိုင်းတွင်သွားတယ်။ မြန်မာ့ရှစ်လေးလုံး အရေးတော်ပုံကြီးက နောက်တစ်နှစ်အကြာ တရုတ်တိန့်အန်မင်ရင်ပြင်မှာဖြစ်တဲ့ ဒို့ထက်ပိုကြီးမားတဲ့ အဓိကရုဏ်းကြီးကို နှစ်ကြောင်းပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ သွေးရေတံခွန်ဖြစ်သွားတဲ့ အဲဒီအဓိကရုဏ်းကြီးမှာ လက်နက်မဲ့ ဒီမိုကရေစီတောင်းဆိုသူ ထောင်ပေါင်းများစွာ အသတ်ခံလိုက်ကြရတယ်။ ဒဏ်ရာရသူတွေကလည်း ရာတွေနဲ့ချီပြီး ထောင်နန်း စံကြရတယ်။

အဲ... ပွန်းကြပ်နေတဲ့ အမှောင်တိုက်ထဲကနေ ခေါင်းဆောင်သစ်ပေါ်ထွက်လာလို့ မျှော်လင့်ချက် အလင်းရောင်သန်းလာတယ်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၂၆ ရက်နေ့မှာ ရွှေတိဂုံစေတီတော် အနောက်မြောက်ဘက်မုခ် ရင်ပြင်မှာ လူပေါင်း ငါးသိန်းကျော်တက်တဲ့ လူထုအစည်းအဝေးပွဲကြီးမှာ ဒီမိုကရေစီ ကြိုးပမ်းမှုထဲ ဝင်လိုက်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကြေငြာလိုက်တယ်။ အဲအောင်ဆန်းစုကြည်က အခုလို ရှင်းပြတယ်။

အခုဆိုလို့ရှိရင် အားလုံးဒီမှာ ရောက်နေတဲ့ လူထုပရိသတ်ကြီးဟာ ဒီမိုကရေစီ စနစ်ကို မျှော်မှန်းပြီးတော့ ဒီမှာ ရောက်နေကြတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီမိုကရေစီ ပန်းတိုင်ကို ရောက်ဖို့ရာမှာ လူထုအားလုံးက စည်းစည်းလုံးလုံး ညီညီညွတ်ညွတ် စည်းကမ်း ရှိရှိ ချီတက်မှပဲ ရောက်နိုင်မှာပါ။

ကျွန်မက ဖေ့ဖေ့သမီးဖြစ်လို့ မြန်မာပြည်သူတွေရဲ့ ဒုက္ခကို မျက်နှာမလွှဲ နိုင်ဘူးလို့လည်း ဧိရုက သတိပေးလိုက်တယ်။

ဒီလူထုအစည်းအဝေးပွဲကြီးက ရောမအထောက်အပံ့ကြီးရပြီး အစပျိုးပေး လိုက်တယ်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်က လူထုကို လှုံ့ဆော်တဲ့အခါ ဒီမိုကရေစီစနစ်ကို ချီတက်ရာမှာ အကြမ်းမဖက်ရေးနဲ့ ပြည်သူတော်လှန်ရေးကို ပါးပါးနပ်နပ် အသုံးပြုသွားတဲ့ မဟာတ္တမဂန္တိနဲ့ မာတင်လူသာကင်းတို့ရဲ့ ခြေလှမ်းအတိုင်း ချီတက်ကြဖို့ ဆော်ပြသွားတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာကို အခြေခံတဲ့ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ကျေပွန်ရေးဆိုတဲ့ အဓိကအချက်က အဆင့်မြင့် နိုင်ငံရေး အိုင်ဒီယိုလိုဂျီကို တိုးတက်စေတယ်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်က မြန်မာ့စိတ်ဗိုင်း ဆိုင်ရာ တော်လှန်ရေးလို့ ကင်ပွန်းတပ်လိုက်တယ်။

ဒီမိုကရေစီအပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်နေဆဲဆဲအချိန် ၁၉၈၀ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ ၁၈ ရက်နေ့မှာတော့ အငြိမ်းစားယူသွားတဲ့ စစ်အာဏာရှင် ဦးနေဝင်းက နောက်ကနေ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ကိုင်တွယ်ထားတဲ့ စစ်တပ်ဟာ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးကို အာဏာသိမ်း လိုက်တယ်။ ဦးနေဝင်းက စစ်ဗိုလ်ချုပ် ၂၁ ဦးပါဝင်တဲ့ နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ငြိမ် ရေးအဖွဲ့ (နဝတ)ကို ဖွဲ့စည်းပေးပြီး နိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်စေခဲ့တယ်။ နဝတက မာရှယ်လော ဥပဒေနဲ့ အုပ်ချုပ်တယ်။ လူလေးယောက် ထက်ပိုပြီး စုရုံးလာရင် ဖမ်းပြီးထောင်ချတယ်။ ညမှာ ကာဗျူးအိမ်နဲ့ ထုတ်ပြန်ထားပြီး ပြည်သူ့တရားရုံးကို စစ်ခုံရုံးနဲ့ အစားထိုး လိုက်တယ်။ နိုင်ငံနဲ့အဝှမ်း ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ သြဂုတ်လအရေးခင်းကြီးမှာ ပါဝင်ခဲ့ကြတဲ့ ရဟန်းပြည်သူ ထောင်ပေါင်းများစွာကို နဝတက ဖမ်းချုပ်ထောင်ချပစ်လိုက်တယ်။ နဝတက ၁၉၉၀ နွေဦးကာလမှာ လွတ်လပ်ပြီးတရားမျှတတဲ့ ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပပေးမယ်လို့ ကြေညာပြီး ရွေးသိပ်ပေးလိုက်တယ်။ သုံးလအတွင်းမှာ ပါတီပေါင်း ၂၀၀ ကျော်ဟာ နဝတရဲ့ ရွေးကောက်ပွဲ ကော်မရှင်ဆီမှာ မှတ်ပုံတင်ကြတယ်။ အဲဒီပါတီ ၂၀၀ ကျော်ထဲမှာ အင်အားအကြီး ဆုံး၊ နာမည်အကြီးဆုံး၊ ရေပန်းအစားဆုံးပါတီကတော့ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နဲ့အတူ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်တွေ တည်ထောင်ထားတဲ့ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီ အဖွဲ့ချုပ် (NLD)ပါတီပါပဲ။

စစ်တပ်က ဒီမိုကရေစီပါတီတွေကို ထောက်ခံသူတွေအပေါ် ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ထပ်တလဲလဲ တိုက်ခိုက်နေလို့ နဝတရဲ့ သံလွင်ခက်က အတုအယောင် သံလွင်ခက်ပဲဆိုတာကို လေ့လာသူတွေနဲ့ ဒီမိုကရေစီခေါင်းဆောင်သူတွေက မကြာမီ သဘောပေါက်လာကြတယ်။ ၁၉၈၉-၁၉၉၀ နယူးယော့ခ်သတင်းစာထဲမှာ ဟောလို ဖော်ပြထားတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံသား ငါးသိန်းကျော်ကို အဓိကကျတဲ့ မြို့ပြဌာနကြီးတွေကနေ ရောဂါပိုးတွေ ကျရောက်လာနိုင်တဲ့ မြို့လေးတွေဆီ အတင်းအဓမ္မ ပို့လိုက်ကြတယ်။ နဝတက ဖယ်ရှားပစ်လိုက်တဲ့ အန္တရာယ်ရှိတဲ့နေရာတွေကို “ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို ထောက်ခံသူ တွေရဲ့အိမ်၊ ဒီမိုကရေစီလှုပ်ရှားသူတွေရဲ့ ကျောချရံ” လို့ သိထားကြရတယ်။

၁၉၈၉ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ-၂၀ ရက်နေ့မှာ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို နေအိမ် အကျယ်ချုပ် ချလိုက်တယ်။ ပါတီက တခြားခေါင်းဆောင်တွေကိုလည်း ထောင်ချ ပစ်လိုက်တယ်။

၁၉၉၀၊ မေလ ၂၇ ရက်နေ့မှာ ကျင်းပတဲ့ ရွေးကောက်ပွဲမှာ ဒေါ်အောင်ဆန်း စုကြည်ရဲ့ NLD ပါတီက အမတ်နေရာ ၄၈၅ နေရာမှာ ၃၉၂ နေရာ အပြတ်အသတ် အနိုင်ရလိုက်တယ်။ မဲဆန္ဒရှင်တွေရဲ့ ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းကျော် မဲရပြီး အောင်ပွဲခံလိုက်တာ။ ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း အရွေးချယ်ခံ ကိုယ်စားလှယ်တွေကို အာဏာလွှဲပြောင်းပေးရမယ့် အစား နိုင်ငံတဝှမ်းလုံးက ဥပဒေချိုးဖောက်သူတွေကို နဝတက ပြင်းထန်စွာ အရေးယူဖို့ လှုံ့ဆော်လိုက်ပြီး အရွေးချယ်ခံကိုယ်စား လှယ်ပေါင်းများစွာကို ဖမ်းဆီးထောင်ချပစ်လိုက် တယ်။ တချို့ကိုယ်စားလှယ်တွေကတော့ နိုင်ငံခြားကို ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားကြပြီး တခြားသူတွေကတော့ ပုံစံမျိုးစုံနဲ့ ငြိမ်နေလိုက်ကြရတယ်။

ငြိမ်သက်မှုမရှိတဲ့ အဲဒီနေ့တွေကနေစပြီး ဖြစ်ရပ်မျိုးစုံဟာ မြန်မာနိုင်ငံ ထဲမှာ ရှေ့တိုးလာသထက် တိုးပြီး ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ အသေးစိတ် ပြောပြဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဓိကကျတဲ့ အချက်တချက်ကို ပြောပြပါမယ်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ဟာ နေအိမ်အကျယ်ချုပ် ခြောက်နှစ်ကျပြီး ၁၉၉၅ ဇွန်လိုင်(၁၁)ရက်နေ့မှာ ပြန်လွတ်လာတယ်။ လွတ်လာပြီး (၄)လ အကြာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ စကားပြောတဲ့အခါ ကျွန်တော့်ကို ဟောသလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြတယ်။ ကျွန်မလွတ်လာတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဘာမှမပြောင်းလဲသေးပါဘူး။ ကျွန်မတို့က ကျွန်မတို့နိုင်ငံထဲမှာပဲ အကျဉ်းသားတွေ ဖြစ်နေကြသေးတယ်ဆိုတာ ကမ္ဘာကြီးကို အသိပေး လိုက်ပါတဲ့။

အီကတော့ ဝိနိင်ချုပ်ချယ်ပြီး အထူးတလည်လုပ်ခဲ့တဲ့ နဝတအုပ်ချုပ်မှု အောက်က မြန်မာနိုင်ငံမှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လမ်းရဲ့ နောက်ခံကားချုပ်ပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက နိုင်ငံနဲ့အတွန်း အဖမ်းခံကြရပြီး မြန်မာနိုင်ငံတာ နဝတအကျဉ်းထောင်လို ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအကျဉ်းထောင်ထဲမှာ စောင့်ပြီး နားထောင်နေကြတဲ့ မျှော်လင့်သံတွေ၊ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဝီဆန်တဲ့အသံတွေ ရောက်လာတယ်။

၁၉၉၅ အောက်တိုဘာလထဲ ကျွန်တော်မြန်မာပြည်ရောက်တုန်းက အဲဒီအောင်ဆန်းစုကြည်နဲ့ လုံးဝတွေ့ခွင့် စကားပြောခွင့် မရခဲ့ဘူး။ အဲ...ဒေရု ကလည်း ကျွန်တော့်ကို မသိသေးဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၇ နှစ်အတွင်းမှာ “Burma: The Next Killing Field - နောက်ထပ်လူသတ်ကွင်း” ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ မြန်မာပြည်က အရေးအခင်းအကြောင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကျွန်တော်ရေးထုတ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ “Burma's Revolution of the Sprit - မြန်မာ့တော်လှန်ရေးဝိညာဉ်” ဆိုတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုလည်း ဓာတ်ပုံတွေ ဝေဝေဆာဆာနဲ့ နောက်ထပ်တစ်အုပ်အဖြစ် ကျွန်တော် ရေးထုတ်ခဲ့သေးတယ်။ မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီ ကြိုးပမ်းမှုကို ပုံဖော်ထားတဲ့ ဒီရိုက်တာ John Boorman ရိုက်ကူးတဲ့ “Beyond Rangoon-ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ တစ်ဖက်မှာ” ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားအတွက်လည်း စာမူကြမ်းကို ပြန်ရေးတာ အကြံပေးတာတွေကို ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒီအပြင် မြန်မာပြည်က နေ ခိုးထုတ်လာတဲ့ ဗီဒီယိုခွေတွေကိုလည်း အချိန်တွေ အများကြီးပေးပြီး ကြည့်တယ်။ အဲဒီအောင်ဆန်းစုကြည်ပြောတဲ့ မိန်းခွန်းတွေကိုလည်း ဖတ်တယ်။ အဲဒီအောင်ဆန်းစုကြည်နဲ့ တွေ့လူတွေ၊ စကားပြောလူတွေနဲ့ တွေ့ရင်လည်း အဲဒီအကြောင်း ပေးတယ်။ မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီ လှုပ်ရှားမှုအကြောင်းကိုလည်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဟောပြောဖြစ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ဒီလှုပ်ရှားမှုက ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ ဘယ်လိုမျိုး နီးစွယ်ပတ်သက်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း အလေးပေးပြီးပြောတယ်။ ကျွန်တော်လေ့လာဆည်းပူးခဲ့ရသမျှထဲမှာတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ညှို့ယူအဖမ်းစားနိုင်ဆုံးကတော့ အဲဒီအောင်ဆန်းစုကြည်ပါပဲ။ တခြားသူတွေ အများကြီးကလည်း အဲဒီလို ခံစားကြရတယ်။ အဲဒီရက် ရုပ်ဝတ္ထုတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စဉ်းစားတွေးခေါ်မှု၊ စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စဉ်းစားတွေးခေါ်မှုတွေအပေါ်မှာ ထားရှိရမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လေးစားမှု၊ လူ့သိက္ခာ၊ အကြင်နာတရား၊ မေတ္တာတရားတွေနဲ့ဆိုင်တဲ့ ရောမအမြင်မျိုးကိုလည်း ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲရောက်တဲ့အထိ လောင်းထည့်ပေးတယ်။

အဲဒီရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ ပတ်သက်တာတွေကိုတော့ ကျွန်တော် လုံးဝ မသိပါဘူး။ ဒီစာအုပ်မှာ အဲဒီရဲ့ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ရက်ဖောက် ဖော်ပြထားတဲ့ အဲဒီရဲ့ အတိတ်ကဖြစ်ခဲ့တာတွေ အပါအဝင် အခြေခံကျတဲ့ သမိုင်းကြောင်းချက်အလက် အနှစ်ချုပ်ကလဲ့လို့ ကျွန်တော်နဲ့ အဲဒီရဲ့ မေးရင်း ဖြေရင်း ပြောကြားရင်းနဲ့ အဲဒီရဲ့ အတိတ်သမိုင်း လေးတွေ မဆိုစလောက်တော့ပါတယ်။ အများမသိသေးတဲ့ အဲဒီရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဘဝသမိုင်းက အများကြီး ကျန်နေသေးတယ်။ နှစ်တွေနဲ့ချီပြီးတော့ မိသားစုနဲ့ပူးပြီး နေအိမ်အကျယ်ချုပ် အချစ်ထားရချိန်မှာ အသံတိတ်ပြီး နေခဲ့ရတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ဒုက္ခရိပ် ရှင်သန်တိုးပွားခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးလွတ်မြောက်လာပြီးတဲ့အချိန်မှာ စစ်အာဏာရှင် နဝတရဲ့ ထောင်တံခါးတွေ ဖွင့်ထားပေးပေးလို့ အဲဒီရဲ့ကတော့ ဒုတိယပြောပြီး သတ္တိရှိရှိ လုပ်တယ်။ အဲဒီရဲ့ကို ဘာနဲ့မှ မတားမြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်သူကမှ အဲဒီရဲ့ကို ရပ်တန့် မပစ်နိုင်ဘူး။

ကျွန်တော်သိလိုက်ရတဲ့ အဲဒီအောင်ဆန်းစုကြည်ဆိုတာ အင်နဲ့အားနဲ့ လှုပ်လှုပ် ရှားရှားရှိသူ၊ ခိုင်မာတဲ့ခံယူချက်ရှိသူ၊ မှုနဲ့ လူနဲ့ တသားတည်းဖြစ်နေသူ။ တရားမျှတမှု၊ တာဝန်ယူမှုတွေနဲ့ အားပြည့်ထားသူပါပဲ။ အဲဒီအောင်ဆန်းစုကြည်က သူ့အားနည်းချက်ကို ဝန်ခံလေ့ရှိပြီး တချိန်တည်းမှာပဲ ကြောင်သူတော် လုပ်တာကိုလည်း အရမ်းစက်ဆုပ်တယ်။ အဲဒီမှာ အကြင်နာတရားရှိတယ်ဆိုတာကတော့ သေချာတယ်။ ကျွန်တော်တွေလိုက်ရတဲ့ အဲဒီအောင်ဆန်းစုကြည်ရဲ့ အကောင်းဆုံး အရည်အသွေးတစ်ခုကတော့ ရိုးသားမှုပါပဲ။ သူ့ဘာသာသူ တိုးတက်နေတဲ့ ခိုင်မာပြတ်သားတဲ့ ခံယူချက်က အဲဒီအရည် အသွေးရဲ့ အလယ်ဗဟိုမှာ တည်နေတယ်။ အဲဒီအောင်ဆန်းစုကြည်က ပိုပြီးနက်နဲကျယ်ပြန့်တဲ့ သစ္စာတရားကို သိဖို့အတွက် သူ့ဘဝကို ယာဉ်လုပ်ပြီး ရှာဖွေနေသူတစ်ယောက်ဆိုရင် လည်း ဟုတ်တယ်။ အဲဒီရဲ့က ဘာသာတရားနဲ့အညီ ရိုးရိုးလေးပဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် သိမ်သိမ် မွေ့မွေ့ ဝတ်ဆင်တယ်။ ...အဲဒီလို ရိုးရိုးလေး ဝတ်စား ဆင်ယင်တာကပဲ အရမ်းကို နှစ် သက်စဖွယ် ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီရဲ့က လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်တတ်တယ်။

အဲဒီအောင်ဆန်းစုကြည်က နှစ်သက်စဖွယ်ကောင်းတဲ့ ကြေ့ရှုပ် ကလေးလို့ပဲ။ လှပတဲ့ သူမရဲ့ ထူးခြားချက်တွေက ငျပုန်ဟိုက်ကူကဗျာတစ်ပုဒ်လို ဂန္ထဝင်မြောက်လှတယ်။ အဲဒီရဲ့က အရာရာမှာ စနစ်တကျရှိလှတယ်။ သူမ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ မြန်မာ့ရိုးရာ အဝတ်အစားတွေအတွက်ရော၊ ခေါင်းမှာပန်ထားတဲ့ ပန်းအတွက်ရော ဖိအားမရှိလှဘူး။ အဆင်ပြေသလို ဝတ်သွား။ ပန်သွားတာပါပဲ။ အဲဒီရဲ့ အသံက ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဝိတဆရာရဲ့ သံစဉ်လို ဟာမိုနီကျပြီး ချိုအေးနေတယ်။ အဲဒီရဲ့စကားလုံးတွေက ရိုးစင်းတယ်။ အဲလို ရိုးစင်းလို့

ပြည်သူ့ရင်ကို မှန်သွား၊ ထိသွားတာ။ အဲ... အဲစုက မသေချာဘဲ မပြောဘူး။ ပြောတဲ့ပြောတဲ့ ပြောတယ်။ တိုက်ရိုက်ပြောတယ်။

အဲဒါဖြစ်ရင် အဲစုက စင်းလုံးချော အပြစ်ကင်းသူလား။ အဲစုမှာ အပြစ်မရှိဘူးလား။ အဲစုက သူ့မှာလည်း တချို့အပြစ်တွေရှိကြောင်း ဝန်ခံထားတာကို ပထမဦးဆုံး တွေ့ရ ဖိုလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်က အဲစုနဲ့ စကားပြောခွင့်ရတာကို သဘောတွေ့ မနောတွေ့သလား ဆိုတော့ အဲစုက ကျွန်တော့်ကို ပေးချင်တဲ့ ဘဝ အတွေ့အကြုံတွေ၊ ဗဟုသုတတွေ၊ အတွေးအခေါ်တွေထက်ကို ကျွန်တော်က တကယ့်တိုပိုပြီး မျှော်လင့်နေတာဗျ... အဲအောင်ဆန်းစုကြည်က တကယ်ကို တသီးတသန့်နေတဲ့ အမျိုးသမီးလေ... သူ့ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာဘဝနဲ့ ပတ်သက်ရင်ရော၊ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလို့ ယူဆထားတဲ့ အတွင်းရေး နဲ့ဆိုင်တဲ့ လောကကြီးရဲ့ တချို့ရှုထောင့်အမြင်တွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင်ရော အရမ်းကို လျှို့ဝှက်ပြီး သိပ်သိပ်သည်းသည်း ရှိလှတယ်။ တချို့နေရာတွေမှာရှိတဲ့ မြေတိုက်ခန်းလေးထဲမှာ အလုပ်တိုပြီး နေချင်တဲ့ အဲစုကို ကျွန်တော် တွေ့ရတယ်။ တခြားနေရာ တွေမှာရှိတဲ့ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိလှတဲ့ စင်္ကြာဝဠာကြီးထဲမှာ နေချင်တာကို တွေ့ရတယ်။ အဲစုကို ကျွန်တော် တပြေးပြေးနဲ့ သဘောပေါက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ဆန္ဒက ကျွန်တော် လုပ်နေတာတွေထက် ပိုနေတယ်။ ဆိုလိုတာက ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဆန္ဒအတိုင်း မေးနေတာ။ အဲစုဆန္ဒအတိုင်း မေးတာမဟုတ်ဘူး။ ပထမဦးဆုံး အင်တာဗျူးမှာ အဲစုက ကျွန်တော့်ကို တောလိုပြောတယ်ဗျ... ကျေးဇူးပြုပြီး ရှင်မေးချင်တာကို မေးပါ။ အဲပမဲ့လို့ ရှင်အနေနဲ့ ကျွန်မဖြေချင်တာကိုပဲ ဖြေနိုင်မယ့် အဖြေကိုပဲ မျှော်လင့်ထားရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်တယ်တဲ့။ အဲအောင်ဆန်းစုကြည်က ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးမှာမဆို သူ့ကိုယ်ပိုင် စရိုက် ပြောင်းလဲမသွားဘူး။ အဲဒီအကျင့်ကို ကျွန်တော်လည်း ဒီအင်တာဗျူးလုပ်တော့မှ တကယ်ကို သဘောပေါက်တော့တာ။ ပြည်သူတွေ လွတ်လပ်ဖို့ တိုက်ပွဲဝင်နေတဲ့အချိန်မှာ တောင် အချုပ်အချာကင်းပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ပျော်ရွှင်နေတဲ့ အမျိုးသမီး။

ကျွန်တော့်တို့ရဲ့ ဒီအင်တာဗျူးကို ဘယ်လိုစလုပ်ဖြစ်ခဲ့တာလဲ။

၁၉၉၅ ဒီဇင်ဘာလဆန်းပိုင်းလောက်က ဒီအင်တာဗျူးကို စလုပ်ဖြစ်တာ။ ရန်ကုန်က ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ အဲအောင်ဆန်းစုကြည်ရဲ့ရုံးက ဖုန်းအလာကို ကျွန်တော် စောင့်နေခဲ့ရတာ ခြောက်ပတ်လောက် ကြာသွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပထမဦးဆုံး အင်တာဗျူးတာကို

ဖမ်းထားတဲ့တိုက်ခွေကို လက်ခံပြီး ရှေ့ဆက်လုပ်မယ့် အင်တာဗျူးတွေအတွက် ရက်ချိန်းကို စောင့်နေရတာ။ အောက်တိုဘာလဆန်းပိုင်းမှာ အဲဒီစီမံချက်အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ပထမဦးဆုံး ဆွေးနွေးကြတုန်းက အဲဒီရက် ကျွန်တော်တို့ ဟောလိုရှင်းပြတယ်ဗျ...။

ကျွန်မတို့ရဲ့အခြေအနေက နဝတလက်အောက်မှာဆိုတော့ ကြိုပြီးခန့်မှန်းလို့ မရဘူး။ ဒီကြောင့်မို့ ကျေးဇူးပြုပြီး စိတ်ရှည်သည်းခံပေးပါ။ မလောလိုက်ပါနဲ့။ ဟုတ်တယ်ရှင်... ဒီအင်တာဗျူးက ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ အချိန်ရမယ်ဆိုတာ အာမခံချက် မရှိဘူး။ ဒီပေမဲ့လို့ ကြိုးစားကြတာပေါ့ရှင်.....

အဲဒီရက် ကျွန်တော်တို့ တံခါးဘက်ကို လျှောက်လာတယ်။ ရပ်ပြီး ဟောလိုလည်း ပြောတယ်။

ဖေဖေပြောခဲ့တဲ့ စကားရှိတယ်ရှင်.... အကောင်းဆုံးကိုလည်း မျှော်လင့်ထားပါ။ အဆိုးဆုံးအတွက်လည်း ပြင်ဆင်ထားပါ။ အဲဒီနည်းက အမြဲတမ်း အကောင်းဆုံးချဉ်းကပ် နည်းပဲလို့ ကျွန်မထင်တယ်။

နိုင်ငံရေးဆူပူအုံကြွမှုက တနေ့ပြီးတနေ့ ပိုပြီး အရှိန်ပြင်းလာတယ်။ နိုဝင်ဘာလ ကုန်ပိုင်းမှာ NLD ပါတီကိုယ်စားလှယ်တွေက တစ်ကမ္ဘာလုံးကနေ ပြစ်တင်ရှုတ်ချနေတဲ့ နဝတအလိုကျ အမျိုးသားညီလာခံကနေ နှုတ်ထွက်လိုက်ကြ တယ်။ အဲဒီအောင်ဆန်းစုကြည်ရဲ့ အဓိကလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်နှစ်ဦးဖြစ်ကြတဲ့ ဦးတင်ဦး၊ ဦးကြည်မောင်တို့ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ ထုတ်ဝေတဲ့ နဝတရဲ့ The News Light of Myanmar သတင်းစာက ပိုပြီး တိုက်ခိုက် နေတယ်။ စစ်ကြွေးကြော်သံ၊ လူမျိုးရေးဝါဒနဲ့ သူမိမ်းကိုကြောက်တဲ့ ဝါဒဖြန့်ချိရေးတွေက သတင်းစာမှာ ဆယ့်နှစ်မျက်နှာ နေရာယူထားတယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စာမျက်နှာရဲ့ တစ်ဝက် လောက် နေရာယူထားတဲ့ အယ်ဒီတာ့အာဘော်က အဲဒီအောင်ဆန်းစုကြည်နဲ့ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်တွေကို မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း စကားလုံးတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်ထားတယ်။ စစ်တပ်က နိုင်ငံရဲ့ အေးချမ်းတည်ငြိမ်မှုကို ဖျက်ဆီးနေတာတွေကို အမြစ်ပြတ်ခြေမှုန်း ပစ်မယ်လို့ ကြေငြာထားတယ်။

နိုဝင်ဘာ (၃၀) သောကြာနေ့က NLD ဥက္ကဋ္ဌဦးတင်ဦးနဲ့ ချိန်းထားလို့ မှောင်နေတဲ့ လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း ကျွန်တော် လျှောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့က မိတ်ဆွေတွေလေး၊ ၁၉၈၀ မှာ ဦးတင်ဦး ထောင်ကနေ လွတ်လာတော့ ဒုလ္လဘာရဟန်းဝတ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက

ကျွန်တော်ကလည်း ရဟန်းဝတ်နဲ့။ သူနဲ့ ကျွန်တော်က ရဟန်းဘဝနဲ့ အတူတူနေခဲ့ကြတာ။ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်သွားနေတုန်း အနီးနားရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းက ရဟန်းသာမဏေတွေ ဘုရားဝတ်တက်နေကြတယ်။ ရဟန်းသာမဏေတွေ ရွတ်ဆိုနေတဲ့ “အနိစ္စာ ဝတ သင်္ခါရာ၊ ဥပ္ပါဒေဝယ ဓမ္မိဇော-သင်္ခါရုပ္ပန်သဗ္ဗ မပြဘူး။ ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်း သဘောရှိတယ်” ဆိုတဲ့ ဓမ္မဂါထာစာပိုဒ်က တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖောက် ထွက်ပြီး ပဲ့တင် ထပ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေက တပြေးပြေးလှမ်းလျှက်... ဘုရားဝတ် တက်သံက တပြေးပြေး တိုးလျှော့ပိန်ပျော့သွားတယ်။ ဦးတင်ဦး အိမ်ရှေ့ရောက်တာနဲ့ ဖြတ်ခနဲ ရပ်လိုက် တယ်။ လက်နက်ကိုင်စစ်ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော့်ကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ ကြည့်နေကြ တယ်။

ကျွန်တော်က အဲဒီအစောင့်ရဲတွေကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ဖွင့်နေတဲ့ ခြံတံခါးကနေ အိမ်ရှေ့ တံခါးအထိ အပြန်လျှောက်သွားတယ်။ ဦးတင်ဦးဖုန်းက ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ပြီး ကြိုဆိုတယ်။ ဦးတင်ဦးက အပေါ်ထပ်မှာ သူ့သောက်ရမယ်ဆေးတွေရော၊ ပစ္စည်းတချို့ကိုရော ထုပ်ပိုးနေတယ်။ ရှင်နဲ့တွေ့ဖို့ သူ့ကို ကျွန်မ သွားခေါ်လိုက်မယ်လို့ ပြောတယ်။

သိပ်မကြာခင် ဦးတင်ဦး အိမ်အပေါ်ထပ်ကနေ ဆင်းလာပြီး “မပူပါနဲ့ဗျာ” လို့ ပြုံးပြီး ပြောတယ်။ သူကကျွန်တော့်ကို ညင်သာစွာ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်တယ်။ အပြန်မှာ ကျွန်တော့်ကို တံခါးအထိ လိုက်ပို့ပြီး ဟောလိုပြောပြတယ်။

ခင်ဗျား ...ဒီမှာ မနေသင့်တော့ဘူးဗျ။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်တောင် နောက်ထပ် ထပ်ပြီး အချုပ်ခံဖို့ ပြင်ဆင်ထားတယ်။ ဒေါ်စုက ပါတီခေါင်းဆောင်မှု ပြောင်းလဲဖို့အတွက် စာရွက်စာတမ်းတွေနဲ့၊ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဖော်ပြထားတဲ့ ညွှန်ကြားချက် တွေကိုရော ပြင်ဆင်နေတယ်။ ခင်ဗျားလည်း ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ဒုက္ခမခံသင့်တော့ဘူး။

တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော်တည်းနေတဲ့ ဟိုတယ်အပြန်မှာ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲ ထည့်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ထုတ်ဝေသူဆီကိုပို့တဲ့ စာအုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သဘောတူကြောင်း ဖော်ပြထားတဲ့ ပက်စ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီးတော့ နောက်နေ့ နံနက်ခင်းပိုင်း မှာ မြန်မာနိုင်ငံကနေ ပြန်ဖို့ အစီအစဉ်တွေလုပ်ပြီး အိပ်ရာထဲ ပင်လိုက်တယ်။

အဲ.....နောက်နေ့ မနက်အစောကြီး တယ်လီဗွန်းပြည်သံ ကြားလိုက်ရတယ်။ ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်တော့ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ရဲ့ နိုင်ငံခြားမိဒီယာ ညှိနှိုင်းရေးမှူး ဦးအေးဝင်း ဖြစ်နေတယ်။ ဦးအေးဝင်းက ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းကြားတယ်။ တနင်္လာနေ့ သုံးနာရီခွဲမှာ ကျွန်တော်က ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နဲ့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အင်တာဗျူးခွင့် ရမယ်လို့ ရက်ချိန်းပေးတဲ့ဖုန်း။

တနင်္လာနေ့ ညနေသုံးနာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ်မှာ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းက အိမ်နံပါတ် ၅၄ ဝန်းတံခါးကြီးကို ခပ်စပ်စပ်လေး ခေါက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို NLD လူငယ် အဖွဲ့က ခပ်သွက်သွက်လေး ခရီးဦးကြိုပူဇော်ပေးနေရာချပေးကြတယ်။ ဒီအဖွဲ့က ဒေါ်စုရဲ့ ခြံထဲမှာပဲ နေကြပြီး ဒေါ်စုကို အန္တရာယ်မပြုနိုင်အောင် လုံခြုံရေး လုပ်ပြီး အကာအကွယ်ပေးနေကြတာ။ အဲဒီထဲက တချို့လူငယ်လေးတွေက သူ့ဥပဒေ မှာ အဖမ်းခံရပြီး ထောင်ကျသွားတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော်ကို စစ်ထောက်လှမ်းရေး စစ်ဆေးရေးဂိတ် (သစ်သားနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ တံလေး) ကျော်တဲ့အထိ လုံခြုံရေး လုပ်ပေးကြတယ်။ အဲဒီမှာ တာဝန်ယူထားတဲ့ ရာထူးအကြီးဆုံး စစ်ထောက်လှမ်းရေးဗိုလ်မှူးက ကျွန်တော့်ကို သီးသန့် စာရင်းသွင်းပြီး လက်မှတ်ထိုးဖို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးနေတုန်း စစ်ထောက်လှမ်းရေးတစ်ယောက်က သူတို့ အထဲကနေ ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို တဖျတ်ဖျတ် ဓာတ်ပုံ ရိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှာ သူတို့က ကျွန်တော်ကို ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ချက်ထိုးဖို့ ဖတ်နေတဲ့စာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်ဖို့ တဲထဲ ပြန်ဝင်သွားကြတယ်။

ဒေါ်စုအိမ်က အကြီးကြီးဗျ. . . . ကိုလိုနီစတိုင်ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ကြီးရခိုင်။ အဖြူရောင်ဆေးတွေ သုတ်လိမ်းထားတယ်။ မြဲလမ်းရဲ့ တိုဘက် ဒီဘက်မှာ စိတန်း နေတဲ့ အုန်းပင်တွေဆုံးတာနဲ့ အိမ်ကို ဦးတိုက်မိသား ဖြစ်သွားတယ်။ အင်းလျားကန်ဘောင်ပေါ်မှာ မေးတင်နေတာ။ ဒီလဟောရွာသွန်းတတ်တဲ့ မုတ်သုန်မိုးပက်တာ ခံထားရလို့ ဆေးတွေ ကွာကျထားတယ်။ အဲ . . . ဒီအိမ်ကြီးကို ပြင်ဆင်မထားဘဲ ပကတိရုပ်သွင်အတိုင်း တွေ့လိုက်ရလို့ ကျွန်တော်ကတော့ သဘောကျတယ်။ ဒီအိမ်ကြီးကို ကျော်ကြားမှု ဂုဏ်သတင်းနဲ့ ပေါင်းထည့်ထားလို့ ဒီအိမ်ကြီးက နာမည်ကျော်အိမ်ကြီး ဖြစ်နေတာကတော့ သေချာတယ်။ ဒီလိုပဲ ခြံဝင်းအပြင်ဘက်က အကြွင်းမဲ့အာဏာရှင် ဖိနှိပ်မှုအတွင်းမှာပဲ တည်ငြိမ်အေးချမ်းတဲ့ ကျွန်းလေးတစ်ကျွန်းလို အိုအေစစ်လို တည်ငြိမ်အေးချမ်းတဲ့ နေရာဖြစ်နေတာလည်း မြင်သာသိသာတယ်။

တံခါးမကြီးရှေ့က ဆင်ဝင်ကြီးအောက်မှာ ကျွန်တော်စောင့်နေရင်း ဦးအေးဝင်းက တံခါးပေါက်ကနေ ခေါင်းထွက်ပြီး “ဆရာဝင်ခဲ့ပါ” လို့ ပြောတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထဲခေါ်သွားပြီး မျက်နှာကျက် ခပ်မြင့်မြင့်နဲ့ ကျယ်ဝန်းတဲ့ လူနေခန်းထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို နေရာချပေးတယ်။ မကြာခင် အိမ်အောင်ဆန်းစုကြည်နဲ့ တွေ့ရတော့မှာပါလို့လည်း ပြောတယ်။

ကျွန်တော်က အခန်းထဲရောက်တာနဲ့ သမိုင်းတိုတွေးပြီး ငေးရပ်နေမိတယ်။ နံရံတစ်ခုလုံးကို အိမ်စုခင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ပန်းချီကားကြီးက ကြီးစိုးထားတယ်။ တစ်ဖက်နံရံပေါ်မှာတော့ အိမ်အောင်ဆန်းစုကြည်ဝယ်ဝယ်က မိသားစုနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို ဘောင်သွင်းပြီး ချိတ်ဆွဲထားတယ်။ အခန်းထဲမှာတော့ သစ်သားထိုင်ခုံတစ်လုံး၊ သံစားပွဲဝိုင်းတစ်လုံး၊ စားပွဲပေါ်မှာ ပန်းအိုးတစ်လုံး၊ ဂျပန်လက်ဖက်ရည်သောက် ပန်းကန် နှစ်လုံး၊ ဆိုဗာထိုင်ခုံရှည်ကြီးတစ်လုံး၊ နံရံအောက်အထိ ရောက်နေတဲ့ ခန်းဆီးရှည်ကြီး ကာရံထားတဲ့ ခေါင်းရင်းပြတင်းပေါက်ကလွဲလို့ ဒို့အပြင် ဘာမှ မရှိဘူး။

ကျွန်တော် အခန်းပြင်ကိုထွက်ပြီး ဝရန်တာဆီ သွားလိုက်တယ်။ အင်းယားကန်ကြီး က ငြိမ်သက်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လေစိမ့်အေးအေးလေးက ငြိမ်နေတဲ့အခန်းကို ပဲ့တင်ထပ်လိုက်ပြီး ပူနေတဲ့ ရာသီဥတုကို ခွာချပစ်လိုက်တယ်။

သုံးနာရီခွဲတိတိမှာ တံခါးပွင့်လာပြီး အခန်းထဲကို အိမ်အောင်ဆန်းစုကြည် ဝင်လာတယ်။ အိမ်စုက ဝင်းလက်တောက်ပနေပြီး အလုပ်အပေါ်မှာ အာရုံစိုက်နေပုံရတယ်။ အဲ... ပကတိ တည်ငြိမ်တဲ့ ယုံကြည်မှုနဲ့ ချိန်ခွင်လျှာ မှုနေတယ်။ ဝိုင်းမှာတဲ့ သန္နိဋ္ဌာန်ကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ချထားပုံရတယ်။ ဖိတုန်းရောင် ဆံကေသာမှာ အဖြူရောင် သစ်ခွပန်းခက်လေးတွေ ပန်ထား တာကို အထင်းသား တွေ့နေရတယ်။ အိမ်စုရဲ့ နွေးထွေးပြီး ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်မှုက ကျွန်တော့်ကို သက်သာရာ ရစေတယ်။ အိမ်စုက ဆိုဗာထိုင်ခုံရှည်ကြီးရဲ့ အစွန်းမှာ ထိုင်ပြီးတော့ ပြုံးပြီးပြောတယ်။ ကောင်းပါပြီရှင် . . . ကျွန်မတို့ အလုပ်လလို့ ရပါပြီ။ ကျွန်တော်က အသံပမ်းမယ့် စကားလက်ကို နှိပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် မေးချင်တဲ့ စကားလုံးတွေ ပြုဆင်း လာတယ်။

* * * * *

ဒေါ်စုအဖေက မြန်မာ့သမိုင်းမှာ အဓိပတိပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
ဖြစ်နေပါတယ်။ သူ့ကွယ်လွန်သွားတာ နှစ်ပေါင်း
(၅၀)ကျော်ခဲ့ပေမဲ့လို့ သူ့နာမည်က ပြည်သူတွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ
ဒီနေ့အထိ ခွဲထင်နေတယ်။ သူက တပ်မတော်ဖခင် ၊
အမျိုးသားခေါင်းဆောင် ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရှာဖွေသူ၊
လွတ်လပ်ရေးဗိုလ်ချုပ်ကော၊ နိုင်ငံတော်အဓိပတိ...

အခန်း - ၁

အမိနိုင်ငံမှာ ကျွန်မတို့ ထောင်ကျနေကြတယ်

ဒီမိုကရေစီရရှိရေးအတွက်
ဝေဝေလမ်းစဉ်အတိုင်း
ချီတက်သွားမယ်

အခန်း - ၁

အမိနိုင်ငံမှာ ကျွန်မတို့ ထောင်ကျနေကြတယ်

အိအောင်ဆန်းစုကြည် ခင်ဗျား အိရအဖေက မြန်မာ့သမိုင်းမှာ အဓိပတိပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်နေပါတယ်။ သူကွယ်လွန်သွားတာ နှစ်ပေါင်း (၅၀)ကျော်ခဲ့ပေမဲ့လို့ သူ့နာမည်က ပြည်သူတွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဒီနေ့အထိ စွဲထင်နေတယ်။ သူက တပ်မတော်ဖခင် ၊ အမျိုးသား ခေါင်းဆောင် ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရှာဖွေသူ၊ လွတ်လပ်ရေးမိသကက၊ နိုင်ငံတော်အဓိပတိ၊ အိရကိုယ်တိုင် ၁၉၈၈ ဩဂုတ်လ (၂၆)ရက်နေ့မှာ အိရရဲ့ နိုင်ငံ ဒီမိုကရေစီ ကြိုးပမ်းမှုထဲ ဝင်တဲ့အခါ ပြည်သူပေါင်း ငါးသိန်းလောက်တက်တဲ့ ရွှေတိဂုံအနောက်မုခ် လူထုဟော ပြောပွဲကြီးမှာ 'ဒီမိုကရေစီရရှိရေးအတွက် ဖေဖေလမ်းစဉ် အတိုင်း ချီတက်သွားမယ်'လို့ လမ်းညွှန်သွားတယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်မ ဖေဖေကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အခါတိုင်း မြန်မာပြည်မှာ နိုင်ငံရေးဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ရပ်တည်နေကြ သူတိုင်းကို ဂုဏ်ပြုပါတယ်လို့လည်း ဆက်ပြောပါသေးတယ်။

အိရ ခင်ဗျား အိရပြောခဲ့တာကို အစဖော်ပေးပြီး အိရပြည်သူတွေအတွက် အိရရဲ့ ကြိုးပမ်းမှုတွေကို နားလည်အောင်ကြိုးစားရင်း အင်တာဗျူးကို ဟောဒီလို စလိုက်ချင်ပါတယ်။

နိုင်ငံရေးဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာကို ဧိရ ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုပါသလဲခင်ဗျား...

နိုင်ငံရေးဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ နိုင်ငံရေးမှာ ရိုးသားဖြူစင်မှုကို ဆိုလိုတယ်။ ဒီမှာ အရေးအကြီးဆုံးထဲက တစ်ခုကတော့ ပြည်သူတွေကို ဘယ်တော့မှ မလိမ်ဖွဲ့ပါတဲ။ ဘယ်လို မျိုးနိုင်ငံရေးသမားပဲဖြစ်စေ သူ့ပါတီအတွက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ပြည်သူ့အတွက်လို့ ထင်နေလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြည်သူတွေကို လိမ်နေရင် နိုင်ငံရေးဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ဝေးကွာ နေအုံးမှာပဲ။

နဝတရဲ့ နိုင်ငံရေးဂုဏ်သိက္ခာကရော ခင်ဗျ

ကောင်းပါပြီ (ရယ်ရင်းပြောတယ်။) နဝတ လူကြီးတွေဟာ နိုင်ငံရေး ဂုဏ်သိက္ခာ ဆိုတာကိုရော တကယ်သိကြရဲ့လားလို့ တစ်ခါတစ်လေစဉ်းစားမိတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့တွေဟာ ပြည်သူတွေကို အကြိမ်ကြိမ် လိမ်လည်လှည့်စားနေလို့ပဲ။ သူတို့မလုပ်နိုင်တဲ့ ကတိတွေကိုလည်း ပေးခဲ့ကြတယ်။

သူတို့ကျင့်ပေးတဲ့ လွတ်လပ်ပြီး တရားမျှတတဲ့ ၁၉၉၀ ပြည့် ရွေးကောက်ပွဲမှာ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ် NLD က တစ်တိုင်းပြည်လုံး သိမ်းကြီး အနိုင်ရလိုက်တဲ့ ရွေးကောက်ပွဲရလဒ်ကို အသိအမှတ်မပြုတာမျိုးကို ဆိုလိုတာလားခင် ဗျ...ဒီရွေးကောက်ပွဲ ရလဒ်ကို သူတို့က ဘာကြောင့်မို့ အသိအမှတ် မပြုဘူးဆိုတာကိုရော နဝတက တရားဝင်ထုတ်ပြန် ကြေငြာတာမျိုး ရှိလား ခင်ဗျ

တကယ်ရှင်းပြတာမျိုး မရှိပါဘူး။ နဝတ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေ ရေးဆွဲရာမှာ ရွေးချယ်ခံရတဲ့ ကိုယ့်စားလှယ်တွေ အဓိပ္ပါယ်ပြည့်ဝတဲ့ ဘယ်အခန်းကဏ္ဍကမှ ပါဝင်ခွင့် မပေးတာကို ရှင်လည်း သိမှာပါ။ အမျိုးသားညီလာခံမှာ ဘယ်သူကိုမှ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ပြောခွင့်မပြုဘူး။ ဒီမိုကရေစီမဆန်တဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း ကို NLD ကိုလည်း ကန့်ကွက်ခွင့် မပြုဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မတို့က အမျိုးသား ညီလာခံကနေ ထွက်ဖို့ဆုံးဖြတ် လိုက်တာ။ အဓိပ္ပါယ်ပြည့်ဝတဲ့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲ အောင်အောင်မြင်မြင် မလုပ်သရွေ့ဆိုပါတော့။
မြန်မာပြည်ထဲ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အရေးအခင်းတွေကို ဆန်းစစ်ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဒီမိုကရေစီ ရေး ကြိုးပမ်းနေတဲ့ NLD နဲ့ ဒီမိုကရေစီကို ဆန့်ကျင်နေတဲ့ နဝတ နှစ်ဖွဲ့ကြား

ကွဲပြားခြားနားမှုက ရောမကြီး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိသာမြင်သာတယ်။ ဒီမေးခွန်းက ဆန္ဒစောလွန်းအားကြီးနေသေးလားတော့ မသိဘူးဗျ။ ဒီပေမဲ့လို့ သဘောထားရိုးနဲ့ ဆက်သွယ်တဲ့ သဘောမျိုးတွေရှိတဲ့အခါ ဒီနှစ်ဘက်အကြားမှာ တကယ် မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ တကယ်ယုံကြည်မှုမျိုး ရှိတဲ့ နေရာမျိုးရော ရှိလားဗျ...

ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ ကျွန်မတို့က တွေ့ ခွင့်မှ မရတာ။ ဒါကြောင့်မို့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေးဆိုတာ အင်မတန်မှ အရေးကြီးတယ်လို့ ကျမတို့က ပြောနေရတာ။ ကျွန်မတို့ တွေ့နိုင်တဲ့ အဲဒီနေရာမျိုးရှိရင် တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး စကားမပြောဘဲ ဘယ်လိုမျိုး ကျွန်မတို့ နည်းလမ်းရှာကြမလဲ။ အဲ ... နဝတ ဝန်ကြီးတစ်ဦးနဲ့ နိုင်ငံခြား ဂျာနယ်လစ်တစ်ယောက် ဗျူးထားတဲ့ အင်တာဗျူးကို ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်မပိုပြီး တုန်လှုပ်သွားတယ်။ အဲဒီဝန်ကြီးက ဒီလိုပြောသတဲ့။ ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ ငွေရှိရင် ဘာမဆို လုပ်လို့ရတယ်။ ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ အဲလောတစ်ဆယ်လောက် ဆုပ်ထားရင် လက်ကမ်းလာပြီး ဆွဲနှုတ်ဆက်ပါလိမ့်မယ်။ အဲ... အဲလောတစ်ရာ လက်ထဲဆုပ်ထားရင်တော့ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး သဘောရှိကရောဟိ ပုံအပ်ပါလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒါက ဘာကိုပြနေသလဲဆိုတော့ သူတို့တွေမှာ ဘာမှမှ မရှိဘူးဆိုတာပဲ။ လူတိုင်းကို ငွေနဲ့ ဝယ်လို့ရတယ်လို့ သူတို့ ထင်နေရင်တော့ ဒါက အင်မတန် ချောက်ချားစရာကောင်းတဲ့ သူတို့အတွင်းရေး လျှို့ဝှက် ချွက်ကို ဖောက်ချဖော်ပြလိုက်တာပဲ။

လူမှုရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ထွေရာလေးပါး စိတ်ကူးရင်နေတဲ့ သဘောမျိုး ဖြစ်နေတာပေါ့။

လူတိုင်း အံ့အားသင့်သွားကြမှာပဲ။ ဘာလို့ပါလိမ့်။ ဘာလို့များ သူတို့တွေ ဒါမျိုးဖြစ် သွားကြတာလဲ။ သူတို့ ဘာလို့များ ဒီလောက်တောင် စိတ်ဝင်စားနေကြသလဲဆိုတာ ကျွန်မ မစဉ်းစားတတ်အောင်ပါပဲ။ အာဏာရှိ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေက ဒီလိုလည်း သုံးတတ်သေး တယ်။ ရေဗူးပေါက်တာကို မလိုချင်ဘူး။ ရေပါတာကိုပဲ လိုချင်တယ်တဲ့။ ဒါက ဘာကိုပြသလဲ ဆိုတော့ ခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်။ ဘာဆင်ခြေမှ မပေးနဲ့။ ငါတို့လိုချင်တာက အပြေပဲ။ မေးခွန်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါ သိပ်ထူးဆန်းတဲ့ သဘောထားပဲ။

နဝတတစ်ဖွဲ့လုံးရဲ့ ဆိုက်ကိုလိုဂျီကို ဒေါ်စု ဘယ်လိုများ အဝိပျံ့ယ်ဖွင့်ဆိုမလဲ ခင်ဗျ...

သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံးပတ်သက်တဲ့ ကျွန်မထင်မြင်ယူဆချက်ကတော့ သူတို့တွေဟာ ဆက်ဆံရေးရဲ့ အဝိပျံ့ယ်ကို မသိကြဘူး။ ပြည်သူလူထုနဲ့ရော အတိုက်အခံတွေနဲ့ရော သူတို့ မဆက်ဆံကြ ဘူး။ သူတို့အချင်းချင်းရော ဘယ်လိုများ ဆက်ဆံနေကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ စဉ်းစားမိတယ်။ နဝတ လူကြီးတိုင်း ဘာမဆို ငွေကပဲ ဆုံးဖြတ်ပေးတယ် ဆိုတဲ့ ဒီဝန်ကြီးရဲ့ သဘောထားမျိုး ရှိတယ်ဆိုရင် သူတို့အချင်းချင်း ငွေပုံကြီးထဲ တိုးကြိတ်နေတဲ့ သူတို့ပုံရိပ်ကို ကျွန်မပိုပြီး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရတယ်။

နဝတအစိုးရကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေလို့ ပြောဖို့ သဘာဝကျပါ့မလား ခင်ဗျ ...

ကျွန်မအနေနဲ့ တခြားသူတွေရဲ့ ဘာသာရေး တိမ်းညွှန်မှုကို မှတ်ချက်မပေးလိုပါဘူး။ ဘယ်သူကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်၊ ဘယ်သူကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောဖို့ ကျွန်မမှာ အခွင့်အရေးမရှိပါဘူး။ အဲ ... ကျွန်မပြောနိုင်တာကတော့ သူတို့လုပ်ဆောင်ချက် တချို့က ဗုဒ္ဓဘာသာသင်ပြချက်တွေနဲ့ မကိုက်ညီဘူးဆိုတာပါ။

ဥပမာလေးပေးပါဦး။

သူတို့ပြောတဲ့အထဲ၊ သူတို့ရေးတဲ့အထဲ၊ သူတို့လုပ်တဲ့အထဲမှာ မှန်မှန် မှားမှား မေတ္တာ ကရုဏာလေးတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီကပဲ သူတို့ကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်ဘူးကြောင်းကနေ လုံးဝခွာကျ ပစ်လိုက်တာ။

ပြည်သူတွေနဲ့ ဝေးကွာမှုသွားတာကို ပြောတာလား။

ဟုတ်တယ်။ နဝတ အစိုးရမှာ အဲဒီပြဿနာရှိတယ်။ တစ်နေ့တစ်ခြား ပြည်သူလူထုနဲ့ ဝေးဝေးသွားတယ်။ နဝတလူကြီးတွေက သူတို့ကိုယ်တိုင် တသီး တသန်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးနေကြတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့က တုန်လှုပ်ချောက်ချား နေတယ်။ အဲဒီလို သူတို့တုန်လှုပ်ချောက်ချားတဲ့အထဲမှာ သူတို့လက်အောက်ဖော်သား တွေလည်းပါတယ်။ အဲဒီဖော်သားတွေဟာ သူတို့လက်မခံနိုင်တာတွေထဲက ဘာကိုမှ ပြောလို့မရတဲ့အတွက် ခံစားနေရသူတွေ။

တုတ်ပါပြီ ခင်ဗျား... ကျွန်တော် သတိရနေတာလေးလည်း ရှိပါသေးတယ်။ ၁၉၉၀ ဝန်းကျင် ထိုင်းပြန်မာနယ်စပ်က တောကြီးထဲမှာ ကျွန်တော်ရောက် သွားတုန်းက ကရင်တွေ၊ မွန်တွေ၊ ရှမ်းတွေ မာနယ်ပလောနားက တောင်တန်းကြီးတွေမှာ ဒီမိုကရေစီအတွက် လက်နက်ကိုင် တိုက်ပွဲဝင်နေကြသူတွေအပေါ် နဝတရဲ့ အမြစ်ပြတ် ရှင်းလင်း သုတ်သင်ရေး တိုက်ပွဲတွေကို ကျွန်တော်မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက တိုက်ပွဲပြီးတော့ အစမ်းခံထားရတဲ့ နဝတ စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးကို ကျွန်တော် အင်တာဗျူးလူးတယ်။

သူတို့က အဲဒီစစ်ဗိုလ်ကို ဘယ်လိုမျိုး ဆက်ဆံလဲ။

လူသားဆန်ဆန်ပါပဲ။ ဒီကိုတော့ ကျွန်တော်က သတ်သေပြနိုင်ပါတယ်။ နဝတ စစ်ဗိုလ်ကိုသာ မတုတ်ဘူး။ အစမ်းခံရတဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို အဲလိုပဲ လူသား ဆန်ဆန် ဆက်ဆံတာပဲ။ ကျွန်တော်က အဲဒီစစ်ဗိုလ်ကို 'ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ပြည်သူတွေကို သတ်ပစ်နေတာလဲ' လို့ မေးတော့ ရတန်းဘဝနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ ငါတ်ပုံကို အိတ်ထောင် ထဲကနေ ထုတ်ပြပြီး ပြောတယ်။ ကျွန်တော် သေတ်ချင်ပါဘူး။ ဒီပေမဲ့လို့ ကျွန်တော် မသတ်ရင် ကျွန်တော်အသတ်ခံရမှာ။ အဲဒီမှာ သူ ငိုရှာတယ်။ စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေက တကယ်မျက်ရည်တွေပါပဲ။

မသတ်ချင်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ စစ်ထဲဝင်ခဲ့တာလဲ။ တခြား သူလုပ်နိုင်တာ မရှိတော့ ဘူးလား။

မဖြစ်မနေစစ်မှုထမ်းနေကြတဲ့ နဝတလူငယ်အုပ်စုတစ်စုကို ကျွန်တော်လည်း ဒီမေးခွန်း မေးစူးတယ်။ သူတို့က သစ်တုံးခံတပ်ထဲမှာ ထိန်းသိမ်းခံထားရတာ၊ မင်းတို့ ဘာလို့ သတ်နေတာလဲလို့မေးတော့ ကျွန်တော်တို့က မသတ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အသတ်ခံကြရမှာလို့ သူတို့က ပြောတယ်။ ဘာပြောချင် သေးလဲလို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။ အဲ့... ဘာလို့စစ်ထဲကို ဝင်တာလဲလို့ မေးတော့ ကျွန်တော်တို့ စစ်ထဲမဝင်ရင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတွေ အနှိပ်စက်ခံ ကြရမယ်။ ကျွန်တော်တို့ မှာ ငွေမရှိဘူးလေ။ တစ်ခြားဝင်ငွေလည်း မရှိဘူး။ အလုပ်လည်း မရှိဘူး။ ကျွန်တော် တို့ မိဘတွေကို ငွေကြေးထောက်ပံ့ဖို့က ဒီစစ်ထဲဝင်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုတည်း

ရှိတယ်။ အဲလိုမတုတ်ရင် မိဘတွေမှာ စားစရာ မရှိဘူး။ သူတို့အားလုံးရဲ့ အခြေက ညှိထားသလို တစ်သံတည်း ထွက်နေတယ်။

တုတ်ကဲ့။ ကျွန်မလည်း ဒီသတင်းတွေ ကြားဖူးတယ်။ တိုင်းပြည်ရဲ့ တစ်ချို့ နေရာတွေမှာ အတင်းဖိအားပေးပြီး စစ်ထဲဝင်ခိုင်းတာတွေ ရှိတယ်။ စစ်တပ်အတွက် ရွာတွေကနေ စစ်သားတွေရအောင် အတင်းဖိအားတွေ ပေးကြတယ်။

၁၉၈၈ စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းပြီးတဲ့နောက် ထောင်နဲ့ချီတဲ့ ကျောင်းသားတွေ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားကြတယ်။ ရပြုဂျီတွေလည်း သိန်းတွေနဲ့ချီပြီး ရှိသွား တယ်။ ဒေါ်စုက ပြည်သူတွေနဲ့အတူ ဒီမိုကရေစီကြိုးပမ်းနေရင်း ရန်တုန်မှာပဲ ရှိနေတော့ ပိုပြီး သိတာပေါ့။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီးတော့မှ ပဲပေးခွင့် မရတဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့ အခြေအနေကရော ဘယ်လိုလဲဗျ... သူတို့ထဲမှာ အများစုက အစာငတ်ပြတ်ပြီး အားနဲ နေတယ်ဆို။ သေနိုင်လောက်တဲ့ရောဂါတွေ ဖိစီးခံနေရတယ်ဆို။ အဲဒီ နိုင်ငံသား တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်စု ခံစားချက်ကို သိပါရစေ.....

အဲ့ဒါကတော့ ဒီလိုပါ။ ဒီနိုင်ငံထဲကနေ ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲဝင်နေကြတဲ့ ကျွန်မတို့ဆို ပြန်လာနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့က သူတို့တွေအတွက် ဒီနေရာကို လုံခြုံတဲ့ နေရာ လုပ်ပေးနိုင်ရင် သူတို့ ပြန်ရမယ့်နေရာက ဘယ်နေရာလဲ။ ပြည်သူတွေက သူတို့အတွက် လွတ်လပ်မှုရှိပြီး လုံခြုံတဲ့နေရာ လိုအပ်နေတာ။

ကျောင်းသား လူငယ်လေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်စု အထူးတလည်ခံစား နေရတဲ့ ခံစားချက်တွေကို ညှိချင်ပါတယ်။

ဒီမိုကရေစီ တိုက်ပွဲဝင်နေကြတဲ့ ကျောင်းသားတွေကို NLD က ဘယ်တော့မှ ခွန့်ပစ်မသွားဘူးဆိုတာ ကျွန်မတို့ အဓကတည်းက ပြောထားပြီးသားပဲ။ အဲ.... သူတို့က လက်နက်ကိုင် လမ်းစဉ်ကို ရွေးချယ်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မတို့က အကြမ်းမဖက်လမ်းစဉ်ကို ရွေးချယ်ခဲ့ကြတယ်။ ဘာလို့လည်းဆိုတော့ သူတို့လိုမြဲရေး ကို အာမခံချက်ပေးဖို့ ကျွန်မတို့မှာ အခြေအနေမရှိဘူး။ သူတို့တွေကို ကျွန်မတို့ လုပ်စေချင်တာ လုပ်ပါလို့ ပြောဖို့လည်း ကျွန်မတို့ မှာ အခွင့်အရေးမရှိဘူး။ ကျွန်မတို့တွေ အတူလက်တွဲပြီး လုပ်နိုင်မယ့်နေ့ကိုပဲ ကျွန်မတို့

မျှော်နေကြရတယ်။

အရှေ့အလယ်ပိုင်း၊ ယူဂိုဆလားဗီးယားတောင်း၊ မြောက်အိုင်ယာလန် အပါအဝင် တက္ကတစ်ဝန်းမှာ ငြိမ်းချမ်းရေးတွေ အရမ်းကို တည်ဆောက်နေကြတယ်။ ဟုတ်တဲ့.... တောင်အာဖရိတမှာတောင် ငြိမ်းချမ်းရေးတည်ဆောက်နိုင်တာတာ တကယ့်ကို အံ့ဩဖွယ်သရုပ်ပဲ။ နဝတမှာလည်း ပြန်လည်ရင်ကြားစေရေး ဖြစ်ပေါ်လာ အောင်လုပ်နိုင်တဲ့ အစိုးရတန် အခွင့်အရေးတွေ ရှိနေပါတယ်။ အခု ဒေါ်ရုက တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးဖို့ အထပ်ထပ် အခါခါ ခေါ်နေတာပဲ။ အဲ... ဒါပေမဲ့လို့ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ရေ နေ့လည်စာထမင်း အတူစားပြီး စကားစမြည်ပြောကြတာပေါ့လို့ ပြောဖို့အတွက် နဝတကို ဘယ်အချက်က တားနေတာလဲခင်ဗျာ... အဲဒီကနေ ဘယ်ကို ဦးတည်သွား နေတယ်လို့ မြင်လဲခင်ဗျာ...

အဲဒါ ကျွန်မ ဒက်ထီပြောပြီးပြီလေ။ သူတို့တွေက ဘယ်လိုဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလို့။ သူတို့က တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေးကို ကြောက်နေကြတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ဒီနေ့အထိ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုသဘောဆောင်တယ်ဆိုပြီး သူတို့ သဘောမပေါက်ကြသေးဘူး။ နားမလည်နိုင်သေးဘူးလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ဒီတွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးပွဲဖြစ်စဉ်က သူတို့အပါအဝင် လူတိုင်းအတွက် ဂုဏ်ယူစရာကောင်းတယ်။ ပျော်ရွှင်မှု ကို ဦးတည်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာကို သူတို့ မသိရှာကြဘူး။ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးမှုဆိုတာ သူတို့နဲ့ သွားနိုင်တဲ့ ပြိုင်ပွဲမျိုး။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့တွေ စိတ်ချမ်းမမြေ့ဖြစ်သွားနိုင်တဲ့ ရောမ အညံ့ခံ အလျှော့ ပေးမှုကြီးအနေနဲ့ မြင်နေကြတုန်းပဲလို့ ကျွန်မတော့ ထင်တာပဲ။

ကြောက်တဲ့သဘောမျိုးပေါ့။ ဒီကြောက်စိတ်က ဘာကို အခြေခံပြီး ဖြစ်တယ်လို့ ဒေါ်ရု ထင်လဲခင်ဗျား....

ဒီအကြောင်းကို ကျွန်မ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်တဲ့အခါ ကြောက်စိတ်က မလုံခြုံမှုအပေါ် အခြေခံပြီး ဖြစ်တာ။ မလုံခြုံမှုဆိုတာကလည်း မေတ္တာတရား ခေါင်းပါးမှုကို အခြေခံပြီး ဖြစ်တာ။ မေတ္တာတရားခေါင်းပါးရင် ရှင်ကိုယ်တိုင်ရော ၊ ရှင်ပတ်ဝန်းကျင်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာရော ချို့တဲ့မှုတစ်ခုတော့ ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ မလုံခြုံဘူးလို့

ခံစားရတယ်။ မလုံခြုံမှုတနေ့ ကြောက်စိတ်ဘက် ဦးတည်သွားတတ်တယ်။

တောင်အာဇဂီတမှာ ဘုန်းတော်ကြီး ဒက်စမွန်တူးတူးက သစ္စာနဲ့ ရင်ကြား စေ့ရေး ကောင်စီကို ဦးဆောင်နေတယ်။ လူမျိုးရေး ခွဲခြားဆက်ဆံနေတဲ့ ဒေသမှာ ကာကွယ် ရေးဝန်ကြီးဟောင်းက လူသုံးဆယ်လောက်ရှိတဲ့ လက်နက်တိုင် အပြေတွေကို ကျူးကျော် ရမ်းကားဖို့ ညွှန်ကြားထားတယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် နဝတဦးဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ စိတ်ထဲဝင်ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဒီကြောက်စိတ်က တရားဝင် အကောင် အထည်ဖော်လာနိုင်တယ် လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ တနည်းပြောရရင်တော့ သူတို့မှာ မလုံမခြုံဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းပြချက် ခိုင်ခိုင်မာမာရှိမှာပါ။ ပြည်သူတွေက ဒီမိုကရေစီ အောင်ပွဲခံ ပြီးတဲ့နောက် လက်စားမချေနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကို မရှာဖွေနိုင်ဘူးလား။

နဝတက ဒီမိုကရေစီလှုပ်ရှားနေကြတဲ့ ကျွန်မတို့ကိုရော၊ ပြည်သူတွေကိုရော လျှော့တွက်တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ အထူးသဖြင့် ဆင်းရဲဒုက္ခခံစားနေကြရတဲ့ ပြည်သူ တွေအပါအဝင် တချို့ ပြည်သူတွေကြားမှာ အမှန်းတရားရှိမှာ သေချာတယ်။ အီပေမဲ့လို့ အဲဒီအမှန်းကို ကျွန်မတို့က ထိန်းပေးနိုင်တယ်လို့ ကျွန်မတို့ ယုံကြည်လက်ခံထားတယ်။ အဲ... NLD ခေါင်းဆောင်တွေထဲမှာတော့ အဲဒီအမှန်း တရားမျိုး မရှိပါဘူး။ အစိုးရကတော့ နားလည်ဖို့ ခက်ခဲနေတာ တွေ့ရတယ်။ အယ်ကယ် ဦးကြည်မောင်၊ အယ်ကယ် ဦးတင်ဦး၊ ဦးဝင်းထိန်တို့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆန့်ကျင်နေကြသူတွေဟာ နဝတထဲမှာ အများကြီး ရှိတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့က စစ်ဗိုလ်လူထွက်ကြီးတွေဖြစ်ပါရုံနဲ့ ဒီမိုကရေစီဖြစ်စဉ် ကြီး တလျှောက်လုံး တက်တက်ကြွကြွပါဝင်နေကြလို့။ နဝတရဲ့ သဘောထားက ဒီလို ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်မနှစ်သက်တယ်။ စစ်တပ်မှာ ပါဝင်ခဲ့တဲ့ ဒီလူကြီးတွေက သူတို့ကို ဆန့်ကျင်နေ ကြတယ်။ အကြောင်းမို့ သူတို့က အပြူးကြီးကြီးနဲ့ လုပ်ကိုလုပ်နေကြတာ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ သန္တာန်မှာ ဒီလိုအာဇတမျိုးရှိတယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ ဒီစစ်ဗိုလ်ဟောင်းကြီးတွေအနေနဲ့ သေချာတဲ့ မူဝါဒတွေကို ယုံကြည်လို့ ဒီမိုကရေစီ လှုပ်ရှားမှုကို အထောက်အပံ့ အကူအညီ ပေးနေကြတာလို့ပဲ ကျွန်မထင်တယ်။ ဒေါ်လာလှိုင်းထန်မှုအကြောင်း ကျွန်မ ရှင့်ကို ရှင်းပြခဲ့ တာကိုပဲ ပြန်ကောက်ကြ ရအောင်။ လူတိုင်းကို ငွေနှံဝယ်လို့ရတယ်လို့ ထင်နေကြသူတွေရဲ့ စိတ်ထဲ၊ နှလုံးသားထဲမှာ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းနေဝယ်နေတာကလွဲပြီး တခြားဘာမှ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲလိုလူစားတွေကတော့ အကြောင်းတစ်ခုအတွက် အလုပ်လုပ်နေကြ

သူတွေ၊ အဲဒီအကြောင်းအတွက် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ပြီး စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံဖို့ ပြင်ဆင် နေကြ သူတွေကို သဘောပေါက်နားလည်စွမ်းရှိကြမှာ မဟုတ်ဘူး။

အဲလိုလူစားတွေထဲက တစ်ယောက်မှ ကျွန်မတို့လှုပ်ရှားမှုကို ဆက်သွယ်တာမျိုး မရှိဘူးလို့ မှတ်လိုက်ပါ။ သူတို့ရော သူတို့မိသားစုရော ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံစားရ ပြီးပြီ။ ဒီပေမဲ့လို့ သူတို့ကတော့ ဒီလမ်းကို ဆက်လျှောက်နေကြတုန်းပဲ။ မသိလို့ဆိုရင်လည်း ဒီအတိုင်းသာဆို သူတို့တွေ ဆင်းရဲဒုက္ခ ပိုပြီးခံစားနေကြရဦးမှာပဲ။

ဒေါ်စုနဲ့ နဝတ စစ်မှန်တဲ့ ဆွေးနွေးပွဲဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်တော့လောက် ဖြစ်မယ် ထင်လဲ။ အဲလိုဆွေးနွေးဖြစ်ရင် ပထမဦးဆုံး ပြောမယ့်အချက်က ဘာလဲ ခင်ဗျာ....

ကောင်းပါပြီ။ တကယ်လို့ ကျွန်မတို့တွေ ဆွေးနွေးပွဲ စားပွဲပိုင်းရောက်သွားရင် ကျွန်မ ပထမဦးဆုံး ပြောဖြစ်မှာကတော့ ‘ရှင်တို့ပြောစရာရှိတာ ကျွန်မတို့ကို ပြောပါ’ လို့ ပြောချင်တယ်။ ကျွန်မတို့က ပထမဆုံး သူတို့ပြောတာကို နားထောင်ချင်တယ်။ ရှင်တို့က ကျွန်မတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒေါသတကြီး စိတ်ဆိုးနေကြတာလဲ။ အဲလို စိတ်ဆိုးရတာရဲ့ အဓိကအကြောင်းက ဘာလဲ။ ဟုတ်ပြီ။ သူတို့က ‘ခင်ဗျားဝေဖန်မှုတွေကြောင့်’ လို့ ပြောလာနိုင်တယ်။ ကျွန်မတို့က ဘယ်သူ့ကိုမှ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ မတိုက်ခိုက်မိအောင် သတိကြီးကြီး ထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ အမြဲတမ်းထောက်ပြတယ်။ အဲ... ဝေဖန်စရာရှိတာ ကတော့ ဝေဖန်ရမှာပဲ။ ဒါ ကျွန်မတို့ တာဝန်ပဲ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ပြည်သူတွေရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ နိုင်ငံရေးပါတီတစ်ခုနေနဲ့ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ် ခေါင်းထောင်နိုင်မလဲ။ ပြည်သူတွေရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ထိခိုက်လာတဲ့ ဘယ်လိုဟာမျိုးကိုမဆို ကျွန်မတို့ ထောက်ပြ ရမှာပဲ။ ပြည်သူတွေ ဇွှောင်းစားဖို့အတွက် မထိခိုက် မနစ်နာတာမျိုးလို့ ကျွန်မတို့သိရင် အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မတို့ ဘာမှ မပြောပါဘူး။ အဲဒါကိုတော့ (သူ့ရဲ့ဘောကြောင်တယ်ပြော ပြော) ရှောင်တိမ်း သွားမှာပါ။

များသောအားဖြင့် ငြိမ်းချမ်းရေးတည်ဆောက်မှုတွေကို ကြားခံပွဲစားထားပြီး လုပ်ကြ တာ တွေ့ရတယ်။ ဒေါ်စုအနေနဲ့ရော အဲလိုမျိုးလုပ်ပြီး ကမ်းလှမ်းဖို့ စဉ်းစားထား လား။

ကျွန်မတို့က ဘယ်အချိန်မဆို တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေးအတွက် လမ်းပွင့်ပေးထားလို့မို့ ကြားပွဲစားဆိုတာ မလိုအပ်ပါဘူး။

ဒေါ်ရုက တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေးအတွက် လမ်းပွင့်ပေးထားတယ်ဆိုတော့ ဦးနေဝင်းက တကယ်တော့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရမယ် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး တုတ်ပါသလား ခင်ဗျား...

ကျွန်မ မသိပါဘူး။ တကယ်ကို မသိတာပါ။ ဒါက တချို့လူတွေ ပြောနေကြတာ။ ရာဇာပလ္လင်နောက်ကွယ်မှာ ဦးနေဝင်း အာဏာရှိသေးတယ်ဆိုတဲ့ ခိုင်မာတဲ့ အထောက်အထားရော၊ အဲဒီ သီအိုရီနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ အထောက်အထားရော ကျွန်မမှာတော့ မရှိသေးဘူး။

ဒေါ်ရုက တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေးလုပ်ဖို့ ခေါ်တဲ့အခါ ဦးနေဝင်းနဲ့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေး ဝိုင်းခေါ်နေတာလား။ ဒါမှမတုတ် နဝတနဲ့လား။

ကျွန်မတို့က နဝတနဲ့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲလုပ်ဖို့ ခေါ်နေတာပါ။ ဒါပေမဲ့လို့ နဝတလုပ်နေတာတွေအားလုံးရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဦးနေဝင်း ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အထောက်အထားက လုံးဝတိကျမှန်ကန်တယ်ဆိုရင် ဦးနေဝင်းနဲ့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးဖို့လည်း ကျွန်မတို့ ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ်။

မနေ့က ဒေါ်ရုရဲ့ ပြည်သူ့တောပြောပွဲကြီး မစခင်မှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ကျွန်တော်ကို တောသလိုကြီး တဲ့တိုး(ဒီဒိုး) မေးတယ်ဗျာ- မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီ ကြိုးပမ်းမှုမှာ အကြမ်းမဖက်လမ်းစဉ်နဲ့ ဆက်သွားနေတာထက် လက်နက်ကိုင်တော်လှန်တာက ပိုမသင့်တော်ဘူးလားတဲ့။

ကျွန်တော်တို့ ဒီပေးခွန်းကို ဒေါ်ရုကိုမေးဖို့ ပြောလိုက်တယ်။

ကျွန်မက လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးကို မယုံကြည်ဘူး။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ အဲဒါကနေ လက်နက်ကိုင်တာအကောင်းဆုံးပဲဆိုပြီး အာဏာကို ဆွဲကိုင်လာတဲ့ အစဉ်အလာ အလေ့အထတစ်ခု ကျူးလွန်သွားမယ်။ ဒီမိုကရေစီရေး လှုပ်ရှားမှုကို အင်အားသုံးပြီးမှ အောင်မြင်နိုင်တယ်ဆိုရင်တောင် နောက်ဆုံးတော့ လက်နက်အားကောင်းရင် ဘယ်သူမဆို အောင်ပွဲခံနိုင်၊ ထီးဖြူဆောင်နိုင်တာပဲဆိုပြီး ပြည်သူတွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ တင်ကျန်နေရမယ်။ အဲဒီအချက်က ဒီမိုကရေစီကို အထောက်အကူ မပြုဘူး။

အဲဒီရ ခင်ဗျား... ခေတ်သစ်ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ အကြမ်းမဖက်မှုက ဘယ်ပုံစံနဲ့ အကျိုး သက်ရောက်မှုရှိတာလဲ။ အထူးသဖြင့် ခံစားမှုလုံးဝရှိပုံမရတဲ့ အစိုးရတွေ အိမှ မတုတ်ရင် ကိုယ်ကျင့်သီလနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဘယ်လိုအရှက်မျိုး၊ ဘယ်လို အသိစိတ်မျိုးမှ မရှိတဲ့ အစိုးရတွေနဲ့ ဆောင်ရွက်တဲ့အခါ ဘယ်လိုမျိုး အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိနိုင်မလဲ။

အကြမ်းမဖက်မှုဆိုတာ အပြုသဘောဆောင်တဲ့ ဆောင်ရွက်မှုပါ။ ရှင်လိုချင်တာရဖို့ ရှင်အလုပ် လုပ်ရမယ်။ ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ထိုင်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ရှင်လိုချင်တာကို မျှော်ပြီး ထိုင်နေလို့လည်း ဘာမှ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး။ ဆိုလိုတာက ရှင်အသုံးပြုနေတဲ့ လမ်းစဉ်တွေက အကြမ်းမဖက်မှု လမ်းစဉ်တွေ မဟုတ်ဘူး။ တချို့လူတွေက အကြမ်းမဖက်တဲ့နည်းဆိုတာ တုကိုဘာပေ ဆိတ်ဆိတ်နေတာလို့ ထင်ကြတယ်။ အဲလိုမဟုတ်ဘူးနော်။

ဒီမေးခွန်းကို တခြားနည်းနဲ့ မေးခွင့်ပြုပါ။ အဲဒီတိုနိုင်ထဲမှာ သတ္တိခံ ယောက်ျား လေးတွေ၊ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ သူတို့က ကျည်ဆံ တွေ တာတယ်ကို အံတုရင်ဆိုင်ရဲတယ်။ သူတို့က အဲဒီရကိုယ်တိုင်ပီဝင်တဲ့ အကြမ်းမဖက် လှုပ်ရှား မှုတွေမှာလည်း တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်ခဲ့တယ်။ ရလဒ်တော့ အနဲဆုံး လူပေါင်း သုံးထောင် ကျော်လောက် အသက်စတေး လိုက်ကြရတယ်။ လက်နက်ဆွဲ ကိုင်တိုက် ပွဲဝင်ပြီး ရင်ဆိုင်နေတဲ့နေရာမှာ အကြမ်းမဖက်လှုပ်ရှားမှုရဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဲဒီအနေနဲ့ သံသယ မဖြစ်ဘူးလား။

မဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ ဘာသံသယမှ မဖြစ်ဘူး။ ဒီနည်းက နှေးကွေးတဲ့ နည်းဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်။ အကြမ်းမဖက်ရေးလမ်းစဉ်က အလုပ်မဖြစ်ဘူးလို့ ဘာကြောင့် ပို့ လူငယ်တွေခံစားနေရတယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် မြန်မာ အာဏာရှင်တွေဟာ သောင်းကျန်းသူအဖွဲ့ တွေနဲ့ စကားပြောဖို့ ပြင်ဆင်နေ ပေမဲ့လို့ လက်နက် ကိုင် မဟုတ်တဲ့ NLD လို အဖွဲ့အစည်းမျိုးနဲ့ စကားပြောဖို့ မလုပ်တဲ့အခါမျိုးပေါ့။ အဲလို လုပ်လိုက်တော့ ပြည်သူလူထုအများစုကို ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်နက်ကိုင် လမ်းစဉ်နဲ့ပဲ ရနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်ကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ ကျွန်မကိုတော့ အဲလိုသဘော ထားမျိုး မသက်ရောက်စေဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ လက်နက်ကိုင် လမ်းစဉ်ကို လိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့တွေ ဘယ်တော့မှ အဆုံးမသတ်နိုင်တော့တဲ့ အကြမ်းဖက်မှု

သံသရာထဲမှာ တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေကြမှာပဲ။

အဲဒါက ဆွေးနွေးပွဲ လုပ်ဖို့အဓိကအကြောင်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့လို့ နိုင်ငံရေးနဲ့ ဘာသာရေးကို မရောဘဲ ခွဲထားတယ်။ ဒီနေ့ မြန်မာပြည်မှာတော့ အဓိကအဓိတ် အပိုင်းကြီးဖြစ်နေတဲ့ သံဃာတွေနဲ့ သီလရှင်တွေတော့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာလွတ် လပ်မှု၊ လူမှုရေးနဲ့ဆိုင်တဲ့ နိုင်ငံရေးလွတ်လပ်မှုတွေကို တသီးတသန့်အနေနဲ့ တွေ့ နေကြရတယ်။ အမှန်ကတော့ ဝဗ္ဗရော၊ နိုင်ငံရေးရော လွတ်လပ်မှုဆိုတဲ့ တူညီတဲ့ ရလဒ်အပေါ် အခြေခံထားတာနော်။

မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ မြန်မာပြည်ကတော့ အများနဲ့မတူ တမူထူးနေတယ် လို့ ဆိုရမယ်။ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်ဆိုတာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာ ဒီလိုပဲ တသီးတသန့်ဖြစ်နေ တယ်ဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာ ရှင်တွေ့ရမှာပါ။ တခြားထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓနိုင်ငံတွေဖြစ်တဲ့ ထိုင်းနဲ့ သီရိလင်္ကာမှာရော၊ မဟာယာနဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံတွေမှာရော၊ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းမှာ နေရာတိုင်း လောက်နီးနီးရှိနေကြတဲ့ ခရစ်ယာန်နိုင်ငံတွေမှာရော ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ရှင်တွေ့ရမှာပါ။ တချို့လူတွေလည်း စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လွတ်လပ်မှုနဲ့ နိုင်ငံရေးဘဝကို တစ်ခုတည်းလို့ ဝှမ်းစားဖို့ အခက်အခဲဖြစ်နေတာ၊ လက်တွေ့မကျ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ကျွန်မက နိုင်ငံရေးနဲ့ ဘာသာရေးကို တသီးတသန့်လို့ ခွဲမမြင်ဘူး။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတွေမှာ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်ကြီးတွေဆီကနေ လာတဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လွတ်လပ်မှုကို တသီး တသန့်အနေနဲ့ အမြဲတမ်း ခွဲထားလေ့ရှိတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီနှစ်ခုကို ခွဲခြားမမြင်သင့်ဘူး။ အများစု အာဏာရှင်နိုင်ငံတွေမှာ ဘာသာရေးနဲ့ နိုင်ငံရေးကို တကန့်စိထားဖို့ တရားဝင် ပေါ်လစီ မရှိတာကို ရှုမိလည်း တွေ့မိမှာပါ။ အဲဒါကိုပဲ ကျောက်ဆစ်ရုပ်လို ငြိမ်နေအောင် အသုံးပြုနေကြတာ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလှတယ်။

ကိုလိုနီခေတ်က ထောင်ထဲမှာ (၁၄)ရက်ကြာ အစာတော်ခံ ဆန္ဒပြုရင်း ယုံလွန် တော်မူသွားတဲ့ မြန်မာရတနားတော် ဦးဝိစာရဆို အကြမ်းမဖတ်တဲ့ နိုင်ငံရေး ဆန့်ကျင်လှုပ်ရှားမှုမှာ အထင်ရှားဆုံး သာတေပဲ။ တကယ်တော့ ပြည်သူတွေ သက် သာချောင်ချည်ရေးအတွက် နိုင်ငံရေး ရေိယာတွေထဲမှာ တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်ခဲ့ကြ တဲ့ သံဃာတော်တွေ သီလရှင်တွေရဲ့ သမိုင်းရှည်ကြီးက မြန်မာပြည်မှာ ရှိနေတယ်။

အိပေမဲ့လို့ ကျွန်တော်က ဒီနေ့အကြောင်း စဉ်းစားနေမိတယ်။ ဒီလိုမျိုး ခက်ခဲတဲ့ အချိန်အတန်းမှာ အကြပ်အတည်းတွေနဲ့အတူ သံဃာတော်တွေဟာ ဒီမိုကရေစီ လှုပ်ရှားမှုကို အထောက်အပံ့ပေးရာမှာ ရောမကြီးကျယ်တဲ့ အခန်းကဏ္ဍကနေ ပါဝင်နိုင်တယ်လို့ ဧဇိရထင်ပါသလား။ နောက်ဆုံးတော့ ဒါက သံဃာတွေရဲ့ လွတ်လပ် ရေးပဲလေ။

ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်မတို့ ဒီမိုကရေစီလှုပ်ရှားမှုမှာ တကယ့်ကို သတ္တိရှိရှိနဲ့ ပါဝင်ခဲ့ကြတဲ့ ရဟန်း၊ သာမဏေ၊ သီလရှင်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မက လှုပ်ရှားမှုမှာ သံဃာတွေ သီလရှင်တွေသာ မဟုတ်ဘူး။ လူတိုင်းလူတိုင်း ပိုပြီး အမိမ္မိယံ ရှိတဲ့ အခန်းကဏ္ဍမှာ ပါဝင်နေပါတာကို မြင်ချင်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေပဲ လုပ်နိုင်တယ်။ တခြားသူတွေ မလုပ်ဘူးလို့ ဒီမိုကရေစီမှာ မရှိပါဘူး။ တခြားလူတိုင်းတိုင်းလိုပဲ သံဃာတွေရော သီလရှင်တွေရော ကောင်းတာတွေ နှစ်လိုဗွယ်ရှိတာတွေကို တိုးတက်လာ အောင်လုပ်ဖို့ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ သံဃာတွေ သီလရှင်တွေက ပိုပြီး အကျိုးရှိအောင် လုပ်နိုင်တယ်လို့လည်း ကျွန်မအလေးအနက် ထင်တယ်။ တကယ့်တော့လည်း အရှင်တွေဟာ သူတို့နိုင်သလောက် ကူညီသင့်တယ်။ ခေတ်သစ်ဝေဟာရတစ်ခုကို အသုံးပြုဖို့ ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ ပါဝင်မှုကို ကျွန်မအလေးအနက် ယုံကြည်တယ်။

သံဃာတွေက ဘယ်နည်းနဲ့ ပိုပြီးအကျိုးရှိအောင် လုပ်နိုင်မလဲ။

အရိုးဆုံးပြောရရင် ဒီမိုကရေစီမူဝါဒတွေကို ဖောပြုရင်။ လူတိုင်းကို ဒီမိုကရေစီနဲ့ လူ့အခွင့်အရေးအတွက် အလွန်လုပ်ဖို့ အားပေးရင်။ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးဖြစ်အောင် အာဏာပိုင် တွေကို ကြိုးစားပြီး ဖျောင်းဖျရင်းပေါ့လေ။ ဒီတိုင်းပြည်ထဲမှာ သတင်းသုံးနေထိုင်နေကြတဲ့ ရဟန်းသံဃာတွေ သီလရှင်တွေက မိမိတို့အနေနဲ့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးတာကို တွေ့ချင်မြင် ချင်တယ်လို့ အမိန့်ရှိကြမယ်ဆိုရင် ရောမ အထောက်အပံ့ကြီး ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါက ဗုဒ္ဓလမ်းစဉ်ပါ။ ဗုဒ္ဓက အချင်းချင်းစကားပြောဖို့ အားပေးတော်မူခဲ့တယ်။ ရဟန်းတို့ သင်တို့ဟာ စကားမပြောတတ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေလို မနေကြနဲ့။ အပြစ်တစ်ခု ကျူးလွန်မိရင် အချင်းချင်း အပြစ်ကို ဝန်ခံပြီး ဒေသနာကြားရင်း ကုစားဖို့ လမ်းညွှန်ထားတယ်။

ကျောင်းရောက်လာတဲ့ ခိုလှုံချုပ်တွေကို သံဃာတော်တွေက တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးတာ မြင်ချင်တယ်လို့ ပြောတာကို ကာစီးကာစီးလုပ်ပြီး တားနေတာကိုရော ဘယ်လို မြင်ပါသလဲခင်ဗျား...

ကျွန်မ မသိဘူး။ အဲလိုအကြောင်းမျိုးကို ရတန်းတွေ မပြောသင့်ဘူးလို့ ပညတ်ထားတဲ့ ဝိနည်းစည်းကမ်းရှိတယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ အဲဒါရှိသလားရှင့်... ကျွန်မ မသိဘူး။ ရှင်က သာသနာ့ဘောင်ဝင်ပြီး ရတန်းဝတ်ပူးတာဆိုတော့ ကျွန်မထက် ဝိနည်း ပိုနားလည်ပါတယ်။ အဲဒါမျိုးတွေ မပြောရဘူးလို့ ပညတ်ထားတာ ရှိသလား ရှင့်...

အမှန်တရားကို မပြောရဘူးဆိုတဲ့ ဝိနည်းစည်းကမ်းမျိုး ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး ခင်ဗျား။ အဲ မျှတ်ကန်းခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာတာမျိုးတော့ ရှိနိုင်ပါတယ်။

ဟုတ်ပြီဟုတ်ပြီ...

အဲဒီစုက ရွှေတောင်ကုန်းဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတကို အခါအားလျော်စွာ ဗူးတယ်လို့ ကျွန်တော် သိရတယ်။ အဲဒီအတွက် အကူအညီအပြည့်အဝရတဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ ဆုံးမသွန်သင်ချက်တွေကို ကျွန်တော်ကို ဖျာဝေပေးနိုင်မလား။

ဆရာတော်က ကျွန်မကို မိန့်တော်မူသမျှအားလုံး ကျွန်မ မှတ်မိသတိရနေရပါတယ်။ အဲဒီထဲ အရေးအကြီးဆုံးကတော့ ကျွန်မကို သတိအပြည့်အဝ မရှိသေးဘူးလို့ ဆုံးမလိုက်တဲ့ အချက်ပါပဲ။ ပညာနဲ့ ဝီရိယကတော့ အထူးကြီးတယ်။ အဲ... သတိကတော့ မကြီးလွန်းသေးဘူးလို့ ဆရာတော်က ထောက်ပြတယ်။ ကျွန်မကို သတိကြီးကြီးကပ်ဖို့ ဆုံးမတော်မူခဲ့တယ် (ရယ်ရင်းပြော)။ ဒီနောက်ပိုင်း ခုနစ်နှစ် လုံးလုံးပေါ့။

ဒီလိုပဲ ရင်ကြားစေ့ရေးကို ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ပြောတဲ့အခါ သမာဓိ ရှိဖို့လည်း ကျွန်မကို လမ်းညွှန်တော်မူတယ်။ ကျွန်မပြောတာတွေက မှန်နေရမယ်။ အကျိုးရှိ ရမယ်။ နားထောင်သူတွေရဲ့ နားထဲမှာ ချို့ဆိမ့်နေရမယ်။ ဗုဒ္ဓဒေသနာတော်ထဲမှာ စကားပြော နည်း နှစ်မျိုးရှိတယ်လို့ မိန့်တော်မူတယ်။ တစ်မျိုးကတော့ မှန်တယ်။ အကျိုးရှိတယ်။ လက်ခံနိုင်ဖွယ်လည်း ရှိတယ်။ နောက်တစ်မျိုးကတော့ မှန်တယ်။ အကျိုးရှိတယ်။ လက်ခံနိုင်ဖွယ်မရှိဘူး။ ဒီပြောနည်းက နားထောင်သူတွေကို မကျေနပ်စေဘူး။

ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီ ကြိုးပမ်းမှုနှစ်မျိုးလုံးကို ကျွန်တော် လက်ချာပေးနေတဲ့ နှစ်တွေတလျှောက်လုံး အဲဒီကို အာဇာနည်သူရဲကောင်း တံဆိပ်တပ်ချင်တဲ့ ပြည်သူတွေ အများကြီးတွေ့ခဲ့ရတယ်။ မကြာသေးခင်က အဲဒီ အင်တာဗျူးမှာ မြန်မာ့စီနီဂျွန်းလို့တောင် ဂုဏ်ပြုခဲ့သေးတယ်မဟုတ်လား။

ဘုရား...ဘုရား... ကျွန်မတော့ မပျော်လင့်ပါဘူး။

မေးခွန်းတွေအများကြီး ပြုတ်ကျလာတယ်ဗျာ... ဗုဒ္ဓဘာသာဖော်တာရနဲ့ တိုက်ရိုက် ပြောရရင် အဲဒီကို လွတ်လပ်ရေးရဖို့အတွက် တခြားသူတွေကို အကူအညီပေးနေတဲ့ စေတနာတွေအပါဝင် ပညာနဲ့ပြည့်စုံသူ ၊ မေတ္တာတရုဏာ အားကြီးသူ ၊ အမျိုးသမီး ဗောဓိသတ္တအနေနဲ့ ရည်ညွှန်းပြောနေကြတာတွေလည်း ကျွန်တော် ကြားစူးတယ်။

ဘုရား...ဘုရား... ကျွန်မက အဲလိုအခြေအနေမျိုးရဲ့ အနားတောင် မသိနိုင်သေးပါဘူး။ ကျွန်မကို အဲဒီလိုမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်မကို အဲလိုထင်နေကြတဲ့ အဲဒီပြည်သူတွေကို ကျွန်မ အံ့အားသင့်မိတယ်။ အဲဒီလို အမြင့်ဆုံးအခြေအနေမျိုးကို ဖြစ်စွမ်းနိုင်ပြီလို့ ကျွန်မကို ကျွန်မ ထင်တဲ့တစ်နေ့မှာတော့ အမျိုးသမီးဗောဓိသတ္တအဖြစ်ကို ချစ်သွားမှာပါ။

ကျွန်မက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့အတွက် ကြိုးပမ်းနေကြသူတွေထဲက တစ်ယောက်ပဲဆိုတာ ပြောပြချင်ပါတယ်။ ကျွန်မက ဗောဓိသတ္တဆုပန်ဖို့အတွက် ကိုက်ညီပြီဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး ကျွန်မ မရှိသေးပါဘူး။ အဲဒီအဆင့်လုပ်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကျွန်မက ကျောင်းအောင် ကြိုးစားနေပါတယ် (ရယ်ရင်းပြော)။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကောင်းအောင်ကြိုးစားဖို့ မေမေက ထိန်းကျောင်းပေးခဲ့တယ်။ မေမေက ကောင်းအောင်လုပ်ဖို့ ကောင်းတာပြောဖို့ နည်းပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်မတချို့နဲ့လုံး အောင်မြင်နေ တယ်လို့ မပြောပါဘူး။ အဲ ... ကြိုးစားနေပါတယ်။

ကျွန်မက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အိမ်ကြီးတယ်။ ခုတော့ အိမ်သိပ်မကြီးတော့ပါဘူး။ တရားရှုမှတ်မှုက အိမ်မကြီးအောင် အများကြီး အထောက်အကူ ပြုပါတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က ကြောင်သူတော်လုပ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် မတရားလုပ်

တယ်လို့ ထင်တဲ့အခါမျိုးမှာ ယမ်းဝံ့မီးကျဖြစ်သွားတယ်။ အကြောင့် ကျွန်မ သတိကြီးကြီး ထားပါတယ်။ ကျွန်မစိတ်ဆိုးလာပြီဆိုရင် ငါ့စိတ်ဆိုး နေပြီလို့ သတိကပ်လိုက်တယ်။ စိတ်ဆိုးနေတဲ့ကျွန်မကိုယ်ကို သတိနဲ့ စောင့်ကြည့်တယ်။ ငါ့ စိတ်ဆိုးနေတယ်။ ငါ့စိတ်ဆိုး နေတယ်။ ဒီအေသကို ပြန်ထိန်းချုပ်ပစ်ရမယ်လို့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြောရတယ်။ အဲလိုလုပ် လိုက်တော့ အတိုင်းအတာတစ်ခုထိတော့ ထိန်းချုပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။

အေရုတ ကမ္ဘာမတရားဆိုးအစိုးရတွေထဲမှာပါတဲ့ အစိုးရနဲ့ ပတ်သက်နေရလို့ အရွဲ့တိုက်လိုက်တာလား။

နဝတအပေါ် ကျွန်မအညှိုးအတေးမထားဘူးဆိုတာ ရှင်သိပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်မက သူတို့လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို အရမ်းအေးသဖြစ်နေတာ။ အဲ... တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အကောင်းကို အကောင်းလို့မြင်ဖို့ ချို့တဲ့နေကြတဲ့ နဝတ လူကြီးတွေရဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်မှုကိုလည်း ကျွန်မခံစားနားလည်နိုင်ပါတယ်။ အကောင်းကို မယုံကြည်တာက အရမ်းကို ဝမ်းနည်းစရာ ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ အဲဒီကနေ ငွေကိုပဲ ယုံကြည်သွားတဲ့ ကိုးရိုးကားရား လူစားထဲ ပါသွားနိုင်တယ်။

အေရုတ သူတို့စိတ်ခံစားမှုကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သတိထားမိလဲ။ သူတို့သန္တာန်မှာ တိရိ ဩတ္တပ္ပများ ရှိသွားတာလား။ အိပ္ပမတုတ် အသိစိတ်များ ဝင်သွားတာလား။

ကျွန်မက တိရိ ဩတ္တပ္ပအကြောင်း၊ အသိစိတ်အကြောင်း ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့မှာ အဲဒါမျိုးရှိတယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မ မသိပါဘူး။ အသိစိတ် မရှိသူတွေအကြောင်း ကြားနေရတာ ကျွန်မနဲ့ ဝမ်းအနည်းဆုံးပဲ။ ငွေကိုပဲ သိတယ် ဆိုတဲ့လူတွေမှာ မလုံခြုံမှုတွေ အများကြီးဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ကျွန်မ ပြောချင်တာ အဲပဲ။

အားလပ်ရက်တွေမှာ အေရု အိမ်ရှေ့ရောက်လာတဲ့ လူပင်လယ်တမျှ ပရိတ်သတ် ကြီးကို ပြောတဲ့အခါ သူတို့လုပ်နေတာတို့ အလေးအနက် ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီး ရပ်တန့်က ရပ်သွားအောင် ဖြောင်းဖြိုကြိုးစားရင်း နဝတကို ပြောနေတာလား။ အိပ္ပမတုတ် အေရုရဲ့ ပြည်သူတွေကိုပဲ ပြောနေတာလား။

တကယ်တော့ ကျွန်မက ပြည်သူတွေကို ပြောနေတာပါ။ ဟုတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်လေတော့ နဝတကိုလည်း ပြောပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မပြောနေတာ အတော်များများက တစ်တိုင်းပြည်လုံးမှာ အာဏာပိုင်တွေ လုပ်နေတာတွေနဲ့ အရမ်းကို ဆက်စပ်ပတ်သက်နေလို့ပါပဲ။ အဲ... အခြေခံအနေနဲ့တော့ ပြည်သူတွေကို ပြောနေတာပါ။ ကျွန်မက နဝတကိုလည်း ပြည်သူလို့ပဲ ထင်တာကိုး။ သူတို့ကတော့ သူတို့ကို အတိုက်အခံ လုပ်နေတဲ့ ကျွန်မတို့ကို ပြည်သူလို့ ဘယ်တော့ကမှ မထင်ခဲ့ကြဘူး။ သူတို့က ကျွန်မတို့ကို သူတို့ကို ဖိနှိပ်ဖို့၊ အဟန့်အတားလုပ်ဖို့၊ ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ ပစ်မှတ်ထားနေသူတွေအနေနဲ့ ထင်တားကြတာ။ အဲ... ကျွန်မကတော့ သူတို့ကို ပြည်သူတွေလို့ပဲ တကယ်ကိုမြင်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးလက ဒေါ်ရတော့ပြောပွဲမှာ ဈေးဆိုင်ကြီးတွေက ဈေးသည်တွေ၊ ဆိုင်လေးတွေ ထွက်နေတဲ့ ဈေးသည်တွေ၊ လမ်းပေါ်က ယုံကျဈေးသည်တွေ၊ ဆောက်လုပ်ရေးအလုပ်သမားတွေ အများကြီးလာပြီး နားထောင်ကြတယ်နော်။ ကျွန်တော်က သူတို့ကို နဝတလက်ထက် တိုင်းပြည်ရဲ့ အခြေအနေကို တီးခေါက်ကြည့်တယ်။ အတုနဲ့လုံးနီးနီး တသံတည်း ထွက်နေတယ်။ နဝတက စောင့်ကြည့်နေမှာကို သူတို့ကြောက်ကြတယ်။ ဒဏ်ခတ်ခံရမှာကို ကြောက်ကြတယ်။ ပြောလိုက်တဲ့အတွက် သူတို့ကို ထောင်ထဲသွင်းလိုက်မှာ ကြောက်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒေါ်ရရဲ့ ‘ကြောက်တယ်ဆိုတာ အလေ့အကျင့်ပဲ။ ကျွန်မတော့ မကြောက်ဘူး’ ဆိုတဲ့ အရေးကြီးစကားလုံးတွေက ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲကို ခုန်ချလာကြတယ်။ ဒေါ်ရ ခင်ဗျား... ဒေါ်ရက မကြောက်ဘူးဆိုတာ တကယ်ပဲလား။

ကျွန်မ ကြောက်ပါတယ်။ သူများဒုက္ခရောက်သွားမယ့် အမှားမျိုး ကျွန်မ ကြောက်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်။ သူတို့နဲ့အတူ လက်တွဲပြီး ကိုင်တွယ်ပြေရှင်းဖို့ လေ့လာစရာတွေ ကျွန်မမှာ ရှိနေသေးတယ်။ ကျွန်မ သူတို့တွေအတွက် ဝမ်းနည်းနေမိတယ်။

အားလပ်ရက်တွေမှာ ကျင်းပတဲ့ ဒေါ်ရ အိမ်ရှေ့ဖော့ပြောပွဲကို ပြည်သူတွေ ထောင်ပေါင်းများစွာ တက်ကြတယ်နော်။ မကြာသေးခင်က ကျောင်းသားသုံးယောက် အဝမ်းခံရပြီး ထောင်နှစ်နှစ် ကျသွားတယ်။

ဟုတ်တယ်။ အဲ... ပြည်ထောင်စုကြံ့ခိုင်ဖွံ့ဖြိုးရေးအဖွဲ့က ပြည်သူတွေကို အတင်းအကြပ်မိအားပေးပြီး ရောမလူထု အစည်းအဝေးပွဲကြီးတွေ ဘာဖြစ်လို့ လုပ်နေတာလဲဆိုတာ မေးကို မေးရမယ်။ ပြည်ခိုင်ဖြိုးကို လူမှုရေးအဖွဲ့ကြီးအနေနဲ့ ပြောပေမဲ့လို့ တကယ်တော့ နဝတက နိုင်ငံရေးလက်နက်တစ်ခုအနေနဲ့ အသုံးပြု နေတာ။ ဒါအပြင် NLD လှုပ်ရှားမှုတွေကို နှောင့်ယှက်ဖို့ အသုံးပြုနေတာ။

ဦးကြည်မောင်ကလည်း ဒီအကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဦးတယ်။ အမျိုးသားညီလာခံကို ထောက်ခံတဲ့ ကြွေးကြော်သံတွေ ကြွေးကြော်ဖို့ နဝတက လှုံ့ဆော်ထားတဲ့ ဒီအစည်းအဝေးကြီးကို မတက်နိုင်တဲ့ ပြည်သူတွေဟာ ဒဏ်ငွေ တစ်ခံရသလား။

ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မဆိုမှာ မုံရွာကနေ ရေးလိုက်တဲ့ စာတစ်စောင်ရှိတယ်။ သူတို့လည်း ဒီအစည်းအဝေးကို တက်ကြရသတဲ့။ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း မိသားစုဝင် တစ်ယောက်စီ တက်ကြရတယ်။ မတက်ရင် ဒဏ်ငွေငါးဆယ် ရိုက်သတဲ့။ အဲဒီတုန်းက ဆင်းရဲသားတွေ အတွက် ငွေငါးဆယ်ဆိုတာ နဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။

နယ်တွေမှာတော့ ဆင်းရဲပြီးရင်း ဆင်းရဲတေ့နော်။

ရှင်... တောကျေးလက်တွေကို မသွားရသေးဘူးနော်။ ရန်ကုန်ရေယာထဲက လှိုင်သာယာလို နေရာမျိုးကိုပဲ သွားကြည့်စမ်းပါ။ အဲဒီက ပြည်သူတွေဟာ တစ်နေ့ ထမင်းနှစ်နှစ်စားဖို့ ပူပန်နေကြရတယ်။ တစ်ချို့ တစ်နဲ့တောင် မစားနိုင်ရှာကြဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ထမင်းအစား ထမင်းရည်သောက်ပြီး အသက်ဆက်နေကြရတယ်။

တဖက်ကြည့်ရင် တစ်ချို့ကျတော့လည်း ကျိကျိတက် ချမ်းသာနေကြ တယ်။ အဲဒီ သူဌေးတွေကတော့ အနိုင်တုန်းက လုံးဝမရှိခဲ့သေးတဲ့ ချမ်းသာနည်းနဲ့ ချမ်းသာနေကြတယ်။ အဲဒါတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် အရမ်းကိုဖြစ်စေတဲ့ ဒီကနေ့ အခြေအနေပဲ။ ဆင်းရဲချမ်းသာ ကွာဟမှုက အရမ်းကို ကြီးလာ၊ ကျယ်လာတယ်။ တိုတယ်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ တစ်ညကို ငွေတစ်သောင်းလောက်သုံးနေတဲ့ လူတန်းစားတွေ ရှိနေတာကိုလည်း ရှင်ဆိုမှာ ပါ။ အဲ... တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ထမင်းရည်သောက်ပြီး အသက်ဆက်နေရသူတွေလည်း ရှိနေတယ်။

ကျေးလက်နေသူ လူဦးရေက ပိုများတယ်နော်။ အများစုက တောင်သူ လယ်သမားတွေဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ သူတို့အခြေအနေက ဘာနဲ့တူနေလဲ ခင်ဗျ...

တောင်သူလယ်သမား ဆင်းရဲသားတွေကတော့ တကယ်ကို ဒုက္ခရောက်နေရှာကြတာ။ သူတို့တွေဟာ ထမင်းမစားနိုင်လို့ ဆန်ပြုတ် ပြုတ်သောက်နေရတာလို့ တောင်သူလယ်သမားတွေက ပြောပြကြတယ်။ အစိုးရစပါးခိုင်ကို စပါး ရောင်းစရာ အလုံအလောက် မရကြရင် အပြင်မှာ ဈေးကြီးပေးဝယ်ပြီး ဈေးနဲ့နဲ့ အစိုးရခိုင်ကို အရုံးခံပြီး ပြန်ရောင်းကြရတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အစိုးရက အပြင် ပေါက်ဈေးထက်လျော့ပြီး စပါးဝယ်ရတာကိုး။ နွေစပါး မစိုက်တဲ့တောင်သူတွေဟာ လယ်တွေ အသိမ်းခံကြရတယ်။ အပျက်အစီးအဆုံးအရှုံးတွေများလို့ တောင်သူတွေက နွေစပါး မစိုက်ချင်ကြတာ။ မိုးစပါးစိုက်တုန်းကလည်း မရှုံးရုံတမယ် ၊ အကျိုးအမြတ်က နဲ့နဲ့လေးပဲရတာ။ နောက်ဆုံးတော့ ကြွေးတွေ တထပ်ကြီး တင်သွားရှာကြတယ်။ အဲလိုဖြစ်နေပေမဲ့လို့ အာဏာပိုင်တွေကတော့ နွေစပါးစိုက်ဖို့ အတင်းအကြပ် ဖိအားပေးနေကြတုန်းပဲ။

ပြည်သူတွေဟာ သူများကို လိမ်လည်လှည့်ဖျားရင်း သူတို့ကိုသူတို့ လိမ်မိတဲ့အဖြစ်ကို ရှင်ခံစားကြည့်စမ်းပါ။ အာဏာပိုင်တွေကတော့ နှစ်သီးစိုက်ရင် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် နိုင်ငံခြားကို စပါးတွေအများကြီး ရောင်းချနိုင်မယ်လို့ မိတ်ကူးရင် အိမ်မက် မက်နေပုံရတယ်။ နွေစပါးကို အပတ်ပြေစိုက်ပျိုးကြတာဆိုတဲ့ အချက်ကို သူတို့ စဉ်းစားမိပုံ မရဘူး။

ပြန်မာနိုင်ငံက ထောင်တွေထဲမှာ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုတွေရှိတုန်းပဲလား။ အီနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အထောက်အထား ဧရီရမှာ ရှိပါသလား။

ဟုတ်တယ်။ ပြန်မာနိုင်ငံက ထောင်မှန်သမျှ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုတွေရှိနေတုန်းပဲ။ ကျွန်မမှာ အထောက်အထားတွေရှိပါတယ်။ ရှင်က ဒီအခြေအနေကိုပိုပြီး တိုးတက်အောင် လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုမျိုးတွေလုပ်နေကြ တာလဲဆိုတာကို အာရုံစိုက်နေတာထက် အနှိပ်စက်ခံရသူတွေရဲ့ စိတ်ခံစားမှုကို နားလည်အောင် ကြိုးစားဖို့ ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်။

နဝတက ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ နိုင်ရေးအကျဉ်းသား ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် ရှိလဲခင်ဗျာ...

ထောင်တွေနဲ့ချီပြီး ရှိလောက်ရှိမယ် ထင်တယ်။ အတိအကျတော့ မသိရဘူး။ ကျွန်မတို့ တိတိကျကျ မသိနိုင်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မြန်မာနိုင်ငံက ထောင်အသီးသီးမှာ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား ဘယ်လောက် ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ သေသေချာချာ မသိနိုင်ဘူး။ အကျဉ်းသားတွေ ကိုယ်တိုင်လည်း သူတို့ဆီမှာ ဘယ်သူတွေရှိတယ်ဆိုတာ မသိကြဘူး။ သူတို့ကို သီးခြားထားတာကိုး။

ပြည်သူတွေထဲမှာ နဝတအပေါ် ဧဇိသထွက်နေတာကို မျှိုသိပ်ထားတဲ့ သူတွေ တလည်း အများကြီး ရှိနေတယ်။ တကယ်လို့ ဧဇိရဲ့ ဒီမိုကရေစီကြိုးပမ်းမှု အောင်မြင်ပြီး ဒီမိုကရက်တစ်မြန်မာနိုင်ငံတော်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာတဲ့အခါ ဧဇိရ အနေနဲ့ နဝတတာ ကျူးလွန်ထားတဲ့ ပြစ်မှုတွေအတွက် ရင်ဆိုင်စရာ မလိုဘူးလို့ အာမခံနိုင်မလား။

ကျွန်မအနေနဲ့ ဘယ်လိုကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အာမခံချက်မျိုးကိုမှ ပေးလို့မရပါဘူး။ ဒီလိုမျိုးကိစ္စတွေကို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းအနေနဲ့ ဘယ်တော့မှ ပြောမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ပြည်သူတွေကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ NLD ကပဲ ပြောရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့လို့ အမှန်တရားနဲ့ ရင်ကြားစေရေးကို အတူတူလက်တွဲ လုပ်ဆောင်နိုင်တယ်လို့ တွန့်မယုံကြည်တယ်။ အမှန်တရားကို လက်ခံတဲ့အချိန်မှာ ခွင့်လွှတ်မှုဆိုတာ အများကြီး ဝိုပြီးဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အမှန်တရားကို ပြင်းဆိုနေရင် အဲဒါက ဒုက္ခခံစားနေကြရသူတွေရဲ့ ဒေါသကို ပြေပျောက်စေမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဧဇိရထော်ဆောင်နေတဲ့ လွတ်လပ်ရေးကြီး ရပြီးတဲ့အခါ မြန်မာပြည်မှာ အမှန်တရားနဲ့ ရင်ကြားစေတောင်စီတစ်ခုကို မျှော်မှန်းနိုင်ပါသလား။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ ခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခသုက္ခမျိုး နိုင်ငံတိုင်းမှာ ခံစားဖူးတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ဒီတော့ နိုင်ငံတိုင်းမှာ အမှန်တရားနဲ့ ရင်ကြားစေရေး လိုအပ်မှာပဲ။ အမှန်တရား တွေအတွက် အခွင့်အလမ်းတွေ ပေးလာတဲ့အခါ ပြည်သူတွေက တကယ်ကို လက်စားချေ ချင်စိတ် ပြင်းထန်နေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ အမှန်တရားအတွက်

အခွင့်အလမ်းတွေကို ငြင်းနေတာကတော့ ဒေါသကိုဆွပေးလိုက်သလိုဖြစ်ပြီး မပုန်းမုန်း အောင် လုပ်လိုက်တာပဲ။ ပြည်သူတွေခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခသုက္ခတွေကို အသိအမှတ်မပြုတာက ပြည်သူ တွေရဲ့ ဒေါသစီးကို တောက် လောင်စေပါတယ်။ ဒီအချက်က နဝတနဲ့ ကျွန်မတို့ကြား မှာ ရောမခြား နားချက်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်မတို့က အမှားကိုလုပ်မိလို့ ဆောရီးလို့ ပြောတာကို မှားတယ်လို့ မထင်ဘူး။

အဲဒီရုတောပြောပွဲ နားထောင်နေသူတွေထဲမှာ လက်နက်ကိုင်တွေ မပါဘူးလား။

ပါကောင်းပါနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မ မသိဘူး။

အဲဒီရုနဲ့ ပူးပေါင်းပါဝင်တဲ့ သဘောလား။

မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီ အထူးအဆန်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မက ဘာကိုမှ ကွယ်ဝှက်ပြောတာမရှိပါဘူး။ သူတို့လာပြီး နားထောင်ချင်တယ်ဆိုရင် ရှင့်ကို ကျွန်မပြောတာတွေ သူတို့ကိုလည်း ပြောပုံပါတယ်။

အဲဒီရုရဲ့ တယ်လီဇန်ကို ကြားဖြတ်နားထောင်တဲ့ကိရိယာ တပ်ဆင်ထားသလား။

အိုး... ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲလိုမလုပ်ရင် သူတို့တွေ အသုံးမကျဘူးလို့ စွပ်စွဲစရာဖြစ်သွားနိုင်တာပေါ့ (ရယ်ရင်းပြော)။ ပုန်းကိုကြားဖြတ် နားထောင်သင့်တယ်။ ကြားဖြတ်နားမထောင်ဘူးဆိုရင် နဝတထောက်လှမ်းရေးမှူးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်ကို ကျွန်မက 'ရှင့်လူတွေ အလုပ်ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မလုပ်ဘူး' ဆိုပြီး စောဒက တက်မှာနော်။

တစ်ချိန်လုံး အဲသလို စဉ်းစစ်ဆေးဆေးလုပ်ခံနေရတော့ ဘယ်လိုမျိုးခံစားရ ပါသလဲ။

ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ပုန်းနဲ့ပြောတဲ့သူတွေက ကျွန်မမိတ်ဆွေတွေလေ။ ကျွန်မတို့ အချင်းချင်း ထူးထူးခြားခြား အရေးကြီးတာရယ်လို့ တကယ်ကို ဘာမှမရှိဘူး။ ဗဟို... နေကောင်းလား။ ရှင်နဲ့အခုလို စကားပြောခွင့်ရတာ အရမ်းကို ဝမ်းသာတယ်။ ချိန်းချက်ပြီး ပုန်းနဲ့ပြောရတဲ့ ပြည်သူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ကျွန်မမိသားစုကတော့ အပတ်စဉ်တိုင်း ကျွန်မဆီ ပုန်းဆက်တယ်။ အားလုံးနေကောင်းကြရဲ့လား။ အခု ဘာတွေလုပ်နေလဲ။ ဘာအစီအစဉ်တွေရှိလဲ။ ကျွန်မအတွက်ရော မပါဘူးလား။ အဲဒီထဲက တစ်ခုခုလောက်

ကျွန်မဆီ ပို့မပေးနိုင်ဘူးလား။ ထောက်လှမ်းရေးတွေက ကျွန်မကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကို ကြားချင်လို့ပဲလို့ သဘောထားတယ်။

အဲဒါကြောင့်မို့ အဲဒီရက် ထောက်လှမ်းရေးတွေ ဘယ်နေရာကပဲဖြစ်ဖြစ် ဖုန်း ကြားဖြတ် နားထောင်တာအပါအဝင် ကိုယ်မမြင်ဘူးတဲ့ ဘယ်သူရဲ့ ဖိအားကို ဘာမှ မခံစား ရဘူးပေါ့။ တုတ်ပါပြီခင်ဗျာ...နောက်ထပ်အဖမ်းခံရတာ အပါအဝင် လောလောဆယ် မြှမ်းမြောက်မှုတွေ ဘာမှမရှိဘူးလား။

အဲဒီဖိအားတွေကို ကျွန်မဘယ်တော့မှ အာရုံစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲ... တစ်ခါတစ် လေတော့ ရှိတတ်ပါတယ်လေ။-

ဆိုပါတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာ မတွေ့ကြရတဲ့ အမေရိကန်မှာရှိတဲ့ တစ်ယောက် ယောက်က ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်တယ်။ သူ့အစ်ကိုက မကြာသေးခင်ကမှ ရန်ကုန်ကို ရောက်ခဲ့တာတဲ့။ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ သူ့အစ်ကိုတွေခွဲတဲ့ အကြောင်းတွေကို သူက စပြောတယ်။ အဲနဲ့ ကျွန်မက ပြောလိုက်ရတယ်။ ကျွန်မ ဖုန်းကို ကြားဖြတ်နားထောင် နေတယ်ဆိုတာကို ရှင်သိထားပါ။ ရှင်ပြောသမျှကို ထောက်လှမ်းရေးကြားအောင် လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားသလားလို့ ပြောလိုက်တော့ အိုး...အိုး...ဆို ဖြစ်သွားတယ်။ အဲလိုအံ့အားသင့် သွားပြီးတော့ သူက ပါးပါးနပ်နပ်နဲ့ အမြန်ဖုန်းချလိုက်တယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မတယ်လီဖုန်းကို ကြားဖြတ်နားထောင်နိုင်တယ်လို့ သိလိုက်တာနဲ့ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှပြောစရာမရှိတော့ ဘူးဆိုတာ အင်မတန် သိသာတယ်။ ဒီလိုအခြေအနေမှာ သေချာရေရာမှုမရှိတဲ့ ကျွန်မ အခြေအနေကို ကျွန်မ သတိပြုမိတယ်။

အဲဒီရဲ့ လုံခြုံရေးကို လုပ်ဖော်တိုင်စက်တွေက အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ လုပ်ပေး နေကြတယ် မဟုတ်လား။

အိမ်တံခါးအပြင်ဘက်မှာ လုံခြုံရေးတာဝန်ယူနေတဲ့ကျောင်းသားတွေ ရှင်တွေ့ခဲ့မှာပါ။ သူတို့မှာက စစ်သားတွေလို လက်နက်မရှိဘူး။ ကျွန်မကို လာတွေ့တဲ့ ပြည်သူတွေကို ကျွန်မတို့က အကာအကွယ်ပေးပါတယ်။ ကျွန်မကိုတွေ့ဖို့ တောင်းဆိုလာသူတိုင်းနဲ့ ကျွန်မ မတွေ့ပြစ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့က အဲဒါအပြင် ဘာလုပ်ရဦးမှာလဲ။

တုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျား...အဲဒီရက်က အကြမ်းမဝက်တဲ့ အစိုးရစနစ်နဲ့ ပိုပြီးဆက်နွယ်
ပတ်သက်တယ်။ နဝတက အဲဒီရက် အသက်ကို တိုက်ရိုက်ဖြစ်ဖြစ် သွယ်ဝိုက်လို့ ဖြစ်ဖြစ်
နှုတ်နဲ့ ခြိမ်းခြောက်တာမျိုး ရှိလား။

ကျွန်တော်တို့ ကြီးစားလုပ်နေတာတွေကို ဆန့်ကျင်တဲ့အုပ်စုမှန်သမျှကို ကျွန်တော်တို့
က ချေမှုန်းပစ်ရမှာပဲ စသည်ဖြင့် အာဏာပိုင်တွေ ပြောနေတာကို ရှင်ကြားပူးမှာပေါ့။
တစ်ချိန်လုံး အဲဒါမျိုးတွေ ပြောနေတာကို ကြားနေရမှာပဲ။

နယ်လ်ဆင်မယ်ဒဲလားကို ထောင်ကနေ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးလိုက်ပြီး မကြာခင်
မှာပဲ အဲဒီရက် နိုင်ငံတကာ မီဒီယာတွေက ကမ္ဘာ့နာမည်အကျော်ဆုံး နိုင်ငံရေး
အကျဉ်းသားအနေနဲ့စပြီး တံဆိပ်ကပ်လိုက်ကြတယ်။ အဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဲဒီရက်
မှတ်ချက်ကို ပြောပြနိုင်မလား ခင်ဗျား...။

တံဆိပ်တွေက အရေးကြီးတယ်လို့ ထင်တဲ့ထဲမှာ ကျွန်မ မပါဘူးရှင်။ မကြာခင်က
လူတစ်ယောက်က မေးတယ်။ ကျွန်မလွတ် မြောက်နေတဲ့အခါလို အခါမျိုးမှာ တရားသဖြင့်
လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခွင့်ရတာ နဲ့နေတယ်လို့ မခံစားရဘူးလားတဲ့။ ဒီမေးခွန်းက သိပ်ပြီး
ထူးဆန်းတဲ့ မေးခွန်းပဲ။ ရှင်ရဲ့ တိုးတက်မှုက အကျဉ်းသားဖြစ်နေတဲ့ ရှင်အပေါ်မှာပဲ
အဓိသတ်ပြုနေတယ်ဆိုရင် ရှင်မှာ ပြောစရာ များများစားစား မရှိတော့ဘူးပေါ့။

အဲဒီဖြစ်ရင် အကျယ်ချုပ် ချုပ်ထားတဲ့နှစ်တွေမှာ အကျဉ်းသားတစ်ဦးလို လုံးဝ
မခံစားရဘူးလား။

မခံစားရပါဘူး။ ကျွန်မအကျဉ်းသားတစ်ဦးလို လုံးဝမခံစားရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ ကျွန်မက ထောင်ထဲရောက်နေတာမှ မဟုတ်တာ။ ထောင်ထဲရောက် နေကြတဲ့
သူတစ်ချို့တောင် အကျဉ်းသားတွေလို့ မခံစားရဘူးလို့ ကျွန်မယုံကြည်တယ်။ အန်ကယ်
ဦးကြည်မောင်ပြောတာကို ကျွန်မ သတိရ မိပါသေးတယ်။ ထောင်ထဲရောက်နေသလား
ဆိုတာ တခါတလေ သူ့ဘာသာသူ စဉ်းစားမိတယ်တဲ့။ ကျွန်တော့်ခံစားချက်က ဘယ်လောက်
အထိ လွတ်လပ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ဇနီးများသိသွားရင် အရမ်းကို အဲဒါထွက်နေမှာတဲ့
(ရယ်ရင်းပြော)။

မနေ့ကပဲ တီဗွီအစီအစဉ်တစ်ခုအတွက် အင်တာဗျူးသူတစ်ဦးက ဟောသလို မေးတယ်။ လွတ်လာတော့ ဘယ်လိုခံစားရလဲ။ ထူးထူးခြားခြား ခံစားချက်က ဘယ်လိုမျိုး လဲတဲ့။ ကျွန်မက ပြောလိုက်ပါတယ်။ ထူးထူးခြားခြားဘာမှ မခံစားရဘူး။ သူက ပြန်မေး ပြန်တယ်။ အဲဒါဘဝမှာ ထူးခြားချက်တွေက ဘယ်လိုမျိုးလဲတဲ့။ ကျွန်မက ဒီလိုပဲ ဖြေလိုက် တယ်။ လက်တွေ့ကျကျပြောရင် ကျွန်မဘဝက ထူးခြားတာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်မက ဂျပန် အများကြီးကို ကြည့်တယ်။ ကျွန်မမှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ ကျွန်မက အဲဒါကို ထူးခြားတယ်လို့ မခံစားရဘူး။ ကျွန်မစကားကို အဲဒီဗျူးသူက ယုံမယ်လို့ တောင် မထင်ဘူး။

ကျွန်တော့်ကို ဦးတင်ဦးက ပြောဗူးတယ်။ ထောင်ကျနေတုန်းက လွတ်လပ်မှုအပေါ် မြတ်နိုးတာက သူ့ဘဝရဲ့ အကြီးမားဆုံး ဂုဏ်သိက္ခာတွေထဲက တစ်ခုပဲ။ အဲ... နာလန်ထတစ်ယောက်လို အရမ်းပျော်နေပုံရတယ်။ အဲဒီရော အဲလိုမျိုးဖြစ်ပါသလား။ အရမ်းကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ရတဲ့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ထပ်ပြီးဆက်သွယ်ရမှာမို့ ပျော်ပါ သလားခင်ဗျား။

ကျွန်မဘဝကို မြတ်တောက်ခံရတယ်လို့ လုံးဝမခံစားရဘူး။ တစ်နေ့ဆို ရေဒီယို နားထောင်ချိန် အများကြီးရတယ်။ စာတွေအများကြီး ဖတ်ဖြစ်တယ်။ ကမ္ဘာမှာ ကျွန်မ လုပ်ရမှာတွေနဲ့ ဆက်သွယ်နေရတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ အဲ... ကျွန်မမိတ်ဆွေတွေနဲ့ ပြန်တွေ့ရမယ်ဆို အရမ်းဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မိတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။

အဲဒီခင်ဗျား... အဲဒီခင် အခြေခံကျကျကို အဆက်အသွယ်မြတ်တောက်ခံခဲ့ ရတယ်။ အဲဒီပိုသားစု၊ အဲဒီပွန်၊ အဲဒီတလေးတွေ အဲဒီပြည်သူ တွေနဲ့ အဆက်အသွယ် မြတ်တောက်ခံထားရတာ။ အခိုက်အတန့်အနေနဲ့ အဲဒီရဲ့ လွတ်လပ်မှုကိုပါ အမြတ်အတောက် ခံခဲ့ရတာနော်။

ကျွန်မမိသားစုနဲ့ ကျွန်မ မတွေ့ရဘူး။ အထူးသဖြင့် သားတွေနဲ့ပေါ့လေ။ သားတွေကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အခွင့်အရေးမရဘူး။ ဒီပေမဲ့လို့ ကျွန်မဘဝကို မြတ်တောက်ခံရတယ်လို့ မခံစားရဘူး။ နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ကျရင်း ကျွန်မအလုပ်ထဲမှာပဲ ရှိနေတယ်။ ကျွန်မအလုပ်

ကျွန်မလုပ်နေတယ်လို့ အခြေခံကျကျ ခံစားရတယ်။

ဒေါ်စုပြည်သူတွေရဲ့ ဒီမိုကရေစီကြိုးပမ်းမှုထဲ ဒေါ်စု ခြေစုံပစ်ခင်လိုက်ကတည်းက ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအနေနဲ့ အာဏာပိုင်တွေ ပြုသမျှ နုနေရတာပေါ့နော်။ နဝတက ဒေါ်စုရဲ့ အတွင်းစိတ်ကိုတောင် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ပစ်ခဲ့သလား။

မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ အဲလိုမထင်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မ သူတို့ကို လုံးဝကြောက်စိတ် မဝင်ခဲ့ဘူး။ တကယ်လို့ ကြောက်စိတ် ဝင်သွားရင်တော့ သူတို့ ပြုသမျှ နုရတဲ့အခြေနေ တကယ်ကို ရောက်သွားနိုင်တယ်။ **George Eliot** ရေးတဲ့ **Middlemarch** ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ရှင်ဖတ်ဖူးလား။ အဲဒီမှာ **Dr. Lydgate** ရဲ့ စရိုက်သဘာဝကို ဖော်ကျူးထားတယ်။ သူက လက်ထပ်ပြီးတော့ စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်။ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မှတ်ချက်ကို ကျွန်မ သတိနေရတယ်။ သူ့ကို တစ္ဆေခြောက်သလို ခြောက်နေတဲ့ အချက်က သူစိတ်ပျက်နေတဲ့ သူ့ဇနီးကို သူချစ်နိုင်စွမ်း မရှိတာပါပဲတဲ့။ အဲဒီမှတ်ချက်ကို ကျွန်မ ဖတ်လိုက်ရတဲ့အခါ ကျွန်မပိုပြီးတော့ ဦးနှောက်စား သွားတယ်။ ကျွန်မသဘောထားက ဒီလိုရှင်... သူ့ဇနီးက သူ့အပေါ် အချစ်မရှိနိုင်တော့ ဘူးဆိုပြီး သူ့အနေနဲ့ ပိုပြီးမကြောင့် ကျသင့်ဘူးလားပေါ့။ အဲ... အခုတော့ သူ့ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုခံစားချက်တွေ ဖြစ်သွားတာလဲ ဆိုတာ ကျွန်မ သဘောပေါက်သွားတယ်။ သူက သူ့ဇနီးအပေါ် အချစ်မရှိတော့ရင် သူလုံးဝ ရှုံးသွားပြီ။ သူ့ဘဝတလျှောက်လုံး စိတ်ထိခိုက်သွားနိုင်တယ်။ အဲ... သူမခံစားခဲ့ရတာနဲ့ သူမခံစားရပုံက လုံးဝခြားနားတယ်။ ကျွန်မခံစားချက်ကတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ ကျွန်မကို ဖမ်းသူတွေကို မုန်းလိုက်တာနဲ့ နဝတနဲ့ စစ်တပ်ကို မုန်းလိုက်တာနဲ့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ရှုံးသွားပြီဆိုတာပါပဲ။ *^၃

ရှင်လိပ် အင်တာဗျူးသူတစ်ယောက်ကို ပြောပြမိတာ မှတ်မိနေသေးတယ်။ သူက နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ကျနေတဲ့ နှစ်တွေအတွင်း ကျွန်မ မကြောက်ဘူးဆိုတာကို မယုံဘူး။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မက ကျောက်ဆစ်ရုပ်လို ဖြစ်သွားတာဖြစ်ရမယ်လို့ သူက ထင်နေတာ။ အရမ်းအံ့အားသင့်စရာကောင်းတဲ့ အဲဒီသဘောထားကို ကျွန်မ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်မ ဘာဖြစ် လို့ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ရမှာလဲ။ ကျွန်မတကယ်ကို ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်တယ်ဆိုရင် ကိုယ် အထုပ်ကိုယ်ထုတ်ပြီး ထွက်သွားမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့က ကျွန်မကို ဒီနိုင်ငံထဲ

ကနေ အမြဲတမ်းထွက်ခွာခွင့် ပေးထားတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီမေးခွန်း မေးသင့်သလားဆို တာကတော့ မသိဘူး။ များသောအားဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ဟာ တကိုယ်တော် အထီးကျန်ဖြစ်ရတာ ကြောက်စရာမဟုတ်ဘူးလို့ သဘောပေါက်နား လည်နိုင်ကြတယ်။ နဝတကို ဘာဖြစ်လို့မကြောက်တာလဲလို့ လူတွေက ကျွန်မကို မေးကြ တယ်။ သူတို့ကျွန်မကို လုပ်ချင်တာလုပ်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်မသတိမထားမိတာ ဘာကြောင့်မို့ လဲ။ ကျွန်မ သတိအပြည့်အဝထားကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်မက သူတို့ကို အာဇာတမမှ မရှိတာကိုး။ ဒါ့ကြောင့်ပဲလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ရှင့်မှာ အာဇာတ မရှိဘူးဆိုရင် ရှင်ဟာ ပြည်သူတွေအပေါ် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မှု မရှိဘူး။ အာဇာတနဲ့ အကြောက်တရားက နှိပ်စက်နေတယ်လေ။

ဒေါ်စုတို့နိုင်ငံက ထောင်တွေထဲမှာ စိတ်ခံစားနေကြတဲ့ ထောင်သားတွေနဲ့ ပြည်နေ တယ်။ တကယ်လို့ ဒီစာအုပ်ရဲ့ မိတ္တူစာအုပ်တွေကို ထောင်တွေထဲ ခိုးသွင်းလိုက် မယ်ဆိုရင် ထောင်ကျနေတဲ့ အမျိုးသား/အမျိုးသမီးတွေကို ဒေါ်စုဘာများ အမှာစကား ခြေ့ချင်ပါ သလဲခင်ဗျား။

သူတို့က ကျွန်မကို အားပေးနေကြတာပါ။ ကျွန်မ သူတို့ကို ဂုဏ်ယူမဆိုး ပါဘူး။ သူတို့အနေနဲ့ အမှန်တရားနဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိပေါ် ယုံကြည်မှုဘယ်တော့မှ ပျောက်ကွယ် မသွားသင့်ဘူး။ သူတို့တွေက Sheharansky ပြောခဲ့တဲ့ အဆိုအမိန့်ကို စွဲနေအောင် မှတ်ထားချင်တယ်။ သင်ကိုယ်တိုင်ကလွဲပြီး သင့်ကို ဘယ်သူကမှ အရှက်မခွဲနိုင်ပါဘူးတဲ့။ အားတင်ထားလိုက်ကြစမ်းပါ။

ဒီကနေ့ရဲ့ နောက်ဆုံးမေးခွန်း မေးခွင့်ပြုပါ။ ဒေါ်စု နေအိမ်အကျယ်ချုပ်မကျမှီ ၁၉၈၉ ခုနှစ်မှာ ကြေငြာချက် ထုတ်ဖူးတယ်နော်။ ကျွန်မတို့က ကိုယ်နိုင်ငံထဲမှာ အကျဉ်းကျနေတဲ့ ထောင်သားတွေပါလို့ ကမ္ဘာကြီးကို သိသွားအောင် လုပ်ကြပါဆိုတဲ့ ထုတ်ပြန်ချက်လေ။ အခု ဒေါ်စုလွတ်လာတာ လတွေနဲ့ ချီသွားပြီ။ တကယ်ကို ပြောင်းလဲသွားတာမျိုး ရှိသလားခင်ဗျ...

ကျွန်မတို့ဟာ တိုယ့်နိုင်းထဲမှာ အကျဉ်းကျနေတဲ့ ထောင်သားတွေပဲဆိုတာ ကမ္ဘာက
ပိုထိသွားပါပြီ။

* * * * *

ပြုံးပြည့်စုံတဲ့အချစ်ဆိုတာ

မေတ္တာပဲ။

မေတ္တာဆိုတာ

အတ္တမကြီးဘူး ...

အခန်း - ၂

တိန်းရှောင်နေရင် သယ်ပြဿနာမှ ပြေလည်သွားမှာ မတုတ်ဘူး

ဗုဒ္ဓက နှစ်သက်စလုံးကို အကာအတွယ်ပေးလိုက်တာ။
စွန့်လွှတ်အနစ်နာ ခံပြီး သူများတွေကို အကာအတွယ်ပေးရင်း
တိုယ်တိုယ်တိုယ်လည်း ဘေးမသိ ရန်မခအောင်
ကာကွယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။

အခန်း - ၂

တိန်းရောင်နေရင် ဘယ်ပြဿနာမှ ပြေလည်သွားမှာ မတုတ်ဘူး

အဲဒီရေ... စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းအောင်လုပ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာအကြောင်းကို အများကြီး ပေးချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီနှစ်ထဲမှာ ဗိယက်နမ် ကိုချီမင်း မြို့တော် ရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ လတွေနဲ့ချိုပြီး နေခဲ့တာ။ အဲဒီမှာနေတုန်း ပထမဆုံး ခန္ဓာကိုယ်ကို မီးရှို့ပူဇော်တဲ့ ဗိယက်နမ်ရတနာ သီတင်းသုံးတဲ့ကျောင်းကို ရောက်ခဲ့တယ်။ ဒီရတနာက ၁၉၆၃ ခုနှစ်မှာ သူ့ကိုယ်သူ မီးရှို့ပြီး မီးပူဇော်ခဲ့တယ်။ ရတနာငယ်လေး တစ်ပါးက မီးရှို့ပူဇော်နေတဲ့ ဝါတ်ပုံကိုပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြတယ်။ ခန္ဓာ ကိုယ်ကို မီးရှို့ပူဇော်တယ်ဆိုတာကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုပ်ကြံချက်ဆိုးတဲ့ လုပ်ရပ်မျိုး မတုတ်ဘူး။ မေတ္တာရဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်ပဲ။ သူ့နည်းက စစ်ကြီးတွင်းမှာ ခံစားနေကြရတဲ့ ဗိယက်နမ်လူမျိုးတွေရဲ့ အန္တိမဒုက္ခကို ကမ္ဘာကြီးက အာရုံစိုက် လာအောင် လုပ်လိုက်တာပဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း အောင်လုပ်တဲ့ ဒီလိုမျိုး အပြုအမူက အစွန်းရောက်နေတယ် ဆိုတာကတော့ လုံးဝသံသယ ဖြစ်စရာ

မရှိဘူး။ အဲ... အဲဒီပုံရိပ်ကနေပြီးတော့ ဒေါ်ရတု ကျွန်တော် မမေခွန်းပေးဖို့ တွန်းအားပေးလိုက်တယ်။ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ပဲ လုပ်ပြလုပ်ပြ ဗုဒ္ဓဘာသာကို စိတ်ဝင် စားစရာကောင်းအောင် လုပ်ပြမယ်ဆိုရင် ဘယ်နည်းနဲ့ လုပ်ပြတာက ဒီနေ့အတွက် ပိုပြီးအသက်ဝင်အောင် လုပ်ပြနိုင်မလဲ။ အထူးသဖြင့် သံဃာတော် ဆယ်သိန်း၊ သီလရှင် ငါးသိန်းလောက်ရှိတဲ့ ဒေါ်ရတုနိုင်ငံထဲမှာ လုပ်မယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ...

စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာ ထိရောက်မှုရှိတဲ့ မေတ္တာပါပဲ။ ဒီတော့ ‘သူတို့တွေအတွက် ဝမ်းနည်းလှပါတယ်’ လို့ ပြောရုံသာ ပြောနေတဲ့ မေတ္တာမျိုးကို မဆိုလို ဘူးနော်။ ဒုက္ခရောက်နေသူတွေရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ဘက်ကနေ သက်သာရာရသွားအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးတာကို ဆိုလိုတာ။ တခြားသူတွေကို တတ်နိုင်သ လောက် ကူညီတာ၊ ဝရုစိုက်ပေးတာတွေကို ပြောတာ။

ဟုတ်တယ်။ မေတ္တာဗိုတယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ မြန်မာတွေအတွက်တော့ အတော်ကြီး ကို လေ့ကျင့်ပေးထားတာ။ အဲ... ဒါ့အပြင် ကျွန်မတို့ လိုချင်တာရဖို့ မေတ္တာပိုထားရပါမယ်။ ကျွန်မတို့ မေတ္တာကို ပိုပြနိုင်ရပါမယ်။ မေတ္တာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဆိုပါတော့ ရောဟိနိမြစ်ရေကို အကြောင်းပြုပြီး သာကီနှစ်ဖက်ရဲ့ တောက်တော့မယ့် စစ်မီးကို ဘုရားရှင် ငြိမ်းသတ်ဖို့ ကြိုးစားတော်မူတဲ့အခါ ကိုယ်တော်တိုင် စစ်မြစ်မယ့်နေရာကို ကြွတော်မူပြီး စစ်မြေပြင်နှစ်ခုကြားမှာ ရပ်တော်မူတယ်။ သာကီတွေဟာ တသက်နဲ့တသက် စစ်တိုက်မယ်ဆိုရင် သူတို့တွေ မထိခိုက်မိ အရင်ဆုံး ဗုဒ္ဓကို ထိခိုက်သွားမယ်ဆိုတာ သိကြ တယ်။ ဒီနည်းနဲ့ ဗုဒ္ဓရှင် နှစ်ဘက်စလုံးကို အကာအကွယ်ပေးလိုက်တာ။ စွန့်လွှတ်အနှစ်နာ ခံပြီး သူများတွေကို အကာအကွယ်ပေးရင်း ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဘေးမသိ ရန်မခအောင် ကာကွယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။

ဒီနေ့ မြန်မာပြည်မှာ ပြည်သူအများစုက နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေရဲ့ မိသားစုတွေဆီ အလည်သွားဖို့တောင် ကြောက်နေရတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲလိုသွားမိရင် အာဏာပိုင် တွေက သူတို့ကိုခေါ်ပြီး ဒုက္ခပေးမှာမို့လို့။ အခု... ရှင် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေရဲ့ မိသားစု တွေဆီသွားပြီး လက်တွေ့ကျတဲ့ အကူအညီပေးတာမျိုး၊ မေတ္တာတွေ အကြင်နာတွေနဲ့

နွေးထွေးအောင် လုပ်တာမျိုးတွေ လုပ်ပြီး ရှင်မေတ္တာကို တက်တက်ကြွကြွ ပြသနိုင်ပါတယ်။
အဲဒါ ကျွန်မတို့ကို အားပေးနေတာပဲ။

မေတ္တာကို တက်တက်ကြွကြွ မပြုရသေးဘူး။ ရင်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်က လွှမ်းသွား
တယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး။ ဒေါ်စုက ‘ကြောက်တယ်ဆိုတာ အလေ့အကျင့်တမျိုး’ လို့
ပြောခဲ့သလိုပေါ့။ သိပ်မကြာခင်ကပဲ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဆီပို့မယ့် စာတစောင်ကို
မြို့ထဲက မိတ္တူဆိုင်မှာ မိတ္တူကူးရင်း စာရွက်က ရုတ်တရက် ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျ
သွားတယ်။ ဆိုင်ရှင်က ဒီစာရွက်ကို ကောက်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီပြန်ပေးရင်း စာလုံး
ကြီးနဲ့ ရေးထားတဲ့ NLD ဆိုတဲ့ အက္ခရာတွေကို သတိထားလိုက်မိတာနဲ့
ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်သွားပြီး အဲဒီစာရွက် ကို ကြေမ့သွားအောင် ဆုတ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်
တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြီး ဖြစ်နေရ တာလဲဗျာလို့ ကျွန်တော်တမေးတော့
ပိုပြီးကြောက်သွားတဲ့ ဖျတ်နှာနဲ့ NLD ဆိုတာ ထောင်ပဲဗျာလို့ ပြန်ဖြေတယ်။

ရှင်က သူ့ကို အဲဒီလောက်ကြီး မဖြစ်ဖို့ ပြောပြသင့်တယ်။

ကျွန်တော်က သူ့တို့ ကြောက်နေသူပဲလို့ မထင်ဘူး။ ကြောက်စိတ်က အလေ့
အကျင့်တခုဖြစ်နေတဲ့ အဲလိုလူမျိုးအများစုအတွက် တက်ကြွတဲ့ မေတ္တာမျိုးကို
လမ်းပေါ်မှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဖော်ထုတ်ပြသနိုင်မလဲ။

မေတ္တာ လုံလုံလောက်လောက် မရလို့ အဲဒါမျိုးတွေ ဖြစ်နေတာ။ ဒေါသနဲ့
မေတ္တာကြားမှာ အလွန်တိုက်ရိုက်ကျတဲ့ ကွင်းဆက်ရှိတယ်။ သမ္မာကျမ်းစာထဲက
ကျွန်မမှတ်မိနေတဲ့ စာပိုဒ်လေး ရှိတယ်။ ဘာတဲ့ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အချစ်က ကြောက်စိတ်ကို
မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်တယ်တဲ့။ ဒါက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေရဲ့ တကယ့်စိတ်နေသဘောထားပဲလို့
ကျွန်မ မကြာမကြာ စဉ်းစားမိတယ်။ ပြီးပြည့်စုံတဲ့အချစ်ဆိုတာ မေတ္တာပဲ။ မေတ္တာဆိုတာ
အတ္တမကြီးဘူး။ ဒါမှမဟုတ် အချစ်ကို ငြိကပ်တွယ်တာနေတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။
မေတ္တာသုတ်မှာပါတဲ့ မာတာယထာ နိယံပုတ္တ- မိခင်က ရင်ခွင်ပိုက်သားငယ်အပေါ်မှာ ထားတဲ့
စိတ်သဘောထားမျိုး။ ဒါ တကယ့်မေတ္တာစစ်။ သူ့တိုယ်သူ စွန့်လွှတ်ရဲတဲ့ မိခင်ရဲ့ သတ္တိက
သားငယ်လေး အပေါ်မှာထားတဲ့ ချစ်စိတ်ကနေပြီး ထွက်ပေါ်လာတာ။ ကျွန်မတို့ ပတ်ဝန်းကျင်

တခုလုံးကို အဲလို မေတ္တာမျိုး အများကြီးထားဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။

ကျွန်တော်က ဒေါ်စုကို စိန်ခေါ်တဲ့ သဘောမျိုးတော့ မတုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ စောဒက တတ်ကြည့်ပါရစေ... ဒီနှစ်စောစောပိုင်းမှာ ပဲရစ် ဆပ်ဗ်ဝေးဘူတာထဲမှာ ရထား စောင့်နေတုန်း ကျွန်တော် ထိုးကြိတ်လုယက်တာခံရဖူးတယ်။ တတယ်လို့ အဲဒီ လူရမ်းကားတွေက ကျွန်တော့်ကို လက်နက်တွေနဲ့ မတိုက်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်က ပြန်ချမှာ သေချာတယ်။ နောက်မှ ကမ္ဘာမှာ ဖြစ်နေတဲ့ အကြမ်းဖက်မှုမဟာဏကို စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ကျွန်တော်တို့ ဝန်းကျင်တခုလုံးကို မေတ္တာတွေ အများကြီးထားဖို့ လိုအပ်တယ်။ အဲ...မေတ္တာဆိုတာ အကောင်းဆုံး လက်နက်ပဲ။ ဒေါ်စုက မေတ္တာကို သားငယ်ကလေးအပေါ် သူ့ကိုယ်သူ စွန့်လွှတ်ခဲ့တဲ့ မိခင်ရဲ့ သတ္တိနဲ့ရော၊ အပြစ်ရှိတောင် ပွေ့ဖက်ရဲတာ မေတ္တာပဲဆိုပြီးရော မေတ္တာကို တင်စားပြောပြ ခဲ့ပြီနော်။ အဲ... အဲဒီကလေးက အိမ်နီးချင်းကလေးတွေရဲ့ လည်ကို လှီးနေတယ်ဆိုပါတော့...

ဒါက ကျွန်မပြောပြတာကို အပြည့်အဝသဘောပေါက်ပုံ မရဘူး။ ကျွန်မတို့ မေတ္တာထားသထက်ထား ပွားသထက်ပွားရမယ်ဆိုတာ ရှင်သိတယ်နော်။ မေတ္တာဆိုတာ စွမ်းအားကြီးတယ်။ သူများတွေအတွက်သာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ချမ်းသာသုခ ရဖို့အတွက် အပြုသဘောဆောင်တဲ့ အင်အားကြီးတခုပဲဆိုတာ ပြည်သူတွေသိအောင် ကျွန်မတို့ လုပ်ကြရမယ်။ ဂျာနယ်လစ်တစ်ဦးက ကျွန်မကို မေးတယ်။ ဒေါ်စုက ပြည်သူတွေကို မိန့်ခွန်းပြောတဲ့အခါ ဘာသာရေးအကြောင်း သိပ်ပြောတာပဲ။ အဲဒါဘာဖြစ်လို့တုန်းတဲ့။ ကျွန်မက ဒီလိုပြောလိုက်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ နိုင်ငံရေးဆိုတာ ပြည်သူတွေရဲ့ အကြောင်းပဲလေ။ ဒီကပြည်သူတွေကို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တန်ဖိုးတွေကနေ ခွဲခြားမပစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ သူက ပြောပြတယ်။ ရုံးပိတ်ရက် ဟောပြောပွဲတွေကို လာနားထောင်တဲ့ ကျောင်းသားလေးတစ် ယောက်ကို ဒီအကြောင်းကိုပဲ မေးမိတယ်တဲ့။ အဲဒီကျောင်းသားကလည်း ဟုတ်တဲ့... ဘာသာရေးဆိုတာ နိုင်ငံရေးပဲဗျလို့ ပြန်ဖြေတယ်တဲ့။

ကျွန်မတို့ ဘာသာရေးအကြောင်း ပြောနေတာကို ကျွန်မတို့ ပြည်သူတွေက သဘောပေါက်တယ်။ တချို့လူတွေကတော့ ထင်မှာပေါ့လေ။ မေတ္တာကို နိုင်ငံရေးဝေဖန်တာရဲ့ ပြောနေတော့ အတွေးအခေါ်သမားလား၊ နိုင်ငံရေးမှာ မရင့်ကျက်သေးတဲ့ နိုင်ငံရေးအတွေ့ အကြုံနုသူလား။ ဘာလား၊ ညာလားစသဖြင့်ပေါ့... အဲ ... ကျွန်မ အတွက်တော့ မေတ္တာဆိုတာက နိုင်ငံရေးမှာ အဓိပ္ပါယ်ကောင်းတွေ အရမ်းကို ရှိနေတယ်။ ကျွန်မက NLD ကို အမြဲပြောလေ့ရှိတာက ကျွန်မတို့က အချင်းချင်း ကူညီကြရပါမယ်။ လက်နက်တွေ၊ ခြိမ်းခြောက်မှုတွေ၊ ပိန်နီမှုတွေ ပိုင်းရံထားတဲ့ ကြားက ကျွန်မတို့ အချင်းချင်းဘယ်လောက်အထိ အထောက်အပံ့ပေးနိုင်သလဲ၊ ကျွန်မတို့ထဲမှာ ပျော်ရွှင်မှုရအောင် ဘယ်လောက်အထိ အာမခံချက်ပေးနိုင်သလဲလို့ ပြည်သူတွေ သိလာမြင်လာရင် သူတို့လည်း ကျွန်မတို့လို ဖြစ်ချင်လာကြမှာပဲ။ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ကျွန်မတို့လည်း ပျော်ရွှင်ချင်တယ်လို့ သူတို့သဘောထားကို ပြောပြနိုင်တယ်။

အမှန်တရားနဲ့ အမျိုးသားရင်ကြားစေ့ရေးကို အကြောင်းပြုပြီး အဖွဲ့ချုပ်နဲ့ နဝတဆွေးနွေးပွဲ စားပွဲပိုင်းကို ရောက်လာမယ်လို့ သူဆရာတဲ့နေ့မှာ ဘယ်သူက စိတ်ကူးယဉ်တာကနေ အမှန်တရားကို တကယ်အဆုံးအဖြတ် ပေးမလဲ။

ဆွေးနွေးပွဲလုပ်တဲ့အခါ ကျွန်မတို့ လိုအပ်တာကတော့ ကျွန်မတို့ ကိုယ်တိုင်ရော၊ အဖွဲ့ချုပ်နဲ့ နဝတရော ယုံကြည်မှုရှိဖို့ပါပဲ။ အချင်းချင်း ယုံကြည်မှု ရှိတယ်ဆိုရင် အမှန်တရားက ဒီလိုပြဿနာမျိုးကို ဖြစ်စေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြည်သူတွေက အမှန်ပြောရမှာ ကြောက်ပြီး မကြာမကြာ လိမ်ပြောနေကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုဖြစ်ရသလဲဆိုတော့ သူတို့တွေမှာ အခြားသူတွေရဲ့ သဘောပေါက် နားလည်မှု အပေါ်မှာရော၊ မေတ္တာရဲ့ သဘောသဘာဝကိုရော လုံလောက်တဲ့ ယုံကြည်မှု မရကြဘူးလေ။ ကျွန်မတို့ ယုံကြည်မှုနဲ့ ရင်ကြားစေ့ရေးကြား ဆက်စပ်နီးစွယ်မှု အကြောင်း ပြောတဲ့အခါ အချင်းချင်း ယုံကြည်မှုက အရမ်းကို လိုအပ်ချက် တခုပဲဆိုတာ သတိရလိုက်တယ်။ ယုံကြည်မှုနဲ့အတူ အမှန်တရားနဲ့ ရင်ကြားစေ့ရေးက သဘာဝအားဖြင့် စီးပျောလာပါလိမ့်မယ်။

ဝိနိပိနေတဲ့ အာဏာရှင်အစိုးရရဲ့ မလုံခြုံမှုကနေ တွန်းအားပေးလာတာဆိုတဲ့ စိတ်ပညာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အဓိကကျတဲ့ ဗတိုချက်မတခုကို ဧီရုပြောစူးတယ်နော်။ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိတဲ့ ဆွေးနွေးပွဲကနေ တကယ်စစ်မှန်တဲ့ ယုံကြည်မှုမျိုးကို ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုမျိုးရအောင် ကိုယ်ကိုယ်တိုတောင် တကယ်မယုံကြည်နိုင် ဖြစ်နေသူတွေက ကြောက်စိတ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့ အခြေခံ ကျကျ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာနိုင်မလဲ။

ဒီမေးခွန်းကတော့ တကယ့်ကို ရန်တိုက်ပေးတယ်လို့ တွေးစရာကောင်းတဲ့ မေးခွန်းပဲ။ အဲလိုဖြစ်နေရင်တောင် သူတို့တွေ ကြိုးစားလုပ်တာက သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပိုချစ်လာအောင်ပဲ။ အတ္တကြီးတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့တော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ သူတို့ကိုယ် သူတို့ရော အခြားသူတွေကိုရော မေတ္တာထားဖို့ပြောတာ။ ရှင် ပြောသလိုပဲ၊ ကြောက်စိတ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုနဲ့အောင် လုပ်ပေးတယ်ဆိုရင် ရှင်ကိုယ်ရှင်တောင် မလိုလားတော့တဲ့ အကြောင်းတွေကို ရှင်စဉ်းစား နေပြီဆိုတာ ပြနေတယ်။ ကျွန်မနဲ့ စက်စပ်ပတ်သက်နေတဲ့ ဧရာမလူထုကြီးအတွက် မလိုလားအပ်တဲ့ အကြောင်းတွေရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မလက်ခံထားတယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ ကျွန်မ တို့က အဲဒီမလိုလားအပ်တဲ့အချက်တွေကို ပယ်ဖျက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပြီး ကျွန်မ ကိုယ်ကိုယ် တိုးတက်အောင် ကြိုးစားရမှာ။

အဲဒီလို ကျွန်တော်ဝမ်းသာပါတယ်။ နဝတကို ဆွေးနွေးပွဲစားပွဲဝိုင်းကို ရောက်တဲ့ အခါ ကျွန်တော်တို့ အတွင်းစည်းထဲမှာလို သူတို့အတွင်း စည်းထဲမှာလည်း နှစ်ရှည် လများ မေ့မောနေတဲ့ ဆွေးနွေးပွဲကို သူတို့အတွက် ပိုပြီးဂုဏ်ရှိသိမ်ရှိ ဆွေးနွေး ပွဲမျိုး ဖြစ်သွားအောင် ဧီရုအနေနဲ့ သွယ်ဝိုက်ပြီး သူတို့ကို စိတ်ဝင် နေတာလား။

ကျွန်မလည်း အဲလိုပဲ မျှော်လင့်ထားတယ်။ ရှင်သိသလိုပါပဲ... ရှေ့ဘာဆက်ပြီး ဖြစ်မယ်ဆိုတာကို ကျွန်မက ဝေဖန်တဲ့အခါ သူတို့ အဲဒီဝေဖန်ရေးတာမျိုးကို မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မနားလည်တယ်။ ဒီမိုကရေစီအရေး ဆောင်ရွက်နေတဲ့ နိုင်ငံရေးပါတီတခုကို ကိုယ်စား ပြုနေတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက်အနေနဲ့ လိုအပ်တာကိုပြောပြဖို့က ကျွန်မ တာဝန်ပဲ။ မဝေဖန်ရင် ဝေဖန်စရာမလိုလို့ဆိုတဲ့ သဘောသက်ရောက်နေတယ်။ ဒီတော့ အပြောင်းအလဲ

ဆိုတာကိုတော့ ဘာမှပြောမနေတော့နဲ့။ အမှန်တရားနဲ့ ဝေးနေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေက တော့ ရှင်သိတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ အဲဒါတွေ သူတို့ကို ထောက်ပြဖို့အတွက်ဆို ရှင်လည်း တုန်လှုပ် နေမှာပဲ။ ရှင်အနေနဲ့ ဒီမိုကရေစီရေး၊ ဆောင်ရွက်နေတယ်ဆိုရင် စကားပြောဖို့ ရှင်သတ္တိ ရှိသင့်တယ်။ ဟုတ်တယ်နော်... ဝေဇန်တာကို ဘယ်သူမှ ပျော်လို့လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပိုပြီး ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျအောင် ရှင်လေ့လာနိုင်တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။

အဲဒီစုက မေတ္တာနဲ့ ဝေဇန်တာလား။ မကျေနပ်လို့ ဝေဇန်တာလား။

မကျေနပ်ဖြစ်နေတာကို ခံစားနေဖို့ ကျွန်မတို့မှာ အချိန်မရှိပါဘူး။ အာဇာတမရှိလို့ ကျွန်မတို့အချင်းချင်း ကူညီနေတာပေါ့။ NLD အတွင်းမှာ ကောင်းမွန်တဲ့ ဆက်ဆံရေးတွေ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မတို့လူသားတွေမှန်သမျှ ဖြစ်တတ်တဲ့ခံစားချက်တွေကို ထုတ်ပစ်ဖို့ အချင်းချင်း ပိုပြီးဂရုစိုက်သင့်တယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်လေ။

အာဇာတတွေ ဖျောက်ပစ်နိုင်အောင် အဲဒီစုက ဘယ်လိုမျိုးအတူအညီတွေ ပေးနိုင်မလဲ။

ကျွန်မတို့က ရယ်စရာရှိတာကို ရယ်တတ်တာကတော့ တစ်ပိုင်းပေါ့လေ။ အားပါးတာရ ရယ်တာမျိုးက ကျွန်မတို့ပျက်စွာမှာ ရှိနေတဲ့ ပြဿနာမှန်သမျှကို ခွာချပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မတို့ အပေါ်မှာ စုပုံနေတဲ့ မတော်မတရားလုပ်ထားတာ မှန်သမျှကို ရှင်းပစ်လိုက်တယ်။ (ရယ်ရင်းပြော)

အီက တာသမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီမိုလ်ချွမ်ကြီးတွေဆိုတာ ရက်စက်ရိုင်း ပြသူတွေ၊ အသေရည်ပျက်သူတွေ နှစ်သလို ရက်စက်ရိုင်းပြသူတွေဖြစ်လို့ အဲဒီစုကို မိသားစုနဲ့ ခွဲထားပြီး နေအိမ်အကျယ်ချုပ် (၆)နှစ် ချလိုက်တာ မတုတ်လား။ အဲဒီ ဒုက္ခပုံကြီးထဲ လဲနေချိန်မှာ အဲဒီ ပြည်သူတွေကို ထောင်တွေချ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုတွေလုပ်ပြီး ဖိအားပေးခဲ့တာပဲ...

အီကလည်း ကျွန်မတို့ကို ထောက်ခံနေတဲ့ ပြည်သူတွေက ကျွန်မတို့ (NLD)ကို မေတ္တာတွေ တပုံတခဲကြီး ပေးခဲ့လို့ပါပဲ။ ရှင်လည်းပဲ အဲလိုမျိုးမေတ္တာတွေ အများကြီးခံယူရင် အပြန်အလှန်အနေနဲ့ ရှင်ကလည်းပေးရမယ်။ နည်းမှန်လမ်းမှန်နဲ့ ပေါ့လေ။ မကူညီနိုင်ရင်တော့

မေတ္တာနဲ့ တုန့်ပြန်နိုင်ရမယ်။ အဲလိုလုပ်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်မတို့တွေ ဒုက္ခခံစားလာတွေကနေ လုံးဝ လွတ်မြောက်သွားတယ်လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကျွန်မတို့ သူတို့စက်ကွင်းကနေ မလွတ်မြောက်သရွေ့ သူတို့ကို ပစ်မှတ်ထားပြီး မေတ္တာပို့လွှတ်ရမယ်။ အဲ... ကျွန်မတို့ သန္တာန်မှာရှိနေတဲ့ မေတ္တာ စေတနာက ကျွန်မတို့ခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခတွေကို ဒလဟော ရှင်းထုတ်ပေးသွားမှာပါ။

တုတ်ကဲ့...အားလပ်ရက် တောပြောပွဲတွေမှာ ပြည်သူတွေဆီကနေ ဧီရ ရလိုက်တဲ့ မေတ္တာက တကယ်ကို အထောက်အထားကြီး ဖြစ်သွားပြီးနော်။

တုတ်တယ်...ပြည်သူတွေကို ကျွန်မ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ကျွန်မတို့ ပြောသမျှ အသိဉာဏ်ရှိရှိနဲ့ လိုက်နာကြတယ်ဆိုတာ တွေ့ရတယ်။ သူတို့တွေ တကယ်လည်း စိတ်ဝင် စားကြတယ်။ တကယ်လည်း ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိကြတယ်။ ကျွန်မတို့ မြန်မာစကားမှာ ‘အရိပ်ပြ အကောင်ထင်’ ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားရှိတယ်။ အဲဒီဆိုရိုး စကားအတိုင်းပါပဲ။

ဧီရကို ပြည်သူတွေက ပုံအောပြီး ချစ်ကြ၊ ယုံကြည်ကြတာ ဘာကြောင့်လို့ ထင်လဲဗျာ။

ပထမဦးဆုံးအကြောင်းကတော့ ပြည်သူတွေ ကျွန်မကို ယုံကြည်ကြ တာက ဖေဖေကို သူတို့ချစ်လို့လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ဖေဖေက သူတို့အပေါ်မှာ စိတ်ကောင်း စေတနာ ကောင်းထားတယ်ဆိုတာ သူတို့ လုံးဝ သံသယ မရှိကြဘူး။ ဖေဖေဟာ သူတို့အတွက် သူ့ကိုယ်သူ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံဖို့ အဆင်သင့်ရှိတယ်ဆိုတာ သူ့အသက်ကိုစွန့်ပြီး သက်သေပြ သွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ပြည်သူတွေက ဖေဖေကို ချစ်ကြတာ။ ဖေဖေပေါ်မှာထားတဲ့ မေတ္တာထုကြီးက ကျွန်မကို ကူးစက်လာတာလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီးသား မေတ္တာကို ကျွန်မရလိုက်တော့ တပန်းသာသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မက ဖေဖေသမီးဆိုတဲ့ အချက်နဲ့ ပြည်သူတွေရော ကျွန်မရော ဖေဖေနဲ့ ကျွန်မ ကြားမှာ ထုံးဖွဲ့ထားတဲ့မေတ္တာကို တည်ဆောက်နေကြတာပဲဆိုတဲ့ အချက်ကို ရှင်ခွဲမြင်လို့ မရဘူး။

ဧီရက တပ်မတော်ကို အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာကိုရော၊ ပြည်သူလေးစားတဲ့ တပ်မတော် ဖြစ်စေချင်တယ်ဆိုတာတွေကိုရော ကျွန်တော် ဇတ်ဇူးတယ်။ အဲဒီ တော်ပြချက်နဲ့အတူ ကျွန်တော်မေးချင်တာက ဧီရရဲ့ ခေါင်းဆောင်မှုနဲ့ ဒီမိုကရေစီ

နိုင်ငံဖြစ်လာမယ်လို့ ယူဆရတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အကြမ်းမဖက်ရေးမူကို ရွေးချယ်ခြင်း ဖြစ် ခဲ့တိုင်းပြီး မြန်မာ့ဂန္ထီလို့ခေါ်ရမယ့် အမျိုးသမီး နိုင်ငံရေးသမားဒေါ်စုတာ ဘယ်နည်းနဲ့ တပ်မတော်ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် (တပ်မတော် အကြီးအကဲ)ဖြစ်လာမလဲ။ စစ်သားတွေ ချီတက်အလေးပြုခံနေတဲ့ ဂန္ထီကြီးကို စိတ်ကူးနဲ့ တွေးထင်ကြည့်ဖို့ကလည်း ခက်ခဲလှတယ်။

ဟုတ်ပါပြီရှင် နိုင်ငံရေးမှာ ရှေ့နောက်မညီမှုတွေရှိတယ်။ အဲ... ကျွန်မသိရသလောက် ပြောရရင် တပ်မတော်ရဲ့ အဓိကတာဝန်က ပြည်သူတွေကို ကာကွယ်ပေးဖို့ပဲ။ ကျွန်မတို့ဟာ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာနေရင်း ကျွန်မတို့ကိုယ် ကျွန်မတို့ ကာကွယ်ဖို့ မလိုဘူး။ တပ်မတော်အတွက်လည်း လိုအပ်မှန်မဟုတ်ဘူး။ အဲ... ကြောတော့မယ့် အနာဂတ်ကာလမှာ ကမ္ဘာကြီးဟာ ကာကွယ်စရာ မလိုတော့မယ့် ကမ္ဘာကြီး ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတဲ့ အနာဂတ္တိဆရာတွေ ဟောသလိုလည်း ကျွန်မ မှန်းမကြည့်တတ်ဘူး။ ကျွန်မက တပ်မတော်ကို ဖျက်ဆီးတဲ့ အင်အားစုထက် ကာကွယ်တဲ့ အင်အားစုဖြစ်စေချင်တာပါပဲ။

စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မေးခွန်းမျိုးလည်း အမြဲလို မေးတတ်ပါတယ်။ တပ်မတော်ရဲ့ စေတနာက စေတနာမှန် ဖြစ်သင့်တယ်။ တစ်ခါတုန်းက တပ်မတော်အရာရှိတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မစကားပြောဖူးတယ်။ သူက သူတိုက်ခဲ့ရတဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေကို သိပ်မုန်းတာ။ ကျွန်မသူ့ကို ဒီလိုပြောလိုက်တယ်။ ရှင်က သူတို့ကို အမုန်းမိတ်နဲ့ တိုက်နေတာက အလွန်ကြီးမားတဲ့ အနှောက် အယှက်ကြီးဖြစ်နေတာ တွေ့ရမယ်။ ရှင်က တိုက်နေသူတွေ အပေါ်ထားတဲ့ အမုန်း စိတ်ကို ခွာချပြီး ပြည်သူတွေကို ကာကွယ်ပေးချင်တဲ့ မေတ္တာအရင်းခံ စိတ်နဲ့ တိုက်သင့်တယ်။ ဒါ... ကျွန်မစေတနာနဲ့ ပြောခဲ့တာ။ ဟုတ်တယ်။ ဒါ... ချစ်တီးခေါင်းသန်းရှာနေတာပဲ။

ကျွန်တော်တွေဖူးတဲ့ စစ်ဆိုတာတော့ မေတ္တာနဲ့ မပစ်ပေါက်ဘူး။ ဒေါ်စု ရော ဘယ်လိုထင်လဲ။

ဒါ... သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ မေးခွန်းပဲ။ ကျွန်မထင်တာကို ပြောပုံ မယ်။ စစ်မီးလျှံထဲက ပြည်သူအနဲ့အတွက် တရားမျှတမှုကို မေတ္တာနဲ့ ကာကွယ် ချင်ကြလို့ဆိုရင် မေတ္တာအရင်းခံနိုင်ကြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီစိတ်မျိုး အရင်းခံပြီး စစ်ထဲဝင် စစ်မြေပြင်ကို

ထွက်သွားကြတယ်။ အဲ... ကျွန်မတို့ ပုထုဇဉ်လူသားတွေ ပြောတာ နော်။ အင်္ဂုယာပုဂ္ဂိုလ်တွေ မပါဘူး။ ဘယ်သူမဆို စစ်မီးလျှံထဲကနေ ဒီလိုမေတ္တာစိတ်မျိုး ထားနိုင်ပါ့မလားဆိုတာကို ကျွန်မ စဉ်းစားမိတယ်။ လေ့ကျင့်ပေးရင် ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်မထင်မိတာပဲ။ တကယ့်စစ်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲခဲ့တဲ့ အန်ကယ် ဦးတင်ဦးနဲ့ အန်ကယ်ဦးကြည်မောင်တို့ကို ဒီမေးခွန်းတွေ မေးသင့် တယ်။ သူတို့က စစ်တိုက်ခဲ့ရတာဆိုတော့ လူတွေလည်း သတ်ဖူးမှာပါ။

တိုက်ပွဲထဲက တကယ့်စစ်သားတွေကို ကျွန်တော်တွေ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော်က တိုက်ပွဲဝင် စစ်သားမဟုတ်ဘဲ လိမ္မော်ရောင်းနယ်မြေတို ရောက်နေတယ်။ စစ်သား တွေက စိတ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနဲ့ တန်းစီနေရာယူထားကြတယ်။

အဲဒီစစ်သားတွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ အမုန်းစိတ် အရင်းခံထားသလား။ မေတ္တာ အရင်းခံထား သလား။ အိမ်မဟုတ်... တခြားဘယ်လိုစိတ်မျိုးတွေ ဖြစ်နေတယ် ထင်လဲ။ ဟုတ်ကဲ့ သေချာတာတစ်ခုကတော့ ဒီမိုကရေစီ တိုက်ပွဲဝင်နေကြတဲ့ လက်နက်ကိုင် အင်အားစုတွေဟာ ကျွန်နော့ မြေနေရာ ကျဉ်း ကျဉ်းလေးကို အရိုးရှင်းလုံး ကာကွယ်နေကြတာပဲ။ ပြည်သူ၊ အမိမြေနဲ့ မူဝါဒတွေကို ချစ်စိတ်နဲ့ တိုက်ပွဲဝင် နေကြတာ။ နဝတရဲ့ လူမျိုးတုံးတိုက်ပွဲတွေကနေ ကာကွယ်နေကြတာ။ အဲက ကျွန်တော်အထင်ပြောတာနော်။ သေချာလားဆိုတော့ မသေချာဘူး။ ဒီလို လူမဆန် တဲ့ လုပ်ရပ်မျိုးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ သူတို့လည်း လူတိုင်းလုပ်သလိုပဲ လုပ်နိုင် ကြတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်လေ။ အဲကတော့ ဘဝပေး အသိသဘောမျိုးပါပဲ။

ကာကွယ်ဖို့ဆိုတာကိုတော့ လူတိုင်းပြောနိုင်တာပေါ့။ ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ တကယ့်တပ်မ တော်ဆိုတာ ဘဝပေးအသိနဲ့ လုပ်တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

အဲဒီရဲ့ အားလပ်ရက် တောပြောပွဲတွေကို နဝတက ဗီဒီယိုရိုက်ထားတယ် ဆိုတာ ဟုတ်လား။

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... သေချာတာပေါ့။

ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုလုပ်ရတာလဲဗျလို့ ကျွန်တော်က မေးတော့ ယုံကြည်စိတ်ချရ သူတစ်ဦးက ပြောတယ်ဗျ...ဗိုလ်ချုပ်ကတော်တွေက ဒေါ်ရု တောပြောပွဲခွေကို အရမ်းကြည်ချင်ကြလို့တဲ့လေ။

သိပ်ကောင်းတာပေါ့ရှင်...

အဲဒီအကြောင်းကြားရတော့ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ အတွေးစတင်ချ ပြုတ်ကျလာ တယ်။ ဒေါ်ရုက နဝတကို တွေ့ဆုံဆွေးနွေးဖို့ ပြောနေတယ် မဟုတ်လား။ နဝတ စစ်ဗိုလ်ချုပ်တွေကလည်း သဘောထားတင်းမာနေတာ ထင်ရှားတယ်။ ဗိုလ်ချုပ် ကတော်တွေနဲ့ ဆွေးနွေးပွဲလုပ်ပြီး အပြေရာဖို့ ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ။ ဒေါ်ရုက ဗိုလ်ချုပ်က တော်တွေနဲ့ အတ္ထာပ သတ္ထာပပြောရင်း ဒီအကြောင်းတွေကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောမပြ နိုင်ဘူးလားဗျာ...

(ရယ်ရင်း) ဒီအိုင်ဒီယာက ဖြစ်ပါ့မလား။ ကျွန်မတော့ တစ်ခါမှ မတွေးမိ ဘူးရှင်။

မြန်မာ့လူ့အဖွဲ့အစည်းက အမျိုးသမီးတွေ ဦးစီးတာလေ... ရှေ့မထွက်တာပဲ ရှိတာ။

ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မ ဗိုလ်ချုပ်ကတော်တွေနဲ့အတူ လက်ဖက်ရည် သောက်ချင် တယ်။ အဲဒါဆို မိတ်ဆွေတွေဖြစ်သွားရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ရန်သူတွေ ဖြစ်နေရတာ ပင်ပန်းလှပါတယ်ရှင်... ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ ခဏခဏတွေး မိတယ်။ သူတို့တွေ အကုန်လုံး ရန်သူလို ပြုမှုနေကြတာကို ရပ်တန်း က ရပ်ပစ်စေလိုတဲ့ဆန္ဒ ကျွန်မမှာ ရှိတယ်။ ကျွန်မတို့အားလုံး ဘာဖြစ်လို့ မိတ်ဆွေ မဖြစ်နိုင်ကြတာလဲ။ ဘယ်သူမဆို ပါဝင်နိုင်ရင် မကောင်းဘူးလား။

ဒေါ်ရု ဗုန်းနံပါတ်က ဗုန်းစာအုပ်ထဲမှာ ရှိတယ်နော်။ အဲပေပွဲ ခေါ်လို့မရဘူး။

ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကျွန်မက ကျွန်မကို ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ပြုံးပြနေသူတွေကို ပြန်ပြုံးပြလို့ မရသူတွေထဲမှာ ပါနေတယ်။

၁၉၈၉ မှာ ဒေါ်ရုကို အကျယ်ချုပ်ချလို့က်တဲ့အခါ နောက်တွယ်က ဦးနေဝင်း ရှိနေသလား။

အဲဒီအကြောင်း ကျွန်မ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ တိုင်းပြည်ကို ဦးနှောင်း အုပ်ချုပ်လိုက်လို့ တိုင်းပြည်ပျက်စီးသွားတာလို့ ကျွန်မသူ့ကို စပြီး ဝေဖန်တိုက်ခိုက်လိုက် တာနဲ့ ကျွန်မကို အကျယ်ချုပ်ချလိုက်တာပဲ။

အိရ ဦးဝင်းနှောင်းကို တွေ့ပူးလား။
 ငယ်ငယ်တုန်းကပဲ တွေ့ပူးတာ။

ကျွန်တော်က ဦးနှောင်းဆိုတဲ့အမည်ကို ဒီလိုထည့်ပြောနေရတာက အကြောင်းရှိ တယ်။ ဒီနေ့ မြန်မာပြည်မှာ ဦးနှောင်းရဲ့ ပုံရိပ်က သမားရိုးကျ ဖြစ်မိုးဖြစ်စဉ်ထက် ပိုကြီးနေတာကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့နေရတယ်။ တနည်းပြောရရင် ဦးနှောင်းက ဒီနေ့ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ အာဏာရှင်ဘဝနဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ငါးနှစ်လောက် ရှည် လျားစွာ ရပ်တည်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားဘသားကြီး။ အိရက လွတ်လပ်ရေးနဲ့ အကြမ်း မဖတ်ရေးဆိုတဲ့မှုကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆွဲကိုင်ပြီး ရပ်တည်နေတဲ့ အမျိုးသမီး။ အိရနဲ့ ဦးနှောင်းကြားမှာ ဂျောမ ဝိရောမိကြီး ဖြစ်နေတယ်ဗျ။ ယောက်ျားသဘာဝက မိန်းမ သဘာဝနဲ့ လုံးဝကို မြားနားနေပါလား ... လက်နက်နဲ့ ဆွေးနွေးမှု အပြိုင်ကျ ရတဲ့ပွဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဗီဒီယိုကို ခွင့်လွှတ်မှုနဲ့ ပွေ့ဇက်လိုက်တယ်။ ရဲရင် မင်းဖြစ် ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတွေက ဗီဒီယိုပြီး အုပ်ချုပ်တဲ့ ပုံစံတောင်းကြီးကို ကြင်နာမှုကနေ ဆင်ဆက်လာတဲ့ တန်းတူညီမျှ၊ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ စွမ်းရည်သတ္တိဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးအပြိုင်က စိန်ခေါ်ပြလိုက်တယ်။ အဓိကရုန်းဖြစ်တဲ့ အချိန်ကနေစပြီး သမ္မာကျမ်းထဲက ပေးဆပ် မှုမျိုးတွေ ပေါ်ပေါက်လွှာတယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် သုံးရာစုနှစ်အတွင်းက အသောက မင်းကြီးရဲ့ နှလုံးသား ပြောင်းလဲသွားသလိုမျိုးပေါ့ဗျာ... သမိုင်းမှာ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်တဲ့ ဘုရင်ကနေ နာမည်အကြီးဆုံး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဘုရင်ကြီးအနေနဲ့ ပြောင်းလဲသွားသလိုမျိုးပေါ့။ ဦးနှောင်းဟာ ပေးဆပ်မှုတွေနဲ့အတူ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အခိုင်အမာဖြစ်သွားပြီး မြန်မာ့သမိုင်းမှာ ခေတ်သစ် အသောက ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ အိရ ထင်ပါသလား... အခွင့်အရေးတော့ရှိတယ်။ သူ့မှာ အချိန်ရှိသေးတယ်။

******ဦးနေဝင်းက မကွယ်လွန်မီ နှစ်ပိုင်းတွေမှာ လယ်တီဆရာတော်ကြီး နည်းနဲ့ တရားအားထုတ်ပြီးတော့ စောစောပိုင်းကသာ သူတာတရား အားထုတ်ခြင်း ခဲ့ရင် ၆၂ ခုနှစ်က အာဏာသိမ်းပစ်မှာ မတုတ်ဘူးလို့ ဝန်ခံသွားတာကို ကိုကို မောင်ကြီးရဲ့ ‘တရံရော အခါက’ စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်လိုက် ရတယ်။ သူပြောတာ တကယ်မှန်ရင် သူ့အတွက် သာဓု ခေါ်စရာပါပဲ။ ဒါမှ မတုတ် ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာနိုင်ငံမှာ ဒီစကားမျိုးပြောရင် အားလုံးက ကြိုက်ကြ မှာပဲဆိုပြီး ပျားရည်နဲ့ နှစ်ချလိုက် တာလား။ အဲဒါဆိုရင်တော့ စိတ်ပျက် စရာပဲ။

မြန်မာအများစုက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေပဲလေ။ ဒါပေမဲ့လို့ မိဘတွေက ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင် တွေဖြစ်လို့ မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာဝင်တွေ ဖြစ်နေတာက များတယ်။ အများစုက အခြေခံ ငါးပါးသီလအပြင် ဗုဒ္ဓဘာသာကို နက်နက်နဲနဲ တကယ်မလေ့လာဖူးကြဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လို့ အာမခံထားတဲ့သဘောပဲ။ ကျွန်မတို့က ကျွန်မတို့ အဖေအဖေဖြစ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ပိုပြီးနက်နက် စိတ်ဝင်စားကြမယ်ဆိုရင်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာလို့ ပြောနေရုံသာမကပဲ ဗုဒ္ဓဘာသာ အကျင့်တွေကို လေးလေးနက်နက် ကျင့်သုံးကြမယ်ဆိုရင် အရမ်းကြီးကျယ်တဲ့ အိုင်ဒီယာကြီး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်လေ။

ဗုဒ္ဓဘာသာရှုထောင့်ကို အသိဉာဏ်ရှိရှိ စဉ်းစားနိုင်တာထက်ပို အတွင်းကျကျ လက်ခံနိုင်တယ် မတုတ်လား။

ရှင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ... ကျွန်မတို့က ငါးပါးသီလကို လိုက်နာကျင့်သုံးရင်ကိုပဲ လက်မ ထောင်နိုင်နေပြီ (ရယ်ရင်းပြော)။

ငါးပါးသီလထဲမှာ ပထမဦးဆုံး သိက္ခာပုဒ်က သက်ရှိသတ္တဝါတွေကို ထိခိုက်နစ်နာ အောင် မလုပ်တာ မတုတ်လား။

ဒီလောက်နဲ့ မလုံလောက်သေးဘူးရှင်...

နုတိယ သိက္ခာပုဒ်က မရိုးတာနော်...

အဲဒီသိက္ခာပုဒ်က အတော်ကျယ်ပြန့်သွားပြီ။ တတိယသိက္ခာပုဒ်ကတော့ လက်မ ထောင်နိုင်လောက်တဲ့ အနေအထားရှိလာတယ်ရှင်... ဒါပေမဲ့လို့ မလုံလောက်သေးဘူး။ တကယ်တော့ ငါးပါးလုံး လုံဖို့ လိုအပ်တယ်လေ...

ရှင်းပြစရာ မလိုလောက်အောင် ရှင်းပါတယ်။ အဲ... ဒေါ်စုက ကျောက်ခေတ် လူသား တွေရဲ့ အသိမိတ်အဆင့်လောက်ပဲရှိတဲ့ ရှေးကျတဲ့ ခံစားချက်တွေနဲ့ ထုဆစ် ထားတဲ့ နဝတ စစ်ဗိုလ်ချုပ်တွေနဲ့ ဆက်စပ်ပတ်သက်နေရတော့ ပိုသိသာ ထင်ရှား တာပေါ့ လေ။ အဲ... ကျွန်တော် ပြောခဲ့သလိုပါပဲ... ကျွန်တော်က ပေးဆပ် တာကို ယုံကြည်တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ဒီက ဆန္ဒအားကြီးလွန်းတဲ့ အတွေးပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒေါ်စုရော ဘယ်လိုထင်လဲ ဗျ... တချို့ ပြည်သူတွေရော တော်တော်ရှေ့ ရောက်သွား ကြပြီလား။ မကယ်တင်နိုင်တာတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။

ဗုဒ္ဓဘာသာအလိုအရ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ကိုယ်တိုင်က မကယ်တင်နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့က ဘယ်သူတွေမို့ လူတိုင်းကို ကယ်တင်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်လို့ ရှင်းပြရမလဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ဘယ်သူကတော့ ကယ်တင်နိုင်တယ်၊ ဘယ်သူကတော့ မကယ်တင်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မတို့ မှာ ကြိုးစားဖို့ တာဝန်ရှိတယ်။ ကျွန်မတို့က တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို လက်မခံဖွယ်သဘောနဲ့ အရေးမပါဘူးလို့ သဘောမထား နိုင်ဘူး။

မြန်မာပြည်ထဲကနေ မှောင်ခိုထုတ်လာတဲ့ ဗီဒီယိုခွေတွေကို နာရီပေါင်းများစွာ ကြည့်ပြီးသွားပြီ။ နိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံးသွားခဲ့တဲ့ ဒေါ်စုရဲ့ ခရီးစဉ်တွေ ပြည်သူတွေကို ဒေါ်စု တောပြောနေတာတွေ၊ ရွေးကောက်ပွဲအတွက် စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ဖို့ နယ်စွန်နယ် ဈားက ကျေးလက်ဒေသပါပကျွန် ဒေါ်စု သွားနေတာတွေကို ဗီဒီယိုထဲမှာ တွေ့ရ တယ်။ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ... ဒါတွေအကုန်လုံးကို ဒေါ်စု 'နေအိမ် အကျယ်ချုပ် အချမခံရ ခင်က လုပ်ခဲ့တာနော်။ ဒေါ်စုနဲ့ ဒေါ်စုရဲ့ NLD လုပ်ဖော် ကိုင်ဖတ်တွေကို နဝတက နှောင့်ယှက်တိုက်ခိုက်တာတွေကို ကျွန်တော်တော့ တွေးနေမိတယ်။

အဲဒီနှောင့်ယှက်တိုက်ခိုက်ဘာတွေကို ကျွန်မ မေ့ပစ်လိုက်ပါပြီ။ ခရီးစဉ် တစ်ခုလုံးကို အနှောက်အယှက်ပေးကြတာ။ အထူးသဖြင့် ဧရာဝတီတိုင်းကတော့ အနှောင့်ယှက်ဆုံး၊ အတိုက်ခိုက်ဆုံးပဲ။

တိုက်ရေယာဉ်တွေမှာ လက်နက်ကိုင်စစ်သားတွေနဲ့ အပြည့်ပဲဆို။

ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မတို့ ဧရာဝတီတိုင်းကို သွားမယ်လုပ်တော့ နဝတ စစ်သားတွေဟာ တက်လာပြီး စစ်သိချင်းတွေ ဆိုကြတယ်။

လက်နက်တွေ တိုင်ဆောင်ထားတဲ့ နဝတ စစ်သားတွေဟာ လှံစွပ်တွေကို ဝှေ့ရမ်းပြီး ပြည်သူတွေကို အိပ်ပြန်ဖို့နဲ့ အေရုကို မကြိုဆိုကြဖို့ အော်တစ်ကြိမ်းဟောင်းနေတာ မျိုးတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်လို့ သိရတယ်။ တုတ်တဲ့ ခင်ဗျာ... စစ်အလံတွေ လွှင့်ထားပြီး ပစ်တော့မယ့်ဆဲဆဲ ဗိုလ်ကြီးနဲ့အတူ ပစ်ဖို့ချိန်နေတဲ့ စစ်သားတန်းကြီး ဆီ အေရု ဦးဆောင်ချီတက်သွားတဲ့ အတွေ့ အကြုံကို အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြနိုင် မထားခင်ဗျား...

အဲဒီအကြောင်းကို ကျွန်မ များများစားစား မတွေးမိသလို အဲဒီအကြောင်းနဲ့ပတ် သက်လို့လည်း ကျွန်မအရေးတကြီး မှတ်ထားတာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မ မှတ်မိသလောက် ကလေး ပြောပြပယ်နေ။ ကျွန်မနဲ့ NLD လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ ရောဝတီမြစ်အောက်ပိုင်းက မြို့တွေ ရွာတွေစီ ခရီးလှည့်ပြီး ပြန်လာတာစပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီဒေသခံတပ်တွေက ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်ရော တပ်မတော်ရေယာဉ်နဲ့ ပါလာတဲ့ အရာရှိတွေရော ကျွန်မတို့နဲ့အတူ လိုက်လာတယ်။ ညနေပိုင်းရောက်တော့ ကျွန်မတို့ပြန်လာကြပြီး ညအိပ်တည်းခိုမယ့်အိမ်ကို လမ်းလျှောက်လာကြတယ်။ ကျွန်မက ရှေ့ကလျှောက်ပြီး သူတို့က နောက်ကလိုက်လာ ကြတာ။ ကျွန်မတို့အဖွဲ့ ရဲ့ ရှေ့ဆုံးကတော့ လူငယ်တစ်ဦးက NLD အလံကို ကိုင်မြှောက် သွားတယ်။ ကျွန်မတို့က ညအိပ်မယ့်အိမ်ကို အဲဒီအလံကိုင်လူငယ်ရဲ့ နောက်က လမ်းလယ်က နေ လမ်းလျှောက်ပြီး လိုက်လာကြတယ်။ အဲဒါပဲ။ နောက်တော့ နူးထောက်ပြီး သေနတ် တွေနဲ့ ချိန်ထားတဲ့ စစ်သားတွေကို လမ်းဖြတ်ပြီးတားနေတာ တွေ့ရတယ်။ ဗိုလ်ကြီးက လမ်းဘေးကနေသွားဖို့ ကျွန်မတို့ကို အော်ပြောနေတယ်။ ကျွန်မက အလံကိုင်ထားတဲ့ လူငယ်လေးကို ရှေ့တည့်တည့်ကနေ ဘေးဖယ်လျှောက်ဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်မက သူ့ကို ပစ်မှတ်ကြီးထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှား မမြင်စေ ချင်ဘူး။ အကြောင့်မို့ သူကလည်း လမ်းဘေးကနေ လျှောက်သွားတယ်။ ကျွန်မတို့ လမ်းလယ်ကနေ ဆက် လျှောက်နေရင်တော့ ပစ်ရလိမ့်မယ်လို့ သူတို့ကပြောတယ်။ အမြင့်ရင်လည်း ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မတို့ လမ်းဘေးက လျှောက်မယ်။ စစ်သားတွေထဲကနေ ကျွန်မတို့ ဖြတ်လျှောက်နိုင် တယ်နော်လို့ ကျွန်မကပြောလိုက်တယ်။ လမ်းဘေးကလျှောက်ရင်လည်း ပစ်မှာပဲလို့ အဲဒီ ဗိုလ်ကြီးက ပြောပြန်တယ်။

တော်တော်အဓိပ္ပါယ် မရှိတာဘဲ (ရယ်ရင်းပြော)။ လမ်းဘေးကလျှောက်လည်း ကျွန်မတို့ကို ပစ်မယ်ဆိုရင်... ကောင်းပြီ... ပစ်ရင်ပစ်ပေါ့လို့ ကျွန်မက စဉ်းစားလိုက်တယ်။ လမ်းလယ်ကနေ ကျွန်မလမ်းလျှောက်သွားနိုင်တယ်လို့ ကျွန်မ တွေးလိုက်တယ်။ ကျွန်မလမ်း လျှောက်သွားနေတုန်း နယ်မြေခံစိုလ်များက ပြေးလာပြီး အဲဒီစိုလ်ကြီးကို တားလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ အဲဒီစိုလ်များနဲ့ အဲဒီစိုလ်ကြီး စကားများ ကြတော့တာပဲ။ ကျွန်မတို့က ဒူးထောက်နေတဲ့ စစ်သားတွေကြားကနေ လမ်းလျှောက်သွားကြတယ်။ အဲဒီစစ်သားတွေထဲမှာ တစ်ယောက် နှစ်ယောက် လောက်ကတော့ တကယ်ကို တုန်လှုပ်နေတာကိုရော၊ သူတို့အချင်းချင်း တီးတိုး စကားပြောနေတာတွေရော သတိထားလိုက်မိတယ်။ မုန်းစရာကောင်းသလား။ ကြောက်စရာ ကောင်းသလား ကျွန်မ မသိဘူး။

အဲဒီစိုလ်များနဲ့ စိုလ်ကြီးကြားမှာ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ။

ကျွန်မ သိရသလောက်တော့ အဲဒီစိုလ်ကြီးက သူ့ပခုံးပေါ်က အပွင့်တွေကို ဖြုတ်ချ လှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်က ပစ်ခွင့်မရရင် ဒီအပွင့်တွေက ဘာအဓိပ္ပါယ် ရှိမှာလဲလို့ ပြောတယ်။ အဲလိုသဘောရှိတဲ့ စကားတွေပေါ့နော်။ တိတိကျကျတော့ မသိဘူး။ ကျွန်မတို့က အဲဒီနားမှာ မရှိတော့ဘူး။ ဒါတွေကို အဲဒီနားမှာ ရှိတဲ့သူတွေက ကျွန်မကို ပြန်ပြောကြတာ။

အဲလိုဖြစ်သွားတဲ့အခါ ဧရီရစ်တ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ။

ကျွန်မကတော့ ခေါင်းအေးအေးပဲ။ ဘယ်သူက ဘာလုပ်မလဲလို့ ကျွန်မ စဉ်းစား နေတယ်။ ပြန်လှည့်မလား ဆက်သွားမလားပေါ့။ အဲလိုအခြေအနေမျိုးကြီး ထဲမှာ ဘယ်သူမှ လှည့်မပြန်ပါလားလို့လည်း တွေးမိတယ်။ အဲလိုအခြေအနေမျိုးကြီး ထဲမှာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြိုင်ဘက်ကင်းသူလို့ မယူဆပါဘူး။ ကျွန်မ ပြည်သူတွေကို မကြာမကြာ ပြောတတ်တာက တော့ ရှင်တို့ကို ရဲတွေက အတင်းစင်စီးတဲ့အခါ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ကြုံပြီး မဆုံးဖြတ်နိုင် ဘူး။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုတော့ ချရတော့မယ်။ ရပ်နေမလား ၊ ပြန်လှည့်မလား။ အရင်က ဘယ်လိုပဲ တွေးထားတွေးထား အဲလိုမျိုး ရုန်းရုန်းဖြစ်လာပြီဆိုရင် အန္တရာယ်နဲ့ တကယ်ရင် ဆိုင်ရပြီဆိုရင် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ချက်ချင်းချရတယ်။ ဘယ်လိုမျိုး ဆုံးဖြတ်ရမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ကြုံမသိနိုင်ဘူး။

အေရုဲ့ အတွေ့အကြုံအရ ဒီလိုမျိုး တိုက်ရိုက် အကြမ်းဖတ် ခြိမ်းခြောက်ခံရ တာမျိုး ဖြစ်ဖူးလား။

ရန်ကုန်မှာ တစ်ခါတော့ ဖြစ်ဘူးတယ်။ ဒါနဲ့ ကွင်းလုံးကျွတ် တူတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ မြေနီကုန်းမှာ ပြည်သူတစ်ယောက် အပစ်ခံရဖူးတယ်။ သူက NLD ရုံးမှာ ကျင်းပတဲ့ အခမ်းအနားကနေ ပြန်လာတာ။ အဲဒီအခမ်းအနားက ဆန္ဒပြလို့ အပစ်သတ်ခံ ရသူတွေကို သတိရ အောင်းမေ့တဲ့ အခမ်းအနား။ ကျွန်မက အဲဒီ ပြည်သူတွေကို လွှမ်းမူပန်း ခွေ ချချင်တယ်လေ။ ပြဿနာမဖြစ်အောင်ဆိုပြီး လူရှင်းတဲ့ လမ်းမပေါ်က နေရာကို အခမ်း အနားကျင်းပဖို့ တမင်ရွေးချယ်လိုက်ကြတာ။ NLD မဟုတ်တဲ့ ကျောင်းသားတွေလည်း ကျွန်မတို့နဲ့ အတူပါလာတယ်။ သူတို့က ပိုပြီး ပြဿနာဖြစ်နိုင်တဲ့နေရာမှာ ကျင်းပဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ကြတယ်။ သူတို့ရွေးတဲ့ နေရာက တပ်တွေအများကြီး ချထားတာ။ ကျောင်းသားတွေ လွှမ်းမူပန်းခွေ ချတဲ့အခါ တပ်တွေအများကြီး ရောက်လာပြီး ကျောင်းသားတွေကို ဖမ်းတော့ တာပဲ။ ကျွန်မက လှည့်ပြန်နေကြပြီ။ ကျောင်းသားလေးတွေက ကျွန်မတို့ NLD ပါတီဝင်တွေ မဟုတ်လို့ သူတို့ကို ပစ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူးလို့ပြောပြီး ကျွန်မ ပြန်လှည့်လာတယ်။ အဲဒီနေရာကို ရောက်တာနဲ့ လွှမ်းမူပန်းခွေချလိုက်တယ်။ တကယ်တော့ ဒီကိစ္စကို ကျွန်မ ရည်ရွယ်မထား ပါဘူး။ အဲ... ကျွန်မတို့က တခြားဒီမိုကရေစီ လှုပ်ရှား သူတွေနဲ့အတူ စည်းလုံးညီညွတ်မှု ရှိတယ်ဆိုတာကိုပြန် ကျွန်မ ထွက်လာတာ။ သူတို့က နိုင်ငံရေးပါတီတခုနဲ့ မဆိုင်လို့ ကျွန်မတို့ က သူတို့အတွက် တာဝန်မရှိဘူးဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ကျွန်မမှာ မရှိဘူး။ ကျွန်မတို့ ထွက်လာတာနဲ့ စစ်သားတွေက ပစ်တော့တာပါပဲ။ ဒီကြောင့်မို့ ကျွန်မက 'ပြန်လှည့်ပါ ...ပြည်သူတွေကို ပစ်နေတုန်း ကျွန်မတို့က ရှောင်တိမ်းမသွားသင့်ဘူး' လို့ ပြောရတယ်။ ကျွန်မတို့ ပြန်လှည့် လာကြတယ်။ အဲဒီမှာ သေနက်ကို ဝှေ့ရှမ်းပြီး မပြေးကြန့်လို့ တားရင်း ရိုင်းရိုင်း စိုင်းစိုင်း မကြားဝံ့မနာသာ စကားမျိုးတွေ အော်ပြောနေတဲ့ ရဲ့တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကျွန်မတို့က မပြေးပါဘူး။ အမှန်ပြောရရင် ပြန်လှည့်လာတာလို့ ကျွန်မက ပြောလိုက်တယ်။

သေနက်ပစ်သံတွေကြားရတဲ့အခါ ပြန်လှည့်ပြီး ပစ်တာတို့ ရင်ဆိုင်တာက အေရုဲ့ ပေါ်လစီလား။

ဟုတ်ကဲ့ရှင်... မပြေးပါဘူး။ ပြေးတယ်ဆိုတာ ဘယ်ပြဿနာကိုမှ ဖြေရှင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာလို့ပစ်တာလဲဆိုတာကိုပဲ ကျွန်မတို့က သိချင်နေတာ။ ဒီကိစ္စကို သူတို့ သိပ်စိတ်ဆိုး နေကြတယ်ဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မတို့က ပြန်လှည့်ပြီး သူတို့ကို မေးနေတာ။ အဲ...သူတို့ မဖြေနိုင်ကြဘူး။ သူတို့ အဲဒီနေရာကနေ ထွက်သွားကြတယ်။

အလုပ်တ အပြောထက် အသံကျယ်တာပေါ့ဗျာ...

ဒီတိုင်းပြည်ထဲမှာ ကျွန်မတို့ မေးခွန်းတွေ အများကြီးထုတ်ဖို့ အဲဒီမေးခွန်းတွေကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖြေတတ်ဖို့ လိုအပ်တယ်။ ကျွန်မတို့ ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းဖို့က ဒီနည်းပဲရှိတာ။

တိုက်ရိုက်မေးခွန်း ထုတ်ချင်ပါတယ်။ နဝတက ဒေါ်စုကို ပုန်းတဲ့အတွက် ဘယ်လိုများ အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိပါသလဲခင်ဗျာ...

ပျင်းစရာကောင်းလိုက်တာ။ ဘာစကားတွေလဲ။ မလန်းလိုက်တာ။

တကယ့်လုံးရှိ ပြည်သူတွေက အကြောက်အလန့်မရှိ ရဲရဲဝံ့ သတ္တိရှိရှိနဲ့ ဒေါ်စုအမည်၊ ဒေါ်စုဘဝနဲ့ စပ်ဆက်ပတ်သက်ဖို့ လာနေကြပြီ။ အဲလိုလာကြပေမဲ့လို့ 'NLD လုပ်ဖော်တိုင်ဖက်တွေက ဒုက္ခခံပြီး ရှင်တို့ထက် အများကြီးပိုပြီး စိတ်ဓါတ်ရှိကြတယ်' လို့ပြောရင်း ဒေါ်စုက လုပ်ဖော်တိုင်ဖက်တွေကို ချီးမွမ်းခန်းတွေထုတ်ပြီး တသတ်မတ် တည်း တင်ပေးခဲ့တာနော်။

ကျွန်မ ကလေးတုန်းက အမှောင်ကို သိပ်ကြောက်တာ။ အစ်ကိုတွေကလည်း အနားမှာ မရှိဘူးနော်။ ကျွန်မက မိသားစုမှာ တကယ်ကို သတ္တိနဲ့သူ။ ပြည်သူတွေက ကျွန်မသတ္တိရှိတယ်လို့ ထင်တဲ့အခါ အထူးအဆန်းဖြစ်နေမိတယ်။

တကယ်ကို ထူးဆန်းနေတာလားခင်ဗျာ...

တကယ်ရှင်... တကယ်ကို ထူးဆန်းနေတာ(ရယ်ရင်းပြော)။

ဒေါ်စုကို ပစ်ဖို့အသင့်ဖြစ်နေတဲ့ လက်နက်တိုင်စစ်သားတွေထဲကို လမ်းလျှောက် သွား တာမျိုးလား။

မဟုတ်ဘူး။ အဲလိုမဟုတ်ဘူး။

ဒေါ်စုက အဲဒါကို သတ္တိရှိတာလို့ မမြင်ဘူးလား။

အရမ်းသတ္တိရှိတဲ့ လုပ်ရပ်မျိုးလို့ ကျွန်မထင်သလား ဆိုတာကို ကျွန်မ မသိဘူး။ နေ့တိုင်း အဲလိုအလုပ်မျိုး လုပ်နေကြတဲ့ စစ်သားတွေ ထောင်တွေနဲ့ချီပြီး ရှိနေကြမှာပါပဲ။ ဘာလို့ဆိုတော့ အကြောင်းမလှတဲ့ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ စစ်ပွဲတွေ တချိန်လုံးဖြစ်နေကြမှာပဲ။

ဒါဖြစ်ရင် ဒေါ်စုရဲ့ သတ္တိက ဒေါ်စုဆီကနေ လုံးဝထွက်မလာဘူးလား။ တိုးတိုးလေးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ပြုတာမျိုး မရှိဘူးလား။ ဘာမှမရှိတော့ဘူးလား။

ဒါက ကျွန်မကို မြန်မာပြည်က ပြည်သူ့အတော်များများထက် ကြောက်စိတ်နဲတယ်လို့ သဘောပေါက်ပြီး မတော်မတရားလုပ်နေတဲ့ အာဏာပိုင်တွေအပေါ်ထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့ သဘောထားလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မဘဝရဲ့ အများစုအချိန်မှာ လွတ်လပ်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းမှာ နေခဲ့ရလို့ အဲဒါ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတယ်။ အဲဒီ အဖွဲ့အစည်းမျိုးမှာ အာဏာပိုင်တွေကို ကြောက်တဲ့ အလေ့အထမျိုး ဖြစ်မလာဘူး။ တခြား ပြည်သူတွေ ကျွန်မကိုမေးဖို့ အခွင့်အရေးရှိတယ်လို့ ကျွန်မထင်ထားတဲ့ မေးခွန်းမျိုးတွေကို မဖြေဖို့ဆိုတာလည်း ကျွန်မအတွက်တော့ ပုံမှန်လုပ်ရိုး လုပ်စဉ်ပါပဲ။ မြန်မာပြည်သူ့ အတော်များများက အာဏာပိုင်တွေ သူတို့ကို မေးလား မြန်းလား လုပ်လာရင်ရော အစစ်ဆေးခံရပြီဆိုရင်ရော အရမ်းကို တုန်လှုပ်သွားကြတယ်။ သူတို့က အဲလိုမျိုး အပြုအမူရှိတဲ့အထဲ နေထိုင်ခဲ့ကြရတာကိုး။

ဒေါ်စုခင်ဗျား.... ဒေါ်စုရဲ့အတွင်းရေး အခန်းကဏ္ဍတခုကို မေးချင်ပါတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ရောမသတ္တိကို ထုတ်သုံးဖို့ လိုအပ်ပါသလဲ။

ဆုံးဖြတ်ချက်ချတိုင်း သတ္တိက အမြဲပါလာတယ်။ အထူးသဖြင့် လက်ရှိ ကျွန်မတို့ အခြေအနေမျိုးတွေမှာပေါ့။ ဆုံးဖြတ်ချက်က ရှင်ကို အန္တရာယ်ပေး နိုင်တယ်လို့ ထင်လို့သာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်ဆုံးဖြတ်ချက်က ရှင်ရင်ဆိုင်ရမယ့်၊ ရှင် တာဝန်ယူရမယ့် ရှည်လျားကျယ်ပြန့်လှတဲ့ အနှစ်သာရတွေလည်း ရှိနိုင်တယ်။ တာဝန်ယူတယ်ဆိုတာ သတ္တိရှိတဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ပဲ။

မြန်မာပြည်မှာ အရေးအခင်းကြီး အချိန်မြင့်သထက်မြင့် ကြီးထွားသထက်

ကြီးထွားလာတာက ငါးသွားပေါ်မှာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်နေအောင် ရပ်နေရသလို ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောလို့ရတယ်နော်။

ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မတို့က အများကြီးတာဝန်ရှိတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေချဖို့ ဖြစ်စဉ်ကြီးထဲ အမြဲတမ်း ရောက်နေကြတယ်။ အဲလိုလုပ်ရင်းနဲ့ ကျွန်မတို့က အာဏာပိုင်တွေရဲ့ ပြင်းထန် ကြမ်းတမ်းတဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေလုပ်ဖို့ ဆင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ အမြဲလို ကျရောက် နေတယ်။ အဲ... အထက်က ကျွန်မပြောခဲ့ သလိုပဲ။ ထောက်ပံ့ကူညီရရှိခိုက်ကြတဲ့ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်တွေရှိလို့ ကျွန်မ အရမ်းကံကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မတို့က အများဆန္ဒအညီ ဆုံးဖြတ် ချက်ချတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ သတ္တိက စုပေါင်းသတ္တိပေါ့။ ကျွန်မတို့ တစ်ဦးချင်းဆီက သတ္တိတွေကို အတူတူစုပေါင်းလိုက်တော့ ရောမအင်အားကြီး ဖြစ်လာတာပေါ့ရှင်...။

၁၉၈၈ ခုနှစ်ထဲ ဒေါ်စုပြောခဲ့တဲ့ မိန့်ခွန်းရှိပါတယ်။ ဘာတဲ့... ကျွန်မ ပြည်သူတွေ ကို ရည်မှန်းချက် မြင့်မြင့်ထားဖို့ အမြဲပြောပါတယ်။ အမြင့်ဆုံး ရည်မှန်း ချက်ထား ကြပါ။ ဒေါ်စုကို မေးပါရစေ... ဒေါ်စုရဲ့ အမြင့်မြတ်ဆုံး ရည်မှန်းချက်က ဘာလဲခင်ဗျ...

ကျွန်မရဲ့ အမြင့်ဆုံးရည်မှန်းချက်က စိတ်နေသဘောထား အဖြူစင်ဆုံး အမြင့်မြတ် ဆုံးသူတစ်ဦး ဖြစ်ဖို့ပါပဲ။

* * * * *

အမှန်တရားဆိုတာ

အရမ်းကို စွမ်းရည်သတ္တိပြည့်ဝတဲ့ လက်နက်ပဲ။
စွမ်းအားသတ္တိပြည့်ဝတဲ့ တခြားအရာဝတ္ထုတွေလိုပဲ
အမှန်တရားကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။
ကိုယ့်ဘက်က ရပ်တည်ပေးတဲ့
အားဆေးတွေလည်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။
ငြိမ့်အားကိုးရာလည်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

အခန်း - ၃

သစ္စာဆိုတာ အင်အားအပြင်းဆုံးလက်နက်

အမှန်တရားက ရောမအားဆေးကြိုးပဲ။
အမှန်တရားရဲ့ စောင့်ရှောက်တာကို ခံရမယ်။
အဲ... အမှားဘက်က ရပ်တည် ရင်တော့
အမှန်တရားက တကယ့်ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာကြီးပေါ့။

အခန်း - ၃

သစ္စာဆိုတာ အင်အားအပြင်းဆုံးလက်နက်

အဲဒီရ ခင်ဗျား... အဲဒီရတို့ တောဒီ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အမှန်ပြောရရင် (အဲဒီ အမှန်တရားကလည်း အာဏာပိုင်တွေ လက်မခံနိုင်လောက်တဲ့ စကားမျိုးဖြစ်နေရင်) နိုင်ငံတော်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်သွားတယ်။ အဲ... တွန့်တော်မေးချင် တာက အမှန်တရားက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အရမ်းကာ ရော့ ခြိမ်းခြောက်နေရတာလဲ။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ အမှန်တရားရဲ့ စွမ်းအားသတ္တိက ရောမကြီးကို စစ်မှန်နေလို့ပေါ့။ ပြီးတော့ အမှန်တရားက တချို့သူတွေအတွက်တော့ အရမ်းကို တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားစရာ ကောင်းတယ်။ အမှန်တရားဆိုတာ စွမ်းအားသတ္တိပြည့်ဝတဲ့ လက်နက်ပဲလေ။ ပြည်သူတွေ ကတော့ အဲသလိုမျိုး ထင်ကောင်းမှထင်မယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ အမှန်တရားဆိုတာ အရမ်းကို စွမ်းရည်သတ္တိပြည့်ဝတဲ့ လက်နက်ပဲ။ စွမ်းအား သတ္တိပြည့်ဝတဲ့ တခြားအရာဝတ္ထုတွေလိုပဲ အမှန်တရားကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား နိုင်တယ်။ ဒီမှမတုတ် ကိုယ့်တက်က ရင်တည်ပေးတဲ့ အားဆေးတွေလည်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ မှီခိုအားကိုးရာလည်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ရှင်က

အမှန်တရားဘက်က ရှိတယ်ဆိုရင် အမှန်တရားက ရှင့်အတွက် ရောမအားဆေးကြီးပဲ။ ရှင်ဟာ အမှန်တရားရဲ့ စောင့်ရှောက်တာကို ခံရမယ်။ အဲ... ရှင်က အမှားဘက်က ရပ်တည် ရင်တော့ အမှန်တရားက ရှင့်အတွက် တကယ်ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာကြီးပေါ့။

ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုမျိုးအကျိုးဆက်ပဲရှိရှိ အရေး မကြီးပါဘူး။ အမှန်တရားကပဲ အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောရင်း အဲဒီအယူ အဆကိုပဲ ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ဒေါ်ရဲ့ အမြင်တွေက ဘယ်လိုတွေလဲဆိုတာ သိချင်ပါတယ်။ ရိုးသားမှုဆိုတာ အမြဲတမ်း အကောင်းဆုံး ပေါ်လစီလားခင်ဗျ...

Honesty is the best policy- ရိုးသားမှုဆိုတာ အကောင်းဆုံး ပေါ်လစီပါပဲ။

ဘယ်သူမဆို ဒီပေါ်လစီကို ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်း ကျင့်သုံးသင့်တယ်။ ရိုးသားမှုကနေ ကျွန်မအပေါ် အမြဲတမ်း အကျိုးသက်ရောက်မှုတွေ ဖြစ်ပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်မက လူတိုင်းကို အရာရာတိုင်း အတွက် ပြောနေတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ အဲ...တချို့ ကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မကို မေးလာတယ်ဆိုရင် သွယ်ဝိုက်ပြီးလည်း ရှင့်ကို ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ တဲ့တီး (ဒဲဒီး)လည်း ရှင့်ကို ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဆိုပါတော့ စစ်ထောက်လှန်းရေးက ကျွန်မကို စစ်လား ဆေးလား လုပ်လာ တဲ့အခါ ကျွန်မအဖြေမပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ ပြောထားပြီးသား။ တကယ်လို့ ကျွန်မ ဖြေလိုက်ရင် ပြည်သူတွေ ငြိသွား ထိသွားမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စစ်ထောက်လှန်းရေးတွေ လုပ်နေတာက ဘယ်သူတွေ ကျွန်မကို ကူညီနေကြသလဲဆိုတာ ကြိုးစားပြီး လိုက်ရှာနေကြ တာ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မပြောလိုက်တာနဲ့ သူတို့လက်ထဲ ဝကွက်ပြီး အပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွား မှာပေါ့။

ဒေါ်ရ အမှန်တို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ တခြားသူတွေ ထိသွားငြိသွားတယ်ဆိုတဲ့ ဝံကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပြီလား။

ဟုတ်တယ်ရှင့်... ဟုတ်တယ်... လိမ်တာနဲ့စာရင် မဖြေတာက တော်သေးတယ်။ လိမ်တယ်ဆိုတာ အပင်ပန်းဆုံး အလုပ်တစ်ခုပဲ။ Scott ပြောခဲ့တာလေးက မှန်လိုက်

တာရှင်...။ ဘာတဲ့... ကျွန်ုပ်တို့တွေ ပထမဦးဆုံး စလိမ်လိုက်တာနဲ့ သပွတ်အူ လှိုက်တော့ တာပါပဲ။

*** လိမ်ညာနေသူတွေ အိမ်မဟုတ် မရိုးသားသူတွေ မလုပ်ခံတဲ့ အကုသိုလ်မရှိ ဘူးလို့ ဗုဒ္ဓက မွေ့ပဒေမှာ မိန့်တော်မူထားတယ်။ မလိမ်မညာဖို့ အိမ်မဟုတ် ရိုးသားဖို့ဆိုတာ အရေးကြီးလှတယ်။ အရေးကြီးလို့လည်း ငါးပါးသီလမှာ ပြဌာန်းထားတာ။ ငါးပါးသီလမှာ တောင် အရေးကြီးဆုံးလို့ ဆိုနိုင်တယ်။ ဘုရားလောင်းတွေ ပါရမီပြည့်စဉ်အခါမှာ ကျွန်ုပ်တို့ သိက္ခာပုဒ်တွေ ကျူးလွန်ခဲ့ကြပေမဲ့လို့ မုသာဝါဒ သိက္ခာပုဒ်ကိုတော့ မကျူးလွန်ဘဲ စောင့်ထိန်း လိုက်နာခဲ့တယ်လို့ မှတ်သားရဖူးတယ်။ အကြောင်းမို့ ဘယ်အစိုးရပဲ တက်လာတက်လာ တက်လာတဲ့အစိုးရ ပြည်သူတွေကို မလိမ်မညာဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ပြည်သူတွေကို လိမ်ရဲညာရဲတဲ့ အစိုးရက ပြည်သူတွေအပေါ်မှာ မလုပ်ရဲတဲ့ အကုသိုလ်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒီနေရာမှာ စာဖတ်ပရိတ်သတ်တွေ လိုက်နာကျင့်သုံး ဖြန့်ဝေနိုင်အောင် မွေ့ပဒေလာ ဗုဒ္ဓ အဆိုအမိန့်ကို ပီဦး မြန်မာ အင်္ဂလိပ် သုံးဘာသာနဲ့ ဖြန့်ဝေချင်ပါသေးတယ်။

ဘာသာပြန်သူ

* ကော်ဓမ္မံ အတိတဿ ၊ မုသာဝါဒိဿ ဇန္တုနော။

ဝိတိဏ္ဏပရလောကဿ ၊ နတ္ထိ ပါပံ အကာရိယံ။ (မွေ့ပဒေဂါထာ - ၁၇၆)

* ဘဝသံသရာဆိုတာကို ပစ်ပယ်ပြီး လိမ်ရဲညာရဲသူတွေအတွက်တော့ မလုပ်ရဲတဲ့ မကောင်းမှုဆိုတာ မရှိဘူး။

* For one who transgresses the truth, and is given to lying, and who is unconcerned with the life hereafter, there is no evil that he dare not do.

ရိုးသားမှုဆိုတာ ထောင်ကျဖို့ ခွန့်စားနေတာ၊ မိသားစု ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်နေတာ အလုပ်ပြုတ်အောင် လုပ်နေတာ။ တုန်တုန်ပြောမယ်ဗျာ... ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေတာလို့ ပြောရမလို့ ဖြစ်မနေဘူးလား။

လိမ်လည်လှည့်စားလို့ အများကြီးဆုံးရှုံးတယ်ဆိုတာ ရှင်...သံသယ မရှိလောက်ပါ ဘူးနော်။ အဲ... ပေးသင့်ပေးထိုက်တဲ့ တန်ဖိုးတခု မပေးဆပ်ဘဲ ဘာမှ ရောက်မလာဘူးဆိုတာ အမှန်ပါပဲ (မပေးဘဲ ဘာမှမရဘူးဆိုတဲ့သဘော)။ ဒါပေမဲ့လို့ လိမ်ညာမှုရဲ့ အကျိုးဆက်ထက် ရိုးသားမှုရဲ့ အကျိုးဆက်ကို လက်ခံဖို့ အမြဲတမ်း ပိုပြီး လွယ်ကူနေတယ်။ ရှင်က လူတိုင်းကို တချိန်လုံး လိမ်လည်လှည့်ဖြားနေ မယ်ဆိုရင် ရှင့်ဘဝ တလျှောက်လုံး ဝိစီး နှိပ်စက် ခံနေရမှာပဲ။ တဘဝလုံးရိုးသားတဲ့ အကျိုးဆက်က ဘယ်တော့မှ ဝိစီးနှိပ်စက်တာ မခံရဘူး။ သောကတင်းဝေး နေထိုင်ရေးပေါ့ရှင်...။

လိမ်တဲ့ညာတဲ့ မရိုးသားတဲ့အကျင့်တွေကို စိန်ခေါ်နိုင်ဖို့အတွက် တခြား သူတွေကို ဧဒီရက ဘယ်လိုမျိုးအကြံပေးနိုင်မလဲခင်ဗျ...။

ကျွန်မပြောနိုင်တာကတော့ အရိုးရှင်းဆုံး နေထိုင်ကြဖို့ပါပဲ။ လူအများစု ကတော့ ဒါကို လက်မခံနိုင်လောက်ဘူး။ လိမ်ညာလှည့်စားမှု မလုပ်မှ ပိုပျော်ရွှင် နိုင်မယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ဟုတ်လားရှင်...။

အနှစ်ချုပ်ပြောမယ်ဆိုရင် အမှန်တရားကို ဧဒီရ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ် ဝှင့်ဆိုချင် ပါသလဲ။

အဆုံးမှာတော့ အမှန်တရားကို ရိုးသားမှုနဲ့ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း ရှိမှုကနေ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပစ်ဖို့ တကယ်ကို မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုအခြေ အနေမျိုးနဲ့ပဲ ကြံကြံ အမှန်တရားကို ဖြစ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်လို့ ကျွန်မအခိုင်အမာ မပြောနိုင် ဘူးနော်။ အမှားနဲ့အမှန် နှစ်ခုကြားမှာ ရိုးသားမှုကို ဂုဏ်ယူပြီး တစ်ယောက်က တစ်ယောက်အပေါ် ရိုးသားမှုဖြစ် လာအောင် အကောင်းဆုံး လုပ်ပြသင့်တယ်။ ရှင်အဲလို လုပ်တယ်ဆိုရင် ရှင် အမှန်တရား ဘက် ရောက်သွားပြီ။ အဲ... အမှန်တရားဆိုတာ အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ သဘောတရား

အယူအဆကြီးနော်။ အဖြူစင်ဆုံး ပရမတ္ထသစ္စာဆိုတာ ကျွန်မတို့လို ရိုးရိုးပုထုဇဉ် လူသားတွေရဲ့ တဘက်မှာပဲ ရှိတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့က အရာဝတ္ထုတွေကို အကုန်မမြင်နိုင်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်မတို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့။ ပရမတ္ထသစ္စာကို မဆိုက်ရောက်ရင်တောင် အမှန်တရားဘက်ရောက်အောင် ကြိုးစားရင် ကျွန်မတို့တွေဟာ အမှန်တရားဘက်မှာ ရှိနေကြတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်လေ။ အမှန်တရား ဆိုတာ ကျွန်မတို့ တချိန်လုံး ကြိုးစားရှာဖွေနေတဲ့ တရားပါပဲ။

ပရမတ္ထသစ္စာရဲ့ အတိုင်းအတာပမာဏက ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျ...

အမှန်တရားကို ရှာဖွေတယ်ဆိုတာ ပုဂ္ဂလမိဋ္ဌာန်ကို ကျော်လွန်ပြီး ကြိုးစား ရှာဖွေတဲ့ သဘောပဲ။ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးပဲ ရောက်ရောက် အမှန်တရားကို မရူးစမ်းဘဲ ဘက်လိုက် ပြီး မလိုမှန်းထားစိတ်တွေကို တက်နိုင်သလောက် ဖယ်ရှားပစ်ရမယ်။ အဲဒီစိတ်တွေနဲ့ တက်နိုင် သလောက် ကင်းအောင်နေရမယ်။

ကျွန်တော်တို့ ပုဂ္ဂလမိဋ္ဌာန်ဖြစ်နေတာကို သဘောပေါက်နားလည်အောင် လုပ်ပြီး ဓမ္မမိဋ္ဌာန်ကျတဲ့ ပညာတို့ လေ့လာဆည်းပူးရမယ်လို့ ဆိုလိုတာလားခင်ဗျ...။

အမှန်တရားကို သတိကပ်ပါလာဖို့ လိုတယ်။ သတိနဲ့ ဓမ္မမိဋ္ဌာန်ဆိုတာ အရမ်းကို နီးနီးကပ်ကပ် ချိတ်ဆက်နေတယ်။ ရှင်လုပ်နေတာကို ရှင်သိနေရင် ဓမ္မမိဋ္ဌာန်ကျတဲ့ အမြင်ရှိနေပြီ။ ရှင်က တခြားလူတွေ လုပ်နေတာကို သတိပြုနေရင်လည်း အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်အပေါ်မှာ ပိုပြီးဓမ္မမိဋ္ဌာန် ကျလာပြီလို့ ဆိုရပါမယ်။ ဆိုပါတော့ သတိရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ တခြားသူ တစ်ယောက်ယောက်က ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းနဲ့ အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်ပြောနေတာကို ရှင်က သတိထားလိုက်တဲ့အခါ ရှင်ကိုယ်ရှင် မစဉ်းစားမိတော့ဘူး။ ခိုက်ရိုင်း လိုက်တဲ့ကောင်ပဲ။ ဒါဆို လုံးဝ ပုဂ္ဂလမိဋ္ဌာန်ဖြစ်သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့လို့ ရှင်သတိကပ်မိလိုက်တာနဲ့ ဒီလူ ဒီလိုရိုင်းနေတာ စိတ်ဆိုးနေလို့ ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေလို့ ဖြစ်မှာပဲဆိုတာ ရှင်သိသွားတယ်။ ဒါဆို ဓမ္မမိဋ္ဌာန်ကျသွား ပြီ။ တနည်းပြောရင် သတိမရှိတာနဲ့ မလိုမှန်းထားမှုပေါင်းစုံ စဖြစ်ပြီလို့ ပြောရပါမယ်။

တားလ်ဂျွန်းပြောတာကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်ဗျ... ဘာတဲ့... သူက လူကောင်းထက် အဘတ်ဘက်မှ ပြည့်စုံသူ ပါဇတ်ဖြစ်သူတစ်ဦး ဖြစ်နိုင်တယ်။ ပါဇတ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ရှာဖွေဖို့အတွက် အဲဒီပါဇတ်ဆိုတာကို ဒေါ်ရ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချင်ပါသလဲ။

ကောင်းပါပြီရှင်... ပထမဦးဆုံး ကောင်းတယ်ဆိုတာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဆိုလိုချက် `ကို ရှာဖွေရပါမယ်။ ဂျွန်းက `ကျွန်တော်က လူကောင်းထက် ပြည့်စုံသူ ပြည့်ဝသူ ဖြစ်နိုင် တယ်' လို့ ပြောတဲ့အခါ သူဆိုလိုတဲ့ လူကောင်းဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုး အဓိပ္ပာယ်ထွက်သလဲ။ သူဘာဆိုလိုတာလဲ။ ဒီလိုပါပဲ... ဗြူစင်သူဖြစ်ချင်တယ်လို့ ပြောလာတဲ့အခါ ဗြူစင်မှုကို သူဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုသလဲဆိုတာ ရှင် ပထမဦးဆုံး ရှာဖွေရမယ်။ ဒါကလဲ အမှန်တရား လိုပဲ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ သဘောတရားရေး အယူအဆကြီး တစ်ခုပါပဲ။ ရှင်အနေနဲ့ တချိန်လုံး ဆန္ဒပြင်းပြင်း ဝီရိယကောင်းကောင်းနဲ့ ရှာဖွေရမယ့် အလုပ်ကြီးပါပဲ။ ကျုပ်တော့ ဗြူစင်မြင်မြတ်မှုကို အနိုင်ရသွားပြီလို့ ပြောလာတဲ့လူရှိရင် အဲဒီအမျိုးသား ဒါမှမဟုတ် အဲဒီအမျိုး သမီး ဗြူစင်တာ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ ရဟန္တာမပြင်သေးသူတိုင်း ကျုပ်သန္တာန်မှာတော့ အကုသိုလ်အညစ် အကြေး မရှိတော့ဘူးလို့ တကယ်ကို ပြောနိုင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မကတော့ မယုံဘူး။ သံသယဖြစ်နေမှာပဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ ကြီးပြင်းလာရတဲ့ လူတွေအတွက်တော့ ဒီလောက် ခက်ခဲတယ်လို့ ကျွန်မမထင်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မစင်ကြယ်မှုကို ဖန်တီးပေးတဲ့ လောဘ ဒေါသ မောဟဆိုတဲ့ အယူအဆကို ကျွန်မတို့က လက်ခံထားတာကို။ ဒါကြောင့်မို့ မစင်ကြယ်မှု အကုသိုလ်တွေဖြစ်တဲ့ လောဘနဲ့ ဒေါသကို ခြေရာခံပြီး လိုက်ရှာနိုင်တယ်။ ဒီလိုပဲ မောဟကို လည်း ခြေရာခံပြီး လိုက်ရှာနိုင်တာပဲ။ အဲဒါကမှ ပြဿနာရှင်... မောဟကို ရှင်ဘယ်နည်းနဲ့ သိမှာလဲ... မောဟကို ရှင်သိလား။

မောဟကြောင့်မို့လို့ ဓမ္မဝိဇ္ဇာန်ကျတို့ အရမ်းခက်တာပေါ့နော်။ မောဟဆိုတာ သိနိုင် စွမ်းအား တန်းနေတဲ့သဘောပေါ့။ မတုတ်ဘူးလား။

ဟုတ်တယ်ရှင်... ဒါပေမဲ့လို့ ရှင်သန္တာန်မှာရှိနေတဲ့ မောဟရဲ့ ဧရိယာတွေကို ရှင် ဘယ်နည်းနဲ့ သိနိုင်မလဲ။

ဟုတ်တယ်ခင်ဗျာ... ကျွန်တော်တို့က အမှားလုပ်မိမှာကို သတိထားနေပေမဲ့လို့ မိတ်ဆွေကောင်းတွေရဲ့ အကူအညီတွေကို ယူနေကြရတာ။

ဟုတ်တယ်ရှင်... ဟုတ်တယ်... မိတ်ဆွေကောင်းတွေက အမှားကို ထောက်ပြ ပေးကြတယ်။

ဟုတ်တယ်ခင်ဗျာ... ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ရဲ့ အလုပ်အကျွေး အရှင်အာနန္ဒာက ဗုဒ္ဓကို မေးတဲ့ အရှင်အာနန္ဒာဝတ္ထုကို နေီရလည်းသိမှာပဲ။ မြတ်စွာဘုရား... မိတ်ဆွေကောင်းဆိုတာ မပွင့်ရှစ်ပါးဆိုတဲ့ မြဲတွစရိယရဲ့ ထတ်ဝတ်လို့ ဆိုရလောက်အောင် အရေးပါအရာ ရောက်လှတယ်။ အရှင်အာနန္ဒာရဲ့ အယူအဆကို ဗုဒ္ဓက ပြင်ပေးတော်မူတယ်။ မဟုတ်သေးဘူး... အာနန္ဒာ... မိတ်ဆွေ ကောင်းဆိုတာ မပွင့်ရှစ်ပါးဆိုတဲ့ မြဲတွစရိယ တစ်ခုလုံးလို့ ဆိုရလောက်အောင် အရေးပါအရာရောက်လှတယ်။ အာနန္ဒာ... သင်က မိတ်ဆွေကောင်းဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် သင့်နားကသူတွေတာ သင့်ဆီကနေ နွေးထွေး မှုတွေ၊ သဘော ထားကြီးမှုတွေ အများကြီး ရရှိပိုင်ဆိုင်နိုင်သွားတယ်။

*** ဒီနေရာမှာ အင်တာဗျူးတို အလန်ခလိမန်က ဗုဒ္ဓစာပေကို ကျေ ညက်သူပီပီ သင်္ဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ္တပီဠိ တောသလသံယုတ်မှာပါတဲ့ ကလျာဏ မိတ္တသုတ်ကို အတိုးအကားလုပ်ပြီး နေီရရဲ့ ဘာသာရေးဗဟုသုတကို တီးခေါက် ကြည့်လိုက်တဲ့ သဘော၊ နိမ္မိတဟုတ် စမ်းကြည့်လိုက်တဲ့သဘော၊ အဲ... နေီရကလည်း ဗုဒ္ဓစာပေကျေညက်သူဖြစ်လို့ အခက်အခဲ မရှိလှပါဘူး။

ကလျာဏမိတ္တသုတ်မှာပါတဲ့ ဗုဒ္ဓအာဘော်ကို သဘောပေါက်နားလည် အောင် ပြောရမယ်ဆိုရင် မိတ်ဆွေကောင်းဆိုတာ လောကီကိစ္စတွေ မဆိုထားနဲ့ အခက်ဆုံး ဖြစ်တဲ့ သံသရာက လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အရိယာမဂ်ရရှိတောင် အပြည့်အဝ အကူအညီ ပေးနိုင်တယ်။ ဗုဒ္ဓပွင့်တော်မူလာတဲ့အတွက် အရိယာဖြစ်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေအများကြီး ပေါ်ထွန်းသွားတယ်။ အဲဒီ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေတာ ဗုဒ္ဓဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းရှိတဲ့အတွက် အရိယာ ဖြစ်ခွင့်ရသွားတာ။ ဗုဒ္ဓသာ မပွင့်ဘူးဆိုရင် အရိယာဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နိကြောင့်မို့ မိတ်ဆွေကောင်းဆိုတာ အထွတ်အထိပ် ရောက်တဲ့အထိ အရေးကြီးလှတယ်။

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် နိုင်ငံကိုအုပ်ချုပ်တဲ့ ခေါင်းဆောင်ကောင်းကို အကြောင်းပြုပြီး လူကောင်းတွေ အများကြီးဖြစ်သွားကြသလို ခေါင်းဆောင်ဆိုးကို အကြောင်းပြုပြီး လူဆိုး၊ လူခိုက်၊ လူယုတ်မာတွေ အများကြီးဖြစ်သွားကြတယ်။ တစ်နိုင်ငံလုံး ကောင်းဖို့အတွက် ခေါင်းဆောင်ကောင်းက အရေးကြီးလှတယ်။

ဘာသာပြန်သူ

ကျွန်မပြောပြီးပြီပဲလေ... ကျွန်မဘဝတလျှောက်လုံး ဆရာကောင်းတွေ မိတ်ဆွေကောင်းတွေရဲ့ ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့တာ ခံရလို့ ကျွန်မ အရမ်းကို ကံကောင်းတယ်ဆိုတာ။ ဒါပေမဲ့လို့ မိတ်ဆွေကောင်းဖြစ်အောင် အခြေခံအနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မြဲပြီးပြောဖို့က အရမ်းကို ခက်တယ်။ ပထမဆုံးအချက်အနေနဲ့ ကျွန်မ ထင်တာကို ပြောပြမယ်။

ရှင်က ပြည်သူတွေကို စိတ်ဝင်စားရမယ်။ ပြည်သူတွေကို တစ်ယောက်ချင်းဆီ မြင်တတ်ရမယ်။ သူတို့ တစ်ဦးချင်းဆီမှာရှိတဲ့ အရည်အသွေးနဲ့ တန်ဖိုးကိုပေါ့။ ရှင်က ပြည်သူတွေကို စိတ်ဝင်စားမယ်။ သူတို့တွေရဲ့ အမြင်သဘောထား ရှုထောင့်တွေကို လေးစားမယ်ဆိုရင် ပြည်သူတွေအကြောင်း ရှင်ပိုသိချင် လာမှာပါ။ ဆိုလိုတာက ရှင်က ပြည်သူ့အသံကို နားထောင်လာတယ်။ ပြည်သူတွေ အကြောင်းကို လေ့လာတော့တယ်။ ပြည်သူတွေဆီကနေ လေ့လာဆည်းပူးစရာ တွေကို လေ့လာဆည်းပူးတယ်။ အဲဒီနည်းနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်အောင် စလုပ်ရမယ်လို့ ကျွန်မတော့ ထင်တာပဲ။ အဲ... ပြောင်းပြန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ရှင်က ပြည်သူတွေကို စိတ်မဝင်စားရင် သူတို့လုပ်နေတာတွေကို ရှင်သတိမထားတော့ဘူး။ သူတို့ ဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် ရှင်ဘာမှ မခံစားရတော့ဘူး။ ဒီတော့ ရှင် သူတို့ဆီကနေ ဘာမှလေ့လာဆည်းပူးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်မက ကျွန်မမိတ်ဆွေတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သိနေတယ်။ ကျွန်မ သူတို့ကို တန်ဖိုးထားတယ်။ အဲဒီနည်းနဲ့ သူတို့တွေ ကျွန်မ မိတ်ဆွေ ဖြစ်လာကြတာပဲ။ ကျွန်မတို့က တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ပိုသိချင်လာကြတယ်။ သိချင်တယ်ဆိုတာ ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအမွှားကအစ လိုက်စပ်စုတာမျိုးကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် သိချင်တာကို ပြောတာ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အသိအမှတ်ပြုကြတယ်။ နားလည်ပေးကြတယ်။ တစ်ယောက်ပြောတာကို တစ်ယောက် နားထောင်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပဲ။ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့အတွက် အရေးအကြီးဆုံးအချက်တွေထဲက တစ်ချက်ကတော့ အခြားသူတစ်ဦးရဲ့ အကြောင်းကို အများကြီး သိချင်တဲ့ ဆန္ဒပါပဲ။ ပိုသိရင် ပိုပြီး

အသိအမှတ်ပြုကြတယ်။ ပိုပြီး ခံစားနားလည်ပေးတတ်တယ်။

မုဒိတာကို ပုံစံတမျိုးနဲ့ ပြောနေတာလားခင်ဗျာ...

ရှင့်မိတ်ဆွေ အောင်မြင်သွားရင် ရှင့်အနေနဲ့ ပျော်သွားမှာပဲ။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ မုဒိတာကို ကြင်နာတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုလို့ ဘာသာပြန်ထားတယ် မဟုတ်လား။

သာမန်ပြောရင်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲ...ကျွန်တော်ကတော့ ‘အခြားသူ တစ်ယောက်ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို မြင့်တင်ပေးတဲ့ ဩဇာရှိတဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိ’လို့ပဲ အမြဲတမ်း ဘာသာပြန်တယ်။

ဟုတ်ကဲ့ရှင်... ရှင့် ဘာသာပြန်က အရမ်းကောင်းတာပဲ။

တချို့လူတွေအတွက်တော့ အရမ်းသိသာပေါ်လွင်တယ်လို့ ပြောလို့ရတယ်။ အဲ... ကျွန်တော့်အတွက်တော့ လူတော်တော်များများက သူတို့မိတ်ဆွေတွေကို ခိုလှုံစရာ နေရာတစ်ခုအနေနဲ့ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အသုံးချတဲ့ နေရာတစ်ခုအနေနဲ့ မသိလိုက် မသိဘာသာ မကြာခဏဆိုသလို အသုံးချနေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ အမှန်တရားနဲ့ စူးစမ်းမှုနားရောက်အောင် အတူလက်တွဲလုပ်ဖို့ထက် လိုခြုံစိတ်ချရေးအတွက် ပေါင်းတဲ့သဘောရှိတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလိုပေါင်း သင်းတာမျိုးကို နဂိုတရှိနေတဲ့ ဘာမဟုတ်တာလေးလောက်ကို တန်ဖိုးမယူက် ထိန်းသိမ်းဖို့အတွက် ပေါင်းလိမ်ဖို့ ညှိထားတာလို့တောင် ပြောလိုက်ချင်တယ်။

ပြည်သူတွေကတော့ လုံခြုံမှုအတွက် ရေရှည်လုပ်ကြတာပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့လို့ ရှင့် အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေတွေနဲ့ ရှင့်အတွက် အကောင်းဆုံး လုပ်ပေးကြသူတွေပဲလေ။ သူတို့က ရှင့်ကို ကောင်းတဲ့ ခံစားမှုတွေဖြစ်အောင် လုပ်ပေးကြတယ်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ သူတို့က ရှင့်အတွက် အဆိုးနဲ့သထက်နဲ့ပြီး အကောင်းတွေ များသထက်များ ပွားသထက်ပွားအောင် ရှင့်ကို အားပေးနေကြလို့ပဲ။ မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေမှန်တွေက ရှင်လမ်းမှားမလိုက်အောင် ညွှန်ပြပေးကြတယ်။ ဒုက္ခတွေ ဗွက်ထနေတဲ့ ကန္တာရလမ်းကို ညွှန်ပြပေးကြဘူး။ အဲ... ရှင်နဲ့ ရှင့်ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေအတွက် ကောင်းတဲ့ဘက် ဦးတည်သွားအောင် ရှင့်ကို အပြုသဘော လုံးဝအားပေးနေကြတာ။ မိတ်ဆွေတွေမှန်သမျှ ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင်ပဲလို့

ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော်။ တခါတလေ ဒုက္ခကိုရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်တော့ လိုအပ် တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေတ္တာကိုတော့ အခြေခံရမှာပဲ။

မိတ်ဆွေဥွဲရာမှာ ဒုက္ခတွေ့ပြည့်နှက်နေတဲ့ အမှန်ဘက်တနေ အချင်းချင်း ကာကွယ် စောင့်ရှောက်နိုင်ဖို့အတွက် နုလင်တန်းတုံးနဲ့ ပေါင်းတာထက် အမှန်တရားကိုပဲ ဦးစားပေးရမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုနေရာမျိုးကို ဆိုလိုတာလဲခင်ဗျာ...

အမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းမရှိသူတွေက မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေမှန် တွေ ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ ရှင်ကို ဟန်ဆောင်နေ လိပ်ညာနေရင် ရှင်က ဘယ်နည်းနဲ့ မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေမှန်အနေနဲ့ ပေါင်းသင်း နိုင်မလဲ။

ဒေါ်ရ ခင်ဗျား... အမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ဒေါ်ရကိုယ်ဒေါ်ရ မြှုပ်နှံ ထားတာတော့ အရမ်းကို သိသာထင်ရှားတယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ အဲဒါကို ဘယ်နေရာက စမှာလဲခင်ဗျာ... ဒီမှမဟုတ်ရင် အဲဒီအချက်ကိုပဲ ဒီနည်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မေးခွင့်ပြု ပါလား။ ကလေးဘဝကတည်းက ဒေါ်ရရဲ့ အနာဂတ်ကို ဒေါ်ရမြင်ခဲ့တာလား ဒီမှမဟုတ်ရင် အိပ်မက်မက်ခဲ့တာလား။

ကလေးဘဝကတည်းက အဲလိုအမြင်မျိုးတွေကို မြင်ခဲ့တယ်လို့တော့ ကျွန်မ မထင် ပါဘူး။ ကျွန်မက ကစားသိပ်မက်တာ။ ဒီပေမဲ့လို့ နောက်ပိုင်းရောက်တော့ ပြောင်းလဲ သွားတယ်။ ပထမဦးဆုံး ကျွန်မရဲ့ အဓိကရည်မှန်းချက်ကတော့ စာရေးဆရာဖြစ်ချင်ခဲ့တာလို့ ထင်တယ်။ ကမ္ဘာကြီးအကြောင်းရေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေကို စတွေ့ပြီး စာကြမ်းပိုးဖြစ်တဲ့ အချိန်ကစပြီး စာရေးဆရာဖြစ်ချင်ခဲ့တာ။ အဲဒီစာအုပ်တွေ မဖတ်ရင်တုန်းကတော့ ကလေး စာပေကိုပဲ ဖတ်ရတာကိုး အဲဒီအချိန်မှာ စာအုပ်စာပေစစ်စစ်ဆိုတာ ကျွန်မ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ဒီကြောင့်မို့ ၁၄ နှစ်သမီးမှာ တကယ့်ကို စာကြမ်းပိုး ဖြစ်သွားတော့တာပဲ။ ၁၂ နှစ် ၁၃ နှစ်အရွယ်မှာ ကျွန်မ ဂန္ထဝင်စာပေတွေကို စမြည်းစမ်းနေပြီ။

ဆိုပါတော့ မေမေမျေးဝယ်ထွက်တဲ့အခါ ကျွန်မက စာအုပ်ကိုပဲပြီး လိုက်သွားတာပဲ။ ကားစီးရင်းတော့ စာဖတ်ရင် မူးတတ်လို့ စာမဖတ်ဘူး။ အဲ... အမေ ကားရပ်တာနဲ့ စာအုပ်ဖွင့်ပြီး ဖတ်တော့တာပဲ။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် မီးပွင့်မိလို့ ကားရပ်ရင်တောင် စာဖတ်

တယ်။ မီးစိမ်းပြင်လို့ ကားမောင်းလိုက်တာနဲ့ စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ရပေမဲ့လို့ ဖတ်ချင်စိတ်က နောက်ထပ် ကားရပ်တဲ့အထိ မစောင့်ချင်ဘူး။

တကယ့်ရည်မှန်းချက်ကြောင့်မို့ပဲ ဒေါ်ရု စာရေးဆရာဖြစ်နေတာလား။

တကယ်ပါပဲရှင်... ကျွန်မ ၁၁ နှစ် သမီးလောက်က စစ်ထဲ ဝင်ချင်ခဲ့တာရှင်... အဲဒီ တုန်းကတော့ တပ်မတော်ဆိုတာ တကယ့်ကို လေးစားဂုဏ်ယူရတဲ့ အဖွဲ့အစည်း တစ်ခု အနေနဲ့ ကျွန်မတို့က ခံစားခဲ့ကြရတာကိုး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တပ်မတော်ကို ဖေဖေက တည်ထောင်ခဲ့တာလေ။ လူတိုင်းက ဖေဖေကို ဗိုလ်ချုပ်... ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ ဂုဏ်ပြုခေါ်ဆိုကြတယ်။ ဒီကြောင့်မို့ ကျွန်မလည်း ဗိုလ်ချုပ် ဖြစ်ချင်ခဲ့တာ။ ဘာလို့လဲဆိုရင် ကျွန်မ ဖေဖေလုပ်ခဲ့သလိုမျိုး ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို အလုပ်အကျွေး ပြုဖို့ဆိုရင် ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်ရတာ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းပဲလို့ ကျွန်မက ထင်ခဲ့တာကိုး။ ဒီပေမဲ့လို့ အခြေအနေအနေတွေက ပြောင်းလဲသွားပြီရှင်... ဘာဖြစ်လို့ လုံးဝ အမှန်တရားကို လက်ကိုင်ထားပြီး ကျွန်မပြောနိုင်လဲဆိုတော့ ကျွန်မက တပ်မတော် ကို အရမ်းချစ်တာ။ ဒါ... တမင်လုပ်ပြီး ကျွန်မပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ကို ပြောနေတာ။ ကျွန်မတိုင်းပြည်ကို အလုပ်အကျွေးပြုဖို့ ဒီနည်းပဲ ရှိတယ်ဆိုပြီး တချိန်တုန်းက တကယ့်ကို အဲသလို ထင်ခဲ့တာ။ ဟုတ်တယ်... အဲဒီနောက်တော့ မြန်မာပြည်က ဒီမိုကရေစီ ရခဲ့တယ်။ တပ်မတော်ဆိုတာ ပြည်သူတွေကို အလုပ်အကျွေး ပြုဖို့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အဖွဲ့အစည်းပဲ။ ပြည်သူတွေကို ဖိနှိပ်ဖို့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အဖွဲ့အစည်း မဟုတ်ဘူး။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒေါ်ရု အဝေရဲ့ တပ်မတော်ထဲမှာ အလုပ်အကျွေး ပြုဖို့ ဖြစ်နိုင်မလား။
မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

အခုလပိုင်းလေးတွေ အတွင်းမှာပဲ မြန်မာနိုင်ငံထဲ ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ဒီအကြောင်း အများကြီးစဉ်းစားမိတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အားနည်းချက် တွေထဲကနေ ခွန်အားတွေဖြစ်လာနိုင်တယ်လို့ ဒေါ်ရု ခံစားရပါသလား။

ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်ပုံဘယ်နည်းသွားရမယ်ဆိုတာ ရှင်သိသွားရင် စွမ်းအား သတ္တိကောင်းတဲ့ဘက်ကိုတော့ လှည့်နေပါပြီ။ လူတစ်ယောက် အမြင်အာရုံကွယ်သွား၊ အကြားအာရုံ ပျက်သွားတာနဲ့ ဒုက္ခိတဖြစ်သွားပြီလို့ အများစုက လက်ခံထားကြတယ်။

အဲ... ကျွန်မကတော့ အဲဒီလူ အလုပ်လုပ်လို့ ရတယ်လို့ ထင်တယ်။ တကယ်တော့ စိတ်ဓာတ်ကျနေတာကသာ ကန်းနေတာ။ စိတ်ဓာတ် ကျနေရင် ဘယ်နည်းမှ သူ့ကိုယ်သူ မကူညီနိုင်တော့ဘူး။ ဘေးကပြောတာတွေ နားထဲဝင်ပြီး နာတတ်မယ်ဆိုရင် သူ့အားနဲ့ချက်က စွမ်းရည်သတ္တိဘက်ကို ရောက်သွားပြီ။ အဲ... ကျွန်မတို့ကလည်း သူ့ကို သူရဲအားနည်း ချက်ကို အစားထိုးပေးတဲ့အနေနဲ့ သူ့ရဲ့တခြား စွမ်းရည်သတ္တိဘက်ကို အကူအညီပေးကြရမှာ။ ဒီပေမဲ့လို့ ကြိုးစားမှုတော့ ရှိရမှာပေါ့။ ရှင်က အဲဒီမှာရှိမနေရင် အဲဒီမှာ ဖြစ်သမျှတွေကိုလည်း မျှော်လင့်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်တော့လုပ်ရမယ်။ ကျွန်မက အလုပ်ကိုရော၊ ကြိုးစားအား ထုတ်မှုကိုရော၊ အကျိုးသက်ရောက်မှုကိုရော အင်မတန် ယုံကြည်တဲ့သူရှင်...”

ဒေါ်ရုရေးထားတာ ရှိတယ်နော်။ ကြောက်စိတ်မရှိတာက ဆုလာဘ်တစ်ခု ဖြစ်နိုင် တယ်။ အဲဒီထက်ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိနိုင်တာက ကြိုးစားအားထုတ်မှုကနေ ရလာတဲ့ သတ္တိပဲ။ သတ္တိဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုး ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဘယ်လိုမျိုး ဆောင်ရွက် ချက်မျိုးတိုဖြစ်ဖြစ် အဆုံးအဖြတ်ပေးဖို့ ကြောက်နေတာကို ငြင်းရဲတဲ့အလေ့အကျင့်ကို လေ့ကျင့်မျိုး ထောင်ပေးနေရာကနေ လာတာ။ (ရှင်းအောင်ပြောရရင် သတ္တိဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုး ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးရဲ့ ဘယ်လိုမျိုး လုပ်ဆောင်ချက်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဟုတ်တယ်။ မဟုတ်ဘူး။ တရားတယ်။ မတရားတယ်ဆိုပြီး မကြောက် မရွံ့ဆုံးဖြတ်ပေးရဲဖို့အတွက် လေ့ကျင့် မျိုးထောင်ပေးရာခဲရတာ။) အမှန်တရားက စစ်မှန်တဲ့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးမှုရဲ့ အခြေခံ ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ပြည့်ဝတဲ့ အမှန်တရားထက် ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိတာက ဘာလဲ ခင်ဗျ...

ရိုးသားမှုနဲ့ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းပါပဲ။ သူတို့က ကျွန်မတို့ကို အလွန် အင်မတန်ရှည်လျားလို့တဲ့ တွေ့ဆုံပွဲ လမ်းစလေးကနေ သယ်ဆောင်သွားနိုင်တယ်။ ရိုးသား မှုအပြည့် စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းအပြည့်ရှိသူတွေက တခြားသူတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာကို မကြောက်တတ်ကြဘူး။ ကျွန်မ ယုံကြည်မှုအပြည့်နဲ့ ပြောနိုင်တာကတော့ ကျွန်မနဲ့ နဝတ ဆက်နွယ်ပတ်သက်ရာမှာ ကျွန်မဘက်က အမြဲတမ်း ရိုးသားမှုရှိတယ် ဆိုတာပါပဲ။ သူတို့လုပ်ခဲ့တာတွေအပေါ် ကျွန်မ အရမ်းကို ဒေါသထွက်ခဲ့တဲ့အချိန်တွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ သူတို့အပေါ်မှာထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းကို ကျွန်မလုံးဝ အပျောက် မခံပါဘူး။ ကျွန်မ သူတို့ အပေါ် လုံးဝ မပျက်ပါဘူး။ ကျွန်မဘက်က အမြဲတမ်း မှန်တယ်လို့လဲ

ကျွန်မ မပြောပါဘူး။ ကျွန်မလျှောက်နေတဲ့ လမ်းတွေက မှားနေလို့ သူတို့က အခိုင်အမာ ပြောလာရင်လည်း ကျွန်မလက်ခံကျင့်သုံးဖို့ ပြင်ဆင်ထားပါတယ်။ အဲ... ကျွန်မ သူတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ ဘယ်တော့မှ ကြောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒီလိုပဲ... ကျွန်မက သူတို့ကို လိမ်နေပါတယ်လို့ ကျွန်မကို ဘယ်နဝတ လူကြီးကမှ ပြောနိုင်တယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ ကျွန်မကို ပြောပြသူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီအနေနဲ့ နဝတလူကြီးတွေနဲ့အတူ အရမ်းကို ရိုးသားပြောမတ်အောင်လုပ်လို့ မရနိုင်ဘူး။ သူတို့က ရိုးသားပြောမတ်သူတွေမှ မဟုတ်တာ။ သူတို့ ရေးဆွဲထားတဲ့ ဥပဒေတွေနဲ့ ကစားဖို့ပဲရှိတယ်။ အဲ... ကျွန်မအနေနဲ့ အဲဒီမရိုးသား မပြောမတ်တဲ့ ရပ်တည်ချက်ကိုတော့ အမြဲတမ်းငြင်း ဆိုနေမှာပဲ။ သူတို့က ကျွန်မကို လိမ်ညာနေလို့ ကျွန်မက သူတို့ကို လက်တုန့်ပြန်နေရင် အမှန်တရားကို ဘယ်နည်းနဲ့ ရောက်နိုင်တော့မလဲ။ သူတို့က ကျွန်မကို လိမ်နေကြရင် ကျွန်မက သူတို့ကို မလိမ်မိဖို့က အရေးကြီးတာတွေထဲက အရေးအကြီးဆုံးအချက်ပဲ။

အဲဒီက အဲဒီကျဆုံးသွားနိုင်တာတွေကို တကယ်ကို အသည်းအသန် ကြိုးစားရှာ ငွေနေတာဆိုတော့ လိမ်ညာလှည့်စားမှုတွေထဲက မိုးသားမူဆိုတာကို ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်သလဲ။

အဲ... ရှင် ဒါတောင်မသိဘူးလား။

တုတ်ကဲ့ခင်ဗျား...တုတ်ကဲ့...တုတ်ကဲ့...အဲ... မိုးသားမူတွေထဲကဆိုရင် တစ်ခါက သေသေချာချာ လှည့်စားထားတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ လှည့်စားမှုက ကျွန်တော့်ကို တခြားဟာတွေ ထက်ပိုပြီး လိမ်ညာလှည့်စားသွားတယ်။ အတွင်းထဲမှာ မသိမသာ စိမ့်ဝင်ယုံနဲ့နေတဲ့ လှုံ့ဆော်မှုတွေလည်း ရှိမှာပေါ့။ လိမ်ညာ လှည့်စားမှုက စိတ်ရဲ့ အရည် အသွေးကို ပိုပြီး ပျက်စီးစေနိုင်တယ်။ ပိုပြီး ကြီးကိုင် ချယ်လှယ်တယ် မဟုတ်ဘူးလား။

ကျွန်မကိုယ်တိုင် လုံးဝနားမလည်နိုင်တာတွေ ရှိတယ်။ ကျွန်မငယ် တုန်းက ပေါ့ရှင်...သာမန်အားဖြင့် မလုပ်နဲ့ဆိုတာကိုမှ လုပ်ချင်ပြီး လုပ်ဆိုတာမျိုးကို မလုပ်ချင်တဲ့

ကလေးဆိုးလေး ဖြစ်နေချိန်မှာပေါ့။ အိမ်စာတွေလည်း လုပ်ရမဲ့အစား ပြေးလိုက်ပုန်းလိုက်ပဲ လုပ်ချင်နေတာ။ အလုပ်လည်း မလုပ်ချင်ဘူး။ စာလည်း မကျက်ချင်ဘူး။ တချိန်လုံး ဆော့နေရတာကို ပိုကြိုက်တယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ အမြဲတမ်းရှိနေတဲ့ အသိတစ်ခုက **ငါမလုပ်ဘဲနေလည်း ငါပဲလုပ်ရမှာပဲဆိုတာ။** ကျွန်မ မှားတယ်လို့ ဝန်မခံပေမဲ့လို့ မှားမှန်း တော့ သိနေတယ်။ လူကြီးတွေကတော့ သူတို့လုပ်နေတာတွေကို သူတို့သိမှာပဲလို့ ကျွန်မ စဉ်းစားတယ်။ အမှားလုပ်ခဲ့မိလို့ ဝန်မခံရင်တောင် မလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာကိုတော့ သိကြမှာပဲ။
အဲ... အရွယ်ရောက် လာတော့မှ ကိုယ်လုပ်နေတာ မမှန်ဘူးလို့ တကယ်မသိတဲ့ လူတွေ ရှိပါလား ဆိုပြီး အံ့အားသင့်မိတယ်။ ရှင်ဘယ်လိုထင်လဲ။

ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ အချို့လူတွေ အမှားကို အမှန်ထင်ပြီး ပျော်နေကြ တာပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ သားသတ်သမားတွေကို ကျွန်တော် အင်တာဗျူးလူးတယ်။ သူတို့က မခံစားသင့်တဲ့ ပိတိမျိုး ခံစားကြတဲ့အကြောင်းတွေကို ပြောပြကြတယ်။ ဆိုပါတော့ သူတို့ နှိပ်စက်လို့ နာကြင်နေတဲ့ သားကောင်းရဲ့ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်တာမျိုးပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်ဝေဒနာရှင်တွေ၊ မဒိမ်းကောင်တွေ၊ လူသတ်သမားတွေရဲ့ မျိုးတုန်း သတ်ခြတ်မှုလို့ ထင်တာပဲ။ တကယ်တော့ သူတို့က သူတို့ကျူးလွန်တဲ့ ရက်စက် ယုတ်မာမှုတွေကို ပျော်စရာ ထင်နေကြတာ။ ဝန်ကြီးချုပ်ရာဘင်ကို လုပ်ကြံသတ်ခြတ်လိုက်တဲ့ အစွဲရေးလူငယ်လေးကို နမူနာထားပြီး ကြည့်ပေါ့။ ကျွန်တော်က ဘီဘီစီကနေ ထုတ်လွှင့်သွားတဲ့ သူ့အကြောင်း သတင်းကို ကြည့်ဖြစ်လိုက်တယ်။ သူတို့ထွက်ဆိုချက်တွေကို နားထောင်တယ်။ သူက ဝန်ကြီးချုပ်ရာဘင်ကို သတ်လိုက်ရတာကို စိတ်ဝေဒနာရှင်ဆန်ဆန် ဂုဏ်ယူနေပုံရတယ်။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပါလား။ နှစ်ထောင်းအားရပြီး ပြုံးပျော်နေတာ။ သူကိုယ်သူ ငေါ်ဒီနဲ့ တွေ့ခွင့်ရတဲ့ အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစားသဘောမျိုးနဲ့လည်း ပြောနေတယ်။

ဟုတ်တယ်ရှင်... သူတို့ဘာသာရေး၊ သူတို့အမျိုးအနွယ်၊ သူတို့မိသားစု၊ သူတို့အဖွဲ့အစည်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူတို့နဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ လုပ်ချင်တာလုပ်ပြီး မှန်တယ်လို့ ထင်နေကြသူတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒါက လေ့ကျင့်ပေးလို့များ ဖြစ်တာလား။

လေ့ကျင့်ပေးတာတွေက မြောက်ပေးသလို ဖြစ်သွားတာကတော့ မှန်ပါတယ်။ အဲသလောက်တင် မတုတ်သေးဘူးခင်ဗျ... စိတ်ဝေးနာရှင်တွေရဲ့ မိဘတွေကလည်း စိတ်ဇောက်ပြန်နေကြသူတွေလေ။ တိရိစ္ဆာန်တွေကလည်း ခုတ်တုတ်ပြန်နေကြသူတွေလေ။ တိရိစ္ဆာန်တွေကလည်း ခုတ်တုတ်ပြန်နေကြသူတွေလေ။ တိရိစ္ဆာန်တွေကလည်း ခုတ်တုတ်ပြန်နေကြသူတွေလေ။ တိရိစ္ဆာန်တွေကလည်း ခုတ်တုတ်ပြန်နေကြသူတွေလေ။

နည်းလမ်းတွေအများကြီးရှိတဲ့အထဲမှာ သူတို့က ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ ကွဲပြား ခြားနားနေတာ၊ မတူဘူးဆိုတာကို လက်ခံဖို့ လုံးဝအခက်အခဲရှိနေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့က မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာလူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ ကြီးပြင်းလာကြတာ။ သူတို့က ငါးပါးသီလကို မသိကြဘူး။ မြန်မာမှန်ရင် ငါးပါး သီလကို သိတယ်။ မိသားစုက ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်လို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်နေကြပြီး ဗုဒ္ဓဝေဠု အနှစ်သာရတွေကို မရှာဖွေနိုင်သေးသူတွေတောင် ငါးပါးသီလကိုတော့ သိနေကြတယ်လေ။ ဒါအခြေခံပဲ။

သူတို့က ငါးပါးသီလကို ပါးစပ်နဲ့ လိုက်ဆိုရုံတော့ ဆိုနိုင်ကြတယ်။ အဲ... ဆိုပြီး တာနဲ့ အလုပ်ခွင်ရောက် ပျောက်ဆိုသလိုပေါ့။ ငါးပါးသီလရဲ့ အခြေခံမူလက အတိသ တရားပဲ မတုတ်လား။

ငါးပါးသီလက တကယ်တော့ အတိသထဲမှာ မပါဘူး။ မပါပေမဲ့လို့ အတိသက ငါးပါးသီလရဲ့ အခြေခံမူလတော့ ဖြစ်နေတယ်။ မသတ်ရုံသာ မတုတ်ဘူး။ လူယက် တိုက်ခိုက် တာတွေလည်း မလုပ်ရဘူး။ လူယက်တိုက်ခိုက်တယ်ဆိုတာ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ပိုင် ပစ္စည်းဖြစ်ဖို့ အခြားသူရဲ့ အခွင့်အရေးကို ချိုးဖောက်လိုက်တာပဲ။ ရှင့်အနေနဲ့ သူ့ခိုးဒြေကို အကြမ်းဖက်သမားအနေနဲ့ စဉ်းစားနိုင်တယ်။ အကြမ်းဖက်သမားမျိုးထဲ ပါတယ်ဆိုတာတော့။ ဒါပေမဲ့လို့ ဘယ်သူ့မှ အဲလိုမျိုး မတွေ့ဘူး။ သူတို့က ငါးပါးသီလကို ရိုးရိုးလေးပဲ တွက်ထားကြ တာကိုး။ မသတ်နဲ့၊ မခိုးနဲ့၊ မလိမ်နဲ့၊ ဖောက်ပြန်မှောက်မှားတဲ့ ကာမဂုဏ်မျိုးကို မကျူးလွန်နဲ့၊ မူးယစ်စေတတ်တဲ့ အရက်သေစာတွေကို မသောက်စား မမှီဝဲနဲ့။ သူတို့က ငါးပါးသီလကို အပေါ်ယံလောက်ပဲ ရှုမြင်ကြတာကိုး။

ဟုတ်ပါတယ်။ အများစုက သတ်တာတို့ မုဒိမ်းကျင့်တာတို့ကို ဆက်စပ်ကြည့်နိုင်စွမ်း ရှိကြတယ်။ အဲ... ခိုးတာကိုတော့ အကြမ်းဖက်လုပ်ရပ်လို့ မမြင်ကြတော့ဘူး။ တခါ

မုသာငါးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကျွန်မထင်တယ်။ လူများစုက ဘယ်လိုလုပ် အကြမ်းဖက်မှု ဖြစ်မှာလဲလို့ သံသယရှိကြမှာလဲ။ လိမ်ညာပြောတာက တကယ်တော့ အကြမ်းဖက်မှု မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီပေမဲ့လို့ မုသာငါးကို ဒီထက် ပိုပြီးတောင် ယူနိုင်တယ်။ အမှန်ကို သိလိုက်ရတဲ့ အခါ အခြားသူရဲ့ အခွင့်အရေးကို အကြမ်းဖက်နေတာပဲလို့ ပြောနိုင်တယ်။ ဒီနည်းနဲ့ မုသာငါးက အကြမ်းဖက်တဲ့ထဲ ပါသွားတယ်။ မူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းချနေသူတွေကရော၊ တချို့သူတွေကရော ငြင်းကြပေမှာပေါ့။ အခြားသူကို မရှိုင်းပြ မတော်ကား မဆဲဆိုသမျှ ဘယ်သူကိုများ ဒုက္ခပေးရာ ရောက်လို့လဲ။ ဒါ အကြမ်းဖက်လုပ်ရပ် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောကြမှာ ပေါ့။ အဲဒီအမူးသမားတွေကို ‘မင်းကိုယ်မင်း အကြမ်းဖက်နေတာကွ’လို့ ပြောသူတွေ လည်း ရှိမှာပဲလို့ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေကို သောက်စားသုံးစွဲရင်း မင်းကိုယ်မင်း ညှင်းဆဲ နေတာ။ မင်းကိုယ်မင်း ဖျက်ဆီးနေတာ။ အေး... အဲလိုလုပ်ရင်း မင်းစိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာတွေကိုပါ ဖျက်ဆီးနေတာ။ ရှင်က အတိတ်ရဲ့ အခြေခံမှုလို့ ပြောတဲ့အခါ အတိတ်ကိုရော ငါးပါးသီလ ကိုရော ရှင်ဘယ်လိုမျိုး အဓိပ္ပါယ်ပွင့်ဆိုချင်သလဲ။ အဲ... လူတိုင်းကတော့ ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ တွေးမှာ မဟုတ်ဘူး။

အိမ်က ပွေးရာပါ အကုသိုလ်ကို ယုံလားခင်ဗျ...

ကျွန်မ ဒီအကြောင်း လူတွေအများကြီး ပြောဖူးပါတယ်။ ကျွန်မက ကားလ် မုပ်ငါး ပြောတာကို အမြဲတမ်း ကိုးပြီးပြောတတ်တယ်။ သူ့ကို မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကို ယုံပါသလားလို့မေးရင် သူက မယုံဘူးခင်ဗျ... ဒီပေမဲ့လို့ ကျွန်တော်က မိုက်မဲမှုကို တော့ ယုံတယ်လို့ ပြောတယ်။ သူပြောတာက ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့အရမ်းကို နီးစပ်တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ရှိသလိုပဲ မကောင်းမှုဆိုတဲ့ ဝေါဟာရရှိတယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ ရှိလားရှင်....

မသိဘူးခင်ဗျ... ကျွန်တော်လည်း မတူးဆွဖူးဘူး။ ခရစ်ယာန်အယူအဆလို့ ထင်တာပဲ။

ဒီလိုပါပဲ။ ကျွန်မလည်း မတူးဆွဖူးဘူး။ ဟုတ်တယ်... ဒီပေမဲ့လို့ ကျွန်မက လောဘ ၊ အိမ် ၊ မောဟ အကြောင်းတွေတော့ ပြောနေတာပဲ။ အဲဒါ မိုက်မဲမှုပဲလေ။ မဟုတ်ဘူးလား။ မောဟဆိုတာ မိုက်မဲတွေဝေမှုပဲ။ လောဘနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ အရမ်းကို မိုက်မဲမှုတွေ ရှိတယ်။ လောဘဆိုတာ အရှည်ကို မကြည့်တတ်ဘူး။ ဒေါသလည်း အဲလိုပဲ။ အရှည်မကြည့်

တတ်တာ ဝိုက်ပဲပူပဲ။ ကျွန်မအမြဲတမ်း ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အားအနဲ့ဆုံးအချက်က စိတ်တိုတတ်တာပဲ။ ကျွန်မက အဲသလိုဖြစ်လွယ်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်ရတာက တရားနဲ့ ဆင်ခြင်နိုင် စွမ်းနဲ့လို့ပဲ။ တရားရှု မှတ်မှုကပဲ ဒီလိုမျိုးဖြစ်နေတာကို အကူအညီပေးနိုင် တယ်ဆိုတာ ကျွန်မတွေ့ရတယ်။ သတိက အကူအညီပေးနိုင်တယ်။ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာတွေကို သတိက ရှုမှတ် ထိန်းချုပ်ပြီး အကူအညီပေးနိုင်တယ်။ အရမ်းကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်ပေးနေတဲ့ ဝေဒနာကို မောဟက ကြိုးကိုင်ထားတာ။

တကယ်ကို ဒုက္ခခံစားနေရတာပဲ သားကောင်တွေကို သနားကြင်နာစိတ်ဖြစ်တာက ပိုလွယ်တယ်လို့ပြောရင် တရားနည်းလမ်းကျတယ်လို့ ပြောနိုင်တယ်။ တချိန်တည်း မှာပဲ အကြမ်းဖက်သမားတွေကို တကယ်အစစ်အမှန် ကြင်နာမှုမျိုးနဲ့ သနားကြင်နာ စိတ်ဖြစ်ဖို့ကတော့ အများစုအတွက် အများကြီး စိန်ခေါ်စရာ ဖြစ်နေမှာပဲ။ အကြမ်း ဖက်သမားတွေအပေါ် သနားကြင်နာစိတ်လည်း မဖြစ်ဘူး။ အဖတ်ဆယ်လို့ မရတဲ့ မကောင်းမှုမျိုးကို လူမဆန်စွာ ကျူးလွန်ဖို့အတွက် လက်ယဉ်နေသူတွေပဲ ဆိုပြီး ထောင်ချပစ်လိုက်ပြီဆိုပါတော့။ ဒီနည်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့က ရက်စက်သူတို့ရော၊ ရက်ရက်စက်စက် စိန်ခံနေတဲ့ သံသရာကိုရော မသိမသာ ခိုင်မြဲအောင် လုပ်ထိုက် ကြတယ်။ နဝတကို အကြမ်းမဖက်အောင် အဲဒီရဲ့ ပြည်သူတွေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အကြံပေးမလဲ။

ကျွန်မက ပြည်သူတွေကို အလုပ်အပေါ်မှာပဲ ပစ်မှတ်ထားဖို့ အားပေးတယ်။ ဗုဒ္ဓလက် ထက်တော်က လူဆိုးဒြေကြီးဖြစ်ခဲ့တဲ့ အင်္ဂုလိမာလအကြောင်း ကျွန်မ ပြောဖူးပါတယ်။ အလွန်မိုက်မဲတဲ့ အင်္ဂုလိမာလလို့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုတောင် ပြောင်းလဲသွားသေးတာပဲ။ ဗုဒ္ဓရှင် တော်မြတ်က သတ္တဝါနဲ့ လှည့်ရပ်ကို ခွဲခြားမြင်တော်မူနိုင်စွမ်းရှိတယ်။ ဗုဒ္ဓက အင်္ဂုလိမာလကို သဘောပေါက်နားလည်အောင် တောတော်မူတဲ့အခါ အင်္ဂုလိမာလက သူ့အမှားကို သိသွားတယ်။ သူ့အမှန်တကယ် နောင်တရသွားတယ်။ လမ်းမှန်ပေါ် ရောက်သွားတယ်။ လမ်းမှန်အတိုင်း လျှောက်သွားတယ်။ ဗုဒ္ဓရဲ့ အင်္ဂုလိမာလသဘောက ရောက်သွားတယ်။ ဗုဒ္ဓရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုကို ခံလိုက်ရတယ်။ ဗုဒ္ဓတပည့်သာဝက ဖြစ်သွားတယ်။

အိပေမဲ့ ဒီလိုရှိတယ်ခင်ဗျာ... အင်္ဂုလိမာလဆိုတာ ဗုဒ္ဓလက်ထက်တော်မှာပဲ အကျွတ် တရားရရာမှာ နာမည်အကျော်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလေ။ အဲဒီလိုပဲ အတိုင်းပဲ ဗျာ...

သူက ရတနာ့အရင်းမြတ်ကြီး ဖြစ်သွားတာ။ အဲ ---- ရတနာ့ဖြစ် ပြီးလို့ ရတနာ့ဘဝနဲ့ ကြုံတဲ့နေရာတိုင်းမှာ လူတွေက သူ့ကို ခဲတွေနဲ့ထု တုတ်တွေနဲ့ ရိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီမိုကရေစီရတဲ့အချိန်မှာ နဝတက အဲလိုမျိုး အခြေအနေကို စိုးထိတ်ကြောက်ရွံ့ နေတယ်လို့ ဧဇီရု ထင်ပါသလား။ ပြည်သူတွေတော့ လက်စား ချေဖို့ သဘောရှိလား။

ဒီမိုကရေစီအစိုးရက သူတို့တွေကို တနည်းနည်းနဲ့ နှိပ်စက်မှာပဲ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် သူတို့အပေါ် တခြားသူတွေ နှိပ်စက်တာကို ခွင့်ပြုမှာပဲလို့ နဝတ လူကြီးတချို့က စိုးထိတ် ကြောက်ရွံ့နိုင်တယ်ဆိုတာ သိပ်သဘာဝကျတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။

ဧဇီရုက လုပ်ဖော်တိုင်ဖက်တွေကို ရှင်းပြပြီး ဒီလိုဖြစ်နိုင်ချေကို နဲ့နိုင်သမျှ နဲ့အောင် အကာအကွယ်ပေးမှာလား။

ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မလုပ်ဖော်တိုင်ဖက်တွေက လက်စားခြေတာကို စိတ်မဝင်စား ဘူးဆိုတာ ရှင်းပါတယ်။

နဝတ လုပ်ခဲ့တာတွေကိုရော ၊ ဆက်ပြီးလုပ်နေတာတွေကိုရော၊ ဧဇီရုရဲ့ ဂုဏ် သိက္ခာကို အိုးမဲသုတ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားနေတာကိုရော ကျွန်တော် သိတာ ပေါ့ဗျာ။ သူတို့တွေ ထပ်ပြန်တလဲလဲ အဝေဖန်ဆိုးက ဘာတွေလဲ ခင်ဗျ...

သူတို့က ကျွန်မနိုင်ခြားသားနဲ့ လက်ထပ်တာ၊ နိုင်ခြားမှာအကြာကြီး နေတာတွေကို ပစ်မှတ်ထားပြီး တိုက်ခိုက်နေကြတာရှင်။ တခြားကိစ္စတွေလည်း ပြောတာတွေရှိတယ်။ ဆိုပါတော့ ... နိုင်ငံရေးပါတီ မတည်ထောင်ဘူးဆိုတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ကတိကို ကျွန်မ မတည်ဘူးပေါ့။ ကျွန်မ အဲဒီကတိ မပေးဖူးပါဘူး။ ကျွန်မနိုင်ငံရေး ပါတီတည်ထောင်ဖို့ ဆန္ဒမရှိဘူးလို့ပဲ ပြောခဲ့တာ။ အဲဒါကလည်း ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ နဝတ အာဏာမသိမ်းခင်က ပြောခဲ့တာ။ ကျွန်မ အဲဒါပြောတဲ့အချိန်က နိုင်ငံရေးပါတီတွေ တည်ထောင်ချိန်မှ မဟုတ်သေးတာ။ ကျွန်မတို့ အားလုံး ညီညွတ်နေရမယ့် အချိန်လေး၊ ရွေးကောက်ပွဲ မဝင်ဘူးလို့လည်း ကျွန်မတစ်ယောက်မှ မပြောဖူးပါဘူး။ ကျွန်မ အမြဲပြောနေတာက ဒီလိုရှင်... ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ကျွန်မ မလုပ်ချင်ဘူးဆိုတာလောက်ပဲ ပြောတာ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် လုံးဝအမှားမကျူးလွန်မိအောင် ကျွန်မအရမ်းကို သတိထားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နိုင်ငံရေးမှာ ရှေ့ဆက်ဘာဖြစ် မယ်ဆိုတာ ကြုံပြောလို့ မရဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်။ ဒီကြောင့်မို့ ကျွန်မက ပြည်သူတွေကို

ကျွန်မ သူတို့နဲ့အတူ ရိုးသားပြောမတ်ပါမယ်လို့ ကတိပေးဖူးတယ်။ ဒီမိုကရေစီ ရရှိရေးအတွက် ကျွန်မ အမြဲတမ်းလုပ်ပါမယ်။ ကျွန်မအသက်ရှိနေသရွေ့ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ဒီမိုကရေစီရတဲ့အထိ ဒီမိုကရေစီအတွက် ဆက်လုပ်နေပါမယ်လို့ပဲ ပြောခဲ့တာ။

ကျွန်တော် ဒေါ်စုရဲ့ မိန့်ခွန်းတွေကို ဇတ်တော့ နဝတ ဝေဇန်တာတွေကို မတုန်ပြန်ဘဲ ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ အဲ ... တကယ်တော့ အဲသလို ဝေဇန်မူတွေကနေ အမြတ်ထုတ်သွားတယ်ဆိုတာကို ရှင်းပြပါဦး...ဆိုပါတော့ ဗျာ... ဒေါ်စု နိုင်ငံခြားမှာ ၂၀ နှစ် နေခဲ့တာကို ဝေဇန်တာမျိုးပေါ့။

ဟုတ်ကဲ့ရှင့်... ဒါက ဒီလိုပါ...ကျွန်မက ကျွန်မဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တော်တော် များများမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိလှတဲ့ နိုင်ငံတွေထဲ နေခဲ့တာဆိုတော့ လွယ်လွယ်လေးနဲ့ မတုန်လှုပ်တတ်ဘူး။ ကြောက်စိတ်ဆိုတာ အင်မတန်မှ ကြီးမားကျယ်ပြန့်တဲ့ အလေ့ အကျင့်ကိုး... ပြည်သူတွေကတော့ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်တဲ့ အခြေ အနေထဲမှာ ရှိနေရှာကြ တယ်။

လွတ်လပ်တိုင်းပြည်တွေထဲမှာတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့မေးပြီး မေးခွန်းတွေနဲ့ တူးဆွတာက သဘာဝပဲလေ။ လုံခြုံရေးအရာရှိ တစ်ယောက်က ရှင့်ကို အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ခိုင်းတယ်ဆိုပါတော့... အာဏာရှင်နိုင်ငံမှာဆို မေးလိုက်တာနဲ့ အန္တရာယ်ရှိ သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ ပြည်သူတွေက ဘာမှမမေးခဲ့ဘဲ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြရတာတယ်။ အဲလိုကြောက်လေ အာဏာရှိသူတွေက ပိုပြီး ဖိနှိပ်လေပဲ။ ပြည်သူတွေက ပိုပိုပြီး ကြောက် လာကြတယ်။ ဒါကတော့ ရုန်းထွက်လို့မရတဲ့ ဝဲဩဇာကြီးပဲ။

နဝတရဲ့ ဝေဇန်မူတွေက ဒေါ်စုကို တကယ်မိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်စေတာက ဘယ် အချက်မျိုးလဲ ခင်ဗျာ...

မဖြစ်ပါဘူး... စိတ်အနှောက်အယှက် လုံးဝမဖြစ်ပါဘူး။ ဒါထက်ရှင် သူတို့က ကျွန်မရဲ့ စာနာထောက်ထားမှုကို အနိုင်ယူပြီး သူတို့တိုက်ခိုက်တာတွေက အရမ်းကို ကြမ်းတမ်း တာပဲ။ အရမ်းကို ပြင်းထန်တာပဲ။ တစ်ခါတုန်းကတော့ သူတို့တွေကို တကယ့်ကို ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတတ် သူတွေပေါ့ရှင် (ရယ်ရင်းပြော)။

ကျွန်မ နေအိမ်အကျယ်ချုပ် မကျခင်က နဝတ လူကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်မကို

ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်တာ တွေ့ရတယ်ရှင်။ အဲလိုတိုက်ခိုက်လေ ကျွန်မတို့က ထောက်ခံ မှုရလေပေရဲ့ရှင်... ဒီအကြောင်း ကျွန်မတို့အချင်းချင်း ရယ်စရာ ပြောဖြစ်ကြတယ်ရှင်... ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲကိုရော၊ ကျွန်မတို့ကိုရော အကူအညီ ပေးကြတဲ့အတွက် ကျွန်မတို့က သူတို့ကို ဂုဏ်ထူးဆောင်လက်မှတ်တွေ ပေးရမယ်လို့။ နောက်တော့ ဒီအကြံက သိပ်မ ကောင်းသေးဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်သွားတယ်။ ကျွန်မကို တိုက်ခိုက်တာ မဟုတ်လို့ ပိုပြီးတောင် အရေးကြီးတယ်။ အဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီမိုကရေစီလိုချင်တဲ့ ကျွန်မတို့နဲ့ အစိုးရဘက်တော်သားတွေကြားမှာ ပိုပြီးကြီးမားတဲ့ ကွာဟချက်ကြီး ဗန်တီးပေးလိုက်လို့ပဲ။ ဒီကြောင့်မို့ ကျွန်မက ဒီကိစ္စကို ပဋိပက္ခအသွင်နဲ့ ဆန့်ကျင်နေတာ။

နဝတ လူကြီးတွေရဲ့ အသေရေဈာတ်မှုတွေ၊ မဟုတ်မှန် လုပ်ကြံပြောဆိုမှုတွေက ဇော်ရုကို မုန်းသွားအောင် မိန်းမတွေကို တဲ့တိုးကြီး တိုက်ခိုက်နေတာ လားခင်ဗျ... ဒါမှမဟုတ်ရင် အာဏာကို ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှာ အထောက်အပံ့ ရရှိအတွက် အကွက် ကျကျ ကြံစည်ပြီး တလိန်စေ့ ငြမ်းဆင်နေတာလား။

အခြေခံကျကျပြောရရင် နဝတက လူထုထောက်ခံမှုတွေ ကျွန်မ အများကြီး ရနေတာကို မကြိုက်ဘူးရှင်... ဒီကြောင့်မို့ ဒီမိုကရေစီအရေးအတွက် ကျွန်မတို့ လှုပ်ရှားနေ တာတွေကိုရော၊ ကျွန်မကိုရော ထောက်ခံမှုနဲ့သွားအောင် ကြိုးပမ်းနေကြတာ။

နဝတက ဗြိတိသျှနိုင်ငံသား မိုက်တယ်အဲရစ်ကို လက်ထပ်လိုက်လို့ ဇော်ရုကို အကြိမ်ကြိမ် တိုက်ခိုက်နေကြတယ်လို့ ဇော်ရု ပြောလေတယ်နော်၊ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မှားတယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲခင်ဗျ...

ကျွန်မခံစားနေရတာလဲ အဲဒါမျိုးပဲရှင်... တခါတလေလည်း ကျွန်မစဉ်းစားမိတယ် ရှင်... ကျွန်မ မြန်မာတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ရဘူး။ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ကိုယ့်မိသား စုရော၊ သူ့မိသားစုရော ဒီမှာသာရှိရင် အဲဒီမိသားစုတွေ အများကြီး ပိအား ပေးခံကြရမှာ။ အဲလိုဆိုရင် ကျွန်မအတွက်တော့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ကျွန်မလုပ်ဖော်ကိုင် ဖက်တွေရဲ့ မိသားစုတွေ ဘယ်လောက်ထိ ပိနှိပ်ခံကြရတယ်။ ဘယ်လောက်ထိ ခံနိုင်ရည်ရှိကြ ရတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ သတိထားမိတယ်။

ဇော်ရု နေအိမ်အကျယ်ချုပ် ကျနေတုန်း ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ကျွန်တော့်ကို ပြောလေ

တယ်ခင်ဗျာ... ဒေါ်စု နယ်တွေကို ဒီမိုကရေစီ စည်းရုံးရေး ဆင်းနေတုန်းက ဒေါ်စု ဘာဖြစ်လို့ နိုင်ငံခြားသားကို လက်ထပ်တာလဲလို့ လူတစ်ယောက်က မေးတယ်။ ဒီကိစ္စက ရှင်းပါတယ်။ လက်ထပ်ရမယ့် အရွယ်တုန်းက ကျွန်မ နိုင်ငံခြားမှာ နေနေတာ။ ဒါကြောင့်မို့ အသင့်တော်ဆုံး နိုင်ငံခြားသားနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တာလို့ ဒေါ်စုက ပြန်ဖြေတယ်တဲ့။ အဲဒါအမှန်ပဲလားခင်ဗျာ...

ကျွန်မ အဲလိုပြောခဲ့တယ်လို့ မထင်ဘူး။ ဒီစကားကို ကျွန်မ ရွာတစ်ရွာမှာ ပြောခဲ့တာ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မ နိုင်ငံခြားသားနဲ့ လက်ထပ်တာလဲလို့ သူတို့က မေးကြတယ်။ ကျွန်မက ဒီလိုမျိုး ဖြေတယ်။ ဩော်... ဒါလားရှင်... ကျွန်မက အဲဒီမှာရှိလို့ သူနဲ့လက်ထပ်လိုက်တာ။ ကျွန်မ ဟောဒီရွာမှာနေရင် ဒီရွာသား တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်မှာပဲ။

နဝတက ရေးဆွဲခို ကြိုးပမ်းနေတဲ့ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ထဲမှာ သမ္မတလုပ်ရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တာ နိုင်ငံခြားသားကို လက်ထပ်ထားသူ မဖြစ်ရဘူးလို့ ပြဌာန်းထားတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလားခင်ဗျာ...

အမှန်ပါပဲ။ တခြားအချက်တွေလည်း ရှိပါသေးတယ်။ သူ့ကလေးတွေလည်း နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရဲ့ နိုင်ငံသားဖြစ်နေရင် စတဲ့ အချက်တွေပေါ့။

နဝတရဲ့ နည်းလမ်းက ဒေါ်စု သမ္မတမဖြစ်နိုင်အောင် ဇယ်ထုတ်နေတယ် ဆိုတာ သိသာတာပေါ့နော်။

ပြည်သူတွေကလည်း အဲလိုပဲပြောနေကြတာ။ အဲ... ကျွန်မက အမြဲတမ်း ပြောပါတယ်။ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေက ကျွန်မကို ရည်ရွယ်ပြီး ရေးဆွဲထားတာဆိုရင် တော်တော် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာပဲ။ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေဆိုတာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက် ကို ရည်ရွယ်ပြီး ရေးဆွဲတာ မဖြစ်သင့်ဘူး။

ဒေါ်စုခင်ဗျား... ဒေါ်စုက ဒေါ်စုပြည်သူတွေအတွက် အရမ်း...အရမ်း...အရမ်းကို ဩဇာတိက္ကမကြီးတဲ့ ပြယုဂ်ကြီးပဲ။ ဒေါ်စုကို အားကိုးပြီး သူတို့မျှော်မှန်းချက်တွေ၊ သူတို့ အိမ်မက်တွေကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ လွတ်လပ်တဲ့ နိုင်ငံတော်ကြီး ဖြစ်လာရေးအတွက် ပြင်းထန်တဲ့ အာသိသတွေနဲ့အတူ ဒေါ်စုက ပြည်သူတွေကို အလွယ်တကူ လမ်းခွင့်ပေးခဲ့တာနော်။ ဒေါ်စုကိုချည်း မှီခိုအားထားလွန်းတာ မတုတ်

ဘဲ ဒီမိုကရေစီရရှိရေးအတွက် ပိုပြီးတာဝန်ယူနိုင်အောင် ဧီရုပြည်သူတွေကို တယ်လိုမျိုး အားပေးမလဲ။

ကျွန်မက ပြည်သူတွေကို ပြောထားပြီးသားပဲ။ ဒီမိုကရေစီရအောင် ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း မလုပ်နိုင်ဘူး။ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ် တစ်ဖွဲ့တည်းနဲ့လည်း မလုပ်နိုင်ဘူး။ တကယ်ကို ဒီမိုကရေစီလိုချင်သူတိုင်းက တတ်နိုင်သလောက် ဦးစိုင်းဦးပဲ့ခိုင်းပဲ့ လုပ်နေကြရမှာ။ ဒီမိုကရေစီရရာရကြောင်း နည်းလမ်းတွေကို နိုင်သလောက် ရှာနေကြရမှာ။ ဧီရု ပုခုံးပေါ်ရောက်နေတဲ့ ဧရာမတာဝန်ကြီးက ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးဖြစ်နေ တယ်လို့ မခံစားရဘူးလား။

မခံစားရပါဘူး။ ဒီကိစ္စကြီး ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း လုပ်နိုင်သယောင် ကျွန်မလုံးဝ တန်မဆောင်ပါဘူး။ မလိုအပ်တဲ့ ဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရတာမျိုးကို ကျွန်မ မယုံကြည်ဘူး။ ကျွန်မလည်း အပြစ်မတင်းနိုင်ဘူး။ ကျွန်မ အမှားတွေကို ကျွေးလွန်မိမှာဘဲ။ အိပ်မက်ပဲ့ ကျွန်မအဝမှာ ဆရာတောင်းတွေရှိလို့ ကျွန်မအရမ်း တံကောင်းတယ်။ တနည်းပြောရရင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ထူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အဖြစ် မစဉ်းစားမိဘူး။

၁၉၈၈ ခုနှစ်ထဲက နဝတက အာဏာသိမ်းပြီးတဲ့အချိန်က စပြီးတော့ နဝတဥပဒေ တွေကို တရားမျှတဲ့ပူ မရှိတဲ့ ဥပဒေတွေလို့ ဝေဖန်ရင်း အဲဒီ ဥပဒေတွေကို မလိုက် နာကြဖို့ တွန်းအားပေးခဲ့တယ်နော်။ အဲလိုလုပ်ရင်း ဧီရုက အခုလို ရှင်းပြခဲ့တယ် မလုတ်လား။ ကျွန်မ ဆိုလိုတာက ပြည်သူတွေကို မိနှိပ်နေတဲ့ လက်ခံနိုင်စရာ လည်းမရှိ။ တရားမျှတမှုလည်း မရှိတဲ့ အာဏာပိုင်တွေရဲ့ အမိန့်တွေကို ဝီဆန်ကြဖို့ ပြောတာပါ။ အဲဒီအချိန်ကနဲ့ကြည့်ရင် အခုချိန်က ရှစ်နှစ်တောင် ရှိသွားပြီနော်။ ပြန်မာနိုင်ငံမှာ တရားမျှတမှုမရှိတဲ့ ဥပဒေတွေက တည်နေတုန်းပဲ။ ဧီရုက အာဏာ ပိုင်တွေကို ဝီဆန်ဖို့ ဧီရု ပြည်သူတွေကို တိုက်တွန်းအား ပေးနေတုန်းပဲလား။

ကျွန်မ အမြဲလို ပြောတတ်ပါတယ်။ နဝတအနေနဲ့ တည်ဆဲဥပဒေတွေနဲ့ တရား ဥပဒေကို ဆန့်ကျင်နေတာတွေကို အမိန့်ပေးခံနေရတဲ့ ပြည်သူတွေကို မေးခွန်းထုတ်ဖို့ တကယ်ကို လေ့လာဆည်းပူးနေရမယ်။ ဒီမျိုးတွေလုပ်ဖို့ ရှင်က ကျွန်မကို ဖိအားပေး နေတာဟာ ဥပဒေနဲ့ ညီရဲ့လား။ ကျွန်မကို အဲဒီမျိုးတွေ လုပ်ခိုင်းဖို့ ရှင်မှာ အခွင့်အရေးရှိရဲ့လား။

အမျိုးတွေ ငါတို့ လုပ်သင့်သလားဆိုတာ သူတို့ဘာသာသူတို့လည်း မေးနေကြရမှာ။ ပြည်သူ တွေကို မေးခွန်းတွေ မေးနေရကြမယ်။ အရာရာတိုင်းကို လက်မခံနိုင်ကြဖို့လည်း ပြောနေ ရမယ်။

အကြောင်းပို အမှန်အတိုင်း ပြောပါရစေ... ဒေါ်ရနဲ့ NLD လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တွေတာ စဉ်းစားဖို့၊ စုံစမ်းဖို့၊ အမှန်ဘက်က ရပ်ဖို့၊ မတရားတဲ့ ဥပဒေတွေနဲ့ ဆွဲခွဲပဒေတွေ ကို အကောင်အထည်ဖော်နေသူတွေကို ဆန့်ကျင်ဖို့ မြန်မာနိုင်ငံသူနိုင်ငံသားတွေကို သင်ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားနေကြတာ မတုတ်လား။

ဒီနည်းနဲ့ပဲ ကျွန်မကို ပြောခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်မတို့က သူတို့ဘာသာသူတို့ သင်ယူတတ် အောင် ပိုကောင်းတဲ့အခြေအနေကို သဘောပေါက် နားလည်အောင် ပိုပြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်တတ်အောင် သူတို့ကို အကူအညီပေးဖို့ ကြိုးစားနေကြတာ။ အလကားနေရင်း ကြောက်မ နေဖို့လည်း ပါတယ်။

ဥပမာဆိုပါတော့ဗျာ... စစ်တပ်ဖိနှိပ်တာကို ခံနေရတာ တွဲ ရွာသာလေး၊ အိမ် မတုတ်မရင် နဝတစ်မိတ်နိုးတွေမှာ ကျွန်ဆန်ဆန် အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ ရွာသားလေး ဆိုပါတော့။ အခု ဒီကောင်လေးက ဆုပ်လည်းဆူး စားလည်းရူး အခြေအနေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်။ စစ်မိန့်ပေးတာကို မလိုက်နာဘူးဆိုရင် ထောင်ကျဖို့ များတယ်။ အိမ်မတုတ်ရင်လည်း နှိပ်စက်ခံရဖို့ များတယ်။ နောက်ဆုံး သူပိသားစုတောင် ရက်စက်မှုတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရနိုင်တယ်။ ဒီကောင်လေး သေးကြပ်နံ့ကြပ် ခြစ်နေတာကို ဒေါ်စု ဘယ်လိုထင်ပါသလဲ။

ကျွန်မတို့က ဒီကောင်လေးကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်မထားနိုင်ဘူး။ ကျွန်မတို့ အားလုံး ကူညီကြရမှာ။ ကျွန်မ အမြဲပြောတတ်ပါတယ်။ လူတိုင်းလူတိုင်း ကိုယ့်တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် လုပ်မယ်ဆိုရင် အမှန်တရား တိုးပွားအောင် လုပ်သင့်တယ်လို့၊ ကိုယ့်ပခုံးပေါ် ရောက်လာတဲ့ တာဝန်ကို သူများတွေဆီ လွှဲချနေရင် ဒုက္ခက ဘယ်တော့မှ လွတ်မြောက်မှာ မတုတ်ဘူး။

အဲဒါပြောတာကို ကျွန်တော်တို့က အဲဒီကောင်လေးကို ကူညီကြပြီဆိုပါတော့... ရွာသူရွာသားတွေက အဲဒီကောင်လေးကို ဘယ်အကူအညီမျိုးပေးသင့်တာလဲ။ သူတို့က ကြားဝင်ဖျန်ဖြေပေးပြီး အာဏာပိုင်တွေကို ဒီလိုမျိုး မလုပ်ဖို့ ပြောရမယ် ဆိုလိုတာလား။ တရွာလုံး ပြိုင်တူထွက်လာကြပြီး ငေါ်ပြားတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်ကြမှာ လား။ တယောက်တနေစပြီး လူတိုင်းထွက်လာတဲ့အထိ ဆော်ဩပြီး၊ မတရားမှုကို အာခံတဲ့အနေနဲ့ မြေကြီးပေါ်မှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ထိစပ်အောင်ထိုင်ပြီး စည်းလုံးညီညွတ်မှုကို ပြရမှာလား။

ငေါ်ပြားတွေကိုချပြီး ထိုင်တဲ့အခါ သူတို့ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေ ပေါ်မှာ မူတည်တယ်။ လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့နဲ့ ဆက်စပ်နေကြရတယ်ဆိုရင် မလုပ်နဲ့လို့ ပြောရုံနဲ့ တာဝန်မကျေနိုင်ဘူး။ အရမ်းအန္တရာယ်ကြီးတယ်။ အကြောင်းမို့ ပြည်သူတွေဟာ တစ်ယောက် တည်း မလုပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးတွေ သေချာပေါက် ရှိလာနိုင်တယ်လို့ ကျွန်မက ပြောတာ။ ကျွန်မတို့ အားလုံးဝိုင်းကူကြရမှာ။ အဲလိုမျိုး ကြမ်းတမ်းတဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေကို ဆန့်ကျင်ဖို့ အတွက် ကြံ့ကြံ့ခံ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ကြရမယ်။ တစ်ယောက်တည်း၊ တရွာတည်း၊ တမြို့တည်း ရပ်တည်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လူတိုင်း လူတိုင်း၊ ရွာတိုင်း ရွာတိုင်း၊ မြို့တိုင်း မြို့တိုင်း ဒီနည်းနဲ့ တပြည်လုံး ဒီအတိုင်းပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်နာကြရမှာ။ အတင်းအကြပ် လုပ်အားပေးခိုင်းစေတာမျိုးကို လျှစ်လျူရှု မနေနိုင်ဘူး။ ဘယ်ရောက်ရောက် ကျွန်မတို့က အဲလို လုပ်သွားကြရမှာ။ အဲလိုခံစားနေရသူတွေ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကူညီဖို့ လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်။

ဒီကိစ္စကိုပဲ တခြားရှုထောင့်တနေ ကြည့်ကြပါစို့... နဝတက စစ်သား လေးသိန်း တောင်ရှိတာ။ အဲဒီစစ်သားတွေကို ကိုယ်ပြည်သူတွေကို ဖိနှိပ်ဖို့ လေ့ကျင့်ပေး ပြီးသား။ ဒီလို ဖိနှိပ်တယ်ဆိုတာကလည်း သူတို့တွေရဲ့ မှိုတတ်နေအောင် အသားကျနေတဲ့ အမူအကျင့် ဆိုပါတော့။ ရှင်းအောင်မေးရရင် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံထဲမှာ စစ်တပ်ဆိုတာ လိုအပ်သေးလား။ ဒီမိုကရေစီ အောင်ပွဲခံ သွားရင် နဝတစစ်တပ် ဘာဖြစ်သွားမလဲ။

ပိုကောင်းတဲ့ တပ်မတော်၊ ပိုပြီးရုဏ်သရေရှိတဲ့ တပ်မတော်၊ ပြည်သူချစ်တဲ့ တပ်မတော် ဖြစ်သွားမှာပါ။ ရှုပ်ပြစ်စေချင်တဲ့ တပ်မတော်ဟာလည်း အဲဒီလိုမျိုး တပ်မတော်ပဲလေ။

ဖေဖေ တပ်မတော်ကို တည်ထောင်ခဲ့တာက ဂုဏ်ရှိတဲ့ တပ်မတော် ဖြစ်အောင် ပြည်သူချစ်တဲ့၊ ယုံကြည်လေးစားတဲ့ တပ်မတော်ဖြစ်အောင် တည်ထောင် ခဲ့တာ။ အဲလိုတပ်မတော်မျိုးကို ကျွန်မတို့က လိုချင်တယ်။ စစ်သားတွေ ကိုယ်တိုင် လည်း ပိုပြီးပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေကြမှာပဲ။

အိပေမဲ့ အဲရ ခင်ဗျား... အခုတော့ တပ်မတော်ဆိုတာ ကိုယ့်ပြည်သူတွေကို ဖိနှိပ်တဲ့ အလေ့အကျင့်တွေနဲ့ ရောကြိုထားတဲ့ တပ်မတော်ဖြစ်နေပြီး အဲလိုမျိုး ဖိနှိပ်ဖို့ အတွက်ပဲ လေ့ကျင့်ပေးထားတဲ့သဘောပဲ။

စစ်သားတွေကို အများအားဖြင့် အဲလို ဖိနှိပ်ဖို့ လေ့ကျင့်ပေးထားတယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ ရိုသေလေးစားဖို့ပဲ လေ့ကျင့်ပေးထားတယ်ဆိုတာ ရှင်းပါတယ်။ ကောင်းတာကို ရိုသေဖို့ လေ့ကျင့်ပေးထားရင် အဲဒီစစ်သားတွေ ခဏလေးနဲ့ ပြောင်းလဲသွားမှာပါ။

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်မိတယ်ဗျာ... ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ပေးခွန်တွေဆိုပါတော့... ဗုဒ္ဓ ဘာသာမှာ မိန့်ဆိုထားတာက ရန်သူကို အောင်ဖို့ထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အောင်ဖို့ က ပိုခက်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အောင်နိုင်ဖို့အတွက် အဲရရင်ဆိုင် နေရတဲ့ အတွင်းကျကျ ကြိုးပမ်းချက်တွေက ဘာတွေလဲ ခင်ဗျ...

အိုး... ကျွန်မ တစ်ဝက်မတ်မတ် ကြိုးပမ်းနေရတာပဲ။ အမြဲတမ်း ကြိုးပမ်းနေရတယ်။ သတိတွေ အားကောင်းသထက် အားကောင်းအောင် အမြဲတမ်း ကြိုးပမ်းနေရတယ်။ တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်မိနစ်ပြီးတစ်မိနစ်၊ တစ်စက္ကန့်ပြီး တစ်စက္ကန့်ပြီး ကြိုးပမ်းနေရတာ။ အဲဒါက ကျွန်မ တသတ်တာလုံး ရင်ဆိုင်နေရမယ့် စစ်ပွဲကြီးပေါ့ရှင်။

ယော သတသံ သတသေန ၊ သင်္ဂါမေ မာနုသေ ဖိနော၊
ကေဂ္ဂ ဝေယျမတ္တန္နံ၊ သ ဝေ သင်္ဂါမ ဇုတ္တမော၊ (ဓမ္မပါရဂါထာ-၁၀၃)

စစ်မြေပြင်မှာ ရန်သူပေါင်း တစ်သန်းကို အောင်နိုင်တာထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အောင်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကသာ အမြတ်ဆုံး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပဲ။

**A man may conquer a million men in battle,
But one who conquers himself is,
indeed the greatest of conquerors.**

* * * * *

မှားမှား မှန်မှန်

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်

လုပ်ကြရတယ်။

ဘယ်သူကမှ

ဘယ်သူ့အတွက်

လုပ်ပေးလို့

မရဘူးလေ။

အခန်း - ၄

ဒီမိုကရေစီရရှိ အလုပ်လုပ်ကြစို့

↓ မေမေက ကျွန်မကို
အမှားလုပ်မိရင်
လုံးဝငွေပေးလို့ မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့
သဘောတရားကို
ရိုက်သွင်းပေးထားတယ်။ ↑

အခန်း - ၄

ဒီမိုကရေစီရဖို့ အလုပ်လုပ်ကြဖို့

ဒေါ်ရ ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့နှစ်တွေကို ပြန်ပြောင်းကြည့်တော့ အရေးအကြီးဆုံး အတွေ့အကြုံတွေက ဘာတွေလဲ ခင်ဗျ... ဒေါ်ရ တစ်ယောက်တည်း တိုးတက်ရေးမှာ ထူးခြားတဲ့ရလဒ်တွေရခဲ့တဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ သင်ခန်းစာတွေကရော ဘာတွေလဲ ခင်ဗျ...

ရှင်မေးတာ ရိုးလွန်းတယ်ရှင်... ကျွန်မဘဝမှာ ကျွန်မ သင်ယူခဲ့ရတာကတော့ သူများတွေ အမှားလုပ်နေတာတွေ ၊ အဲဒီအမှားတွေကြောင့်မို့ အကြီးအကျယ် နှုတ်ခံစားနေရတာတွေပါပဲ။ မှားမှား မှန်မှန် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်ကြရတယ်။ ဘယ်သူကမှ ဘယ်သူအတွက် လုပ်ပေးလို့ မရဘူးလေ။ ဒီအသိက ကျွန်မတို့က ဒီနည်းနဲ့ပဲ လူလားမြောက်လာရလို့ သိတာဖြစ်နိုင်တယ်။ မေမေက ကျွန်မကို အမှားလုပ်မိရင် လုံးဝငွေပေးလို့ မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောတရားကို ရိုက်သွင်း ပေးထားတယ်။ ဆိုလိုတာက အမှားလုပ်ရင် ခံရမှာပဲ။ မခံရအောင်ဆိုပြီး လာဘ်ထိုးလို့မရနိုင်ဘူး။ မေမေပြောတာ မှန်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မအတွေ့အကြုံက ထောက်ခံနေတယ်။ ဒီလိုပဲ... ရှင်က တခြားလူတွေပေါ် အပြုသဘောဆောင်တဲ့ ခံစားမှုတွေ ထားတယ်ဆိုရင် သူတို့က ရှင်ကို

ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ သူတို့က ရှင်ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုတွေ မရှိတော့ဘူး။ တခြားသူတွေအပေါ် မေတ္တာမရှိတော့တာနဲ့ ရှင် ဒုက္ခစတွေ့တော့တာပဲလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်လေ...

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အဲဒီရဲ့ ထူးခြားတဲ့ လက္ခဏာက ဘာများဖြစ်နိုင်လဲခင်ဗျာ...

ကောင်းပါပြီရှင်... တခါတလေတော့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မြင်ပုံမြင်နည်းက တခြားသူတွေနဲ့ လုံးဝကို ခြားနေတယ်ရှင်...ဆိုပါတော့ရှင် ကျွန်မကို သိပ်သတိ ရှိတယ်လို့ ပြောနေကြတာတွေကို ထူးထူးခြားခြား သတိရှိသူတစ်ဦးအနေနဲ့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ လုံးဝ မစဉ်းစားမိဘူး။ ပြည်သူတွေက ကျွန်မ(ဖိ)နှစ်လောက် အကျဉ်းကျပြီး ခါးစည်းခံနေတာကို တအံ့တဩဖြစ်နေကြပြီး ပြောကျတယ်ရှင်... ဒီတော့ ကျွန်မက ပြောပြရတယ်။ အများဘာထူးဆန်းလို့လဲ။ အဲဒါက ရေးကြီးခွင်ကျယ် အလုပ်မှ မဟုတ်တာ။ ဘယ်သူမဆို နေအိမ်အကျဉ်းချုပ် (ဖိ)နှစ် ကျခံနိုင်တာပဲ။ ထောင်ထဲမှာ ဒုက္ခဆိုးတွေကို ရင်ဆိုင်ရင်း တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကျနေသူတွေတောင် ရှိသေးတာ။ သူတို့ ဘယ်နည်းနဲ့ ထောင်ထဲမှာ ကျော်ဖြတ်နေရသလဲဆိုတာကမှ အံ့အားသင့်စရာကောင်းတာ။ အကြောင်းမို့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ထူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့ မမြင်ပါဘူး။ ကျွန်မက ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အလျှော့မပေး အရှုံးမပေးသူအဖြစ် မြင်တယ်။ ကျွန်မက အလျှော့လည်း မပေးဘူး။ အရှုံးလည်းမပေးဘူး။ ကျွန်မအလျှော့မပေး အရှုံးမပေးဘူးလို့ပြောတိုင်း ဒီမိုကရေစီရအောင် လုပ်နေတာကို အလျှော့မပေး အရှုံးမပေးဘူးလို့ ပြောရုံသက်သက် ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုပဲ ပိုပြီးကောင်းမွန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတာကိုလည်း ကျွန်မ အလျှော့မပေး အရှုံးမပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒါတော့ အတွင်းအားပေါ့ဗျာ.... မြင့်မြတ်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို ဆုံးဖြတ်နိုင်တာက အဲဒီရဲ့ အလွန်ထူးကဲတဲ့ ဝိသေသစရိုက်လက္ခဏာလို့ ခေါ်မလား...

ဟုတ်ကဲ့ရှင်... ပြည်သူတွေက ကျွန်မဆုံးဖြတ်ချက်တွေအကြောင်း အများကြီးပြောကြတာပေါ့။ အဲပေမဲ့လို့ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက် အလွန်ကောင်းမွန်တဲ့အနေနဲ့ မစဉ်းမိပါဘူး။ ကျွန်မက ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အလျှော့မပေးသူ အရှုံးမပေးသူအနေနဲ့ပဲ စဉ်းစားမိတယ်။

ဒေါ်စုဘဝမှာ အကြီးမားဆုံး ရည်မှန်းချက်က ဘာလဲခင်ဗျာ...

ဟုတ်ကဲ့ရှင်... ဒီအချိန်ဒီအခိုက်အတန့်မှာ ဒီမိုကရေစီရဖို့ဆိုပါတော့။ ဒီတော့ ကျွန်မ အရမ်းကံကောင်းတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာ ပြည်သူတွေ အများကြီးရှိတာကိုး။ ဒီအကြောင်း NLD အဖွဲ့သားတွေကိုလည်း ကျွန်မပြောပြပြီး။ ရှင်တို့ဘာသာ ရှင်တို့ ဝမ်းနည်းမနေကြနဲ့ နော်...ဒီအချိန်တွေကို ပြတ်သန်းနေကြရလို့ ကံဆိုးတယ်လို့ မထင်လိုက်ကြနဲ့အုံး ...ကံကောင်း တယ်လို့ သဘောထားကြနော်...ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရှင်တို့က တခြားပြည်သူတွေ သက်သာ ချောင်ကြဉ်ရေးနဲ့ တရားမျှတမှုရှိရေးအတွက် အလုပ်လုပ်ခွင့်ရကြလို့ ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရတာ။ ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုးက ဘယ်သူ့ဆီကိုမှ အချိန်တိုင်း ရောက်လာတာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်အနေနဲ့ ဒီလိုမျိုး လုပ်ပေးချင်ရင်တောင် လုပ်ပေးလို့ မရနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ကံကောင်းတယ်လို့ ထင်တာပေါ့ရှင်...ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီမိုကရေစီအတွက် ထိုက်တန် တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ပေးနိုင်စွမ်းရှိတယ်လေ။ ဒီလိုလုပ်နိုင်တာကလဲ ကျွန်မရဲ့ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်ပေါင်းများစွာက နောက်ကွယ်ကနေ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံပြီး လုပ်ပေးနေကြလို့ပဲ။ သူတို့စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံမှုတွေက လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို ကြီးကြီးစားစား တိုက်ပွဲ ဝင်နေရလို့ ထိုက်တန်တယ်လို့ သူတို့ ယုံကြည်ကြတယ်။

ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ပေးခွင့်ပြုပါ။ ဒေါ်စု ပြည်သူတွေ တိုက်ပွဲဝင်နေကြတာက ကမ္ဘာတစ်လွှားက တခြားပြည်သူတွေ ချမ်းသာသူခရာနေကြတာနဲ့ အတူတူပဲ ဆိုတာကို ကမ္ဘာ့ပြည်သူတွေ သိခွင့် ခံစားခွင့် ပေးနိုင်တဲ့ သာမန်ချိတ်ဆက်မှုမျိုး ရှိနိုင်သလား။ လူသားမျိုးနွယ်တွေအားလုံး အတူတူပဲဆိုပြီး နောင်စွဲမှုမျိုးနဲ့ ရင်းရင်း နီးနီး ချိတ်ဆက်မှုမျိုးပေါ့ ရှိနေပြီလား။

ရှိတာပေါ့ရှင် ရှိတာပေါ့...လွတ်လပ်ဖို့နဲ့ လုံခြုံဖို့အတွက် လူသားတွေရဲ့ အခြေခံ လိုအင်ဆန္ဒကို လူတိုင်းက သဘောပေါက်ကြပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာ ကျွန်မတို့လိုချင်နေတဲ့ အချက်နှစ်ချက်ကလည်း လွတ်လပ်မှုနဲ့ လုံခြုံမှုပဲ။ လိုချင်တာကနေ လွတ်မြောက်တာ၊ ကြောက်ရွံ့မှုကနေ လွတ်မြောက်တာ၊ ကျွန်မတို့ ကိုယ်ပိုင် အကျိုးစီးပွားတွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဆက်ပြီး လုပ်ပိုင်ခွင့်ပြုတာတွေပေါ့ရှင်... ဒီလို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တဲ့အခါ တခြားသူတွေရဲ့ အကျိုးစီးပွားတွေကို ထိခိုက်မှုမျိုး မရှိစေရဘူးဆိုတာ သိသာထင်ရှားပါတယ်။

တချိန်ထဲမှာပဲ လုံခြုံမှုလည်း လိုအပ်တယ်။ တခြားသူတွေ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တာကို ကြောက်စရာမလိုဘဲ ကိုယ့်အကျိုးစီးပွားကို လုပ်တိုင်ဆောင်ရွက်ဖို့ ကျွန်မတို့အတွက် လုံခြုံမှုရှိနေရမယ်။ တကယ့်လွတ်လပ်မှုက လုံခြုံမှုရှိတဲ့ မရပ်တည်နိုင်ဘူး။ မလုံခြုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တကယ့်လွတ်လပ်မှုမျိုး ဘယ်တော့မှ မရှိနိုင်ဘူး။

ဒီနေ့ မြန်မာပြည်သူတွေကြားမှာ ငြိမ်နေတဲ့ အပျံ့နဲ့ဆုံး ကြောက်စိတ်က ဘာတွေလဲ ခင်ဗျာ--

လူအများစုကတော့ ဆုံးရှုံးမှုကို ကြောက်နေကြတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ သူတို့ မိတ်ဆွေတွေ ၊ သူတို့လွတ်လပ်မှု ၊ သူတို့ရှင်သန်မှုတွေကို ဆုံးရှုံးမှာ ကြောက်နေကြ တယ်။ အခြေခံကျကျ ပြောရရင် သူတို့မှာ ရှိနေတာတွေ ဆုံးရှုံးမှာကို ကြောက်နေကြတာ။ တနည်း ပြောရရင် သင့်တင့်တဲ့ဘဝ နေထိုင်မှုမျိုးနဲ့ နေထိုင်နိုင်ဖို့ အတွက် သူတို့ လိုအပ်ချက် တွေကို ရယူပေးနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ ဆုံးရှုံးမှုကို ကြောက်နေကြတာ။ ပြည်သူတွေ လိုချင်နေတာက ကြောက်စိတ်ကနေ ကင်းလွတ်ဖို့ပဲ။ ဆိုပါတော့... သူတို့တွေ မကြောက်ရ မှာက ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်မရွေး သူတို့အလုပ်ကို သူတို့လုပ်ဖို့အတွက် သူတို့အခွင့်အရေး ကို ဖယ်ရှားပစ်နိုင်တယ် ဆိုတဲ့အချက်ပဲ။ ဒါက မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာ ဖြစ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ထောင်တွေ ထဲတနေ လွတ်လာတဲ့ NLD ရှေ့နေတွေဟာ လိုင်စင်တွေ အသိမ်းခံနေကြတယ်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဖို့အတွက် တခြားနည်းတွေ ရှာရတော့မယ်။

နဝတက NLD ဖိနှိပ်တဲ့ နည်းလမ်းပေါင်းစုံကို ရှင်းပြနိုင်မလားခင်ဗျာ...

အဓိကအချက်ကတော့ NLD တစ်ဦးဦးကပဲ လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့အချက်ပဲ။ တကယ် လို့ ရှင်က စည်းရုံးရေးမှူးတစ်ယောက်အနေနဲ့ တက်တက်ကြွကြွ ရှိနေတယ်ဆိုရင် အမြဲတမ်း အနှောက်အယှက်အပေးခံနေရမှာပဲ။ နယ်က NLD ကို သူတို့ရှုံးတွေထဲမှာတောင် အစည်း အဝေး လုပ်ခွင့် မပြုဘူး။ တချို့နေရာတွေမှာဆို NLD စည်းရုံးရေးမှူးတွေဟာ အာဏာပိုင် တွေ ခွင့်မပြုပဲ ခြုံပြင်ထွက်လို့ မရဘူး။ ဟုတ်တယ်ရှင်...သူတို့တွေကို စစ်ထောက်လှန်းရေးက (ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်ခေါင်းဆောင်တဲ့ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့)အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်ပြီး မေးခွန်း တွေနဲ့ ရစ်နေတာ။

ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေကို ထပ်ပြီးမေးခွင့်ပြုပါဦး။ အဲဒီရ ခင်ဗျာ... အဲဒီရရဲ့ သာဝကို စဉ်းစားကြည့်တဲ့အခါ ထူးခြားတဲ့ စိတ်ခံစားချက် အပြောင်း အလဲတွေက ဖော်ဆောင်ပေးလိုက်တဲ့ မတူတဲ့ပြားတဲ့အချိန်တွေ ရှိတယ်လို့ ပြောနိုင်မလား ခင်ဗျား...

မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲလိုမျိုး ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ ဆိုပါတော့... အရမ်းကို စိတ်သောကခံစားနေရတဲ့ ပြည်သူ့အတွက်က လွဲရင်ပေါ့ရှင်... အဲလိုမျိုး ပြည်သူ့တွေကတော့ အရမ်းကို သိသိသာသာကြီးကြီး ပြောင်းလဲသွားကြတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်။

စိတ်သောကဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို အဲဒီဘယ်လိုနည်းနဲ့ အသုံးပြုလိုက်တာလဲဆိုတာ ကျွန်တော်ကောင် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ အဲ... ငယ်ငယ်လေးနဲ့ အဲဒီရ အဖေ ကွယ်လွန်သွားတာက သောကတွေထဲမှာ အကြီးဆုံးသောက အမြင့်မားဆုံးစံ လို့ ပြောလို့ရနိုင်မလား။ အဲဒီမှာမတုတ်ရင် အဲဒီရ ခုနစ်နှစ် သမီးမှာ အဲဒီရ အကိုလတ် (အောင်ဆန်းလင်း) ရေနစ်သေဆုံးသွားတာကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံခံစားရတဲ့ သောက က အကြီးဆုံးသောကလို့ ပြောနိုင်မလား။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအစ်ကိုက အဲဒီရ အတွက် အကောင်းဆုံး စိတ်ဆွေလေ...။

ဖေဖေ ကွယ်လွန်သွားလို့ အဲလိုမျိုး စိတ်သောက ခံစားရသလားဆိုတာ ကျွန်မ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဖေဖေသေသွားပြီဆိုတဲ့အသိမျိုး ကျွန်မမှာ ရှိမယ်မထင်သေးဘူး။ ကျွန်မအရမ်းကို ငယ်သေးတာကိုး။ ကိုကိုသေသွားတော့ ကျွန်မ အရမ်းကို ခံစားရတယ်။ ကျွန်မက သူ့ကို အရမ်းခင်တာကိုး။ တခြားသူတွေထက် သူ့ကိုမှ ပိုခင်လို့လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျွန်မတို့က တစ်ခန်းထဲ^{နီး}အတူနေပြီး တချိန်လုံး ကစားနေကြတာ။ ကိုကို သေသွားတော့ ကျွန်မအတွက် ဧရာမဆုံးရှုံးမှုကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ သောကသူဌေးမလေး ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။ အဲဒါကို စိတ်သောကလို့ ရှင်ခေါ်ရင် ခေါ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ အဲဒီစိတ်သောကကလည်း ကျွန်မအတွက် ဖြေရှင်းလို့မရတဲ့ သောကမျိုးတော့ မတုတ်ဘူး။ တုတ်ပါတယ်။ ကိုကို့ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်တွေ့လို့ မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကတော့ ကျွန်မ အရမ်းကို ဝမ်းနည်းခဲ့ရတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သေတာကို ကိုယ်တိုင် တွေ့ဖူးတာပဲလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ငါ သူနဲ့အတူ နောက်ထပ်မကစားရတော့ဘူး။

ငါ သူနဲ့အတူ ဘယ်တော့မှ မရှိနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးတွေ ဝင်လာတယ်။ အဲ... အဲဒီအချိန်မှာပဲ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မက လုံခြုံမှုတွေ တထွေးကြီး ရှိတယ်။ ကျွန်မ ပြေဆည်နိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ စိတ်ဝေဒနာ မခံစားခဲ့ရဘူး။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် စိတ်ခံစားမှုကြီးကြီးမားမားနဲ့ ကသောင်းကနင်း ဖြစ်မသွားဘူး။

ဒေါ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို လေ့ကြည့်တော့ ဒေါ်ရက အရမ်းကို ယုံကြည်မှုရှိပုံရတယ်။

ကျွန်မမှာ ထူးပြီး ယုံကြည်မှုရှိတယ်လို့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ တခါမှ မတွေးမိပါဘူး။ ကျွန်မက မှန်တာ လုပ်ချင်တာကိုပဲ ကျွန်မသိတယ်။ ကျွန်မ မှန်တာကိုပဲ လုပ်နေပါတယ်လို့ မပြောလိုဘူး။ အဲ... ကျွန်မစေတနာကောင်းနဲ့ လုပ်တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုယ်မှ ထိခိုက်စေလိုတဲ့ ဆန္ဒမရှိဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ ကျွန်မသိတယ်။

ဒေါ်ရဘဝမှာ ဒေါ်ရကို အကြီးဆုံးစိတ်သောက ဖြစ်စေတဲ့ အတွေ့အကြုံက ဘာများလဲခင်ဗျာ...

ကျွန်မအတွက် အကြီးဆုံး စိတ်သောကဖြစ်ခဲ့ရတာက ကျွန်မကိုကို သေဆုံးသွားတာလို့ ပြောလို့ ရနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ပြန်တွေးကြည့်လိုက်တော့ ဒီသောကကို ကောင်းကောင်းကြီး ပြေဆည်နိုင်ပုံရတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်မ တချိန်ပြီးတချိန် တွေးကြည့်မိတယ်။ အဲဒီသောကက ကျွန်မကို ဘာမှ မလုပ်ချင်တော့လောက်အောင် မွေ့သွားတဲ့ သဘောတော့ မရှိဘူး။ ကျွန်မ အရမ်းကို စိတ်သောကရောက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်မ အပိုင်းပိုင်းအဝစ ဖြစ်ခဲ့သွားဘူး။ ဒီတော့ ဒါက ဘာကို ညွှန်ပြနေသလဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ မိသားစု အခြေအနေက ကျွန်မရဲ့သောကကို ပြေဆည်းနိုင်စွမ်းရှိတယ်။ ကျွန်မကို ကျွန်မပတ်ဝန်းကျင်က လုံလုံလောက်လောက် ပံ့ပိုးပေးခဲ့ကြတယ်။

ဒေါ်ရဲ့ နှလုံးသားကို စူးခနဲခနဲခနဲနေအောင် ဖောက်ထွင်းခံရတဲ့အခါ ဒီလိုမျိုး နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဖောက်ထွင်းခဲ့ကြတာလား။

ဒေါ်ရကရေစိရေးပါဝင်လှုပ်ရှားနေသမျှ ဒီလိုမျိုး ဖောက်ထွင်းခံရတာချည်းပဲလို့

ကျွန်မထင်တယ်။ ကျွန်မတို့အရေးကိစ္စတွေကို စွန့်ခွာသွားကြသူတွေကို ကျွန်မ နားလည်
ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အခြေအနေက အရမ်းကို ခက်ခဲတယ်လေ။ သူတို့အနေနဲ့
ဘယ်လိုမှ ရှေ့လှမ်းလို့ မရနိုင်ဘူး။ ဦးတင်ဦး၊ ဦးကြည်မောင်၊ ဦးအောင်ရွှေ၊ ဦးလွင်တို့လို
အရေးကြီးသူတွေထဲက တစ်ယောက်မှ အဲလိုမျိုး လုပ်သွားကြဘူး။ သူတို့က အားကိုးရတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပဲ။

၁၉၉၈ နဝတ အာဏာသိမ်းချိန်ကစပြီး ဒီနေ့အထိ သူတို့တွေရဲ့ စိတ်ရင်း စေတနာ
မှန်တွေက ငြိမ်းချမ်းရေးဖော်ဆောင်ဖို့နဲ့ မြန်မာပြည်မှာ စစ်မှန်တဲ့ ပါတီစုံဒီမိုကရေစီ
ဖော်ဆောင်ဖို့ပဲ။ အဲဒါတွေကိုပဲ သဲသဲမဲမဲ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေကြတာ။ ခုတော့
ကျွန်တော်သိချင်စိတ် ပြင်းပြလာတယ်ဗျ... ဘာဖြစ်လို့ နဝတ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေက
ထွက်လည်းမလာ၊ ပြောလည်းမပြောကြတာလဲ။ ကျွန်တော်တို့က အကြွင်းမဲ့ အာဏာရှင်
တွေဆိုတာကို တောသလို သဘောပေါက်ထားကြတယ်။ ဒါ ကျွန်တော်တို့ပွဲပဲ။
ကျွန်တော်တို့မှာ ကိုယ်ပိုင်ဘဏ်တွေ ရှိတယ်။ လက်နက်တိုင်တစ်တွေ ရှိတယ်။
လက်နက်တွေ ရှိတယ်။ ကုလသမဂ္ဂမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ထိုင်ခုံတွေ ရှိတယ်။
နိုင်ငံခြား ပီးပွားရေး မှန်သမျှနဲ့လည်း ကျွန်တော်တို့ ဆက်သွယ်ထားပြီးပြီ။
အကြောင်းမို့ ကျွန်တော် တို့က ဒီမိုကရေစီတစ် ဗန်းစကားတွေ မပြောဘူး။ မလိမ်ဘူး
လို့ သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ အမှန်တရားနဲ့အတူ ထွက်မလာတာလဲ။

သူတို့ဘာဖြစ်လို့ အမှန်တရားနဲ့အတူ ထွက်မလာကြတာလဲဆိုတာ ကျွန်မထက်
သူတို့ ပိုသိကြမှာ။ အဲ... အခြေခံအနေနဲ့ သိရမယ့်အချက်ကတော့ အာဏာရှင် စနစ်ဆိုတာ
မှားတဲ့စနစ်ပဲ။ ဒီမိုကရေစီဆိုတာ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတယ်ဆိုတာပါပဲ။

အဲ...ကျွန်တော်ကလည်း ခပ်နဲ့နဲ့ ခပ်အာဗျ...အာဏာရှင်အစိုးရက ဒီမို ကရေစီကို
မယုံကြည်ဘဲ ပါတီစုံဒီမိုကရေစီကိုလိုချင်တယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ ကြွေးကြော်နေတာလဲ။

ပြည်သူအများက ဒီမိုကရေစီကို လိုချင်နေတယ်ဆိုတာ သူတို့ သိနေကြတာကိုး။

သူတို့က ပြည်သူတွေ ကြိုက်အောင် ပြည်သူတွေရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို လေ့နဲ့ဖြည့် ပေးတဲ့
သဘောပေါ့။

ကျွန်မကတော့ ပြည်သူ့ဆန္ဒပြည်ပေးနေတယ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို မသုံးချင်ဘူး။ သူတို့တွေဟာ ပြည်သူ့ဆန္ဒကို ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိကြဘူးလို့ပဲ ပြောချင်တယ်။

ပြည်သူတွေက နဝတကို လုံးဝအော်ဂလီဆန်နေကြတယ်။ နဝတက အချိန်ကို သက်သေပြနေတယ်။ တစ်ခါ ဒီမိုကရေစီကို စိနှိပ်ဖို့က တကယ်သူတို့ ရည်မှန်းချက်ပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီမိုကရေစီ လေလုံးထွားနေတဲ့ သူတို့ကို ဘယ်သူတွေကမျှားသဘောကျနေတာလဲ။ သူတို့ကိုယ်တိုင် ယုံကြည်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာလား။

ရင်းနှီးမြှုပ်နှံဖို့ မျှော်လင့်နေကြသူတွေကို မက်လုံးပေးနေပုံ ရပါတယ်။ ဒီလိုပြောတော့ အဆိုးပြင်ဝါဒီသဘော သက်ရောက်သွားနိုင်တယ်။ တကယ်တော့ ဒီမေးခွန်းကို နဝတကပဲ ဖြေနိုင်မှာ။ တစ်ခါတစ်လေ ပြည်သူတွေလည်း မဖြေနိုင်၊ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း မဖြေနိုင်တဲ့ မေးခွန်းတွေရှိတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့ လှုံ့ဆော်မှုတွေက အရမ်းကို ရောထွေးလှတယ်။

ပိုပြီးခိုင်မာတဲ့ အမှန်တရားတွေဘက် ဆက်ကြပါဦးမို့။ နဝတက ပြည်သူ တွေကို ထိန်းချုပ်ဖို့ နိုင်ငံရေးမဟာဗျူတာကိုရော၊ သူတို့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ဖြည့်ပေးဖို့ အတွက်ရော အကျင့်ပျက်ခြစားမှုကို ကောင်းကောင်းကြီးတည်ထောင်လိုက် ကြတယ်။ အကျင့်ပျက်ခြစားမှုတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေကြတယ်၊ ဘယ်လောက် အထိ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဆောင်ရွက်နေကြတယ်ဆိုတာကို ဒေါ်ရတ မီးမောင်းထိုးပြနိုင်မလား။

အကျင့်ပျက်ခြစားမှုက တစ်နိုင်လုံးအတိုင်းအတာနဲ့ နေရာတိုင်းမှာ ရှိနေတာပဲ။ ကားလိုင်းစင်အသစ်လဲချင်ရင် အဲဒီလိုင်းစင်နဲ့ တန်ရာတန်ကြေး ပေးလိုက်ရုံပဲ။ လူနာတွေ အတွက် လိုအပ်နေတဲ့ ဝန်ဆောင်မှုအသေးအမွှားလေးတွေ ရဖို့အတွက် ဆေးရုံအလုပ်သမားတွေကို တန်ဖိုးလက်ဆောင်ပေးကြရတယ်။ သူတို့လိုချင်တာ လုပ်လို့ရတယ်။ ကျေးရွာအာဏာပိုင် အဆင့်မျိုးကတောင် လာဘ်မထိုးရင် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို မလုပ်ဘဲ ရပ်လိုက်ကြတယ်။ လူတိုင်းလို့တော့ မဆိုလိုပါဘူး။ တစ်ချို့ရွာတွေမှာ ပြည်သူတွေကို ကူညီဖို့ ရိုးရိုး သားသား၊ ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်နေသူတွေလည်း ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်။ အဲလို

ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေအတွက် ဒီမိုကရေစီ လိုအပ်နေတာ။ မှားမှား ပုန်ပုန် ပုဂ္ဂလိကဌာနဆန်နေတာကို အရှိပြန်နေတဲ့ စနစ်တစ်ခု ကျွန်မတို့ လိုအပ်တယ်။ အဲဒီစနစ်ကပဲ လမ်းမှန်သွားနေတာကို ချိန်ညှိတဲ့ ချိန်ခွင်လျှာကို သေချာစစ်ဆေးပြီး ထိန်းညှိပေးမှာ။

မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာ လာဘ်စားမှုက ဘယ်နည်းနဲ့ ပျံ့နှံ့နေတာလဲဗျာ...

အရမ်းကို ပျံ့နှံ့နေတာရှင်း... လာဘ်လိုချင်နေတဲ့ အစိုးရဝန်ထမ်းတွေကို တကယ် အပြစ်တင်ဖို့က ခက်တယ်။ စဉ်းစားကြည့်လေ... သူတို့ကလစာ တစ်လ (ဒီဂရီ)နဲ့ စခွဲရတာ။ ရှင် ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား။ စထရင်းတိုတယ်မှာ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ကို (၃)ဒေါ်လာ ပေးရတယ်ဆိုတာ ဒီဈေးနှုန်းက တစ်ဂက်ကျော်လောက် ကြီးနေတယ်။ ဒီလိုခေတ် စနစ်ကြီး ထဲမှာ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူနဲ့ အကျင့်ပျက် ခြစားမှုတွေ ပျံ့နှံ့နေတာ ဘယ်ဆန်းမလဲ။

ဒီပေးခွန်းကတော့ ခပ်ခက်ခက်ပဲခင်ဗျာ... ဒီမိုကရေစီရတဲ့အခါ ဒေါ်ရနဲ့ NLD က အကျင့်ပျက် ခြစားမှုတွေ ဒီလိုပျံ့နှံ့နေတဲ့ပြဿနာကို ဘယ်လိုမျိုး ကိုင်တွယ် ပြေရွှင်း ရမလဲ။

နေ့ချင်းညချင်းတော့ ပျောက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ အစိုးရဝန်ထမ်းတွေကို လစာလုံလုံ လောက်လောက် ပေးဖို့လိုအပ်မယ်။ အကျင့်ပျက် ခြစားတာကို တာဝန်ယူပြီး အကောင်းဆုံး နည်းနဲ့ စစ်ဆေးရမယ်။ ဒီမိုကရေစီနစ်ဆိုတာ တာဝန်ယူတဲ့ အစိုးရကို ဆိုလိုတာ။ အဲ... အကျင့်ပျက်ခြစားမှုက နိုင်ငံရေးအခြေအနေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စိတ်အခြေအနေလို့လဲ ပြောလို့ရတယ်။ ထိပ်ပိုင်းကလူတွေ အကျင့်ပျက် ခြစားနေရင် အောက်ခြေက ပြည်သူတွေ ကလည်း အကျင့်ပျက် ခြစားတာကို အမှန်လို့ ထင်သွားမှာပဲ။ ထိပ်ပိုင်းက ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အကျင့်ပျက် ခြစားမှု မရှိရင် တစ်ခါ အဲဒီအကျင့်ပျက်ခြစားမှုကလည်း အရမ်းကို ထင်ရှား နေတယ်ဆိုရင် သူတို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ အကျင့်ပျက်ခြစားမှုကို တိုက်ဖျက် နိုင်စွမ်း ရှိရမယ်ပေါ့။ ဒီကိစ္စက ပညာရေးနဲ့လည်း သက်ဆိုင်တယ်။ အကျင့်ပျက်ခြစားမှု ဆိုတာ ဘဝလမ်းကြောင်း မကောင်းဘူး။ ဘဝလမ်းကြောင်းမကောင်းရင် အကောင်း ဆုံးမဖြစ်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်ဆိုတဲ့အသိမျိုး ပြည်သူတွေ နားလည်အောင် အုပ်ချုပ်သူ တွေက အကောင်းဆုံး ကြိုးစားနိုင်ရမယ်။

အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းပြောလာတော့ မေးရဦးမယ်။ ပြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ပညာရေး အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျ...

ကမ်းကုန်ရောလို့ ပြောရမှာပေါ့ရှင်...တကယ်ကို ပညာရေးညံ့ဖျင်းတဲ့ နိုင်ငံပါ။ မူလတန်းကျောင်းတွေကနေ ပညာတစ်ဝိုင်းတစ်စနဲ့ ကျောင်းထွက်လာတဲ့နှုန်းက နဝတ အာဏာသိမ်းချိန်က စပြီးတော့ ပုံမှန်ဖြစ်နေတယ်။ ကျောင်းတွေမှာ ကျောင်းသားတွေက ပုံစံမျိုးစုံနဲ့ အလျှော့ငွေထည့်ဖို့ ဝိအားပေးခံနေကြရတာတယ်။ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်တောင် လုံလုံ လောက်လောက် ထုတ်မပေးနိုင်ဘူး။ အဲ...အရမ်းမိတ်ဝင် စားစရာကောင်းတယ်ရှင်... ဒီအကြောင်းတွေကို ရုံးပိတ်ရက်ဟောပြောပွဲတွေမှာ ကျွန်မ မကြာမကြာဆိုသလို ထည့်ပြောခဲ့ ဘူးတယ်။ ဇွန်လထဲမှာ ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်ပြီး အနဲဆုံး နှစ်ကျောင်းသုံးကျောင်း လောက်မှာတော့ ဟောဒီစာတန်းကို စာလုံးကြီးကြီးနဲ့ ရေးပြီးကပ်ထားတယ်။ ဘာမှပေးစရာ မလိုဘဲ ကျောင်းမှာ စာအုပ်တွေ ဝယ်လို့ရပြီ။ ဆိုလိုတာက အပြင်မှာ ဝယ်စရာမလို ဘူးပေါ့။ ဒီကြောင့်ပဲ ကျွန်မတို့ရဲ့ ရုံးပိတ်ရက်ဟောပြောပွဲတွေကနေ ကောင်းမွန်တဲ့ ရလဒ်တွေ ရရှိသွားကြတယ်။ သူတို့က ကောင်းမွန်တဲ့ ပညာရေးအတွက် လိုအပ်ချက်ကို အမြဲတမ်း အားပေးလာကြလို့။

နဝတက အိမ်ပြောနေတာတွေကို အပြုသဘောနဲ့ တုံ့ပြန်နေတာလား။

သူတို့က အမြဲတမ်း တုန်ပြန်ပါတယ်။ အမြဲတမ်းပါ။ အဲဒါတာကြောင့်လဲလို့ တစ်ချို့က ကျွန်မကို မေးကြတယ်။ နဝတပေါ်လစီက အိမ်ကို ပထုတ်ဖို့ ကြိုးစား နေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား။ သူတို့ ကျွန်မကို ပထုတ်ပါဘူးလို့ ကျွန်မက ပြန်ဖြေရတယ်။ ကျွန်မကို ပထုတ်ဖို့ မပြောနဲ့ ပိတ်ထုတ်ဖို့တောင် မကြိုးစားပါဘူး။ သူတို့က ကျွန်မကို တစ်ချိန်လုံး ကျဉ်းထဲကျဉ်းထဲ ထည့်ထားတယ်။ သူတို့က ကျွန်မရဲ့ အခမဲ့ PR တွေ ဖြစ်သင့်သလောက် ဖြစ်နေတာပေါ့။

စီးပွားရေးဘက်လှည့်ပြီး မေးချင်တယ်ဗျ... ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးကို ကြည့်လိုက်ရင် ပြည်ပကနေသွင်းလာတဲ့ ကားသစ်တွေနဲ့ လှိုင်နေတယ်။ နောက်ဆုံးပေါ် ကွန်ပျူတာ ရောင်းတဲ့ဆိုင်ကြီးတွေ၊ တိုရိုဘာ၊ ဆိုနီ တီဗီ အထက်စက် အောက်စက် ရောင်းနေ

တဲ့ ဆိုင်ကြီးတွေကလည်း ငှားငှားစွင့်စွင့် ပေါ်ထွက်လာတယ်။ ဒီလိုစီးပွားရေး ချွတ်ခြုံကျတဲ့ နိုင်ငံမှာ ခေတ်ပေါ်ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူတွေကများ ဝယ်နေတာလဲ ခင်ဗျ...

ကျွန်မ မသိဘူး။ အဲ... တစ်ချို့က မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ အရမ်းကို ချမ်းသာနေကြတာ။ အဲဒီ မူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းဝယ်နေကြသူတွေက သူတို့ပိုင် ငွေမဲတွေကို ငွေဖြူ ဖြစ်အောင် လုပ်နေကြတာလို့ ကျွန်မကို ပြောပြကြတယ်။

ဒီနေ့ မြန်မာပြည်သူ့ငွေထဲမှာ ပါဝင်တဲ့ အုပ်စုကြီးတစ်စုက မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်း ဝယ်နေတဲ့ထဲ ပါနေတယ်လို့ အဲဒီရဲ့ ပြောနေတာလား။

အုပ်စုကြီးတစ်စုအနေနဲ့ ပြောလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ အရေးပါတဲ့ အုပ်စုဖြစ် တာကတော့ သေချာတယ်။ ဟုတ်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်လောက်အတွင်းမှာပဲ ချမ်း သာလာသူတွေကို စစ်ဆေးကြည့်ရင် သူတို့ဥစ္စာနေကြွယ်ဝမှုတွေက ရိုးရိုးတန်းတန်း စီးပွား ရေးလုပ်လို့ ဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူလုပ်ပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝလာတာ။

မြန်မာအာဏာရှင် ဦးနေဝင်းက ဆယ်စုနှစ် သုံးစုကျော်လောက် မြန်မာနိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်သွားတာကိုး။ သူ့အုပ်ချုပ်နေတုန်း လွတ်လပ်မှု ဗဟိုကော်မတီကို ဝန်ထမ်းတွေ နှိပ်ကွပ်ခဲ့တယ်။ မြန်မာပြည်သူအများစုက သူ့ခေတ်မှာ မွေးကြတာ။ ဒီအချက်က ပြည်သူတွေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိသလဲ။

အုပ်ချုပ်သူရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာက ယုံကြည်မှုကို နဲ့ပါးစေတယ်။ ယုံကြည်မှု နဲ့ပါးတယ် ဆိုတာ ရိုးသားမှု နဲ့ပါးတာပဲ။ ရိုးသားမှုရှိမှ ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝရှိနိုင်တယ်ဆိုတာကိုတော့ သိချင်မှ သိမှာ။ အဲဒါက ကြောက်စိတ်နဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်။ ယုံကြည်မှုမရှိဘူးဆိုရင် ကြောက်စိတ်တွေ ပြည့်စွက်နေမယ်။ အချင်းချင်း ယုံကြည်မှုနဲ့ပါးတာက တကယ်ပဲရောဂါပဲ။

တစ်နိုင်ငံလုံးက ပြည်သူတွေ၊ အလွှာပေါင်းစုံက ပြည်သူတွေတာ အဲဒီအိမ်ကို အဲဒီနဲ့ စတားပြောဖို့ လာကြတယ်။ အဲဒီထဲမှာ တစ်ချို့လူတွေက အင်တင်တင်ဖြစ်ပြီး ဝန်လေးနေတာကိုများ တွေ့ရလေ့လား။ တစ်နည်းပြောရရင်မျှ တစ်ခါတစ်ရံ အမှန် ပြောဖို့အတွက် စိတ်ဒဏ်ရာများ ရှိနေကြသလား။

သူတို့က ကျွန်မကို အမှန်ပြောပြဖို့ မကြောက်ကြဘူးရှင်... ဘာလို့လဲဆိုတော့ အတော်များများက ကျွန်မကို ယုံတယ်။ ကျွန်မက သူတို့ယုံကြည်မှုကို သစ္စာမဖောက် ဘူးဆိုတာ သူတို့ သိကြတယ်။ အဲ... သူတို့ပြောနေတာက လူနဲ့စုက သူတို့အချင်းချင်း ဘယ်လိုမျိုး ယုံကြည်မှုတွေ ကြီးကြီးမားမား တည်ရှိနေကြတယ်ဆိုတာကို လက်တွေ့ ပြနေကြတာတဲ့။ ဘယ်သူတွေကတော့ မယုံကြည်ရဘူး။ ဘယ်သူတွေက ဘယ်သူတွေနဲ့ ဆက်စပ်နေလို့ မယုံကြည်ရဘူး စတဲ့ အချက်အလက်တွေအများကြီး ရထားတယ်။ အများစု အချက်အလက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ တကယ်ကို စိုးရိမ်စရာကောင်းတယ်။ ဂုဏ်သိက္ခာ ပျက်စေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က အခြားတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက် တဲ့ သတင်းတွေ ပေးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ သူတို့ခမ္မာ တကယ်ကို ကြောက်နေရှာ ကြတာ။

နဝတ ထောက်လှမ်းရေးရဲ့ သတင်းကွန်ရက်က ဘယ်နည်းနဲ့ နေရာတကာမှာ ပျံ့နှံ့ နေတာလဲ ခင်ဗျ...

ပျံ့နှံ့တာကတော့ ပျံ့နှံ့နေတာပဲ။ သတင်းပေးတဲ့ ဖော်ကောင်တွေ ရှိတယ်လေ။ တခါ တလေ အဲဒီသတင်းတွေက ပေါက်ကြားသွားတယ်။ ထောက်လှမ်းရေးဌာနကို ရောက်သွား တယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို ကျွန်မသိရတယ်။ ရဲဌာနတွေက ဒီအလုပ်တွေပဲ လုပ်နေကြတာ ဒါက ပြန်မာနိုင်ငံမှာတော့ မထူးဆန်းဘူးလေ။

မယုံကြည်မှုက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနယ်ထဲ ရောက်တဲ့အထိ အရမ်းကို ပျံ့နှံ့ နေတာ လားဗျ...

အင်း... သူတို့လိုင်းတွေမှာတောင် အကုန်ပျံ့နှံ့နေတယ်။

ဒေါ်ရ ... ဒေါ်ရရဲ့ ရုံးပိတ်အားလက်ရက်တွေမှာ မေးခွန်းတွေကို ဖြေနေရတယ်နော်။ ဒီတစ်ပတ်ထဲမှာပဲ အဆိုပြုလာတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ဖြေသွားတာ ကြားလိုက်ရတယ်။ ဒေါ်ရရဲ့ အဖြေတွေမှန်သမျှ ပီနိုင်တဲ့ပုံစံ၊ မျက်နှာလို မျက်နှာရ ခြစ်ချင်လို့ လာဘ်ပေး လာဘ်ယူ လုပ်တဲ့ပုံစံစတဲ့ ပုံစံမျိုးစုံနဲ့ နဝတဆီတော့ ရောက်ရှိပျံ့နှံ့သွားမှာပဲ မေးခွန်းတွေကလည်း ဒုက္ခခံစားနေရတဲ့ အကြောင်းတွေ၊ ရုန်းကန်နေရတဲ့ အကြောင်း တွေကနေ ဗျာထွက်လာတာ မဟုတ်လား။ ဒီမေးခွန်းတွေကိုဖြေဖို့ ညာကတည်းက

ပြင်ဆင်ထားတာလား၊ အိမ်မဟုတ်ရင် သူ့အလိုလို ပြုတ်ကျလာတာလား။

တစ်ခါတစ်လေတော့ အချိန်ရရင် ရသလို ညကတည်းက ကြိုဖတ်ထားတာ။ အချိန်မရရင်တော့ ဟောပြောပွဲမစခင် အနဲဆုံး နာရီဝက်လောက်တော့ ကြိုဖတ်ဖြစ်တယ်။ ပညာရပ်ဆန်တဲ့ မေးခွန်းတွေကိုပဲ ကြိုဖတ်ဖြစ်တာ။

အပတ်စဉ်တိုင်း အဆိုပြုလာတဲ့ မေးခွန်းတွေထဲကနေ ဒီအဆိုပြုချက်တွေက တော့ ရုံးပိတ်ရက် တော့ပြောပွဲတွေမှာ ဖြေသင့်တယ်လို့ ဘယ်သူက ဆုံးဖြတ်ပေးတာလဲ။ ဘာကြောင့်ပေးတာလဲ ခင်ဗျ...။

ကျွန်မတို့ဆီ ရောက်လာတဲ့ စာတွေကတော့ အများကြီးပေါ့ရှင်... ကျွန်မ ဘယ်အကုန်ဖတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မတို့ရုံးက အဲဒီစာတွေကို ပထမဦးဆုံး ဖတ်တယ်။ ကျွန်မ ပြေငြိမ်းသားတွေကို မေးထားတဲ့ စာတွေကိုရော ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ တိုက်ခိုက်ထားတဲ့ စာတွေကိုရော၊ အစိုးရကို အသားလွတ်ဆော်ထားတဲ့ စာတွေကိုရော ပယ်လိုက်ရတယ်။ သူတို့ တွေ ဒုက္ခခံစားနေကြလို့ အစိုးရရဲ့ တရားမမျှတမှုတွေကို ဝေဖန်နေကြတဲ့ ပြည်သူတွေကိုတော့ ကျွန်မတို့က သဘောပေါက်နားလည် နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်မက ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရှုထောင့်ကနေ သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်ထားတဲ့စာတွေကို လုံးဝမဖတ်ဘူးရှင်... မတရားတာကို သူတို့ထောက်ပြနေတာက မှန်နေတာတောင် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆန်ရင် ကျွန်မ မဖတ်ဘူး။

ဆိုပါတော့ အကျင့်ပျက်ခြစားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကို ဖော်ပြပြီး အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို သီးသန့်စွပ်စွဲထားတဲ့ စာမျိုးကို ကျွန်မ မဖတ်ဘူး။ နိုင်ငံရေးမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ပါတာကို ကျွန်မ ဆန့်ကျင်မိတယ်။ ကျွန်မတို့က ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆန်ဆန် ပစ်မှတ်ထားပြီး တိုက်ခိုက်တာမျိုးကို မလိုလားဘူး။ အဲလိုစာမျိုးတွေကိုတော့ ပယ်လိုက်ရတာပေါ့လေ... တစ်နည်းပြောရရင် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆန်တဲ့ နာမည်တွေကိုရော၊ အာဏာပိုင်တွေက ဟောလို ပြောတယ်၊ ဟောလို လုပ်တယ်၊ ဟောဒီနေ့မှာ လုပ်တယ်ဆိုပြီး ဖော်ပြထားတာတွေကိုရော ဖယ်ထုတ်ပြီး ပြင်ဆင်တည်းဖြတ်လိုက်ရတာပေါ့။ ဒီလိုပဲ ကျွန်မတို့က စာတစ်စောင်ကို မဖတ်မီ အချက်အလက်တွေကို စစ်ဆေးပြီးမှ အတည်ပြုကြတာ။ ရောက်လာသမျှ အချက်အလက်တွေကို အမှန်တွေချည်းပဲဆိုပြီး လက်မခံဘူး။ ဒီနေရာကို လျှော်ကန်တဲ့ အထောက်အထားမရှိဘဲ မကျေနပ်ချက်တွေကို သွန်သင်နေရာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး။

ဒီလိုမျိုး ဖိနှိပ်မှုတွေကနေ လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် ရုန်းကန်နေကြရတဲ့ ဒေါ်စု ပြည်သူတွေကြားကနေ လွတ်ပေါ်လာတဲ့ အပြုသဘောအဆောင်ဆုံး အရည်အသွေးတွေကို ဒေါ်စု ဘယ်လိုများ ပြောနိုင်မလဲ။

ကောင်းပါတီရှင် ...မြန်မာပြည်သူတွေဟာ သူတို့လုပ်နိုင်တာထက်ပိုပြီး ကြမ်းတမ်းတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နေကြရတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ဖိအားပေးပြီး အလုပ်ကြမ်းတွေ ခိုင်းခံကြရတယ်။ ဒီမိုကရေစီလှုပ်ရှားမှုမှာ ပါဝင်ခဲ့ကြရတဲ့ ကျွန်မတို့တွေဟာ ကျွန်မတို့တွေရဲ့ လက်ရုံးရည် နှလုံးရည်တွေကို အသိအမှတ်ပြုဖို့နဲ့ တည်ဆောက်ဖို့အတွက် လေ့လာဆည်းပူးခဲ့ကြပြီးပြီ။ ဒါကပဲ အားကောင်းခိုင်မာတဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ်ကို ဗန်တီးပေးလိုက်တယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တာပဲ။

ဒေါ်စုတို့ရဲ့ ဒီမိုကရေစီလှုပ်ရှားမှုမှာ ဒေါ်စုက ခေတ်သစ်နိုင်ငံရေး မူဝါဒတွေနဲ့ အတူ အချိန်အပိုင်းအခြားမရှိတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာတန်ဖိုးတွေနဲ့ ရောကျိုထားတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာ ခေတ်တစ်ခေတ်ကို တစ်ကျော့ပြန်ခေတ်စားလာအောင် ကဏ္ဍသစ်တစ်ရပ် ဖွင့်ပေးနေတယ်လို့ ပြောနိုင်မလား ခင်ဗျာ...

ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ ခေတ်တစ်ခေတ်ကို ကဏ္ဍသစ် ဖွင့်ပေးနိုင်တယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ အဲ... ကျွန်မတို့က အဲဒါအတွက် ခေါင်းဆောင်နေတယ်လို့တော့ မျှော်လင့်ရတယ်။ ပြည်သူတွေ ဒုက္ခနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ သူတို့ဘဝတွေ၊ သူတို့တန်ဖိုးတွေကို ပြန်သုံးသပ်ဖို့ ဖိအားပေးခံကြရတယ်။ အဲဒါကပဲ ခေတ်ပြောင်းဖို့အတွက် ဦးတည်ပေးလိုက်တာ။

ဒေါ်စုက ဒေါ်စုရဲ့ ဒီမိုကရေစီ ကြိုးပမ်းမှုကို ‘တော်လှန်ရေးဝိညာဉ်နဲ့’ ဖွင့်ဆိုတယ်နော်... အဲဒီရဲ့ အဓိပ္ပာယ်အနှစ်ချုပ်ကို ပြောပါအုံး ခင်ဗျာ...

တော်လှန်ရေးဝိညာဉ်အကြောင်းပြောတိုင်း ကျွန်မတို့ရဲ့ ဒီမိုကရေစီ ကြိုးပမ်းမှု အကြောင်းကို အများကြီး ပြောနေမိတယ်။

မှန်ကန်တဲ့ တော်လှန်ရေးဆိုတာ စိတ်ဓာတ်ရှိရတယ်လို့ ကျွန်မ အမြဲပြောတတ်တယ်။ အပြောင်းအလဲ လိုအပ်တယ်။ သေချာတဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေ လိုချင်တယ်ဆိုတာ၊ ရုပ်ပိုင်း

အပြောင်းအလဲ သက်သက်သာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို လက်ခံထားရမယ်။ သေချာတဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တန်ဖိုးတွေကနေ ညွှန်ပြပေးနေတဲ့ နိုင်ငံရေး စနစ်တစ်ခုကိုရှင် လိုချင်နေမှာပဲ။ အဲဒီ တန်ဖိုးတွေဆိုတာ အရင်တုန်းက ရှင် နေထိုင်ကျင့်သုံးခဲ့ရတဲ့ တန်ဖိုးတွေနဲ့တော့ မတူဘူးနော်။

လူမှုနိုင်ငံရေးတော်လှန်မှုရေးတာနေ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တော်လှန်ရေးပီညာဉ် ကြိုးပမ်းဖို့ အတွက် ဘယ်စိတ်မျိုးပြောင်းလဲမှုကို လိုအပ်ပါသလဲ ခင်ဗျ...

ကျွန်မတို့ ခံစားနေရတာတွေကို တအားဖိနှိပ်ပစ်လိုက်လို့ နိုင်ငံရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တော်လှန်ရေးဖြစ်ဖို့ရော၊ လူမှုရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တော်လှန်ရေး ဖြစ်ဖို့ရော မဖြစ်နိုင်သလောက် နီးပါးဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်မတို့က နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုတွေရော၊ လူမှုရေးလှုပ်ရှားမှုတွေကိုရော ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်နေရတာဆိုတော့ တရားမျှတမှုမရှိတဲ့ စည်းမျဉ်း စည်းကမ်းမျိုးစုံက ကျွန်မတို့ကို အရမ်းပိတ်ဆို့ထားတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ စိတ်ဓာတ်တွေ အများကြီး ပြောင်းလဲရမယ်။

အဲဒီ နိုင်ငံရေးဘဝနဲ့အပြိုင် စိတ်ဓာတ်ထက်သန်ပြင်းပြမှုမျိုး ဒေါ်ရမှာ ရှိထားဗျ...

ကျွန်မ တစ်ခြားထက်သန်တာက စာပေရှင်... အဲ စာပေဆိုတာကလည်း နိုင်ငံရေးနဲ့ ကွင်းဆက်ဖြစ်နေပုံရပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ နိုင်ငံရေးက စာပေနဲ့ အမြဲလိုလို မျှိတ်ဆက်နေတယ်။ စာပေသမားတွေဆိုရင် နိုင်ငံရေးထဲ ပါပြီးသား ဖြစ်နေတယ်။ အထူးသဖြင့် လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းတဲ့ နိုင်ငံထဲမှာ ပါနေကြတာ။

၁၉၅၈ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံရေး နယ်ပယ်ထဲမရောက်ခင် အောက်စပို့ဒ်ဘဝနဲ့တော့ လွဲချော်သွားနိုင်တာမျိုး ရှိနိုင်တယ်လို့ ခံစားရဖူးလား။

မခံစားရဖူးပါဘူး။ ဘယ်သူမဆို ဘယ်ရောက်ရောက် ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ဘဝကို ဦးဆောင်သွားသင့်တယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်လေ။

ဒေါ်ရ ရောက်နေတဲ့ နေရာတိုင်းမှာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အလှတရားရှိတယ်လို့ရော ခံစားမိလား။

ကောင်းပါပြီရှင်... အခု ကျွန်မရောက်နေတဲ့ ဒီမှာက ကျွန်မ မိသားစုရဲ့ အစိတ်အပိုင်း မဟုတ်ဘူး။ မိသားစုတစ်ခုဆိုတာ အဲဒီ မိသားစုတွေရဲ့ အစိတ်အပိုင်း ပဲလေ။ ဒီကြောင့်မို့ ကျွန်မဘဝက ပြီးပြည့်စုံတဲ့ဘဝလို့ မပြောနိုင်ဘူး။ အဲ... လူတိုင်းရဲ့ ဘဝက ဒီအတိုင်းပဲလို့တော့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ ဒီတစ္ဆာကြီးထဲမှာ ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ တစ်ခုကို လက်ခံထားပြီဆိုရင် ဘယ်မှာပဲရောက်နေနေ ပြည့်စုံတဲ့ ဘဝကို ဦးဆောင်နိုင်ရမယ်။

အဲဒီရဲ့ အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေထဲမှာ တောင်းတနေတဲ့ ပြည့်စုံမှုစံတွေနဲ့ နေနေပြီလား။

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... အကောင်းဆုံး ဖြစ်ချင်တဲ့ဘက်ကို ယိမ်းယိုင်မှုတော့ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မ မပြည့်စုံသေးဘူးဆိုတာ သိတယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ ကြိုးစားမှုကနေ ကျွန်မ ရပ်မသွားဘူး။
ပြည့်စုံဖို့ ကြိုးစားရတာ ပင်ပန်းမှာပေါ့နော်။

ယပ်ပန်းပါဘူး။ ကြိုးစားတယ်ဆိုတာ ရှင်သန်နေတဲ့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းရဲ့ အပိုင်းအစ တစ်ခုပဲ။ လူတိုင်းကြိုးစားနေကြတာပဲ။

ပြည့်စုံမှုကို အဲဒီ ဘယ်လိုမျိုး အဓိပ္ပာယ်ခွင့်ဆိုတယ်ဆိုတာကို အနှစ်ချုပ် ပြောပြပါလား။

တခါတုန်းက ဖေဖေက ကိုယ် နှုတ် စိတ် စင်ကြယ်မှုအကြောင်း ပြောဖူးတယ်။ ကိုယ်နှုတ် စိတ်စင်ကြယ်တာကို ပြည့်စုံမှုလို့ ဆိုလိုတယ်။

ပြည့်စုံမှုရဲ့ အကြောင်းရင်က အမြဲတမ်း ဖြူစင်မှုပေါ့နော်...

ဟုတ်ပါတယ်။ ဘဝမှာ အပြည့်စုံဆုံးဆိုတာ အဖြူစင်ဆုံးကို ဆိုလိုတယ်။ ရှင်ကိုယ်တိုင်ကလွဲရင် ရှင်ကို ဘယ်သူမှ လုံးဝညီညို နဲ့ ကွဲမပေးနိုင်ဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။

အဲဒီရဲ့ နှစ်နှစ်သမီးအရွယ်မှာပဲ အဲဒီရဲ့ အဖေက လုပ်ကြံခံရတာနော်။ ခုနစ်နှစ် သမီးအရွယ်မှာ အဲဒီရဲ့အကို ရေနစ်သေဆုံးသွားတာကို ကြုံခဲ့ရတယ်နော်။ အဲလိုမျိုး အသက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးမှာပဲ အဲဒီရဲ့ အရင်းနှီး အချစ်ခင်ဆုံး အမျိုးသား ရုပ်ပုံလွှာတွေ ပျောက်ဆုံးခဲ့ရတယ်နော်။ အဲဒီရဲ့ အဖေဆိုတာ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်နေသူ မဟုတ်လား။ သူက အဲဒီရဲ့ ကလေးဘဝရောက်စ အရွယ်မှာ အရေးအကြီး

ဆုံးအခန်းကဏ္ဍကို ယူခဲ့ရတယ်မတုတ်လား။

တကယ်တော့ အဲလိုမတုတ်ဘူးရှင်... တိုင်းပြည်ကိုအုပ်ချုပ်နေရတဲ့ အမျိုးသား ရုပ်ပုံလွှာက ကျွန်မအတွက် လိုအပ်တယ်လို့ ကျွန်မ လုံးဝမခံစားရဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့နဲ့အတူနေနေတဲ့ ကျွန်မအမေရဲ့ အဖေဆို ကျွန်မအတွက် စံပြအဖိုးပဲ။ သူက ကျွန်မကို အရမ်းချစ်ပြီး အရမ်းကို အလိုလိုက်တာ။ ကျွန်မ ကလေးဘဝမှာ ကျွန်မအတွက်တော့ အဖိုးက အရေးကြီးဆုံး ရုပ်ပုံလွှာပဲ။

ဒေါ်စုအဖေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တကယ်မှတ်မိနေတာတွေ ရှိလား။

မှတ်မိတယ် ... မှတ်မိတယ် ... ဖေဖေက အလုပ်ကနေ ပြန်ရောက်လာပြီ ဆိုတာနဲ့ ကျွန်မကို ပွေ့ချီတော့တာပဲ။ အဲဒါကို မှတ်မိနေတယ် ရှင်... အဲ...အဲလို မှတ်မိနေတာကလည်း လူတွေက ကျွန်မကို ဒီအကြောင်း ခဏခဏပြောပြနေလို့ မှတ်မိနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် အဲဒါက ကျွန်မခေါ်ငါ့ထဲမှာ စွဲထင်နေတယ်။ ပျောက်မသွားဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ တကယ်ပဲ မှတ်မိတာလား။ လူတွေက ကျွန်မကို ပြောပြထားလို့ ခေါ်ငါ့ထဲစွဲ နေတာလားဆိုတာ ကျွန်မ မဝေခွဲတတ်ဘူး။ အဲ ... ကျွန်မ မှတ်မိနေတာလေးတော့ ရှိတယ်။ ဖေဖေအလုပ်ကနေ ပြန်ရောက် လာပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်မရော၊ ကျွန်မကိုကိုနှစ်ယောက်ရော ဖေဖေနဲ့တွေ့လို့ လှေခါးကို ပြေးသွားကြတယ်။ တွေ့တာနဲ့ ဖေဖေက ကျွန်မကို ပွေ့ချီလိုက်တာပဲ။

ဒေါ်စု အဖေအကြောင်း နေ့တိုင်းတွေ့မြင်လား။

နေ့တိုင်းကြီးတော့လည်း မတွေ့မြင်ပါဘူး။ တခြားသူတွေ ထင်နေကြသလို ဖေဖေကို ကျွန်မ အစွဲလန်းကြီး မဖော်ပါဘူး။ ဖေဖေ အပေါ်မှာထားတဲ့ ကျွန်မ သဘောထားက ကောင်းမွန်တဲ့ လေးစားမှုနဲ့ သဘောကျနှစ်မှုပါပဲ။ စွဲလန်းတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။

လူတိုင်းကတော့ ဒေါ်စုကို ဒေါ်စုအဖေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ကြတယ်နော်။ ရုပ်ချင်း တူတာ၊ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးမှာ ဒေါ်စုရဲ့ ထင်ရှားတဲ့ ခေါင်းဆောင်မှု အခန်းကဏ္ဍ ရထားတာတွေပေါ့လေး၊ ပြောပေါက်ဆိုပေါက်တွေ တူတာ၊ မူဝါဒတွေ တစ်ထေရာတည်း တူနေတာတွေက အဝပေါ့ဗျာ... အဲဒါတွေက ဒေါ်စုအဖေနဲ့ ဒေါ်စု ဘာများကွာခြားသေးလို့လဲဗျာ... အဲ... ဝေါ်လစ်ရွေးတာတော့ ကွာချင်ကွာနိုင်တယ်။

စဉ်းစားပုံစဉ်းစားနည်းလည်း ကွာချင်ကွာနိုင်တယ်။

ကျွန်မမှာ အဓိကကျတဲ့ ထူးခြားချက်တွေရှိတယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ ဖေဖေက ကျွန်မထက် ပိုတော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ ကျွန်မက မကြားခင်ပိုင်း သက်သက်လုပ်ပြီး ပြောနေတာ တော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဖေဖေက ကျွန်မလုပ်နေတာတွေ ထက် ပိုပြီးကြီးကျယ်အောင် ပိုပြီးတိုးတက်အောင် တာဝန်ယူဖို့ မွေးဖွားလာကြ တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲက တစ်ယောက်ပဲလေ။ အလွန်တိုတောင်းလှတဲ့ အချိန်လေးအတွင်းမှာပဲ ကျောင်းတက်ခဲ့တယ်။ အလုပ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် လုပ်ခဲ့တယ်။ တာဝန်ကျေ ပွန်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မက အဲလိုမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်မက ကျွန်မကြိုက်တဲ့ ဆရာသင်တဲ့ဘာသာရပ် ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မကြိုက်တဲ့ ဘာသာရပ်ကိုပဲ ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ကြိုးစားတာ။ ကျွန်မက ကျွန်မတာဝန်ရှိတာကိုပဲ တိုးတက်အောင်လုပ်ခဲ့တာ။ ဒီအချက်က ဖေဖေနဲ့ ကျွန်မ ကွားခြားတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ အဲ... စိတ်နေ သဘောထားကတော့ ဖေဖေနဲ့ ကျွန်မကြားမှာ အခြေခံအနေနဲ့ ထူးခြားကွာဟမှု ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ တကယ်တော့ ဖေဖေအကြောင်း ကျွန်မ စပြီး သုတေသနပြုတဲ့ အခါ ဖေဖေနဲ့ ကျွန်မ တူနေတာတွေက ကျွန်မကို အံ့အားသင့်စေ ခဲ့တယ်။ တွေးပုံတွေးနည်း တွေ အများကြီးတူနေတာတွေ တွေ့ရတော့ အရမ်းကို အံ့အားသင့်မိတာပေါ့ရှင်... တခါတလေ ကျွန်မကိုယ်ပိုင် အတွေးတွေ တွေးခဲ့ဖူးတယ်။ ခံစားခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒါမျိုးတွေ ဖေဖေလည်း တွေးခဲ့ ခံစားခဲ့တာတွေ တွေ့ခဲ့ရတယ်။

အဲဒီအခါအကြောင်းရေးထားတဲ့ အဲဒီစာအုပ်ထဲက တောဒီစာမျက်နှာတွေကို ကျွန်တော် ဖတ်လိုက်ရတယ်ဗျာ... ပြောမတ်တည်ကြည်မှုရှိတာ၊ ဇွဲလို့လရှိတာ၊ အလုပ်လုပ်နိုင်စွမ်းရှိတာစတဲ့ အချက်တွေကြောင့်မို့ ကိုအောင်ဆန်းက အလေးစား ခံရတယ်။ အဲ... တခြား ကျောင်းသားတွေလို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ ပြီး ဆက်ဆံ ရေးပြေပြစ်မှု မရှိဘဲ လူခွဲစာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်နေပြန်တယ်။ သုန်သုန်မှုန်မှုန်နဲ့နေတာ၊ မသပ်ရပ်တာ၊ စိတ်မပါတာ၊ စိတ်မပါရင် သူများတွေ အနေရကြပ်လောက်အောင် တုံ့ကျိဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေတာ စိတ်ပါ ပြန်ရင်လည်း နားငြီးလောက်အောင် အတော မသတ် တရဆက်ပြောနေတာတွေနဲ့အတူ တခြားထောင့်မကျိုးတဲ့ အမူအကျင့်တွေ ကြောင့်မို့လို့ မကြာခဏ ဆိုသလို အဝေဖန်ခံ ရတယ်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ရန်ဖန်ရံခါ

လူ့ယဉ်ကျေးတွေနဲ့ အသားမကျခဲ့ဘူး။ မျက်စေ့နောက် မြင်ပြင်းကပ်လာတယ်။ အဲလိုမျိုး အချိန်မှာ လူ့ယဉ်ကျေးတွေနဲ့ ငါ လူပိုင်းလို ဇာတ်ခွဲပစ်လိုက်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ ရှိလာတယ်လို့ ရေးထားတယ်။

တကယ်တော့ လူပိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ ပြောခဲ့သလို အမူအယာ သိပ်မပြေပြစ်သူလို့ ပြောရမယ်။ ကျွန်မ ပြောခဲ့သလို အထက်တန်းလွှာ လူတန်းစား တွေရဲ့ အပေါ်ယံ သကာလောင်းထားမျိုးတွေကလည်း သူ့အတွက် ဒေါသဖြစ်စရာပဲ။ အဲ...တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ စိတ်ကတော့ အရမ်းဖြူစင်တယ်။ ပျော့ပြောင်းတယ်။ လိုက် လျော့ညီထွေရှိအောင် ပြင်ဆင်နိုင်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူက အဲလိုဖြစ်လောက် အောင် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သူဖြစ်လို့ပဲလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ သူက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လို့ ကြွတ်ဆတ်ဆတ်နိုင်တာ၊ တင်းမာတာ၊ မဖော်ရွေတာလို့ အားလုံးက ထင်နေကြတာ။ အဲ... ဒီစိုက်တွေက နိုင်ငံခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်တဲ့ စိုက်တွေ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီးတော့ သူ့ကို ကန့်ကွက်ကြတယ်။ ဖေဖေကလည်း ဘဝနိဂုံးချုပ်တဲ့ အထိ အလွန်လေးနက် ကြီးမားတဲ့တာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်ရင်း အမျိုးသားရေး ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ထိန်သိမ်းသွား ခဲ့တာလေ။

ဒေါ်စုအဖေအကြောင်း စဉ်းစားတဲ့အခါ ဒေါ်စုစိတ်ထဲမှာ ပထမဦးဆုံး ပေါ်လာတာက ဘာလဲခင်ဗျ...

ပထမဦးဆုံးပေါ်လာတဲ့အချက်က လေ့လာဆည်းပူးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ တချိန်လုံး လေ့လာဆည်းပူးခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုရှိတာက မွေးက တည်းက ပါလာတာ။ သူ့အဖြစ်ကို မမြင်ဘူးဆိုတဲ့သဘောမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်။ သူ့အပြစ်ကို မြင်အောင် ကြည့်တတ်ပြီး လိုအပ်ရင် ပြုပြင်သွားတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ တိုးတက်အောင် အမြဲတမ်း လုပ်နေသူပဲ။ သူ့က အဆင့်ဆင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲခဲ့ပြီး ဘက်ပေါင်းစုံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်အောင် သူ့ကိုယ်သူ လုပ်သွားတာ။

ဒေါ်စုက အကြမ်းမဖက်နည်းနဲ့ နိုင်ငံရေးကို စိတ်ဓာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝံ့သွင်းပေးပြီး တမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးက ပြည်သူပေါင်း သန်းပေါင်းများစွာအတွက် သင်္ကေတဆိုလည်း ထုတ်တယ်။ ပြုယုတ်ဆိုလည်း ထုတ်တယ်။ တဘက်တ ကြည့်ပြန်တော့လည်း ဒေါ်စု

အဖေက လက်နက်ကိုင်တိုက်တာကို ဦးဆောင်တဲ့ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ကိုလိုနီခဝင်ကနေ သူတိုင်းပြည် လွတ်မြောက်အောင် တော်လှန်ရေးကို အကြမ်း နည်းနဲ့ အောင်ပွဲခံခဲ့သူ၊ ၁၉၈၀ တုန်းတများ အဲဒီအဖေ သက်ရှိထင်ရှားရှိ နေသေး ရင် အဲဒီတုန်းက ဒီမိုကရေစီရရှိရေးအတွက် လက်နက်ပဲ့ ဆန္ဒပြနေသူတွေ ကို နဝတက နှိပ်နှင်းနေတယ်။ လူသတ်ပွဲကြီးနဲ့ ကြုံရင် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် သူငယ်လေး ကိုအောင်ဆန်းအနေနဲ့ ဒီလိုပဋိပက္ခကို ဘယ်လိုမျိုး တုန်ပြန်မယ်ထင် လဲ။

ဒီမိုကရေစီလှုပ်ရှားမှုထဲ ကျွန်မဝင်ရောက်တော့ ကျွန်မအသက်က (၄၄) နှစ်ကျော်ပြီဆိုတာ မမေ့လိုက်ပါနဲ့။ ကျွန်မဖေဖေ ကွယ်လွန်တော့ အသက် (၃၂)နှစ်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဖေဖေ နိုင်ငံရေးထဲဝင်တော့ အသက်(၁၈)နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ။ မြန်မာတပ်မတော် တည်ထောင်တော့ အသက်(၂၆)နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အခု ကျွန်မ အသက်(၂၆)နှစ်အရွယ်ဆို တာ အသက်(၄၄)နှစ်အရွယ် မဟုတ်သေးဘူးနော်။ တကယ်လို့ ကျွန်မနိုင်ငံရေးထဲကို ဒီထက် အများကြီး စောဝင်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ဒီထက်အများကြီး ပြင်းထန်တဲ့ ချဉ်းကပ်မှုမျိုးနဲ့ ချဉ်းကပ် ကောင်း ချဉ်းကပ်နိုင်ပြီး အကြမ်းမဖက်တဲ့နည်းကို အသုံးပြုချင်မှပြုမှာ။ ဖေဖေလုပ်ခဲ့သလိုမျိုး ကျွန်မလည်း လုပ်လောက်တယ်။ ဖေဖေက မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးရဖို့အတွက် ဘယ်နည်းကို ဖြစ်ဖြစ် အသုံးပြုနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တပ်မတော်တည်ထောင်ခဲ့တာ။ အဲဒီတုန်းက လွတ်လပ်ရေးရဖို့က အရေးကြီးဆုံးပဲလို့ ဖေဖေက တွေးခဲ့တယ်။ အဲ... ဖေဖေ ကွယ်လွန်ခါနီး မှာတော့ တိုင်းပြည် ပြဿနာတွေကို ဒီမိုကရေစီနည်းနဲ့ပဲ ပြေရှင်းသင့်တယ်။ လက်နက်ကိုင် တိုက်ပွဲဝင်ပြီး မဖြေရှင်းသင့်ဘူးလို့ သဘောပေါက်ခဲ့တယ်။

အဲဒီအဖေနဲ့ အဲဒီ ဆက်ဆံရေးတွေက ဘယ်လိုမျိုးတွေမှာ ထူးခြားချက် ရှိလဲဗျာ...

ကျွန်မက မေ့မေ့ကို မြန်မာကလေးတွေ သူတို့အမေကို ဆက်ဆံသလိုမျိုး အရမ်း ချစ်တယ်။ အရမ်းရိုသေတယ်။ အရမ်းလေးစားတယ် အဲလိုချစ်ခင်မှုမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံတာ။ ကျွန်မအတွက်တော့ မေမေက သိက္ခာဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။ သတ္တိဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။ မူဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။ မေမေက အရမ်းခွေးထွေးတဲ့ နှလုံးသား ရှိတယ်။ မေမေက ဘဝကို ပျော်ပျော်တန်တန်လို့ ခံယူမထားဘူး။ ဖေဖေ ကွယ်လွန်ပြီးတော့ အလုပ်တွေကို

နိုင်နိုင်နင်းနင်း လုပ်ကိုင်ဖြေရှင်းရင်း မိသားစုကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရတာ မေမေ့အတွက် အရမ်းခက်ခဲတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။

အိမ်ရဲ့ အိမ်အပေ ဆက်ဆံရေးကို ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ် အပေရဲ့ ပုံရိပ်တွေက အိမ်အပေါ် ပြာကျနေသလားလို့၊ အဲဒီတန်ဖိုးစံတွေ ဒီမှမတုတ် သဘော ထားတွေက အိမ်ကို ကန့်သတ်ထားသလား။ ဒါမှ မတုတ်ရင် အိမ်အပေရဲ့ လောင်း ရိပ်တွေက အိမ်အတွက် လမ်းမှားကို ဖြစ်စေခဲ့သလား။

မေမေက အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ပညာရေးဆိုလည်း ကျွန်မကို အကောင်းဆုံးပညာရေး ပေးနိုင်အောင် ပြင်းပြင်း ထန်ထန် မေမေ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အကောင်းဆုံးဘဝ တည်ဆောက်နိုင်အောင်လည်း အဲလိုပဲ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အမှားမကင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးရှိတယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ မေမေက သိပ်စည်းကမ်းကြီးတာ။ ကျွန်မငယ်ငယ်လေးတုန်းက အခွင့်အရေး မရှိလိုက်တာလို့ ခံစားမိတယ်။ အဲ... အခုကျမှ ကျွန်မဘဝကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် တည်ဆောက်ပေး တာဖြစ်လို့ သိပ်ကောင်းတဲ့အချက်ပဲလို့ တွေးမိတော့တယ်။

ဘယ်လိုနည်းနဲ့ စည်းကမ်းကြီးတာလဲခင်ဗျ...

ဘယ်ကိစ္စမျိုးကိုမဆို အချိန်မှန်ရမယ်၊ နည်းလမ်းမှန်ရမယ် စသဖြင့် အမြင့် ဆုံး စံတွေ အမြင့်ဆုံးမူတွေ ထားပြီး လုပ်ပြခဲ့ ညွှန်ပြခဲ့တာ။ မေမေက ပြီးပြည့်စုံတဲ့ မိခင်ကြီးပါရင်...

ကလေးဘဝကတည်းက အဲဒီစည်းစနစ်တွေနဲ့ ပုံသွင်းခဲ့တာလား။

ကျွန်မက မူတွေ စံတွေ အရမ်းကြီးတာတော့ မဟုတ်ဘူးရှင်... ဒီပေမဲ့လို့ စည်းကမ်း တော့ ရှိပါတယ်။ မေမေက အရမ်းကို စွမ်းနိုင်သူလို့ ပြောရမယ်ရှင် ... ဆိုပါတော့ ကျွန်မလည်း စွမ်းနိုင်သူပါပဲ။ ဒီပေမဲ့လို့ ကျွန်မက ကျွန်မအလုပ်ကိုပဲ စွမ်းနိုင်တာ။ ကျွန်မက ကျွန်မ ကလေးတွေနဲ့ အရမ်းကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တယ်။ မေမေက ကျွန်မနဲ့ သိပ်ပြီး လက်ပွန်း တာတည်း မနေဘူး။ ကျွန်မငယ်တုန်းက ကျွန်မနဲ့အတူ ပတ်ပြေးနေတာမျိုး၊ ကစားတာမျိုး မေမေ မလုပ်ဘူး။ ကျွန်မက ကျွန်မကလေးတွေနဲ့အတူ ပြေးလား၊ လွှားလား၊ ဆော့လား၊ ကစားလားလုပ်နေတာ။ တခါတလေ ကျွန်မက သားတွေနဲ့ အပြင်းအထန်ကို ငြင်းနေမိတာ။

ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်မသားတွေက အရမ်းကို အငြင်းသန်ကြတယ်လေ။ ကျွန်မလည်း အငြင်းသန်တာပါပဲ။ ကျွန်မက အမေနဲ့ အဲလိုမျိုး တာဝန်မှ မငြင်းပူးဘူး။

ဘယ်လိုတာမျိုးကို ငြင်းကြတာလဲခင်ဗျ...အဲဒီရဲ့ တန်ဖိုးကိုလား... ဗုဒ္ဓဘာသာ ယုံကြည်မှုကိုလား။

အဲလို သဘောမျိုးတွေပါပဲ။ ကျွန်မ သားကြီးက အရွယ်ရောက် ရင့်ကျက်လာတော့ အတွေးခေါ်ဝိုင်းဆိုင်ရာတွေမှာ ဆွေးနွေးဖို့ ပိုပြီးတော့ ကိုင်းညွတ်တယ်။ သားငယ်လေးကတော့ အဲလိုမျိုးအကြောင်းအရာတွေကို ကျွန်မနဲ့ လုံးဝမပြောဘူး။

အရင်အင်တာဗျူးတစ်ခု မစခင်မှာဘဲ အဲဒီက အဲဒီသားငယ်လေး ကင်မ် အကြောင်း ကို ‘ကင်မ်က ရှောင်ဂီတရဲ့ အပိုင်းအစလေး’လို့ ပြောပြဖူးတယ်နော်။

တုတ်တယ်...တုတ်တယ် ... သားငယ်က ရှောင်ဂီတကို အရမ်းမြတ်နိုးတာ။ ရှောင်ဂီတကို ရှင်က အပြင်းစား ခေတ်ပေါ်ဂီတလို့ ခေါ်မလား။

ရှောင်က ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်တယ်ဆိုရင်...

သူက တကယ်ဂီတသမားရှင် ... သူကြိုက်တဲ့ တေးဂီတမျိုးတွေကို ကျွန်မ အများကြီး လေ့လာဖူးတယ်။ ကျွန်မနဲ့သူက ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး။ သူကြိုက်တဲ့ ဂီတအမျိုးအစားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့အဖေနဲ့တော့ ငြင်းနေကြတာပဲ။ မိုက်ကယ်က တေးဂီတ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် တီးခတ်နေတဲ့ ကင်မ်ကို တားတယ်။ ကျွန်မအတွက်တော့ ဘာဒုက္ခမှ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မက အဲဒါကို သည်းခံနိုင်တယ်။

အဲဒါကြောင့်မို့လည်း အိမ်ထဲမှာ သူစိတ်ကြိုက် သူ့ကို တီးခတ်ပေါက်ကွဲခွင့် ပြုတာ ပေါ့နော်။

တုတ်တယ် ... ကျွန်မကတော့ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ အရပ်မခိုင်းဘူး။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်မ အဲလိုဂီတမျိုးကို နားကြပ်နဲ့ နားမထောင်ဘူး။ အဲလိုမျိုး နားကြပ်နဲ့ နား ထောင်ရင် နားရောဂါဖြစ်တယ်လို့ ထင်တာပဲ။ နားရောဂါဖြစ်တာနဲ့စာရင် အသံတွေ

ဆူညံနေတာကို သည်းခံရတာက တော်သေးတယ်။

အနောက်တိုင်း တေးဂီတတွေက စလောင်းကနေပြီး မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြား ပေါ်မှာတောင် ထိုးဖောက်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်နော်။ အခုတော့ ရော့ခ်ဂီတ ဖျော်ဖြေပွဲ ဝိဒီယိုခွေတွေကို ဝယ်ကြည့်ကြည့်၊ ငှားကြည့်ကြည့် ရနေပြီပဲ။ အပြင်းစား ရော့ခ် သီချင်းတွေအပါအဝင် ခေတ်ပေါ်တေးသီချင်း သီဆိုနေတာတွေကို တိုက်ရိုက် ဖျော်ဖြေနေတဲ့ နိုက်ကလပ်တွေ၊ ပါတီပွဲတွေကလည်း ရန်ကုန်မှာ အများကြီး။ အကြမ်းဖက်မှုတွေ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေ၊ လိင်ကိစ္စတွေကို ရိုက်တူးထားတဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဝိဒီယိုတွေနဲ့အတူ အနောက်တိုင်းတေးဂီတကို ဖြတ်ညှပ်ကပ် ထားတဲ့ ဝိဒီယိုခွေတွေက လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့ ရှေးတောင်းယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ရောမွှေ နေတယ်။ အစဉ်လာ မြန်မာယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းဖို့အတွက် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်ရ ဘယ်လိုများ ထင်လဲခင်ဗျာ...

အရမ်းကို အလျင်မြန်ပြီး အရမ်းကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာတယ်ဆိုရင် ယဉ်ကျေးမှုလို့ ပြောလို့မရတဲ့ အပေါ်ယံ အပယ်ကတွေနဲ့အတူ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေ နိဂုံးချုပ် သွားနိုင်တယ်။ ကျွန်မက ပြည်သူတွေကို တခြား ယဉ်ကျေးမှုတွေ သင်ယူလေ့လာဖို့ အရမ်းကို ဖွင့်ပေးချင်နေတာ။ အဲ...အလျင် အမြန်ကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာတာကတော့ ကောင်းတဲ့လက္ခဏာ မဟုတ်ဘူး။ တန်ဖိုးရှိရှိ ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ မြန်မာယဉ်ကျေးမှု အသွင်သဏ္ဍာန်တွေက အများကြီးနော်... ဧည့်ယဉ်ကျေးမှုတွေကလည်း အရှိန်အဟုန်နဲ့ မောင်းတင်ပြီး ဝင်ရောက်လာနေကြတာ။ အဲဒါတွေကို ကျွန်မတို့က တတ်နိုင်သလောက် ပျောက်သွားအောင် ကြိုးစားမိသင့်တယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာတန်ဖိုးဖြစ်တဲ့ မေတ္တာနဲ့ ကရုဏာပေါ့ရှင်... ပညာကို လေးစား မြတ်နိုးတာလည်း ပါတယ်။

မကြာမီမှာ မြန်မာ့ခရီးသွားနှစ် စတော့မှာဆိုတော့ ခရီးသွားဧည့်သည်တွေလည်း ပြုရောက်လာကြမှာပဲ။ ကျောစီးအိတ်ကြီးတွေနဲ့ တကမ္ဘာလုံးလှည့် သွားနေသူ တွေလည်း ပါကြမှာပဲ။ အဲဒီလူတွေက ခရီးသွားတန်လွဲ မူးယစ် ဆေးဝါးတွေကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ယူလာကြမှာပဲ။ အဲလိုမျိုး ဝင်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး

အိမ်ထဲ သဘောထားကို ပြောပြပါအုံး။

ကိုယ့်ယုံကြည်မှုနဲ့ကိုယ် တိုးတက်ဖို့အခွင့်အလမ်းရှိတဲ့ မြန်မာပြည်သူတွေရဲ့ ရှေ့မှာ အဲလိုမျိုးရောက်တာကို ကျွန်မ အရမ်းဝမ်းနည်းမိတယ်။ စီးပွားရေးလည်း ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်နေတဲ့ နိုင်ငံကိုး။ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေကြတော့ မြန်မာပြည်သူတွေဟာ သူတို့တိုင်းပြည်ကို မဝံ့ကြွားနိုင်ကြဘူး။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ လူငယ်တွေအနေနဲ့ နိုင်ငံခြားအတွေးအခေါ် အယူ အဆတွေကိုရော၊ တန်ဖိုးစံတွေကိုရော အတုစိုးဖို့ အရမ်းကို လွယ်တယ်လေ။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ နိုင်ငံခြားသားတွေက သူ့ထက်သာတယ်၊ သူတို့ထက် ပိုအောင်မြင်တယ်လို့ သူတို့တွေက ထင်နေကြ တာကိုး။ ကိုယ့်ကိုယုံကြည်မှု ရှိနေသူတွေက ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုရော၊ သူ့ယဉ်ကျေးမှုရော နှစ်မျိုးလုံးကို ပိုသဘောပေါက် နားလည်နိုင်စွမ်း ရှိကြတယ်။ သူတို့အနေနဲ့ ထိန်းသိမ်းသင့်တာ၊ စွန့်ပစ်သင့်တာ၊ လက်ခံသင့်တာ ငြင်းဆိုသင့်တာတွေကို သူတို့က ပိုပြီး ခွဲခွဲခြားခြား သိမြင်ကြတယ်။

* * * * *

တကယ်တော့ ကျွန်မကို အရေးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ထင်နေကြတာကို ကျွန်မ အရမ်းအံ့အားသင့်မိတာပဲ။

အနိစ္စဆိုတဲ့ တရားသဘောနဲ့ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီကိစ္စတွေ အကုန်လုံးက အသေးအမွှား ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီ ဝေါဟာရတွေကို တည့်ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မလည်း သေချာပေါက် သေရမှာပဲ။ ဆိုလိုတာက ပြောင်းလဲနေတဲ့ သဘောတရားကို ကျွန်မတို့ လက်ခံလိုက်တာပဲ။ မိမိရဲ့ သေခြင်း တစ်နီးအပေါ်မှာ အလေး အနက် စဉ်းစားဆင်ခြင်မိရင် ထူးတယ်လို့ ထင်နေရတဲ့ တချို့ကိစ္စဟာ ဘာမှမထူးဘူး ဆိုတဲ့ သဘာဝထဲမှာ ကျုံ့သွား တယ်။

↓ လူတိုင်း လူတိုင်း
ပဇနိကျတာပဲ။
အဲပေမဲ့လို့
အဲလိုပဇနိကျတယ်ဆိုတာ
ကိုယ့်နေရာဆိုတဲ့ ရှုထောင့်ကနေ
ချိန်ဆပြီး ပြောတာ။ ↑

၈၄

အခန်း - ၅

ကျွန်မကို အမိကရပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထင်နေတာ အံ့အားသင့်မိတယ်

ဆန့်ကျင်ဘက်အတွေ့အကြုံက အပြုသဘောဆောင်တဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ထဲကို သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲသွားတယ်လို့ ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာမှာ ရှင်းပြထားတယ်။ ဆိုပါတော့ဗျာ... အချစ်ကို အခွင့်အရေးတစ်ခုအနေနဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းမြင်တာ၊ နီမုတုတ် ရိုးသားမှုကို ဗိတ်ခေါ်တဲ့အနေနဲ့ လိမ်လည် လှည့်ဖြားတာတွေပေါ့။ တစ်နည်းပြောရရင် ဘာမဆို လုပ်နိုင်တယ်ပေါ့။ ဗိတ်နေသဘောထား ကောင်း ရင် အတန်အတား မရှိပါဘူး။ မိန်ခေါ်မှုတွေတော့ ရှိတာပေါ့။ ဒီအချက်ကို ရှင်းရမယ် ဆိုရင် တစ်ခါတုန်းက ဗုဒ္ဓဟာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူလောက်တဲ့အထိ ဝေဒနာခံစားရ တာက ဝဋ်ကြွေးကြော်ငဲ့ပဲ၊ ဒေဝဒတ်ကြောင့် မတုတ်ဘူးဆိုပြီး ဒေဝဒတ်ကို အပြစ်တင်နေကြတဲ့ ရတန်းတွေကို ဆုံးမတော်မူတယ်။ ဒေါ်စု သိတဲ့အတိုင်းပဲ လေ...ဒေဝဒတ်က ဗုဒ္ဓကို လုပ်ကြံဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့တာ။ ကျွန်တော်များ အမှတ်မမှားဘူးဆိုရင် ဒေဝဒတ်က ရန်မပြု ရန်မမူခဲ့ရင် ခန္တီပါရမီ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပြည့်နိုင်စွမ်းရှိမှာ မတုတ်ဘူးလို့ ဗုဒ္ဓက မိန်တော်မူတယ်။ ဘယ်သူမဆို ဒီအချက်နဲ့

ပတ်သက်ပြီး ရန်ဘက် အမတ် ဆန့်ကျင်ဘက် လုပ်သူကို ချီးမွမ်းတာလို့ မြင်နိုင်ပါတယ်။

ဒီနေ့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကျွန်တော်တို့က နဝတတို့ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားနဲ့ တော်လှန်နေကြတယ်။ နဝတရဲ့ နိုင်ငံရေး ဖိနှိပ်မှုကလည်း ပြောင်းလဲမသွားဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ။ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဆန့်ကျင်ဘက်အပြောင်းအလဲနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အေရအမြင်ကို ပေးပါရစေ... ဒီမိုကရေစီ ကြိုးပမ်းရာမှာ အေရတ ဒီနည်းတိုပဲ အသုံးပြုနေတော့မှာလား။

တကယ့်ကို အားကောင်းမောင်းသန် ဒီမိုကရေစီ ရရှိဆိုရင် ကျွန်မတို့မှာ အားကောင်းမောင်းသန် ဆန့်ကျင်ဖို့ လိုအပ်တယ်။ ကျွန်မ အမြဲတမ်း ရှင်းပြတတ်ပါတယ်။ ကောင်းမွန်တဲ့ ဆန့်ကျင်မှုမျိုး လိုအပ်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့က အများကို အောက်ထောက်ပြီး ကြည့်နေကြလို့။ သတိပီရိယ အမြဲရှိ နေကြရမှာ။ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဆန့်ကျင်နေတယ်ဆိုတာ အကောင်းဆုံး အကျိုးတော်ဆောင် လုပ်နေတာပဲ။ ကမ္ဘာ့သုံးဝေဟာရတွေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီမိုကရေစီမှာ ဆန့်ကျင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်တရားဝင်အစိုးရအတွက်မဆို ဒေဝဒတ်ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို ကစားနေတာပဲ။ အဲလိုဆန့်ကျင်တော့ အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ပါတီရဲ့ အမှားတိုင်းကို တိုက်ရိုက်ထောက်ပြရင်းနဲ့ အဲဒီပါတီကို လမ်းမှားရောက်နေရာကနေ ရပ်တန့်သွားအောင် လုပ်လိုက်တာပဲ။ အလားအလာရှိတဲ့ နောက်အစိုးရအနေနဲ့ ဆန့်ကျင်တာက လောလောဆယ် အုပ်ချုပ်နေတဲ့ အစိုးရကို အာဏာအလွဲသုံးစားလုပ်နေတာကနေ တားမြစ်လိုက်တာပဲ။

အေရ သိတဲ့အတိုင်းဖွဲ့စည်းမှုတွေ ကျွန်တော်တို့တွေ တည်ရှိနေတဲ့ ဘဝကို ထောက်ပြတော်မူရင်း ‘သံသရာ’ဆိုတဲ့ အယူအဆကို တကယ်တော့ ထုတ်ဖော်တော်မူခဲ့တယ်။ သံသရာဆိုတာ မွေးလိုက် သေလိုက်၊ မွေးလိုက် သေလိုက်နဲ့ တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝကို ဆိုလိုတာပေါ့နော်။ ကျွန်တော်တို့တွေ အရေးကြီးတယ်လို့ ထင်တဲ့ တခြားတာတွေရဲ့ နောက်ခံလို့လည်း ဆိုရမှာပေါ့နော်။ ပိုပြီး ကြီးမားကျယ်ပြန့်တဲ့ ယခုဘဝ ဖြစ်စဉ်ကြီးထဲမှာ အေရကိုယ်တိုင် အရေးမကြီးဘူး၊ အိမ်မတုတ် ဘာမှမထူးပါဘူးလို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်မိပြီး ယခု လောလောလတ်လတ် ကြိုးပမ်းနေတာတွေကနေ နောက်ပြန်လှည့်

သွားနိုင်မလား။

ဟုတ်တယ်ရှင် ... ဟုတ်တယ်... တကယ်တော့ ကျွန်မကို အရေးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ထင်နေကြတာကို ကျွန်မ အရမ်းအံ့အားသင့်မိတာပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ အရာဝတ္ထုတွေကို ကျွန်မက ဒီနည်းနဲ့ မပြင်တတ်ဘူး။ နိုင်ငံရေးပတ်သက်ပြီး အရင်က ကျွန်မရဲ့ ခံစားချက်နဲ့ အခုကျွန်မရဲ့ ခံစားချက်က ဘာမှမထူးခြားဘူး။ အတူတူပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်မမှာ ဆောင်ရွက်စရာတွေ ပိုများလာတယ်။ အဲ... ဇနီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ရော ၊ မိခင်တစ်ဦး အနေနဲ့ရော လုပ်ရမယ့် တာဝန်တွေက အများကြီး ရှိနေသေးတယ်။ လုပ်စရာတွေက ကြီးမားကျယ်ပြန့်လာပြီး အရေးလည်းကြီးတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ အနိစ္စဆိုတဲ့ တရားသဘောနဲ့ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီကိစ္စတွေ အကုန်လုံးက အသေးအမွှား ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီ ဝေါဟာရတွေကို တည်ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မလည်း သေချာပေါက် သေရမှာပဲ။ ဆိုလိုတာက ပြောင်းလဲနေတဲ့ သဘောတရားကို ကျွန်မတို့ လက်ခံလိုက်တာပဲ။ မိမိရဲ့ သေခြင်း တရားအပေါ်မှာ အလေး အနက် စဉ်းစားဆင်ခြင်မိရင် တူးတယ်လို့ ထင်နေရတဲ့ တချို့ကိစ္စဟာ ဘာမှမထူးဘူး ဆိုတဲ့ သဘာဝထဲမှာ ကျုံ့သွားတယ်။

ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်လည်း တခါတလေ ဒီအတိုင်းပဲ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပါတယ်။ တကယ်သေသွားတာကို ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ထူးပြီး ကြောက်လှတယ် မဟုတ်ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ဘာမဆို နိဂုံးချုပ်ကြရတာပဲဆိုတဲ့ ခံစားချက်ပဲ ရှိတယ်။ အဲ... လက်ရှိ နေထိုင်နေရတာတို့ စိတ်ထက်သန်မှု ပိုပြီး ပြင်းပြတယ်။ ကျွန်တော် မေးချင်တာက ဒေါ်စုက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ တန်ဖိုးရှိဖို့ သေသွားမှာလဲ။

လူတွေဟာ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ သေခြင်းတရားနဲ့ တကယ်ကို ရင်ဆိုင် ကြရမှာပဲ။ ရှင်အနေနဲ့ သေခြင်းတရားနဲ့ တကယ်ကို ရင်ဆိုင်နေရပြီဆိုရင် ရှင်ဟာ ဘာမှ အရေးမပါတော့ဘူးဆိုတာကို လက်ခံလိုက်တာပဲ။ ဒီနည်းနဲ့ ရှင်ဟာ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ မအားမလပ် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေတာတွေကနေရော၊ လက်ရှိ အခြေအနေကနေရော နောက်ပြန် လှမ်းလိုက်တာပဲ။ ရှင်ဟာ သံသရာဖြစ်စဉ်ကြီးထဲမှာ ဘာမှ အရေးမပါ ပါလားဆိုတာ သဘောပေါက်သွားတယ်။ ဆိုလိုတာက သံသရာဖြစ်စဉ်ကြီးနဲ့စာရင် လက်ရှိကိုယ့်ဘဝ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေက ပြေးကြီးပေါ်က ပြေးပွဲတစ်ပွဲလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ရှင်ဟာ

အရေးမပါတဲ့သူ ဖြစ်နေရင်တောင် ရှင်နေရာမှာတော့ ရှင်က အဓိကကျနေတယ်နော်။ လူတိုင်း လူတိုင်း ပဏိနကျတာပဲ။ ဒီပေမဲ့လို့ အဲလိုပဏိနကျတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်နေရာဆိုတဲ့ ရှုထောင့်ကနေ ချိန်ဆပြီး ပြောတာ။ ရှင်ပါဝင်ရတဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို သဘောပေါက်ဖို့အတွက် ရှင်ကိုယ်ရှင် လုံလုံလောက်လောက် လေးစားရမယ်။ တချိန်တည်းမှာပဲ လူသားမျိုးနွယ်ကြီးနဲ့စာရင် ရှင်အခန်းကဏ္ဍက ဘာမှ အရေးမကြီးဘူးလို့ ရှင်ရော၊ တစ်ခြားလူတွေရော ထင်နိုင်တယ်လေ။

အဲရ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ... ဘုရားလောင်းတာ ဗုဒ္ဓဖြစ်တော်မူတာနဲ့ ပထမဦးဆုံး သစ္စာက ဒုက္ခသစ္စာပဲဆိုတာ သိတော်မူတယ်။ ဒုက္ခသစ္စာက အရာဝတ္ထု မှန်သမျှ အနိစ္စ- မြေဘူးလို့ ဇောက်ထွင်းသိမြင်တာကို အခြေခံထားတာ။ အရာရာတိုင်း အဆက် မပြတ် တရစပ်ပြောင်းလဲနေတယ်။ ဒီကြောင့်မို့ ဘာမှသာယာစွယ် မရှိဘူး။ ပရမတ္ထ သစ္စာနဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင် အနိစ္စကမ္ဘာကြီးထဲမှာ အမြဲပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲရ ပြည်သူတွေ လွတ်လပ်ရေးအတွက် အဲရရဲ့ လူမှုနိုင်ငံရေး ကြိုးပမ်းမှုနဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လွတ်မြောက်မှုအတွက် ကိုယ်ပိုင်ကြိုးပမ်းမှုတွေလုပ် ရင်း အဲရအ နေနဲ့ လက်ရှိဘဝရဲ့ အတိဒုက္ခနှုတ်ခမ်းဝပေါ်မှာ ဒေသိဒေယိုင် လျှောက်နေရတာ မထုတ်လား။

မဟုတ်သေးဘူးရှင် ... မဟုတ်သေးဘူး ။ ဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ကျွန်မတို့ စနေ ကတည်းက ကမ္ဘာကြီးအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ တာဝန်ရှိတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ က ဒီအချက်ကို လက်ခံတယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံး ပါဝင်နေသူတွေရဲ့ အပေါ်ရောက်ဖို့ စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာအားဖြင့် အရမ်းကို ရှေ့တန်းရောက်နေရမယ်လို့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မတွေးမိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မ လုပ်နိုင်တာကို အကောင်းဆုံးလုပ်ဖို့က ကျွန်မတာဝန်ပဲ။

ဒီကြောင့်မို့ အဲရက ဘာသာရေးလိုက်စားတာနဲ့ နိုင်ငံရေးလုပ်တာတွေကြားမှာ ခွဲမမြင် ဘူးပေါ့။ တနည်းပြောရရင် ဒီနှစ်ခုကြားက အားပြိုင်မှုကို မမြင်ဘူးပေါ့။

မမြင်ဘူး ... မမြင်ဘူး

နှစ်တွေတော့ အတော်ကြားသွားပါပြီ။ ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုနဲ့ ကျွန်တော် အင်တာဗျူး ဝူးတယ်။ ဦးနုက သူတို့ယ်သူ ဘုရားလောင်းလို့ ဝန်ခံထားတာ။ စစ်တပ်က အပြည့် အဝထောက်ခံတဲ့ ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်ရတာနဲ့ ဘုရားဆုပန်ရတာကို ဘယ်တာကို

ပိုသဘောကျလဲလို့ ကျွန်တော် သူ့ကို မေးတယ်။ ကျွန်တော် သတိရနေတာတွေက အမှန်တွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် သူကတော့ ပြတ်ပြတ်သားသားကို ပြောတာဗူး... အမြဲလိုလို ကိုယ့်ကျင့်စားရားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘေးကြပ်နံ့ကြပ် ဖြစ်ရတာတွေက အဓိက ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးပဲတဲ့။ သူပြောနေတာက ဗုဒ္ဓဘာသာကို ရိုသေကိုင်ရှင်သူ တစ်ဦးအနေနဲ့ စစ်တပ် ကို အသုံးပြုဖို့ တာဝန်ရှိတဲ့ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ဖြစ်ရတာ သဘာဝတ မဖြစ်လောက်ဘူးဆိုတဲ့သဘော။ အဲလို ဘေးကြပ်နံ့ကြပ် ဖြစ်တာမျိုး နေရ ခံစားပူးလား။

မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်မက ဘေးကြပ်နံ့ကြပ်လို့ မမြင်ဘူး။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဘုရား ဆုပန်လောက်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ရှိတယ်လို့လည်း မထင်ဘူး။ ကျွန်မအနေနဲ့ တစ်ကမ္ဘာလုံးနဲ့ ဆက်စပ်ပတ်သက်ရာမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာကျင့်ဝတ်စည်းကမ်းတွေကို လိုက်နာဖို့ပါပဲ။ ဟုတ်တယ် ရှင့်ကျွန်မ တရားရှုမှတ်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မအပါအဝင် လူသားမှန်သမျှ မေ့ဖျောက်ပစ်လို့ မရနိုင်တဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ထုထည်တစ်ခုရှိတယ်လို့ ကျွန်မ ယုံတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ရိုးရိုးသာမန်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးအတွက် အသက်လေးရလာတာနဲ့ ဘာသာရေး ပိုလုပ်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ထင်တာပဲ။

ဒေါ်စုကို ဒေါ်စု ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးလို့ ယူဆပါသလား။

ကျွန်မက ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ဦးပါ။ ဒီပေမဲ့လို့ မဟာယာနဗုဒ္ဓဘာသာကို လည်း လေးစားပါတယ်။ ဒီလိုပဲ တခြားဘာသာတွေကိုလည်း အရမ်းလေးစားပါတယ်။ ဘယ်သူကပဲဖြစ်ဖြစ် တခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးရဲ့ ဘာသာတရားအပေါ် အထင်သေးတာကို မှန်တယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။

ဒေါ်စုက မဟာယာနဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ ဘယ်အချက်မျိုးကို လေးစားတာလဲဗျာ...

မဟာယာနဗုဒ္ဓဘာသာက ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာထက် ကရုဏာကို အများကြီး ပိုဦးစားပေးတယ်။ ကျွန်မစိတ်ကို အဲဒီအချက်က သိပ်ကို ပမ်းစားထိခိုက်စေတာပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ကျွန်မတို့တွေ အကြင်နာတွေ အများကြီး လိုအပ်တယ် လေ။ ဟုတ်တယ်ရှင့်... အကြင်နာဆိုတာကလည်း ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ အစိတ်အပိုင်း

တစ်ခုပါပဲ။ အဲ... ကျွန်မက ကျွန်မပြည်သူတွေကို ဒီထက်ပိုပြီး အကြင်နာထားတာ မြင်ချင်တယ်။

အိဇု နေ့တိုင်းတရားထိုင်ဖြစ်အောင် ဘယ်အချက်တွေက တွန်းအားပေး တာလဲ။

ကျွန်မ တရားထိုင်ဖြစ်တဲ့ အဓိကအချက်ကတော့ တရားထိုင်ရတာကို သဘောကျလို့ပါပဲ။ အဲဒီသဘောကျ နှစ်ချက်မှဆိုတာကလည်း ပညာကနေ ရလာတာ။ ကျွန်မ လုပ်သင့်တယ်ထင်တာကို လုပ်နေတာပဲ။ ဆိုလိုတာက အတွေ့အကြုံနဲ့ အနိစ္စတရားဆီ နားလည်တဲ့ ဘက် လှမ်းနေတဲ့ သတိကို တိုးတက်အောင် ကြိုးစားတယ်။ ကျွန်မက ဘဝနဲ့ပတ်သက်ရင် အရမ်းကို ရိုးစင်းတဲ့ သဘောထားရှိတယ်။ တရားမျှတမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ဖြစ်ဖြစ်၊ မေတ္တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မလုပ်သင့်တယ်ထင်ရင် လုပ်သွားမှာပါ။ လွှဲဆော်မှုကတော့ အဲဒီတရားရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆုလဒ်ဆိုပါတော့။

တမ္ဘာကြီးထဲမှာ မတရားလုပ်နေသူတွေအကြောင်း ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားတဲ့အခါ သူတို့က ကိုယ်လုပ်တာ ကိုယ်ခံရတယ်။ သူတို့က ဥပဒေအထက်မှာ ရှိတယ်လို့ ပြောလို့ ရတယ်။ သူတို့ ဝိဒိုက်ချုပ်ချယ်မှုတွေကနေ သူတို့ပေါ် တန်ပြန်သက်ရောက်မှု မရှိဘူးလို့ ယူဆနေရုံရတယ်။

အဲ... သူတို့လုပ်ခဲ့တာတွေက သူတို့အပေါ် တန်ပြန်သက်ရောက်မှု ရှိတာပေါ့ရှင်။ လူတိုင်းလူတိုင်း မိမိတို့လုပ်ခဲ့မှုအပေါ်မှာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တန်ပြန်သက်ရောက်မှုတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ သေချာတယ်။ ဆိုပါတော့ ကြိုက်သလို လုပ်ခွင့်ရတဲ့ အာဏာရှင်တွေရဲ့ အစွန်းရောက် လုပ်ရပ်တွေကို ကြည့်လိုက်ပါ။ သူက ‘ဟောဒီ လူကို သတ်ပစ်လိုက်’ လို့ ပြောနိုင်တယ်။ သေဒဏ်ချမှတ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး။ နောက်နေ့ ရောက်တော့ သေဒဏ်ချမှတ်ခဲ့တာကိုတောင် မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူး။ အဲ... သူက သေဒဏ် ပေးခဲ့ဆိုတဲ့အချက်က သူ့စိတ်ခံစားမှုကို အင်မတန်မှ မာကျောသွားစေတဲ့သဘော သက်ရောက်သွားတယ်။ ဒါ သူ့အပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိသွားတာပဲ။ အချိန်တိုင်း သူက အခြားတစ်ယောက်ယောက်အပေါ် တစ်ခု တစ်ခု လုပ်ဖြစ်တယ်ဆိုရင် သူ့ကိုယ်သူလည်း တစ်ခုတစ်ခုလုပ်နေတာပဲ။ သူ့ရင်ထဲမှာ အသိစိတ်ရှိတယ်ဆိုရင် မသက်သာတဲ့ ခံစားချက်

တွေလည်း ရှိနေမှာပဲ။ နောက်တစ်ချက်က သူ့အပေါ် ပြည်သူတွေရဲ့ ခံစားချက်တွေလည်း ထွက်ပေါ်လာမှာပဲ။ အလွယ်ဆုံးနည်းနဲ့ ပြောရရင် သေဒဏ်ပေးခံရသူတွေနဲ့ ပတ်သက်နေသူတွေကလည်း သူ့အပေါ် အကြိုက်နဲ့သွားမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့အနေနဲ့ အချိန်တိုင်း မတရားမှုတွေ ကျူးလွန်ပြီး သူသိသိ မသိသိ ဆိုးဆိုးရွားရွား အကျိုးခံစားမှု ခံစား ရတော့တယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီအာဏာရှင်ဟာ ပြည်သူတွေက သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်အထိ မုန်းတယ်ဆိုတာ သိမသွားဘဲနဲ့ သေသွားတယ်။ အဲ... အကျိုး သက်သောက်ရောက်မှုကလည်း အလားတူ ကျန်ရစ်နေမှာပဲ။

ဒါကြောင့်မို့ ဘယ်သူမှ ဥပဒေအထက်မှာ မရှိဘူး။ ကိစ္စမရှိဘူးလေ... ဘယ်လောက်အထိ ဥပဒေမဲ့ နိုင်မလဲ။

သူတို့အနေနဲ့ လူဥပဒေတွေရဲ့ အထက်မှာ ရှိကောင်းရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ကမ္ဘာ့ဥပဒေသရဲ့အထက်မှာ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကံဥပဒေက တကယ့်ကို သိပ္ပံနည်းကျတယ်ရှင်... အကြောင်းနဲ့အကျိုးကြားမှာ အမြဲတမ်း ဆက်သွယ်မှုရှိတယ်။ ကံက ကြယ်ရောင်နဲ့ တူတယ်။ မတူဘူးလား... အခု ကျွန်မတို့ တွေနေတဲ့ ကြယ်ရောင်တွေ တိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းစွာက ကြယ်ရောင်နဲ့ အစ ပျိုးခဲ့တာ။ သိပ္ပံမှာလည်း ရှည်လျားတဲ့ ကွဲဟချက်ကြီး ရှိနိုင်တယ်။

အခုပဲ ဗီယက်နမ်ဗုဒ္ဓဘာသာရတန်း သစ်ခက်နက်တန် အမိန့်ရှိခဲ့တဲ့ စာသား လေးကျွန်တော့်အိမ်ထဲ ပြုတ်ကျလာတယ်။ စပီးထဲမှာ နေကို မြင်ရတယ် တဲ့။ အိမ်ရော အိမ်ရကိုယ်ကိုယ် ဒီမိုကရေစီ စိုက်ပျိုးသူလို မမြင်ကြဘူးလား။

တခါတုန်းက ကျွန်မ ဖတ်ပူးတဲ့ ရေဗက္ကာဝတ်စ်ထ်ရေးတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်အကြောင်း စဉ်းစားနေတယ်။ သူမက ဂီတပညာရှင်တွေနဲ့ အနုပညာရှင်တွေကို မဖြစ်နိုင်တဲ့ ပန်းတိုင်ကို အမြဲတမ်းရည်မှန်းနေတဲ့ သူတော်စင်တွေရဲ့ တိုးတက်မှုအဖြစ် တင်စားပြီး ပြောပြနေတာ။ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ရွှေစေနိုင်တဲ့ ဖြစ်စဉ်ကြီးရဲ့ အပိုင်းအစတစ်ခုအဖြစ် မြင်တယ်။ ကျွန်မတို့က ပိုကောင်းပြီး ပိုတရား ပျူတမှု ရှိတဲ့ဘက်ကို ရွှေ့နိုင်အောင် အကုန်လုံး စုပေါင်းလုပ်နေကြတာလေ...။ အဲဒီဖြစ်စဉ်က အရင်က ဖြစ်ခဲ့တာတွေ၊ နောင်ဖြစ်မယ့်ဟာတွေနဲ့

သီးသန့် မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့လျှောက်နေတဲ့ လမ်းတလျှောက်လုံး လုပ်စရာရှိတာတွေကို လုပ်နေတယ်။ အဲဒါက စိုက်တာလား၊ ရိတ်တာလား (ရယ်ရင်း) သက်တမ်းတစ်ဝက်လောက် ရောက်နေတဲ့ အပင်တွေကို ဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်နေတာလား။

အေရပါဝင်ရတဲ့ အခန်းကဏ္ဍနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ စိတ်တိုင်းကျမဖြစ်ဆိုပြီး ခံစားနေရလား။

ကျွန်မက ကိုယ်နိုင်တဲ့ဘက်ကနေ ပါဝင်နေတာကို ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ တကယ့်ကို ကြံတောင့်ကြံစေ ခဏ်းစားနေတာ။ ကျွန်မက ဒီလုပ်ရားပူကြီးရဲ့ အပိုင်းအစအနေနဲ့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ အမြဲတွေးမိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မရဲ့ စိတ်တိုင်း မကျဖြစ်မှုတွေက မေးခွန်းတွေ ဖြစ်မလာတော့ဘူး။ ပြည်သူ့အများစုလည်း ယုံကြည်မှုရရှိအတွက် ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေ ထားကြတာ။ မိဒီယာအတော်များများကလည်း ကျွန်မကိုပဲ ဦးတည်နေကြတာဆိုတော့ ကျွန်မက အဓိကအခန်းကဏ္ဍကနေ ပါဝင်နေတယ်လို့ ထင်စရာဖြစ်နေတာပေါ့လေ။

ကျွန်မ တစ်ဦးတည်း ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရတဲ့အထဲမှာ အဓိကအခန်းကဏ္ဍကတော့ နိုင်ငံခြားသတင်းဌာနတွေနဲ့ တွေ့ရတဲ့အခန်းကဏ္ဍပါပဲ။ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ် ဗဟိုအလုပ်အမှုဆောင်တွေက ဒီကိစ္စကို အများကြီး မလုပ်ကြဘူးလေ။ ကျွန်မကပဲ အဓိကထား ဆောင်ရွက်ရတာ။ အဲ... တခြားကိစ္စမှန်သမျှကိုတော့ ကျွန်မတို့ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ကြရတာပဲ။ ကျွန်မတစ်ဦးတည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ကျွန်မအနေနဲ့ စိတ်တိုင်းမကျ မဖြစ်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျွန်မရဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို ပြည်သူတွေ ထင်နေကြသလို အရမ်းကြီးကြီး ကျယ်တယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ပါဘူးရှင်...

ဆွေးနွေးပွဲ နှုတ်ပွဲဝိုင်းမှာ ကျွန်မတို့က အရမ်းကိုတူညီတဲ့ အခြေခံ ရှိကြတယ်။ ကျွန်မတို့ လောင်းရိပ်က ဘယ်သူ့ ဘယ်သူ့အထက်ကိုမှ ပိုထိုးမထားဘူး။ ကျွန်မအကြံပြု ချက်တွေက ပိုကောင်းတယ်ဆို အဲဒီအကြံပြုချက်တွေကို သူတို့ လက်ခံလိုက်ကြတာပဲ။ ဒီပြင်အကြောင်း မရှိပါဘူး။ သူတို့က ကျွန်မကို အလုပ်တွေ အများကြီးပေးကြတယ်ရှင်... ဘာလို့လဲဆိုတော့ အီးစီထဲမှာ ကျွန်မက အငယ်ဆုံးလေ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မ ပိုပြီး တာဝန်ရှိတယ်လို့ ထင်တာပဲလေ။

အဲ ... ကျွန်မတို့ကြားမှာ မိသားစုစိတ် ရှိကြတယ်။ ကျွန်မက သူတို့နဲ့ဆို ကိုယ့်သွေးရင်းသားရင်းလို ပိုပြီး ခံစားရတယ်။ အီးစီတွေအကုန်းလုံးက မေတ္တာနဲ့

အများကြီးကို ထုံးစွဲထားကြတယ်။ ကျွန်မတို့ တွေ့ဆုံမှုများလေလေ မေတ္တာနဲ့ထုံးစွဲမှု အားကောင်းလေလေပဲ။ ကျွန်မတို့က ပူးပေါင်းပြီး အလုပ်လုပ်ရတာကို အရမ်းပျော်တယ် ရှင်... ကျွန်မတို့အချင်းချင်းက အရမ်းယဉ်ကျေး ရည်မွန်ကြတယ်လေ။ ကျွန်မကို လူကြီး လူကောင်းတွေက ခြံရံထားတာ။ ကျွန်မတို့ချင်း စုမိတာနဲ့ ကျွန်မတို့ ကိုင်တွယ်ပြေရှင်း ရမယ့် ပြဿနာတွေ အများကြီး ရှိတာတောင် တစ်ဦးဆီကနေ တစ်ဦးဆီကို ခွန်အားတွေ ဖျာဝေနိုင် ရယူနိုင်ကြတယ်။

ဒေါ်စုနဲ့ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ တောက်ကြောင်းလေး ဆွဲရအုံးမယ်ဆိုရင် ဒေါ်စုက တကယ်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောဆိုနိုင်တဲ့ အမျိုး သမီးပဲဗျ။ ပြောတာတွေတလည်း ငှားတာမှန်တာ အပထားလို့ အရမ်းကို လေးလေး နက်နက်ရှိလှတယ်။ တချိန်တည်းမှာပဲ အရမ်းရိုးစင်းတာကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်ကောက်ချက် မှန်ရဲ့လားဗျ...

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... (ရယ်ရင်းပြော) ကျွန်မမှာ အရမ်းရိုးစင်းတဲ့ စိတ်နေ သဘောထားတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါက ပြဿနာရှင်။ တချို့လူတွေက ကျွန်မကို ပုဂ္ဂိုလ်ထူးလို့ ထင်နေကြပြီး ထူးထူးခြားခြား လုပ်ပြစေချင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်မက ထူးထူးခြားခြားကြီး မဟုတ်ပါဘူးရှင် ... ကျွန်မက အရမ်းရိုးစင်းတယ် ဆိုတာကို သူတို့က မယုံကြတော့ ပုဂ္ဂိုလ် ထူးလို့ ထင်နေကြတာပေါ့ရှင် ... ဒီနည်းနဲ့ ပြောရရင် သေးဇာပေးခံရသူနဲ့ ပတ်သက် နေသူတွေကလည်း သူ့အပေါ် အကြိုက်နဲ့သွားမယ်။ ဒီကြောင့်မို့ သူ့အနေနဲ့ အချိန်တိုင်း မတရားမှုတွေကျူးလွန်ပြီး လူသိသိ မသိသိ ဆိုးဆိုးရွာရွာ အကျိုးသက်ရောက်မှုတွေ ခံစားရတော့တယ်။ တကယ့်တော့ အဲဒီ အာဏာရှင်ဟာ ပြည်သူတွေက သူ့အပေါ် ဘယ် လောက်အထိ မုန်းတယ်ဆိုတာ သိသွားဘဲနဲ့ သေသွားနိုင်တယ်။ အဲ ... အကျိုးသက်ရောက် မှုကလည်း အလားတူ ကျန်ရစ်နေမှာပဲ။

ဒေါ်စုကိုယ်ဒေါ်စု ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မြင်လား။

မမြင်ပါဘူးရှင် ... ပြည်သူတွေက ကျွန်မကို ခေါင်းဆောင်ကြီးအနေနဲ့ ရည်ညွှန်း ပြောဆိုကြတဲ့အခါ အရမ်းကို ရှက်သွေးပြာမိတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ ဆင်တာမျိုးတုန်းက ကျွန်တော်အိမ်ကို 'မွေးရာပါအကုသိုလ်ကို ယုံလား' လို့ မေးခဲ့တယ်နော် ... အဲဒီအကုသိုလ်ရဲ့ ဆန်ကျင်ဘက်က ဘာလဲ ခင်ဗျ ...အိမ်က လူတွေရဲ့ မွေးရာပါ ကုသိုလ်ကိုရော ယုံလားဗျ ...

တချို့လူတွေရဲ့ မွေးရာပါကုသိုလ်ကံကို ကျွန်မယုံတယ်ရှင် ... လူတိုင်းမှာ ကောင်းတာရော မကောင်းတာရော၊ ကုသိုလ်ရော အကုသိုလ်ရော နှစ်မျိုးလုံး ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ဒါကလည်း စိုက်ပျိုးထားလို့ အပင်ပေါက် လာတာလေ။ အဲလိုပဲ တချို့လူတွေကြ တော့ ပင်ကိုယ်ကတည်းက တခြားလူတွေထက် ပိုပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း ပိုပြီး နူးနူးညံ့ညံ့ ပိုပြီးမေတ္တာ ကရုဏာကြီးကြီးနဲ့ မွေးဖွားလာကြတယ်။ အဲလိုမျိုး ကြီးပြင်လာရလို့ သူတို့ က တခြားသူတွေထက် အရည်အသွေးတွေပိုပြီး တိုးတက်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိကြတယ်။ ဟုတ်တယ်နော် ... အဲလိုမျိုး လက္ခဏာရှိ သူတွေက အရမ်းကို သန်မာအားကောင်းကြတယ်။ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ထိန်းချုပ်နိုင်လောက်အောင် စွမ်းနိုင်ကြတယ်။ အဲ ... သူတို့ကို လုံးဝ ရွေ့အောင် မလုပ်နိုင်ကြဘူး။

မွေးလာတဲ့လူတိုင်း ခိုးကြားနေတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား ခင်ဗျ...

စိုက်ထားတဲ့မျိုးစေ့က အသီးအပွင့်တွေ ဖြစ်ထွန်းမလာဘူးလို့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ တချို့လူတွေက သဘာဝအားဖြင့်ကို ကောင်းတဲ့ဘက်မှ ညွတ်တယ်။ တချို့ကျတော့ သဘာဝအားဖြင့်ကို မကောင်းတဲ့ဘက် ယုံတတ်တာမှာ ညွတ်တယ်။

ကောင်းတဲ့ဘက် ဆိုးတဲ့ဘက် ညွတ်တိုင်းမူက ဘယ်ကနေ စပေါ်ပေါက် တယ်လို့ အိမ်ထင်လဲ။

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... အဲဒါကို အရာဝတ္ထုတွေရဲ့ ပေါင်းစပ်မှုလို့ ပြောရမယ်။ ဆိုပါတော့ ကျွန်မသားကြီးက မွေးခါစကတည်းက ကွဲပြားခြားနားတဲ့ အရည်အသွေးတွေ ရှိတယ်။ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချို့အချက်တွေက သူ့ရဲ့တစ်ကိုယ်ရည် အမှတ်အသားလို့ ပြောရမယ်ရှင် ... အမေကိုချစ်တဲ့ လက္ခဏာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ကလေးတုန်းက စဉ်းစားကြည့်ရင် တခြားသူတွေရဲ့ ကွဲပြားနေတယ်။ သားကြီးကလည်း ဒီလိုပဲ ကွဲပြားနေတယ်။ ငိုတာကစပြီး သူက ကွဲပြားတယ်။ ဆေးရုံမွေးဖွားဆောင်ထဲက မိခင်တိုင်းဟာ သူတို့ကလေးတွေရဲ့ ငိုသံကို

ခပ်လွယ်လွယ် ခပ်မြန်မြန် သိသွားကြတယ်။ အဲလိုပဲ ကျွန်မသားငယ် မွေးလာတော့ ကျွန်မ ချက်ချင်းသိလိုက်တာက သားကြီးနဲ့ မတူဘူးဆိုတဲ့အချက်ပဲ။ ကျွန်မက သားငယ်လေးကို ပွေ့ပြီးကြည့်လိုက်တော့ သူ့အကိုနဲ့ ကွဲပြားနေတယ်ဆိုတာ သိလိုက်တယ်။

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ကျွန်မတို့ကို ပတ်ဝန်းကျင်လည်း ကွဲပြားအောင်ကို လုပ် လိုက်တယ်။ ကျွန်မက စိတ်ပညာနဲ့ဆိုင်တဲ့ အဆိုအမိန့်စာအုပ်တွေကို ဖတ်တယ်။ အဲဒီစာအုပ်တွေက ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းက စိတ်သဘာဝကို ဖော်ပြပြီး နှစ်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းက စိတ်နေစိတ်ထား မွေးမြူနည်းကို ဖော်ပြထားတယ်။ အဲ ... နှစ်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းကတော့ ရှည်လျားထွေပြား သွားတာပေါ့။ တဖက်ကကြည့်ရင် အဆိုးရွားဆုံး အခြေအနေနဲ့ ကြီးပြင်လာခဲ့ရတဲ့ကလေးတွေ အကြောင်းကို ကျွန်မက ကြားပြီးသား သိပြီးသား ဖြစ်နေတယ်။ အဲ ...

ဘယ်သူက တကယ်တော့ တောက်ပလာလဲခင်ဗျ ...

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... သူတို့ သန်မာထွားကြင်းကြပြီး မေတ္တာ ကရုဏာအားကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

လူစိတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဇော်စု ဘယ်လိုများ အကဲခတ်မိလဲခင်ဗျ ... တစ်ယောက်ကတော့ မီးပုံထဲမှာပွင့်တဲ့ ကြာဆိုသလိုမျိုး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကနေ အမြင့် မြတ်ဆုံး စိတ်သစ်ပေါ်ခွင့်ပြုတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ အဲလိုဒုက္ခတွေ ခံစားရ လို့ပဲ အသူတစ်ရာနက်တဲ့ ချောက်ကြီးထဲ ခုန်ဆင်းပစ်လိုက်တယ်။

အဆိုးဆုံးဒုက္ခတွေကို ရင်ဆိုင်ရင်း ရောမအမြင့်ဆုံးကို ရောက်တဲ့အထိ စိန်ခေါ်ပြီး အောင်မြင်ဖို့ မွေးဖွားလာသူတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီထဲကနေ အကောင်းဆုံး အတော်ဆုံးဆိုပြီး ပေါ်ထွက်လာနိုင်တယ်။ အဲ ... ဒုက္ခ သားကောင်းချင်း တူပါရဲ့နဲ့ ဘယ်အချက်က သူတို့ကို ကွဲပြားအောင် လုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာကို သိဖို့က အရမ်းကို ခက်ခဲလှတယ်။ ကြီးပြင်း လာရတာနဲ့ ဆိုင်တယ်လို့တော့ အကြမ်းဖျင်း ပြောနိုင်တယ်။ အခုတော့ တချို့စိတ်ပညာရှင် တွေကရော စိတ်ရောဂါအထူးကုဆရာဝန်တွေကရော ကလေးဘဝက အတွေ့အကြုံ တွေအပေါ် ပြဿနာ မှန်သမျှကို ပုံချကြတယ်။ အဲ ... တချို့က ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ တန်သတ်ချက် တွေကို ကျော်လွှားနိုင်တဲ့သတ္တိ မွေးကတည်းက ပါလာတာ။ ကျွန်မ အိရန်အမျိုးသမီး တစ်ယောက်အကြောင်း ဖတ်ဖူးတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးက သုံးလေးနှစ် သမီးအရွယ်

လောက်က မျက်လုံးကွယ်သွားတယ်။ မိခင်ဖြစ်သူက ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုလို မြင်ပြီး ဆိုးဆိုးရွားရွား ဆက်ဆံတယ်။ သူ့ဖြစ်ရပ်မှန်ကို အထပ်ထပ် ပြောပြတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ သေချင်ခဲ့တယ်။ ရှင်နေလည်း ဘာအသုံးကျမှာလဲ။ ဒါ့အပြင် ကန်းနေတာထက် သေတာကမှ ပိုကောင်းသေးတယ်လို့ မေ့မေ့သူငယ်ချင်တွေကလည်း အချွန်နဲ့ မကြတယ်။ အဲ ... ကြည့်ရတာကတော့ ဒီကလေးမလေးက သူ့ဘဝနဲ့ပတ်သက်လာရင် ခိုင်မာအားကောင်းတဲ့အသိ ရှိနေတယ်။ တချိန်လုံး သူ့ကို ဘာမှတန်ဖိုးမရှိဘူး။ မိသားစုအတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးပဲလို့ ရိုက်သွင်းနေကြပေမဲ့လို့ သူ့ကိုယ်သူ တန်ဖိုးရှိတဲ့ လူသားပဲဆိုတဲ့ အသိက လုံးဝပျောက်မ သွားဘူး။ မြို့ပြောရရင် ဒီကလေးမလေးက မိဘမေတ္တာမရပေမဲ့လို့ အိရန်မှ ပထမဦးဆုံး မျက်မမြင်ဘွဲ့ရပညာတတ် ဖြစ်လာတယ်။

ဒါ့ကြောင့်မို့ ဒေါ်ရတ ဘယ်လိုပဲ ဝမ်းနဲ့စရာ အခြေအနေမျိုးနဲ့ပဲ ကြုံကြုံ ကိစ္စမရှိဘူး။ သတ္တိရှိရှိ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်ခိုင်မာမာနဲ့ဆို ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်ပါသလား။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပညာဘားပါပါနဲ့ အခက်အခဲတွေကို စွမ်းရည်သတ္တိအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်နိုင်ပါသလား။

ဟုတ်တယ်ရှင် ... ဒါပေမဲ့လို့ တချို့က တခြားသူတွေ နှစ်မွန်းနေတုန်း ဒုက္ခနဲ့ တကယ်ကို ဆော့ကစားနေကြတာ။ ထောင်ထဲကလူတွေကို ရှင်တွေပွားမှာပေါ့။ ထောင်ကျနေတဲ့ ကျွန်မတို့ ပြည်သူတွေ အများစုဟာ တုန်လှုပ်မှုမရှိဘူးလို့ ကျွန်မအနေနဲ့ ပြောစရာရှိတယ်။ အဲ ... တုန်လှုပ်မရှိသူတွေကတော့ ချိုးဖောက်ပြီး ထွက်ပြေး သွားကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့က ဘာမှ မယူနိုင်ကြဘူးလေ ...

NLD အတွင်းရေးမှူး ဦးဝင်းတင်ကတော့ ၁၉၉၉ ကတည်းက ထောင်ကျတာ အခုထိ ထောင်ထဲမှာလို့ ကျွန်တော်သိရတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ သူက အင်းစိန်ထောင်ထဲမှာ။ ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူးလို့ လည်း ကျွန်မသိရတယ်။ သူ့ကို ထောင်ဒဏ်လေးနှစ် ချတယ်။ ထောင်ချပြီးတာနဲ့ နောက်ထပ်ခုနှစ်နှစ် သက်တမ်း ထပ်တိုးလိုက်ကြတယ်။ ဒါကတော့ နဝတရဲ့အကျင့်ပဲလေ။ ၁၉၉၆ ဖေဖော်ဝါရီလမှာ ဘာအထောက်အပံ့မှမပေးဘဲ ထောင်သက်တမ်း တိုးလိုက်ကြပြန်တယ်။

ထောင် သက်တမ်း နောက်ထပ်ငါးနှစ်တိုးပြီး ထောင်ထဲမှာ သူ့ကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ကြတယ်။ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ထောင်ကနေ မလွတ်တာလဲ။ နဝတက သူ့အပေါ် ပုဂ္ဂိုလ်ရေး အငြိုးကြီး ကြီးနဲ့များ ဖိနှိပ်နေတာလား။

သူက တကယ့်ကို စွမ်းဆောင်နိုင်သူရင့် ... ရှင်ပြောသလိုပဲ ၊ သူက NLD အတွင်းရေး များလေ။ အလုပ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်လုပ်ပြီး အရမ်းလေးစားမှုရှိတယ်။ တကယ့်ကို အသိဉာဏ်ရှိသူလည်း ဖြစ်တယ်။ အဂတိမလိုက်စားဘူး။ နဝတက သူ့ကို အင်မတန်ပေါင်း ထိုက်တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။

အဂတိမလိုက်စားတဲ့အကြောင်းပြောတော့ သူတို့ဒီလိုမျိုး တစ်ဦးတည်း တိုက်ပိတ် ထားတာမျိုး။ ဒါမှမတုတ် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်တာမျိုးတွေလုပ်ပြီး အစွန်းရောက်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ရောက်အောင်လုပ်တာတော့ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် သူ့ကို လိုက်လျော့တဲ့ သူမျိုးရှိရင် အဲဒီအကြောင်း ပြောပါအုံးဗျ ...

အကျင့်ပျက်ခြစားမှု မရှိဘူးလို့ ကျွန်မ သိနေတဲ့ ပြည်သူ့အများစုကတော့ တကယ့်ကို ကိုယ့်တာဝန်ကို ကျေပွန်ကြပါတယ်။ သူတို့ကို အဲဒီအချိန်မှာ အကျင့်ပျက် ခြစားသူတွေက ကိုယ်လုပ်တာ ကိုယ်တာဝန်ရှိတယ်လို့ မြင်လည်းမမြင်ကြဘူး။ လက်လည်း မခံကြဘူး။ သူတို့က အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်မှုကို နားမလည်ကြဘူးလေ ...

အရမ်းတုန်လှုပ်ထိတ်လန့်နေတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဗျ ...

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှိမ်နေကြတာပေါ့ရှင် ... အခြေခံအားဖြင့် ပြောရမယ်ဆိုရင် ရိုးသားမှုဆိုတာ ရှိရတယ်ရှင် ... ကိုယ်လုပ်ထားတာတွေက မှားမှားမှန်မှန် ကိုယ်လုပ်တာ ကိုယ်တာရှိတယ်လို့ လက်ခံထားတယ်ဆိုရင် အဲဒီရိုးသားမှုပဲ။ ကိုယ်လုပ်ထားတာတွေက အကျိုးတရားတွေ သေချာပေါက် ဖြစ်ထွန်းနိုင်တယ်ဆိုတာ လက်ခံဖို့ အသင့်ပြင်ထားရမယ်။ ဒီတွေအားလုံးကို သတိမပြုဘူးဆိုရင် အကျိုးတရားတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ကလည်း မမှန်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ အဲဒီတွေ ဘာကြောင့်မို့ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ရိုးရိုးသားသားနဲ့ အကြောင်းတရားတွေကို ကြိုးစားကြည့်ရမယ်။

အကျင့်ပျက်ခြစားမှုနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်ညာမှုကြားက ဆက်စပ်မှုအကြောင်းကို ဒီထက်ပိုပြီး ပြောပြနိုင်မလား။

အကျင့်ပျက်ခြစားမှုဆိုတာ မရိုးသားမှုတစ်ခုပါပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အကျင့်ပျက်ခြစားမှုဆိုတာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်ညာမှုကို အခြေခံတာ။ အကျင့်ပျက်ခြစား သူတွေက သူတို့ဘာ အကျင့်ပျက်ခြစားမှုကို ကျူးလွန်ပါတယ်လို့ တကယ်ဝန်ခံမယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ သူတို့က ဒီလိုလည်း လှီးလွဲပြောနိုင်ပါသေးတယ်။ အိုး ... ဒီကိစ္စက လူတိုင်းလုပ်နေတာပဲလို့ ဖြစ်ပြစ်၊ အမျိုးလုံးစလုပ်ဘူးလို့ ဖြစ်ပြစ် ပြောလာနိုင်တယ်။ အကျင့်ပျက်ခြစားမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင်းပြတဲ့ တခြားနည်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲလိုမျိုး အမျိုးမျိုးအပုံပုံ ရှင်းပြနေတာကိုက ရိုးသားမှု နဲ့ပါးလို့ပဲ။ ကိုယ်တိုင်က ရိုးသားမှုနဲ့ပါးလို့ပဲ။

ဒီကြောင့်မို့ အခြေခံသောချက်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရိုးသားမှုပေါ့နော်။ ကိုယ်တိုင် သတိရှိနေဖို့ပဲ။ ဘယ်လို အကျင့်ပျက်ခြစားမှုမျိုးကိုမဆို ဆန့်ကျင်ပြီး စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ဖို့အတွက် တရားထိုင်တာက အဓိကကျတဲ့ အင်အားကြီးဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ဧဒီရုတွေ့နေရတယ်နော်။

ဟုတ်ကဲ့ ... အကူအညီရပါတယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ ကျွန်မ မိဘတွေနဲ့ ကျွန်မ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မကို ပြောဆိုဆုံးမခဲ့ကြတဲ့ နည်းလမ်းတွေတက် ပြန်သွားချင်ပါတယ်။ ကျွန်မမေမေက ရိုးသားမှုနဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာအကြောင်းကို အမြဲတမ်းအလေးပေးပြီး ဆုံးမတယ်။ မေမေ ကိုယ်တိုင်က ရိုးသားတယ် ၊ အကျင့်ပျက်ခြစားမှုမရှိဘူးလို့ အာမခံနိုင်မလားလို့ မေးလာရင် မေမေက ဖေဖေရဲ့ တန်ဖိုးတွေကို ထိန်းသိမ်းနေတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ ဒီကြောင့်မို့ သဘာဝနဲ့ အများကြီးဆိုင်တယ်စို့ ပြောရမယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို တရားစမထိုင်ခင်က မသိဘူးဆိုတာတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ တရားထိုင်တာက တန်ဖိုးတွေကို ထိန်းသိမ်းဖို့အတွက် ကျွန်မကို အများကြီး အကူအညီပေးပါတယ်။ ကျွန်မ ကလေးဘဝကတည်းက ဆုံးမသွန်သင်တာတွေကို နာခံခဲ့ရတာလည်း ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဧဒီရု ဘယ်လို အဓိပ္ပါယ်ခွင့်ဆိုမလဲ။

စိတ်စင်ကြယ်အောင် လုပ်တာပါပဲ။ အခြေခံကျကျ ပြောရရင် သတိကို လေ့လာဆည်း

ပူးတာပါပဲ။ ကိုယ်လုပ်တာ မှန်သမျှကို သတိရှိနေရင် မကောင်းတာတွေကို ရှောင်ကြဉ်မိ သင်ယူပြီးသားဖြစ်သွားတယ်။

အိမ်ထောင်ရေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှုထောင့်သစ်တွေကို ရှာဖွေတဲ့ အခါ တရားရှုမှတ်တာက ဘယ်လိုမျိုး အရေးပါနေတာလဲ။

တရားရှုမှတ်တာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှာဖွေရာမှာ စိတ်အင်အားဘယ်လောက် များများစားစားပေးတတ်ဆိုတာကို ကျွန်မ မသိဘူးရှင် ... ကျွန်မအမြဲပြောတတ်တာကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရိုးသားဖို့ပဲ။ ကျွန်မငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကျွန်မရဲ့ လုပ်ဆောင်ခံစား ချက်တွေကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာတဲ့ အလေ့အထရှိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဘာတစ်ခုမှ အသစ်ရှာဖွေတွေ့ရှိတာမျိုး မရှိသေးဘူး။ အဲ ... တရားရှုမှတ်တာက လမ်းမှန် လိုက်ဖို့အတွက် ကျွန်မကို စိတ်ခွန်အားတွေဖြစ်ပေါ်အောင် ကူညီတယ်။ ဒီလိုပဲ ကျွန်မ အတွက်တော့ တရားရှုမှတ်တယ်ဆိုတာ ဘဝအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တရားရှုမှတ်တဲ့အခါ သတိအားကောင်းလာရာကနေပြီး ကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ဖို့ ဆည်းပူးပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီသတိကပဲ နေ့စဉ်ဘဝထဲ ပါဝင်ပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် သွားတယ်။ **ကျွန်မ အတွက်တော့ တရားရှုမှတ်တာက လက်တွေ့အကျဆုံး အကျိုးကျေးဇူးတွေထဲက တစ်ခုပဲ။** ကျွန်မအနေနဲ့ သတိရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က အမြင့်ဆုံးအရှိန် ရောက်လာတယ်။ အခု ကျွန်မ ဘယ်အရာကိုမဆို အမှတ်တမဲ့ ပေါ့ပေါ့ဆဆလုပ်ချင်စိတ် အရမ်းကို နဲပါးသွားတယ်။

ဘယ်နည်းနဲ့ တရားရှုမှတ်တာလဲ။

မဟာစည်သာသနာ့ရိပ်သာကိုသွားပြီး တရားရှုမှတ်ဖူးတယ်။ ကြာတော့ ကြာပါပြီ။ ကျွန်မအသက် ၂၀အရွယ်လောက်က မြန်မာပြည်ကို အလည်ပြန်လာရင်း သွားဖြစ်တာ။ အကြာကြီးတော့ မရှုမှတ်ဖူးပါဘူး။ ကျွန်မ နေအိမ်ထဲ အကျယ်ချုပ်ကျတဲ့ နှစ်တွေမှာတော့ တကယ်ကို တရားရှုမှတ်ခဲ့တယ်။ တရားရှုမှတ်ဖို့ ကမ္မဋ္ဌာန်း စာအုပ်တွေကိုတော့ အများကြီး အားကိုးရတာပေါ့။ အထူးသဖြင့် ရွှေတောင်ကုန်း ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတဟောတော်မူတဲ့

" In This Very Life" စာအုပ်က ကျွန်မကိုအများကြီး အထောက်အပံ့ပေးခဲ့တာ ...။

ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဇော်စုအနေနဲ့ စိတ်သဘာဝ သဘောထား တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တခြားယဉ်ကျေးမှုတွေကို လေ့လာဖို့ လမ်းဖွင့်ထားသေးလားဗျ ...အိုမှ မတုတ်ရင် အဲဒီယဉ်ကျေးမှုတွေက မျှမျှတတနဲ့ တည်ရှိနေ တယ်လို့ထင်လား။

ကျွန်မက တခြားသူတွေရဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အတွေ့အကြုံတွေ၊ အမြင်တွေကို ကြားရတာ အရမ်းကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ လူတွေအများကြီးကများ ကျွန်မကို သင်ပေးဖို့ ပြင်ဆင်ထားတယ်ဆိုရင် သူတို့ဆီကနေ ကျွန်မ အများကြီး သင်ယူမိမှာပဲ။

ဇော်စုက ဇော်စုရဲ့ မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီ ကြိုးပမ်းမှုအကြောင်း ပြောတဲ့အခါ စိတ်တတ် တော်လှန်ရေးအနေနဲ့ ရည်ညွှန်းပြီး မကြာမကြာ ပြောတတ်တယ်နော်။ အဲဒီတော် လှန်ရေးက ဗုဒ္ဓဘာသာမူဝါဒတွေကို အရင်းခံထားတာပဲ။ နိုင်ငံရေးကို ဇော်စုချဉ်းကပ် တဲ့အခါ တခြားဘာသာရေးတွေမှာရှိတဲ့ ပညာကို ဘယ်အတိုင်း အတာအထိ အခြေခံ ပါသလဲ။

ကျွန်မ တခြားဘာသာရေးစာအုပ်တွေကို ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဖတ်ပေမဲ့လို့ ဘယ်စာအုပ်ကိုမှ သီးသီးသန့်သန့် နက်နက်နဲနဲ မခံစားမိဘူး။ အဲ ... ဘာသာတရား တိုင်းမှာ မေတ္တာဆိုတဲ့ အယူအဆရှိတယ် ဆိုတာကိုတော့ တွေ့ရတယ်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကတော့ ဂေါ်ဒ်ဆိုတာ မေတ္တာပဲလို့ ပြောတယ်။ “ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အချစ်က ကြောက်စိတ်ကို မောင်းထုတ် ပစ်ချိတ်တယ်” လို့ သူတို့က ပြောတော့ ကျွန်မတို့ပြောနေတဲ့ မေတ္တာနဲ့ သူတို့ပြောနေတဲ့ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အချစ်ဆိုတာ တထပ်တည်းပါလားလို့ ကျွန်မစဉ်းစားမိတယ်။ ဘာသာတရား အားလုံးရဲ့ ဗတိုချွတ်မက လူသားအားလုံးအတွက် မေတ္တာရှိရမယ် ဆိုတဲ့ အယူအဆပဲလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်လေ။

ဒေါ်ရနဲ့ ဒေါ်ရ လုပ်ဖော်တိုင်ဖက်တွေက နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေအတွက် သတ်သားချောင်ချိရေးကော်မတီ ခွဲထားတယ်ဆို၊ အဲဒီ ကော်မတီက သာကို အဓိက ဦးစားပေးပြီး လုပ်မှာလဲ။

ကျွန်မတို့က နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေအတွက် သူတို့မိသားစုတွေကို ငွေတွေ၊ ဆေးတွေ၊ အစားအစာတွေ ထောက်ပံ့တယ်။ အချို့မိသားစုဝင်တွေက ထောင်ထဲက သူတို့ အဖေတွေ၊ သူတို့ခင်ပွန်းတွေနဲ့တွေ့ခွင့် မရကြဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့က မိသားစုနဲ့ ဝေးတဲ့ ထောင်တွေမှာ ကျနေတာကိုး။ ရှင်သီတဲ့ အတိုင်းပဲလေ အခုအခါမှာ အစား အသောက် ကုန်ဈေးနှုန်းက အရမ်းကို တက်နေတယ်။ ကျွန်မတို့က NLD နဲ့ဆိုင်တဲ့ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားတွေကိုသာ မဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား မှန်သမျှကို ထောက်ပံ့ချင်တာ။ ကျွန်မတို့က ဘယ်လိုခွဲခြား ဆက်ဆံတာမျိုးမှ မလုပ်ပါဘူး။ ကျွန်မငြိမ်းချမ်း ရေးနိဘယ်ဆုရလို့ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုပွဲ လုပ်တာမျိုးလို ထူးဆန်းတဲ့ ကိစ္စတွေကို လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ပေးသူတွေကိုလည်း ကျွန်မတို့က အကူအညီပေးပါတယ်။ လက်တွေ့ ကျကျ လုပ်မယ်ဆိုရင် အခုနေခါမှာ သူတို့တွေ ထောင်ကလွတ်သင့်ပြီ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့ကို ထောင်ဒဏ် သုံးလေးနှစ်ပဲ ချထားတာကိုး။ ကျွန်မနိဘယ်ဆုရတာက လေးနှစ်ရှိပြီလေ။

ကျွန်မက စောစောပိုင်းကတည်းက ရှင်းပြဖူးပါတယ်။ ဦးတင်ဦးကို တခြားအမှုနဲ့ ထောင်ချထားတာ။ တခြားနိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား ၂၂ ဦးကို ဦးတင်ဦးနဲ့အတူ ထောင်ချ ထားတယ်။ ထောင်သက် ၁၂ နှစ်ကို နောက်ထပ်ငါးနှစ် တိုးပြီး ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လိုက်ကြတယ်။ ကျွန်မတို့ဥပဒေအထောက်အကူပြုကော်မတီက အဲဒီအကျဉ်းသားတွေအတွက် အနူးအညွတ် မေတ္တာရပ်ခံဖို့ ပြင်ဆင်နေစဉ်။ ကျွန်မတို့က နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေကို လူမှုရေး ၊ ငွေကြေး ၊ ဥပဒေပိုင်းဆိုင်ရာ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကူညီချင်ပါတယ်။

ငြိမ်းချမ်းရေးနိဘယ်လ်ဆုအကြောင်းပြောတော့ နိဘယ်လ်ဆုက ဒေါ်ရအပေါ် ဘယ်လိုမျိုး အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိလဲ ...

ကျွန်မခေါင်းထဲ ချက်ချင်းပြုတ်ကျလာတဲ့ အတွေးစကား ဒီလိုရှင် ... ပြည်သူတွေက ကျွန်မတို့ ဒီမိုကရေစီကြိုးပမ်းမှုကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားလာနိုင်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မက

နိုဘယ်လ်ကော်မတီဆီ စာရေးတော့ ကျွန်မတို့အရေးကိစ္စ တွေကို အသိအမှတ်ပြုလို့ အရမ်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ထည့်ရေးလိုက်တယ်။ အဲ ... တချိန်တည်းမှာပဲ ကျွန်မကို ဒီလိုမျိုး ဆုတွေပေးတိုင်း လေးနက်တဲ့ နိပါတ်စိတ်ကို ခံစားရပါတယ်။ ကျွန်မက နုကွဲတွေ အများကြီး ခံစားနေကြရတဲ့ ကျွန်မ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ အကုန်လုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အပေမဲ့လို့ သူတို့တွေက သိပ်အသိအမှတ်အပြု မခံကြရပါဘူး။ တကယ်တော့ ကျွန်မကို ဒီလိုအသိအမှတ်ပြု လိုက်တာက ကျွန်မလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ နုကွဲခံစားနေကြရတဲ့ များပြား လှတဲ့ ပြည်သူတွေဆီက အရင်းခံလာတာပါ။

အကျဉ်းကျနေတုန်း ပထမဦးဆုံး ဆုရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လိက ဒေါ်ရုဇော် ... ဆုဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို ဒေါ်ရု ဘယ်လို လက်ခံထားပါသလဲ။ ဆုဆိုတာ အံ့အားသင့်စရာ တစ်ခုလား။

ကျွန်မ ဒီဆုရတဲ့အကြောင်း ရေဒီယိုကနေ ကြားလိုက်ရတာ။ ကျွန်မ ကတော့ ဆုရတယ်ကြားတော့ တကယ်ကို အံ့အားမသင့်တာ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မ ဆုရမယ်ဆိုတာ ပဏာမစာရင်းထဲ ပါနေတယ်လို့ ဆုမကြေငြာခင် တစ်ပတ်လောက်က တည်းက အိမ်မဟုတ် စောစောပိုင်းကတည်းက ပြောနေကြတာကိုး။ သမ္မတစားကလဲ့ ဟာခဲလ်က ကျွန်မကို အဆိုပြုတာ။ အဲသလိုမျိုး အားကောင်းတဲ့ အထောက်အပံ့ပေးတာတွေ အပါအဝင် ဆုရတာကိုရော ကျွန်မကို အံ့အားမသင့်စေပါဘူး။

ဒီလိုမျိုး ဆုလာဘ်တွေရလိမ့်မယ်လို့ အတိုင်းမျှော်ကိုးတာရော ရှိလားဗျ ...

မရှိပါဘူး။ အတိုင်းမျှော်ကိုးပါဘူး။ အဲ...သိချင်စိတ်ပြင်းပြတာကတော့ အမှန်ပဲရှင် ... တစ်ယောက်တည်း အကျဉ်းကျနေတဲ့အချိန်မှာ နောက်နေ့မှာ ဖြစ်မယ့် သတင်းတွေကို ကြားချင်စိတ်က အမြဲတမ်း ပြင်းထန်နေမှာပါ။ အဲ...အချိန်တည်းမှာပဲ ဓမ္မမိဋ္ဌာန်ကျလေ ဂျေဆက် သွားမယ့်ခရီးနဲ့ အနဲငယ်ပိုဝေးလေ ဖြစ်နေတယ်။ ဆိုလိုတာက စိတ်ဓာတ်ပြင်းပြင်း ထန်ထန်နဲ့ ပါဝင်ခွင့်မရတော့ဘူး။

နဝတလက်အောက်က လက်ရှိမြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အခြေအနေဘက် ပြန်လှည့် ကြည့်ရင် အေရပါတီကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်တချို့ ခွင့်ပြုထားတယ်နော်။

မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ကို ဘာပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်မှ ပြုမထားဘူး။ ပါတီ တစ်ခုအနေနဲ့ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်ရဖို့ဆို လိုင်စင်ရဖို့လိုတယ်။ အဲဒီလိုင်စင်ကိုလည်း ခြောက်လတစ်ကြိမ် အသစ်လုပ်ရတယ်။ ကျွန်မတို့လိုင်စင်ကို ၁၉၉၁ ဇူလိုင်ကတည်းက သက်တမ်း တိုးမပေး တော့ဘူး။

ဆင်ဆာအကြောင်း ပြောပြပါအုံးဗျ

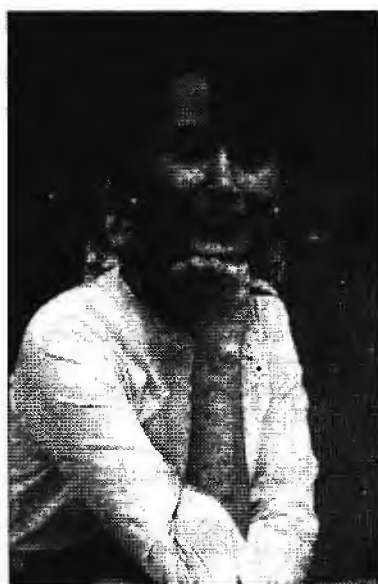
ဘာမဆို ဆင်ဆာတင်ရတာပဲ။ မဂ္ဂဇင်းတွေကိုပဲကြည့်လေ အဲဒီမဂ္ဂဇင်း တွေမှာ ဖော်ပြထားတဲ့ဆောင်းပါးတွေ၊ ဝတ္ထုတိုရှည်တွေကို ငွေမင်သုတ်ပြီး ဖျက်ထားတာတွေ တွေ့နေရတယ်။ ဘာမဆို ဆင်ဆာဖြတ်နိုင်တယ်။ ၁၉၉၃ မှာ နယ်လ်ဆင် မင်ဒဲလားကို ငြိမ်းချမ်းရေးနိဘယ်လ်ဆုပေးတဲ့အကြောင်း သူ့ဇိတ်ပုံနဲ့အတူ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မှာ ဖော်ပြထားတယ်။ ဆင်ဆာအဖွဲ့က မင်ဒဲလားဇိတ်ပုံကို ငွေမင်နဲ့ ဖျက်ခိုင်းလို့ ဖျက်ထားတယ်။ အဲတွေ့အကုန်လုံးက မင်ဒဲလား ငြိမ်းချမ်းရေး နိဘယ်လ်ဆုရလို့ အဲလိုလုပ်လိုက်ကြတာ။

ထုတ်တဲ့ ဇိတ်ပုံကို ရှင်းပစ်လိုက်တာပေါ့.....

တချို့က မင်ဒဲလားကို ကျွန်မနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြောနေကြတာတွေကို သူတို့ ကြားသွားလို့ ဒီလိုလုပ်ကြတာလို့ ကျွန်မထင်တယ်။

မြန်မာစာရေးဆရာတစ်ယောက်တာ သူ့ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်ရဲ့အမည်ကို အေရအမည်နဲ့ ယူပြီးပေးလို့ မရဘူးဆိုတာ အမှန်ပဲလား။

‘စု’ ဆိုတဲ့ အမည်တောင် အသုံးပြုမခံဘူးလို့ ကျွန်မ ကြားနေရတယ်။ အဲပေမဲ့လို့ အဲဒီအမည်ကို တကယ့်လူဆိုးလူမိုက်ကို ပေးထားတယ်ဆိုရင် ခွင့်ပြုလိုက်ဖို့ ဆင်ဆာအဖွဲ့ကို ကျွန်မ အဆိုပြုလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့က

လူသားချင်း တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး

အကြင်နာတွေနဲ့ နှောင်ဖွဲ့ထားတဲ့ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ
နေချင်တယ်။

ကျွန်မတို့က

အဲလို ပတ်ဝန်းကျင်မျိုး

ဇနီးတက်ဖို့အတွက်

အမြဲတမ်းကြိုးကြရမယ်။

အခန်း - ၆

လူ့အင်အားကောင်းအောင် နိုင်ငံအချင်းချင်း ချိတ်ဆက်ကြပါ

↓ စင်္ကာပူ အောင်မြင်တာက
မြောင့်မှန်ပြီး
အသိဉာဏ် ပညာဗသုတ ကြွယ်ဝတဲ့
အစိုးရရှိလို့
အောင်မြင်တာ။ ↑

အခန်း - ၆

လူ့အင်အားကောင်းအောင် နိုင်ငံအချင်းချင်း ချိတ်ဆက်ကြပါ

နဝတဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေက ထိုင်းနိုင်ငံဗန်ကောက်မှာ တွင်းပတဲ့ အာဆီယံ အစည်းအဝေးကို ထိုင်းနိုင်ငံရဲ့ ဧည့်သည်တော်အနေနဲ့ တတ်နေတယ် နော်။ အိမ်ရှင်အဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံတွေက ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မှာ ပြန်ဟန်နိုင်ငံကို အဖွဲ့ဝင်အနေနဲ့ လက်ခံဖို့ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေပုံရတယ်။ ဒေါ်ရုမား အဲဒီအစည်းအဝေးကို တက်နေတယ်ဆိုရင် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံခေါင်းဆောင်တွေကို ဘယ်လိုမိန့်ခွန်းမျိုး ခြွေမလဲ။

အဲဒါက ဆက်နွယ်မှုအပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဲဒီခေါင်းဆောင်တွေဟာ ဈေးကလီးယား မပြန်ပွားရေးစာချုပ် လက်မှတ်ရေးထိုးကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်တယ်။ အဲဒီကိစ္စကိုတော့ ကျွန်မက အရမ်းလှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ထောက်ခံပါတယ်။ ဒီကြောင့်မို့ သူတို့ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ်မှာ မူတည်တယ်။

ဆက်နွယ်မှုနဲ့ဆိုင်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ပုဒ် မေးခွင့်ပြုပါအုံးဗျ နှစ်တိုင်းကျင်းပတဲ့ ဒီအာဆီယံအစည်းအဝေးတွေမှာ လူ့အခွင့်အရေးနဲ့ဆိုင်တဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို ဗျက်ကွယ်ပြုထားတယ်။ စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သတ်တဲ့ အကျိုးစီးပွားတွေက ရှေ့တန်းရောက်နေတော့ လူ့အခွင့်အရေးကိစ္စတာ ဂုတ်လေတဲ့ထိ ရှိတယ်လို့တောင် မထင်

လောက်ဘူး။ အကျိုးစီးပွားဆိုတာတလည်း ကိုယ့်အကျိုးစီးပွား၊ အမျိုးသား အကျိုးစီးပွားကို ဆိုလိုတာနော် တရုတ်အပေါ်မှာထားတဲ့ ပညာတတ်လူ အများစုက တိဗက်ယဉ်ကျေးမှု အညွန့်တုံးသွားအောင် လုပ်နေတာအပါအဝင် ပြည်တွင်းပြည်ပ နှစ်မျိုးလုံးမှာ စိတ်ပျက်စရာတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ တရုတ်လူအခွင့် အရေး မှတ်တမ်းတွေကို သိနေကြတယ်။ တရုတ်က လူ့အခွင့်အရေးကိစ္စတွေမှာ မပါဝင်ပေမဲ့လို့ သမ္မတကလင်တန်က တရုတ်နဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ပြောင်ပြောင်တင်း တင်းပဲ လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ တရုတ်တွေ အဓိက ဦးစားပေးနေတဲ့ ကုန်သွယ်ရေး အပေါ်လည်း မထိခိုက်တော့ဘူး။ အဆီယံနိုင်ငံတွေဟာ စီးပွားရေးပါဝင်ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ရေးနဲ့ ပြန်ဟနိုင်ငံထဲက လူ့အခွင့်အရေးနဲ့ ဒီမိုကရေစီအရေးတွေကို မရောဘဲ ခွဲခြားထားပုံရတယ်။ ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်တချို့အနေနဲ့ ပြည်သူတွေနဲ့ လူသားတန်ဖိုးတွေကို ငွေတို့ အကျိုးကျေးဇူးတို့နဲ့ ခွဲခြားထားဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ ဇော်စု ထင်ပါသလား။

ဒါကတော့ ဟန်ဆောင်ပြီး ခွဲခြားထားလို့ ယေဘုယျ ပြောလို့ရတယ်။

ဒါပေမဲ့လို့ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တော်တော်များများ အဲဒီဟန်ဆောင်ခွဲခြား ထားတာကို ခိုင်မာတဲ့ အမျိုးသားရေးပေါ်လစီတစ်ရပ်အနေနဲ့ ပါဝင်နေကြတာ ဘာကြောင့်မို့လို့ ဇော်စုထင်လဲ

ဒါက တချို့စနစ်တွေက စီးပွားရေးအောင်မြင်မှုရပေမဲ့ အပြည့်အဝ ဒီမိုကရေစီလို့ မခေါ်နိုင်သေးဘူး။ အဲဒီစနစ်တွေကြောင့်မို့ ဖြစ်ရတာ။ စီးပွားရေးအောင်မြင်မှုကို နိုင်ငံရေး လွတ်လပ်မှုရှိမှ လုံးဝဥသည့် ရှာဖွေတွေ့ရှိမယ်ဆိုတာ ကျောင်းတုန်းက အတွေးအခေါ်ပဲ။ အဲ့.... စီးပွားရေးဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်ဖို့အတွက် တခြားအကြောင်းတွေလည်း ရှိမယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ စင်္ကာပူကိုကြည့်လေ စင်္ကာပူတိုးတက်သွားတာ အကြောင်းနှစ်ချက် ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ တစ်ချက်ကတော့ စင်္ကာပူအစိုးရက အကျင့်ပျက်ခြစားမှု မရှိဘူး။ စင်္ကာပူအစိုးရကို ဒီမိုကရေစီ အပြည့်အဝပေးတဲ့ အစိုးရလို့ ပြောလို့မရဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ အကျင့်ပျက်ခြစားမှု မရှိဘူး။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ ပညာရေးကို အဓိကတန်ဖိုးထားပြီး ဘာလုပ်လုပ် အဆင့်မြင့်မြင့် ထွက်ပေါ်လာအောင် ဆောင်ရွက်တယ်။ စင်္ကာပူစီးပွားရေး

ပွဲပြီးတိုးတက်တာနဲ့ ဒီမိုကရေစီ အပြည့်အဝ မရတာနဲ့ အတူတူပဲဆိုရင် မှားတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ စင်္ကာပူတိုးတက်သွားတာက အဆင့်မြင့် ပညာရေးစနစ်နဲ့အတူ အသိ ဉာဏ်ပညာဗဟုသုတရှိပြီး ပြောမတ်တဲ့ အစိုးရအဖွဲ့ရှိလို့လို့ ကောက်ချက်ဆွဲရင် ပိုမှန်မယ်။ ကျွန်မတို့က ကျွန်မတို့ တန်ဖိုးတွေရော၊ အဲဒီတန်ဖိုးတွေနဲ့ ညီမျှတဲ့ အမှားတွေရော ရယူပိုင်ဆိုင်ထားကြတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။

အိပေမဲ့လို့ အေီရခင်ဗျား အခြေအနေက နဲ့နဲ့ပိုပြီး စိမ့်ဝင်ကူးစက်နေတယ် မတုတ် လား။ စင်္ကာပူအစိုးရက ပြောင်ကျကျ အကျင့်ပျက် ခြစားမှု မရှိတာလို့ ပြောရင် ပိုပြီးမှန်နိုင်ပါတယ်။ အဲ ... အေီရစဉ်းစားကြည့်လေ စင်္ကာပူက နဝတစီးပွားရေး ထဲမှာ အေီလာသန်းပေါင်း (၇၅၀)ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားတာဆိုတော့ အကြီးဆုံး ရင်းနှီး မြှုပ်နှံသူတွေထဲက တစ်ဦးဖြစ်နေတယ်။ ဒီအချက်ကို ကြည့်ပြီး နဝတရဲ့ ကြံရာပါလို့ ထောက်ပြနေကြတယ် မတုတ်လား...

တုတ်တဲ့ ... မှန်တယ်ရှင် ... ကျွန်မပြောတာက ဒီလို ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စင်္ကာပူက စီးပွားရေးအရ အောင်မြင်နေတယ်။ အဲဒါ ဒီမိုကရေစီအပြည့်အဝ ပေးမထားလို့ စီးပွားရေး တိုးတက်အောင်မြင်တာလို့ သူတို့က ထင်နေကြတာ။ အဲ ... ကျွန်မကတော့ အဲဒါကြောင့် မတုတ်ဘူးလို့ အခိုင်အမာ ပြောချင်တယ်။ စင်္ကာပူ အောင်မြင်တာက ဒီမိုကရေစီ အခွင့်အရေးတွေ ရှိတဲ့နေ့လို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်က မတုတ်သေးဘူး။ တကယ်တော့ ပြောင်းမှန်ပြီး အသိဉာဏ် ပညာဗဟုသုတ ကြွယ်ဝတဲ့ အစိုးရရှိလို့ အောင်မြင်တာ။ ဒီအချက် ကိုတော့ ရှင်မငြင်းနိုင်ဘူး။ နှုတ်ပြောရအုံးမယ်ဆိုရင် သူတို့မှာ အဆင့်မြင့် စီးပွားစေ့စပ် လည်း ရှိတယ်။ အဲဒီစေ့စပ်အရ စင်္ကာပူနိုင်ငံသူနိုင်ငံသားတွေက ခေတ်သစ်စီးပွားရေးကိစ္စတွေ ကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း လုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်း ရှိကြတယ်။ ဖောင်ကောင်ဘုရင်ခံ ခရစ်ပက်တန်ပြောတဲ့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှတဲ့ မိန့်ခွန်းတွေနဲ့လည်း ဆက်စပ်နေတယ်။ ဘုရင်ခံကြီးက စီးပွားရေး လွတ်လပ်မှု ကုန်သွယ်ရေး လွတ်လပ်မှုတွေနဲ့ တိုးတက်နိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ အရေးကြီးဆုံးကတော့ စီးပွားရေး တိုးတက်အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာမဲဆိုတာကို ယုံကြည်တယ်။ အရှေ့က စံတွေ ဒါမှမဟုတ် အနောက်က စံတွေနဲ့

အများကြီး ကွဲတွဲပြားပြားလုပ်ဖို့ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း သူကပြောတယ်။
 သိက္ခာကျစရာတွေလုပ်ပြီး ကြံရာပါလုပ်တာက မပြောင့်မတ်မှုပဲ မဟုတ်လား။
 ဒီမှာတော့ ပညာဆိုတာကို ကျွန်တော်မတွေ့ရဘူး။ တုတ်ပါတယ်။ မင်္ဂလာအစိုးရက
 ဉာဏ်ရည်ကြွယ်ဝလို့ ချီးမွမ်းစရာကောင်းတယ်။ အနဲဆုံးတော့ ကြံရာပါပူရဲ့
 တိုဘက်ရောက်နေတဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုတွေနဲ့ မိတ်မိတ်တောက်နေတာကိုက ချီးမွမ်းစရာ
 အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အံ့အားသင့်သွားစေတယ်။

မဟုတ်သေးဘူးရှင် ... မဟုတ်သေးဘူး ... ကျွန်မက ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေကို
 ချီးမွမ်းနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အခု ကျွန်မပြောနေတာက သူတို့မှာ ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓ ဘာသာမှာ
 မောဟလို့ ခေါ်နေတဲ့ မိုက်ခဲမှုမျိုး ရှိနိုင်တယ်။ မောဟဆိုတာ အမှန်ကို သဘောမပေါက်
 နားမလည်တာပဲ။

အမှန်ကို သဘောမပေါက် နားမလည်ဘူးဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဗျ ...

အဲဒါကတော့ ဒီမိုကရေစီ အပြည့်အဝမပေးလို့ သူတို့စီးပွားရေး တိုးတက်အောင်မြင်
 တာလို့ ထင်နေတာ မသိလို့ပေါ့ ။ အဲဒါ မောဟပဲလေ...

တိတိကျကျ ပြောကြပါစို့ ... စင်္ကာပူက နဝတထိန်းချုပ်ထားတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာ
 အဲဒါတွေပုံအော်ပြီး စီးပွားရေး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလိုက်တာကို အဲဒီ ဘယ်လိုခံစားရလဲ။
 အဲဒီသန်းပေါင်းများစွာ အဲဒါတွေထဲကနေ ရာခိုင်နှုန်း ကြီးကြီးတေးတေးကို ဗိုလ်ချုပ်
 ကြီးတွေနဲ့ သူတို့လက်အုပ်မွေး မိတ်ဆွေတွေရဲ့ ဘဏ်စာရင်းထဲ သွင်းပေးရတယ်
 လို့ ကျွန်တော်တော့ ကြားရတာလဲ။

အဲဒီရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုက ဒီမိုကရေစီရေးကို အထောက်အကူပြုမယ်။ ရေရှည်မှာ သူတို့
 စီးပွားရေးကိုလည်း အထောက်အပံ့ပေးမယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့
 နိုင်ငံရေးစနစ် မပြောင်းဘဲ မြန်မာပြည်ဟာ စီးပွားရေးတိုးတက်တာကို ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း
 ရှိမယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မြန်မာနိုင်ငံဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်ကျော်က
 စနစ်တကျ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ခဲ့တယ်။ ဘာမှ မရှိတဲ့ သူ့သက်တမ်းထက် အနဲအပါးရှိတဲ့
 အခြေအနေနဲ့ စခဲ့တာ။ အဲဒီအချက်ကနေစပြီး တိုးတက်မှုကိုပြုဖို့ အရမ်းလွယ်ကူတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရင် ‘ဘယ်နေရာတနေစပြီး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ လို့တော့ တိုင်းပြည်အတွက် ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ အကူအညီ ဖြစ်နိုင်ဘူး’ ဆိုတာကို ရှင်းပြနိုင် မလားခင်ဗျား။ စင်ကာပူကတော့ စိတ်ချလုံခြုံမှုရှိတယ်လို့ ထင်နေတယ်။

ဒီမိုကရေစီ အပြည့်အဝမပေးတာက စီးပွားရေး တိုးတက်အောင်မြင်ရေး လမ်း ကြောင်းကို အဟန့်အတား မဖြစ်စေဘူးလို့ စင်ကာပူက ထင်နေတာ။ အဲဒါက သူတို့နိုင်ငံထဲမှာ တောင် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲ ... စင်ကာပူနဲ့ မြန်မာက အရမ်းကို ကွာခြားတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာက အစိုးရရဲ့ လက်ရှိစနစ်က စီးပွားရေးတိုးတက်မှု မရှိနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စနစ်မျိုး။ ပညာရေး စနစ်ကလည်း ဘယ်လိုပွဲ ပြီးတိုးတက်မှုကိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စနစ်မျိုး။ နဝတလူကြီး တွေကလည်း အကြောင်းရင်းမှန်ကို မကြည့်ကြဘူး။ မြန်မာနိုင်ငံဆိုတာ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ အပျိုစင်နယ်မြေ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုပဲ သူတို့က ကြည့်နေကြတာ။ ဥပမာ တိုးရပ် လုပ်ငန်းကိုပဲကြည့်လေ ... လူတွေက ဘယ်သူမှမရှိတဲ့ နေရာသစ်ကို သွားချင်နေကြတာ။ မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာ တိုးရပ်လုပ်ငန်းနဲ့ မြှုပ်နှံလိုက်မယ်ဆိုရင် အမြတ်အစွန်း ကောင်းကောင်း ရမှာပဲလို့ သူတို့က တွက်ထားကြတယ်။

တောင်အာဖရိကဘုန်းတော်ကြီး ဒက်စမွန်တူးတူးက နဝတအစိုးရကို ဆန့်ကျင်တဲ့ အနေနဲ့ နိုင်ငံတကာက စီးပွားရေးပိတ်ဆို့ဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ သူယုံကြည်ချက်ကို ဖော်ထုတ်လာတယ်။ လူမျိုးရေးခွဲခြားတဲ့ တောင်အာဖရိက အစိုးရကို စီးပွားရေး ပိတ်ဆို့မှု လုပ်လိုက်တဲ့အခါ အဲဒီအစိုးရ ပြုလဲသွားတာပဲဆိုတဲ့ အချက်ကို ထောက် ပြပြီး စီးပွားရေးပိတ်ဆို့ဖို့ လိုအပ်တယ်ဆိုပြီး ဘုန်းတော်ကြီးက သက်သေ ထုလိုက် တယ်။ ချိတ်ဆက်တဲ့အင်္ဂလိပ်က အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ပေါ်လစီပဲ။ အာဏာပိုင်အဖွဲ့ကို ပြုတ်ချဖို့အတွက် အားကိုးအားထားရလောက်တဲ့ တခြားနည်းလမ်းမရှိဘူး လို့လည်း ဖိအားပေး လိုက် တယ်။ မြန်မာနိုင်ငံကို အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ စီးပွားရေး ပိတ်ဆို့မှုကို ကျင့်သုံး တာနဲ့စာရင် ချိတ်ဆက်ပေါ်လစီက ဘယ်လိုအကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိနိုင်သလဲ ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်အမြင်ကို ပြောပြပါအုံး ...

ဒါက သူတို့တွေ ချိတ်ဆက်နေတဲ့ ချိတ်ဆက်မှုရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုမှုအပေါ်မှာ မူတည်တယ်။ တကယ်လို့ သူတို့က ဒီမိုကရေစီအင်အားရနေရော နဝတနဲ့ရော နှစ်ဘက်လုံးနဲ့

အမှန်တကယ် အကျိုးရှိရှိ ချိတ်ဆက်မယ်ဆိုရင် ရောမအထောက်အပံ့ကြီး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ အဲ ... အပြုသဘောဆောင်တဲ့ ချိတ်ဆက်ပေါ်လစီကို ကျင့်သုံးနေတဲ့ တချို့နိုင်ငံတွေကတော့ တဖက်နဲ့ပဲ ချိတ်ဆက်နေပုံရတယ်။

နဝတကို စီးပွားရေးပိတ်ဆို့တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရန်ကုန်က နိုင်ငံရေး စိတ်ဝင်စားသူ နိုင်ငံခြားသံမှူးတွေက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြတယ်ဗျာ ... သူတို့ အများစုက ‘စီးပွားရေး ပိတ်ဆို့မယ့် စီမံချက်က နဝတကို မထိဘဲ ပြည်သူလူထုကို ထိသွားနိုင်တယ်’လို့ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ထောက်ပြကြတယ်။ ကျွန်တော် ပြောင်ပဲ မေးပါရစေ ... စီးပွားရေးပိတ်ဆို့တဲ့အတွက် ပြည်သူအများစုကို ဘယ်လိုမျိုး ထိခိုက်သွား နိုင်လဲ။

တချို့ကတော့ ‘ကျွန်တော်တို့က မြေသွားသလို လိပ်သွားသလို တွားသွားနေကြရ တာဗျာ’လို့ ကျွန်မကို ပြောပြတယ်။ မြန်မာပြည်ကနေ ဆန်ဝယ်စားနေ ကြတာက ပြည်သူတွေ ကို ဖန်တားလိုက်တဲ့ စီးပွားရေးပိတ်ဆို့မှုမျိုး ဖြစ်နေရင် အပြုသဘောဆောင်တဲ့ အကျိုးသက် ရောက်မှုမျိုး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်လို့ ထင်သူတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒီကိစ္စမှာ လယ်သမားတွေက ပိုပြီး လွယ်ကူချောမွေ့တဲ့ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ပါတယ်။

အဲဒါဖြစ်ရင် စီးပွားရေးပိတ်ဆို့တာက ပြည်သူကို မထိဘူးဆိုတဲ့ အမြင်က ရေပက်လို့ မဝင်အောင် ခိုင်လုံတယ်လို့ ဆိုလိုတာလားခင်ဗျာ ...

ကျွန်မကတော့ အဲလိုမျိုး ရှုန်းရှုန်းဝေနေအောင် မပြောတတ်ဘူး။ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဒီအခြေအနေကို အရမ်းကို ဂရုစိုက်ပြီး လေ့လာနိုင်တယ်။

တုတ်တဲ့ခင်ဗျား...အဲဒီရက် ဒီအခြေအနေကို လေ့လာပြီးသွားပြီနော်... ထပ်ပြော ပါအုံးခင်ဗျာ...

ဆိုပါတော့ မြန်မာနိုင်ငံက အရေးကြီးဆေးတွေကို အများကြီး အမှီသဟဲ ပြုနေရတယ်။ အရည်အသွေးမြင့်တဲ့ မြန်မာစက်ရုံ BPI ကလည်း လုံလုံလောက်လောက် မထုတ်လုပ်နိုင် ဘူး။ ဒါ့ကြောင့်ပဲ တချို့သွင်းကုန်တွေ ရပ်ဆိုင်း သွားရင် ပြည်သူလူထုကို တကယ်ထိုက်ခိုက် သွားတယ်။

ကျွန်တော် မှားရင်လည်း ပြင်ပေးပါ အဲဒါ ခင်ဗျား ... ၉၉-၉ ရာခိုင်နှုန်း ဥစ္စာဓန တွေက နဝတနဲ့ သူ့အပေါင်းပါတော့ ပိုင်နေပုံရတယ်ခင်ဗျ ...

ဟုတ်တယ်ရှင် ... ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

အကြောင်းမို့ နိုင်ငံတကာစီးပွားရေးပိတ်ဆို့မှုက အကြွင်းမဲ့ အာဏာရှင်စနစ် ကျင့် သုံးပြီး ထမင်းလုံးတရွေ့ခြောက်ခံနေရတဲ့ နဝတကို သတ်ပေးတာမျိုး မဖြစ် နိုင်တော့ဘူး။ တကယ်တော့ ဒီမိုကရေစီလိုအပ်နေကြတဲ့ ရောမပြည်သူ လူထုကြီး အလွယ်တကူ ဒုက္ခဖြစ်ဖို့အတွက်လို့ ပြောစရာဖြစ်မနေဘူးလား။

ဟုတ်တယ်ရှင် ... ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

အဲဒါက ဆေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောလာတော့ စီးပွားရေးပိတ်ဆို့မှုကို အလွယ်တကူနဲ့ လိုအပ်ချက်နဲ့အညီဖြစ်အောင် အံဝင်ခွင့်ကျ စီမံပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားနိုင်တယ်နော်...

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ...

အကြောင်းမို့ စီးပွားရေးပိတ်ဆို့လိုက်ရင် နဝတကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကို ထိခိုက်စေမလဲ...

စီးပွားရေးပိတ်ဆို့လိုက်လို့ ပြည်သူတွေ အများကြီး ထိခိုက်နစ်နာမယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ အဲ ... မစဉ်းစားမဆင်ခြင်ဘဲ စီးပွားရေးပိတ်ဆို့မှုကို မထောက်ခံမိဖို့ ကျွန်မ အမြဲတမ်း သတိကြီးကြီးထားပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဘယ်သူမျိုးမဆို ပြည်သူတွေ ဒုက္ခရောက်မယ့် ဘယ်ကိစ္စမျိုးကိုမဆို မလုပ်ချင်ဘူး။

ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေညီလာခံကနေပြီးတော့ အလုပ်သမား၊ နိုင်ငံရေး အကျဉ်း သား စတာတွေကို ဗီအားပေးတဲ့ ထိပါးစော်ကားမှုမျိုးတွေကို ထောက်ပြပြီး နဝတကို ဆန့်ကျင်တဲ့ နောက်ထပ် ပြင်းထန်တဲ့ ဆုံးဖြတ် ချက်တစ်ခုကို ချမှတ် လိုက်တယ်။ ကုလသမဂ္ဂဆိုင်ရာ အမေရိတန်သံအမတ်ကြီး မက်ကလင်းအောဘ ရိုက်က 'ဒီထက် ပြင်းထန်တဲ့ ထုတ်ပြန်ချက်မျိုးကို တောင် သဘောကျနိုင်ပါတယ်'လို့ ပြောနိုင်တယ်။

ဒီဆုံးဖြတ်ချက်က သိပ်ကို ကောင်းတာရှင် ... ပြင်းထန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါပဲ။ ဆုံးဖြတ်ချက်က ပိုပြီး ပြင်းထန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲ ... အနာဂတ်အတွက် ဒီထက်ကောင်းတဲ့ စီမံကိန်းမျိုးရှိရင်လည်း ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို အခန်းထဲမှာ ထားရင်းခွဲနိုင်ရင်လည်း ကောင်းတာပဲ။

ဝါရှင်တန်အခြေစိုက် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ အမျိုးသားညွှန်ပေါင်းအစိုးရက ကုလသမဂ္ဂ အစည်းအဝတ်တက်ရင်း နဝတကို ကုလသမဂ္ဂမှာ နေရာမပေး သင့်ဘူးလို့ အထပ်ထပ်အခါခါ ပြောနေတာကလည်း မအောင်မြင်ဘူးနော်... ယုံကြည်လေးစားရတဲ့ လူကြီးသူမတွေနဲ့ စွဲစည်းထားတဲ့ ကုလသမဂ္ဂက အာရာဇတ်အစိုးရကို ကုသမဂ္ဂမှာ နေရာပေးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲဗျ... နောက်ဆုံးတော့ လွှပ်လပ်ပြီးတရားမျှတတဲ့ ရွေးကောက်ပွဲကို ဇန်နဝါရီက NLD က အပြတ်အသတ် တောင်ပြိုကမ်းပြို နိုင်သွားတာနော် ... နဝတက နိုင်တာမတုတ်ဘူး။

နဝတက ရွေးကောက်ပွဲနိုင်လို့ အုပ်ချုပ်ရတဲ့ အစိုးရမတုတ်ဘူးလေ။ ကုလသမဂ္ဂ လူကြီးတွေက ခမာနီအစိုးရကလွဲပြီးတော့ အာဏာသိမ်း အစိုးရတွေကို ကုလသမဂ္ဂမှာ နေရာအမြဲတမ်း ပေးခဲ့တာပဲ။

ဒီထက် ကျွန်တော်သိတာလေးတွေ ဆတ်ပြောပါအိုးမယ်ခင်ဗျ...အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို ထင်ပါသလဲလို့ ဂန္တီကြီးကိုမေးတော့ 'အိုင်ဒီယာကောင်းတစ်ခု ဖြစ်နိုင်တယ်'လို့ ဖြေတယ်။ ဇန်နဝါရီတဲ့အတိုင်းပဲလေ ... အမေရိကန် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော့်နိုင်ငံက စိတ်ဓာတ်အရရော ယဉ်ကျေးမှုအရရော ဒေသခံ အမေရိကန်လူမျိုးဆိုတာ မရှိတဲ့ လူတစ်ဦးစီနဲ့ အခြေခံပြီး စွဲစည်းတည်ထောင်ထားတာ။ အဲဒီတုန်းက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဥရောပ ယဉ်ကျေးမှု ဖျံ့နှံ့နေပေမဲ့လို့ စုပေါင်း အသိဉာဏ်ပညာလို့ ပြောရမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ အဲဒီနိုင်ငံတွေက ဒေသခံပြည်သူတွေ လျော့နည်းသွားလို့ ဘေးကလူတွေ ကျူးကျော်ဝင်လာကြတာ။ မြိုတိသျှာက မြန်မာနိုင်ငံကို ၁၉၄၇ လွတ်လပ်ရေး မရမီအထိ နှစ်ပေါင်း ၁၅၀ကျော် ဖိနှိပ်အုပ်ချုပ်ခဲ့တာ။ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လူ့အခွင့်အရေး

ကြေညာစာတမ်းကို အသာထားပြီ လူ့အခွင့်အရေးနဲ့ပတ်သတ်ပြီး လူတိုင်းရဲ့ သဘောပေါက်နားလည်မှုကို ပေးခွန်းထုတ်တဲ့အခါ တချို့တန်ဖိုးတွေ ရှိတယ်လို့ ဧီရု မထင်ဘူးလား။

ကောင်းပါပြီ။ သူတို့က လူ့အခွင့်အရေးတွေ လိုအပ်တယ်ဆိုတာကို သတိပြုမိပြီး အဲဒီအချက်တွေ လုပ်ခဲ့ကြလို့ လိုအပ်တာနဲ့လုပ်တာ အံ့ကိုက်ဖြစ်တယ် မထုတ်လားရှင် ...

ထုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ ... လူတိုင်းလည်း ဒီလိုပဲ ယုံကြည်နိုင်ပါတယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ ဥပမာပြော ရရင်တော့ အများကြီးပဲ။ အဓိကကျတာကို ထောက်ပြရမယ်။ အမြဲတမ်း တသမတ်တည်း မထုတ်တဲ့ အနောက်တိုင်းရဲ့ လူ့အခွင့်အရေး သတိပြုချက်ကို ထောက်ပြရမယ်ဆိုရင် လူ့အခွင့်အရေး ကြေငြာစာတမ်းကို လက်မှတ်ထိုးပြီးမှ အပေရိကန်က ဗီယက်နမ်ကို ကျူးကျော်ခဲ့တာနော်။ ဒါက ဥပမာတစ်ခုတည်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော် ယုံကြည်ချက်တွေကို ဘေးဖယ်ထားပြီးတော့ ဧီရုအနေနဲ့ အနောက်တိုင်းစနစ်တွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စံတွေ၊ တန်ဖိုးတွေကို တကယ်ယုံကြည် ကိုးစားမှုရှိလား။

အနောက်တိုင်းစနစ်တွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တန်ဖိုးတို့ စံတို့ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ လူ့အခွင့်အရေးဆိုတာ အနောက်တိုင်းမှာ ပြဋ္ဌာန်းထားတာ ဘာကြာသေးတာ မှတ်လို့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အနောက်ကမ္ဘာက ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကနေစပြီး လုံးဝ ပျက်စီးသွားရင် အတိဒုက္ခ ရောက်သွားရတယ်။ ဒီတော့ လူ့အခွင့်အရေးဆိုတာ အငြင်းပယ်ခံလိုက်ရတာပေါ့။ ဟုတ်တယ်လေ ... ကျွန်မတို့ အရှေ့တိုင်းမှာလည်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြောင့်မို့ ဒုက္ခရောက် ခဲ့ကြရတာပဲ။ ကျွန်မတို့ ဒုက္ခတွေကို ကျွန်မတို့ အပေါ်ရောက်အောင် ဘယ်အင်အားကြီး အနောက်နိုင်ငံကမှ ပို့ပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ မမေ့လိုက်နဲ့အံ့။ အင်အားကြီး အရှေ့နိုင်ငံက ပို့ပေး လိုက်တာ။ စစ်ကြိုခေတ် အင်အားကြီး ဂျပန်နိုင်ငံကြောင့်မို့လို့ အာရှမှာ အလားတူ ပျက်စီးသွားတာ။ စစ်ကြိုခေတ် အင်အားကြီး ဂျပန်နိုင်ငံကြောင့်မို့လို့ ဥရောပမှာ လည်း တပုံတစောင်းကြီး ပျက်စီးသွားရတာ။ ဒီအချက်ကိုကြည့်ပြီး တိုက်တွန်းချင်တာက တော့ အဲလိုပြုလ်ဆိုးတွေ ဒုက္ခသုခတွေ တစ်ခါပြန်ပြီး ကျရောက်လာမှာကို ရပ်တန့်သွား

အောင် ကြိုးစားဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ ဆိုတာပါပဲ။

မကြာခင်ကမှ သမ္မတဘိလ်ကလင်တန်က ဧဇိရနဲ့ မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီရေး ကြိုးပမ်းမှုကို ထောက်ခံကြောင်း ပြောသွားတယ်။ အဲ...ထောက်ခံတဲ့ စကားလုံးတွေထက်ပိုပြီး သမ္မတ ကလင်တန်အနေနဲ့ ဘယ်လောက်များ ပိုလုပ်ပေးနိုင် မလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မစဉ်း စားတတ်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ကျွန်တော် ယူဂိုးဆလားဗီးယား နိုင်ငံတောင်းကို ခြောက်လကြာနေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်သိလိုက်ရတာက ရောမလူများ စုကြီးရဲ့ ခံစားချက်က အနောက်ကမ္ဘာအတွက် ဘော့စနီယားဆိုတာ ‘မဟာဗျူ ဟာကျတဲ့ အကျိုးစီးပွား မရှိဘူး’ ဆိုတာပါပဲ။ ဒီကြောင့်မို့ ဗျက်ပစ်လိုက်နိုင်တယ်။ ကမ္ဘာ့ ခေါင်းဆောင် တချို့က မြန်မာနိုင်ငံကို အဲလိုစာရင်းထဲ ထည့်ထားတယ်။ ဒီကြောင့်မို့ သူတို့အနေနဲ့ ကာကွယ်ပေးဖို့ အရေးမကြီးလှဘူးလို့ ထင်နေပုံရတယ် လို့ ဧဇိရ မခံစားမိဘူးလား။

ကျွန်မတို့က ကျွန်မတို့ကို အကူအညီပေးဖို့အတွက် အရှေ့ရော၊ အနောက်ရော ဘယ်သူ့ကိုမှ မှီမနေပါဘူး။ ဒီနေ့ဒီအချိန်မျိုးမှာ နိုင်ငံတကာက အဖွဲ့အစည်းတွေရဲ့ အမြင်ကို တော့ မေ့မထားနိုင်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မတို့ သိတယ်။ ဘယ်နိုင်ငံမှ သူ့ဘာသာသူ မရှင်သန်နိုင်ဘူး။ ဘယ်နိုင်ငံမှ သူ့ကိုယ်သူ မှီခိုနိုင်တဲ့ ကျွန်းသဖွယ် မဖြစ်ဘူး။ အဲဒါကို ကျွန်မတို့က သိတယ်။ ကျွန်မတို့က လူသားချင်း တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အကြင်နာတွေနဲ့ နှောင်ဖွဲ့ ထားတဲ့ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ နေချင်တယ်။ ကျွန်မတို့က အဲလို ပတ်ဝန်းကျင်မျိုး တိုးတက်ဖို့ အတွက် အမြဲတမ်း ကြိုးစားကြရမယ်။

ယူဂိုးစလားဗီးယားနိုင်ငံတောင်းမှာ နိုင်ငံတကာအဖွဲ့အစည်းတွေက ဒီထက်ပိုပြီး လုပ်ပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲရှင် ... ဘာတွေပိုလုပ်ပေးရမလဲလို့ မေးစရာရှိတယ်။ လက်တွဲပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြပါလား။ ဟုတ်တယ်လေ ... တစ်ခါ ထပ်ပြီး အကြမ်းဖက်မှုတွေ ၊ ဆစ်တွေ ၊ ခရိုအက်တွေ ၊ ဘော့စနီယားတွေကြားက ရန်ပြီးတွေက ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းမပေးနိုင်ဘူး။ သူတို့အနေနဲ့ ပြောရမှာကတော့ အဲဒါပါပဲ။

အိပေမဲ့လို့ အနောက်တနေ လက်နက်ကိုင်ပြီး ကြားဝင်ဖြေရှင်းပေးနေတာတွေက ပြည်သူတွေကို ပြစ်မှုကျူးလွန်နေကြတဲ့ နယ်ပယ်အသီးသီးက စစ်သားတွေရဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တာတွေကို ရပ်တန့်သွားစေမှာတော့ သေချာတယ်နော်။ အဲလိုမျိုး အခြေအနေမျိုးနဲ့ကြုံလာရင် နောက်ဆုံးအခြေအနေ ရောက်တောင် လက်နက်ကိုင်ဖြေရှင်းတာမျိုးကို မထောက်ခံဘူးလို့ ဒေါ်စုက ပြောနေတာလား။

ကျွန်မက အဲလိုမျိုး ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ မြန်မာပြည်မှာ စစ်တပ် မလိုအပ်ဘူးလို့ ကျွန်မ လုံးဝ မပြောဘူးနော်။ ကမ္ဘာ့အခြေအနေအရ တပ်မတော် လိုအပ်နေသေးဆိုတာ ကျွန်မလက်ခံတယ်။ အိပေမဲ့လို့ တပ်မတော်ဆိုတာ စစ်တန်းလျားမှာပဲ ရှိသင့်တယ်။ ယူဂိုဆလား စီးယားနိုင်ငံဟောင်းအကြောင်း ကျွန်မ ပြောနေတာက နိုင်ငံတကာအဖွဲ့ အစည်းတွေ အနေနဲ့ ပိုပြီးအပြုသဘောဆောင်တဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေ လုပ်ကြဖို့အတွက်ပါပဲ။ အဲ ... အမေရိကန်ကပိုပြီး အပြုသဘောဆောင်တဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သင့် တယ်လို့ ရှင်ပြောနေတာမဟုတ်လား။ အမေရိကန်ကပဲ လုပ်သင့်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဥရောပက မလုပ်သင့်တာလဲလို့ တစ်ယောက်ယောက်က မေးလာတယ်ဆိုပါဆို့... ဒီဆိုရင် ကျွန်မက အတို့အထောင်သမား ဖြစ်နေပြီနော်။ ဥရောပတွေက ကိုယ့်ခြံကို ဘာလို့ မစောင့်ရှောက်တာလဲလို့ တချို့အမေရိကန်တွေက ပြောနေကြတယ်ရှင်.... ယူဂိုဆလားစီးယားနိုင်ငံဟောင်းထဲမှာ ဥရောပနိုင်ငံ အတော်တော်များများက အပြုသဘောဆောင်တဲ့ အလုပ်တွေကို အတက်နိုင်ဆုံး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်း ရှိနေတဲ့အခါမျိုးမှာ အမေရိကန်က ဘာလို့ မလုပ်တာလဲ။ အရမ်းခက်ခဲတဲ့ ဒီမေးခွန်းကို ပြေဖို့ ဖြစ်လာတယ်။

မြန်မာဒီမိုကရေစီ ကြိုးပမ်းမှုမှာ အမေရိကန်ရဲ့ အခန်းတက္ကကို ဒေါ်စု စိတ်ပျက်နေတဲ့သဘောလား။

မဟုတ်ဘူးရှင် ... အဲလိုမဟုတ်ဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့လတွေကပဲ အမေရိကန်က မြန်မာ့ ဒီမိုကရေစီရေးကြိုးပမ်းမှုကို ခိုင်ခိုင်မာမာကြီး အထောက်အပံ့ပေးခဲ့တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်လေ။ ကျွန်မတို့က ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အခြေအနေတွေပေါ်မူတည်ပြီး ခိုင်မာတဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်တွေ လိုချင်လာနိုင်တယ်။ အဲ ... အမေရိကန်ဆီကပဲ လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးရှိ အဖွဲ့အစည်းတွေဆီကနေ လိုချင်နေတာ။

ဘာဖြစ်လာနိုင်မလဲခင်ဗျာ...

ရှင်သိထားတဲ့အတိုင်းပဲလေ... ကျွန်မက အနာဂတ်အစီအစဉ်ကို ဘယ်တော့မှ ရှင်းမပြဘူး။

၁၉၈၈ မှာ မြန်မာနိုင်ငံဆိုင်ရာ အမေရိကန်သံအမတ်ကြီးလုပ်ခဲ့တဲ့ မစ္စတာ ဘာတန် လီဗင်က ကျွန်တော့ဆီကို ခွဲတီယိုခွဲတစ်ခွဲ ပို့ပေးဖူးတယ်။ အဲဒီခွဲက သံရုံးရှေ့ မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ ဒီမိုကရေစီအကြို ဆန္ဒပြပွဲတွေကို ရိုက်ပြထားတာ။ ဆန္ဒပြသူတွေ တာ နဂူးစီးစာတမ်းတွေကို စည်းထားတာ၊ ပိုစတာတွေ တိုင်ထားတာကိုကြည့်ရင် အမေရိကန်ဆီက အထောက်အပံ့ရဖို့ သူတို့တွေ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်အား ထက်သန်နေကြတယ်ဆိုတာ ဖော်လှောင်နေတယ်။ စောစောပိုင်းလှုပ်ရှားမှုတွေမှာ ဆန္ဒပြ သူတွေတာ အမေရိကန် ဒီမိုကရေစီတိုင်ကို စံထားပြီး ဒီမိုကရေစီရှာနေကြတာ လားဗျာ...

တချို့ကတော့ အဲလိုဖြစ်ပုံရပါတယ်။ အဲ ... ပထမဦးဆုံးအချက်က ဘယ်သူ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးသင့်တယ်လေ။ ကျွန်မတို့က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ မဟုတ်လား။ ရှင် ကိုယ့်အားကိုယ်မကိုးဘဲ ဘယ်သူ့ကို ဝတ်ပြုဆုတောင်းနေအုံးမှာလဲ။ ဟုတ်တယ်နော်...

အဲဒီတုန်းက အမေရိကန်ရေတပ်သင်္ဘောတွေ မြန်မာ့ပင်လယ်ကမ်းခြေနဲ့ မလှမ်း မကမ်းမှာ ရှိခဲ့တယ်နော်။ အဲဒီအနေနဲ့ အမေရိကန်က တစ်နေရာရာကနေ ကြားဝင် ဆောင်ရွက်ပေးတာမျိုးကို မျှော်လင့်ခဲ့လား။

မမျှော်လင့်ဘူးရှင် ... မမျှော်လင့်ဘူး။ အမေရိကန်ရေတပ်သင်္ဘောတွေက ကျွန်မတို့ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဘာမှဖြေရှင်းပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မက တကယ်ကို သိနေတာ။ ကျွန်မက အမေရိကန် မဟုတ်ဘူးလေ။

အဲဒီဖြစ်ရင် အဲဒီရေတပ်သင်္ဘောတွေက အမေရိကန်တွေကို ဘေးကင်းရာကို ပြောင်းရွှေ့ပေးဖို့လောက်ပဲဆိုတဲ့ သဘောလား။

ဟုတ်တယ်ရှင် ... ဟုတ်တယ်။

ဘိဘိစိက လွင့်ထုတ်ပေးတဲ့ ရဝမ်ဒီရုဂြိုဟ်တစ်ယောက်နဲ့ အင်တာဗျူးကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီ ရုဂြိုဟ်က တောသလို ပြောတယ်ဗျ... ရဝမ်ဒီမှာ လူမျိုးတုံး သတ်ဖြတ်မှုတွေကြောင့်မို့ နိုင်ငံတကာအဖွဲ့အစည်းတွေ မလာတာဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲ... တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဂေါ်ရီလာက မျောက်ဝံတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုရင်တော့ ကြားဝင်ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ နတ်ပြည်နဲ့ ကမ္ဘာခြေကြီးကို ရွှေ့ပြီးလောက်ပါပြီ။

ဒီမှတ်ချက်က လုံးဝမှန်တယ်လို့ ပြောဖို့အတွက် ကျွန်မအနေနဲ့ မသေချာသေးဘူး။ တကယ်လို့ ဂေါ်ရီလာမျောက်ဝံတွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက်သတ်ခံရတယ်ဆိုရင် တိရစ္ဆာန် အခွင့်အရေးတွေကို တောင်းဆိုနေတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီအဖွဲ့အစည်းတွေက အဲလိုမျိုး အစုလိုက်အပြုံလိုက် သတ်နေတာကို ရပ်တန့်ပစ်ဖို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြမှာပဲ။ လူမျိုးတုံး သတ်ဖြတ်မှုတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေကို နိုင်ငံတကာ လူ့အဖွဲ့အစည်းတွေက ပါဝင်ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ အရမ်းကို ခက်ခဲရှုပ်ထွေးတယ်။

အဲဒီအရှုပ်အထွေးကို ကျွန်တော်လည်း သိတယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ လူမျိုးတုံး သတ်ဖြတ် မှုတွေ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်။ တမ္ဘာအဖွဲ့အစည်းတွေကလည်း စောင့်ကြည့် ရုံအဆင့်ပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲဗျ... အကူအညီပေးဖို့ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေလို့ သေသွားတာ လူပေါင်း ခုနစ်သိန်းလောက်ရှိတယ်။ အင်အားကြီး နိုင်ငံတွေက ခေါင်းဆောင်တွေအနေနဲ့ အကူအညီလိုအပ်နေတဲ့အချိန်မှာ အကူအညီမပေးဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေမိလို့ အရမ်းကို လွှပ်အိသွားတယ်လို့ မထင်မိဘူးလား။

ဒီကတော့ နိုင်ငံအပေါ် မူတည်တယ်ရှင် ... လူ့အခွင့်အရေးအကြောင်း ကျယ်လောင်စွာ ပြောဖို့ အသင့်ဖြစ်နေကြမှာနဲ့နိုင်ငံတွေ ရှိနေကြသလို အဲလိုပြောဖို့အတွက် အရမ်းကို တွန့်ဆုတ်နေတဲ့ နိုင်ငံတွေလည်း ရှိတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံအတွက် နိုင်ငံတကာမှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ဧဒီရုတ မပြောခဲ့ဘူးလား။

မပြောခဲ့ပါဘူး။ တုတ်တယ်လေ ... ကျွန်မတို့ ကြိုးပမ်းနေတဲ့ တန်ဖိုးခံတွေ မူဝါဒတွေ အတွက် အထောက်အပံ့တွေ ပိုမိုစာနာမှုတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ပိုကောင်းလာလိမ့်မယ်လို့ တော့ အမြဲတမ်းမျှော်လင့်ထားတယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ ကျွန်မတို့ စဉ်းစားသင့်တဲ့ အချက်ကတော့ ၁၉၉၈ မတိုင်မီက ကမ္ဘာလူနဲ့စုလောက်ပဲ မြန်မာနိုင်ငံကိုသိတယ်ဆိုတာပါပဲ။

အာဏာနဲ့ ပြည်သူလူထုကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ အခြားတစ်နိုင်ငံရဲ့ ပြည်တွင်းရေး ကိစ္စတွေကို ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းပေးဖို့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံကို လျာထားပေးလိုက်ရင် အိမ်မတုတ်နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံက အဲလိုဝင်ရောက်ဖြေရှင်းပေးလိုက်ရင် တရားမျှတတယ်လို့ မခံစားမိဘူးလား။ အဲလိုအခြေအနေမျိုးမှာ အင်အားနည်းနိုင်ငံကို ကူညီဖို့ဆိုတာ အင်အားကြီးနိုင်ငံရဲ့တာဝန် မတုတ်ဘူးလားဗျ...

နိုင်ငံတကာ အဖွဲ့အစည်းက ဒီတာဝန်တစ်ခုလုံးကို ထမ်းဆောင်တာကတော့ အကောင်းဆုံးလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံကို အခြားနိုင်ငံရဲ့ အရေးကိစ္စတွေကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်ရင် အိမ်မတုတ် အခွင့်အရေးပေး လိုက်ရင် ဧရာမ အရှုပ်အထွေးကြီးတွေ တာဝန်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ နိုင်ငံတကာ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံးက ဒီတာဝန်ပဲလို့ သဘောပေါက်သင့်တယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ဘယ်နိုင်ငံရဲ့ နယ်သတ်မျဉ်းထဲကိုမှ မသိကျိုးကျွန်ပြုပြီး ရဲရဲတင်းတင်း မဝင်ရောက်သင့်ဘူး။

မြန်မာနိုင်ငံထဲက နိုင်ငံခြားရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွေဘက် ပြန်လှည့်ကြရအောင် ခင်ဗျား... အဲဒီတုန်း နိုင်ငံထဲမှာ အိတ်သန်းပေါင်းရာတွေနဲ့ ချိုပြီး လှိမ့်ဝင်နေတယ်။ ဘဏ်စာရင်းထဲမှာဆို ဒီထက်တောင် များသေးတယ်။ စီးပွားသမား တော်တော်များများကတော့ အမှန်တရားကို လိုချင်ကြမှာပဲလို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်။ နဝတဝါဒမြန်မာ့ချီမှုကို ကျော်လွှားပြီး အဲဒီစွမ်းအားရှင် ရင်းနှီး မြှုပ်နှံလိုသူတွေအတွက် အသင့်တော်ဆုံး နည်းလမ်းက ဘာလဲခင်ဗျ... အဲဒီတုန်း နိုင်ငံမှာ တကယ်တမ်း ရှေ့ဆက်လျှောက်ဖို့ အတွက် ဘယ်အချက်အလက်တွေ ရယူနိုင်မလဲခင်ဗျ...

သူတို့က ကျွန်မတို့ကို အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြပြီး အစပျိုးနိုင်ပါတယ်။ သူတို့က အမှန်တရားရှာဖို့ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့က သူတို့ကို ဘာတွေ စပြီးလုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေ ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ အများစုက မသိချင်သေးဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။

ဒီကြောင့်မို့ စွမ်းအားရှင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူတွေအနေနဲ့ အိတ်နဲ့တွေ့ပြီး ဒိုင်ဒီယာကောင်းတွေ ရှာဖွေသင့်တယ်နော်။

ကျွန်မနဲ့တွေ့ဖို့ မလိုအပ်ပါဘူး။ တိုင်းပြည်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သင့်တယ်ဆိုတာ သူတို့ကို ရှင်းပြနိုင်တဲ့ အနေအထားရှိတဲ့ ဒီမိုကရေစီအင်အားစုတွေနဲ့ရော ကျွန်မတို့အဖွဲ့သားတွေနဲ့ရော ပူးပေါင်းပြီး ရှာဖွေနိုင်ပါတယ်။

တချို့စီးပွားရေးသမားတွေ နိုင်ငံရေးသမားတွေက အခိုင်အမာပြောကြတယ် ခင်ဗျ... ဒီနိုင်ငံထဲမှာ ရင်းနှီးမြုပ်နှံရင် သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ လူလတ်တန်းစားတွေကို ဖော်ဆောင်ပေးနိုင်တယ်လေ။ ဒီကြောင့်မို့ ဒီမိုကရေစီကို လမ်းစွင့်ပေးဖို့ဆို ဒီနည်းက အကောင်းဆုံးနည်းပဲ။ ဒီအဆိုပြု ချွတ်ကို ဧန်စုအနေနဲ့ ဘယ်လို တုံ့ပြန်မလဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနှစ်နှစ် နဝတ အာဏာသိမ်းချိန်ကစပြီး ပြန်မာနိုင်ငံတွင်းမှာ ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှု တွေကနေ အားကောင်းတဲ့ လူလတ်တန်းစား တစ်ရပ်ကို ဖန်တီးပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီမှာ တချို့လူတွေဆို အရမ်းချမ်းသာသွားကြတယ်။ အဲ ... အရမ်း ဆင်းရဲတဲ့ လူဦးရေကလည်း တဟုန်ထိုး တိုးပွားလာတယ်။ ပုံမှန်လူလတ်တန်းစားထဲမှာပါဝင်သင့်တဲ့ အများစု ဝန်ထမ်းတွေလည်း သူတို့ဘဝရှင်သန်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းကြရတယ်။ သူတို့ဘဝရှင်သန်ရေးနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင် သူတို့လစာတွေက အရမ်းကို နဲပါးလှတယ်။ သူတို့အနေနဲ့ အတတ်ခံမလား ၊ လာဘ်စားမလားဆိုတဲ့ အဲဒီနှစ်ခု တစ်ခုခုကို ရွေးဖို့ပဲ ရှိတယ်။

နဝတရဲ့ လတ်ရှီအခြေအနေကတော့ နိုင်ငံတွင်းက ပြည်သူတွေအပေါ် မတော်မရော်လုပ်ခဲ့တဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်တွေနဲ့ ပြည်နဲ့နေတဲ့ ရုပ်ပုံလွှာတွေ ပေါ်နေတယ်။ နဝတက ထုတ်တဲ့ သတင်းစာတွေကိုရော ၊ ရုပ်မြင်သံကြားတွေကိုရော ဘယ်သူမှ မယုံကြည်ကြဘူး။ ဒီနေ့ ရောမလူအများစု လူထုကြီးတစ်ရပ်လုံးက အမှန်တရားနဲ့ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာမှုတွေအတွက် ဧန်စုရဲ့ ရုံးပိတ်ရက်တော့ပြောပွဲတွေကို အမှီပြုနေကြရတယ်။ ဧန်စုရဲ့ တော့ပြောပွဲ တိတ်ခွေတွေ ဝီဒီယိုခွေတွေက အုပ်ချုပ်ရေးရေယာထဲ ရောက်နေတယ်မတုတ်လား။

ကျွန်မလည်း ဒီလိုပဲ ယုံကြည်ထားတယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ ပြည်သူတွေက အမှန်တရားကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ သင်ယူလေ့လာနိုင်ပါတယ်။ ဆိုပါတော့ ... ကုလသမဂ္ဂ သံအမတ်ကြီးတွေက

ကုလသမဂ္ဂကို ပြောနေတာတွေကို တရားဝင်ပြန်မာစီဒီယာတွေက ထုတ်လွှင့်ဖော်ပြပေးနေလို့ လူတိုင်းအတွက် ကျေးဇူးများလှတယ်။ အဲဒါက ပြည်သူတွေ တကယ့်ကို အမြေမှန်ရှာတဲ့အခါ အခွင့်အလမ်းတစ်ခုဖြစ်နေတယ်လေ (ရယ်ရင်းပြော)။ အဲ ... သူတို့ကတော့ သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကြောင့်မို့လို့ အမှန်တရားဆိုတာ တနည်းနည်းနဲ့ ကျော်ဖြတ်ပြီး အနိုင်ရသွားတာပဲ။

အာဏာပိုင်တစ်ဦးဦးက ဇော်ရဲ့ တောပြောတိတ်ခွေတွေကို နားထောင်တယ်။ တောပြောပွဲစီဒီယိုခွေတွေကို ကြည့်တယ်ဆိုရင် ဘာများဖြစ် ပေါ်လာနိုင်လဲ ခင်ဗျ...

အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဥပမာပြောရမယ်ဆိုရင် ပြည်သူတွေမှာရှိတဲ့ ရုပ်မြင်သံကြား စက်တွေ၊ ဗီဒီယိုအထက်စက် အောက်စက်တွေကို သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တွေက သိမ်းလိုက် တာတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ တခြားနေရာတွေမှာ အာဏာပိုင်တွေက ကျွန်မရဲ့ ဗီဒီယို ခွေတွေကို ဘယ်သူမှ မကြည့်ရဘူးဆိုပြီး အမိန့်ထုတ်ထားတယ်။

ပြန်မာနိုင်ငံထဲမှာ အကြမ်းမဖက်လှုပ်ရှားမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဇော်ရဲ့ဘာများ ခံစား ရလဲဗျ... ဇော်ရဲ့က သူတို့ကို ထောက်ခံနေတာလား ၊ စဉ်းစားပေးနေတာလား။ တောပြောနေတာလား။

ကျွန်မက သူတို့ကို ဘာမှ ထောက်ခံအားမပေးရပါဘူး။ ဘယ်သူမဆို ပြောင်းလဲ လာတဲ့ အခြေအနေနဲ့အညီ လုပ်ရတယ်ဆိုတာကိုတော့ အမြဲတမ်း ပြောနေပါတယ်။ တချိန်လုံးနဲ့ တထပ်တည်းကျနေတဲ့ ပေါ်လစီဆိုတာ မရှိဘူးနော်။

ဒီနိုင်ငံထဲမှာ သွေးခွာနေတဲ့ လက်ဝဲပါတီအစွန်းရောက်တချို့ကို ဇော်ရဲ့ သတိထား မိလား။ သူတို့ကို မြောက်အိုင်ယာလန်တို့၊ အရှေ့အလယ်ပိုင်းတို့မှာ ကျွန်တော်တို့ တွေ့နေကြရသလို မြို့တွင်းပျောက်ကျားပစ်မှတ်တွေကို အားပေးထောက်ခံနေကြ တယ်။

ကျွန်မတော့ သူတို့ကို သတိမထားမိဘူး။ အဲလိုမျိုးလုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒက ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးချင်းဆီမှာတော့ ရှိနိုင်ပါတယ်။

နဝတကို လက်နက်ကိုင်တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ အိမ်ထဲမှာတို့က်တွန်းတောင်းပန်တဲ့ ကျောင်းသားတွေရော ရှိလားဗျာ...

အဲလိုမျိုး ကျောင်းသားတွေ မရှိပါဘူး။ လက်နက်ကိုင်တိုက်ပွဲဝင်တာကို အားပေးထောက်ခံတဲ့ လူကြီးတွေလည်း မရှိပါဘူး။ ဒီအစိုးရကို လက်နက်ကိုင်တဲ့ နည်းနဲ့တိုက်မှ ဒီမိုကရေစီရရှိနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ကောင်းတဲ့ သဘောနဲ့တယ်လို့ သူတို့က ယူဆကြတယ်။ လက်နက်ကိုင်တိုက်ပွဲဝင်မယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆက ခံပြင်းစိတ်သက်သက်ပဲ။ အာဏာရှင်တွေရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားက အရမ်းကို အစွန်းရောက်တယ်ဆိုတဲ့ သုံးသပ်ချက်ကနေ သူတို့တွေကို အဲဒီ အယူအဆ လောင်းထည့်ပေးလိုက်တာ။ အစွန်းရောက်အယူအဆက အစွန်းရောက်ငါးကို ပြစ်ပေါ်စေတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့သဘောထားကို လွယ်လွယ်လေးနဲ့ သဘောပေါက် တယ်ခင်ဗျာ... နိုင်ငံ့ရိုးရိုးယားမှာ လူ့အခွင့်အရေးစာရေး ဆရာ ကင်ဆာရှိပီဝီက စတင်စတင် တည်းခွဲ တည်တိုးဖော်ပြထားတယ်။ အဲဒီစာကို သူ့အသတ်မခံရခင် လတွေက သူကျတဲ့ ထောင်ထဲကနေ မှောင်ခိုထုတ်လာရတာ။ စာထဲမှာ တောသလို ဖော်ပြထားတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ကျုပ်အသတ်ခံရမယ်ထင်လား။ ထင်တာပေါ့ ၊ ကျုပ်ကမျှော်လင့်ပြီး သားပဲ။ ဒီမှာ ကျုပ်တို့က သွေးဆာနေတဲ့ အစွန်းရောက်ကျောက်ခတ် အာဏာရှင် အုပ်စုနဲ့ ပတ်သက်နေရတာကိုးဗျာ...

အိမ်ထဲမှာတို့က်တွန်းတောင်းပန်တဲ့ လက်နက်ကိုင်တွေကို အောင်ပွဲ ခံပြီးမှ အကြမ်းမဖက်တဲ့ နိုင်ငံရေးလမ်းစဉ်ဘက်ကို ဘယ်လိုထုတ် ဦးလှည့်ခဲ့တာလဲ။ ဂန္တီမူကို လေ့လာကျင့်သုံးခဲ့တာလား။

ဖေဖေက ဂန္တီကြီး အိန္ဒိယမှာ ကျင့်သုံးခဲ့တဲ့ အကြမ်းမဖက်ရေး၊ မပူးပေါင်း ရေးလမ်းစဉ်တွေကို ထောက်လည်းမထောက်ခံခဲ့ဘူး။ အားလည်း အားမပေးခဲ့ဘူး။ ကျွန်မ ဖေဖေက သိပ်ထက်မြတ်တာ။ သူက အရမ်းကို လက်တွေ့ကျတဲ့နည်းကို အသုံးပြုတယ်။ သူ့အမှားကို ဝန်ခံဖို့လည်း အဆင်သင့်ပဲ။ ဆိုပါတော့ သူက ဒီကြောင့်မို့ ဖြစ်တာ ၊ ဒီကြောင့်မို့ ဖြစ်တာ မဟုတ် ဘူးဆိုတာကို ဝန်ခံဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ လွတ်လပ်ရေးလှုပ်ရှားမှုမှာ နိုင်ငံရေးမရင့်

ကျက်သေးတဲ့ စစ်ဗိုလ်တွေလည်း ပါဝင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ လူငယ်စစ်ဗိုလ်တွေက ဂျပန် ဖက်ဆက်တွေဆီကနေ အကူအညီရဖို့အတွက် အားကိုးတကြီး မျှော်လင့်ခဲ့ကြတယ်။ အဲပေမဲ့လို့ ဖေဖေက အလျှင်အမြန် သင်ယူနိုင်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ နိုင်ငံရေးနည်းနဲ့ အခြေရှာ မှသာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက် ဘဲ လွတ်လပ်ရေးရဖို့အတွက် အကောင်းဆုံးနည်းဖြစ်တယ် ဆိုတာကို သိပြီး အဲဒီအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ခဲ့တယ်။

အဲရုကိုယ်အဲရု ဂန္တီစတိုင်နဲ့ နိုင်ငံရေးသမားအဖြစ် စဉ်းစားဖူးလား။ အဲမှ မတုတ် အဲရုချဉ်းကပ်နေတဲ့ အကြမ်းမဖက်နိုင်ငံရေး လမ်းစဉ်က ဗုဒ္ဓဘာသာကို သဘော ပေါက်နားလည်ရာကနေ ရလာတာလား။

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဂန္တီဝါဒီ နိုင်ငံရေးသမားအနေနဲ့ရော၊ ဗုဒ္ဓဝါဒီနိုင်ငံရေးသမား အနေနဲ့ရော မစဉ်းစားမိဖူးပါဘူး။ ကျွန်မက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။ ကျွန်မကို ဗုဒ္ဓလမ်းစဉ်တစ်ခုလုံးက လမ်းညွှန်သင်ပြထားတာ။ ကျွန်မဘဝတလျှောက်လုံး ဗုဒ္ဓဝါဒနဲ့အသား ကျလာတာ။ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းခဲ့ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို ကျွန်မလေးစားတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ မူဝါဒတွေ ဆောင်ရွက်ချက်တွေကနေ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ တချို့စွမ်းရည်သတ္တိတွေကလည်း ကျွန်မအပေါ် သိပ်ကို သြဇာလွှမ်းမိုးခဲ့တယ်။ အဲ... ကျွန်မက အကြမ်းမဖက်လမ်းစဉ်ကို တသက်မတ်တည်း စွဲကိုင်ခဲ့ရတဲ့ အခြေခံအကြောင်းကတော့ ဒီလိုရှင် အကြမ်းဖက်နည်းက လက်နက်နဲ့ပဲ နိုင်ငံရေးအခြေအနေကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင် တယ်ဆိုတဲ့ အစဉ်လာတစ်ခု ဆက်လက် တည်တံ့ခိုင်မြဲစေနိုင်တယ်။ အဲဒီအစဉ်အလာကြီးက ပွားနေတယ်လို့ ကျွန်မီ ထင်မြင်ယူဆမိလို့ပဲ။

NLD ဗဟိုကော်မတီဝင်တွေထဲမှာ အဲရုနဲ့ရင်းနှီးတဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်စက်တွေက စစ်ဗိုလ်ဟောင်းတွေနော်... အများစုက တိုက်ပွဲ သမိုင်းရှည်ကြီးမှာ အဓိကကျတဲ့ အခန်းကဏ္ဍတွေကနေ ပါဝင်ခဲ့ကြပြီးမှ အလုပ်ပြုတ်ခံရ၊ အငြိမ်းစား ပေးခံကြရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ။ နိုင်ငံရေးပြဿနာကို အောင်မြင်အောင် ဖြေရှင်းတဲ့အခါ အကြမ်း မဖက်နည်းကို အသုံးပြုတဲ့ အဲရုရဲ့ ခိုင်မာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သဘောပေါက်လက်ခံ

နိုင်အောင် သူတို့အနေနဲ့ ကြိုးစားရကောင်း ကြိုးစားရနိုင်တယ်။ ဒီတော့ သူတို့ လက်ခံအောင် ရှင်းပြရတာမျိုးရော ရှိလားဗျာ...

ကျွန်မအတွက်တော့ အရမ်းကို လက်တွေ့ကျတယ်ရှင်... ဒီနိုင်ငံထဲမှာ ခိုင်မာအား ကောင်းတဲ့ ဒီမိုကရေစီအစဉ်လာတစ်ရပ်ကို တည်ထောင်ချင်တယ်ဆိုရင် အောင်မြင်နိုင်တဲ့ အခြေခံမူတစ်ရပ်ကတော့ ပြည်သူတွေရဲ့ ဆန္ဒကို မဲစနစ်နဲ့ ရယူပြီး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနဲ့ နိုင်ငံရေး ပြောင်းလဲပစ်နိုင်ပါတယ်။ လက်နက်အင်အားသုံးပြီးတော့ ပြောင်းလဲပစ်တာမျိုးကို လက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒီမိုကရေစီ လိုချင်တယ်ဆိုရင် မူဝါဒနဲ့အညီ လုပ်ပြရမယ်။ နိုင်ငံရေးမှာ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ဖို့လည်း လိုအပ်တယ်။

အိီရုက နိုင်ငံရေးပေါ်လစီနဲ့ ပတ်သက်လာရင် တသမတ်တည်းပဲလို့ ပြောနိုင်မလား။

အင်အားဆိုတာ အမှန်တရားပဲဆိုတဲ့နေရာမှာ စနစ်တစ်ခုကို ပြောင်းလဲပစ်ချင်တယ် ဆိုရင် အမှန်တရားဆိုတာ အင်အားပဲလို့ သက်သေပြဖို့ အမှန်တရားလို့ ယူဆထားတာကို။ ရယူဖို့အတွက်တော့ အင်အားကို အသုံးမပြုနိုင်ဘူး။ အမှန်တရားဆိုတာ အင်အားပဲဆိုတာကို တော့ အခိုင်အမာပြောနေရတယ်။ ကိုယ်က အဲလိုမျိုးပြောပြီး ပြည်သူတွေကို မလှည့်စားရဘူး။ ၁၉၈၉ ခုနှစ်က ကျွန်မ အင်းလေးကိုသွားတော့ အဲဒီက ရဟန်းတစ်ပါးက ကျွန်မကို ပုံပြင် တစ်ပုဒ် ပြောပြတယ်။ အိီရု ဦးဖိုးစိန်ကို ကြားဖူးမှာပေါ့။ ဦးဖိုးစိန်က နာမည်ကျော် ဇာတ်မင်း သားကြီးလေ။ ဦးဖိုးစိန်ဇာတ်ထဲမှာ ပြဇာတ်မထွက်ခင် ပြက်လုံးထုတ်ရတဲ့ လူရွှင်တော် တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက ဒီလိုပြောတယ်။ ဇာတ်မင်းသားကြီးခင်ဗျား... ဟောဒီပရိသတ် ထဲမှာ ဘယ်သူမှ မင်းသားကြီး ကသလိုမျိုး မကတတ်ပါဘူး။ အိီပေမဲ့လို့ မင်းသားကြီး အကများသွားရင်တော့ အိီကများမှန်းမသိတဲ့သူ မရှိဘူးတဲ့။ နိုင်ငံရေးမှာလည်း ဒီလိုပဲရွှင် ... ပြည်သူတွေက နိုင်ငံရေးကို စိတ်ပါချင်မှ စိတ်ပါမယ်။ စိတ်ဝင်စားချင်မှ စိတ်ဝင်စားမယ်။ အိီပေမဲ့လို့ ကိုယ့်ခြေလှမ်းမှားတာနဲ့ အိီမှမဟုတ် ရှေ့နောက်မညီတာနဲ့ သူတို့က သိနေကြမှာပဲ။

အိီရု သန္တာန်မှာ အကြမ်းမဖက်ရေးဝါဒက ထွန်းပိုးနေတဲ့အချိန်မှာ တစ်ကမ္ဘာ လုံးမှာတော့ အကြမ်းဖက်ရေးနဲ့ဆက်စပ်ပတ်သက်နေတာတွေကို ပြောနေကြ တယ်လို့ရော မခံစားမိဘူးလား။ အမိတ်တိုက်ကြီးထဲမှာ လင်းလက်နေတဲ့ ကြယ်စင်

တစ်ဝင်းလို့ရော မခံစားရဘူးလား။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ခေါင်းဆောင်တွေက ယေဘုယျ အနေနဲ့ တောသလို့ ယုံကြည်ထားကြတယ်ဗျ... အင်အားဆိုတာ အမှန်ပဲ။ ပို အင်အားကြီးသူကပဲ နောက်ဆုံးတော့ အောင်ပွဲခံသွားတယ်။

လက်နက်တွေက ပြောင်းလဲပစ်ဖို့နည်းလမ်းပဲလို့ မယုံကြည်သူက ကျွန်မတစ် ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ဒီပေမဲ့ ဒီလိုရှိတယ်ရှင် ... ကမ္ဘာမှာရှိသမျှ လက်နက်တွေအပေါ် တကယ်အာရုံစွဲနှစ်နေတယ်ဆိုရင်တော့ ဝေရတ်တောင်ထက်တောင် အများကြီးပိုမြင့်သွားနိုင်တယ်။ မဟုတ်ဘူးလား။

ဒီကမ္ဘာပိုလ်ပေါ်မှာ နျူကလီးယားလက်နက်ပုံကြီး ဖြစ်လာအောင် လုပ်မယ့် အကြောင်း တွန့်တော်အရိပ်အမြှက် ကြားထားတယ်။ ဒေါ်ရအနေနဲ့ TNT ထဲကို နျူးကလီးယားထိပ်ဝှေးအတောင်း အထည်ဖော်ရတယ်ဆိုရင် လကမ္ဘာအထိ ထရိုင်း ကားတွေနဲ့ ဆက်တိုက်ရောက်သွားနိုင်တယ်နော်...

လူတွေက ဘာလို့များ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ထုတ်ပြီး ဒီလောက်များပြားလှတဲ့ အချိန်တွေ ဝှမ်းအင်တွေကို ဖြန့်တီးနေကြတာလဲလို့ ကျွန်မတော့ အံ့အားသင့် မိတယ်။

နဝတသုံးနေတဲ့ လက်နက်တွေက ဘယ်ကနေလာတယ်ဆိုတာ ဒေါ်ရ သေသေချာချာ သိလား။

စစ်အစိုးရက တရုတ်ကနေ လက်နက်တွေအများကြီးဝယ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မသိတယ်။ အဲ ... တခြားနေရာတွေကလည်း လက်နက်တွေဝယ်တာ ရှိမှာပေါ့ရှင် အရင်တုန်းက ကော့ရှားဟာလတောင် ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ နဝတ ထိပ်ပိုင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဟာ ဥရောပတိုက်အပါအဝင် ကမ္ဘာပတ်ပြီး လက်နက်ဝယ်နေကြတယ်တဲ့။

ဒီမိုကရေစီကြိုးပမ်းမှုရဲ့ အခြေခံအုတ်မြစ်အနေနဲ့ ဒေါ်ရကိုယ်ကိုယ် ဒေါ်ရ အားပေး ဖို့နဲ့ တခြားသူတွေသတ္တိရှိလာစေဖို့အတွက် ဒေါ်ရ ပြောပြနိုင်တဲ့ အဓိကစိတ် အရည်သွေးတွေက ဘာတွေလဲဗျ...

အဲဒီထဲမှာ ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ ကျွန်မသဘောကျတာကတော့ အပြင်ပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ နိုင်ငံရေးစနစ်တစ်ခုက ကျွန်မနေ့စဉ်ဘဝကို ချည်နှောင်ထားတာလဲဆိုတာ ပြည်သူတွေ သိမြင် သဘောပေါက်တာကို ကျွန်မသဘောကျတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မက နိုင်ငံရေးကိုရော အာဏာပိုင်တွေလုပ်စေချင်တဲ့ စူးစိုက်မှုကိုရော မသိနိုင်ရ မှာလဲ။ ကျွန်မတို့ နေ့စဉ်ဘဝမှာ ဒီမိုကရေစီကြိုးပမ်းမှုလုပ်နေရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ပြည်သူတွေကို သဘောပေါက်နား လည်စေချင်တယ်။ ဒီမိုကရေစီကို ရွှေ့ပြောင်းပစ်လို့ မရဘူး။ ဒီမိုကရေစီရဖို့ဆိုတာ အားမှ၊ သဘောကျမှ လုပ်ရမယ့် အလုပ်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ တချိန်လုံးလုပ်နေကြရမှာ။ ဘာလို့လဲဆို တော့ ဒီမိုကရေစီက ကိုယ့်ဘဝကို တချိန်လုံး အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိနေလို့ပါပဲ။ နိုင်ငံတစ်ဝှေ့ စနစ်ကို ကိုယ့်ရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝနဲ့ ဘယ်လိုမှ ခွဲခြားပစ်လို့ မရနိုင်ဘူး။ အဲဒါကတော့ ဒီမိုကရေစီ လိုချင်တယ်ဆိုရင် အခြေခံရှိရမယ့် စိတ်ဓာတ်ပဲ။ ဒီမိုကရေစီပန်းတိုင်နဲ့ မဝေးဖို့အတွက် ဒီမိုကရေစီ ကျိုးပမ်းနေရင်း သိရမယ့်အချက်ပဲ။ ကျွန်မတို့ နေ့စဉ်ဘဝရှင်သန်ရေးမှာ အခွင့်အရေး တစ်ရပ်ရှိဖို့အတွက် ဒီမိုကရေစီကို ကြိုးပမ်းနေကြရမှာ။ ကျွန်မတို့က ကြောက်စိတ်ကနေ ကင်းဝေးချင်တယ်လေ။ ဒီနေ့ အများအားဖြင့် လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ဘဝနဲ့ ဖျော်ရွှင်နေကြသူတွေ ရှိတယ်။ အ... အဲဒီလုံခြုံစိတ်ချရတဲ့အနေအထားက သူတို့က ဘယ်တော့မှား ခွဲခွဲသွားမယ် ဆိုတာ လုံးဝမသေချာလှဘူး။ ကျွန်မတို့ သူများတွေကို ဒုက္ခပေးသမျှ လုံခြုံရေးအဓိပ္ပါယ် ဆိုတာ ရှိကို ရှိရမယ်။ ကျွန်မတို့အချင်းချင်း ဒုက္ခပေးနိုင်အောင် ရေးဆွဲထားတဲ့ ဥပဒေတွေကို မချိုးဖောက်သမျှ လုံခြုံမှု ရှိနေရမယ်။ ကျွန်မတို့အသိထဲမှာ လုံခြုံမှုရှိရှိနဲ့ အနားယူသင့်တယ်။ ဒါမှ ကျွန်မတို့ကိုယ်ကိုယ် ကျွန်မတို့ ဒုက္ခပေးနိုင်မှာ။ အဲဒီအာဏာပိုင်တွေက ကိုယ့်ကိုယ် အလုပ်ကနေ ရွှေ့ပစ်လို့မရှိဘူး။ ကိုယ်အိမ်ကိုယ်ရာကနေ ကန်ထုတ်ပစ်နိုင်ဘူး။ ထောင်ထဲ ကို အတင်းထိုးမသွင်းနိုင်ဘူး။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အဲလိုအလုပ်မျိုးတွေအတွက် ဝရမ်း ထုတ်မထားရင် ကိုယ်က တရားဝင်ပြီးသားပဲ။

နဝတက ရပ်ကွက်တွေ ၊ အိမ်တွေကနေ ပြောင်းပစ်လိုက်တဲ့ ပြည်သူတွေကို ပိုပြီး နှစ်သက်စွယ်ကောင်းတဲ့ နေရာတွေဆီ ဖို့ပေးဖို့ စိုးရိမ်နေပုံရတယ်။ ၁၉၉၀ ထုတ် နယူးဂျော့ခ်တိုင်းသတင်းစာက တောသလို မှတ်တမ်းတင်တာတယ်။ အာဏာပိုင်

တွေက ရန်ကုန်တစ်မြို့တည်းကပဲ ပြည်သူပေါင်းငါးသိန်းကျော်ကို အတင်းအဓမ္မ နေရာရွှေ့ပြောင်းပစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီပြည်သူတွေက မြို့သစ်တွေကို လက်မခံကြဘူး။ အဲဒီမြို့သစ်ဆိုတဲ့ နေရာတွေက ငှက်ဈားပိုးရှိတဲ့ ရေတွေလွှမ်းနေတဲ့နေရာတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ကြည့်ရတာကတော့ တစ်နိုင်ငံလုံး ဒီလိုပဲ ဖြစ်ပုံရပါတယ်။ ဒီနေ့တော့ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်သွားနေတယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြကြတယ်။ နဝတက ပြည်သူ တွေရဲ့ အိမ်ခြံမြေတွေကို ပြောင်းရွှေ့သိမ်းပိုက်ပစ်လိုက်ရတဲ့ နောက်တွယ်မှာ ဘာများရှိလဲဆိုတာ ဇော်စု ရှင်းပြပေးပါအုံး။

နဝတက အိမ်ရာစီမံကိန်းတွေလုပ်ဖို့ စဉ်းစားမိတိုင်း ပြည်သူတွေကို သူတို့ နေရာက နေ ရွှေ့ပစ်လိုက်တာပဲ။

အဲဒီပြည်သူတွေမှာ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိတော့ဘူးလား။

မရှိဘူး။ ပြောဖို့အခွင့်အရေးဆိုတာ ပြည်သူတွေမှာ မရှိဘူး။

အဲဒီကြောင့်မို့ အာဏာပိုင်တွေက မင်းတို့ ... ဒီနေ့ ဒီနေ့မှာ မင်းတို့အိမ်တွေကနေ ပြောင်းကြလို့ ရိုးရိုးလေးပဲ ပြောလိုက်တာပေါ့။

အဲဒါအမှန်ပဲရှင်...

သူတို့ဘယ်ရောက်သွားကြလဲ...

အများစုကတော့ ကွင်းမြင်ကြီးထဲရောက်သွားပြီး တဲတွေ ထိုးနေကြရတယ်လို့ ပြောပြကြတယ်။

ဒီနေ့ အဲဒါက ဘယ်လောက်ကျယ်ပြန့်နေပြီလဲဗျ...

တစ်နိုင်ငံလုံးပဲလေ...

ဒီလိုဖြစ်ရတဲ့အကြောင်း ပြောပြပါအုံးဗျ...

အတင်းအကြပ် ရွှေ့ပြောင်းခံရတဲ့ နေရာတွေမှာ တိုးရစ်တွေအတွက် ပိုပြီး ဆွဲဆောင်မှု ရှိတဲ့ နေရာတွေလုပ်ဖို့ ကြည့်လို့ ရှုလို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဖန်တီးကြမှာပေါ့။

အမေရိကန်အစိုးရက ဘိန်းဘုရင်လို့ နာမည်ကျော်ကြားလှသိများတဲ့ ခွန်ဆာကို ဝမ်းပေးရင် အမေရိကန်အီလာဒစ်သန်း ဆုချမယ်လို့ ကြော်ငြာထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိရတယ်။ ခွန်ဆာက ခန့်မှန်းချေအနေနဲ့ ဘိန်းဗြူ ၆၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက် ကို ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံး ပြန့်ပြူးပေးနေသူ။ မကြာခင်ကပဲ နဝတက ခွန်ဆာနဲ့ပတ်သက် နေတာကို ဖြတ်တောက်ပစ် လိုက်တယ်။ အပေမဲ့လို့ ဆက်စပ်မှုသဘောလေးတွေတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ရှိနေသေးတယ်။ ကျွန်တော်က ဘာကိုဦးတည်ပြီး မေးနေတာလဲ ဆိုတော့ လက်နက်ကိုင်ထားတဲ့အနေအထားနဲ့ ခွန်ဆာရဲ့တပည့် စစ်သားပေါင်း တစ်သောင်းသုံးထောင်လောက်ကို နဝတပိုင်ရုပ်မြင်သံကြားမှာ နေ့တိုင်း တွေ့နေရ တယ်။ အဲဒါရင် တန်တစ်သောင်းလောက်ရှိတဲ့ ဘိန်းဗြူတွေက ဘယ်ရောက်သွား လဲဗျ...။

အဲဒီဘိန်းဗြူတွေ ဘယ်ရောက်သွားလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေနိုင်လောက်တဲ့ အိုင်ဒီယာ ကျွန်မမှာ လုံးဝမရှိပါဘူးရှင်... စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့။ ပေါ်လာကောင်း ပေါ်လာနိုင်ပါတယ်။

နဝတက ခွန်ဆာလို ဘိန်းဘုရင်မျိုးကို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် မပေးနိုင်ဘူး ဆိုတာ ရိုးရိုးသားသား တုတ်ရဲ့လားဗျ... ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ဒီလူတွေက မိုရိုဂါက ဘိန်းလှောင်ကောင်းဘွိုင်လုပ်သလိုမျိုး လုပ်နေမှာမို့လို့ ပြောနေရတာ။

ကောင်းပါပြီရှင် ... ခွန်ဆာရဲ့ ငါတ်ပုံပြင်ပေးမှာပေါ့။ သူ့ကြည့်တော့ သူ့အာဇာနည်အတွက် စိုးရိမ်နေပုံရောပေါက်ရဲ့လားရှင်...

ကျွန်တော်သူ့ကြည့်ရတာကတော့ ဖျော်ပွဲစားထွက်နေတဲ့ ပုံမျိုးပေါက်နေတယ်။

သေချာတာပေါ့ရှင်... သူက ဘာကိုမှ ကြောက်ရွံ့နေပုံမရဘူး။ သူက နဝတဝန်ကြီး တွေ့ ဗိုလ်ချုပ်တွေနဲ့ တတန်းတည်းနေရာ ရထားတယ်။ သူက ဘာဆိုဘာကိုမှ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမနေတဲ့လူလို ဖြစ်နေပုံရတယ်။

တခါတုန်းက နဝတက ကျွန်တော်ကို မိုက်မိုက်မဲမဲ ကျော့ခဲ့တာလို့ ထင်တာပဲ။ ဒီပုံနဲ့တော့ သူတို့တွေ ပြည်သူ့ကြားထဲ ရောက်လာမယ်လို့ ကျွန်တော်တော့

စိတ်ကူးကြည့်လို့ မရဘူး။

သူတို့တွေ တကယ်စိုက်ခဲကြသလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းဟောင်းကြီးဘက်ကို ပြန်ရောက် သွားပြီနော်... သူတို့နောက်ကွယ်မှာ နက်နဲတာများ ရှိနေလား မသိဘူး။ ရှင်ရော ဘယ်လို ထင်လဲ... ပြောပါဦးရှင်... သူတို့တွေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဆိုးတဲ့စိုက်တဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နေကြတာလဲလို့ လူတိုင်းက တကယ်ကို နားမလည် နိုင်ဖြစ်နေကြတယ်။

NLD အနေနဲ့ ပြန်မာပြည်ထဲက မူးယစ်ဆေးဝါးပြဿနာတွေကို ဘယ်လို ဖြေရှင်းနိုင်မလဲ။ အမေရိကန်တရားခွင်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် အမေရိကန်က လွှဲအပ်ထားတာကို ဒေါ်ရတ အာမခံချက်ပေးနိုင်မလား။

မူးယစ်ဆေးဝါးပြဿနာကို ဘယ်နည်းနဲ့ အမြစ်ပြတ်သုတ်သင်ဖို့ ကျွန်မတို့ ကြိုးစားသွားမယ်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောပြချင်လို့ မူးယစ်ဆေးဝါးအကြောင်း ပြောရအောင်လားရှင်... တကယ်တော့ ဘိန်းစိုက်သူတွေက ချမ်းသာသူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ဘိန်းစိုက်ရတာလဲဆိုတော့ သူတို့မှာ တခြားဝင်ငွေ မရှိဘူးလေ... တခါ ဘိန်းစိုက်ဖို့ ဖိအားပေးနေကြတဲ့ ဘိန်းမှောင်ခိုသမားတွေကိုလည်း ကြောက် ကြရသေးတယ်။ ကျွန်မတို့က သူတို့ကို တခြားဝင်ငွေရမယ့် အရင်းအမြစ်တွေ စီစဉ်ပေးနိုင်ရင် သူတို့ ဘိန်းဆက်စိုက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေအားလုံး သဘောပေါက်နားလည်ဖို့က အဓိကပဲ။ ဘိန်းဆက်မစိုက်ဘဲ ဘာလုပ်ရင် သူတို့အတွက် ကောင်းမယ်ဆိုတာ သူတို့တွေ နားလည်ဖို့လိုတယ်။ ဘိန်းမစိုက်နဲ့ လို့ ပြောနေရုံနဲ့တော့ သူတို့တွေ ယုံကြည်လက်ခံလာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့က သူတို့ကို ဘိန်းစိုက်တာ ရပ်အောင်တယ်လို့ နားလည်အောင် ပြောပြချင်တယ်။ ကျွန်မတို့ NLD မှာ ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရမ်းကို ယုံကြည်စိတ်ချရသူတွေ ရှိတယ်။ ကျွန်မတို့က သူတို့ကို ဘိန်းစိုက်စရာ မလိုတော့ဘူးလို့ သဘောပေါက်နားလည်အောင် လုပ်ပြချင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ကျွန်မတို့က သူတို့ကို လက်တွေ့ကျကျအကူအညီတွေပေးမယ်။ ဘိန်းစိုက်စရာ မလိုတော့ ဘူးဆိုတဲ့ အသိမျိုး ခေါင်းထဲရောက်သွားအောင် ရိုက်သွင်းပေးမယ်။

ကျွန်တော်တို့ သိရသလောက်တော့ အလေ့အထတွေက အရမ်းကို အမြစ်စွဲ သွားပြီ။ အတော်ကြီး အချိန်ယူရမှာပေါ့နော်...

အချိန်တော့ ယူရမှာပေါ့။ အိပ်ပွဲလို့ လူတွေ ထင်နေသလောက်တော့လည်း ယူချင်မှ ယူရမှာ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီခေတ်က နိုင်ငံတကာ ဆက်သွယ်ရေးလမ်း၊ ကြောင်းတွေက နေတော်လှန်နေတဲ့ ခေတ်ပြစ်တယ်ဆိုတာကိုလည်း မမေ့နဲ့အုံးလေ... တကယ်ကို ကြီးစားမယ် ဆိုရင်၊ အဲလိုလုပ်ဖို့ တကယ်ကို ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ဆိုရင် ပြည်သူတွေကို ပြတ်လမ်းကနေ အမြန်လုပ်ပေးနိုင်တယ်။

ခွန်ဆာနဲ့ပတ်သက်လို့ရောဗျ...

ကျွန်မတို့ အရမ်းကို သတိကြီးကြီးနဲ့နဲ့ သွားရလိမ့်မယ်။ ကျွန်မတို့က လက်ရှိအုပ်ချုပ်နေတဲ့ အစိုးရမတုတ်ဘူးလေ... သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှလုပ်လို့ရတဲ့ အနေအထား မရှိသေးဘူး။ ဆန္ဒစောပြီးချတဲ့ မှတ်ချက်တွေကိုလည်း ကျွန်မတို့ မယုံဘူး။

ဒီမိုကရေစီကို တုန့်ခိုင်းလို့ မရအောင် ဘယ်လိုမျိုး ဝံ့ဖော်မယ်လို့ စဉ်းစားထားလဲ...

မသိသေးဘူးရှင်... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ ဒီမိုကရေစီက စကို မစရသေးဘူး။ အဲ ... ကျွန်မထင်တာကို ပြောရမယ်ဆိုရင် မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီက ပိုပြီးမေတ္တာ၊ ကရုဏာ အားကြီးတဲ့ အသွင်အပြင်နဲ့ ဒီမိုကရေစီ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ ပိုပြီးသိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ ဒီမိုကရေစီပေါ့ ... မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီက ပိုပြီးအားကောင်းလို့ ပိုပြီးသိမ်မွေ့နူးညံ့သွားတာ။

အရင်းရှင် ဒီမိုကရေစီပုံစံမျိုးနဲ့ ပေါ်လာနိုင်လား...

ကျွန်မတို့က အရင်းရှင်ဒီမိုကရေစီပုံစံမျိုးနဲ့ ဘယ်တော့မှ စဉ်းစားမထားဘူး။ ဒီမိုကရေစီကို အရင်းရှင်ပါးရဲ့ အစိတ်အပိုင်းအဖြစ် လုပ်သင့်တယ်လို့ ကျွန်မတို့ မမြင်ဘူး။ ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ပြည်သူ့ဆန္ဒပဲလို့ ကျွန်မ ယူဆတယ်။ ဒီမိုကရေစီဆိုတာ အရင်းရှင်ပါးကို ခွင့်ပြုနိုင်တဲ့ အခြေခံစီးပွားရေး လွတ်လပ်မှုအပါအဝင် တကယ့်အခြေခံ လွတ်လပ်မှုတွေ ရှိတာကိုဆိုလိုတယ်။ အဲလိုပြောတော့ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေးလိုမျိုး နိုင်ငံရဲ့ တခြားလို အပ်ချက်တွေအတွက် တာဝန်မရှိတော့ဘူးလို့ ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူးနော်...

ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ဘုန်းတော်ကြီး ဒလိုင်လားမားက တရုတ်တွေ သူပြည်သူတွေအပေါ် လုပ်နေတာတွေကို အွန်လိုင်းကနေ အမိန့်ရှိထားတယ်ဗျ... လူမျိုးတုံး သတ်ဖြတ်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုမျိုး ဖြစ်နေပြီး အချိန်တောင် ကုန်နေပြီတဲ့။ ဘုန်းတော်ကြီးက ဆက်ပြော ပါတယ်။ တရုတ်က ဒီတိစ္ဆာကို ဆက်လုပ်နေရင် တိဗက်တွေကို ကယ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ မြန်မာနိုင်ငံကိုလည်း အဲလို ပြောလို့ ရနိုင်မလား ခင်ဗျ... အချိန် ကုန်နေပြီလား ... အချိန်ကို ဘယ်နည်းနဲ့ ကန့်သတ်မလဲ...

မဟုတ်သေးဘူး...အဲလိုပြောတာ မမှန်ဘူး ... ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ကို မကန့်သတ်နိုင် ရမှာလဲ...

ပြည်သူတွေတာ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ကြောက်စိတ်တွေ ပိုဝင်လာနိုင် တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်ကလို အုံကြွမှုကြီး တစ်ခါ ပြန်ဖြစ်လာနိုင်တယ်။

ဒီမိုကရေစီရပို့အတွက် ပြည်သူတွေ အသင့်ဖြစ်နေတာက အကန့်အသတ် တစ်ခု အမြဲရှိနေတယ်ဆိုတာပါပဲ။ ပြည်သူတွေက သူတို့မကျေနပ်တာတွေကို ဆန္ဒပြပြီး ဖော်ပြ လိမ့်မယ်လို့ချည်း ပြောနေတာမဟုတ်ဘူးနော်။ အဲ... ပြည်သူတွေက မတရားတာကို အမြဲတမ်းဆက်ပြီး လက်ခံနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။

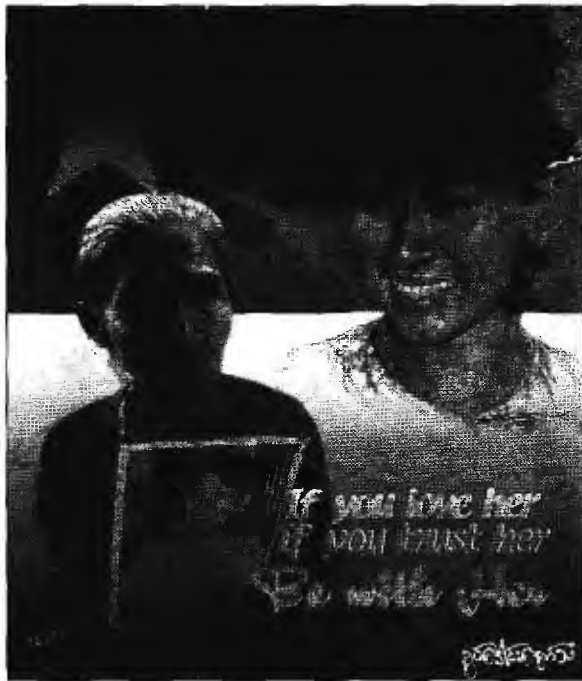
* * * * *

သုန်းတော်ကြီး ဒီလိုင်းထားမားတ
လူသားထုတစ်ရပ်လုံးအပေါ်မှာထားတဲ့
တကယ့်တွေ့တရားကို
ကျွန်ုပ်တို့တ
အားပေးမြှင့်တင်ပေးသင့်တယ်လို့
အမိန့်ရှိတယ်။

အခန်း - ၇

သုတော်စင်တွေရဲ့ လုပ်ရပ်

↓ မေတ္တာကို တန်ဖိုးထားကြတဲ့
ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးက ပြည်သူတွေကို
ကျွန်မသိပါတယ်။
သူတို့အပေါ် အန္တရာယ်မပေးဘဲ
နှလုံးသားကို ဖွင့်ထားတယ်ဆိုရင်
တခြားသူတွေလည်း ချစ်တတ်ပါတယ်ဆိုတာ
လက်ခံဖို့ ပိုပြီး အဆင်သင့် ဖြစ်သွားမယ် ... ↑

အခန်း - ၇

သူတော်စင်တွေရဲ့ လုပ်ရပ်

သုန်းတော်ကြီး ဒေလင်းလားမားက အွန်လိုင်းကနေ တောဒီစကားကို အမိန့်ရှိ
 လိုက်တာလို့ ကျွန်တော်တွေ ထင်တာပဲ။ ဘာတဲ့ ... လူသားထုတစ်ရပ်လုံး အဖော်မှာ
 ထားတဲ့ တကယ့်မေတ္တာတရားကို ကျွန်ုပ်တို့က အားပေးမြှင့်တင်ပေးသင့်တယ်တဲ့။
 ခံစားနာလည်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လှပနှစ်သက်စွဲမက်စရာလေးတွေလည်း ရှိပါ
 သေးတယ်။ အဲ... ဒီက နိုင်ငံခြားနဲ့ သွားတူနေတယ်။ Auschwitz နဲ့ လူသတ်
 စခန်းက ပုံရိပ်တွေ၊ ပိုပေါ့ရဲ့ လူသတ်ကွင်းကြီး တစ်ခုလုံး ပြည်နှုတ်နေတဲ့ လူဦးခေါင်း
 ခွံချင်း ပွတ်တိုက်သံတွေ။ Rwandan Hutus က အပိုင်းအပိုင်း ခုတ်ထစ် ခံထား
 ရတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အပိုင်း အစတွေ၊ ဆားဘီးယန်း မုဒိမ်းစခန်းတွေက အမျိုး သမီး
 တွေရဲ့ အော်တန်သံထွေကို ကျွန်တော် ကြောက်ကြောက်နဲ့ မြင်ယောင်ကြည့်တဲ့
 အခါ ကျွန်တော်နှလုံးသားမှာ ပိတ်ပိတ်ရုံးသွားတယ်။ ဒီလိုရက်စက် ကြမ်းကြုတ်
 မှုမျိုးတွေကို လူသားတွေက ကျူးလွန်ခဲ့ကြတာကို ကျွန်တော်အံ့အားသင့်နေမိတယ်။
 သူတို့က သူတို့ကိုသူတို့ပဲ လူလိုထင်နေကြတာက အရမ်းကို တုန်လှုပ်စရာကောင်း
 လှတယ်။

ရယ်စရာ တာသတွေ ဖြစ်နေတာပေါ့...

ဟုတ်တယ်... ကျွန်မတို့က ဘာကိုမှ မခံစားခဲ့ကြဘူး။ ဒါ့ကြောင့်မို့ သတင်း ထောက်အများကြီးက မေးခဲ့ကြတာပေါ့... ဒေါ်စုကို နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ကနေ လွတ်လိုက်တဲ့ အခါ ဒေါ်စု ဘယ်လိုမျိုး ခံစားရလဲတဲ့။ ကျွန်မ ဘာမှ မခံစားရဘူးလို့ပဲ ပြောခဲ့တယ်။ (ရယ်ရင်း) ကျွန်မ တစ်ခုခုတော့ ခံစားသင့်တယ်ဆိုတဲ့ ခပ်ငါးငါး အိုင်ဒီယာတော့ ရှိခဲ့တာပေါ့။ အဲ... တကယ်ကို ခံစားမှုရှိအောင် ကျွန်မ အခု ဘာလုပ်သင့်လဲ။ ကျွန်မ တဝင်ခိုက်ခဲ့လား။ ဒါမှမဟုတ် ဖျော်ခဲ့လားဆိုပြီး ဂျာနယ်လစ်တစ်ယောက်က မေးပြန်တယ်။ အဲဒါတွေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်မ တစ်ရက်တော့ လွတ်မြောက်သွားပြီဆိုတဲ့ အသိကတော့ ကျွန်မမှာ အမြဲတမ်း ရှိနေတယ်။ အဓိက အချက်ကတော့ အခု ကျွန်မ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာပဲလို့ ကျွန်မ ပြောပြခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ အများစုက ကျွန်မ အဲလိုပြောတာကို မယုံကြဘူး။

ဟုတ်တယ်... ဒေါ်စုက ဆန္ဒတို့ ထိန်းချုပ်ထားတာလို့ သူတို့ ယူဆပုံရတယ်။
သေချာတာပေါ့ ... (ရယ်ရင်း) အရမ်းထူးဆန်းတယ်နော်...

ဒေါ်စုက နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ကနေ လွတ်မြောက်လာပြီး ဘာမှမခံစားရဘူးလို့ ပြောတုန်းက ပြီးခဲ့တာတွေက ပြီးသွားပါပြီလို့တောင် အရိုးရှင်းဆုံးပြောခဲ့တာနော်...
အတိတ်ကို မေ့နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ အနာဂတ်ကို ပိုကောင်းအောင် တည်ဆောက်ဖို့အတွက်ပဲ အတိတ်ကို ခံစားသင့်တယ်။

ဒေါ်စုနဲ့ ဒေါ်စုရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကို တွင်းတူးမြေမြှုပ် သပြေတ သူ ၊ ဒါမဟုတ် ဒေါ်စုတို့တွေ နှုပေ ၊ ဒဏ်ပေခံနိုင်လောက်အောင် လုပ်ခဲ့သူ သားကောင် တွေအကြောင်း တွေးပြီး သူတို့အပေါ် ရက်ရက်စက်စက် ယုတ်ယုတ်မာမာ လုပ်ပစ် ချင်စိတ် မပေါ်ပေါက်ဘူးလား။

ဟုတ်ပါတယ်။ အမှန်စာရားနဲ့ ပြန်လည်ရင်ကြားစေဖို့အကြောင်း ပြောနေရလို့ ဒီအကြောင်းကို ပြောနေကြရတာ။ ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ အဲဒီဒုက္ခခံစားခဲ့ရတာတွေကို အသိအမှတ်ပြုဖို့လိုမယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ အတိတ်ကဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ဖျောက်ဖြတ်ပစ်လို့ မရနိုင်ဘူးလေ... တကယ်လို့ ဖျောက်ဖြတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရင် အမှန်တကယ် ဒုက္ခခံစားခဲ့

ရသူတွေရဲ့ သန္တာန်မှာ အနယ်လိုင်နေတဲ့ မကျေမချမ်းမှု အပိုင်အခဲကြီးကို အမြဲတမ်း တည်နေအောင် လုပ်ပေးသလိုမျိုး ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ သူတို့တွေ ဘာခုကွဲမှ မခံစားရခဲ့သလို၊ ဘာမှ အနှိပ်စက်အညှင်းဆဲမခံခဲ့ရသလို၊ သူတို့သားတွေ သူတို့အဖေတွေ မသေခဲ့ရသလို သူတို့ခံစားခဲ့ရတဲ့ ခုကွဲတွေကို တူးမြှုပ်ပစ်လိုက်တယ်လို့ သူတို့တွေ ခံစားသွားရပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ခံစားခဲ့ရတဲ့ ခုကွဲတွေက အချည်းနှီးဖြစ်သွားတူးဆိုတဲ့ အသိဉာဏ်ပါတဲ့ ကျေနပ်မှုမျိုး သူတို့ သန္တာန်မှာရှိကို ရှိနေရမယ်။ မတရားလုပ်ခဲ့တာကို ဝန်ခံတယ်ဆိုတဲ့အချက်က မကျေနပ်မှု တပုံတခေါင်းကြီးကို ပြေလျော့သွားစေတယ်။ လူတွေအမျိုးမျိုးရှိတယ်ဆိုတာကို လည်း မမေ့လိုက်နဲ့အုံး။ လူတိုင်းက 'ဟုတ်ကဲ့... ခင်ဗျားတို့ ခံစားခဲ့ရတဲ့ ခုကွဲကို ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်။ ခင်ဗျားအပေါ်မှာရော၊ ခင်ဗျားအဖေ၊ ခင်ဗျားသား၊ ခင်ဗျား သမီးအပေါ်မှာရော ကျွန်တော်တို့ လုပ်ခဲ့တဲ့အမှားကို ကျွန်တော်တို့ ဝန်ခံပါတယ်' လို့ ပြောရင်တောင် အဲဒီအမှား အတွက် တချို့က လက်စားချေချင်နေကြမှာ။ တချို့က အကြိတ်မကျေ ဖြစ်နေကြမှာ။ လုံးဝမမေ့နိုင်သူတွေ အမြဲရှိနေကြမှာပဲ။ ဒီပေမဲ့လို့ ကျွန်မတို့က အာသာတမရှိအောင် အမြဲကြိုးစားနေကြရမှာ။ ချီလီမှာဆို အမှန်တရားနဲ့ ရင်ကြားစေ့ရေးကောင်စီဆိုတာ ရှိတယ်။ တောင်အာဖရိကမှလည်း ဘုန်းတော်ကြီး ဂျက်စမင်တူးတူးရဲ့ လက်အောက်မှာ အဲဒီကောင်စီ ရှိနေပြီ။ ကျွန်မက အဲဒီ ကောင်စီကို အရမ်းယုံကြည်မှု ရှိတယ်။ တရားမျှတမှု မရှိတာကို ဝန်ခံလိုက်တာက အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ အဲဒီမတရားမှုမျိုး ပြန်မဖြစ်အောင် တားမြစ်ရာ ရောက် သွားတယ်။ ပြည်သူတွေက အဲဒီမတရားမှုမျိုးတွေလုပ်ရင် လုပ်တယ်ဆိုတာ သိသွား ကြမှာပဲ။ သိပြီးဖြစ်မှာပဲ။ ရှောင်တိန်းပုန်းအောင်းနေလို့ မရဘူး။

တရားမျှတမှု လိုအပ်နေသေးလို့ အခြေခံလူ့အခွင့်အရေး ရှိတယ်လို့ ဒေါ်စု ယူဆ ပါသလား တဖက်မှာလည်း မိသားစုတစ်စု ဒီမတုတ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက် ခုကွဲရောက်နေရတာကို အတင်းအကြပ် ဝန်ခံခိုင်းသလိုမျိုးများ ဖြစ်မနေဘူးလား။

ဒီအချက်ကို တရားမျှတမှုအတွက် လိုအပ်ချက်တစ်ခုအနေနဲ့ထက် အားရကျေနပ်မှု တစ်ခုအနေနဲ့ စဉ်းစားကြပါစို့... တရားမျှတမှုကို လူ့အခွင့်အရေးအနေနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် ဥပဒေအောက်မှာပဲ တစ်ခုခုလုပ်နိုင်သလိုမျိုး အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုတာ လွှဲမှားသွားနိုင်တယ်။ နိုင်ငံ

အတော်များများမှာ အာဏာရှင်ခေတ် ကျဆုံးသွားပြီး ဒီမိုကရေစီတွေ ဝေပွန်းလာတယ်။ တရားဥပဒေကို ချိုးဖောက်ပြီး ဖြစ်မှုကျူးလွန်သူတွေကို ဆန့်ကျင်ပြီးတော့ တရားဥပဒေ ပြည့်ပြည့်ဝဝရှိဖို့ အမြဲမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ရှင်လည်း တွေ့ရမှာပါ။ အကြောင်းတရားတွေ အများကြီးရှိလို့ အပေးအယူလုပ်ပြီး ညှိစရာတွေတော့ ရှိတာပေါ့။ ဒါ့ကြောင့်မို့ တရားမျှ တမှုအကြောင်း ပြောတယ်ဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်သမျှ တရားရုံးမှာပဲ ဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတဲ့ မှားယွင်းတဲ့ ထင်မြင်ယူဆ ချက်မျိုးနဲ့ တရားမျှတမှုကို ဥပဒေခံမျိုးနဲ့ လုပ်ကိုလုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆမျိုး ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ကျွန်မထပ်ပြီး ပြောချင်တာကတော့ ခံရသူတွေနဲ့ သူတို့မိသားစုတွေကို ကျေနပ်ဖို့အတွက် တစ်ခုခု လုပ်ကိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာပါပဲ။

တလောက ကျွန်တော့် မြန်မာ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောဖြစ်တယ်။ သူတို့က ဆန္ဒပြပွဲကိုဦးဆောင်ခဲ့တဲ့ ဝေ မျိုးဆက် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေ ကိုယ်စား လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကို မေတ္တာရပ်ခံနေတာ။ သူတို့ တောသလို ပြော တယ်ဗျ... ကျွန်တော်တို့ကတော့ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့သလို၊ ရည်ရွက်ချက်တွေ ပြတ်ကျ သွားသလို ခံစားနေရတယ်။ နဝတက ကျွန်တော်တို့ လွတ်လပ်မှု မျှော်လင့်ချက် တွေတို နင်းချေပစ်နေတယ်ဗျ... ကျွန်တော်က ဒီတိစ္ဆာကို မြန်မာပြည်ရဲ့ တိုသက် အထိ ယူသွားချင်တယ်။ ဒီလိုမျိုး စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေကြရတဲ့ ပြည်သူတွေကို အိမ်ထဲက ဘယ်လိုအကြံမျိုး ပေးနိုင်လဲခင်ဗျ...

တခုတည်းသော ကုစားရာကတော့ အလုပ်လုပ်ဖို့ပါပဲ။ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူးလို့ ခံစားရရ မရရ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကိုယ်လုပ်နိုင်တာကို လုပ်နိုင် တယ်လို့ ကျွန်မယူဆတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့တွေဟာ အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ ပါဝင်ကြရမှာ မို့ပါပဲ။ အဲလိုမျိုး ခံစားနေရသူတွေကို မေးချင်တာကတော့ ကိုယ်လုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်တွေကို လုပ်နေသလား ဆိုတာပါပဲ။ ဟုတ်ကဲ့ဆိုတဲ့ အဖြေကို အမှန်အတိုင်းပေးမယ်ဆိုရင် မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့နေတဲ့ ခံစားချက်မျိုး ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။

အဲဒါကို ကျော်လွှားနိုင်ဖို့ စိတ်ဒဏ်ရာနဲ့ အလုပ်ကြားမှာ ကြားတာလတစ်ခုရှိ တယ်ဆိုတာ အတွေ့အကြုံအရ သိရတယ်။ အဲဒါကတော့ ယာယီစိတ်ဓာတ်ကျသွား တာလို့ ပြောရမယ်ထင်တယ်။ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေတဲ့ထဲမှာ ဖြစ်နိုင်တဲ့ ရည်ရွယ်

ချက်မျိုးကို ဘယ်နည်းနဲ့ ထုတ်ဖော်ပြသနိုင်မလဲ... စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အဓိပ္ပါယ်ရှိ တာမျိုး၊ တန်ဖိုးရှိတာမျိုးကို ဘယ်နည်းနဲ့ ပေးနိုင်မလဲ... ဦးစားပေးနေတဲ့ အလုပ်ကို ပြန်လုပ်အောင် ဘယ်နည်းနဲ့ ဆောင်ရွက်မလဲ...

အရမ်းကို လက်တွေ့ကျတဲ့ ဥပမာနဲ့ ဒီမေးခွန်းကို ပြေခွင့်ပါ။ ကျွန်မ ဟောဒီ အချက်ကို မကြာခဏဆိုသလို သတိထားမိတယ်။ ဆိုပါတော့... အရည်သောက် ဟင်းအိုးကြီး ဆူသွားလို့ အဖုံးပွင့်သွားပြီး ဟင်းရည်တွေက မီးဖိုချက်နွာကျက်ကို သွားပန်းတဲ့အခါ ကျွန်မ ပထမဦးဆုံး တုံ့ပြန်လိုက်တာက “ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ... မီးငြိမ်းလိုက်တော့” ဆိုတာပါပဲ။ အဲလိုပြောရင်း အဲဒီဟင်းအိုးကို မပြီး မီးဖိုပေါ်က ချလိုက်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပြောပြီး ဘာမှမလုပ်ဘဲ ရပ်နေရင် အဲဒီဟင်းအိုးကြီးက ဆူသထက်ဆူပြီး မီးဖိုခန်းတစ်ခန်းလုံး ပေကျံသွားမယ်။ အဲတာဆို ချေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားမယ်။ အဲ... ကျွန်မကတော့ ဒီလို တုန့်ပြန်လိုက်တယ်။ “ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ ... ဘာမှ ဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး။ ဒီအိုးနဲ့တော့ တခါထပ်ပြီး ဟင်းမချက်တော့ဘူး။ အခုပဲ ဆေးကြောသန့်ရှင်းလိုက်တော့မယ်”။ အဲလိုပြောပြီး ဂတ်(စ်)မီးကို ပိတ်လိုက်တယ်။ ဝေ့ကျံနေတာတွေကို အဝတ်စုတ်နဲ့ သုတ်လိုက်တယ်။ အဲဆို ပြဿနာက အေးငြိမ်းသွားတယ်။ စိတ်မပါဘူးဆိုရင် အိမ်မဟုတ် မျှော်လင့်ချက်မရှိ ဖြစ်နေရင် ကိုယ်လုပ်နိုင်တာကို လုပ်နေရမယ်။ ဟင်းအိုးကြီးတစ်ဝက်လောက် လျှံကျ သွားတာ ကျွန်မ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ အဲပေမဲ့ အဲလိုဖြစ်သွားလို့ ပေကျံသွားတာကိုတော့ ကျွန်မ သန့်ရှင်းပြီးတာနဲ့ ကျွန်မ သေချာပေါက် စဉ်းစားလို့ ရပြီ။ အခု ငါ့အရည်သောက် ဟင်းရည်ကို နဲ့နဲ့ ထပ်ချက်မလား... အိမ်မဟုတ် တခြား ဟင်းတစ်ခွက်ချက်မလား ... စိတ်ပျက်ပြီး ရပ်မနေပါနဲ့။ အလုပ်လုပ်ပါ။ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘူးလို့ ခံစားနေရတဲ့ ပြည်သူတွေကို ကျွန်မ တိုက်တွန်း ချင်တာကတော့ ထိုင်မနေပါနဲ့ တစ်ခုခု လုပ်နေပါဆိုတာပါပဲ။

အဲကြောင့်မို့ တခြားစကားလုံးတွေနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် အပြုသဘောဆောင်တဲ့ အလုပ်လုပ်နေရင် ရောဂါကို ကုသနေတဲ့ သဘောလား...

အလုပ်လုပ်ချင်စိတ်ရှိရင် လုပ်စရာအလုပ် အမြဲရှိပါတယ်။ ကျွန်မ အဲဒါကို ယုံတယ်။

ရည်ရွယ်ချက်ပျောက်ပြီး ပူဆွေးသောက ဖိစီးနှိပ်စက်ခံနေရတဲ့ စိတ်ဒဏ်ရာတွေကို

ရင်းရင်းနှီးနှီးရှင်းပြပြီး ပြောချောက်ပေးဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ ခံစားရပါသလား...

တုတ်ကဲ့ရှင် ... ခံစားရပါတယ်။ တကယ်တော့ အရည်သောက်ဟင်းအိုးကြီး လျှံကျသွားတာတော့ သာမန် အခက်အခဲတစ်ခုပါပဲ။ မေတ္တာပျောက်ဆုံးသွားတာ ကမ္မ ရောမအခက်အခဲကြီးပါ။ အဲလိုအခက်အခဲတွေအကြောင်း ပြည်သူတွေကို ပြောခွင့် ပြုကိုပြုရမယ်။ သူတို့ခံစားချက်တွေအတိုင်း လုပ်ကိုလုပ်ပေးရမယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်တယ်။ အဲ ... တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အဲဒီပြည်သူတွေကို သူတို့ဘဝပြေလည်အောင် တိုက်တွန်းအား ပေးရမယ်။ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရတာတွေအပေါ် ထိုင်ပြီး ဝမ်းနည်းပူဆွေးမနေဖို့ သဘော ပေါက်အောင် ပြောပြပြီး ပျောင်းဖျော့ပေးရမယ်။ ဒီဆိုင်ရင် ကိုယ်နိုင်တဲ့တက်ကနေ အထောက်အပံ့ ပေးလိုက်တာပဲ။ အဲ...သူတို့အတွက် လက်တွေ့ကျတာကို လုပ်ပေးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရှာ ဖွေရမယ်။ သူတို့တွေ ရှင်သန်နေသေးတယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားဖို့နဲ့ သူတို့အတွက် တခုခုလုပ်ပေးဖို့ ဆိုတာမျိုးတွေပေါ့။

ဒီကိစ္စတွေကို ဆန့်ကျင်ဘက်ဆိုဒ်ကနေ ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဒုက္ခခံစားနေရသူ တွေ အပေါ် အဲဒီရဲ့ ဆက်စပ်ပတ်သက်မှု ၊ သနားကျင်နာမှုတွေက အတိုင်းအတာ မရှိဘူးနော်... ဒီမိုကရေစီအောင်ပွဲကို မြိမ်မြိမ်သဲသဲ ဆင်နွှဲတဲ့အခါ အာဏာပိုင်တွေ အတွက် သေးရန်ကင်းတဲ့ အခြေနေမျိုးကို ဘယ်လိုဖန်တီး ပေးမယ်လို့ စဉ်းစားထား လဲ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ တစ်နည်းပြောရရင် အာဏာပိုင်တွေဟာလည်း သူတို့ အကြောက်တရားတွေရဲ့သားကောင်၊ သူတို့ စဉ်းလဲမှုတွေရဲ့ သားကောင်တွေလို့ ပြောလိုရတယ်။

ဒါတွေ ပြောဖို့ စောလွန်းပါသေးတယ်။ ဒီလိုမျိုးအကြောင်းအရာတွေကို နှစ်ဦး နှစ်ဖက်ဆွေးနွေးတဲ့ အခါမျိုးမှသာ ရှင်းပြသင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်မတို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အဲလိုမျိုး အပြစ်မပေးချင်ဘူး။ အဲလိုမျိုးပြဿနာမျိုးတွေကို အမြန် ပြေရှင်းပေးနိုင်တဲ့ အဖွဲ့အစည်း ကိုပဲ ကျွန်မတို့က လိုချင်တာ။ အဲလိုပြေရှင်းတဲ့အခါ အဲဒီဒုက္ခသည်တွေကို အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ စိတ်ကျေနပ်မှု ရစေရမယ်။

အဲလိုပြေရှင်းကုစားတဲ့အခါ အတိတ်က သူတို့တွေလုပ်ခဲ့တဲ့ စိတ်ဒဏ်ရာတွေ၊ စိတ် အနာတွေအပေါ်ကိုလည်း သဘောပေါက် နားလည်ဖို့ လိုတာပေါ့နော်... အဲ...ခုဒွက

သံသရာရဲ့အစကို မသိနိုင်ဘူး။ အဝိဇ္ဇာနဲ့ရုံးပြီး တဏှာနဲ့ နောင်တွဲထားလို့ တစ်ဘဝ ကနေ တစ်ဘဝကို ပြေးသွားကျင်လည်နေကြရတဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့အစကို မမြင်နိုင်ဘူးလို့ အခိုင်အမာ မိန့်တော်မူထားတယ်။ ဒီကြောင့်မို့ ဗုဒ္ဓက တပည့်သာဝကတွေကို မျှတ်မှောက်ဘဝမှာပဲ လွတ်မြောက်အောင်လုပ်ဖို့၊ အတိတ်ကို တူးဖော်မနေဖို့ တိုက်တွန်းတော်မူခဲ့တာ။ ဒီအချက်ကို ရှင်းပြဖို့အတွက် ဗုဒ္ဓက အဆိပ်လူးမြားမှန်ထားသူကို ဥပမာပေးပြီး မိန့်တော် မူတယ်။ အဲဒီရလည်း ဒီအကြောင်း သိပြီးသား ဖြစ်မှာပါ။

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... သိပါတယ်။

ဒီကြောင့်မို့ အဲဒီ မြားလူးထားသူတာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ မြေကြီးပေါ်မှာလဲပြီး သေလုပျော့ပါး ဖြစ်နေတယ်။ ဗုဒ္ဓက မြားကိုနှုတ်ပေးရင်း အဲဒီလူရဲ့အသက်ကို ကယ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အဲဒီလူက လက်နဲ့တာတားပြီး တောသလို လျှောက်တယ်။ မြတ်စွာဘုရား ... မြားမနှုတ်ခင်မှာ ဒီမြားကို ဘယ်သူပစ်တယ်ဆိုတာ တပည့်တော် သိချင်ပါတယ်။ သူ့က တပည့်တော်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပစ်ရတာလဲ... ဒီမြားကို ဘယ်သစ်ပင်က သစ်နဲ့လုပ်တာလဲ ... ဒီလိုမျိုးမေးခွန်းတွေနဲ့ ချည်နေရင် အဲဒီမေးခွန်းတွေ မဆုံးခင် အဲဒီလူသေသွားမှာပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် မေးချင်တာက နုကွဝေဒနာကနေ သက်သာရာရဖို့အတွက် အချိန်ဆွဲမနေဖို့ တောထားတဲ့ ဗုဒ္ဓဒေသနာတော်တွေက ပြဿနာတွေကို ချက်ခြင်းဖြေရှင်းဖို့ ပြောနေတဲ့ အဲဒီရဲ့ အိုင်ဒီယာတွေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်စေခွေးကိုက်ဖြစ်နေတာလဲ...

ချက်ခြင်းလုပ်ရုံမယ့် ကိစ္စတွေလည်း ရှိတယ်။ နောက်မှ လုပ်ရမယ့် ကိစ္စတွေလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီမြားမှန်တဲ့ လူဝတ္ထုနဲ့တူတဲ့ အရေးပေါ်လုပ်ရမယ့် ကိစ္စမျိုးကို အရေးပေါ်ကုသနည်းမျိုးနဲ့ ချက်ခြင်းကုသပေးလိုက်။ အဲပေမဲ့ အဲလို ကုပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ရောဂါပိုပြီး သက်သာ မျောက်ကင်းဖို့အတွက် ရောဂါရဲ့ ဇာစ်မြစ်ကို ရှာဖွေကုသနိုင်တဲ့နေရာကို သွားဖို့ လိုအပ်နိုင်တယ်။ အခု အဆိပ်လူးမြားမှန်ထားတဲ့ လူကို ဥပမာပေးမယ်ဆိုရင် ပထမဦးဆုံး မြားကို ဆွဲနုတ်၊ ဒဏ်ရာကို သန့်ပြန်အောင်ဆေးပြီး ပတ်တီးစည်းထားဖို့ပဲ။ ဟုတ်တယ်... ဒီအဆိပ်က ဘယ်လိုအဆိပ်လဲဆိုတာ စစ်ဆေးမေးမြန်းနေရမယ့် အချိန်မဟုတ်ဘူး။ အဲ...

နောက်တော့ အဆိပ်ပြေဆေး အမှန်ကို ပေးနိုင်ဖို့အတွက် မြားပေါ်မှာ သုတ်လိမ်းထားတဲ့ အဆိပ်အမျိုးအစားကို စစ်ဆေးဖို့ လိုအပ်တာပေါ့နော်... ဒါ့ကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်မီလုပ်ဖို့ လိုတာပေါ့။

ဒေါ်စုရဲ့ “ကြောက်စိတ်တွေက ကင်းလွတ်ခြင်း စာတမ်း” မှာ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို တိုးကားထားတယ်နော်... သူတော်စင် သူတော်ကောင်းတွေဆိုတာ အပြစ်ကျူး လွန်မှုတွေ ရှိပေမဲ့လို့ မကောင်းမှုအတုသိုလ်ကို ရှောင်ဖို့ ကြိုးစားရာမှာ ဇွဲလုံ့လ မလျော့သူတွေ ဖြစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်နော်...

တုတ်တယ်ရှင် ... အဲဒီအဆိုအမိန့်ကို ဘယ်သူက ပြောတယ်၊ ဘယ်သူ ရေးတယ်ဆို တာကိုတော့ ကျွန်မ သတိမရတော့ဘူး။ ကျွန်မက အဲဒီလမ်းကို အကြာကြီး ဖြတ်သန်း ခဲ့ရတာ။ အဲ... ကျွန်မ အဲဒီအဆိုအမိန့်ကို သိပ်သဘောကျတာပဲ။

ကျွန်တော်လည်း သဘောကျတာပဲ။ တော... မေးခွန်းတစ်ခု ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲ ပြုတ်ကျလာပြန်ပြီ။ လူတစ်ယောက်က ခရစ်ယာန်ဘာသာကို ထောက်ခံအားပေးတဲ့ လူကြီးတွေကိုရော၊ ကလေးတွေကိုရော အများကြီး သတ်ပစ်ခဲ့တာနော်... အဲဒီလူက နောက်ပိုင်းရောက်တော့ စိန်ပေါ့လ်ရဲ့တပည့် ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီး ဖြစ်လာပြီး Saul of Tarsus အနေနဲ့ နာမည်ကျော်သွားတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာသမိုင်းမှာလည်း အဲလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ ရှိပါတယ်။ ဆိုပါတော့ ... အင်္ဂုလိမာဆိုရင် လူတွေအများကြီး သတ်ပြီးမှ ရဟန်းဖြစ်လာပြီး ရတနာ့ဖြစ်သွားတာ။

သူတို့ ဘယ်အရွယ်မှာ ပြောင်းလဲသွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိချင်နေတယ်။ ဗုဒ္ဓက အင်္ဂုလိမာလကို ချွတ်တော်မူလိုက်တဲ့အချိန်မှာ အင်္ဂုလိမာလ ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိပြီ လဲဆိုတာ ရှင်သိလား...

တုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား... ဘုန်းကြီးကျောင်းနံရံတွေမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီတွေ ကို ကြည့်ရတာကတော့ လူငယ်လူရွယ်ပါပဲ။

အင်္ဂုလိမာလက အရမ်းကို ငယ်သေးတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ဘာလို့ လဲ ဆိုတော့ လက်ချောင်းတွေကို ဟိုးအစောကြီးကတည်းက စုဆောင်းခဲ့တာ မဟုတ်လား ...

တွေ့သမျှ လူတိုင်းကို လက်ညှိုးဖြတ်ပြီး သတ်ဖို့နဲ့ ငြုငြု ယောက် ပြည်အောင်သတ်ဖို့ဆိုတာ အစောကြီးကတည်းက စခဲ့ရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ ဒီလိုမျိုး ဇာတ်ဆန်ဆန် ပြောင်းလဲသွားတယ်ဆိုတာ ...

ရှင်က အမှောင်ထဲမှာ လက်ခနဲဖြစ်သွားတဲ့ ပြောင်းလဲမှုမျိုးလို့ ဆိုလို တာလား... မတုတ်ရဲဘူးဗျာ... ကျွန်တော်က အဲလိုမျိုး ဘယ်လိုလုပ် ပြောသင့်မှာလဲ... ဗုဒ္ဓက သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှင် ဖြစ်တော်မူလို့ အမှန်နဲ့အမှား၊ အကောင်းနဲ့အဆိုး၊ သီလရှိနဲ့ သီလမဲ့ ဆိုပြီး ကျင့်ဝတ်တရားနဲ့ ခွဲခြားသတ် မှတ်ဖို့ အရမ်းကို လွယ်တော်မူတယ်။ အဆိုးကနေ အကောင်းဖြစ်လာသူ တွေအကြောင်း နမူနာထား ပြောပြထားတွေကို ရုပ်ပုံထွာကြီးတစ်ခုအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့က လိုလိုလားလား လက်မခံဘူးဆိုရင် ပျောက်မ သွားရင်တောင် ဒီစကားတွေရဲ့ ပါဏိက အရမ်းကို လျော့ကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဟောသလို သဘောပေါက်တယ်။ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခုကို ဓမ္မန္တရှာယအနေနဲ့ စဉ်းစားသူတွေကို သယ်လိုလုပ်ပြီး သနားကျင်နာမူတွေ ပိုဖြစ်သွားတာလဲ။ ပြစ်ဒဏ် ကြီးကြီးမားမားက တောင်းတဲ့အချက် ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ တခါက စဉ်းစားဖူးတယ်။

ရှင်... အဲလိုမျိုး တကယ်ကို စဉ်းစားခဲ့တာလား ...

ကျွန်တော်တိုယ်တိုင်က ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတစ်ယောက်ကို သူပြစ်မှု အတွက် သေချင်သလား ... မသေစေချင်ဘူးဆိုတဲ့ အဖြေမှန်က အနီးစပ်ဆုံး ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က အဲလိုမျိုး မထင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ လူသတ်သမားတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ချစ်သူကိုးပါးနဲ့ပိုင်းလိုက်လို့ ကျွန်တော့်ကို အဆိုးစွန်အထိ တွန်းအားပေး တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လက်စားချေဖို့ အခွင့်အလမ်းရှာ နိုင်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်။

ရှင်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုရင် အဲလိုပြစ်မှု ကျူးလွန်သူ တွေအပေါ် ပြစ်ဒဏ် ကြီးကြီးမားမား ပေးစေချင်တဲ့ ရှင်ဆန္ဒကို ပြောင်းလဲပြစ်ဖို့ မကြိုးစားသင့် ဘူးလား။

ကောင်းပါပြီ ... ကျွန်တော်ပြောတာက ပြင်လို့ရပုံမပေါက်တော့တဲ့ လူဆိုး တွေကို ပြောတာဗျ ... သူတို့က သဘာဝအားဖြင့်ကို လူသတ်သမားဖြစ်ဖို့ မွေးလာတာ။ အဲဒီလူတွေက တစ်ခက်သားနုကွရောက်အောင် လုပ်ရတာကို ပျော်နေကြတဲ့ လူဆိုး လူတပ်တွေ ဖြစ်ပုံရတယ်။

သူတို့ကို ပြင်လို့မရတော့ဘူးလို့ ရှင်ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ...

မပြောတတ်ဘူးဗျ ... သူတို့အမှုအယာက အဲလိုပုံမျိုး ပေါက်နေတာ။ အဲဒီရော ဘယ်လိုထင်လဲ...

ဘယ်သူကတော့ ပြင်လို့ရတယ်၊ ဘယ်သူကတော့ ပြင်လို့မရဘူးဆိုတာ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့အနေအထား မရှိဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပြုပြင်လို့ မရတော့ဘူးလို့ သဘောရသူတွေကို ကျွန်မက ပြုပြင်ပေးနိုင်စွမ်း မရှိပါဘူး။ ပြုပြင်ပေးလို့ ရနိုင်စွမ်းရှိတဲ့သူတွေ ရှိပါတယ်။

ဒီနေ့ကြည့်မယ်ဆိုရင် အကြမ်းဖက်မှုတွေက နေရာတိုင်းမှာ ဖြစ်နေတာ။ ကျွန်တော်တို့ မြို့ကြီးအများစုမှာ မြို့ထဲအပိုင်းတွေက စစ်ဗုံတွေပါပဲ။ အမေရိကန်တွေကြားမှာ ရာဇဝတ်မှုက ကြောက်စရာတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ ဒီနေ့ မြန်မာပြည်မှာလည်း ဝိနိဗ္ဗိတိက တစ်ချိန်လုံး အရှိန်မြင့်တက်နေတယ်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ ဝိနိဗ္ဗိတိမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ ရင်ဆိုင်ဖို့ အတွက် ဘာနဲ့ဝိအားပေး ပေးမောင်းနှင်မှာလဲ...

ကျွန်မရော ၊ ကျွန်မလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေရော ဒီကိစ္စကို ရှင်းပြခဲ့တာ အတော်လေး ကြာသွားပါပြီ... အဖြေတွေပွိုကတော့ ခက်တယ်ရှင်... အဲ... လူသားတိုင်းမှာ မွေးရာပါ တစ်ခုခုတော့ ရှိတယ်။ အဲဒီ မွေးရာပါတစ်ခုခုကိုပဲ လိုက်ဖက်အောင် ပြင်ဆင်နိုင်ရမယ်။ ပြောင်းလဲပစ်နိုင်ရမယ်။ ဝိုပြိုးဖြစ်နိုင်တဲ့ လုပ်ဆောင်မှုမျိုးကို လုပ်ဆောင်နိုင်ရမယ်။ တချို့က တခြားသူတွေထက် ပြင်းပြင်း ထန်ထန်လုပ်ဖို့ သဘာဝအားဖြင့်ကို ဝိုပြိုးကိုင်ညွတ်တယ်။ ဟုတ်တယ်... လူမှုရေးမှာဇရာ၊ နိုင်ငံရေးမှာရော အဲလိုပိတ်ငါတ်ခွန်အားကောင်းကောင်းနဲ့ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ လူတော်တော်များများက အာဏာပိုင်တွေ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ဘယ်နည်းနဲ့ လုပ်နေကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်မအတွက်တော့ အံ့အားသင့်စရာ ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့က အခြေအနေကို မမေးဘဲ နာခံဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မက သူတို့ကို စူးစမ်းရှာ

ဇွေတဲ့ စိတ်မျိုးရှိဖို့ အမြဲတမ်း ပြောလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီစိတ်က အကြမ်းဖက်တာကို ကြံကြံခံနိုင် ရေးမှာရော၊ ဖိနှိပ်တာကို ကြံကြံခံနိုင်ရေးမှာရော အများကြီး အထောက် အကူပြုတယ်။ မှန်တယ်။ တရားမျှတတယ်လို့ ကိုယ်ထင်ထားတဲ့ဘက်ကို ခေါင်းမာမာနဲ့ ဦးတည်ပေးဖို့ အတွက် အဲဒီစိတ်က အထောက်အပံ့ အများကြီးပေးတယ်။

ဒုက္ခနဲ့ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးကြတာလဲဗျ... အထူးသဖြင့် သူတို့ ဝိဇအရ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ပြောတာဗျ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်နေတာလား... အဲ... တရားဝင် ရှောင်ကျဉ်ဖို့ တန်ဆောင်ထားတဲ့ ကြောက်စိတ်ကို ရင်ဆိုင်ရင်းနဲ့ တကယ်အကူအညီပေးနေရာကနေ စိတ်ဇီဝတွေ ပျက်စီး သွားတာလား... ဘဝကို ပေးဆပ်ဖို့နဲ့ အဖိနှိပ်ခံ ပြည်သူတွေကို အထောက်အပံ့ပေးဖို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ချင်တဲ့ လူကောင်းတွေကို ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ ဘယ်သူရသွားတာလဲ၊ ဘာရသွားတာလဲ၊ ဘယ်မှာ ရသွားတာလဲ၊ ဘယ်တုန်းက ရသွားတာလဲ၊ ဘယ်နည်းနဲ့ ရသွားတာလဲဆိုပြီး မေးခွန်းတွေနဲ့ပဲ ဆွေးနွေးပွဲတ နှိငြိတ်သွားတယ်။

ဟုတ်ပါတယ် ရှင်စိတ်ထဲမှာ ရှာနေရင် အဖြေရှိရမှာပေါ့... ရှင်အနေနဲ့ တာဝန်ထမ်း ဆောင်ဖို့အတွက် နည်းလမ်းတွေကို အမြဲစဉ်းစားနေရင် တွေ့ရမှာပေါ့... ရှာနေသူဆိုတာ မေးရုံးသာမေးနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အဖြေကိုပါ ရှာနေတာ။ ဒီကြောင့်မို့ မေးတဲ့စိတ်ထက် ရှာဇွေတဲ့ စိတ်မျိုးထားပါလို့ ကျွန်မက ပြောနေရတာ။

စူးစမ်းရှာဖွေချင်တဲ့စိတ်က အပြစ်ကို တွေ့သွားတဲ့အခါ ဒီမှမတုတ် ကြောင့်ကြစိတ် ဘက် ဦးတည်သွားတဲ့အခါ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဖိအားပေးမိကြတဲ့ သူတွေကို အများ ကြီး တွေ့ဖူးတယ်။ ဝန်ဆောင်မှုကို ကြောက်သွားတယ်။ ဝန်ဆောင်မှုပေါ်မှာ ထားတဲ့ မေတ္တာပျောက်ဆုံးသွားတယ်လို့တောင် ပြောလို့ရတယ်။ ဒီကြောင့်မို့ ပြည်သူတွေတာ သူတို့ကို တာဝန်တွေပေးပြီး ဖိအား မပေးဘင့်ဘူး။ အဲ ... တက်ကြွတဲ့ စုံစမ်းမှုမျိုး ကိုပဲ လုပ်သင့်တယ်ဆိုရင် တရားမျှတတယ်လို့ ပြောနိုင်မလား...

ဒါက အစပဲရှိသေးတာလေ... အလုပ်ဆိုတာ အတွေးကနေ ထွက်ပေါ်လာ တာ။ မူမရှိဘဲ စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်တာမျိုး မရှိသင့်ဘူး။ ဒီကြောင့်မို့ ပထမခြေလှမ်းအနေနဲ့

အဖြေတွေကို ရှာနေတဲ့ စုမ်းရှာဖွေချင်တဲ့ စိတ်မျိုး ရှိရမယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ရှာနေရမှာ... ဒုတိယမြေလှမ်းကတော့ ရလာတဲ့အဖြေကို အလုပ်နဲ့အကောင်အထည်ဖော်ရမှာ...

၁၉၈၀ ခုနှစ်သက် ပြန်လှည့်ကြရအောင်လားဗျ... ကျွန်တော်သိရသလောက် တော့ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ကို ဗွဲ့စည်းတဲ့အခါ အုပ်စုသုံးစုကို တစ်စွဲ တည်းပေါင်း လိုက်တာလို့ ဆိုတယ်။ ဧဇိရက အနုပညာရှင်တွေ၊ ဝိတပညာရှင် တွေ၊ ရှေ့နေတွေ စသဖြင့် ပါတဲ့အသိပညာရှင် အတတ်ပညာရှင်တွေကို တိုယ်စားပြုထားတယ်။ ခေါင်းဆောင်ထားတယ်လို့ သိရတယ်။

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ဟုတ်ကဲ့ ...

ဒီနေရာမှာ ဗားကလပ်တာဝန် ရှင်းပြထားတဲ့ အဖွဲ့အစည်းထဲက ပညာရှင်တွေရဲ့ အခန်းကဏ္ဍဆိုတာကို ကျွန်တော် တိုးပြီးပြောပါ့မယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီစာကို ပထမဦးဆုံး ဖတ်လိုက်တဲ့အခါ ကျွန်တော့်အတွေးစထဲမှာ ဧဇိရက ချက်ခြင်းပျော ဝင်လာတယ်။ သူက ဒီလိုရေးထားတယ်ဗျ... ပညာရှင်ဆိုတာ အမြဲတမ်း မွှေနှောတ် နေသင့်တယ်။ ကမ္ဘာကြီးခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခကို သက်သေပြနေ သင့်တယ်။ လွတ်လပ် ပူအတွက်ဆွပေး၊ ဖွဲ့ပေးသင့်တယ်။ ပုန်းပြီးပိအားပေးနေတာတွေနဲ့ ကြိုးကိုင်နေတာ တွေကိုရော၊ ငြောင်ပိအားပေးနေတာတွေနဲ့ ကြိုးကိုင်နေတာတွေကိုရော ဆန့် ကျင်ပြီး ပုန်ကန်သင့်တယ်။ စနစ်တွေအပေါ် အဓိက သံသယအားကြီးသူတွေ ဖြစ်သင့်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပညာရှင်ဆိုတာ သူ့ကို တာဝန်ပေးနိုင်တဲ့ ဘယ်အခန်းကဏ္ဍနဲ့မှ မရွေး မကိုက်နိုင်ဘူး။ တကယ်တော့ သူက မေးခွန်းသာ ထုတ်ပြီး အဖြေမပေးဘူး။ သူက သူရှိတဲ့နေတဲ့နေရာမှာ ကသိတအောက်ပုံစံမျိုးနဲ့ ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေတယ်။

ဗားကလပ်တာဝန် ပြောတာ မှန်သမျှကို ကျွန်မသဘောတူနိုင်တယ်။ ပညာရှင်ဖြစ်ဖို့ အတွက် အခြေခံကျကျ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ မေးချင်တဲ့စိတ် ရှိဖို့ပါ။ မေးချင်စိတ်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ လူတိုင်းဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့လို့ လူတိုင်းကိုတော့ ပညာရှိလို့ ပြောလို့မရဘူး။ ပညာရှင်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ပညာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စူမျိုးတော့ ရှိဖို့လိုတယ်။ အဲဒါ

အဓိကအချက်ပဲ။ ဘယ်အဖွဲ့အစည်းမျိုးမှာမဆို ပညာရှင်တွေက အရမ်းကို အရေးကြီးတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပညာရှင်တွေဆိုတာ ပြည်သူတွေကို တွန်းအားပေးနေသူတွေပဲ။ အတွေးသစ် အကြံသစ်တွေကို ဖွင့်ပေးနေသူတွေပဲ။ အမြင့်ဆုံး နေရာဘက်တွေဆီ ဆွဲဆောင်နေသူတွေလို့ ညွှန်းဆိုရမယ် လူတွေပဲ။ ဒီအချက်က မြန်မာပြည်မှာ ကံဆိုးတဲ့အချက်လို့ ပြောလို့ရတယ်။ မြန်မာ့လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ အဲဒီပညာရှင်မျိုးကို ဘယ်နေရာမှ ခွင့်မပြုဘူး။ ဗားကလပ်ဟာပဲ ပြောတဲ့ တကယ်ပညာရှင်မျိုး မြန်မာပြည်မှာ ရှင်သန်ခွင့်မပြုဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ...

ပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်တာနဲ့ သူ့ဗီဇကို ဖိနှိပ်ပစ်နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် မြန်မာပြည် ကနေ ထွက်သွားရနိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ထောင်ကျသွားနိုင်တယ်။ ပညာရှင်အနေနဲ့ အဲဒီသုံးမျိုး တစ်မျိုးမျိုးကို ရွေးချယ်ဖို့ပဲ ရှိတယ်။

အဲလိုမျိုး လုပ်ရင်းနဲ့ အာဏာရှင်အစိုးရတာ ပညာရှင်ကို နှိပ်နင်းချေမှုန်းပြီး စိတ်ဝင်စားစရာမရှိတဲ့ တရားအဖွဲ့အစည်းကို ဝန်တီးဖို့ ကြိုးပမ်းတော့တာလား...

မေးခွန်းတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်တဲ့စိတ်မျိုးရှိတဲ့ ပညာရှင်က အကြောင်းမဲ့အာဏာရှင်ရဲ့ စိတ်ကို ခြိမ်းခြောက်နေတယ်။ အာဏာရှင်တွေရဲ့ စိတ်က ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုပြီး အမိန့်ကိုပဲ မျှော် လင့်တယ်။ ဘာမှမမေးပဲ နာခံတဲ့အဆင့်မျိုးကိုပဲ မျှော်လင့်တယ်။ အာဏာရှင်စိတ်နဲ့ မေးတတ် တဲ့ စိတ်နှစ်မျိုးကြားမှာ အမြဲတမ်း တိုးမိတိုက်မိတာမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီနှစ်ခု အတူယှဉ်တွဲလို့ မရနိုင်ဘူး။

ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား... ဒီနှစ်ပဲလို့ ဒေါ်ရအနေနဲ့ နဝတနဲ့ စစ်မှန်တဲ့ တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေး ဖို့ကိုရော အနှစ်ရှိတဲ့ အမျိုးသားရင်ကြားစေရေးဖြစ်ဖို့ကိုရော ရင်ဆိုင်ရမယ့် တာဝန်က အရမ်းအရေးကြီးတယ်နော်...

ကျွန်မ ဆိုလိုတာက အဲလိုမျိုး မဟုတ်ဘူးရှင်... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရှင်က အာဏာရှင် အစိုးရအဖွဲ့မှာ ပါတယ်ဆိုရင် ရှင်စိတ်ထဲမှာ မေးတတ်တဲ့ စကားမျိုး မရှိဘူး။

မေးတတ်တဲ့စိတ်မျိုးတွေ ရှင်သန်တိုးပွားလာဖို့အတွက် အဓိကအချက်က ဘာလဲ ခင်ဗျာ...

မွေးကတည်းက ပါလာတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးလို့ ပြောနိုင် တယ်။ မေမေက ကျွန်မကို ရိုးသားမှုရှိအောင်တော့ အတင်းရိုက်သွင်းပေးတယ်။ ကျွန်မ အမှန်အတိုင်းမပြောရင် မေမေ ယမ်းပိုမီးကျ ဖြစ်တော့တာပဲ။

ရိုးသားမှုက လိမ်ညာတာထက်ပိုပြီး နှစ်သက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာမျိုးအရေး ကြီးတဲ့ မူဝါဒတွေ၊ အယူအဆတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဇော်စုအမေက ဇော်စုကို တကယ် ရှင်းပြဖူးလား...

ဘာဖြစ်လို့ ရိုးသားမှုလိုအပ်တယ်ဆိုတာ မေမေက အမြဲတစေ ရှင်းမပြပါဘူး။ ရိုးသားတာက ကောင်းတယ်၊ မရိုးသားတာက မှားတယ်ဆိုတာကို ရှင်းနေအောင်တော့ မေမေက လုပ်ပေးထားတယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်မ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ရိုက်သွင်း ပေးထားတာတွေထဲမှာ ပါတယ်။ မေမေက သဘာဝအားဖြင့် ကိုက ရဲရင့်ပြီး ရိုးသားတယ်။ ဒီအချက်တွေကို ကျွန်မ အမွေရလိုက်တာပဲ။ ကျွန်မအတွက်တော့ သိပ်ကောင်းတဲ့ အမွေပေါ့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တခြားသူတွေလည်း ဒီလိုအရည်အသွေးတွေနဲ့ လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည် မှုကိုပါ ကျွန်မကို ပေးလိုက်လို့။

ဇော်စုက အပတ်စဉ်တိုင်းတော့ပြောပွဲလာပြီး နားထောင်ကြတဲ့ ပရိသတ်ထောင်ပေါင်း များစွာကို မနားတမ်း တော့ပြောနေပုံရတယ်။ ဇော်စုနဲ့ ဆင်တာမျှခွင့်ရဖို့အတွက် အခွင့်အလမ်းရှာနေကြတဲ့ နိုင်ငံခြားသတင်းထောက်တွေကလည်း ခဲတာမှတ်လို့ ...ဇော်စုက ရုံးပိတ်ရက်တော့ပြောပွဲတွေမှာလည်း တော့နေရတယ်။ သန်းပေါင်း များစွာသော ပြည်သူလူထုကြီးတစ်ရပ်လုံးကို အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိနိုင်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ချွှဲးဖြတ်ဖို့အတွက် NLD အိမ်စီတွေနဲ့လည်း အစည်းအဝေး ထိုင်ရတယ်။ အလုပ်တိစ္ဆတွေ ဒီလောက်များနေတော့ စိတ်အားထက်သန်အောင် ဇော်စု ဘယ်လိုလုပ်လဲ... ရှေ့ဆက် အလုပ်လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် အဲဒီအစည်းအဝေးတွေ တော့ပြောပွဲတွေကို ရပ်လိုက်ရတာပေါ့နော်...

ညနေရောက်တာနဲ့ ကျွန်မရပ်လိုက်တာပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ညနေဆို ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပဲရှိပြီး လှုပ်ရှားမှုတွေကနေ ရပ်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်... အလုပ် လုပ်စရာတွေရှိလို့ အိပ်ယာဝင်နောက်ကျသွားတဲ့ နေ့တွေရှိတယ်။ ထိုင်ချိန်၊ ဆင်ခြင်သုံး

သပ်ချိန်တွေလည်း များများစားစား မရတော့ဘူး။ အလုပ်ပြီးတာနဲ့ တန်းပြီး အိပ်ရာဝင် လိုက်တယ်။ အဲ ... ည(၇)နာရီဆို တိတ်ဆိတ်နေပြီး ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့နေ့တွေ နဲ့ပေမဲ့လို့ ပုံမှန် ရှိတတ်ပါတယ်။ ဒီတော့ အမြဲပြောင်းလဲနေပါလားဆိုပြီး ကျွန်မသဘော ပေါက်သွားတယ်။ ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်မှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်တဲ့အချိန်နဲ့ ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့ အချိန်ဆိုပြီး အဲဒီအဆင့်နှစ်ဆင့်နဲ့ ဘဝကို တည် ဆောက်ထားတာ။ ညနေရောက်တာနဲ့ ကျွန်မအိမ်က တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတယ်။

ညညမှာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်လေးတွေရတဲ့အခိုက် ပုံမှန်အနေနဲ့ ဒေါ်ရု ဘာလုပ် ဖြစ်လဲ...

အခြေအနေအပေါ် မူတည်တာပေါ့... တစ်ခါတစ်လေတော့ အဝတ်အစားတွေကို သပ်သပ်ယပ်ယပ်ထားတာမျိုး၊ သပ်သပ်ယပ်ယပ်ဖြစ်အောင် လုပ်တာမျိုး၊ သူလိုကိုယ်လို လုပ်တဲ့ အမျိုးတွေ လုပ်ဖြစ်တယ်။ တခါတလေတော့ ထိုင်ပြီး စာဖတ်တယ်။ တစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်မျိုး သုံးရက်မျိုး အလုပ်ကိစ္စတွေ စောစောစီးစီးပြီးလို့ အချိန်အများကြီးရတယ်ဆိုရင် စုပုံနေတာတွေကို ရှင်းပစ်ရတယ်။ အဲလိုမျိုးလုပ်ရတာ အရမ်းကို အေးချမ်းတာပဲ။ လေ့ကျင့် ခန်း လုပ်ရသလို ဖြစ်သွားတယ်။ ပစ္စည်းမှန် နေရာမှန် ထားရတယ်။ ဒါပဲ။ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ဒီအတိုင်းပဲ လည်ပတ်နေတယ်။

စနစ်တကျ စီစဉ်ရတာပေါ့နော် ...

ကျွန်မက စနစ်တကျ စီစဉ်လေ့ရှိတယ်။ ကျွန်မက စာအုပ်တိုင်း၊ မဂ္ဂဇင်းတိုင်းကို သိနေတယ်။ အဲ... နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ကနေ လွတ်ကတည်းက စနစ်တကျ မလုပ်နိုင်တော့ တာကို စိတ်မကောင်းဘူး။ သူ့နေရာနဲ့သူ ပြန်ထားဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ကဲ... ဒီနေ့ဒီလောက်ဆိုတော်ပြီ...ပင်ပန်းလိုက်တာ။ အင်း...စိတ်ပျက်စရာကြီးပဲ လို့ပြောပြီး အခိုက်အတန့် စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်ရတာမျိုး ရှိလား။

တစ်ခါတစ်လေ ပင်ပန်းတာပေါ့လေ... စနေ၊ တနင်္ဂနွေ အားလပ်ရက်နှစ်ရက်လုံး အပျော်ဖတ်စာတွေ ဖတ်တာကလွဲလို့ တခြားဘာမှ မလုပ်ဘဲ အိပ်ယာထဲမှာ ဆယ့်နှစ်နာရီ လောက် လှဲနေလိုက်ချင်တယ်။ အဲဒါကတော့ အားလပ်ရက်တွေမှာ ကျွန်မ ချဉ်ခြင်းတပ်တဲ့ ကျွန်မစိတ်ကူး။ ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်မ အဲလိုနားဖို့ အချိန်မရှိပါဘူး။

ဒေါ်စု လွတ်မြောက်လာချိန်ကနေစပြီးတော့ မိတ်ပျော်ရွှင်အောင် တစ်ခုခုလုပ်
တာမျိုးရော ရှိလား။

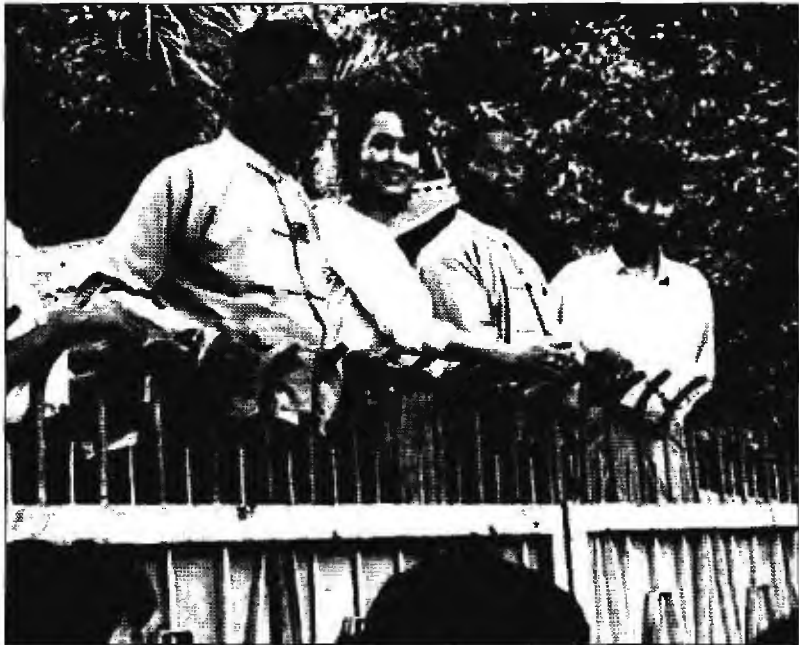
ကျွန်မတို့ နေ့စဉ်ဘဝမှာ ပျော်စရာတွေက အများကြီးရှင့် ကျွန်မနဲ့ အတူတူ
အလုပ်လုပ်နေကြသူတွေက အရမ်းကို ကောင်းကြတာ။ သူတို့တွေ အကုန် လုံး ရယ်စရာတွေ
ကောင်းကောင်းလုပ်တတ်ကြတယ်။ မနေ့ကပဲ ဒေါက်တာစိန်ဝင်း နဲ့ ကိုချိုတို့က မွေးနေ့ပါတီ
အတွက် ဆက်သွယ်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့က ကျွန်မအစ်ကို ဝမ်းကွဲတွေလေ... ဦးအောင်ရွှေ
၊ ဦးကြည်မောင် ၊ ဦးတင်ဦး ၊ ဦးလွင်စတဲ့ NLD လူကြီးတွေနဲ့ သူတို့ဇနီးတွေ
ရောက်လာကြတယ်။ မွေးနေ့ပွဲကို ရိုးရိုးလေးပဲ ကျင်းပတာ။ ကိတ်မုန့် ၊ လက်ဖက်ရည် ၊
အာလူးချောင်းကြော်ကလွဲပြီး တခြားဘာမှ ထူးထူးခြားခြားမပါဘူး။ အဲ ...ပျော်စရာတော့
ကောင်းတယ်ရှင့်... ကျွန်မတို့ အားလုံး နှစ်သက်စရာအချိန်တွေ ရှိပါတယ်။ နေ့တိုင်းပေါ့နော်
... ကျွန်မလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တွေနဲ့ ရုံးမှာ အတူနေ့လည်စာစားရင်း စကားပြောပြောပြီး
ပျော်စရာတွေ အများကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီလိုမျိုး လူတော်လူကောင်းတွေနဲ့အတူ ဒီမိုကရေစီ
ကြိုးပမ်းရတာ အလိုလို အားဖြစ်သွားတယ်။ အလိုလို ပြည့်ဝသွားတယ်။ ဒီလိုမျိုး ရောမ
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ဝိုင်းရံထားတာ ကျွန်မတော့ အရမ်းကံကောင်းတယ်။

ဦးကြည်မောင်နဲ့ ဦးတင်ဦးက ဒေါ်စုအတွက် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ ဖြစ်ရဲ့လား ဗျ...
ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က ဒေါ်စုထက် အသက်အများကြီး ကြီးတယ်။
သူတို့က ဒေါ်စုရဲ့ ဆရာဆိုလည်း တုတ်....အဖေဆိုလည်း တုတ်ပေါ့ နော် ...

ကျွန်မက သူတို့ကို ကျွန်မဦးလေးတွေလို ကြည်ညိုလေးစားတယ်။ ဦးလေး
တွေဆိုတာ အဖေကို နီနီယံစားပြုသူတွေလေ... ဒီကြောင့်မို့ အဖေအရာ ထားပြီး သူတို့ကို
ကြည်ညိုလေးစားတာ။ အဲ... တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကျွန်မနဲ့အတူတူပြီး အလုပ်လုပ်ကြတဲ့အခါ
ကျွန်မရဲ့ အရမ်းကောင်းတဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။ နေ့တိုင်းတွေ့ နေကြ
ရတော့ မိတ်ဆွေလို့ ပြောလည်းရတာပေါ့ ရှင့်... ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်မက သူတို့ကို မိတ်ဆွေလို့
မပြောချင်ဘူး။ မိတ်ဆွေလို့ပြောရင် အဆင့်တူတွေ ဖြစ်သွားမှာဆိုလို့။ ကျွန်မက သူတို့ကို
ပိုမြင့်သူတွေလို့ သဘောထားတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့က ဝယဇုန် ပိုမြင့်ကြတယ်လေ။
အဲဒီသဘောမျိုးနဲ့ ကျွန်မက သူတို့ကို ဦးလေးတွေလို ကြည်ညိုလေးစားတာ။ အဲ... မိတ်ဆွေ

တွေ့ဆိုတာလည်း ကမ္ဘာမှာ တန်ဖိုးအရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲလေ... မိတ်ဆွေဆိုတာ ကျွန်မ အတွက်တော့ တခြားဟာတွေထက် ပိုတယ်။ ဒီကြောင့်မို့ ကျွန်မက သူတို့ကို ဘာမှ မလေးစားဘဲနဲ့ ကျွန်မရဲ့ အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေနှစ်ဦးလို့ ခေါ်ချင်မှ ခေါ်နိုင်မယ်။ ညွှန်ပြသူ၊ ဆရာ၊ မိတ်ဆွေဆိုတဲ့ ဝေါဟာရတွေကို အသုံးပြုချင်မှ အသုံးပြုမယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စရိုက်လက္ခဏာတွေက လုံးလုံးမတူဘူးရှင်... ဒီပေမဲ့လို့ ချစ်စရာကောင်းတာ ၊ ယုံကြည်စိတ်ချ အားကိုးရတာတွေကတော့ အတူတူပဲရှင်...

* * * * *

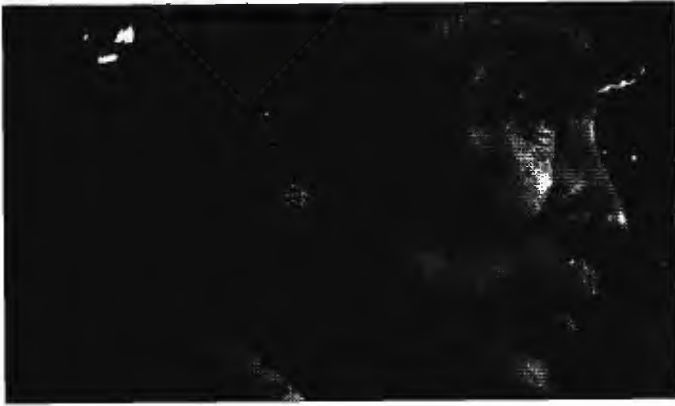

အာဇာနည်နေ့ပြီးရင်
တချိန်ချိန်မှာ
နေအိမ်အကျယ်ချုပ်
ချခိုင်းတယ်ဆိုတဲ့
သတင်းကတော့
ကြားနေရတယ်။

အခန်း - ၀

ရန်သူတွေကို မုန်းလိုမရဘူး

↓
နိုင်ငံရေးမှာ
ပျော်ပြောင်းညင်သာဖို့
လိုတယ်ဆိုတာ
ကျွန်မ သိတယ်။
သေတဲ့အထိ
အစာငတ်ခံ
ဆန္ဒပြမယ်လို့
ပြောတဲ့သူတွေထဲမှာ
ကျွန်မ မပါဘူး။ ↑

၈၄

အခန်း - ၈

ရန်သူတွေကို မုန်းလို့မရဘူး

၁၉၈၈ ဖတ်လ မတိုင်ခင်မှာ အေရုက အောက်စပိုဒ်မှာ ဝတ္တဝင်အိမ်ရှင်မတစ်ဦး အနေနဲ့ နေခဲ့တာနော်... အဲဒီအခြေအနေက အေရုအမေ လေဖြတ်သွားလို့ အပြုစု မလာခင်ကပေါ့... အေရုအမေ လေဖြတ်သွားတာနဲ့ ပြုစုဖို့ ရန်တုန်ကို အေရု လေယာဉ် နဲ့ ရောက်လာပြီး အေရုအမေနဲ့ ပို့နေခဲ့တာနော်... ငါးလကျော်ကြာတော့ အေရုကို စံပြုခေါင်းဆောင်တင်ပြီး တစ်နိုင်ငံလုံး တော်လှန်ခဲ့ကြတယ်။ အေရုအတွက် ဇာတ် ဆန်ဆန် အပြောင်းအလဲကြီး ဖြစ်ခဲ့လား။ အီမုမဟုတ် အဲဒီအပြောင်း အလဲကြီး က ပိုပြီးညင်သာတဲ့ အပြောင်းအလဲကြီး ဖြစ်ခဲ့လား...

ကျွန်မက ဒီလှုပ်ရှားမှုကြီးထဲကို တဖြေးဖြေးနဲ့ ဝင်လာရတာ။ ဒီကိစ္စတွေ လုပ်ရင်း ဆေးရုံမှာလည်း မေ့မေ့ကို ပြုစုနေရတယ်လေ... ဘာဆက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာတွေလည်း ကြားနေ ရတယ်။ လူတွေက ကျွန်မဆီ ရောက်လာကြပြီး စီးပွားရေးခြေအနေ၊ နိုင်ငံရေးအခြေအနေ ဘယ်လောက်အထိ ဆိုးရွားနေတယ်ဆိုတာ ပြောပြကြတယ်။ ကျွန်မက ဘာမှ များများစားစား မပြောခဲ့ပါဘူး။ နားပဲထောင်နေတာ။

ပြည်သူတွေရဲ့ ဒီမိုကရေစီကြိုးစားမှုထဲ ခြေစုံပစ်ဝင်ဖို့ အချိန်ရောက်လာပြီလို့ သိရလိုက်တဲ့အခါ အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်လောက်တဲ့ အခိုက်အတန့်မျိုး အေရုမှာ မရှိဘူးလား။

မရှိပါဘူး။ အဲလိုမျိုး အခိုက်အတန့်မျိုးကို ကျွန်မ သတိမထားမိဘူး။ အဲဒါမျိုးက အများကြီးပိုပြီး ညင်သာတယ်။

အေရုအပေကို ပြုစုဖို့ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာတော့ နိုင်ငံရေးလောကထဲ ဝင်ရောက် ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးမျိုး လုံးဝမရှိဘူးပေါ့နော်...

ဒီမိုကရေစီကြိုးပမ်းမှုမှာ အခုလိုမျိုးပါဝင်လာမယ်ဆိုတဲ့ အကြံမျိုး ကျွန်မမှာ မရှိပါဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း အဲလိုမျိုးထင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာပြည်မှာ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်တော့ မယ်လို့တော့ ကျွန်မ သိနေတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပြည်သူတွေက ၁၉၈၇ မှာ လုံးဝမပျော် ကြဘူး။ မငြိမ်မသက်လည်း ဖြစ်နေတယ်။ လူတွေက လူရှိအခြေအနေကို မနှစ်သက်တဲ့ အကြောင်း ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလာကြတယ်။ မတ်လမကုန်ခင် ကျွန်မ ရောက်မလာသေးခင်လေးမှာ ကျောင်းသားအရေးအခင်းက ဖြစ်ပေါ်သွားပြီ။ မတ်လ (၁၃)ရက်နေ့မှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား မောင်ဘုန်းမော် အသတ်ခံလိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မ ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ အခြေအနေတွေ ဖြစ်နေပြီဆိုတာ ကျွန်မ သိလိုက်ရတယ်။ ကျွန်မ သိသလိုပဲ တခြားသူတွေလည်း မြန်မာပြည်မှာ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေ တယ်ဆိုတာ သိနေကြတယ်။ ဒီမိုကရေစီရဖို့အတွက် တစ်နိုင်လုံး ဆန္ဒပြနေကြတယ်ဆိုတာ တခြားသူတွေထက် ကျွန်မက ပိုသိတယ်လို့ မထင်ပါဘူး။

အေရု နိုင်ငံခြားမှာနေတုန်း အေရုရဲ့ ပြည်သူတွေ နေထိုင်နေရတဲ့အခြေအနေတွေကို ကောင်းကောင်းကြီး သိလိုက်တဲ့အခါ စိတ်ပျက် မသွားဘူးလား။ ပြည်သူတွေအတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးချင်စိတ် မပေါက်ဘူးလား။ အဲ... ဒီအခြေအနေမှာ ဘာဆက်လုပ် ရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား။

မသိဘူးရှင် ... မသိဘူး ... ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မ ဒီအခြေအနေကို ကြိုက်မှ မကြိုက်တာ။ တစ်ခါတစ်လေ ကျွန်မ ဒီပြန်လာပြီး မေမေနဲ့ သုံးလေးလ အတူနေဖြစ်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မ မိတ်ဆွေတွေ ရောက်လာကြပြီး တိုင်းပြည်ကတော့ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်တော့မှာ

သေချာတယ်ဆိုတာ ပြောဖြစ်ကြတယ်။

အဲဒီခေတ် အဲဒီအချိန်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ နိုင်ငံတွင်းမှာ ဖြစ်ပေါ် နေတဲ့ အရေးအခင်းအပေါ် လှုပ်ခတ်မှုတွေကနေ နိုင်ငံရေးပြောင်းလဲမှု အလင်းရောင်ကို ဧီရု ဗုန်းမကြည့်နိုင်ဘူးလား။ ဆယ်စုနှစ်သုံးစုကျော် လောက်တုန်းက ဒီလိုမျိုး တည်ငြိမ်နေတဲ့ အာဏာရှင်ခေတ် ရှိခဲ့တယ်လေ...

အဲဒီနှစ်ကာလတွေကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရင် မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားအများစု သူတို့တွေ ကြုံခံစားနေရတဲ့ အခြေအနေကို ပိုထိပြီး စိတ်ပျက်လာကြတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး သတိထားမိတယ်။ ဒီ့ကြောင့်မို့ ကျွန်မတို့ အများစုက အပြောင်းအလဲ ဖြစ်တော့မယ်လို့ ယုံကြည်နေကြတယ်။

ဘယ်လိုမျိုး ပြောင်းလဲမယ်၊ ဒီမှမတုတ် ဘယ်တော့ ပြောင်းလဲမယ်ဆိုပြီး ပြောဆိုတာ မျိုးရော ရှိလား။
မရှိပါဘူး။

ဆန္ဒပြတဲ့အချိန်က စစ်တပ်က အကြမ်းဖက်တုန်ပြန်လာမှာကို ကြိုတင် ပြင်ဆင်တာ မျိုးရောရှိလား... အဲဒီမျိုးကို ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားသူရော ရှိလား... တစ်ခါ ဧီရု ထင်ထားသလိုမျိုးပဲ ၊ ဦးနေဝင်းက သဘောထား တွဲလွဲမှုတွေကို အကြမ်းဖက်ပြေ ရှင်းချေမှုန်းတဲ့ သမိုင်းရှည်ကြီး ရှိခဲ့တယ်နော်...

သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်လို့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ သေခဲ့ရပြီပဲ။ ဒီ့ကြောင့်မို့ လုံးဝ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘူးနော် ကျွန်မ မယူဆဘူး။

၁၉၈၉ ၊ ဇူလိုင်(၁၉) အာဇာနည်နေ့မှာ ‘ကျွန်မတို့က ကျွန်မတို့ပြည်သူတွေကို လူသတ်တွင်းကြီးထဲ ဦးဆောင်ခေါ်မသွားချင်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်နော်... ဧီရု အဝမ်း မခံရခင် အဲဒီနေ့ကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားတဲ့အခါ ဧီရုအဖ ကျဆုံးခဲ့တဲ့ အာဇာနည်နေ့ ဖြစ်နေလို့ ဧီရု စိတ်ထဲဘာများ ခုန်ချလာသလဲ ... တစ်ခါ ခုနစ်နှစ် ခုနစ်လလောက် ကြာ နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ကနေ လွတ်လာပြီးတဲ့အခါမှာရော ဘယ်လိုမျိုး ခံစားရလဲ...

ကောင်းပါပြီ... ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ မလွယ်ဘူးရှင် ... ကျွန်မကတော့ စိတ်မထိ
 ခိုက်ဘူး။ တခြာသူတွေကတော့ စိတ်ထိခိုက်သွားနိုင်တယ်လို့ ကျွန်မ နားလည်သွားတယ်။
 အာဇာနည်နေ့ ဆက်ကျင်းပဖို့ တာဝန်ခံသွားနိုင်တယ်။ အခြားသူတွေက စိတ်ထိခိုက်ပြီး
 ကျွန်မက စိတ်မထိခိုက်ရင် အဲဒါက သူတို့နဲ့အတူ ကျွန်မ မနေနိုင်လို့ဆိုတဲ့ တာဝန်တစ်ခုဖြစ်
 သွားနိုင်တယ်။

တစ်နေ့နေ့တော့ အဝမ်းခံရနိုင်တယ်ဆိုတာ အဲဒီတုန်းက နော်ရ သိခဲ့လား...

အာဇာနည်နေ့ပြီးရင် တချိန်ချိန်မှာ နေအိမ်အကျယ်ချုပ် ချနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်း
 ကတော့ ကြားနေရတယ်။

ဘယ်လိုလုပ် ကြားရတာလဲ...

အဲဒါကတော့ ကောလဟာလပေါ့ ... ကောလဟာလတွေ အများကြီး ထွက်လာတယ်။

အဲဒီနေ့က ဘယ်လိုအဝမ်းခံရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကို နော်ရ ပြောပြနိုင် မလား...

ကောင်းပါပြီ မနက်ကြီးလို့ ထင်တာပဲ။ ကျွန်မ အစဉ်အတိုင်း အတိအကျ ဖြစ်အောင်
 သတိထားပြီး ကြိုးစားပြောပါမယ်။ မနက်ပိုင်း အချိန်တချိန်မှာ ကျွန်မ ဆွေမျိုးတွေ
 ရောက်လာကြပြီး 'ဟောဒီတစ်ဝန်းကျင်လုံး စစ်သားတွေနဲ့ ပြည့်သိတ်နေတယ်။ ပုံမှန်တော့
 မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီ' လို့ ပြောကြတယ်။ အဲဒီနောက် အန်ကယ်ဦးတင်ဦးသား
 ကားနဲ့ရောက်လာပြီး သူ့အဖေ ဒီမနက် လမ်း လျှောက်ထွက်မယ်လို့ လုပ်နေတုန်း ခြံထဲကနေ
 ဘယ်မှထွက်မသွားဖို့ တားခံထား ရတယ်။ ကျွန်မတို့အားလုံး အဝမ်းခံရတော့မယ်လို့ သူက
 ထင်ထားတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ကျွန်မတို့အားလုံး ဒီကိစ္စအတွက် အာမခံယူကြရတယ်။

အဲလိုမျိုး မတူထူးခြားတဲ့အချိန်မျိုးမှာ နော်ရ ဘယ်လိုမျိုး ခံစားရလဲ။

ဘယ်လိုမျိုးခံစားရတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မမှတ်မိတော့ဘူးရှင်... ထောင်ထဲကို ကျွန်မ
 တပါတည်းယူသွားနိုင်အောင် ပစ္စည်းတွေကိုတော့ အိတ်နဲ့ ထည့်ထားတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့
 ကျွန်မတို့ကို အင်းစိန်ထောင်ပို့မှာလို့ ကျွန်မတို့အားလုံးက ထင်ထားကြတာကိုး။

အဲဒီအချိန်မှာ အဲရ ခင်ပွန်းက အဲရနားမှာရှိလား...

မရှိဘူးရှင် သားနှစ်ယောက်ကတော့ အတူရှိနေတယ်။

အဲရ သားလေးတွေ တုန်လှုပ်သွားလား ဒါမှမတုတ် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလား...

မဖြစ်ဘူးရှင် ... လုံးဝကို မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မက သားနှစ်ယောက်ကို ပြောပြ ထားပြီးသား။ ရှင်သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ ... မကြာခင် မိုက်ကယ်ရောက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ရောက်ချိန်တန်မှာတော့ ရောက်မလာဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ကို ဗီဇပေးပေးလေ... ဒီတော့ သူတို့လေးတွေကို ပြန်ပို့ဖို့ စီစဉ်ရတာပေါ့... ကျွန်မက တချို့ဆွေမျိုးတွေကို ပြောရတယ်။ မိုက်ကယ်ကို လာခွင့်မပြုရင် ဆွေမျိုးတွေက ကလေးတွေကို သူတို့အဖေဆီ ပြန်ပို့ပေးဖို့ စီစဉ်ပေးပါပေါ့...အဲါပါပဲ။ ကလေးတွေကလည်း နားလည်ကြတယ်။

တချိန်ချိန်မှာ အဲရကို အင်းစိန်ထောင်ပို့မယ်ဆိုတာကတော့ ရှင်းပါတယ်။ အခုတော့ အဲရကို နေအိမ်မှာပဲ အကျယ်ချုပ်အနေနဲ့ ထားလိုက်ကြတယ်။ အဲရက အစာထက်ခံ ဆန္ဒပြခဲ့တာနော်... အဲရက လိုအပ်လာရင် အဝေးတို သွားဖို့ ပြင်ဆင်ထားခဲ့လား...

အီလုပ်မယ် ... တိုတာလုပ်မယ်လို့ ကျွန်မ လုံးဝပြောခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မ လုံးဝ မလုပ်ခဲ့တာတွေရှိတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ နိုင်ငံရေးမှာ ပျော့ပြောင်းညင်သာ ဖို့လိုတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။ သေတဲ့အထိ အစာထက်ခံ ဆန္ဒပြမယ်လို့ ပြောတဲ့သူတွေထဲမှာ ကျွန်မ မပါဘူး။ ဇီးရိုးရလဒ်နဲ့ အပြေရှာဖို့ ကြိုးစားတဲ့အနေနဲ့ အစာထက်ခံဆန္ဒပြတာလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ အဲရစိတ်ထဲမှာ အရမ်းရှင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အစာထက်ခံဆန္ဒပြခဲ့တာကတော့ ထင်ရှားတယ်နော်... *[†]

ဟုတ်ပါတယ်... ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခု၊ ရှုထောင့်တစ်ခုခုနဲ့ လုပ်ကြတာပဲလေ...

အဲရကို ကူညီမယ့် လက်ထောက်တစ်ဦးဦး ရှိလား...

သားတွေက ကျွန်မအနဲ့အတူ ရှိနေတယ်။ မကြာမီမှာ မိုက်ကယ်လည်း ရောက်လာ တယ်။

အစာငတ်ခံဆန္ဒပြနေတုန်း မိုက်ကယ်ရောက်လာတော့ ဆတ်ပြီးအစာငတ်ခံ ဆန္ဒပြဖို့ အတွက် ဇနီးတစ်ယောက်လို အိပ္ပမတုတ် မိခင်တစ်ယောက်လို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် ဖို့ ဇာတ်အိမ်ပိုပြီးမာတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုဖြစ်သွားတာပေါ့နော်။

ဟုတ်တယ်ရှင် ... ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မတို့ မိသားစုထဲမှာ အဲလိုဇာတ်လမ်း ဆန်တာမျိုး မလုပ်ဘူး။ လက်တွေ့ကျတဲ့ ဇာတ်လမ်း ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးလို့ ထင်နေကြတာ။ ကျွန်မက ဇာတ်လမ်းဆန် တာမျိုးကို အားမပေးဘူး။ အဲဒါမျိုးကို ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး။

အဲဒါမျိုးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဒေါ်ရုက တကယ်ကို စဉ်းစားတာပေါ့နော် ...

မဟုတ်သေးဘူးရှင် ... မဟုတ်သေးဘူး ... ကျွန်မက အဲလိုဇာတ်လမ်း ဆန်တာမျိုးကို အရမ်းပေါ်ကြောင်ကြောင်နိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုးလို့ ထင်နေတာ။ ဘယ်သူ မျိုးမဆို သဘာဝကျတဲ့ ပုံမှန်ဘဝမျိုးနဲ့ပဲ ရှင်သန်နေရမယ်။

ဇာတ်လမ်းဆန်တာမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ရိုးစင်ဖြူစင်တဲ့ ခံစားချက်မျိုးကို ပြောပါအုံး ခင်ဗျ...

ကောင်းပါပြီ ... အဲလိုခံစားချက်မျိုးက မရနိုင်ဘူး။ အဲလိုခံစားချက်မျိုးရဖို့ ဘယ်လိုမျိုး အကူအညီပေးရမှာလဲ ... စွမ်းအားတွေ ပိုပြီး သုံးနေရုံပေါ့ ...

အစာငတ်ခံ ဆန္ဒပြတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားလဲ

(၁၁)ရက်ကြာတယ်။

အစာငတ်ခံ ဆန္ဒပြတာကို ရပ်ပစ်လိုက်ရအောင် ဒေါ်ရုကို ဘာတွေက လှုံ့ဆော် ပေးလိုက်တာလဲ ...

အဲဒါကတော့ ဒီလိုပါ ... အိမ်ပြင်ရောက်နေတဲ့ အဖွဲ့ချုပ်လူငယ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မနဲ့အာဏာပိုင်တွေ သဘောတူညီမှု ရလိုက်လို့ ...

အာဏာပိုင်တွေက အဲဒီသဘောတူညီမှုကို ကတိတည်ရဲ့လားဗျ ...

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... တည်ပါတယ်။ ရှင်တို့ပေးထားတဲ့ ကတိအတိုင်းတည်ရမယ် လို့ ကျွန်မက သူတို့ကို ပြောလိုက်တယ်။ ဒီလူငယ်လေးတွေကို သူတို့အကောင်းဆိုး

ကူညီပါမယ်လို့ ပြောတယ်။ ပြောတဲ့အတိုင်းလည်း လုပ်ကြပါတယ်။ ညှင်းဆဲ နှိပ်စက်တာတွေ မလုပ်ကြပါဘူး။ ဒီကနေ ခေါ်သွားသူတွေ အကုန်လုံးကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီရ ... နေအိမ်မှာ အကျယ်ချုပ်ကျနေတုန်း အနဲဆုံးတော့ ပြင်ပနဲ့ ဆက်သွယ်ရေး ဖြတ်ခံထားရတယ်နော် ... ဗုန်းလှိုင်းတွေလည်း အဖြတ်ခံ ထားရတာပဲ မတုတ်လား

...

ဗုန်းလှိုင်းတွေ ဖြတ်ထားတာကို ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့ရတယ်ရှင် ... ကျွန်မက အိပ်ချိန်းကနေ ဖြတ်လိုက်တာလို့ ရိုးရိုးလေးပဲ တွေးမိတာ။ တကယ်တော့ အဲလိုမဟုတ်ဘူးရှင် ... သူတို့တွေ ရောက်လာကြပြီး ဗုန်းကြီးတွေကို ကတ်ကြေးနဲ့ ဖြတ်ပစ်လိုက်ကြပြီး ဗုန်းကြီးတွေကို သယ်သွားကြတာ။ အရမ်းရယ်စရာကောင်းတာတွေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ (ရယ်ရင်းပြော)

အဲဒီရ နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ကျတာက အဲဒီရ ဆန္ဒရှိလို့ လုပ်ရတာဆိုရင် သမားရိုးကျ စွန့်စားခန်း တစ်ခုပါပဲ။ တခက်တ ကြည့်ရင်လည်း အဲဒီရ မိသားစုနဲ့ အဲဒီရပုဂ္ဂိုလ်တွေက ရှိနေပြန်ရော ... အဲဒီရအနေနဲ့ ဒီတိုင်းပြည်ကနေ ထွက်ခွာသွားချင်တယ်ဆိုရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထွက်ခွာသွားနိုင်တယ်ဆိုပြီး နဝတက အဲဒီရကို ကမ်းလှမ်းခဲ့ တယ်ဆို...အဲ... အဲဒီရကလည်း လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲပိုပြီး ဆင်နွှဲဖို့အတွက် ပြန်မာ ပြည်ထဲမှာနေရင်း တကယ်ကို ခိုင်မာတဲ့ ခံယူချက်ရှိတယ်ဆိုတာ အထင်အရှား ပြလိုက်တာနော်...

မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောရရင် ကျွန်မသားတွေအပေါ် ပိုပြီးကြီးမားတဲ့ စွန့်စားမှုကြီးတစ်ရပ် လုပ်လိုက်တာလို့ ပြောရမယ်ထင်တယ်။ အဲပေမဲ့လို့ တခြားသူတွေက ကျွန်မထက်ပိုပြီး စွန့်စားမှုကြီးတွေ လုပ်ပြီးကြပြီဆိုတာကို ကျွန်မအမြဲတမ်း သတိထားမိတယ်။ ထောင်ကျနေပြီး ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်နေရုံသာမကဘဲ အပြင်ဘက်မှာ လုံခြုံမှုမရှိကြတဲ့ သူတို့ မိသားစုတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဒဏ်ရာပါ ရနေကြတဲ့ ကျွန်မ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကို ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မေ့မိလို့ မရဘူး။ အာဏာပိုင်တွေရဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေရဲ့ အောက်မှာ အဲလိုအကျဉ်းသားတွေက အများကြီး။ သူတို့ မိသားစုတွေ လုံခြုံမှုမရှိဘူးဆိုတာ အဲဒီအကျဉ်း သားတွေက သိနေကြတယ်။ အဲဒီအကျဉ်းသားတွေရဲ့ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံမှုက ကျွန်မထက်

အများကြီး ကြီးမားပါတယ်။ အဲလိုခွန်လွတ်အနစ်နာခံတာမျိုးကို ကျွန်မ မဝင်းစားနိုင်
 အောင်ပါပဲ။ ဒီလိုမျိုး ခွန်လွတ်အနစ်နာခံတာမျိုးကို ရွေးချယ်စရာတစ်ခုအနေနဲ့ ရွေးချယ်လိုက်
 တာလို့ ကျွန်မ ထင်မြင်ယူဆမိတယ်။ တကယ်တော့ရွေးချယ်တာမဟုတ်ဘူးရှင် ... ပျော်ပျော်
 ကြီးကို လုပ်လိုက်တာ။ အဲ ... ဘာသံသယ၊ ဘာတွန့် ဆုတ်မှုမှ မရှိဘဲ လုပ်ခဲ့တာ။ ကျွန်မ
 သားလေးတွေနဲ့ နေခဲ့ရတဲ့ နှစ်တွေကိုလည်း အထူးတလည် လွမ်းဆွတ်မနေတော့ပါဘူး။
 သူတို့တွေနဲ့အတူ အကြာကြီး နေခဲ့ပြီးပြီလေ ...

အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း ...

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ပေးပါတယ်။ ကျွန်မမိသားစုက သူတို့ပေးနိုင်တဲ့ အထောက်အပံ့တွေ
 အများကြီးကို ပေးခဲ့ကြတာ။ အဲ ... အဲလိုပဲ... ကျွန်မကလည်း ကျွန်မ မိသားစုကနေ
 အထောက်အပံ့ယူတာကို ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မတို့က အတူနေ နေကြတာမှ မဟုတ်
 တာ။ အဲ ... အဲလိုလုပ်လို့လည်း ပြုလဲကျမသွားဘူး။ ကျွန်မနိုင်ငံရေးထဲ စဝင်တော့ ကျွန်မ
 မိသားစုက မေမေကို ပြုစုနေတဲ့ ကျွန်မနဲ့အတူ ရှိနေတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ဒီကိစ္စမျိုးက
 အခုမှ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကလည်း သူတို့ကို ထားခဲ့ရတယ်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်မကို
 ထားခဲ့ရတယ်။ အဲဒါတွေက ကျွန်မတို့အတွက် ပိုပြီးနေသားတကျဖြစ်ဖို့ အခွင့်အရေး
 တရပ်ဖြစ်လာတာပေါ့ ... ကျွန်မ နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ကျတဲ့ နှစ်နှစ်နဲ့လေးလအတွင်း သူတို့နဲ့
 အဆက်အသွယ်မရှိဘူး။ အဲ .. စူးစူးရှရှ ခံစားရတာမျိုးလည်း မရှိပါဘူး။

သူတို့က ဒီကို ပြောင်းရွှေ့လာပြီး အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့အစည်း စိတ်ဝင်စားတာမျိုးရော ရှိလား ...

လောလောဆယ့်တော့ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မကလည်း မတိုက်တွန်းဘူး။ ဘာလို့လဲ
 ဆိုတော့ အာဇာနည်တွေက သူတို့ဘဝကို တသီးတသန့်ကြီး လုပ်ပေးနိုင်မယ်လို့ ကျွန်မ
 မထင်ဘူး။

သူတို့နဲ့ကော အဆက်အသွယ်ရခဲ့လား။

ရပါတယ်။ သူတို့က တစ်ပတ်တစ်ခါ ဖုန်းဆက်တယ်။ စာရေးနိုင်တဲ့အခါ ရေးတယ်။

အိမ်ထောင်ရေး ... အိမ်ထောင်ရေး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို မေးခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် မေးချင်
 ပါတယ်။ အိမ်ထောင်ရေးထပ်ခဲ့တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တယ်လိုမျိုး အကျိုးသက်ရောက် မှုတွေ

ရှိခဲ့လဲ။

ကျွန်မမိသားစုနဲ့ရော ကျွန်မကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ရော ဆက်စပ်ပတ်သက်မှုတွေ အကြောင်းကို ကျွန်မ ပြောလေ့မရှိဘူး။ သီးသန့်ကိစ္စလို့ ကျွန်မက လက်ခံထားတယ်။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လုံးဝလေးစားဝါတယ် ခင်ဗျား။ အဲ ... ဒီထက်ရှင်းအောင် မေးခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် အဲဒီလို သီးသန့်ကိစ္စမျိုးအတွက် လိုအပ်နေတာတွေရဲ့ နောက် ကွယ်မှာ အင်တိုင်းအခြေခံအတွေးစေတွေက ဘာတွေလဲ။

လူတွေဟာ သူတို့အခွင့်အရေးအတွက် သူတို့ရွေးချယ်မှုနဲ့ သူတို့ လုပ်ခွင့် ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်တယ်။ လူတွေရဲ့ အခွင့်အရေးဆိုတာ သူတို့ကိုယ်ပိုင် သီးခြားရပ်တည်မှုပဲ။ သူတို့အကြောင်း သူတို့ပြောဖို့ ဘယ်လောက်အထိ ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုတာ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ဆုံးဖြတ်ကြရမယ်လေ... ဒါက လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရွေးချယ်မှုပဲ။ တချို့လူတွေက သူတို့ အကြောင်း သူတို့ ထုတ်ဖော်ပြောချင်ကြတယ်။ သူတို့က အဲလိုပြောလိုက်ရတာ သိပ်သဘော ကျတာ။ အဲလိုလူမျိုးတွေကို ကျွန်မ ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး။ ဒါ သူ့သဘောပဲ။ တုတ်တယ်လေ ... သူ့ရွေးချယ်မှုနဲ့ သူပေါ့။

ပြည်သူတွေအတွက်ပဲဆိုတာနဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက်ပဲဆိုတဲ့ အချက် နှစ်ချက်ကြားက သိသာထင်ရှားတဲ့ ကွဲပြားခြားနားချက်က ဘာများလဲ ခင်ဗျ...

နိုင်ငံရေးမှာ ကျွန်မကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကို ရောကြိုတာမျိုး ကျွန်မ လုပ်လေ့လုပ် ထမရှိဘူး။ ပြည်သူတွေနဲ့ ပတ်သက်တာတွေကိုပဲ ကျွန်မ ပြောတယ်။ ကျွန်မ ပြောသလိုပါပဲ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သီးခြားကိစ္စမျိုးမှာ ကိုယ့် ကိစ္စလား သူများကိစ္စလား ဆိုတာ လေးစားဖို့လိုတယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့က ဘယ်သူ့ကိုမှ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မတိုက်ခိုက်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဘဝရှင်သန်မှုတွေကိုမှ မရည်ညွှန်းဘူး။ သူတို့အားနည်းချက်ရှိရင်တောင် မတိုက်ခိုက်ဘူး။ စောင်းချိတ်မပြောဘူး။

အင်တိုင်းက ဝုဏ်သိက္ခာအရ ပြည်သူတွေအကြောင်းကို အပျက်သဘောနဲ့ ပြော တာမျိုးကို အများအားဖြင့် ရောင်လွှဲတဲ့သဘောပေါ့ ...

ဟုတ်တယ်ရှင် ... ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို အခြေခံပြီး မပြောတာ။ ဟုတ်တယ် ...ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မတို့က နိုင်ငံရေးလုပ်တဲ့ အခါမှာတော့ ပြည်သူတွေအကြောင်းကို ပြောရတော့တာပေါ့။

အဲဒီက အဲဒီအခါရဲ့ မိန့်ခွန်းတွေကို ကောက်နုတ်ကောက်နုတ်ပြီး ပြောလေ့ ရှိတယ်နော် ... အဲဒီက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲဗျ ...

အဲဒီကတော့ ဒီမှာလုံခြုံရေးကျနေတဲ့ နဝတလုံခြုံရေးတွေအတွက် အသိပညာ ဗဟုသုတတိုးတက်လာနိုင်တယ်လို့ ကျွန်မထင်လို့ပဲ။

အဲဒီလုံခြုံရေးတွေနဲ့ အဲဒီ စကားပြောဖြစ်လား၊ သူတို့ကရော ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိရဲ့လား။

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ပြောဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့က အမြဲတမ်းပဲ အရမ်းကို ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ပါတယ်။ တချို့ဆို ပိုပြီးတော့တောင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ အင်တာဗျူးမှာ အဲဒီက ဟောလိုမျိုး ပြောခဲ့တယ်နော် ... ကျွန်မကို ဝမ်းတဲ့သူတွေကို ကျွန်မ လုံးဝမပုန်းပါဘူး။ ဒီကြောင့်မို့ ကျွန်မ လုံးဝ မထိတ်လန့် မတုန်လှုပ်ပါဘူး။ အဲဒီလို ဝမ်းဆီးထောင်ကျသူတွေအပေါ် မပုန်းတာက ဆင်ခြင်နိုင် စွမ်းကြောင့်လား။ ဒီမှမတုတ် သူတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ရင်း ရင်ဆိုင်ရင်းနဲ့ တိုးတက်လာတဲ့ ဉာဏ်ပညာစွမ်းအားကြောင့်လား။

ကျွန်မ အသက်အရွယ်အရ ဒီလိုဖြစ်သွားတာလည်း တပိုင်းပါမယ်လို့ ကျွန်မ ထင် တယ်။ ကျွန်မ ရှင်ကို ပြောပြနိုင်တာကတော့ ဖေ့ဖေ့ကို သတ်ခဲ့သူတွေအပေါ်မှာတောင် မပုန်းမိဖို့ မေမေက ကျွန်မကို ဆုံးမခဲ့တယ်။ ဖေ့ဖေ့လုပ်ကြံခဲ့သူတွေအပေါ် မုန်းတဲ့အကြောင်း မေမေ ပြောတာ ကျွန်မ တခါမှ မကြားခဲ့ဘူး။

လုံးဝကို မကြားဖူးဘူးပေါ့ ...

လုံးဝ ... လုံးဝကို မကြားဖူးဘူး ... ကျွန်မရင်ထဲမှာ အမုန်းတွေ ပြည့်သွားနိုင်တဲ့၊ ကျွန်မ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားနိုင်တဲ့ ဘာဆိုဘာကိုမှ ကျွန်မကို မေမေက လုံးဝ မပြောခဲ့တာ သေချာတယ်။ ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မ မြန်မာ့နိုင်ငံရေးထဲ မဝင်မီ “တစ်ယောက်ယောက်ကိုများ

မုန်းနေသလား” လို့ တွေးမိတယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ နောက်ပိုင်းတော့ ကျွန်မမှာ အမုန်းရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူးလို့ သဘောပေါက်နားလည်သွားတယ်။ အဲ... ကျွန်မကို ဝမ်းဆီး သွားသူတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာကိုတော့ ကျွန်မ သိနေတယ်ရှင် ...

အဲရုကို ဝမ်းဆီးထောင်ချသူတွေရဲ့ အမုန်းကိုတော့ အဲရု တကယ်ကို တွေ့မြင်နိုင် တယ်ပေါ့နော် ...

တကယ့်အမုန်းနဲ့ တကယ့် အာဇာတ ...

ပေးခွင့်ပြုပါအုံး အဲရု ခင်ဗျား...အဲရုကို ဝမ်းဆီးထောင်ချသူတွေအပေါ် အဲရုရဲ့ ခံစားချက်တွေက ဘယ်လိုရှိလဲဗျ ...

ကျွန်မက သူတို့ထဲက အများစုကို လူသားတွေလို့ပဲ မြင်တယ်။ သူတို့ကို နှစ်လိုဗွယ် ကောင်းတဲ့ လူသားတွေအဖြစ် တွေ့မြင်ရအောင် ကျွန်မက ဘယ်လိုမှ အကူအညီမပေး နိုင်ဘူးလေ ... သူတို့လုပ်တာတွေကို ကျွန်မက သဘောကျတယ်လို့ ပြောတာတုတ် ဘူးနော်...ကျွန်မက သူတို့ကို လူသားတွေအနေနဲ့ မြင်တဲ့အခါ ကျွန်မ လုံးဝမကြိုက်တဲ့ သူတို့လုပ်ခဲ့တာတွေက ပျောက်သွားတယ်။ အဲလိုပြောလိုက်လို့ ရှင်က ကျွန်မကို လုံးဝအေးသမ ထွက်သူ ၊ ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင်လို့ မထင်လိုက်နဲ့အုံးနော်... ဒီပေမဲ့လို့ သူတို့တွေဟာ လူသားတွေပဲလို့ မြင်တဲ့အမြင်ကတော့ ကျွန်မ အာရုံထဲက လုံးဝပျောက်ကွယ်မသွားဘူး။ လူသားမှန်သမျှကို ကျွန်မ သဘောကျတယ်။ လူသားတွေမှာ နှစ်လိုဗွယ် ဖြစ်နိုင်တာတွေ ရှိတယ်။

အဲရု နေအိမ်အကျယ်ချူဖို့ ကျသွားတော့ အဲရု ဘဝက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေရသလိုမျိုး ဖြစ်သွားတာပေါ့နော် ...

တိကျတဲ့အချိန်ဇယားရှိရမယ်၊ အရမ်းကိုစဉ်းကမ်းရှိရမယ်ဆိုတဲ့ အခြေခံနဲ့ ကျွန်မက စလိုက်တာ။ ဒီတော့ အချိန်မပြန်နား ဖြစ်တော့ဘူးလို့ ထင်တယ်။ ကိုယ့်မျိုးစေ့ကို ကိုယ်တိုင်စိုက်ရတာပေါ့ (ရယ်ရင်းပြော)။ တကယ်တော့ သိပ်ခက်လှတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပုံမှန်အချိန် ဇယားနဲ့ အလုပ်လုပ်ရင် အသားကျဇွဲက အရမ်းလွယ်တာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အချိန်ပြည့် အလုပ်လုပ်ဖို့ ပြည့်စုံလုံလောက်ပါတယ်။

နေ့စဉ်အချိန်ဇယားကို နေီရု ဘယ်လိုဆွဲထားလဲ...

ကျွန်မ နံနက်လေးနာခွဲ အိပ်ယာကထပြီး တစ်နာရီ တရားထိုင်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ ရေဒီယိုနားထောင်တယ်။ တစ်နာရီခွဲလောက် ကြာတယ်။ ပြီးတော့ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တယ်။ ရေမချိုးခင် စာနဲ့နဲ့ပါးပါး ဖတ်တယ်။ အဲဒီတွေ့ပြီးတာနဲ့ တစ်နေ့တာအစီအစဉ်အဖြစ် စာဖတ်တာ ... သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာ ... အဝတ်တွေ ဖာထေးချုပ်လုပ်တာတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု လုပ်ဖြစ် တယ်။ အဲ ... အဲဒီနေ့အတွက် လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ အိမ်မှုကိစ္စတွေကိုလည်း လုပ်တယ်။

နေီရု နေအိမ်အကျယ်ချုပ် ကျနေတုန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်နည်းနဲ့ အားတင်း ထားလဲ။

ကျွန်မမှာ လုပ်စရာတွေက အများကြီးရှင့် ... အကျယ်ချုပ်ကျနေတာနဲ့တောင် မတူဘူး။ ပစ္စည်းတွေကို ထားစရာရှိတာထား၊ သန့်စရာရှိတာသန့်နဲ့ အိမ်ကိုလည်း စောင့်ရှောက်ရသေးတယ်။ စာလည်းဖတ်၊ ရေဒီယိုလည်း နားထောင်တယ်။ ချုပ်စရာရှိ တာလည်း ချုပ်ရသေးတယ်။ တခြားသူတွေ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဖြတ်သန်းကြသလိုပါပဲ။ ကျွန်မ စိတ်ကူးရတဲ့ ပုံမှန်အလုပ်တွေကို နေ့တိုင်းလုပ်တယ်ဆိုပါတော့... ခြွင်းချက်အနေနဲ့ ကျွန်မ မိတ်ဆွေတွေ အဝင်အထွက်ကတော့ မရှိဘူးပေါ့လေ။

အဲကြောင့်မို့ နေီရုအကျဉ်းကျနေတာက ဖာဖတ်၊ ဝံရဒီယိုနားထောင်၊ ချုပ်စရာ ရှိတာချုပ်နဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီးတာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်နေရပြီး ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိစ္စတွေနဲ့ လည်ပတ်နေရတာဆိုတော့ တအိမ်လုံး ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေမှာပေါ့ ...

အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူးရှင့် ... တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့ အိမ်ကြီးလို့လည်း မထင်ရဘူး။ ကျွန်မပြောခဲ့တာတွေက ပုံမှန်နေ့တွေကို ဆိုလိုတာ၊ ရှင်သိတဲ့အတိုင်း ပဲလေ ...လူတွေဆိုတာ ထူးဆန်းတာမျိုးကို ကြိုက်တာမဟုတ်လား... နေအိမ်ကနေ ရုတ်တရက် ဆွဲထုတ်သွားပြီး ထောင်ထဲအသွင်းခံရသူတွေအတွက် အရမ်းကို ဇာတ်လမ်းဆန်ပြီး ထူးဆန်းနေမှာ သေချာတယ်။ ကျွန်မကတော့ နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ဆိုတော့ ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ ဆက်ပြီး နေရတာလေ ...

အာဏာပိုင်တွေက ဇော်စုကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ အကျဉ်းကျစို့ စီရင် ထားလဲဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး တွေးမိလား...

ပထမဦးဆုံး အကျဉ်းချတဲ့ အမိန့်ကတော့ တစ်နှစ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ သက်တမ်းတိုးနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ သိနိုင်တယ်လေ ...

ဇော်စု ထောင်ကျတာက အကန့်အသတ်မရှိ ဖြစ်နိုင်တယ်။ တသက်လုံးတောင် ဖြစ်နိုင် တယ်လို့ရော မတွေးမိဘူးလား ...

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ပထမဦးဆုံး သက်တမ်းတိုးပြီးနောက်တော့ အကန့်အသတ်မရှိ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အရမ်းလှပတဲ့ အတွေးတော့ ဝင်ခဲ့တယ်။ အထူးသဖြင့် သူတို့တွေ ဥပဒေကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်းဆိုင်ရာတို့နောက်ပိုင်းမှာ အဲဒီ အတွေးမျိုးတွေ ဝင်လာတာ။

ဇော်စု ဒီနိုင်ငံကနေ ထွက်ခွာမယ်ဆိုရင် လွတ်ပေးမယ်ဆိုပြီးတော့ အာဏာပိုင် တွေက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောခဲ့လား။ နဝတ လူကြီးတွေက ဇော်စုဆီ တိုက်ရိုက် လာပြီး ပြောရာပြောကြောင်း ဈေးငွေကျတာမျိုးရော ရှိလား။

မရှိပါဘူး ... အဲ ... တစ်ကြိမ်တော့ အကြံကောင်းတွေဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြံတွေ လာပေးတာမျိုး ရှိတယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ သူတို့က ကျွန်မကို တခြားသူတွေကို ပြောတဲ့ ‘ဒီနိုင်ငံက ထွက်ခွာသွားရင် လွတ်ပေးမယ်’ ဆိုတဲ့ အပြောမျိုးတော့ လုံးဝမပြောဘူး။ သူတို့က ဒီအ ကြောင်းကို ဘီဘီစီကနေ လွှင့်အောင်လုပ်ပြီး ကျွန်မ သိအောင်လုပ်သွား တာ။

အကျယ်ချုပ်က လွတ်ဖို့ သူတို့ကမ်းလှမ်းချက်က ဇော်စုကို လုံးဝမဆွဲဆောင် နိုင်ဘူးလား။
*#

လုံးဝလုံးဝကို မဆွဲဆောင်နိုင်ပါဘူးရှင် ...

သူတို့ကမ်းလှမ်းချက်ကို ဇော်စု ဘယ်လိုတုန့်ပြန်လိုက်လဲ ...

ကျွန်မ တုန့်ပြန်လိုက်တာကို သူတို့ အရမ်းအံ့အားသင့်သွားကြတယ်။ ဘာလို့လဲဆို တော့ သူတို့က သူတို့ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံမယ်လို့ ထင်နေကြတာကိုး ... ကျွန်မ အကြောင်းကို သူတို့မသိဘူးဆိုတာ ဒီလှမ်းကမ်းချက်က သေချာပေါက် ညွှန်ပြနေတာ သေချာတယ်။ ဒီကမ်းလှမ်းချက်က ကျွန်မနဲ့ပဲဆိုင်တယ်လို့ ကျွန်မ ထင်မထားဘူး။

သူတို့ကလည်း သာမန်ပြည်သူပြည်သားတွေကို တကယ်မသိစေချင်ဘူး။ တခြားသူတွေကို အာဏာပြုပြီး မြိမ်းခြောက်နေကြတဲ့ သူတို့တွေဟာ ဒီလိုမျိုး ကမ်းလှမ်းရတာ အရမ်းကို ခက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ တဖက်ကလည်း ပြည်သူတွေ တကယ်သိသွားအောင် လုပ်ဖို့ အခွင့်အရေးကလည်း ရှိနေတာကိုး ... သူတို့က ပြည်သူတွေကို အသိပေးဖို့ နည်းလမ်း တွေကို သင်ထားကြတာမဟုတ်ဘူးလို့တောင် ပြောလို့ရတယ်။ ပြည်သူတွေကို မြိမ်းခြောက် နိုင်မလား၊ အိမ်မဟုတ် လက်ခံနိုင်အောင် လုပ်မလားလို့ စဉ်းစားတဲ့ အလေ့အကျင့် မျိုးတော့ သူတို့သန္တာန်မှာ ရှိကောင်းနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဗိဇ္ဇာနတ်တွေနဲ့ ဘယ်မှာ နပန်းလုံးရမလဲဆိုတဲ့ အမှောင်ကာလတွေ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြတယ်နော်... လက်သီးကို ကျွန်နေအောင် ဆုပ်ပြီး နံရံကို ထိုးချင်လိုက်တာဆိုတဲ့ အနှောင့်အယှက်စိတ်မျိုးရော အေရုမှာ ဝင်စူးလား။

အန်ကယ်ဦးတင်ဦး အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ထောင်းအင်လေးနှစ်ကျတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကြားလိုက်ရတဲ့နေ့ကတော့ စန္ဒယားခလုတ်တွေကို တခိုင်းခိုင်းနှိပ်မိတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်မ အဲသပြစ်သွားတယ်။ အီသက်သက် မတရားတာပဲဆိုတဲ့ အတွေးစတွေက ကျွန်မရင်ထဲကို တခိုင်းခိုင်း ခုန်ချလာတယ်။ ရုတ်တရက် အဲသထွက်သွားတာပေါ့...

အေရု အကျယ်ချုပ်ကျနေတုန်း တချို့အချိန်တွေမှာ တရားအားထုတ်ချင်စိတ် ပေါက်တဲ့အချိန်မျိုးရှိလား ... တစ်ပတ်လုံး၊ အိမ်မထုတ် တစ်လလုံး၊ အိမ်မထုတ် ရက်ရှည်လများ အကြာကြီးကို ပြောတာ။

မဂ်္ဂိုဟူးရှင် ... အိမ်ပဲလို့ ပိုပြီးတော့ တရားအားထုတ်ဖြစ်တဲ့ အချိန်တွေတော့ ရှိပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တရားအားထုတ်ရတာ ပိုကောင်းလို့ ... တရားအားထုတ်သူတိုင်း ဒီလိုပဲလို့ ကျွန်မ ထင်တာပဲ။ ဒီလိုပဲ ရှင်လည်းတရားအားထုတ်လို့ ကောင်းတဲ့ အချိန်တွေ ရှိခဲ့မှာပါ။ အဲဒီအချိန်မှာဆို ရှင်လည်း အချိန်ကြာကြီး တရားအားထုတ်ခဲ့မှာပဲ။

ဘယ်လိုပီတိမျိုး ခံစားရတယ်ဆိုတာ ပြောပြလို့ ရလား...

ရွှေတောင်ကုန်းဆရာတော် ဦးဇော်တရဲ့ 'In This Veray Life' စာအုပ်ထဲမှာ ပါတဲ့အဆင့်တွေကို ကျွန်မရောက်သွားတယ်လို့ ပြောရမယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းတူတဲ့ တခြား ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေကိုလည်း ကျွန်မ သဘောကျပါတယ်။

ဒေါ်စုတို့ ရေဒီယိုက ကမ္ဘာကြီးနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးတာပေါ့နော်...ဘာတွေကို နားထောင်ဖြစ်လဲ ...

သတင်းတွေကို နားထောင်တာ ... ဘီဘီစီ ငါးဆားဗစ်၊ ဘီဘီစီ မြန်မာပိုင်း အစီအစဉ် ၊ ဒီအိုအေ မြန်မာပိုင်းအစီအစဉ်နဲ့ ဒီဇီဘီ အဓိကထား နားထောင်ဖြစ်တယ်။ ပြင်သစ် ရေဒီယိုကိုလည်း နားထောင်တယ်။ ပြင်သစ်ရေဒီယိုကို နားထောင်တာကတော့ တခြား အကြောင်းတွေထက် ကျွန်မတတ်ထားတဲ့ ပြင်သစ်ဘာသာစကား ကျွန်မဆီကနေ ထွက်မ ပြေးအောင် ထိန်းထားတာပါ။ တခါတလေလည်း ဂျပန်ရေဒီယိုကို နားထောင်ဖြစ်တယ်။ အဲ ... ဂျပန်ရေဒီယိုနဲ့တော့ အခြေတမ်း အသားမကျလှဘူး။ ကျွန်မကြိုက်တဲ့ အစီအစဉ်တွေကို ဘီဘီစီ ငါးဆားဗစ်ကနေ နားထောင်တာလည်း ရှိတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ဂျပန်ရေဒီယိုလိုင်းကို နားထောင်တာ ရပ်ပစ်ရတယ်။ အဲလိုနားထောင်ရင်းနဲ့ အချိန်မမှန်တာတွေ ဖြစ်ရတယ်။

ဒေါ်စု အကျဉ်းကျနေတဲ့အချိန်အတောအတွင်းမှာပဲ သိသိသာသာကြီးကို ကမ္ဘာ့ အပြောင်းအလဲတွေ အများကြီး ဖြစ်ခဲ့တာနော်...ထူးထူးခြားခြားကို ဖြစ်ခဲ့တာ ... ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး၊ မျက်နှာပြင်တွေ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေ ဖြစ်သွားတာ၊ တုတ်တယ် ... ဖြစ်သွားတဲ့ ဖြစ်စဉ်တွေက အများကြီးလို့ ဆိုရမယ်။ အဲဒီထဲမှာ ဒေါ်စု စိတ်အဝင်စားဆုံး ဒေါ်စု စိတ်ထဲမှာ စွဲအထင်ဆုံး ဖြစ်ရပ် တွေက ဘာတွေလဲ ခင်ဗျ...

ကျွန်မ စိတ်နှလုံးကို ဆွဲလှုပ်အပစ်ဆုံးက ဒီမိုကရေစီကြိုးပမ်းမှုပဲ။ ဒီမိုကရေစီ ကြိုးပမ်းမှုမှာပါတဲ့ ဘယ်ကိစ္စမျိုးကိုမဆို ကျွန်မ အရမ်းကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ အရှေ့ဥရောပ၊ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု၊ တောင်အာဖရိက၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်၊ ပါကစ္စတန်၊ လက်တင် အမေရိက စတဲ့ နေရာတွေမှာ ဖြစ်ခဲ့တာတွေ မှန်သမျှက ဒီမိုကရေစီ နည်းကျအစိုးရတွေ ဖြစ်ထွန်းတိုး တက်လာဖို့ ဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီတွေအကုန်လုံးကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားတယ်။ တနည်းပြော ရရင် ပိုပြီးတော့ ဒီမိုကရေစီ နည်းလမ်းကျတဲ့ဘဝက ကျွန်မကို အင်မတန် စိတ်ဝင်စား စေတယ်။

ဒေါ်စုအိမ်မှာ TV ရောထားလား ...

ကျွန်မမှာ TV တစ်လုံးရှိတယ်။ ဒီ TV က ကျွန်မကိုယ်ပိုင် မဟုတ်ဘူး။ (၆)လ လုံးလုံး ကျွန်မနဲ့အတူနေသွားကြတဲ့ ကျောင်းသားလေးတွေကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား

ပြပို့အတွက် စီဒီယိုအောက်စက်တစ်လုံးနဲ့အတူ ငှားထားရတာ (ရယ်ရင်းပြော)။

စာလာတာ စာပို့တာတွေရော ရှိလား ...

ပထမတစ်နှစ်လောက်တော့ မိသားစုနဲ့ စာအဆက်အသွယ် ရှိသေးတယ်။ ၁၉၉၀ မေလ နောက်ပိုင်းမှာတော့ မရှိတော့ဘူး။ ဒါကလည်း ကျွန်မဘာသာ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ ...

အကြောင်းနှစ်ချပ်ရှိတယ်။ ပထမအချက်ကတော့ နဝတက ကျွန်မကို ကျွန်မမိသားစု နဲ့ စာအဆက်အသွယ်လုပ်ခွင့်ပေးတာကိုပဲ ရောမအခွင့်အရေးကြီးပေးနေတယ်လို့ ထင်နေ ပုံရတယ်။ ဒီအချက်ကလည်း တကယ့်အမှန်ပဲ။ ကျွန်မက ဘယ်လိုမျိုး အခွင့်အရေး ပေးတာ ကိုမှ လုံးဝလက်မခံဘူး။ ဒါ့ကြောင့်မို့ သူတို့ဆီက ဘာအခွင့်အရေးကိုမှ လက်မခံနိုင်ဘူး။ တအိ သူတို့က ကျွန်မကို တစ်နှစ်ထက်ပိုပြီး နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ချတာ မှန်တယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ တကယ်တော့ ရွေးကောက်ပွဲမှာ အပြတ်အသတ် အနိုင်ရလိုက်တဲ့ NLD ကိုယ်စား လှယ်တွေကိုလည်း သူတို့ပေးပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ကျွန်မက သူတို့ပေးတဲ့ အခွင့်အရေး တွေကို လက်မခံနိုင်ဘူး ဆိုတာပြရင်း သူတို့ ကျူးလွန်နေတဲ့ တရားမမှုတာမှုတွေကို ဆန့်ကျင်ပြ လိုက်တာ။

ဒါ့ကြောင့်မို့ ဒေါ်စုက အာဏာပိုင်တွေဆီက ဘာဆိုဘာမှ လက်မခံဘူး။ တစ်ကျပ် တစ်ပြားတောင် လက်မခံဘူးပေါ့။

ဟုတ်တယ် ... ဘာဆိုဘာမှ လက်မခံဘူး။

စားဝတ်နေရေးကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းလဲ...

ကျွန်မ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေကို ရောင်းချပြီး ဖြေရှင်းလိုက်တာ။

ဘယ်လိုလုပ်ရောင်းလဲဗျ ...

လုံခြုံရေးတွေက ရောင်းပေးတာရှင် ... ဟုတ်တယ် ... သူတို့က အဲဒီပစ္စည်း တွေကို မရောင်းဘဲ ပိုအိင်ထဲ ပို့လိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီပစ္စည်းနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ငွေကြေး ကျွန်မကို ပေးတယ်။ ကျွန်မ နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ကနေ လွတ်တဲ့နေ့က အဲဒီပစ္စည်းတွေ အကုန်လုံး ကျွန်မကို ပြန်ပေးတယ်။ ကျွန်မက အဲဒီပစ္စည်းတွေရဲ့ တန်ဖိုးငွေကို ပြန်မ

ပေးရမချင်း ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ကျွန်မ ငွေမရနိုင်သေးခင် အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သွားဖို့ဖို့လို့ ပြောလိုက်ရတယ်။

ဘယ်လိုစားလဲဗျ ... ဘယ်သူက ဈေးသွားပေးလဲ ...

မနက်တိုင်း ကျွန်မဆီကိုလာပြီး ရှေးဝယ်ပေးတဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။

အဲဒီကလေးမလေးကပဲ ကျွန်မစားဖို့အတွက် အကုန်လုံးစီစဉ်ပေးတာ။

ဒေါ်ရုကို လွှတ်တော့ ဘယ်လိုသတင်းပို့လဲ ...

လွှတ်မယ့်နေ့ ညနေ(၄)နာရီမှာ ရဲချုပ်နဲ့လုံခြုံရေးနှစ်ဦးရောက်လာပြီး လွှတ်မယ့် အကြောင်း ပြောပြကြတယ်။

ကြိုတင်သတိပေးတာမျိုးတွေရှိလား ...

ဟုတ်ကဲ့ရှင်...(၄)နာရီလောက်မှာ သူတို့ရောက်လာကြမယ်ဆိုပြီး နေ့ခင်း(၁) နာရီ လောက်မှာ ကျွန်မကို လာပြီးပြောတယ်။

အဲဒီအကြောင်း ဒေါ်ရုကို လာပြောတော့ ဒေါ်ရုက ပထမဦးဆုံး ဘယ်လိုမျိုး တုံ့ပြန်လိုက်လဲ ...

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ကျွန်မ ပထမဆုံး တုံ့ပြန်လိုက်တာက ကျွန်မကို လွှတ်ဖို့ သူတို့ လာနေပြီဆိုတာနဲ့ ပထမဆုံး ငိုလှုပ်ရှားမှုက ဘာဖြစ်သင့်လဲဆိုတဲ့အတွေးပါပဲ။

ဒေါ်ရု ဘာများ ဆုံးဖြတ်ခဲ့လဲ ...

အန်ကယ်ဦးကြည်နီမာနဲ့ အယ်တီအေကြည်ကြည်တို့ နှစ်ယောက်ကို ကျွန်မဆီ လာတွေ့ဖို့ ပြောမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မက အရမ်းကို ကောင်းမွန်တဲ့ ဆက်ဆံရေးရှိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ ... အန်ကယ် ဦးကြည်မောင် က NLD ပါတီကို ရွေးကောက်ပွဲမှာ ဦးဆောင်ခဲ့တာ။

NLD ပါတီတို့ စည်းလုံးပေါင်းစည်းပြီး ဒီမိုကရေစီရေး ဆက်ပြီးကြိုးပမ်းဖို့အတွက် ချွတ်ချင်းဆိုသလို ဒေါ်ရုကိုယ်ဒေါ်ရု အာမဝတ္တု ခံလိုက်တာပေါ့နော်...

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ကျွန်က ဦးကြည်မောင်ကို ကျွန်မဆီလာဖို့ ပြောတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီမိုကရေစီရေးဆက်လက်ဆောင်ရွက်ဖို့အတွက် ကျွန်မက အမြဲတမ်း စိတ်အားထက်သန်နေတာကိုး။

လွတ်လာပြီးမကြာခင်မှာပဲ ပြည်သူတွေကို ဒေါ်စု ဘာကစပြောဖြစ်လဲ ...

လွတ်လာပြီး နောက်နေ့ရောက်မှ ပြောပြင်တာ။ ကြိုဆိုနှုတ်ခွန်းဆက်စကားတွေနဲ့ စပြောဖြစ်ပါတယ်။

နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ကနေ လွတ်လာတာဆိုတော့ အပြုသဘောဆောင်တဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုတွေ ရှိလား။

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... နဝတက ကျွန်မကို နေအိမ်အကျယ်ချုပ်မချဘူးဆိုရင် ကျွန်မတို့ လှုပ်ရှားမှုက ဒီလောက်အထိ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ လက်နက်ဆိုလို့ အပ်တိုတစ်ချောင်းတောင် ကိုင်မထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရန်သူလို သဘောထားပြီး ဖိနှိပ်နေရင် အမြဲမှားနေမှာပဲ။ ဆန့်ကျင်တဲ့အမြင် ရက်စက်တဲ့နည်းနဲ့ အသုံးပြုနေတဲ့ နဝတက နိုင်ငံတွင်းမှာရောကျန်တဲ့ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရော သနားကျင် နာစရာတွေ တပုံတခဲကြီး ကျွန်မတို့ဆီ ယူလာခဲ့ပြီး ပါပြီ။

ကျွန်တော် ကြားတာလေး ပြောပါဦးမယ်ခင်ဗျ... ဒေါ်စုမှာ ငွေရေးကြေးရေး အရမ်းကိုရှားပါးတယ်တဲ့ ... စားလောက်ရုံပဲရှိတာတဲ့... ဆံပင်တွေတောင် ကျွတ်ကုန်ပြီတဲ့ ... အိပ်ယာကနေ ထဖို့တောင် အင်အားအရမ်းနဲတဲ့ အချိန်တွေ ရှိတယ်တဲ့ ...

ဟုတ်ပါတယ် ... အဲဒါမျိုးတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။

အဲလောက်ဆိုးတဲ့အခြေအနေထိ ဘယ်လိုလုပ်ရောက်သွားလဲ ... အစားအစာ မပြည့်ဝလို့ ဖြစ်ရတာလား ...

ကျွန်မ တစ်ခုခုကြောင့်မို့ သေသွားတယ်ဆိုရင် အာဟာရမပြည့်ဝတာထက် အားနည်းလို့ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တဲ့ နှလုံးခုန်ရုတ်တရပ်ရပ်သွားတာ ပြစ်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်မတော့ ယူဆတာပဲ။

နှလုံးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရောဂါရှိလား ...

မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ ဒီရောဂါက အာဟာရချို့တဲ့ရင် အချိန်မရွေးဖြစ်နိုင်တယ်လေ

...

ထောင်ချလိုက်လို့ နေရ ပြောင်းလဲသွားတယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်လဲ... တနည်းနည်းနဲ့ နေရ ရင့်ကျက်လာတယ်လို့ ခံစားမိလား...

ကျွန်မကို ရင့်ကျက်လာတယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ တဖက်ကကြည့်ရင် တချို့ ဖြစ်ရပ်တွေကြောင့်မို့ ရင့်ကျက်သွားတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘယ်သူမဆို အရွယ်ရလာတာနဲ့အမျှ ပိုပိုပြီး ရင့်ကျက်လာတယ်။ နေအိမ်အကျယ်ချုပ် ကျကျမကျကျပေါ့ ...

နေရ ဖတ်ခဲ့တဲ့စာအုပ်တွေထဲမှာ ဘယ်စာအုပ်ကို အကြိုက်ဆုံးလဲခင်ဗျ...

ကျွန်မကြိုက်တဲ့ စာအုပ်တွေကတော့ အများကြီးပဲရှင် ... နေရှေးရဲ့အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်ကြီးဆိုလည်း အရမ်းကြိုက်တာ။ ကြိုက်လို့ ခဏခဏ ဖတ်ဖြစ်တဲ့ **Pride and Prejudice** စာအုပ်ဆိုရင် တော်တော်ကြီး ဟောင်းစွမ်းနေပြီ။ အဲဒီစာအုပ်ကို ကြိုက်ရတာကတော့ တခြားအကြောင်းတွေထက် အရေးအသားကောင်းလို့ စွဲမက်သွားတာ။ နိုင်ငံရေးစာအုပ်တွေ၊ အတွေးအခေါ်စာအုပ်တွေ စတဲ့ ကျွန်မနှစ်ခြိုက်တဲ့ စာအုပ်တွေကတော့ အများကြီး။

အကျယ်ချုပ်ကျနေတုန်း စာရေးဖြစ်လား ...

မရေးဖြစ်ပါဘူး။ စာအုပ်ထုတ်ဖို့အတွက် ကျွန်မရေးနေကျ ပုံစံအတိုင်း ရေးဖို့က အကွက်မမြင်သေးဘူး။

နေရရဲ့ **Towards a True Refuge** အက်ဆေးက အကျိုးအမြတ်ရရှိ သွားတာ သိသာတယ်နော် ...

ဟုတ်တယ်ရှင် ... မိုက်ကယ်ရောက်လာတုန်း ရေးလိုက်တာ။ မိန့်ခွန်းတွေကို ပို့ချင်တဲ့ အခါမျိုးမှာ ရေးလိုက်တာ။ ကျွန်မ မိန့်ခွန်းတွေကို အာဏာပိုင်တွေဆီကနေ တဆင့်ပို့ဖို့ အစီအစဉ်လုပ်ရတယ်။ အဲဒါက နှစ်ကြိမ်ရှိတယ်။ တခြားမိန့်ခွန်းတွေကတော့ မိုက်ကယ်ဆီကနေတဆင့် ပို့လိုက်တာ။

ဒေါ်စုကို လွှတ်တော့ ဘယ်လိုသတင်းပို့လဲ...

လွှတ်မယ့်နေ့ ညနေ(၄)နာရီမှာ ရဲချုပ်နဲ့ လုံခြုံရေးနှစ်ဦးရောက်လာကြပြီး လွှတ်မယ့် အကြောင်းပြောပြကြတယ်။

ကျိုတင်သတိပေးတာမျိုးရှိလား...

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... သူတို့က (၄)နာရီလောက်မှာ ရောက်လာမယ်ဆိုပြီး နေ့ခင်း(၁) နာရီလောက်မှာ ကျွန်မကို လာပြီးပြောတယ်။

အဲဒီအကြောင်း ဒေါ်စုကို လာပြောတော့ ဒေါ်စုက ဘယ်လိုမျိုး ပထမဦးဆုံး တုန့်ပြန်လိုက်လဲ...

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ကျွန်မ ပထမဦးဆုံး တုန့်ပြန်လိုက်တာကတော့ ကျွန်မကို လွှတ်ဖို့ သူတို့လာနေပြီဆိုတာနဲ့ ပထမဦးဆုံး ငါ့လှုပ်ရှားမှုက ဘာဖြစ်သင့်လဲဆိုတဲ့ အတွေးပါပဲ...

ဒေါ်စု ဘာများဆုံးဖြတ်ခဲ့လဲ...

အန်ကယ်ဦးကြည်မောင်နဲ့ အန်တီအေါ်ကြည်ကြည်တို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ဆီလာ တွေ့ဖို့ ပြောမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက် က ကျွန်မနဲ့ အရမ်းကောင်းမွန်တဲ့ ဆက်ဆံရေးရှိတယ်။ ဟုတ်တယ်... အန်ကယ် ဦးကြည်မောင်က NLD ပါတီကို ရွေးကောက်ပွဲမှာ ဦးဆောင်ခဲ့တာလေ..

NLD ပါတီကို စည်းလုံးပေါင်းစည်းပြီး ဒီမိုကရေစီရေးဆက်ပြီးကြိုးပမ်းဖို့အတွက် ချတ်ခြင်းဆိုသလို ဒွေဒေါ်စုကိုယ်ဒေါ်စု အာမဝန်တာ ခံလိုက်တာပေါ့နော်..

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ကျွန်မက ဦးကြည်မောင်ကို ကျွန်မဆီလာဖို့ပြောတယ် ... ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ဒီမိုကရေစီရေးဆက်လက်ဆောင်ရွက်ဖို့ ကျွန်မက အမြဲတမ်း စိတ်အားထက် သန်နေတာကိုး...

* * * * *

တကယ်လို့

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းကျောင်းမှာ
တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် စပြီး တွေ့ဆုံပွဲ လုပ်တယ်ဆိုရင် စစ်ထောက်လှမ်းရေး
တပ်ဖွဲ့က ဘာလို့ တွေ့ကြတာလဲဆိုပြီး ချက်ချင်း မေးလားမြန်းလား
စစ်လားဆေးလား လုပ်မှာ သေချာတယ်။

၁၆

အခန်း - ၉

အကြမ်းဖက်လမ်းစဉ်ဆိုတာ နည်းမှန်လမ်းမှန် မတုတ်ဘူး

↓ မြန်မာပြည်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ စစ်အာဏာ သိမ်းပိုက်မှုတွေက အခြေနေတွေကို အကြမ်းဖက်နည်းနဲ့ ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့တာပါပဲ။ ကျွန်မကတော့ အကြမ်းဖက်လမ်းစဉ်ကို စိုက်ပျိုးပေးတဲ့ အပြောင်းအလဲမျိုးကို အားပေး အားမြှောက် မလုပ်ချင်ဘူး။ အဲဒီအစဉ် အလာမျိုး အသားကျ အနယ်ထိုင်သွားတာမျိုးကိုလည်း မလိုချင်ဘူး။ အဲဒီဆိုတော့ အကြမ်းဖက်နည်းနဲ့ အပြောင်းအလဲ လုပ်လို့ရတယ်ဆိုတဲ့ အိုင်ဒီယာကို ကျွန်မတို့ရဲ့ ခေါင်းထဲကနေ ဘယ်တော့မှ မထွက်ခွာအောင် လုပ်တဲ့နည်းဖြစ်လို့ အကြမ်းဖက်တဲ့နည်းနဲ့ ဒီမိုကရေစီရရင်တောင် ကျွန်မ အဲဒီနည်းကို အရမ်းကြောက်တယ်။ ↑

အခန်း - ၉

အကြမ်းဖက်လမ်းစဉ်ဆိုတာ နည်းမှန်လမ်းမှန် မတုတ်ဘူး

အကြမ်းဖက်လှုပ်ရှားနေကြတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေကြားမှာ အဓိကကွဲပြား ခြားနားချက်က တွန်တော်ကို ထိုးနှက်နေတယ်။ အကြမ်းဖက်နည်းမှာ အဓိက စံနမူနာနှစ်မျိုးကို တွေ့ရတယ်။ တစ်ခုကတော့ ထာဝရဘုရားသခင် ယုံကြည်မှုကို အခြေခံထားတယ်။ ဆိုလိုတာက ဒီအကြမ်းဖက်ပါတီနဲ့ တွန်းအားပေးမှုက စင်္ကြာဝဠာနဲ့ လူသားတွေအကြောင်းကိုသိတဲ့ ထာဝရဘုရားသခင်ဆီကနေ လာတာလို့ ယုံကြည်လက်ခံထားတာ။ မဇ္ဇိမာင်္ဂလူသားကင်း၊ မဟတ္တမဂန္ဓီ၊ ဗားကလပ်တာဗဲလ်၊ နယ်လ်ဆင်ပင်ဒဲလားတို့ခေါင်းဆောင်တဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေမှာ ဘုရားသခင်ကို အခြေခံထားတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီခေါင်းဆောင်တိုင်း ဘဝတည်ရှိမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခရစ်ယာန်အယူအဆကို အမှပတုတ် တိကျအယူအဆကို လက်ခံထားကြတယ်။ နောက်တစ်ခုက အနတ္တယုံကြည်မှုကို အခြေခံထားတယ်။ အနတ္တက ဗုဒ္ဓဝါဒပဲလေ... ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေက နောက်တွယ်မှာ ထာဝရတည်မြဲနေတဲ့ နတ်ဘုရားတို့ အထည်တိုယ်ဝတ္ထုတို့ဆိုတာတွေ မရှိဘဲ သုညဝါဒကို လက်ခံတယ်။ ဥပမာပြရမယ်ဆိုရင်

တိဗက်ဘုန်းတော်ကြီး ဒလိုင်လားမားလို သူတော်စင်ကြီးပေါ့... နောက်တစ်ပါး တတော့ ဝိယက်နပ် ဘုန်းတော်ကြီး သစ်ခက်နက်တန်း၊ ဧဒီရသိတဲ့အတိုင်းပဲ ဒီဘုန်းကြီးက ဝိယက်နပ်စစ်ကြီးမှာ အကြမ်းမဝက်တဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးလှင်နှားမှု ကြီးကို ဦးဆောင်ခဲ့တာ။ သူ့ကို ငြိမ်းချမ်းရေးနိဗ္ဗာန်ဆုပေးပေးဖို့အတွက် ၁၉၆၈ ခုနှစ်မှာ မာတင်လူသားကင်းက အဆိုပြုခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်... ဧဒီအောင်ဆန်းရပြည် တလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးပဲလေ ...

ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ နတ်ဘုရားဝါဒီ တွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုက အောင်မြင်သွားပြီးတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုက နိုင်ငံရေးအပြောင်းအလဲတစ်ခုဖြစ်တဲ့အထိ အောင်မြင်တာ မတွေ့ရဘူး။ သစ်ခက်နက်တန်းကလည်း ဒီအချက်ကို သူ့စာထဲမှာ ဖော်ပြပြီး ဝန်ခံထားတယ်။ ဒလိုင်လားမားကလည်း 'တိဗက်မှာတော့ အချိန်ကုန်တာ အရမ်းမြန်တယ်' လို့ အမိန့်ရှိတယ်။ မြန်မာပြည်မှာ ဧဒီရလှုပ်ရှားနေချိန်မှာ နဝတကလည်း နေ့တိုင်းလှုပ်မရအောင် ဝိအားပေးနေလို့ ရလဒ်က မသေချာဘူးလို့ ပြောရမယ်။ ဧဒီရတင်ပြခဲ့တဲ့ ဒီကွဲပြားခြားနားချက်အပေါ်မှာ ဧဒီရရဲ့ သဘောထား ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ပြောပြနိုင်မလား...

ခရစ်ယာန်အခြေခံတဲ့ နိုင်ငံခြားလှုပ်ရှားမှုတွေဟာ လက်ရှိအခြေအနေကို ချက်ချင်းလက်ဝင်းဖယ်ရှားပစ်ပြီး အကျိုးသက်ရောက်မှု အမြန်ဖြစ်စေနိုင်တဲ့အကြောင်း တွေထဲမှာ ဒီအချက်ကလည်း တစ်ခုအနေနဲ့ ပါဝင်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်မ စဉ်းစားမိတယ်။ အဖွဲ့အစည်းက ရှိနေပြီးသားကိုး။ လက်တင်အမေရိကားကိုပဲ ကြည့်ပါ။ အကြမ်းမဝက်ဘဲ အာဏာရှင်ခေတ်ကို တော်လှန်ပစ်တဲ့ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှု အများစုက ချာရိုကို အခြေခံထားတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေပဲ။ အကျိုးသက်ရောက်မှုက ထင်ထားတာထက်တောင် ပိုမြန်နေသေးတယ်။ မူဆလင်နိုင်ငံတွေမှာတောင် သူတို့တည်ဆောက်ထားတဲ့ ဗလီတွေထဲမှာ ပုံမှန်တွေ့နိုင်တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ နိုင်ငံတွေမှာ အဲလိုတရားဝင်ဖွဲ့စည်းထားတာမျိုး မရှိဘူးလေ။

ကောင်းပါပြီခင်ဗျား ... မေးခွန်းဘက် ပြန်လှည့်ကျရအောင် သူတို့ပိညာဉ် တွေထဲမှာ ဝေါ်ဒီရိုတယ်လို့ အခိုင်အမာယုံကြည်နေသူတွေ သစ္စာတရားကို တတယ်သိမြင်သွားလို့ အနတ္တကို မြင်သွားသူတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာ တခုခုများရှိပါသလား...

ဒီအချက်က ပိုပြီး လက်တွေ့မကျဘူးလား ဆိုပြီး ကျွန်မတွေ့နေမိတယ်။ အဖွဲ့တွေ ဖွဲ့ပြီး လှုပ်ရှားတာက ခရစ်ယာန်တွေရဲ့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုတွေထဲမှာ အဓိက ကျတဲ့ လမ်းကြောင်းဖြစ်နေတယ်။ ဒီနည်းနဲ့ပဲ သူတို့ချာချီတွေကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြတာ။ တကယ်တော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေကို သူတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဝန်းကျင်မှာ အဲဒါလိုမျိုးစုဖွဲ့ တာမျိုး မလုပ်ခဲ့တာတော့ သေချာတယ်။ ရွာဦးကျောင်းကို ဘယ်သူပဲသွားသွား ဒါမှမတုတ် ဘုရားပူး တရားနာဖို့ နာမည်ကြီး ကျောင်းတိုက်ကြီးထဲ ဘယ်သူပဲ ရောက်နေနေ အဲဒီကျောင်း မှာပဲ နေရမယ်လို့ ဘယ်သူကမှ သတ်မှတ်မထားဘူး။ ဒါက ခရစ်ယာန်တွေနဲ့ မတူတဲ့အချက်ပဲ။ ခရစ်ယာန်တွေကတော့ သွားနေကြ ချာချီတစ်ခုတည်းကိုပဲ တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ်သွားတာကိုး။ အဲဒီလိုသွားရင်းနဲ့ပဲ ဖွဲ့စည်းတတ်သွားတယ်။ ရှင်မိတာတွေလည်း သွားနေကျ ချာချီတစ်ခုတည်း ကိုပဲ သွားတာမတုတ်လား။ အဲလို သူတို့မိဘတွေရဲ့အကြိုက် သူတို့မှာရှိနေတဲ့ မှီးနွယ် ပေါင်းစပ်မှု တွေကိုလည်း ရှင်သိသွားမှာပဲ။ ဒီအချက်ကပဲ စုစုစည်းစည်းနဲ့ လှုပ်ရှားတတ်မှုရဲ့ အခြေခံ အကြောင်းပဲလို့ ကျွန်မတော့ စဉ်းစားမိတယ်။

ခရစ်ယာန်အခြေခံတဲ့ နိုင်ငံခြားလှုပ်ရှားမှုတွေဟာ လက်ရှိအခြေအနေကို ချက်ချင်းလက်ငင်းဖယ်ရှားပစ်ပြီး အကျိုးသက်ရောက်မှု အမြန်ဖြစ်စေနိုင်တဲ့အကြောင်း တွေထဲမှာ ဒီအချက်ကလည်း တစ်ခုအနေနဲ့ ပါဝင်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်မ စဉ်းစားမိတယ်။ အဖွဲ့ အစည်းက ရှိနေပြီးသားကိုး။ လက်တင်အမေရိကားကိုပဲ ကြည့်ပါ။ အကြမ်းမဖက်ဘဲ အာဇာရှင်ခေတ်ကို တော်လှန်ပစ်တဲ့ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှု အများစုက ချာချီကို အခြေခံထားတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေပဲ။ အကျိုးသက်ရောက်မှုက ထင်ထားတာထက်တောင် ပိုမြန်နေသေးတယ်။ မူဆလင်နိုင်ငံတွေမှာတောင် သူတို့တည်ဆောက်ထားတဲ့ ဗလီတွေထဲမှာ ပုံမှန်တွေ့ဆုံနိုင်တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံတွေမှာ အဲလို တရားဝင်ဖွဲ့စည်းထားတာမျိုး မရှိဘူးလေ။

ဒီကြောင့်မို့ အောင်မြင်တဲ့ လှုပ်ရှားမှုမျိုးဖြစ်ဖို့အတွက် ငါ့ဒီကိုယုံကြည်သူတွေလုပ် သလိုမျိုး လုပ်လို့ရတယ်လို့ ဒေါ်စု မယူဆဘူးဆိုတာ ထင်ရှားတယ်နော်...

သူတို့က ပုံမှန်တွေ့နိုင်တယ်လေ။ အိန္ဒိယမှာတောင် အစိုးရက မူဆလင်တွေ ဗလီမတတ်ရဘူးလို့ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ အဲဒီကနေ အဲဒါလိုမျိုး တုန့်ပြန်မှုတွေ ဖန်တီးနိုင်တယ်။

အစိုးရက မူဆလင်တွေကို ဗလိတက်ခွင့် ပြုထားရတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ မူဆလင်တွေက တစ်ပတ်မှာ အနဲဆုံး တစ်ကြိမ်တော့ တွေ့ခွင့်ရကြတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ အဲလိုတွေ့ခွင့်ရနိုင်ဖို့မလား။ တကယ်လို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းကျောင်းမှာ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် စပြီး တွေ့ဆုံပွဲလုပ် တယ်ဆိုရင် MI (ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့် (ငြိမ်း) ဦးဆောင်တဲ့ စစ်ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့)က ဘာလို့ တွေ့ကြတာလဲဆိုပြီး ချက်ချင်းမေးလား ပြန်းလား စစ်လားဆေးလား လုပ်မှာ သေချာတယ်။ အဲ ... ချာချီသွားနေတဲ့ လူတွေကို ဘယ်သူမှ တားမြစ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အရှေ့ဥရောပနိုင်ငံတွေမှာ အဲလို ကြီးစားကြည့်သေး တယ်။ အိပေမဲ့လို့ တစ်တုန်းက အနောက်နိုင်ငံတွေရဲ့ ပစ်မှတ်က သူတို့နဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်။ သူတို့က အနောက်ကျ ချေးငွေကို လိုအပ်နေတာ။ ချာချီကိုမသွားနဲ့လို့ ပြည်သူတွေကို မတားနိုင်ဘူး။ ပိုလန်မှာလည်း အဲသလိုမျိုးပဲ။ အဲဒီမှာ နိုင်ငံရေး တက်ကြွလှုပ်ရှားမှုက ချာချီကို လုံးဝအခြေခံထားတာ။

ခု ... မြန်မာပြည်ကို ကြည့်ကြစို့ ... အန်ကယ်ဦးကြည်မောင်က လူကြီးပိုင်း မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ကြာသပတေးနေ့တိုင်း လက်ဘက်ရည်ဆိုင်မှာ တွေ့ဆုံပြီး ဆွေးနွေးပွဲ လေး စလုပ်ကြည့်တယ်။ ဘာဖြစ်သွားတယ်ထင်လဲ MI (ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့် (ငြိမ်း) ဦးဆောင်တဲ့ စစ်ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့)က အဲဒီလူကြီးတွေကို တစ်ဖွဲ့လုံး ဆွဲသွားတယ်။ ထိန်းသိမ်းထား ပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းတာတွေလုပ်တယ်။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဇူတစ်ရာနှစ်ရာလောက်နဲ့လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ ပုံမှန်တွေ့ဆုံပွဲလုပ်ရင် အဲဒီအတွက် အကျိုးသက် ရောက်မှုတွေ ရှိလာမှာပဲ။ ဇာကယ်တော့ ခရစ်ယာန်နိုင်ငံတွေမှာ အစိုးရက သူလျှိုတွေ လွှတ်ထားနိုင်ပေမဲ့လို့ ချာချီကို ပုံမှန် တက်ခွင့်တော့ ပြုထားရတာပဲ။ ဒီအချက်က ပေါ်ပြုလာကျ တဲ့ တက်ကြွလှုပ်ရှားမှုတွေ အတွက် အရမ်းကို အားသာတဲ့ အချက်ကြီးပဲ။

တောင်အာဖရိကသမ္မတနယ်လ်ဆင်မင်ဒဲလားက ၁၉၆၁ မှာ ‘လွတ်မြောက်ရေး ခရီး ရှည်’ ဆိုတဲ့ ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိကြီး တစ်အုပ်ပြုရခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ဟော သလို ဖော်ပြထားတယ်။ အကြမ်းမဖက်လှုပ်ရှားမှုနေ့ရက်တွေ တုန်ဆုံးသွားပါပြီ... အကြမ်းမဖက်မှုကို အမှန်တရားလို့ ရွေးချယ်တာတလွဲပြီး ကျွန်တော်တို့မှာ တခြား

ရွေးချယ်စရာ မရှိတော့ဘူးတဲ့... အကြမ်းမဖတ်လမ်းစဉ်ကနေ အကြမ်းဖက်လမ်းစဉ်ဖက် ဘာကြောင့်မို့ ပြန်လှည့်ရတယ်ဆိုတာကို အခိုင်အမာ သက်သေပြဖို့အတွက် မင်းဒဲလားက ရှေးအာဖဂါန်နန် ဗျက်စွာအမူအယာနဲ့ တောဒီစာပုဒ်ကို ရွတ်ပြသွားတယ် ခင်ဗျ...အတိုက်အခံလုပ်ဖို့ ကျွန်တော် တကယ်ကို ယုံကြည်တယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ အကြမ်းမဖတ်လှုပ်ရှားမှုက တတယ်ကို အလုပ်မဖြစ်တဲ့ခါတော့ စွန့်ပယ်သင့်တဲ့နည်းဗျူဟာတစ်ခုပဲ... ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူလူထုကို တခြားနည်း လမ်းတွေ မညွှန်ပြနိုင်ဘဲ အစိုးရက လက်နက်နဲ့ တိုက်ခိုက်နေတာကို ခံခိုင်းနေတာမှားတယ်... တရား မမျှတဘူး... အဲ ... ကျွန်တော်ထင်နေတဲ့ ဒေါ်ရအမြင်ကို ပြောရရင် အကြမ်းမဖတ်နိုင်ရေး လှုပ်ရှားမှုဆိုတာ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အခြေခံမူတွေပဲ... နိုင်ငံရေးဆိုင်ရာ နည်းဗျူဟာတစ်ရပ်မဟုတ်ဘူးလို့ မြင်နေတယ်။ အဲလိုပဲ မြင်နေတာ မဟုတ်လား...

မဟုတ်ဘူးရှင် ... လုံးဝမဟုတ်ဘူး... မြန်မာပြည်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ စစ်အာဏာသိမ်းမှုတွေက အခြေနေတွေကို အကြမ်းဖက်နည်းနဲ့ ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့တာပါပဲ။ ကျွန်မကတော့ အကြမ်းဖက်လမ်းစဉ်ကို စိုက်ပျိုးပေးတဲ့ အပြောင်းအလဲမျိုးကို အားပေး အားမြှောက်မလုပ်ချင်ဘူး။ အဲဒီအစဉ်အလာမျိုး အသားကျ အနယ်ထိုင်သွားတာမျိုးကိုလည်း မလိုချင်ဘူး။ အဲဒီဆိုတော့ အကြမ်းဖက်နည်းနဲ့ အပြောင်းအလဲလုပ်လို့ရ တယ်ဆိုတဲ့ အိုင်ဒီယာကို ကျွန်မတို့ရဲ့ ခေါင်းထဲကနေ ဘယ်တော့မှ မထွက်ခွာအောင် လုပ်တဲ့နည်းဖြစ်လို့ အကြမ်းဖက်တဲ့ နည်းနဲ့ ဒီမိုကရေစီရရင်တောင် ကျွန်မ အဲဒီနည်းကို အရမ်းကြောက်တယ်။ ဒီနည်းက ကျွန်မတို့ကို တချိန်လုံး ခြိမ်းခြောက်နေမှာပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီနည်းနဲ့ ဒီမိုကရေစီရရင် ဒီမိုကရေစီကို သဘောမတူတဲ့ ပြည်သူတွေလည်း အမြဲတမ်းရှိနေမှာ။ အကြမ်းဖက်နည်းနဲ့ ဒီမိုကရေစီရမယ်ဆိုရင် သဘောထားတင်းမာသူတွေ ရှိလာမယ်။ အဲဒီသူတွေက 'အကြမ်းဖက်နည်းနဲ့ အပြောင်းအလဲလုပ်ခဲ့တာ၊ ဒီထက်ကောင်းအောင်လုပ်ဖို့အတွက် အကြမ်းဖက်နည်းကို သုံးလိုက်ရင် ငါတို့အာဏာပြန်ရနိုင်တယ်' လို့ တွေးပြီး ဒီမိုကရေစီလှုပ်ရှားမှု ကို အမြဲတမ်း ကန့်လန့်ကန့်လန့် လုပ်နေကြအုံးမှာပဲ။ ဒါဆို ကျွန်မတို့တွေဟာ ဒီရက်စက်မှု သံသရာထဲ လည်နေအုံးမှာပဲ။ ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ အကြမ်းဖက်နည်းက နည်းမှန်လမ်းမှန် မဟုတ်ဘူး

လို့ပဲ ယုံကြည်ထားတယ်။ ဒီမိုကရေစီ အဆောက် အဦးကြီးကို တည်ဆောက်ရာမှာ ဒီနည်းက ကျွန်မတို့ကို အကူအညီပေးမှာကတော့ ရှင်းပါတယ်။

အိပေမဲ့လို့ အကြမ်းမဝက်နည်းလမ်းက အကျိုးမဖြစ်ထွန်းတော့ဘူးလို့ အိပေသိတဲ့ အခါ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အိပေရဲ့ နှလုံးရည်တိုက်ပွဲ နည်းဗျူဟာကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ အိပေမှာ တာဝန်ရှိတယ်မတုတ်လား... အိပေ မတုတ်ရင် ဘာပဲဖြစ် လာလာ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ဆိုင်တဲ့ အစွဲအလမ်းကြောင့် မို့လို့ အကြမ်းမဝက်တဲ့ နှလုံးရည်တိုက်ပွဲကို ထိန်းသိမ်းသွားမယ့် သဘောထားကိုပဲ ဆုတ်ကိုင်သွားမှာလား...

ရှင်သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ ... ကျွန်မတို့က အမြဲတမ်း စုပေါင်းပြီးဆုံးဖြတ်ကြ တာ...

တုတ်ကဲ့ခင်ဗျား ... အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်။

ကျွန်မက ဒီမိုကရေစီအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုရဲ့ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်နေသရွေ့ စုပေါင်း ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို လေးစားလိုက်နာ သွားရမှာ...

နောက်တနည်းသုံးပြီး ကျွန်တော့်ကို မေးခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျ... အိပေခင်ဗျား... အိပေကို ကျွန်တော်သဘောပေါက်နားလည်ဖို့ လိုပါတယ်... အကြမ်းမဝက်နည်း က ပြောင်းလဲ မရတဲ့ကျင့်ဝတ်နဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာမူဝါဒဖြစ်နေလို့ ဒီမိုကရေစီ ကြိုးပမ်းမှုကို ချဉ်းကပ်တဲ့အခါ အဲဒီမူကို လုံးဝမပြောင်းလဲတော့ဘူးလား...

ကျွန်မတို့ အမြဲတမ်းပြောလေ့ရှိတာကတော့ အကြမ်းဖက်လမ်းစဉ်ကို ယုံကြည် လက်ခံကျင့်သုံးနေကြတဲ့ ကျောင်းသားတွေကိုရော ၊ တက်ကြွလှုပ်ရှားနေကြတဲ့ တခြားသူ တွေကိုရော ၊ ကျွန်မတို့ ဘယ်တော့မှ ဘေးဖယ်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့ ရည်မှန်း ချက်နဲ့ သူတို့ရည်မှန်းချက်က အတူတူပဲဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်။ သူတို့လည်း ဒီမိုကရေစီ လိုချင်ကြတယ်။ ဒီမိုကရေစီရဖို့ လက်နက်ကိုင်လမ်းစဉ်က အကောင်းဆုံးလမ်းစဉ်လို့ ထင်ပြီး သူတို့တွေ အဲဒီလမ်းစဉ်ကို ကျင့်သုံးနေကြတာ။ ကျွန်မတို့ လိုချင်တာရဖို့ နည်းလမ်းကောင်း တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မတို့က မူပိုင်ယူထားတယ်လို့ တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါဘူး။ တစ်ခါ သူတို့လုံခြုံရေးကိုလည်း ကျွန်မတို့ အာမ မခံနိုင်ပါဘူး။ အကြမ်းမဖက်လမ်းစဉ်ကို လိုက်ကြပါ။

ရှင်တို့ကို အကာအကွယ် ပေးပါမယ်လို့လည်း ကျွန်မတို့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ဒီနည်းက ဘာမှ ထိခိုက် သေဆုံးမှု မရှိဘဲ ကျွန်မတို့ လိုချင်တာရသွားမယ်လို့လည်း မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီလိုက တိချိုး ကျွန်မတို့ မပေးနိုင်ပါဘူး။ အကြမ်းမဖက်လမ်းစဉ်ကို ကျွန်မတို့ရွေးချယ်ရတာ ရိုးစင်းပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တိုင်းပြည်ကို အရှည်သဖြင့် တည်ဆောက်တဲ့အခါ လက်နက်မကိုင်တဲ့နည်းက တိုင်းပြည်အတွက် နိုင်ငံရေးနည်းလမ်းအရ အကောင်းဆုံးဖြစ် တယ်လို့ ကျွန်မတို့ ထင်လို့ပဲ။ ဒီလမ်းစဉ်က အစကတည်းက အဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ လမ်းစဉ်ဆိုတာ ရှင်းပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအကြောင်းတရားတွေကိုတောင် စဉ်းစားမနေတော့ပါဘူး။ အဲဒီအဓိပ္ပါယ်နဲ့ဆိုရင် မဟတ္တမဝန္တီနဲ့တောင် မတူသလို ဖြစ်သွားမယ်။ မဟတ္တမဝန္တီက အကြမ်းမဖက်နည်းမတုတ်တဲ့ လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှကို ရှုံ့ချကောင်းရှုံ့ချ နိုင်သေးတယ်။ အသေအချာတော့ ကျွန်မမသိပါဘူး။ အကြမ်းဖက်နည်းနဲ့ သတ္တိကြောင့်နည်း နှစ်ခုထဲက တစ်ခုကို ရွေးချယ်နိုင်ပါတယ်ဆိုရင် အကြမ်းဖက်နည်းကို ရွေးမှာပါလို့ တခါတုန်း က ဝန္တီကြီး ပြောသွားဖူးတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ အကြမ်းမဖက်ရေးကို အကြီးအကျယ် အားပေး ထောက်ခံခဲ့တဲ့ ဝန္တီကြီးလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကတောင် ဘာခြင်းချက်မှမရှိဘူးဆိုတာ မတုတ်ဘူး။

သတ္တိကြောင့်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးအစား ရွေးချယ်စရာတစ်ခုအနေနဲ့ ဒီ စကားလုံးကို အသုံးပြုတယ်ဆိုတာထက် မရှိဘူးလား... အကြင်နာတရား မရှိတဲ့ အကြမ်းဖက်မှုကို ရွေးချယ်လိုက်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ သိချင်ပါတယ်... ခေါင်းဆောင်မှုဆိုတာ ပြည်သူတွေအကျိုးတရား နဲ့ပါး သွားမလားဆိုပြီး ခေါင်းဆောင်မှုနဲ့ဆိုင်တဲ့ နိုင်ငံရေးလက်နက်တွေကို သွေးဖို့ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်ဖြစ်နေရင် ကိုယ်ပြည်သူတွေကို ဆန့်ကျင်ပြီး ရာဇဝတ်မှုတစ်ခု ကျူးလွန် လိုက်တာပဲ... အကြမ်းမဖက်နည်းလမ်းနဲ့ ချဉ်းကပ်လို့ အကျိုးသက် ရောက်မှုမရှိ တော့ဘူးဆိုရင် အကြမ်းမဖက်မှုကို စွဲလန်းနေတာက တကယ်တော့ ကိုယ်ပြည်သူ တွေအပေါ် အကြမ်းဖက်မှု ကျူးလွန် နေတာပဲလို့ ပြောနေတာတော့ မတုတ်ပါ ဘူးနော်...

အကြမ်းမဖက်လမ်းစဉ်က အကျိုးသက်ရောက်မှု နှေးကွေးတယ်လို့ စွပ်စွဲရင်လည်း ဒါက အခြေအနေပေါ်မှာ မူတည်တယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ ဒီနေ့ပြန်မှာပြည် အခြေအနေအရ အကြမ်းမဖက်လမ်းစဉ်က ကျွန်မတို့မိန်းတိုင်ရောက်ဖို့ အကောင်းဆုံး နည်းပဲလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ အဲ ... လက်နက်ကိုင် သူပုန်ထနေသူတွေကိုလည်း ကျွန်မ လုံးဝ မရှုံ့ချပါဘူး။ ကျွန်မဖေဖေလည်း ဒီနည်းကို ကျင့်သုံးခဲ့တာပဲလေ ... အဲလိုလုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်မဖေဖေကို 'ကျွန်မ အရမ်းလေးစားတာပဲ။

ဒေါ်စုက ရွေးချယ်စရာတွေကို ဖွင့်ပေးထားတယ်။ ဒေါ်စုကိုယ်တိုင်က ဘယ်ချဉ်းကပ်မှုကိုမှ ဘောင်ခတ်မထားဘူးဆိုတော့ ဒီအကြမ်းမဖက်နည်းက အမှားကင်းတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့နော်...

ရွေးချယ်စရာမှန်သမျှကို ကျွန်မတို့ ဖွင့်ပေးထားပါတယ်။ ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပြုလွယ်ပြင်လွယ်ဖြစ်ဖို့ သဘောထားနည်းပျော့ပျောင်းဖို့ အရမ်းကို အရေးကြီးတယ်။ အကြမ်းမဖက်လမ်းစဉ်က ပြည်သူတွေကို အကာအကွယ်ပေးဖို့အတွက် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့က ဒီနည်းကိုပဲ ရွေးချယ်ထားတယ်။ ဒီနည်းက ရေရှည်မှာ တည်ငြိမ်တဲ့ အနာဂတ်ဒီမိုကရေစီအတွက် အကောင်းဆုံးပဲဆိုတာ သေချာတယ်။ ကျွန်မဖေဖေက အကြမ်းဖက်လမ်းစဉ်ကနေ အကြမ်းမဖက် လမ်းစဉ်ဘက်ကို ကူးပြောင်းခဲ့တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ စစ်နည်းစစ်ဟန်ထက် နိုင်ငံရေးနည်းလမ်းက အနာဂတ်ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံကို တည်ဆောက်ရာမှာ ပိုကောင်းတယ်ဆိုတာ ဖေဖေသိတယ်။ ဒီနေရာမှာ နယ်လ်ဆင်မင်ဒဲလားနဲ့ တူတယ်။ ဗြိတိန်နိုင်ငံ အင်္ဂလန်မှာ အကြမ်းမဖက်လမ်းစဉ်ဘက် ပြောင်းလဲခဲ့တာပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ အရင်တုန်းက အကြမ်းမဖက်နည်းက မအောင်မြင်လို့ အကြမ်းဖက်နည်းကို ကျင့်သုံးရတာ။ ဒီနည်းက လက်ရုံးရည်သုံးတာထက် အားနည်းသလိုတော့ ထင်ရတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ အရာရာဟာ ကွဲပြားခြားနားနေတာကိုး။ နယ်လ်ဆင်မင်ဒဲလားနဲ့ တောင်အာဖရိကသားတွေက အကြမ်းမဖက်လမ်းစဉ်ကို ချဉ်းကပ်ဖို့ စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်တဲ့ အခါ ကမ္ဘာကြီးဟာ အရှေ့နဲ့အနောက်ကြားထဲက အိုင်ဒီယိုလိုဂျီစစ်ပွဲထဲပါရင်း အရမ်းကို အလုပ်ရှုပ်သွားတယ်။ လူ့အခွင့်အရေးကို စိတ်မဝင်စားကြတော့ဘူး။ လူမဆန်တဲ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ

လက်ရှိအခြေအနေကနေ တောင်အာဖရိကသားတွေဟာ ထိထိရောက်ရောက် လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ဖို့နဲ့ လက်ရှိအခြေအနေကနေ ရှေ့ဆက်ဖို့အတွက် တခြားရွေးချယ်စရာ နည်းလမ်း မရှိတော့ဘူးလို့ ခံစားသွားကြတယ်။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ခါမှာ အဆုံးအထိအောင်မြင်ဖို့အတွက် အကြမ်းမဖက်နိုင်ရေးနည်းကိုပဲ ကျွန်မတို့ သုံးနိုင်မယ်။ တခြားသူတွေမှာလည်း အောင်မြင်မှု အတွက် ထပ်တူထပ်မျှ အခွင့်အရေးရှိလို့ ရွေးချယ်တော့မယ်ဆိုရင် အကြမ်းမဖက်နည်းကိုပဲ သေချာပေါက် ရွေးသင့်တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ဒါသေချာပေါက်ပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီနည်းက လူနည်းစုပဲ ထိခိုက်နစ်နာမှာမို့။

အကြမ်းဖက်နည်းလမ်းနဲ့ အကြမ်းမဖက်နည်းလမ်းကို ဒီလောက်တောင် ရှင်းရှင်း လင်းလင်း ခွဲခြားလို့ရတဲ့ နယ်ပယ်တွေနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဟာတယ် ကို ထင်မထား ဘူး။ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ ... ပြည်သူတွေကတော့ အကြမ်းဖက်မှုနဲ့ အကြမ်းမဖက်မှုကို အမဲနဲ့ အဖြူဆိုပြီး မကြာခဏဆိုသလို ခွဲခြားသတ်မှတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ အကြမ်းမဖက်ဒဿနကို အရင်းခံထားတဲ့ လက်နက်တိုင် တပ်စွဲမျိုးရှိနိုင်ပါမလား... ဒီမှမဟုတ်ရင် စကားရပ်အနေနဲ့ကို လုံးဝကွာခြား နေတာလား...အကြမ်းဖက် နည်းဗျူဟာကို ထုတ်သုံးဖို့ တွန်းအားပေးလာတဲ့အခါ ဒေါ်စုအနေနဲ့ အကြမ်းဖက် နည်းကို အသုံးပြုပြီး တိုက်ပွဲဝင်နိုင်ပေမဲ့လို့ အကြမ်းမဖက်ဝါဒီတစ်ဦးရဲ့ စိတ်ကို ဒဿနဆန်ဆန် အားပေးမြှင့်တင်နိုင်တယ် မဟုတ်လား...

အကြမ်းဖက်တာကို ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုမလဲ။ အကြမ်းဖက်မှုကို တစ်စုံ တစ်ယောက်ကို ဒုက္ခပေးတဲ့ အပြုအမူတမျိုးမျိုးအနေနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုမယ်ဆိုရင် ဒီဖွင့်ဆို ချက်က အရမ်းကို ကျယ်ပြန့်သွားတယ်။ ကျွန်မတို့တွေ တစ်ယောက်မှ တစ်ကယ့်အကြမ်း မဖက်လမ်းစဉ်ကို လိုက်နိုင်စွမ်းရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို ကူညီချင်တယ်ဆိုရင်တောင် ဒုက္ခတွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့ အမှန်တရားအနေနဲ့ ပြောပြရင် အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဒုက္ခတွေပေးသလို ပြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒါဆိုရင် အကြမ်းမဖက်မှုကို ပြုစင်ပါ တယ်ပြောဖို့ အရမ်းကို ခက်သွားပြီ။

ဒီနေ့ဒီအခါမှာ အကြမ်းဖက်မှုကို ယေဘုယျအနေနဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုမယ်ဆိုရင် အကြမ်းဖက်မှုဆိုတာ ကာယကံမြောက် အကြမ်းဖက်တာကို ဆိုလိုတာ။ အတွေးတွေ စိတ်ခံ စားချက်တွေ၊ စကားလုံးတွေကို ကာယကံမြောက် အကြမ်းဖက်တဲ့ စာရင်းထဲ မထည့် သရွေ့ မိမိကျင့်သုံးနေတဲ့နည်းတွေကို အကြမ်းမဖက်နည်းအနေနဲ့ ပြည်သူတွေက လက်ခံသ လောက်နီးပါး ဖြစ်သွားမှာပါ။ အဲဒီအဆင့်ကနေ ကျင့်သုံးတဲ့အဆင့်အထိ ရောက်သွား နိုင်တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ တခြားသူတွေက လက်ခံသလောက်နီးပါး ဖြစ်သွားမှာပါ။ အဲဒီအဆင့်ကနေ ကျင့်သုံးတဲ့အထိ ရောက်သွားနိုင်တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ တခြားသူ တွေကို ကာယကံမြောက် ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ကြည့်တဲ့အခါ စိတ်ဒုက္ခက ကိုယ်ခန္ဓာဒုက္ခ ရောက်တာထက် ပိုဆိုးတယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆကို ငြင်းသူတွေ ရှိလာမှာပဲ။

တုတ်ကဲ့ခင်ဗျ ... ဗုဒ္ဓကလည်း ဒီအကြောင်းကို မိန့်တော်မူထားတာပဲ...

အကြောင့်မို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ကာယကံမြောက် ဒုက္ခဖြစ်အောင် လုပ်တာ က စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တဲ့ အပြုအမူတွေ၊ အပြောအဆိုတွေထက် တကယ်ကို ပိုဆိုးပါလား ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မိမိကိုယ်တိုင် ငြင်းတဲ့ထဲ ပါသွားတယ်။ ငြင်းသူတွေ ရှိလာမှာပဲ။

အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ ကြမ်းကြုတ်ရန်လိုတဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့၊ စစ်လက်နက် စစ်ရုံတစ်ရုံ ကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရှိခဲ့တာ အရမ်းကို လွယ်တယ်။ အဲလိုလုပ်ရင်း ကျွန်တော် တို့က အကြမ်းမဖက်တဲ့ အတိသရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် အဖြစ်နဲ့ အကြမ်းမဖက်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ရင်း ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် အကြမ်းဖက်၊ မဖက်ဆိုပြီး နှစ်ခြမ်းကွဲ သွားတယ်။ အဲ ... ကျွန်တော် အံ့အားသင့်မိတာက ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး ရောက် ရောက် အကြမ်းဖက်နည်းလမ်းကို အသုံးမပြုသူတွေထဲကနေ ဖျူတတ်နဲ့ လက်နက် အသုံးပြုသူတွေကို တကယ်ကို ထက်ထက်မြက်မြက်နဲ့ ခွဲခြားပစ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်း မရှိတာကိုး...

နမူနာအနေနဲ့ ဂျပန်တော်လှန်ရေးကာလက မြန်မာပြည်ကို ကြည့်ပါ။ မြန်မာ့ တပ်မတော်ဟာ ပြည်သူထဲက ပေါက်ဖွားလာပြီး ပြည်သူ့အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သေချာ တာကတော့ ဂျပန်တော်လှန်ရေးကာလက ပြည်သူတွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ တပ်မတော်

အနေနဲ့ရော၊ ပြည်သူ့အနေနဲ့ရော မတွေ့ခဲ့ကြဘူး။ တစ်မတော်နဲ့ပြည်သူတွေဟာ တသားတည်း ဖြစ်နေကြတယ်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးတော့တောင် တိုင်းပြည်က ဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံပြင်နေချိန်မှာ စစ်သားနဲ့ အရပ်သား ကြားထဲမှာ ကွဲပြားခြားနားမှု မရှိသေးဘူး။ သူတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းက စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းပြီး အီလစ်ဖြစ်လာတဲ့ အချိန် ရောက်မှ ဖြစ်လာတာ။ အခွင့်ထူးခံရသူနဲ့ မရသူပေါ့လေ။ အဲလို အကျိုးသက်ရောက်သွား တယ်။ အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစားတွေကတော့ လက်နက်ရှိတယ်၊ ငွေရှိတယ်၊ အာဏာရှိတယ်။ ကျန်တဲ့သူက အဲဒါမျိုးတွေ မရှိဘူး။

နယ်လ်ဆင်မင်ဒဲလားအကြောင်း ပြန်ကောက်ကြပါစို့ ... Robben ကျွန်း ထောင်ထဲမှာ မင်ဒဲလားကိုသွားပြီး အင်တာဗျူးခဲ့တဲ့ ဝါရှင်တန်ပို့စ်သတင်းစာက အမေရိကန်သတင်းထောက်ကိုရော၊ ဒုက္ခသုက္ခတွေကို အသေးစိတ် ပြောပြထားတဲ့ မင်ဒဲလားရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကိုရော ကျွန်တော်အရမ်းကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ တစ်ခါ သူတို့ကပဲ မင်ဒဲလားကို တွန်ပြုနစ် အကြမ်းဖက်သမား၊ ခရစ်ယာန် မတုတ်သူဆိုပြီး တံဆိပ်တွေကပ်စို့ ကြိုးစားကြတယ်။ မာတင်လူသာကင်းက အကြမ်းဖက်နည်းကို မတတ်သာလို့တောင် မသုံးဘူးဆိုပြီး သူတို့က ပြတ်ပြတ် သားသား ပြောကြတယ်။ မာတင်လူသာကင်းက ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်ပဲ... ငြိမ်းချမ်းရေးရှင်ခရစ်တော်တောင် တခြားရွေးချယ်စရာ နည်းလမ်းမရှိတဲ့အခါမျိုးမှာ ကျောင်းက ငွေတိုးပေးသူတွေကို အင်အားသုံးပြီး ထုတ်ပစ်လိုက်ရတယ်။

နယ်လ်ဆင်မင်ဒဲလားကတော့ သူ့လှုံ့ဆော်ချက်ကိုသူ ပြန်ရှင်သိမ်းသွားတယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် နိုင်ငံရေးမှာ တရားသေဝါဒ ဆုပ်ကိုင်မထားသင့်ဘူးလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ တရားသေဝါဒဆိုတာ နိုင်ငံရေးမှာ အန္တရာယ်အကြီးဆုံးတွေထဲက တစ်ခုပဲ။

သူ့စာအုပ်ထဲက တခြားညှို့ဓာတ်တွေကလည်း ကျွန်တော်ရင်ကို ငြိသွားစေတယ်... တရားခွင်မှာ တရားရင်ဆိုင်တုန်း တစ်ခန်းလုံးပြုတိုးနေကြတဲ့ သူ့ကို ထောက်ခံ အားပေးသူတွေက သိချင်တွေ့ဆို၊ ကြွေးကြော်သံတွေ တစ်ကြွေးပြီး အားပေးကြတဲ့ အခါ သူ့အသံထဲမှာ အသိဩဇာတွေ ပါလာတယ်။ သူ့ပုံရိပ်တွေက ပြူးကြွလာတယ်။

အဲဒါတွေက ကျွန်တော့်ရင်ကို ထိလည်းထိ ငြိလည်းငြိသွားစေတယ်။ အဲဒီထောက်ခံ အားပေးနေသူတွေကလည်း အရင်တုန်းကလှုပ်ရှားမှုတွေ လုပ်ခဲ့ကြလို့ ထောင်ကျ ခဲ့ကြသူတွေ၊ သူတို့တွေတာ တစ်ညလုံး မေ့တေးကို သယ်လိုတစ်ကြွေးခဲ့ကြ တယ်ဆိုတာကို မင်ဒဲလားက ရှင်းပြတယ်။

အဲဒါက တကယ့်အာဖရိကန်တွေလေ... မဟုတ်ဘူးလား...

ဟုတ်တယ်ဗျာ ... ဒါပေမဲ့လို့ ရုံးပိတ်ရက်တွေမှာ ဒေါ်စုအိပ်ရှေ့ စုဝေးရောက် လာကြ တဲ့ ထောင်ပေါင်းများစွာသော လူထုကြီးက လွတ်လပ်ရေးသီချင်းဆိုပြီး ကြွေးကြော် နေတာကို ဒေါ်စုစိတ်ကူးထဲမှာ ကြားယောင်ဘူးလား... ဒီမှာရော အဲဒီ လှုပ်ရှားမှု အတွင်းမှာ အဲလိုမျိုးအစဉ်အလာ အဆိုအကတွေရှိလား...သဘာဝအားဖြင့် သန္နိဋ္ဌာန် ချပြီး စုစည်းထားတဲ့ မေတ္တာအင်အားစုတေးတွေ၊ အကတွေကို ပြောတာနော်...

တကယ်တော့ ကျွန်မတို့ဆီမှာ အစဉ်အလာအဆိုအဖွဲ့တို့၊ အကအဖွဲ့တို့ မရှိဘူး။ အဲဒါကတော့ လုံးဝမဟုတ်တဲ့အချက်ပဲ...

မာတင်လူသာတင်း ဦးဆောင်ပြီး ချီတတ်ဆန္ဒပြတဲ့ အချိန်အတောအတွင်းမှာ တောင် လှုပ်ရှားမှုမှာ ပါဝင်တဲ့ပြည်သူတွေအတွက် အခရာကျတဲ့ စည်းရုံးရေး သီချင်းကို သီဆိုကြွေးကြော်သွားကြတယ်နော်... တနိုင်းမြို့ကို အမေရိကန်တွေ ဝံ့ကျတော့ သောင်းနဲ့ချီတဲ့ လူကြီး လူငယ် ယောက်ျား မိန်းမ အလွှာပေါင်းစုံက လူတွေဟာ ‘မြေကြီးထဲက ဝံ့ဆိုကျွန်းမှာ ခိုလှုံနေကြရတယ်’ ဆိုတဲ့ သီချင်းကို တစ်ကြွေးခဲ့ကြ တယ်။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ဒီလိုပါ... မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုကနေ ဝိတတွေ၊ သီချင်းတွေက ခေါင်းထဲပြုတ်ကျသွားပြီး နှလုံးသားထဲစီးဆင်းသွားတယ်။ နှလုံးသား ထဲမှာ နေရာယူသွားတယ်။

၁၉၈၈ / ၈၉ ခုတွေအတွင်းမှာ တချို့လူငယ်တွေက ဒီမိုကရေစီသီချင်း တွေ သီဆိုကြတယ်။ အဲဒီကနေ အကြီးအကျယ်လှုံ့ဆော်ချက် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒီလိုပဲ ... စစ်မဖြစ်ခင် လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုကာလမှာ ကျွန်မတို့ပြည်သူတွေဟာ မျိုးချစ်စိတ်ဆတ်လှုံ့ ဆော်တဲ့သီချင်းတွေ သီဆိုခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ အဲဒါက အာဖရိက မလေ့ထုံးထမ်း

စဉ်လာခဲ့တော့ တူတယ်မထင်ဘူး။ အဖွဲ့အစည်းနဲ့ သိဆိုတာက နိုင်ငံရေးသိချင်း မဟုတ်ရင် တောင် မြန်မာ့အစဉ်အလာမဟုတ်ဘူး။ ဒီအချက်က မြန်မာပြည်က တိုင်းရင်းသား လူမျိုး နွယ်စုတွေနဲ့တောင် တူချင်မှတူမှာ။ ကျွန်မတို့က အထူးသဖြင့်သိချင်းဆို ကောင်းသူတွေအနေနဲ့ ကရင်တွေကိုပဲ အမြဲတမ်း သတ်မှတ်ယူဆထားကြတယ်လို့ သိရတယ်။ ကရင်တွေထဲမှာ အဆိုအဖွဲ့၊ အကအဖွဲ့ မရှိဘူးဆိုရင် ကျွန်မ အံ့သြမိမှာပဲ။

အဲဒီစုနဲ့ အဲဒီစုလုပ်ဖော်ကိုင်စက်တွေက ရုံးပိတ်ရက်မှာ လာနားထောင်နေကြတဲ့ ပရိတ်သတ်ကြီးကို ပြောနေတာကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်စဉ်းစာမိတယ်ဗျ ... အဲဒီစုက ရယ်စရာပြောလိုက်တာနဲ့ ပရိတ်သတ်ကြီးကလည်း ငါးခနဲရယ် လိုက်ကြတာပဲ...

ဟုတ်တယ်ရှင် ... ကျွန်မမိန့်ခွန်းပြောရင် နားထောင်နေတဲ့ ပရိသတ်က မြန်မာ ပရိသတ်ကဲ့။ သူတို့က ဟာသလုပ်တတ်ကြတယ်။ အကင်းလည်း ပါးကြတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး အဲသလိုမျိုး ပြက်လုံးတွေထုတ်တဲ့ လူရွှင်တော်တွေဟာ ဖမ်းဆီးခံကြရတယ်။ သူတို့ပြတ်လုံးတွေက နဝတကို တကယ်မထိခိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ ပရိသတ်က ဘာဆိုလို တယ်ဆိုတာ သိနေကြတယ်။

အဲဒီစုကို အဲဒီစုလုပ်ဖော်ကိုင်စက်တွေနဲ့ ရယ်မောနေတာကို ကျွန်တော် တော်တော် ကြီးကို တွေ့နေရတယ်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်ကို ပြောပြကြတယ်။ အဲဒီစုက သိပ်ရွှင်တာပဲတဲ့ ...

ကျွန်မမှာ ဟာသဉာဏ်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မဝန်ခံတယ်။ ကျွန်မက ရယ်ရွှင် ဖွယ်ရာတွေကို အမြဲလိုလို ကြည့်ရှုခံစားနိုင်တယ်။ အဲဒီအချက်က ကျွန်မကို အများကြီး အထောက် အပံ့ပေးမှာပဲ။ ကျွန်မရဲ့ အခြေအနေကိုတောင် ကျွန်မကပြန် ပြီး ရယ်နိုင်တာကိုး။ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ ... တချို့လူတွေအနေနဲ့ မကောင်းဆိုးငါးလို့ ထင်နေကြတဲ့ ကျွန်မအခြေ အနေတွေကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် တွေ့နေရတာပဲ။ ကြံစောင်း စောင်းလုပ်နေသူတွေကို မကောင်း ဆိုးငါးအနေနဲ့ အဲဒီလူတွေက မြင်နေကြမှာပဲ။

အဲ ... ကျွန်မကတော့ သူတို့တွေကို ပိုရယ်စရာကောင်းသူတွေအနေနဲ့ မကြာမ ကြာတွေ့နေရတယ်။ အရင်ကလည်း ကျွန်မ ပြောပြီးပြီလို့ထင်တယ်။ ရယ်ရွှင်စရာလေးတွေ

မရှိတော့တဲ့နေရာမှာ အဖွဲ့ချုပ်လူကြီးတွေနဲ့ တွေ့ဆုံပွဲတစ်ပွဲတောင် မလုပ် နိုင်တော့ဘူး။ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အခြေအနေလေးက ကျွန်မတို့တွေအတွက်တော့ ဟာသတစ်ပုဒ်ဖြစ်နေပြန်တယ်။ တကယ်တော့ ပြည်သူတွေအများကြီးကလည်း ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရယ်နေကြမှာပဲ။ အမေ့စေခိုင်းမှုတွေ၊ ထောင်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရယ်စရာတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါက မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထဲမှာ အများဆုံး အစိပ်အပိုင်းကနေ ပါဝင်နေ တယ်။

ဟုတ်တဲ့ ... ကျွန်တော်မြင်တာပြောရအုံးမယ်... ရက်တွေတော့အတော်ကြာ သွားပါပြီ... ဦးဝင်းထိန်ပြောတာ ကြားလိုက်ရတယ်။ မကြာခင်က ထောက် လှမ်းရေးက သူ့ကို (၂၅)နာရီဆက်တိုက် စစ်ဆေးတဲ့ကြောင်း အသေးစိတ် ပြောပြသွားတယ်။ သူ့ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို စပြောလိုက်တာနဲ့ လူတိုင်းက အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ဗြိစ္ဆာနေတဲ့ နဝတရဲ့ ရယ်စရာတွေကို ဟားတိုက်ရယ်ကြတယ်... သူ့နက္ခ ခံစားရတာတွေကိုတော့ ဦးဝင်းထိန်က ထည့်ပြောမသွားဘူး။ သူခံစားရတဲ့နက္ခက ပိုလို့တောင် မသတ်မသာဖြစ် စရာရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ...

ဟုတ်တယ်ရှင် ... ဟုတ်တယ် MI က ဦးဝင်းထိန်ကို စစ်ဆေးမေးမြန်တဲ့ မေးခွန်းတွေရော ၊ သူတို့အပြင်တွေရော ကျွန်မတို့အတွက်တော့ အမိပ္ပယ်မရှိလို့ အရမ်းကို ရယ်စရာဖြစ်နေတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တကယ်ကို ထူးဆန်းနေလို့။ သူတို့က တကယ် ဖြစ်ရပ်မှန်နဲ့ နဲ့လေးမှ ထိတွေ့မှုမရှိကြဘူး။ သူတို့ထင်နေတာနဲ့ တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန်က အရမ်းကို ကွာခြားနေလို့ ရယ်စရာကြီးဖြစ်နေတယ်။

တချို့က ဓားကလပ်တာခဲလ်ကို နုတ္တနဲ့ရယ်စရာရဲ့ ဆက်စပ်မှုအကြောင်းမေးတော့ သူက တောသလိုပြောပြတယ်...

ခက်ခဲတဲ့ပြဿနာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်တဲ့ မျက်နှာထားရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တာ အလျှင်အမြန်မှတ်တတ်သွားပြီး ကျောက်ရုပ်လိုဖြစ်သွား တယ်။

ဟုတ်တယ်ရှင် ...ဟာသရဲ့ သဘောသဘာဝက ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ အတော် ကြီး ဓမ္မမိဋ္ဌာန်ကျအောင်လုပ်ပေးတယ်။ ဟာသဆိုတာ အရမ်းကို ကောင်းတယ်လေ။

အရာဝတ္ထုတွေကို ကွင်းလုံးကျွတ်မြင်တယ်ဆိုရင် ဟာသရူထောင့်ကနေ ကြည့်တတ်သွားတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ပဲ စိုးရိမ်ရတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာတောင် ရယ်နိုင်တာပေါ့။ ဆိုလိုတာက စစ်လားဆေးလား လုပ်နေတုန်း ဦးဝင်းထိန်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ ရယ်နေတာကို မြင်နေရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက်လည်း တကယ့်ကို ပြက်လုံးတစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်။

အဲ ... အဲဒါကိုပဲ ရူထောင့်တစ်ခုကနေ ကြည့်မယ်ဆိုရင် စိတ်ဆိုးစိတ်တို စရာ၊ ရှက်စရာ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ပြည်သူတွေအတွက်ကျတော့ ထိတ်လန့်စရာ ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒါရင်အား ... ရိုးရိုးမေးခွန်းလေးတစ်ခုကိုပဲ မေးပါအုံးမယ်...အချစ်ကို အဲဒါဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်ခွင့်ဆိုပါသလဲ ...

အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး နာမ်ပိုင်ဆိုင်ရာနည်းနဲ့ ကျွန်မ တကယ်တို စဉ်းစားမကြည့်ဖူးဘူး။ ပထမဦးဆုံး မေတ္တာအကြောင်း စဉ်းစားကြည့်တဲ့အခါ ကျွန်မတို့ ဒီမိုကရေစီလှုပ်ရှားမှုထဲက မေတ္တာကို ခံစားမိတယ်။ အထူးသဖြင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ ကျွန်မတစ်ဦးပေါ်တစ်ဦးထားတဲ့ မေတ္တာပေါ့လေ။ ကျွန်မတို့က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဘက်လို့ သဘောမထားတော့ဘဲ မိသားစုလို ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်မတို့က တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး ဆွေမျိုးသားချင်းအပေါ် အခြေခံတဲ့ တကယ့်မေတ္တာစေတနာတွေနဲ့ ထွေးပိုက်ထားကြတာတို့။ ဒီလိုမျိုးလုပ်နိုင်တဲ့ ဒီလောက်ခက်ခဲတဲ့ အခြေအနေ အောက်မှာ ကျွန်မတို့တွေတွဲပြီး အလုပ်လုပ်နေကြရလို့ လို့ ကျွန်မထင်တာပဲ။ ဒီလိုမျိုး ဖိနှိပ်မှုကို ရင်ဆိုင်နေကြရတဲ့ ပြည်သူတွေ၊ အချိန်မရွေး ထောင်ထဲရောက်သွားရောက်အောင် အန္တရာယ်ကြီးလှတဲ့ ပြည်သူတွေနဲ့ အတူတွဲပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် ကြရလို့ မေတ္တာက ဒီလောက်အထိ ထုထည်ကြီးမားပြီး အားကောင်းသွားတာ။ ပိုမိုကြီးမားကျယ်ပြန့်အားကောင်းတဲ့ မေတ္တာနဲ့ ထုံးပွဲပြီး ကျွန်မတို့တွေ နှစ်ရှည် လများ အတူတွဲပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတာ။ အဲဒီမိတ်ဆွေစိတ်တွေ၊ မေတ္တာဓာတ်တွေက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေရဲ့ မိသားစုတွေဆီအထိ ပျံ့နှံ့သွားတယ်။ အဲဒီကနေ ပိုပိုပြီး ပျံ့နှံ့သွားတယ်။ အဲဒီမေတ္တာနဲ့ပဲ မိသားစုဆိုတဲ့ခံစားချက်က တိုးပွားကြီးထွားလာတယ်။

မျှတတဲ့မေတ္တာ၊ လွတ်လပ်တဲ့မေတ္တာ၊ ငြိမ်းချမ်းပြီး တန်းတူညီမျှဖြစ်နေတဲ့ မေတ္တာတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ မိသားစုတစ်စု ဖြစ်သွားတယ်။

အဲ ... လက်တွေ့ကျတဲ့ ဟာသဘက် ပြန်လှည့်ကြပါစို့ ... အရာဝတ္ထုတွေကို ရယ်တတ်တယ်ဆိုရင် ကိုယ်ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ပြဿနာတွေကို ရယ်တတ်ပါပြီ။ အရာဝတ္ထု တွေကို ရယ်ရွှင်စရာရှုထောင့်ကနေ ကြည့်တတ်မြင်တတ်သွားပြီး စိုးရိမ် သောကရောက် ရတဲ့ ဒုက္ခရယ်လို့ ရင်ထဲမရောက်တော့ဘူး။ ဒီလိုပဲ ... မိတ်ဆွေ စိတ်ထားတတ်ရင်၊ အကြင် နာတွေ မေတ္တာတွေပေးတတ်ရင် ကိုယ့်ကို ရန်သူလို့ သတ်မှတ်ထားသူတွေကိုတောင် မေတ္တာ ထားဖို့ အရမ်းလွယ်သွားပြီ။

အေရအနေနဲ့ အနိုင်ကျင့်နေတဲ့ အာဏာရှင်တွေအပေါ် ဘယ်လိုလုပ် မေတ္တာ ထားနိုင်လဲ...

ကျွန်မကတော့ မေတ္တာထားနေတာပါပဲ ... ကျွန်မအပေါ် အနိုင်ကျင့်နေသူ တွေအပေါ်မှာလည်း မေတ္တာရှိနေတာပါပဲ။ သူတို့ကို ဝိနှိပ်ချုပ်ချယ်နေတယ် အံ့မှမဟုတ် ကလဲ့စားချေနေတယ် အံ့မှမဟုတ် စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် လုပ်နေတယ်၊ စိတ်မသက် မသာဖြစ်အောင် လုပ်နေတယ် ဆိုတဲ့သဘောမျိုး ကျွန်မ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး။ အဲဒီအတွေး မျိုးတွေက ကျွန်မကို မကျေမနပ်ဖြစ်စေမှာ။ အဲဒီအတွေးတွေက သာယာနှစ်သက်စွယ်တွေ အနေနဲ့ သိမြင်ခံစားနိုင်အောင် လုပ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတွေ့နေတာက မလိုပုန်းတီးမှု ပုန်သပြေကို ဆေးကြောသုတ်သင်ပြီး မိတ်ဆွေဖြစ်နိုင်တဲ့ အချိန်တချိန်ကိုပါပဲ။

စောစောပိုင်းက အငွေတာဝန်များမှာ မလုံခြုံမှုက အာဏာပိုင်တွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို လုပ် အမြစ်တွယ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးခဲ့ပြီးပြီ နော်... ကိုယ့် သိက္ခာကို မယုံကြည်တာ၊ ကိုယ့်တန်ဖိုးကို မယုံကြည်တာကနေ တခြားသူတွေပေါ် မှာလည်း မယုံကြည်တာတွေ ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာတွေကိုပေါ့...

အဲဒါနဲ့ဆက်စပ်ပြီး ကျွန်တော်ပေးချင်တာက အဲလိုမျိုးယုံကြည်မှု မရှိ တာကို အားနည်းတယ်ဆိုတာထက်ပိုပြီး ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ထဲမှာ ပါဝါတွေရှိပုံအ ကြောင်းကို ပြောပြပါအုံး...တကယ်တော့ ဒီနေ့ကမ္ဘာ့အမျိုးသမီး သန်းပေါင်းများစွာ တာ နိုင်ငံပေါင်းများစွာက ယောက်ျားတွေရဲ့ ဝိနှိပ်ချုပ်ချယ်ခံခဲ့ရပြီး နောက်မှာ

ကျွန်တော်တို့ကို ‘အားနည်းချက်ကို သိလတွေ၊ စွမ်းရည်သတ္တိတွေနဲ့ ကြည့်တတ်
မြင်တတ်စို့၊ မိုးထလာစို့’ ခေါင်းလောင်းသံပေးလာတယ်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့
ဩဇာအာဏာထဲကနေ နည်းလမ်းရှာစို့၊ အဲဒါကို အတားအဆီး မလုပ်စို့ လက်တို့ပြီး
သတိပေးလာတယ်။

အိနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဧည့်သည်လိုယူဆလဲ... တကယ့်မူရင်းဩဇာ အာဏာ
က ဘယ်တလာတာလဲ ...

‘အာဏာမဲ့ဩဇာ’ ဆိုတာကို ဗားကလပ်ဟာဗဲက ပြောခဲ့တယ်။ ဩဇာဆိုတာ
အတွင်းက လာတာလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ကိုယ်လုပ်နေတာကို ကိုယ်ယုံကြည်မှုရှိရင်း
ကိုယ်လုပ်နေတာကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ယုံယုံကြည်ကြည် ထောက်ခံရင် အမှန်လို့ ဆိုရမယ်။
အဲဒီယုံကြည်မှုက ဩဇာကို တည်ဆောက်ပေးလိုက်တာပဲ။ တစ်ခုခုကို အောင်မြင်အောင်
လုပ်တဲ့အခါ ဩဇာဆိုတာက အရမ်းကို အရေးကြီးတယ်။ ကိုယ်လုပ်နေတာကို ယုံကြည်ဘူး
ဆိုရင် ကိုယ့်လုပ်ရပ်တွေက အများယုံကြည် လက်ခံနိုင်မှု နဲ့နေအုံးမှာပဲ။ အဲ ... ပြင်းပြင်းထန်
ထန်ကို ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ကွဲလွဲမှုတွေ ပေါ်လာမယ်။

ကျွန်တော်က အမျိုးသမီးတွေကို မြှင့်တင်ပေးဖို့အကြောင်း မေးနေတာနော်...

တုတ်ပါတယ် ... အမျိုးသမီးတွေကို မြှင့်တင်ပေးရပါမယ်။ အမျိုးသမီးတွေဟာ
သိသိသာသာရော၊ မသိမသာရော ခွဲခြားဆက်ဆံခံနေကြရတာပဲ။ အဆင့်မြင့်အုပ်ချုပ်ရေး
နေရာတွေမှာ အမျိုးသမီး အနုစုကိုပဲ တွေ့ကြရတယ်။ ဒီလိုဖြစ်ရတာက အမျိုးသမီးတွေက
အမျိုးသားတွေထက် အရှည်အသွေးညံ့ဖျင်းလို့ မတုတ်ဘူးဆိုတာ သိသာပါတယ်။

မြန်မာပြည်က အမျိုးသမီးတွေရဲ့ အခွင့်အရေးကို သိပါရစေလားခင်ဗျား...

မြန်မာပြည်မှာ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ အခွင့်အရေးအကြောင်း ပြည်သူတွေက
ကျွန်မကို ခဏခဏ မေးကြတယ်။ မြန်မာပြည်ထဲက အမျိုးသားတွေမှာလည်း အခွင့်အရေး
မရှိပါဘူးလို့ ကျွန်မက အမြဲတမ်းပဲ ဘွင်းဘွင်းကြီး ဖြေလိုက်တယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာရော၊
ကမ္ဘာ့နိုင်ငံတော်တော်များများမှာရော အမျိုးသားတွေက အမျိုးသမီးတွေထက် တစ်နီးသာတဲ့
ဗီဇရှိတဲ့သဘော ရှိတယ်။

အဲ ... အဲဒီအခိုက်အတန့်လေးအတွင်းမှာပဲ အမျိုးသားတွေမှာ တရားမျှတမှု မရှိမှုနဲ့ မိမိပိုင်ချုပ်ချယ်မှုတွေမှာ အားနည်းချက်ရှိနေတယ်။ ဒီကြောင့်မို့လို့ ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ အခြေခံ အခွင့်အရေးတွေ လူတိုင်းကိုပေးပါ။ ယောက်ျားတွေကို ထောင်ချတာရပ်သွားအောင် ကြိုး စားပါ။ ဒီလိုပြောတော့ မိန်းမတွေကို ထောင်မချဘူးလို့ ပြောတာ မတုတ်ပါဘူး။ ယောက်ျား တွေက မိန်းမတွေထက် ထောင်ချတဲ့နှုန်းပိုများနေလို့ ဒီလိုပြောရတာ။ ဒီကြောင့်မို့ အဲလို အချိန်မျိုးမှာ အမျိုးသမီးတွေအကြောင်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားဖို့ မြန်မာပြည်မှာ အရမ်းကို ခက်ခဲတာတွေ့ရတယ်။ ယောက်ျားတွေ ပါဝင်လှုပ်ရှားသလိုမျိုး အချို့မိန်းမတွေကလည်း ပါဝင်လှုပ်ရှားတဲ့ အခါမျိုးကိုတော့ မဆိုလိုပါဘူး။

အဲ ... သေချာတာကတော့ ကျွန်မတို့တွေ ဒီမိုကရေစီရတဲ့အချိန်မှာ အမျိုးသမီး အခွင့်အရေးတွေ သီးပွင့်လာမှာပါ။ လူတိုင်းလူတိုင်း သူတို့တွေရသင့် ရထိုက်တဲ့ အခြေခံခိုင်ခံ့ ရေး အခွင့်အလမ်းတွေရပြီး ပျော်ရွှင်နေကြမှာပါ။

ဝိုပြီး ဝလိုဘယ် လယ်ဇယ်ဖြစ်အောင် အမျိုးသမီးလှုပ်ရှားမှုအကြောင်း ပြန်ကောက် ချင်ပါတယ်။ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုနဲ့ ပတ်သက်ရင် သူတို့ လှုပ်ရှားမှုကို အမြင့်ပြုသဘောဆောင်တဲ့ သင်္ကေတအဖြစ် ပြောနိုင်မလား...

အမျိုးသမီးလှုပ်ရှားမှုအတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတာကတော့ သံသယ ဖြစ်စရာတောင် မရှိပါဘူး။ အမျိုးသမီးတွေဟာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ လောကကြီးမှာ ဝိုပြီးကြီး ကျယ်တဲ့ တန်းတူညီမျှမှုတွေ ရရှိအောင်မြင်သွားကြမှာပါ။ ဝိုပြီး တာဝန်ကျေတဲ့ အခြေအနေ တွေ ပေးဆပ်နိုင်ကြမှာပါ။ ဥပမာတို့ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ပြဿနာတွေကိုလည်း ဝိုပြီး ပစ်မှတ်ထား ကြမှာပါ။ တိုးတက်တယ်ဆိုတဲ့ နိုင်ငံတွေမှာတောင် အမျိုးသမီးအရေးကိစ္စတွေကို ဝိုပြီး အရေးတကြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် မပေးသေးပါဘူး။ ပြည်သူတွေကလည်း မိမိတို့ အမျိုးသမီး တွေကို အကူအညီပေးဖို့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို စပြီး သတိပြုမိ နေကြပါပြီ။ အနဲဆုံးကတော့ သူတို့ဘဝတွေကို ရပ်မိုင်းဆိုင်ရာ ဝိုပြီးလွယ်လွယ်ကူကူ ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါ။ သူတို့တွေဟာ အမျိုးသမီးတွေဖြစ်လို့ မနားတမ်း အမြဲအလုပ် လုပ်ရမယ်လို့ မှတ်ယူရမယ်မဆိုလိုဘူး။ နိုင်ငံတွေရဲ့ ကျေးလက်ဒေသတွေမှာ အမျိုးသား

တွေက အမျိုးသမီးတွေကို ကျားလာပြီဟေ့၊ မြသေ့လာပြီဟေ့ ဆိုတဲ့အခါမျိုးမှာရော သူပုန်တွေ သောင်းကျန်နေတဲ့ နေရာမျိုးမှာရော တခါတရံ အကာအကွယ်ပေးနိုင်ပေမဲ့လို့ ဆက်တိုက်ဖြစ်လာရင် အကာအကွယ်ပေးဖို့ ခက်လာတယ်။

လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာနဲ့ အထောက်အပံ့ပေးတာမျိုး ပြည်သူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုကြံ့ခွာကို ကြောင်းကျိုးယူတ္တိရှိတဲ့ အထောက်အပံ့ပေးတာမျိုး လုပ်ရမယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ မိမိတို့အပေါ်မှာ ကျရောက်လာတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေအပေါ်မှာ ဩဇာအာဏာရှိတယ်ဆိုတဲ့ အသိမျိုး ပြည်သူတွေမှာ ရှိနေကြတယ်။ ဒါက လုပ်ပိုင်ခွင့် အာဏာပါ။ ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်မတို့ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့က ဘယ်သူမှ အဆုံးစွန် ဆုံးဖြတ်ချက် မပေးနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီမှာပါတဲ့ အကြောင်းအတရားတွေက အများကြီးပဲလေ။

အမျိုးသမီးတွေက သူတို့တွေကို အကာအကွယ်ပေးဖို့ လိုချင်တယ် ဒါမှမဟုတ် သူတို့တွေကို အကာအကွယ်ပေးဖို့အတွက် အမျိုးသားတွေ လိုချင်တယ် ဆိုတာကို အမျိုးသားတွေ ယုံကြည်ချိန်ရောက်နေပြီနော်...

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ဒီအချက်က အမျိုးသားတွေကို အခွင့်အရေးတစ်ခု ပေးတယ်လို့ ကျွန်မယူဆတယ်။ တချို့အဖွဲ့အစည်းတွေမှာဆို အမျိုးသားတွေဟာ သူတို့ရဲ့ လေးတွေ၊ မြားတွေကို ပေါလစ်တင်နစ်ရင်း ဒီအကြောင်းပြောနေကြတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။

ဒေါ်စုကိုယ်ဒေါ်စု အမျိုးသမီးဝါဒီလို့ မြင်လားခင်ဗျား... .

မမြင်ပါဘူးရှင် ... လုံးဝမမြင်ပါဘူး ...

ဒေါ်စုရေးထားတာရှိတယ်နော် ... ဆင်းရဲတဲ့သူတွေကို ပစ္စည်းပစ္စယတွေနဲ့ ထောက်ပံ့ပေးလိုက်ရုံနဲ့ မလုံလောက်သေးဘူး။ စာနာစိတ် တင်းတဲ့လောကကြီးထဲမှာ သူတို့တွေကို ဘာမှထိထိရောက်ရောက် မရှိဘူးလို့ သူတို့ဘာသာ သူတို့ အသိဉာဏ်နဲ့ပြောင်းလဲပစ်ဖို့အတွက် သူတို့တွေကို လုံလုံလောက်လောက် လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာပေးဖို့ လိုတယ်။ လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာဆိုတာ ဒေါ်စုဘာကို ဆိုလိုတာလဲ...

သူတို့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ပြည်သူတွေကို ကြောင်းကျိုးယူတ္တိရှိတဲ့ ထိန်းချုပ်ပေးမှုတွေ လုပ်ကိုလုပ်ရမယ်... သူတို့မှာရှိတဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိတွေကို သူတို့ကို ခွင့်ပေးတာဟာ

သူတို့ကို လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာပေးတာပါပဲ... ကျွန်မတို့ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ထဲက ဘယ်သူမှ ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်မပေးနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီအကြောင်း တရားတွေ အများကြီး ပါဝင်တယ်။

နယ်လ်ဆင်မင်ဒဲလားက သူ့မှတ်တမ်းမှာ အချက်တစ်ချက်ကို တောသလို ဖော်ပြ ထားတယ်။ သူနဲ့ သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်စက်တွေတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ တော်လှန်ရေး လုပ်နေတုန်း ထောင်ထဲမှာ ‘ပြည်သူ့ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ အသိတရား တွေ သုတ်လိမ်းထား တဲ့ ကြိုးပမ်းမှုတွေကို ဘယ်လိုမျိုးထိန်းထားကြတယ်’ ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြကြတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်မေးချင်တာက ဒီလိုဗျာ... လွတ်လပ်ဖို့ ပြည်သူ့ဆန္ဒကို ဆွပေးဖို့အတွက် နေရဲ့နဲ့နေရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်စက်တွေ ဘယ်လိုကြိုးပမ်း နေကြသ လဲ... လျှပ်စစ်နဲ့လည်ပတ်သလို မရပ်မနားနိုင်တဲ့ လူထုလှုပ်ရှားမှုကြီးမျိုး ဘယ်နေရာ မှာ ဖြစ်လာမလဲ...

ပြည်သူတွေ သဘောပေါက်နားလည်အောင် ကျွန်မတို့တွေ လုပ်ရမှာကတော့ ဒီမိုကရေစီကြိုးပမ်းမှုက ပြည်သူတွေအတွက် ဆိုတာပါပဲ။ ပြည်သူတွေကို ကျွန်မအမြဲလိုလို ရှင်းပြနေတာလည်း ဒီအချက်ပဲ။ ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ပြည်သူတွေရဲ့ အလုပ်အတွက်၊ ပြည်သူ့ ရင်သွေးတွေရဲ့ ပညာရေးအတွက်ပဲ။ ကိုယ်နေတဲ့ အိမ်အတွက် ကိုယ်စားနေတဲ့ အစား အစာအတွက်ပဲ။ တခြားရွာတစ်ရွာမှာနေတဲ့ ကိုယ့်ဆွမျိုးသားချင်းတွေဆီ အလည် မသွားခင် တစ်ယောက်ယောက်ဆီက ခွင့်ပြုချက်ရယူမလား၊ မရဘူးလားဆိုတာ တွေအတွက်ပဲ။ ကိုယ်စိုက်ထားတဲ့သီးနှံကို ကိုယ့်ဘာသာ ရိတ်သိမ်းပြီး ကိုယ်ရောင်းချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရောင်းနိုင်မလား၊ မရောင်းနိုင်ဘူးလား ဆိုတာအတွက်ပဲ။ ဒီမိုကရေစီကြိုးပမ်းမှုက ပြည်သူတွေရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝအတွက်ပဲ။ ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုပဒေတွေ ပိုကောင်းဖို့ပဲ ဆိုပြီး လယ်သမားတစ်ယောက်ကို ပြောပြပြီး အသုံးပြုဖို့မဟုတ်ဘူး။ အဲလိုဆိုရင် ဒီမိုကရေစီ ဆိုတာ အဲဒီလယ်သမားအတွက် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲ ... ဒီမိုကရေစီဆိုတာ စိုက်ပျိုးတဲ့ လယ်သမားကို နည်းမှန်လမ်းမှန် စိုက်ပျိုးနိုင်အောင် လုံခြုံမှုပေးတာ ဒီမိုကရေစီပဲ။ ရိတ်သင့်တဲ့အချိန် ရိတ်သိမ်းနိုင်အောင် လုံခြုံမှုပေးတာ ဒီမိုကရေစီပဲ။ သီးနှံတန်ဖိုးကို အကောင်းဆုံးပေးတဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ရောင်းချနိုင်အောင် လုံခြုံမှုပေးတာ ဒီမိုကရေစီပဲ။

ဒီမိုကရေစီကို စီးပွားရေးသမားအတွက် ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီမိုကရေစီ ဆိုတာ နိုင်ငံတော်က သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ ကုန်သွယ်မှု ဥပဒေတွေဟာ ဘယ်လို သဘောရှိ တယ်ဆိုတာ အဲဒီစီးပွားရေးသမားက သိနေတယ်။ အဲဒီအခွင့်အရေးတွေကို တစ်ဦးတစ် ယောက်က ထိပါးစော်ကားလာတယ်ဆိုရင် သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လို ကာကွယ်ရမယ်ဆိုတာ သိတယ်။

ဒီမိုကရေစီကို ကျောင်းသားအတွက် ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ကျောင်းကောင်းကောင်းတွေမှာ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနဲ့ စာသင်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးပဲ။ ဝန်ကြီး တစ်ဦးရဲ့ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ အပြုအမူကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ ရယ်မိလို့ ထောင်ထဲ အသွင်းခံ လိုက်ရတဲ့ စနစ်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ကိုယ့်နိုင်ငံရေး အမြင်တွေကို သူငယ်ချင်း တွေနဲ့အတူ ဆွေးနွေးခွင့်ရတယ်။ တက္ကသိုလ်ပရဂျက်ထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မှာထိုင်ပြီး ကိုယ်ပြောချင်တာပြောခွင့်ရတယ်။ MI (ဗိုလ်ချုပ် ခင်ညွန့် (ယခု- ငြိမ်း) ဦးဆောင်တဲ့ စစ်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့)က နားထောင်နေ သလားဆိုတာ စဉ်းစားနေစရာ မလိုဘူး။

အန်ကယ်ဦးကြည်မောင် အကျဉ်းကနေတုန်းက MI က သူ့ကို 'ဘာဖြစ် လို့ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ပါတီဝင် တစ်ဦးဖြစ်နေတာလဲ'လို့ မေးတယ်တဲ့။ ဒီတော့ အန်ကယ်ဦးကြည်မောင်က 'မင်းတို့ကြောင့်ပေါ့ကွ'လို့ ဖြေလိုက်သတဲ့။ ဒါ ကျွန်မတို့ ကြိုးပမ်းနေရတဲ့အခြေအနေပါပဲ။ လူတိုင်းလူတိုင်းရဲ့ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်းမှာ MI တွေ ပါဝင်နေ တယ်။

* * * * *

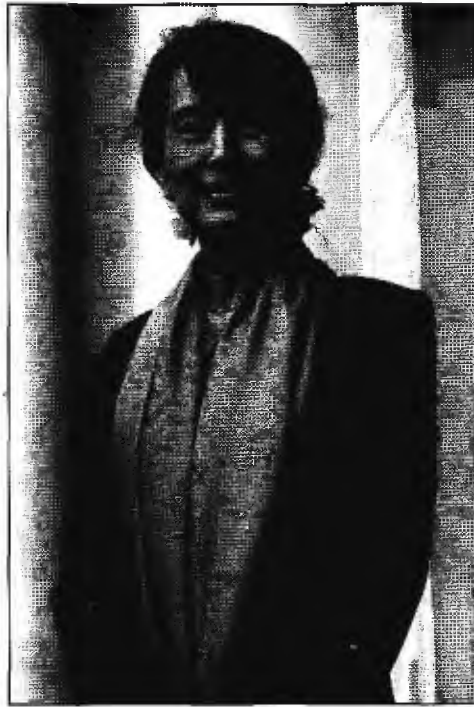

ကျွန်မခံစားချက်ကတော့
ကျွန်မအနေနဲ့ ကျွန်မကို
ဖမ်းသူတွေကို မုန်းလိုက်တာနဲ့
နဝတနဲ့ စပ်တပ်ကို မုန်းလိုက်တာနဲ့
ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ
ရှုံးသွားပြီဆိုတာပါပဲ။

အခန်း - ၁၀

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူတမှ အရှက်တကွဲ အကျိုးခံစားခွင့်
မလုပ်နိုင်ဘူး

↓ ငြိမ်မာတွေကတော့
ဗုဒ္ဓဘာသာတွေငြိမ်လို့
မေတ္တာကို
အရမ်းအသားပေးတယ်။

Perfect love casts out fear.

☞ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ မေတ္တာဆိုတာ
ကြောက်စိတ်ကို
မောင်းထုတ်ပစ်တယ်။ ↑

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူတမှ အရှက်တကွ အကျိုးနဲ့အောင်
မလုပ်နိုင်ဘူး

အိမ်ရှင်ဗား...အိမ်ပြည်သူတွေအတွက် ဘယ်လိုမျိုး ကြိုးပမ်းမှုတွေ လုပ်နေပါ သလဲ...

ဒီမိုကရေစီကြိုးပမ်းမှုထဲ ပါမယ်လို့ ပထမဦးဆုံး ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့အခါ တခြား ကိစ္စတွေထက် ပိုပြီးတာဝန်ကြီးသွားတယ်။ တဖက်က ကြည့်ရင် ဒီတာဝန်ပေါ်မှာထားတဲ့ ကျွန်မခံစားချက်က ဖေဖေကို ကျွန်မချစ်တဲ့အချစ်နဲ့ အရမ်းကို ချိတ်ဆက်နေတယ်။ ဖေဖေကို ချစ်တာနဲ့ တိုင်းပြည်ချစ်တာကို ကျွန်မခွဲခြားလို့ မရဘူး။ ဒီကြောင့်မို့ ပြည်သူတွေအပေါ်မှာရှိတဲ့ တာဝန်ကျေမှုနဲ့လည်း ခွဲခြားလို့ မရဘူး။ အဲ... အချိန်တွေက ရွှေလျားနေလို့ တိုးပွားလာတဲ့ များပြားလှတဲ့ တခြား သူတွေလိုပဲ ကျွန်မတို့လည်း မေတ္တာရဲ့ တန်ဖိုးကို ရှာဖွေတွေ့ရှိကြပါပြီ... ကျွန်မတို့ တွေ့လိုက်ရတာကတော့ လူတိုင်းလူတိုင်း ရန်လိုစိတ်တွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ အဲဒီက လည်း ကြောက်မိတ်ကနေ ဖြစ်ပေါ်လာတာဆိုတဲ့အချက်ပဲ... အရင်အင်တာဗျူးတွေမှာ ကျွန်မပြောခဲ့သလိုပဲ... ကျွန်မကို ရန်လိုနေတဲ့ တပ်တွေ ဝိုင်းထားတာတောင် ကျွန်မ နဲ့နဲ့လေးမှ မတုန်လှုပ်ဘူး။ အဲဒီတာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မသူတို့အပေါ် လုံးဝရန်လိုစိတ်မရှိလို့ပဲ။

အဲဒါကနေ ဘာသာတရားတွေမှာ အခြေခံအားဖြင့် တူညီနေတဲ့ ဘုံပူဇော်တွေရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသဘောပေါက်သွားတယ်။ မြန်မာတွေကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဖြစ်လို့ မေတ္တာကို အရမ်းအသားပေးတယ်။ “Perfect love casts out fear. ပြီးပြည့်စုံတဲ့ မေတ္တာဆိုတာ ကြောက်စိတ်ကို မောင်းထုတ်ပစ်တယ်” ဆိုတဲ့ သမ္မာကျမ်းစာထဲက စာသားလေးနဲ့ သွားတူ နေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ မေတ္တာတရားကို ရှာဖွေတွေ့ရှိပါပြီလို့တော့ ကျွန်မ မပြောနိုင်သေးဘူး။ ပြည်သူတွေကို ကိုယ်ကမမုန်းရင် အဲဒီပြည်သူ တွေအပေါ် တုန်လှုပ် ခြောက်ခြားမှု မရှိဘူးဆိုတဲ့အချက်ကို ကျွန်မစဉ်းစားမိတယ်။ ဟုတ်ပါတယ် ...လူတွေလုပ် နေတဲ့ တချို့ကိစ္စတွေကြောင့် လူတွေအပေါ် အခါအားလျော်စွာ ဒေါသဖြစ်မိတယ်။ ဒေါသဆို တာ ထိန်းမရတဲ့ ခံစားချက်ဖြစ်လို့ ထိန်းလို့ရတဲ့ အမုန်းတို့၊ ရန်လိုစိတ်တို့နဲ့တော့ အရမ်းကို ကွာခြားတယ်နော်...

ဟုတ်တဲ့ခင်ဗျား... အမုန်းတွေ တိုးပွားလာလို့ရှိရင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ခန္ဓာ ကိုယ် ညှင်းဆဲနှိပ်စက်ဖို့၊ စိတ်ဒဏ်ခံရအောင် လုပ်ဖို့အတွက် ဗုဒ္ဓိုလ်ရေး ဆန်ဆန် အကြမ်းစက်မှုတွေဖြစ်အောင် ညွှန်ကြားလာတယ်။ ဒေါ်စုတို့နိုင်ငံမှာက ထောင်တွေ မှာဆို နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေနဲ့ ပြည်နက်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကြားရသ လောက်ဆို တချို့နိုင်ငံရေးသမားတွေတာ စစ်အာဏာရှင်တွေရဲ့ တလစစ် ညှင်းပန်း နှိပ်စက်တာကို ခံနေရတယ်။

ကျွန်မအနေနဲ့ ကျွန်မစောင့်ထိန်းနေတဲ့ ဘယ်လိုကျင့်ဝတ်သီလမျိုးကိုမှ ရှင်းပြမနေတော့ပါဘူး။ စစ်သားတွေအပေါ်မှာ ကျွန်မ ဘာအာဇာနည်မရှိပါဘူးလို့ပဲ ပြောချင်တယ်။ ဒါကတော့ ကျွန်မရလိုက်တဲ့ အမွေအနှစ်တွေထဲက အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလို့ ပြောရမယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ စစ်သားတွေဆိုတာ ဖွေခွေသားတွေဖြစ်လို့ စစ်သားတွေက ကျွန်မတို့မိသားရဲ့ အစိတ်အပိုင်းဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ကျွန်မက ကြီးပြင်းလာရတာကို... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မငယ်ငယ်လေးကတည်းက အဲဒီခံစားချက်ကို ကျွန်မရင်ထဲ ရိုက် သွင်းပေးခဲ့တာ။ အဲဒီခံစားချက်ကို ဘယ်သူမှ ဖယ်ရှားပစ်လို့ မရနိုင်ဘူး ကျွန်မနား မလည် နိုင်တာကတော့ ဒီလောက်အထိ ဆိုးဆိုးပါးပါး ပြုမှု ဆက်ဆံသူတွေအနေနဲ့ ရန်မလို အာဇာနည်

မထားတဲ့ သဘောထားကို ဘာလို့များ တိုးပွားအောင် လုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတာလဲ ဆိုတာပါပဲ...

ရှင်းလွတ်တယ် နော်စင်ဗျား... ဒီပိုကရေစီမြန်မာနိုင်ငံအပေါ်မှာမြင်တဲ့ နော် အမြင်က နော်အပေါ်ပိုနှိပ်ချုပ်ချယ်နေတဲ့ စစ်အာဏာရှင်တွေနဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ရင်ကြားစေ့မှုတွေ ဖြစ်စေချင်တာ ဝါဝင်နေတယ်။ နော်ဘယ်လိုထင်လဲ... ရန်ဗက်ကို ထိပ်တိုက်ရင် ဆိုင်မလား...အရုံးပေးတဲ့ သဘောမတုတ်ဘဲ မိတ်ဆွေ စိတ်ထားပြီး နားလည်မှုနဲ့ ဖြစ်နိုင်တဲ့အခိုင်ဂိမ်းကို ကစားမလား...

ကောင်းပါပြီရှင် ... အဲဒီနားလည်မှုကို ကိုယ်တိုင်စပြီး တည်ဆောက်ကြ ရမှာ...မဟုတ်ဘူးလား။ ရှင်အတွင်းစိတ် စွမ်းရည်သတ္တိတွေ တိုးတက်မြင့်မားလာအောင် ရှင်ပဲလုပ်ရမှာလေ... အဲလိုစွမ်းရည်သတ္တိတွေ မြင့်မားလာရင် အမုန်းတို့ ရန်ဗက်တို့ဆိုတာတွေ မရှိတော့ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကြောက်စိတ်ကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ အပြစ်မခံတော့ဘူး။ အဲဒါက အားလုံးဆက်စပ်နေတယ်လေ... ရှင်က လူတစ်ယောက်ယောက် အပေါ် တည်ငြိမ်အေးချမ်းတဲ့ စိတ်နဲ့ကြည့်နိုင်ရင် ရှင်အနေနဲ့ အမုန်းအာဃာတကို အနိုင်ယူနိုင်စွမ်း ရှိသွားပြီ...

အဲ... ကျွန်မကို ပြောခွင့်ပြုပါအုံးရှင်... အဖွဲ့ချုပ်မှာ ကျွန်မတို့လို ရိုးရိုးလူတွေ အတွတ်တော့ ကျွန်မတို့တနေပြီး မေတ္တာတရားတွေ လွှမ်းခြုံထားတဲ့ တည်ငြိမ်အေးချမ်း တဲ့ စိတ်နဲ့ ကြည့်နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အနီးအနားက နေရာတိုင်းမှာ ရှိနေကြတယ်။ အဖွဲ့ချုပ်က ကျွန်မတို့ တော်တော်များများမှာ စိတ်စွမ်းရည်သတ္တိတွေ မြင့်မားဖို့ အခွင့်အရေးတွေ ရှိခဲ့ကြ တယ်လေ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ ထောင်ကျ ပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ စွမ်းရည်သတ္တိတွေ မွေးခဲ့ကြလို့ ... ကျွန်မတို့က ထောင်ကျနေသူတွေရဲ့ စိတ်စွမ်းရည်သတ္တိကို အတန်အသင့် တော့ ပိုင်သွားတော့ပေါ့။

နော်ရဲ့ လူပီရားမှုမထိုင်မှာ အဓိကျတဲ့ အရည်အသွေးက ဘာလဲဗျ...

အတွင်းအားတွေပေါ့ရှင် ... အတွင်းအားဆိုတာ ရှင်လုပ်နေတာက အမှန်တရား ပဲဆိုတာကို ယုံကြည်တာကနေလာတဲ့ စိတ်တည်ငြိမ်မှုပဲ... အဲဒါက ရှင်ဆီကို ချက်ချင်း ရောက်မလာရင်တောင် အကျိုးတရားတွေကို ခိုင်လုံအောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်။ ရှင်စိတ်စွမ်းရည်

သတ္တိတွေကို ထောက်ပေးကန်ပေးထားဖို့အတွက် ပရဟိတအလုပ်တွေ လုပ်နေရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်လည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒါက အရမ်းကို စွမ်းရည်သတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံစေတာ။

မာတင်လူသားကင်က ဘုရားရှင်ရဲ့ မကျေနပ်မှုဆိုတဲ့ စာပိုဒ်ကို အသုံးပြုလေ့ ရှိတယ်။ သူက ပြည်သူတွေအပေါ် တရားမမျှတမှုကို စိတ်ကုန်ငြီးငွေ့လာကြဖို့ တိုက်တွန်းတယ်။ သူပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ... ဖိနှိပ်ခံနေကြရတဲ့ ပြည်သူတွေက လူမျိုးရေးဇာတ်စဉ်နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အံ့ချော်နေတဲ့စနစ်ကို စိတ်ကုန်ငြီးငွေ့ လာကြ တယ်။ အခု ဒေါ်ရတ အဆင့်တစ်ခုအပေါ်မှာ ရပ်ပြီးတော့ စစ်မှန်တဲ့ ရင်ကြားစေ့ ရေးအကြောင်းပြောနေတယ်။ အဲ... တစ်ချိန်တည်းထဲမှာပဲ နဝတအပေါ် မကျေနပ် မှုတွေ တလစစ်တိုးပွားလာဖို့နဲ့ စိတ်အင်ရာတွေ တိုးပွားလာဖို့အတွက် လူများ အစုရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို ပြောနေတာလား...

စိတ်အင်ရာတွေ တိုးပွားဖို့ဆိုတာ တကယ်တော့ လိုအပ်ချက်တစ်ချက် မဟုတ် ပါဘူး။ တခါ ... ကျွန်မက ပြည်သူတွေကို ပိုပြီးမကျေ မနပ်ဖြစ်လာအောင်လည်း လုပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်မတို့တာဝန်က အခြေအနေကို မေးခွန်းထုတ်ပြီး ပြည်သူတွေရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို အားပေးဖို့နဲ့ အရာရာကို လက်မခံဖို့ပါပဲ... အခု လက်ခံနေတာက တည်ငြိမ်း အေးချမ်းမှုမျိုးလိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ တချို့ ပြည်သူတွေက သူတို့အနေနဲ့ အတူတူတဲ့ သွားနေတယ်လို့ ထင်နေပုံရတယ်။ ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တခါတလေ လက်မခံသင့် ဘူးလို့ သိသိကြီးနဲ့ ရှင်လက်မခံချင်တာကို လက်ခံနေရတယ်ဆိုတဲ့အချက်က တည်ငြိမ်းအေး ချမ်းမှုနဲ့ အတွင်းမှာရှိတဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရှင်ကိုယ်တိုင် ရှင်နဲ့ ဖန့်ပကွဲဖြစ်နေလို့ပဲ...

အဲဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တင်းတိမ်ကျေနပ်အားရနေတာကို မူတီးနဲ့အညီ ပစ်မှတ်ထားနေတာလား...

ဟုတ်တယ်ရှင် ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တင်းတိမ်ကျေနပ်နေတယ်ဆိုတာ အရမ်း ကို အန္တရာယ်ကြီးလှတယ်... ကျွန်မတို့ လုပ်ချင်တာက ပြည်သူတွေ တင်းတိမ် ကျေနပ်နေ တာကနေ လွတ်မြောက်သွားဖို့ပဲ။ တကယ်တော့ တင်းတိမ်ကျေနပ်မနေတဲ့ ပြည်သူတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ အဲဒီပြည်သူတွေဟာ ကြောက်စိတ် မရှိရတာကိုပဲ ဒါမှမဟုတ်

ပင့်နှေးလေးကန်မှုမရှိကြတာကိုပဲ လက်ခံကြတယ်။ မမေးဘဲနဲ့ တန်းလက်ခံချင်တဲ့ အကျင့်ကို ဖယ်ထုတ်ပစ်ကြရမယ်။ အဲဒီအကျင့်က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်ရဲ့ အကျင့်မဟုတ်ဘူး... တကယ်တော့ ဗုဒ္ဓက မမေးဘဲနဲ့ ရှိရင်းစွဲအတိုင်း လက်ခံတော်မမူဘူး။

တုတ်ကဲ့ခင်ဗျား ... ဗုဒ္ဓကတော့ အကြီးအကျယ်ပေးတာဗျ...

ဗုဒ္ဓဒေသနာတော်တွေကို အခြေခံပြီး ဒီစကားကိုပြောတာ...

ဟုတ်တယ်ရှင် ... အဲဒီက ဒက်ယီပဲ... ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ဆန္ဒမိပတိ ၊ ဝိဂိုဿမိပတိ၊ ဝိတ္တာမိပတိ၊ ဝိပိသာမိပတိဆိုတဲ့ အမိပတိတရား လေးပါးရှိတယ်ဆိုတာ ရှင်သိပါတယ်။ အောင်မြင်ဖို့အတွက် အဲဒီအမိပတိလေးပါး လက်ကိုင်ထားရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ သိနေကြ တယ်။ အဲဒီအဆင့်လေးဆင့်မတိုင်မီအဆင့်ကို မေးခွန်းထုတ်နေတယ်။ အဲဒီကနေမှ ရှင်ရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒကို ရှာဖွေရမယ်... ပြီးတော့မှ ရှင်ဆန္ဒကို တိုးတက်ကြီးပွားအောင် လုပ်ရမယ်။ ဆန္ဒဆိုတာ တကယ်တော့ လိုချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဆန္ဒကို ရှင်ဘယ်လိုမျိုး သရုပ်ဖော်မလဲ...

ဆန္ဒကို လုပ်ချင်တာ ၊ အိုမဟုတ် ရည်မှန်းချက်လို့ ယေဘုယျအနေနဲ့ ဘာသာ ပြန်ကြတယ်။ ဘာလုပ်လုပ်ဆန္ဒနဲ့ စကြရတယ်... ဆန္ဒရှိရင် နည်းလမ်းရှိတာပဲ...

ဟုတ်တယ်ရှင်... အခြေအနေတစ်ရပ်ရပ်မှာ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့အတွက် ရည်မှန်း ချက်ကို တိုးတက်အောင်လုပ်ဖို့ပဲ... အဲဒီကနေမှ စိတ်ထားသဘောထားမှန်တာ ကောင်းတာကို တိုးတက်အောင် လုပ်ယူရမယ်... အဲဒီနောက်တော့မှ ပညာနဲ့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ထားရ မယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ကြိုးပမ်းအားထုတ်နေရင်းနဲ့ အောင်မြင်မှုရသွားပါလိမ့်မယ်။

ဟုတ်ကဲ့ရှင်... ငါးပါးသီလကလည်း ကတယ်ကို အနှစ်သာရရှိပါတယ်။ လမ်းမှားမရောက်အောင် ငါးပါးသီလက ထိန်းကွပ်ပေးပါလိမ့်မယ်... ဒီတရားတွေနဲ့ပဲ ကျွန်မတို့လိုချင်တဲ့ နေရာရောက်သွားပါလိမ့်မယ်... ကျွန်မတို့အတွက် တခြားဟာတွေ မလိုအပ်ပါဘူး...

အံ့ကြောင့်မို့ အံ့ရလုပ်နေတာက မေးခွန်းထုတ်တတ်ဖို့နဲ့ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာတတ်ဖို့အတွက် တစ်ဦးချင်းရဲ့သတ္တိကို မြှင့်တင်ပေးနေတယ် ဆိုပါတော့...

အလုပ်လုပ်ဖို့... ကျွန်မက ပြည်သူတွေကို တံဆိုတာ တကယ်တော့ အလုပ်လုပ်တာပဲလို့ ပြောဖို့ ကျန်နေတယ်... ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ဖိမ်နဲ့ထိုင်နေတာမဟုတ်ဘူး။ တချို့က တံကို Distiny အမှမဟုတ် Fate လို့ ထင်နေကြတာ။ အံ့ကြောင့်မို့ တံကိုပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းမရှိဘူးလို့ ထင်နေကြတယ်။ အတိတ်ကလုပ်ခဲ့သမျှ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ရိုးစင်းလွန်းတယ်။ ဒီနည်းနဲ့ပဲ မြန်မာပြည်မှာ တံကို အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဆိုနေကြတာ။ တကယ်တော့ တံဆိုတာ အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူး... လုပ်နေတာ ကံပဲ ... အံ့ကြောင့်မို့ ကိုယ့်ကံကို ကိုယ်ဖန်တီးနေတာပဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာ ပြောင်းလဲ နိုင်တဲ့ အင်အားရှိတဲ့ ဒဿနပဲ... တချို့လူတွေက ကျွန်မတို့ဘာသာတရားရဲ့ အဲဒီရှုထောင့်ကို မေ့နေတာ.. တကယ့်ကို ကရုဏာသက်ဖို့ ကောင်းတယ်။

ကျွန်တော်ကို မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာလေ့ထုံးစံကို မကြာခဏဆိုသလို သတိထားမိတယ်... ဒုက္ခအကြောင်း သူတို့ဘယ်လို ပြောကြသလဲ.. သူတို့က လက်ရှိ တွေ့ကြုံနေရတဲ့ ဒုက္ခတွေတာ အတိတ်ကလုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ဝင်ကြွေးကြောင့်ပဲလို့ ရိုးရိုးစင်းစင်း တွေးလိုက်ကြတာ။ အတိတ်ကလုပ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့် ခိုက်မဲ့မှုတွေကနေ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဒီဒုက္ခကိုယူခဲ့တာ။ အံ့ကြောင့်မို့ ပံ့ပိုးမှုမရှိဘဲ ဒီအသီးသီးမှာပဲ...

ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဆင်ခြေပေးနေတာလို့ ကျွန်မထင်တယ်လေ... အဲဒါက ဗုဒ္ဓဘာသာအမြင်နဲ့တော့ တွေ့ခြားမိပြင်နေတယ်... အခုဖြစ်နေတာတွေက အရင်က ဖြစ်ခဲ့တာတွေရဲ့ အကျိုးဆက်ပဲဆိုရင် အခြေအနေက တစ်ခုလုံးပြောင်းလဲသွားဖို့ ရှင်အခု ဘာလို့မို့ ဒီလောက်တောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစားနေရသလဲဆိုပြီး မေးခွန်းထုတ်စရာဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်တော်မှားသွားရင် ပြင်ပေးပါ အံ့ရခင်ဗျား... တချို့ကတော့ ဒီလို စဉ်းစားကြတယ်ခင်ဗျ... အတိတ်ကလုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်တံရဲ့ အကျိုးဆက်တွေကို ကုသိုလ်လုပ်ပြီး ပြောင်းလဲပစ်တာက အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းပဲ... ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားပြီး အလှူလုပ်တာတို့ ၊ ဘုရားသွားပြီးလှူတာတို့၊ ကျောင်းဆောက်လှူတာတို့ စသဖြင့်

ပေါ့ဗျာ... ဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကုသိုလ်ကံကို ဆောက်တည်တာဟာ အနာဂတ်ဘဝ အတွက် ကောင်းကျိုးတွေ ငြိမ်ထွန်းသွားမယ်လို့ ဖျော်လင့်ချက်အပြည့်ထားကြ တယ်။ သူတို့တွေ နက္ခတ်စာရေးတဲ့ အခြေအနေတွေ ချက်ချင်းပြောင်းလဲမသွား တာတော့ သိသာတယ်။ နဝတကတော့ ပိုနေပြီ ကျားနေပြီပဲ။

အဲဒီတာကတော့ ညှိမထားဘဲ ညီနေတဲ့ အများစုရဲ့ သဘောထားပဲ ... တခုခုမှားသွားရင်လည်း ပြည်သူတွေက သူတို့ကိုယ်တိုင် တခုခုလုပ်ဖို့ စိတ်ညွတ်ကြတယ်။ ရှင်အနေနဲ့ သူများတွေအတွက်လည်း ဝါဝင်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ကျွန်မတို့က အဲဒါကို ပိုပြီး တွန်းအားပေးသင့်တယ်။ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်လုပ်သလိုပဲ အခြားသူတွေအတွက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးတာက ကုသိုလ် အများကြီးရတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းကို ကျွန်မတို့က မြေတောင်မြှောက်ပေး သင့်တယ်။ တကယ်တော့ ... ကျွန်မက ဒီအချက်ကို မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာတွေပိုပြီး သဘောပေါက်နားလည်စေချင်တယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားထားမှုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လွတ်မြောက်မှုက တခြားလူသား တွေရဲ့ လွတ်မြောက်မှုနဲ့ ခွဲခြားမရလောက်အောင် တူလွန်းလှတယ်ဆိုတဲ့ အချက်နှစ် ချက်ပေါ် မူတည်ပြီး ဘယ်လောက်အထိများ ဒေါ်ရ ကြိုးပမ်း နေလဲ...

ကျွန်မတို့ လှုပ်ရှားမှုမှာ ကျွန်မက အရမ်းလက်တွေ့ကျတာ... အရမ်းရိုးစင်းတာ ... အရမ်းအထောက်အထားခိုင်လုံတာကိုပဲ အသုံးပြုတယ်။ ကျွန်မ အမြဲတမ်းပြောလေ့ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဒီမိုကရေစီ လိုချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းကိုချည်း အမှုမဟုတ် NLD အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ချည်းကိုပဲ မှီနေလို့ မရနိုင်ဘူး။ ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ပြည်သူတွေရဲ့ အစိုးရပဲ။ ပြည်သူတွေနဲ့ ဖွဲ့ထားတဲ့ အစိုးရ၊ ပြည်သူ့အစိုးရကို ဆိုလိုတာ။ ဒီမိုကရေစီကို လိုချင်သူတွေဟာ ဒီမိုကရေစီအတွက် အလုပ်လုပ်ကြရမယ်။ ဒီမိုကရေစီနဲ့ ဆက်သွယ်ကြရမယ်။ ပြည်သူတွေက ကျွန်မတို့ ရည်မှန်းထားတဲ့ ပန်းတိုင်ကို ရောက်ဖို့အတွက် ဒီထက်မြန်မြန် ပိုပြီး ဝါဝင်ကြရမယ်။

ဒေါ်ရက ဒါ့ကြောင့်မို့ အင်အားရှိတဲ့ အဖွဲ့အစည်းအကြောင်း အဲဒီလိုအဖွဲ့အစည်းမျိုး လိုအပ်တဲ့အကြောင်း မကြာမကြာပြောတာကိုး... အဲ... ဒါ့ကြောင့်မို့ နဝတက

အဲဒီလိုကို ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့နေတာ။ အဲဒီအနေနဲ့ ပြည်သူတွေကို မရစည်း နိုင်သေးဘူး... မပေါင်းစည်းနိုင်သေး ဘူးဆိုတာကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ တွေ့မနေရဘူးလား ...

ကျွန်မတို့ ပြည်သူတွေကို စုစည်းနေတာမို့ ဒီအခြေအနေက စိတ်ပျက်စရာ အခြေအနေမဟုတ်ပါဘူး။ သိသာတဲ့ နှုန်းထားမျိုးတော့ မဖြစ်သေးဘူး။ ဒီပေမဲ့လို့ ပြည်သူအများကြီးကိုတော့ ပေါင်းစည်းနေပါတယ်။ ကျွန်မတို့အဖွဲ့တွင်းက ပြဿနာတွေကို ကျွန်မတို့ ဖြေရှင်းနေပါတယ်။ NLD ဗဟိုက ကျွန်မတို့အားလုံး အရမ်းကို စည်းလုံးတယ်။ အဲဒါက အင်အားပဲ ကျွန်မတို့ကြားမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး။

ဦးအောင်ရွှေနဲ့ ဦးလွင်တို့ကတော့ အပြင်ဘက်မှာ ရှိကြတယ်။ ဦးတင်ဦး၊ ဦးဝင်းထိန်၊ ဦးကြည်မောင်နဲ့ ကျွန်မကတော့ ထောင်ထဲမှာ။ ထောင်ထဲကနေပြီး အဖွဲ့အစည်းကို အကျိုးရှိအောင် လုပ်မပေးနိုင်ဘူး။ အာဏာပိုင်တွေ ယုံကြည်မှု ရဖို့ကတော့ အရမ်းကို ခက်ခဲနေတယ်။ ကျွန်မတို့မှာ တကယ်အဖွဲ့အစည်းကြီး ရှိနေပြီ။ ဆုံးဖြတ်စရာတွေကို စုပေါင်းပြီး ဆုံးဖြတ်နေကြတယ် ဆိုတာတွေကို နဝတက တကယ်ကို ယုံကြည်နေတယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ ကျွန်မတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်က တခြားသူတွေကို အုပ်ချုပ်နေတာလို့ နဝတက ထင်နေတာ။ ကျွန်မကပဲ သူတို့ကို အုပ်ချုပ်နေသလား ... ဒါမှမဟုတ် ဦးတင်ဦးတို့ ဦးကြည်မောင် တို့ကပဲ ကျွန်မအပေါ် ဩဇာလွှမ်းမိုးနေသလား စသဖြင့်ပေါ့လေ...

တကယ်တော့ အဲလိုမျိုး မဟုတ်ဘူးရှင် ... သူတို့က ကျွန်မတို့ လုပ်နေတာကို စစ်မျက်စိနဲ့ ကြည့်နေကြတာကိုး... စစ်တပ်မှာတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပေးတဲ့အမိန့် ကို တခြားသူတွေက ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီး အမိန့်ကို နာခံကြရတာ... သူတို့တွေ မစဉ်းစားတာရှိလို့ စုပေါင်းဆုံးဖြတ်တာမျိုးတော့ ရှိကောင်းရှိနိုင်တယ်။

အဲဒီလိုက ပြီးခဲ့တဲ့ အင်တာဗျူးမှာ ပြောခဲ့တယ်နော်... နဝတရဲ့ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်တဲ့ တရားမမျှတမှုတွေကို လူတိုင်းလူတိုင်း ဆန့်ကျင်ပြီး ကြံ့ကြံ့ ခံ ရပ်တည်ရမယ်လို့ ...

ဒီနေရာမှာလည်း မာတင်လူသာကင်းရဲ့ စကားလုံးတွေက ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျလာတယ်။ အကြမ်းဖက်ခံရတဲ့ နိုဂရိုးတိုင်းအတွက် အကြမ်းဖက်ချင်နေတဲ့ နိုဂရိုးပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်ရှိတယ်။ အလုပ်ပြုတ်သွားတဲ့ ကျောင်းဆရာတိုင်း

အတွက် ကျောင်းဆရာပေါင်း လေးထောင်ကျော်လောက် အလုပ်လိုအပ်နေတယ် ... ဗုံးခွဲခံကြရတဲ့ နိုဂရိုးအိမ်တွေအတွက် ဗုံးခွဲပစ်ချင်တဲ့ အိမ်ပေါင်းငါးသောင်းကျော် ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်နေတာ အမျှော်အမြင်နဲ့ အနာဂတ်ပဲ... ဒေါ်ရုက မက်တပ်ရပ်ပြီး ပြည်သူတွေကို တောသလို ပြောဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီလား။ တရားမယူတာမူနဲ့ လွတ်လပ်ရေးပန်းတိုင်ကို ကျွန်မတို့ အောင်မြင်စွာ ဆုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့အတွက် ထောင်တွေမှာ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေနဲ့ ပြည့်သိပ်ကြပ်ညှပ်နေရပါမယ်လို့...

ကျွန်မတို့လှုပ်ရှားမှုက အဲလိုအဆင့်မျိုးလို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ အမေရိကန်က လူမည်းလှုပ်ရှားမှုနဲ့ ဘာလို့မတူသလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းတစ်ချက်ကတော့ အမေရိ ကန်လူမည်းတွေက ဘက်တဘက်ကို သိသိသာသာ ပိုင်ဆိုင်နေလို့ပဲ။ တကယ်တော့ ကျွန်မတော့ ဘက်တစ်ဘက်ကို ပိုင်ဆိုင်တယ်လို့ သတ်မှတ်လို့ မရဘူး။ ဒီမိုရေစီ ကြိုးပမ်းမှုက ပြည်သူနဲ့ အာဏာပိုင်တွေကြားမှာဆိုတော့ ပို့လို့တောင် ခက်တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ မူဝါဒနဲ့ ပန်းတိုင်ကိုတော့ ဖယ်ထားလို့ မရဘူးလေ။

မူဝါဒတွေနဲ့ တခြားစီခွဲထားတဲ့ ...

အဓိက ကျွန်မဆိုလိုတာက ဒီလိုပါ။ မာတင်လူသာကင်းက “ဗုံးခွဲခံကြရတဲ့ နိုဂရိုးအိမ်တွေအတွက် ဗုံးခွဲချင်တဲ့ အိမ်ပေါင်းငါးသောင်းရှိတယ်” လို့ ပြောတဲ့အခါ သူတို့ဆန္ဒကို အဲဒီထဲကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်သလဲဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး။ မှီပြီး ဖြစ်နိုင်တဲ့အချက်ကတော့ ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ လူမည်းအိမ်ပေါင်းငါးသောင်းကျော်ကို ဗုံးကျဲခံလိုက်ရတယ်ဆိုတာပါပဲ။

အိပေမဲ့ ဆန္ဒရှိလို့ ဖြန့်စွဲခွားတာလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ တက်ကြွတဲ့အုပ်စုမှာ ပါဝါအားပြိုင်မှုရှိတယ်။ မာတင်လူသာကင်းက လူမည်းတွေနဲ့အတူ လုပ်ခဲ့သလို ဒေါ်ရုက ဒေါ်ရုပြည်သူတွေထဲမှာ အဲလိုမျိုးစိတ်ဓာတ်ထက်ကြွတဲ့ အဖွဲ့အစည်းမျိုး ဘယ်လောက်အထိ ပေါ်ပေါက်စေချင်လဲ... မတရားတာကို တိုက်ဖျက်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို ပြောတာ။

ဟုတ်တဲ့ရှင် ဘယ်သူမဆို ပြည်သူတွေကို စုစုစည်းစည်းတော့ ရှိစေချင်တာပေါ့။ အဲ... ကျွန်မတို့က ရှေ့တိုပျော်ပြီး မရက်မနား အလုပ်လုပ်နေကြရမှာ... ဒါမျိုးက

ဘယ်တော့မှ ပြီးဆုံးသွားမယ့် အလုပ်မျိုးမတုတ်ဘူး။ လူ့လောကကြီးမှာ အဖွဲ့အစည်းဆိုတာ လုံးဝပြီးစီးသွားမယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ ကျွန်မတို့ အဖွဲ့အစည်းက လုံးဝမပြီးသေးဘူး။ ကျွန်မကိုလည်း လုံးဝ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်စေမှာ မတုတ်ဘူးလို့ လက်ခံထားတယ်။ သဘောလည်း ပေါက်ထားတယ်။ တစ်ချိန်လုံးရှေ့ကို မျှော်ပြီး အလုပ်လုပ်နေကြရမှာပဲ။

မာတင်လူသားကင်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုစွမ်းရည်သတ္တိတွေထဲက တစ်ခုကတော့ လူမည်း အများစု ခံစားရသလို သူခံစားရတဲ့အချက်ပဲ... အကြမ်းမဖက်ပဲ ချီတက်ပြီး ဆန္ဒပြ သပိတ်မှောက်နေကြတဲ့သူတွေကို လူဖြူတွေက ဘယ်လောက်ကြမ်းကြမ်း အရေး မကြီးဘူး။ တဖက်မှာ တရားမျှတမှုနဲ့ တောင်းခွန်မှုက ရှိနေတာပဲ။ မာတင်လူသား ကင်းမှာရှိတဲ့ စင်္ကြာဝဠာအပေါင်းအဖော် အီမှမတုတ် စင်္ကြာဝဠာနဲ့ဆိုင်တဲ့ ပင်ကိုယ် အရည် အသွေးတွေက ခရစ်ယာန်ဘာသာမှာ ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်မှုကနေ ဓွေးစွား လာတာ။

သူက ဒီလိုပြောတယ်ဗျာ...

သူတို့တွေဟာ လူမဆန်တဲ့ လုပ်ရပ်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်ဆိုတာကို သိတယ်ဆိုတဲ့အချက်က ပြည်သူတွေကို ပေါင်းစည်းပေးတဲ့အခါ အဓိကအချက် ဖြစ်သွားတယ်။ အီကြောင့်မို့ စင်္ကြာဝဠာကြီး ဘယ်လောက်အထိ မှောင်မဲနေတယ် ဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး။ သူတို့မှာ စင်္ကြာဝဠာနဲ့ ဆိုင်တဲ့ အဖော်ရှိတယ်ဆိုတာကိုပဲ သူတို့သိတယ်။ အဲ... အီကဗုဒ္ဓဘာသာမှာတော့ မမှန်ဘူး မတုတ်လား။ ဗုဒ္ဓဘာသာ မှာက စင်္ကြာဝဠာနဲ့ဆိုင်တဲ့ သဘောထားမရှိဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကံကံရဲ့အကျိုး ဆိုတဲ့ တဗ္ဗနိယာမက အမြဲမှန်နေလို့ပဲ။

ဟုတ်တယ်ရှင် ... ရှင်သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ... ဗုဒ္ဓဘာသာမှာတော့ ရှင်လုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်တွေအတွက် ရှင်ပဲပေးဆပ်ရမယ်။ ရှင်လုပ်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်တွေကို ရှင်ပဲရိတ်သိမ်း ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့က လက်ခံယုံကြည်ထားကြတာ။ အဲဒါ ကြောင့်မို့လို့ ကျွန်မကတော့ ထင်တာပဲ။

အာဏာပိုင်တွေက ကြမ်းတမ်းပြီး တရားမရှိလို့ ရှင်ဘာမှလုပ်စရာ မလိုဘူး။ သူတို့ကံကြမ္မာကို သူတို့ဘာသာ ရင်ဆိုင်ကြလိမ့်မယ်ဆိုပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာအများစုက

ယူဆထားကြတယ်။ ကျွန်မက အဲဒါကို လက်မခံဘူး။ တခြားသူတွေကို အမှီလိုက်ဖို့ ထိုင်ပြီး တံကို စောင့်မျှော်နေသင့်တယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။

ခရစ်ယာန်တွေ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေသာ မဟုတ်ဘူး။ အဆုံးမတော့ တစ်ကမ္ဘာလုံး မှာရှိတဲ့ လူသားတိုင်းဆီ အမှန်တရားပျံ့နှံ့ပြီး နေရာယူသွားမယ်။ အလင်းရောက်လာ လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ ထင်ထင်ရှားရှား ယုံကြည်နေကြတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ဒီလိုပြောတော့ လူတိုင်း ဒီအယူအဆကို လက်ကိုင်ပြုထားတယ်လို့တော့ မဆိုလိုပါဘူး။ အများစု လုပ်နေကြတာကို ပြောတာ။

အဆုံးတော့ အမှန်တရားကပဲ ပျံ့နှံ့ပြီး နေရာယူသွားမယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆကို လက်ကိုင်ပြုထားတာကတော့ အရမ်းကောင်းတဲ့ ယုံကြည်မှုလို့ ကျွန်တော် သိတယ်။ အလင်းရောင်ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဘယ်အထောက်အထားနဲ့ ပြောတာလဲ... ဆန့်ကျင်ဘက်က အမှန်တရားနဲ့ ပိုနီးတယ် ဆိုသလိုမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးမှာ လူတွေက သန်းပေါင်းများစွာရှိတာတိုး...

ကမ္ဘာကြီးက ပိုကောင်းနေပါတယ်လို့တော့ ရှင်ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဘာလို့ လဲဆို တော့ ဒီနေ့ဒီခေတ်မှာ လူတစ်ယောက်ကို လူတွေထဲ အတင်းဆွဲခေါ်သွားလို့ မရဘူး။ ခေါင်းဖြတ် ပစ်လို့လည်း မရဘူး။ လုပ်ဖို့မပြောနဲ့ ဘယ်သူမှ အဲဒီအကြောင်းကို စကားလုံးတစ်လုံးတောင် မပြောနိုင်ဘူး။

ဒီနေ့အစိုးရက လူတစ်ယောက်ကို ပြည်သူ့မြင်ကွင်းမှာ ချုပ်နှိမ်၊ ဆွဲနှိမ်၊ နေရာ ချထားတယ်ဆိုပါဆို ... အဲ့ဒီလူ အဲဒီကနေ လွတ်မြောက်သွားမယ် ထင်လား။ ကျွန်မတို့ ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးက ပိုပြီးယဉ်ကျေးတဲ့ လူတွေဖြစ်လို့ ရိုင်းရိုင်းမှုနဲ့ပီး တယ်။ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုတွေ မလုပ်ပါဘူးလို့တော့ မပြောနဲ့ ... သူတို့က နောက်ကွယ် ကနေ လုပ်ကြမှာပါ။ ဒီပေမဲ့လို့ အနဲဆုံးအနေနဲ့ ပြည်သူတွေကို လက်ခံနိုင်စရာမရှိဘူးဆိုတာ အစကတည်းက သိထားကြတယ်။ ဒီမိုကရေစီမိခင်လို့ ပြောလို့ရနိုင်တဲ့ အင်္ဂလန်လို နေရာမျိုး ကို ပို့လိုက်ပါ။ သေချာတာကတော့ အင်္ဂလန်အကြောင်း အများကြီး ဝေဖန်စရာရှိနိုင် တယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ အင်္ဂလိပ်တွေက ဆိုဗီယက်စပိုင် ကင်္ဘာလ်ဘိုင်ကို ဖမ်းပြီး အများပြည်သူ

နေရာကို ဆွဲခေါ်သွားတယ်။ အဲ ... အင်္ဂလန်ပြည်သူတွေက အဲဒီလုပ်ရပ်အပေါ် ရပ်တည်မယ် လို့ ရှင်ထင်လား ... ဝေးပါသေးတယ် ... သူက သစ္စာဖောက်ဖြစ်ပေမဲ့လို့ အဲဒီနေ့တွေက ကြာညောင်းသွားတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ပြည်သူတွေက တိုးတက်သွားပြီ ... ဒီမိုကရက်တစ်နိုင်ငံ တွေမှာတောင် မတုတ်ဘူး။ ဆိုဗီယက်ပြည်တောင်စုမှာတောင် ဖြစ်သွားတာ။

တုတ်တယ် ... သူတို့က သစ္စာဖောက်တွေကို ကွပ်မျက်ပေမဲ့လို့ အနီရောင် နယ်မြေထဲ ခေါ်မသွားတာ၊ ပြည်သူတွေရှေ့မှာ ခေါင်းဖြတ်မပစ်တာကတော့ သေချာတယ်။ အဲဒါ တိုးတက်မှုပဲ... ရက်စက်ရိုင်းစိုင်းတာကို လက်မခံတာ၊ ရက်စက် ရိုင်းစိုင်းတဲ့ ဝါဒဟာ ရက်စရာပဲဆိုတာ အဲဒီဝါဒကို ကြီးစားပြီး သုတ်သင်ပစ်ရမယ် ဆိုတာ ပြည်သူတွေ သဘော ပေါက်စပြုပြီဆိုတာ ပြလိုက်တာပဲ။ လူရဲ့ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်တဲ့ စရိုက်လက္ခဏာကို ထိန်းချုပ်ဖို့ တိုးတက်တဲ့ လှုပ်ရှားမှုရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ ရှင်မြင်နိုင်ဘူး။

ကျွန်တော် အဲဒီကိစ္စကို ဆက်ပြောချင်ပါတယ်။

ပြောပါရှင် ... ဆက်ပြောပါ ... ပေါင်းစည်းထားတဲ့ အရင်တုန်းက နိုင်ငံ တွေထက် ၂၁ ရာစုအတွင်းမှာ စစ်ပွဲတွေ၊ လူသတ်ပွဲတွေ ပိုပိုပြီး ထူထပ်လာတယ်နော် ... သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေး တက်ကြွလှုပ်ရှားသူ နိုင်ကျိုးရီးယား စာရေးဆရာ ကင်ဆာရို ဝိဝါက တစ်ကမ္ဘာလုံးရဲ့ လူ့မြင်ကွင်းမှာ ဖွင့်ဖောက်ပြလိုက်တယ်။

ဒီထက်ဆိုးတာက ဂျပန် လလောက်ကြာတာတဲ့ လူမျိုးတုံးသတ်ဖြတ်မှုကြီး ဖြစ်နေတဲ့ ဘော့စနီးယားကပ်ရွှိုင်းကြီးကို CNN နဲ့ BBC တို့က အများပြည်သူရှေ့မှာ တစ်နေ့ ၂၄ နာရီလုံးလုံး ငုံးကွယ်ထားကြတယ်။ ဒီကိစ္စကို နေရာ ဘယ်လိုမြင်လဲဆို တာ ပိုအားကောင်း ခိုင်လုံတဲ့အထောက်အထားနဲ့ နေရာ အမြင်ကို ကျွန်တော်လို အပ်နေတယ်။

ဒီကိစ္စကို ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်ကြပါစို့ ... ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ တန်ဖိုးစံတွေက ပိုပြီးအဓိကကျ စိုးရီးလာတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ အင်တာဗျူးတစ်ခုမှာ ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလိုပါပဲ... ဥပမာ ယဉ်ကျေးမှု ယုံကြည်မှု တဲ့အခါ နေရာအတော်များများမှာ ဒေသခံလူဦးရေ မျိုးတုံးသွားမယ့် ဝေါဟာရက နေရာယူလာတယ်။ အဲဒီရွဲ့ထောင့်ကနေ ကြည့်ရင် အရင်ကထက် ဒီနေ့လိုပြီးတော့ ယဉ်ကျေးမှု တန်ဖိုးတ ပိုပြီးအဓိကကျနေတယ်လို့ ပြောလို့ ရကောင်းရနိုင်တယ်။ အဲပေမဲ့လို့ ဒီအယူအဆကို ကျွန်တော် ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်တယ်လို့တော့ ပြောလို့ မရဘူး။

မြန်မာဘူရင်တွေ လက်အောက်ခံ မြန်မာပြည်အကြောင်းကိုပဲ ပြောကြပါစို့ ... အဲဒီတုန်းက မြန်မာပြည်သူ ပြည်သားတွေဟာ အလွန်ရက်စက်တဲ့နည်းနဲ့ ကွက်မျက်တဲ့ ဘုရင်ဆီကနေ အကူအညီ မယူခဲ့ကြဘူး။ အခု မြန်မာနိုင်ငံက လူ့အခွင့်အရေးတွေ အများကြီး ချိုးဖောက်တယ်လို့ အစွတ်စွဲခံရတယ်။ အဲ ... အဲဒီစွပ်စွဲချက်တွေကို အာဏာပိုင်တွေက ဝန်ခံလားဆိုတော့ ဝန်ခံကြဘူး။ သူတို့က ဒီလိုပြောကြပါလိမ့်မယ်... မကျူးလွန်ပါဘူး ခင်ဗျ... ကျွန်တော်တို့က ဒီပြစ်မှုတွေ မကျူးလွန်ပါဘူး။

တကယ်တော့ မြန်မာဘုရင်တွေခေတ်က ဒီကိစ္စမျိုးကို ပြင်ဖို့အတွက် ဒီလို မေးခွန်းတွေနဲ့ အချည်နှောင်မခံရဘူး။ သူတို့လည်း ဒီကိစ္စတွေ ကျူးလွန်ခဲ့နိုင်ပါတယ်။ သူတို့မှာ လုပ်ပိုင်ခွင့် အာဏာရှိတယ်။ ဘယ်သူမှ သူတို့ကို မမေးရဲဘူး။ ဒီကိစ္စတွေ သူတို့မလုပ်ဘူး ဆိုတာ သူတို့အနေနဲ့ ဟန်ဆောင်ဖို့ လိုအပ်တယ်လို့တောင် မထင်ကြဘူး။ အဲကြောင့်မို့ အခုဟာက တိုးတက်လာတာပဲ...

အဲကြောင့် ဒေါ်စုတို့နိုင်ငံကူး ယဉ်ကျေးမှုပိုတိုးတက်လာတယ်လို့ ပြောချင်တာလား။

ဟုတ်တယ်ရှင် ... ယဉ်ကျေးမှုပိုတိုးတက်လာတယ်။ ကျွန်မပြောခဲ့သလိုပဲ လေ ... မြန်မာဘုရင်တွေခေတ်ကအကြောင်း စဉ်းစားကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သူတို့က ပြည်သူ တွေရဲ့ အသက်စည်းစိမ်အိုးအိမ်တွေကို တကယ်ပိုင်ဆိုင်ထားကြတာ။ အာဏာရှင်အစိုးရက ပြည်သူတွေရဲ့ အသက်စည်းစိမ်အိုးအိမ်တွေကို ပိုင်ဆိုင်တယ်လို့တော့ ကျွန်မ မပြောဘူးနော်... အဲပေမဲ့လို့ သူတို့က အနဲဆုံးတော့ ပြည်သူတွေရဲ့ အသက်စည်းစိမ်အိုးအိမ်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတာကိုတော့ သိကြတယ်။ အဲက ပိုတိုးတက်လာတာပဲလေ...

တမင်လိမ်နေတယ်လို့ တွတ်လို့ရတာပေါ့နော်...

အဲ တိုးတက်လာတာပဲလေ... ပြစ်မှုတွေကျူးလွန်ခဲ့ပေမဲ့လို့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုတွေကို ဝန်ခံရမှာကို ရှုတ်လာကြတယ်။ ပြည်သူတွေကို လက်လွတ် စပယ်သတ်ရမှာ၊ နှိပ်စက်ရမှာကို လက်မခံနိုင်တဲ့အရာလို့ အနဲဆုံးတော့သိနေကြ တယ်။ သူတို့တွေ အဲဒါမျိုးတွေ လုပ်နေကြတာကို သူတို့က အမြဲတမ်းငြင်းနေကြတယ်လေ... ဒါ့ကြောင့်မို့ ဒီပထမ ခြေလှမ်းပဲ။ သူတို့ လုပ်နေတာတွေကို သူတို့ လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်တာဖြစ်လို့ ပထမခြေ လှမ်းလို့ ပြောလိုက်တာ။ အဲဒါကို မှားတယ်လို့ သိတာက ဒုတိယခြေလှမ်းပေါ့။

အဲဒီရက် သူတို့ကို ပါးပါးလေးနဲ့ များများဖြတ်နေတာပေါ့...

မဟုတ်ဘူးရှင် ... အဲလိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး... သူတို့စရိုက်လက္ခဏာတွေက ရှေးမြန်မာဘုရင်တွေထက် ပိုကောင်းတယ်။ ပိုဆိုးတယ်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီပေမဲ့လို့ သူတို့ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုတွေကို ထိန်းချုပ်ဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ မခံစားကြဘူး။ သူတို့က အဲဒီလိုခံစားမှုမျိုးမခံစားရတဲ့အပြင် အဲလိုဖြစ်မှုတွေကို ကျူးလွန်ဖို့အတွက် အပြည့်အဝ အခွင့်အရေးရှိတယ်ဆိုတဲ့ အသိပဲရှိတယ်။ အနဲဆုံးတော့ ဒီကအာဏာရှင်တွေက သတ်ဖြတ် နှိပ်စက်ဖို့ အခွင့်အရေးရှိတယ်လို့တော့ တကယ်မထင်ကြဘူး။ အာဏာရှင်တွေတာ အဲလိုဖြစ်မှု မျိုးတွေကို ကျူးလွန်နိုင်ကြတယ်။ ကျူးလည်း ကျူးလွန်ကြတယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ ဝန်မခံချင်ကြဘူး။ အဲလိုဖြစ်မှု ကျူးလွန်ရတာကို မရှက်ရင်တောင်၊ သူတို့လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အခွင့်အရေးလို့ ထင်ရင်တောင် “ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်တို့ နှိပ်စက်တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ” လို့ ဘာလို့ မပြောကြတာလဲ... အူ... နဝတထဲက ဘယ်သူကများ သူတို့နှိပ်စက်တာကို ဝန်ခံလို့လဲ... အဲဒါကို သူတို့အမြဲငြင်းနေတာပဲ... သူတို့ပြောနေတာက “မြန်မာပြည်မှာ ညှဉ်းပန်းနှိပ် စက်မှုမရှိဘူး” ဆိုတာပဲ။ သူတို့က အဲဒါကို အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့စွာနဲ့ ဆက်ပြီး ငြင်းနေကြဦးမှာပဲ။ မကြာခင်ကမှ ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ နဝတဗိုလ်ချုပ်တွေရဲ့ အစည်းအဝေးမှာ “မြန်မာနိုင်ငံမှာ လူ့အခွင့် အရေး ချိုးဖောက်တာမရှိဘူး” လို့ ပြောသွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုမျိုးပြောတာလဲ ... သူတို့ လုပ်တာတွေကို မှန်တယ်လို့ထင်ရင် သူတို့အနေနဲ့ “ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်တို့ အဲဒါကို လုပ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာများများလို့လဲ” လို့ ပြောသင့်တာပေါ့... အဲလိုမျိုး ဘာဖြစ်လို့

မပြောတာလဲ...

ကောင်းပါပြီ ... အဲဒီက သူ့ရဲဘောကြောင်ပြီး အရိုးခွဲနေတဲ့ လိပ်ညာမှုလား... ဒီမှမတုတ် သိသိကြီးနဲ့ ရင်စိုစရာကောင်းလှအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိပ်ညာ မှုလား... ဒီမှမတုတ် တောဒီကတော့ မှားနေပြီးဆိုတာ သူတို့ သိနိုင်တယ်။ ဒေါ်ရ ပြောသလို ဝန်မခံနိုင်တာဘဲ ရှိတယ်။ မနေ့က နဝတ သတင်းစာမှာပါတဲ့ တုန်သွယ် ဝန်ရေးဝန်ကြီးပြောတာကို ကောက်နုတ် ပြောပြပါရစေ။ မြန်မာပြည်ထဲမှာ လူ့အခွင့် အရေးတွေ ချိုးဖောက်တယ် အဓမ္မ လုပ်ဆားပေးခိုင်းတာတွေ ရှိတယ်လို့ စွတ်စွဲကြ တယ်။ မြန်မာနိုင်ငံက ကုလသမဂ္ဂ ပဋိညာဉ်စာတမ်းမှာပါတဲ့ လူ့အခွင့်အရေး ကြေငြာ စာတမ်းကို လေးစားပြီး ခိုင်ခိုင်မာမာ လက်ခံထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အစိုးရက လူ့အခွင့်အရေး ချိုးဖောက်တာကို လုံးဝဆန့်ကျင်တယ်။

ဘာကြောင့်လဲ ... ကျွန်မဆိုလိုတာက ဒီလို ...

အဲဒီဝန်ကြီးက ဆက်ပြောတယ်။ ဒီမှာ လူ့အခွင့်အရေးနဲ့ပတ်သက်ရင် အနောက်တိုင်း အယူအဆမတူတဲ့ အရှေ့တိုင်းအယူအဆကို ကျွန်တော်ကြိုက်တယ်။

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ဒီပေမဲ့လို့ အဲဒီဝန်ကြီးက ကုလသမဂ္ဂညီလာခံက လူ့အခွင့် အရေးတွေကို အပြည့်အဝလေးစားပါတယ်လို့ ပြောနေတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ရှေ့နောက် စကားမညီဖြစ်နေတာပေါ့ ... ဟုတ်တာပေါ့လေ ... အာဏာပိုင်တွေဟာ သူတို့ဘာသာသူတို့ အမြဲတမ်း ရှေ့နောက် စကားမညီဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကြီးနဲ့ကိုယ် ချည်မိရက်သား ဖြစ်နေကြတယ်။

အရှေ့အယူအဆနဲ့ အနောက်အယူအဆ မတူဘူးဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုရဲ့ နောက် ကွယ်မှာ ဘာများရှိလဲဗျာ...

ဘာမှမရှိပါဘူး ... သူတို့တွေ လူ့အခွင့်အရေးချိုးဖောက်နေတယ်ဆိုတာ သိနေလို့ အဲလိုပြောနေတာ။ ဒါကြောင့်မို့ သူတို့ဘာသာ သူတို့ငြင်းနေကြတာ။ ဒါပါပဲ...

ထင်ရာလျှောက်ပြီး အကြောင်းပြတဲ့သဘောပေါ့...

လုံးဝကို အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ။ စောစောပိုင်းတုန်းက အချိန်လေးတစ်ချိန်ကို ကျွန်မ

သတိရနေမိသေးတယ်။ နဝတအဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးက ပြောလိုက်တာလေ... လူ့အခွင့်အရေးကို တစတစတောင်းနေသူတွေက နောက်ထပ် ဝစ်လစ်လစ်အခန်းတွေကိုများ တောင်းကြဦးမလား၊ မသိဘူးတဲ့။ လူ့အခွင့်အရေးဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ် သူ့သန္တာန်မှာ မရှိဘူးဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။

ဒါ့ကြောင့်မို့ ဒေါ်စုက သူတို့ကို တကယ့်အမှီတရားနဲ့ တွေ့ထိမှုမရှိဘူးလို့ ထင်နေတာပေါ့နော်...

ဒီမေးခွန်းက အရမ်းကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ မေးခွန်းပဲ... ကျွန်မ တို့က ကျွန်မတို့ကိုယ်ကိုယ် ခဏခဏ အံ့အားသင့်နေမိတယ်။ ကျွန်မပြောပြခဲ့တဲ့ ကားလ်ပေါ့ပါးရဲ့ “မကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ မိုက်ခဲမှသက်သက်ပဲ” ဆိုတဲ့ အဆိုအမိန့်လိုပါပဲ။ သူ့စကားက တကယ့်ကို မှတ်သားရလောက် တန်ဖိုးကြီးလှတယ်။

နဝတ ကုန်သွယ်ရေးဝန်ကြီးက သူ့မိန့်ခွန်းကို တောသလို နိဂုံးချုပ် အဆုံးသတ် လိုက်တယ်...

“မြန်မာပြည်သူတွေတာ ထွတ်လပ်မှု၊ လူ့အခွင့်အရေးနဲ့ ဒီမိုကရေစီ ဆိုတဲ့ အမိုးအောက်မှာ ဘယ်လိုဖိနှိပ်မှုမျိုးမှ မရှိဘဲ ဖျော်ရွှင်နေကြပါတယ်...”

ဒေါ်စုရေ ... ဒေါ်စုက ဒီနေ့ မြန်မာနိုင်ငံတာ ရှေးတုန်းတထတ် ပိုပြီး ယဉ်ကျေးမှုတွေ ရှိလာတယ်လို့ ပြောခဲ့တာနော်...

အဲဒါပဲ ကြည့်လေ ... ဘယ်လောက်အထိ အရှက်မရှိ ပြောင်ကျလိုက်လဲ ဆိုတော့... အဲဒါကို ဘယ်လိုခေါ်မရလဲဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး။ ဟုတ်တယ်... စိတ်ကူးနဲ့ တောင် လက်မခံနိုင်တဲ့အချက်ပဲ။

ဒီသတင်းစာကို ပုံနှိပ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ငွေဖြုန်းနေကြတာလဲ ... ကျွန်တော်က လွဲလို့ ဘယ်သူက ဖတ်မှာလဲ...

ကျွန်မတို့တွေ တချိန်ပြီးတချိန် ရယ်ဖို့လိုအပ်တယ်လို့ သူတို့က ထင်နေလို့ နေမှာပေါ့လေ...

အဲ... ဆန့်ကျင်ဘက်လို့ ပြောရမယ်ထင်တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်တစ်ခု နဝတသတင်းစာမှာ အာဏာရှင်အစိုးရလို့ စာလုံးမဲကြီးနဲ့ တကယ်ကို ဖော်ပြထားတာဗျ... ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ရုတ်တရက်ပေးရဗျ။

ဟုတ်တယ်ရှင် ... သူတို့က တရားဝင်အစိုးရမဟုတ်ဘူးလို့ လူသိရှင်ကြား ဝန်ခံတဲ့ ကမ္ဘာမှာရှိတဲ့ အစိုးရအနေရဲ့ တစ်ဖွဲ့အပါအဝင်ပဲ။

ဒီနေ့ပဲ နဝတနဲ့ NLD ရင်ကြားစေ့ရေးကိစ္စကို ကျွန်တော် အလေးအနက် စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်တယ်။ အာဏာပိုင်တွေအနေနဲ့ သူတို့တွေရဲ့ အကြောက်တရားကို စိန်ခေါ်ထားတဲ့ အမှားတွေကို ဝန်ခံဖို့အတွက် သတ္တိရှိလာအောင် သူတို့ကိုယ်တိုင် လေးလေးနက်နက် တွေးတောဆင်ခြင်ဖို့ လိုအပ်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ စစ်မှန်တဲ့ ဆွေးနွေးမှုနဲ့ ရင်ကြားစေ့ရေးတွေ ရှိမယ်ဆိုရင် သူတို့ရာထူး မထိခိုက်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်။ သူတို့မှာ လိုအပ်နေတာက သူတို့စိတ်နှလုံးကို တကယ်ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ပဲ... ပထမအကြိမ်တုန်းက ကျွန်တော် သူတို့ကို တကယ်သနားမိတယ်။ ဧရာမ စိန်ခေါ်မှုကြီးတော့ ဖြစ်တော့မှာပဲဆိုပြီး သနားမိတာ။

ဟုတ်တယ် ... တနေရာမှာ ကျွန်မ ဖတ်လိုက်ရဖူးတယ်။ ခံရသူထက် လုပ်ရတဲ့ သူတစ်ယောက် ပိုပြီးခက်ခဲတယ်တဲ့... အဲဒီစာကို ဖတ်ခါစကတော့ အရှမ်းကို ထူးဆန်းနေမိတယ်။ ပြီးတော့မှ ဒါအမှန်ပဲလို့ တွေးမိတယ်။ ခံရသူက ကိုယ်ကျင့်သီလ ခြင်္သေ့တော့ မေ့ပစ်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်။ သူ့မှာ ရှက်စရာမှ မရှိတာ။ ဟုတ်တယ်လေ ... မကောင်းတာ လုပ်ခဲ့ရင်တော့ ရှက်စရာကောင်းနိုင်တာပေါ့... သူ့အပေါ်ညှင်းပန်း နှိပ်စက်ခဲ့သူတွေအပေါ် အမှန်းရှိနိုင်တာပေါ့ ... သူ့အပေါ် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ခဲ့တာကို တကယ်အခြေမခံဘူး။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လုပ်ခဲ့တာကို အခြေခံတာ။

ရုချာရန်းစကား ပြောခဲ့တာလေးကို ကျွန်မတွေ့နေမိတယ်။ သူ့ထောင်ကျနေတုန်းက “ကျွန်တော့်ကိုယ်တိုင်ကလွဲပြီး ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ အရှက်တကွ အကျိုးနဲ့အောင် မလုပ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုယ်တိုင်ကလွဲပြီး ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ အရှက်တကွ အကျိုးနဲ့အောင် မလုပ်နိုင်ဘူး” လို့ သူ့ဘာသာသူ ကတိပေးနေတယ်တဲ့။ အရှက်တကွအကျိုးနဲ့ဖြစ်မယ့်ဟာကို ဘာမှမလုပ်ဘူးဆိုရင် ရှင်ရဲ့ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်မှုကို ရှင်မေ့

ပစ်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ညှင်းပန်း နှိပ်စက်သူကတော့ သူနှိပ်စက် ထားသူကို မေ့ပစ်ဖို့ခက်ခဲတာ တွေ့ရတယ်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ သူ့အနေနဲ့ ရှက်စရာကောင်း တဲ့ ပြစ်မှုတစ်ခုကျူး လွန်ထားတယ်ဆိုတာ သူသိတယ်လေ... သူလုပ်ထားတဲ့သူကို မြင်တိုင်း ရှက်နေရမှာပဲ... အဲဒါက သူ့ကို မေ့ပစ်ဖို့ ခက်အောင်လုပ်နေမှာပဲ...

ညှင်းပန်းနှိပ်စက်တာကို မေ့ပစ်ဖို့ခက်နေရင် ခံလိုက်ရသူကလည်း ဒီအတိုင်း ပဲလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ကောင်းတဲ့အလေ့အထတွေရှိနေတဲ့ ခံလိုက်တဲ့သူက သူ့အပေါ် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်တဲ့သူကို မေ့ပစ်ဖို့ အရမ်းလွယ်တယ် ဆိုတာ တွေ့ရတယ်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ .. ညှင်းပန်းနှိပ်စက်သူကို မြင်တိုင်း သူ့ရဲ့ ပြင်ပြတ်တဲ့ အပြုအမူက သတ္တိရှိရှိ သူ့အပေါ်လွှမ်းမိုးသွားမှာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော်က လူခိုက်ရဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ သိက္ခာရှိရှိနဲ့ ရပ်နေတယ်လို့တောင် သူကပြောနိုင်တယ်။ ဒီနည်းနဲ့ သူ့အပေါ် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ခဲ့ သူ့ကို မေ့ပျောက်ပစ်ဖို့ လွယ်ကူသွားတယ်။

တောဒီအိမ်ထဲမှာပဲ နဝတက ဧဇိုရနဲ့အတူတိုင်ပြီး “ဧဇိုရေ ... ကျွန်တော်တို့ တောဒီကို အတူတွဲလုပ်ကြရအောင်ဗျာ” လို့ ပြောလာရင် ဧဇိုရဘက်က ဘယ်လိုများ တုန်ပြန်မှာလဲ...

(ပြုံးရင်း) အိုး... သိပ်ကောင်းတာပေါ့ရှင် ... ကျွန်မက မျှော်မှန်းကြည့်ရတဲ့ အဲဒါမျိုးတွေနဲ့ ဒုက္ခမရှာတက်ဘူး။ ဒါမျိုးက တချို့လူတွေက အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုတဲ့အခါ သူတိုလိုချင်နေတဲ့ အတွေးမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲ... တစ်နေ့နေ့တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဘယ်သူတွေပါဝင်မယ် ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ အဲ... ဖြစ်တော့ဖြစ် နိုင်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဧဇိုရက ယုံကြည်မှုရှိတယ်ဆိုပါတော့...

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါက နိုင်ငံတွေလုပ်လေ့လုပ်ထရှိတဲ့နည်းပဲ လေ... ပြည်သူ့အားလုံးခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခတွေနဲ့ပါးသွားဖို့အတွက် မကြာခင်မှာ သူတို့ တွေ လုပ်ပြစ်ကြ လိမ့်လို့ ရှင်စိတ်ထဲမှာ ထားလိုက်ပါပါ။

ယူဂိုးဆလားဗီးယားတောင်းကိုပဲကြည့်လေ... အဆုံးမှာတော့ သူတို့ ဒီအ ကြောင်းပဲ ပြောဖို့ရှိတယ်။ ဒုက္ခခံစားနေကြရတဲ့ ပြည်သူတွေကိုလည်း ကြည့်ဦးလေး...

အကြောင်မို့ စားပွဲဝိုင်းမှာ ဇာတ်ပေါင်းကြရာမှာလို့ ကျွန်မတို့က ပြောနေရတာပေါ့ ... စားပွဲဝိုင်းမှာ ဆွေးနွေး တဲ့အခါ အမိပွယ်ရှိတာနဲ့ ပထမဦးဆုံး စရမယ်။ သေနတ်တွေနဲ့ ဖြေရှင်းနေလို့တော့ အမိပွယ် မရှိနိုင်ဘူး။

ဒီမိုကရေစီရှာတော်ပုံ အက်ဆေးမှာ အေရက ကြင်နာမှုဆိုတာ ဝရုစိုက်ရမယ့် အမိပွယ်ရှိတဲ့ သတ္တိလို့ ရေးခဲ့တယ်နော်... အဲဒီထက်ပိုပြီး ဘာများပြောချင် သေးလဲ ခင်ဗျ...

အဲသလိုမျိုး ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးစိတ်သန်း ကျွန်မမှာ တကယ်မရှိဘူးရှင်... ကျွန်မ က ဒီအကြောင်းကို မိတ်ဆွေဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးကို ရှင်းပြခဲ့ဖူးတယ်။ ကြာတော့ ကြာပါပြီ။ ကျွန်မမှာ ပိုပြီးစိတ်ကူးစိတ်သန်းကောင်းတဲ့ ဆရာဝန်တွေ၊ သူနာပြုတွေ ရှိတယ်လို့ ပြောနေတာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေမေက တကယ်ကို အလုပ်ထဲမှာ နှစ်ပြည့်ထားတဲ့ သူနာပြုဆရာမကြီး ဖြစ်ရုံသာမဟုတ်ဘူး။ အကြင်နာ ကြီးတဲ့ သူနာပြုဆရာမကြီး ဖြစ်နေလို့။ လူနာတွေအကုန်လုံးက မေမေကို ချစ်ကြတယ်လေ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ မေမေက အလုပ်ကို ကောင်းကောင်း လုပ်တာကိုး။ တချိန်ထဲမှာ အရမ်းလည်း သိမ်မွေ့တယ်။ အရမ်း လည်း ဝရုစိုက်တယ်။

အဲဒီဆရာဝန်ကြီးက ဒီလိုပြောတယ်ရှင် ... ဟုတ်တယ် ... ဆရာဝန်တွေ၊ သူနာပြုတွေဆိုတာ အများအားဖြင့် အဲလိုမဟုတ်ကြဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အများစုက လူနာတွေကို လေးလေးနက်နက်ဝရုစိုက်ဖို့ သတ္တိမရှိကြဘူး။ သူတို့က လူနာတွေရဲ့ ခံစားချက်ကို သဘောမပါကြဘူး။ တနည်းပြောရရင် လူနာတွေ ခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခကို မကိုင်တွယ် မဖြေရှင်းနိုင်ကြဘူး။

အဲဒီဆရာဝန်ကြီးက ဒီလိုလည်းပြောသေးတယ်ရှင် ... ဟုတ်တယ် ... တကယ် အကြင်နာအားကောင်းတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေ သူနာပြုတွေ ရှိပါတယ်။ သူတို့က လူနာတွေ အတွက် ဘာမဆို လုပ်ပေးကြတယ်။ အဲပေမဲ့လို့ အဲဒီက လူနာပဲလေ... ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အများစုက လူနာတွေအတွက် သူတို့ကိုယ်တိုင်ခံစားပေးဖို့ သတ္တိမရှိကြဘူး။ စိတ်ဓာတ်ခွန် အားကောင်းပြီး ရဲရဲဝံ့ ခင်ဆိုင်ရဲတဲ့ သတ္တိမရှိသရွေ့ အမျိုးလုပ်ရမှာကို စိတ်ပင်ပန်း နေမှာပဲ...

ဒေါ်စုတိုက်တိုင်ကရော အဲဒီခံစားချက်မျိုး ခံစားဖို့ သတ္တိရှိလား...

ရှိတာပေါ့ရှင် ... ရှိတာပေါ့ ... ရှိမှလည်း အကြင်နာတွေ စွမ်းရည်သတ္တိ တွေရဲ့ ရင်းမြစ်တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရှိမှာဘဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီသတ္တိနဲ့ တစ်ချိန်လုံး ဝေငှနေတာပဲလေ... အများကြီးမရှိရင်တော့ အဲဒီသတ္တိက ပြန်ပြန်ဆန်ဆန်ကြီး ကုန်ခန်း သွားမှာဘဲ။ အဲဒါဆို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

ဒေါ်စုခင်ဗျား...အဲဒီသတ္တိမျိုး တည်တည်ကြီး ရောက်လာတဲ့အခါ ဒေါ်စု ဘယ်လိုမျိုး တိုင်တွယ်သလဲ...

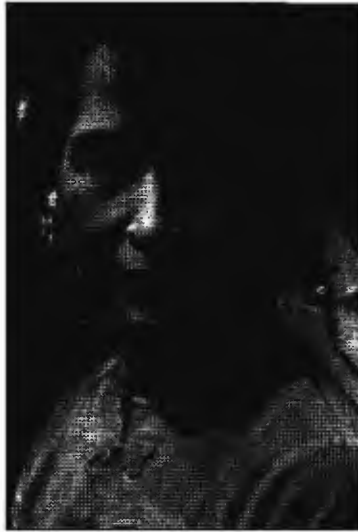
ကျွန်မတို့ တကယ့်ကို လက်ခံထားတာက ကျွန်မတို့ဟာ အမှန်တရားပေါ်မှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာပါပဲ။ စကားလုံးတောင်းကို ပြန်ပြီးအသုံးပြုရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ကြားမှာ မေတ္တာနဲ့ ရှေ့ဆက်စခန်းသွားကြရပါမယ်။

ဒေါ်စုက ရှေးဆန်သလား...

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... သီလတို့၊ သစ္စာတို့၊ မုသာဓါဒတို့၊ မေတ္တာတို့၊ ကရုဏာ တို့အကြောင်း ပြောနေရတာက ဒီခေတ်ထဲမှာဆို ရှေးအဆန်ဆုံး စကားလုံးတွေလို့ ပြောလို့ရတယ် မဟုတ်ဘူးလား။ အဲ ... နောက်ဆုံးတော့ ကမ္ဘာကြီးက လုံးနေတာပဲလေ... အရာအားလုံးက တခါပြန်ပြီး လိုအပ်လာမယ်ဆိုရင် ကျွန်မလည်း ဒီခေတ်ကို ဦးဆောင်သွားနိုင်ပါတာပဲ။

* * * * *

ငါးပါးသီလက

တကယ်ကို

အနှစ်သာရ ရှိပါတယ်။

လမ်းမှားမရောက်အောင်

ငါးပါးသီလက

ထိန်းကွက်ပေးပါလိမ့်မယ် ...

ငါးပါးသီလနဲ့ပဲ

ကျွန်မတို့ လိုချင်တဲ့နေရာ ရောက်သွားပါလိမ့်မယ် ...

✽ ကျွန်မတို့အတွက်

တခြားဟာတွေ

မလိုအပ်ပါဘူး။

အခန်း - ၁၁

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အားကိုးကြရမယ်

↓ ကျွန်မတို့က

ဒီမိုကရေစီနဲ့ပတ်သက်လာရင်

စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းတာမျိုး မဖြစ်ပါဘူး။

ဒီမိုကရေစီကို

စိတ်ကူးနဲ့ တည်ဆောက်ပေးတဲ့

အဆောက်အအုံသဘောမျိုးနဲ့ မစဉ်းစားသင့်ဘူး။

ပြည်သူတွေ ဖျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ရေးမှာ

ကိုယ်ခိုင်တဲ့ဘက်က ပါဝင်ရမယ် ... ↑

ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အားကိုးကြရမယ်

ဒီမိုကရေစီ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကို ဧိရ မြင်အောင်ကြည့်တဲ့အခါ အများအားဖြင့် ဧိရ ဘာကို မြင်ရလဲ...

ဒီမိုကရေစီ မြန်မာနိုင်ငံကို မြင်အောင်ကြည့်တဲ့အခါ NLD အတွက် အထူးအခွင့် အရေးရတာမျိုး၊ ဧရာမဩဇာကြီးတာမျိုး မမြင်မိဘူး။ ပြည်သူတွေ ဒုက္ခနဲ့သွားမယ်လို့တော့ မြင်တယ်။ ကျွန်မတို့က ဒီမိုကရေစီနဲ့ပတ်သက်လာရင် စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းတာမျိုး မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့က ဒီမိုကရေစီကို စိတ်ကူးနဲ့ တည်ဆောက်ပေးတဲ့ အဆောက်အအုံသဘောမျိုးနဲ့ မစဉ်းစားသင့်ဘူး။ ပြည်သူတွေ ဖျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ရေးမှာ ကိုယ်နိုင်တဲ့ဘက်က ပါဝင်မယ်လို့ပဲ စဉ်းစားမိတယ်။ ကျွန်မတို့က တရားဥပဒေစိုးမိုးတဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဟောဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ပြည်သူတွေ လုံလုံခြုံခြုံနဲ့ ရပ်တည်နိုင်ဖို့အတွက် ဒီနိုင်ငံက လုံလုံခြုံခြုံ ရှိနေရမယ်။ ပညာဆည်းပူးနိုင်ရေးအတွက် ပြည်သူတွေကို ကူညီရမယ်။ အားပေးတိုက်တွန်းရမယ်။ ပြည်သူတွေရဲ့ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းကို ဖြန့်ကျက်နိုင်ဖို့အတွက် အားပေးကူညီရမယ်။ ပြည်သူတွေ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အေးချမ်းသာယာရေးကို ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ အခြေအနေတွေကို

ပြည့်တင်းပေးရမယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ကျွန်မတို့ လှုပ်ရှားမှုက မေတ္တာက အဓိကမဏ္ဍိုင်ကြီးပဲလို့ ကျွန်မ ပြောနိုင်တာ။ လူသားတွေကို သက်သာရာရစေတဲ့ ဆန္ဒပေါ့လေ။

အဲဒီရေရေ ဒီမိုကရေစီကို ဘယ်နည်းနဲ့ လုပ်တာလဲ။ အမြော်အမြင်နဲ့ ဒီမိုကရေစီကို လုပ်တာလား ... ဖြစ်စဉ်တစ်ခုအနေနဲ့ ဒီမိုကရေစီကို လုပ်တာလား။ စိတ်ထဲအရှိအတိုင်း ဒီမိုကရေစီလုပ်တာလား... ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ မေးရတာလဲဆိုတော့ ပန်းတိုင်တစ်ခုခုကို အရောက်သွားတဲ့နေရာမှာ တကယ်အောင်မြင်ရေးကို တားမြစ် မခံရဘူးဆိုရင် လိုချင်တက်မက်မှုက တနည်းနည်းနဲ့ ဖီဝင်နေတာကို ကျွန်တော်တွေ့ ခဲ့ရဦးလို့ ...

ကောင်းပါပြီရှင် ... အဲဒီမှာ တခါတည်းဖြစ်တာ သုံးမျိုးရှိတယ်။ ပထမဆုံး ဖြစ်တာကတော့ စိတ်ပေါ့ရှင်... ဒီမိုကရေစီအတွက် လုပ်ချင်စိတ်။ အဲဒီစိတ်ဖြစ်ပြီးတော့မှ ရှင်မှာရှိတဲ့ အမြော်အမြင်နဲ့ လုပ်နေကြီးကို လုပ်ရတာ။ အဲဒီသုံးမျိုးကို ခွဲပစ်လို့ မရဘူး။ ဒါကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောတာလေ... မဟုတ်ဘူးလား။ အလုပ်ရယ်၊ အကောင်အထည်ဖော်တာရယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးမို့မိတာရယ်။ အလုပ်နဲ့အကောင် အထည်ဖော်တာကနေ ကမ္ဘာဖြစ်လာတာ။ မဟုတ်တယ် ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးတယ်ဆို တာ တကယ်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပဲ။ ကျွန်မတို့က အတ္တာတိအတ္တနော နာထော (ဓမ္မပဒ ဂါထာ- ၁၆၀)လို့ ပြောကြတယ်လေ အဆုံးမှာတော့ ကျွန်မတို့က ကျွန်မတို့ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးကြ ရမှာ။

သိသာထင်ရှားတာက နဝတနဲ့ ရင်ကြားစေ့ရေး၊ ဆွေးနွေးရေးအတွက် အဲဒီ စိတ်အဲဒါ တဲ့အခါ မေ့ပျောက်ပစ်ရေးအဆင့်က အဓိကကျနေတယ်။ တရားမျှတမှု ရေချိန်နဲ့ ချိန်ခွင်လျှာ ညီမျှနေတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ဖိနှိပ်မှုတွေကို တကယ်ကို မေ့ပျောက်ပစ်ဖို့ အတွက် လိုက်လျောတဲ့ မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်ခြင်းရဲ့ အဓိကအရည်အသွေးကို အဲဒီရ ဘယ်လိုစဉ်းစားမိလဲ ...

မေ့ပျောက်ပစ်ဖို့အတွက် အလုပ်ကနေ လူပုဂ္ဂိုလ်ကို ကြည့်တတ် မြင်တတ်ဖို့နဲ့ အဲဒီအလုပ်ကို သူလုပ်ခဲ့ပေမဲ့လို့ ပြင်မရလောက်တဲ့ အလုပ်မျိုး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သဘောပေါက်ဖို့

စွမ်းရည်သတ္တိလို့ အခြေခံအားဖြင့် အဓိပ္ပါယ်ရတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ သူ့ကို လက်ခံနိုင် လောက်တဲ့ ရှုထောင့်တွေ ရှိတယ်။ သူ့ကို သူ့လုပ်တဲ့ အလုပ်နဲ့ လုံးဝခွဲခြား တယ်ဆိုတာ မေ့လျော့ပစ်ဖို့ တကယ်ကို မတက်နိုင်လောက်တဲ့ သင်္ကေတတစ်ခု ပြစ်သွားတယ်။ ဆိုပါတော့ ရှင်ကလူသတ်မှုနဲ့ လူသတ်သမားကိုတွဲပြီး စဉ်းစားတယ်ဆိုရင် ရှင်သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မေ့ ပျောက်ပစ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ လူသတ်သမားကို လူသတ်မှုတစ်ခု ကျူးလွန်သူ အနေနဲ့ မွေခံဋ္ဌာန်ကျကျ စဉ်းစားမယ်ဆိုရင်တော့ မေ့ပျောက်ပစ်နိုင်သွားတယ်။ သူနဲ့ ပတ်သတ်တဲ့ အခြားရှုထောင့်တွေလည်း ရှိပါသေးတယ်။ သူကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အလုပ်နဲ့ သူ့အပေါ် မေ့ပျောက်ပစ်လို့ရတဲ့ အနေအထားမှာ ရှိတယ်။

အဲ ကိုယ့်ရန်သူကို ကြည်ညိုလေးစားဖို့နဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ကြမ်းတမ်းရိုင်းပြ လှတဲ့ အလုပ်တွေကို သူ့ရဲ့ တခြားရှုထောင့်တွေကနေ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာတတ်ဖို့ အတွက် ဘယ်လိုမျိုး စိတ်အရည်အသွေးတွေ လိုအပ်လဲ။

အဲဒါကတော့ အမြင်ကျယ်ဖို့ပါပဲ။ လူသတ်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တသက်လုံး သတ်နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အမြင်ကျယ်တဲ့ ဘယ်သူမျိုးမဆို သိပါတယ်။ သူက လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့သူပဲ။ အဲ လူသတ်မှုကျူးလွန်သူနဲ့ လူသတ်မှုကြားထဲမှာ ကွဲပြားခြားနားချက် ရှိတယ်နော် အခု ရှင်သိထားရမှာက လူသတ်မှုကို ခဏခဏ ကျူးလွန်နေကြတဲ့ အမြဲတမ်းလိုလို လူသတ်နေကြတဲ့ လူသတ်သမားတွေ ရှိတယ်ဆိုတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ အဲလိုလူတွေက ခနဲပဲရှိတယ်လို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်။ ဒီကြောင့်မို့ ကုန်ကုန်ပြောရရင် အကြောင်း အရာတစ်ခုလုံးကို ကြည့်ရှုတတ် မြင်တတ်ဖို့ ၊ အမြော်အမြင်ကြီးပြီး မြင့်မြတ်တိုးတက်တဲ့ အမြင်နဲ့ အရာဝတ္ထုတွေကို ကြည့်တတ် မြင်တတ်ဖို့ပဲ။

ဒေါ်ရ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖတ်တွေက ကျွန်တော်ကို ဒေါ်ရနဲ့ရော၊ NLD နဲ့ရော နဝတက စကားပြောဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ နဝတမှာ ကြောက်စိတ်က တတယ်ကို အမြစ်ခွဲ နေပြီလို့ ပြည်ပြည်စုံစုံရှင်းပြပြီးသွားပြီ။ သူတို့က ဒီလိုလည်း ပြောကြသေးတယ်။ အာဏာပျောက်မှာကို ကြောက်တဲ့စိတ်ကနေ လုံခြုံမှု၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ အခွင့်ထူးခံ၊ အဆင့်အတန်းတွေ ပျောက်မှာကို ကြောက်တဲ့စိတ်ဘက် ပြောင်းသွားပြီ။ ဟောသလို

လည်း ထပ်လောင်းပြီး ပြောကြသေးတယ်ဗျ...သူတို့မိသားစုတွေရဲ့ လုံခြုံမှုအတွက် လည်း ကြောက်နေကြတယ်။ အဲဒီတွေအားလုံးရဲ့ အရင်းအမြစ်ကတော့ ဝင်လည်မှာ ကို ကြောက်တဲ့ စိတ်ပဲ။ မတရားမှုတွေကို ဝိသန့်ကြပို့ ဇော်နိုင်ငံတွင်းက အာဏာမဲ့ ပြည်သူ တွေကို ဇော်ရတ အဆက်မပြတ် တိုက်တွန်းခဲ့တယ်နော်...အဲ ... နဝတအနေ နဲ့ သူတို့ရဲ့ ကြောက်စိတ်ကို လွှမ်းမိုးအောင်နိုင်သွားဖို့အတွက် သတ္တိရှိရှိ ဘယ်လို လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ဇော်ရ အမြင်ကို ကျွန်တော်သိလိုပါတယ်။

ကိုယ့်ကြောက်စိတ်ကို တွန်းလှန်နိုင်ဖို့က တခြားသူတွေအပေါ် ကြင်နာတာကို ပြရင်းနဲ့ ကိုယ်တိုင် စရမှာပဲ။ ရှင်အနေနဲ့ အကြင်နာတွေ၊ မေတ္တာတွေ၊ နားလည်မှုတွေနဲ့ ပြည်သူတွေကို ပြုမဆက်ဆံပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ရှင်ကြောက်စိတ်တွေလည်း ကွယ်ပျောက် သွားမှာပဲ။ ဒီနည်းက ကြောက်စိတ်ကို ပျောက်ပစ်ရာမှာ အိုးစင်းဆုံး အလွယ်တူဆုံးနည်းပဲ။

ကြောက်စိတ်ဆိုတဲ့ ချောက်ကမ်းပါးကြီးကို ဖြတ်ကျော်ဖို့အတွက် သတ္တိတို ဘယ်လို လှုံ့ဆော်သလဲ။

အဲဒီကတော့ ကျွန်မလည်း မပြောတတ်ဘူးရှင် ပြည်သူတွေကိုတော့ ဆရာဂုဏ်ကြီးတွေရဲ့ သင်ပြချက်တွေက လှုံ့ဆော်ပေးတာလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ဒီမှမတုတ်ရင် အကြောက်တရားမရှိဘဲ နေလို့ရတဲ့နည်းတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ တချို့သူတွေက ပြလိုက်လို့ ပြောင်းလဲသွားသူတွေလည်း ရှိတယ်။ တချို့သူတွေကတော့ အကြောင်းအရာတခုတည်းနဲ့ ပြောင်းလဲသွားတာတော့ မတုတ်ဘူး။ ပြောင်းလဲ သွားစေနိုင်လောက်တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး ပြောင်းလဲစွဲစွားတာ။ လူတိုင်း အတွက်တော့ ဖြေရှင်းနည်းက တချို့တည်းလို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်က တူမှမတူတာ။

ဇော်ရပြောပြောနေတဲ့ အကြင်နာတရား သက်ဝင်လှုပ်ရှားသွားနိုင်အောင် နည်းလမ်းပြောပါအုံးခင်ဗျ...

တုတ်ကဲ့ရှင် ... လူတွေပြောင်းလဲသွားအောင် လုပ်တဲ့အခါ တခါတလေ အကြင်နာတရား သက်ဝင်လှုပ်ရှားသွားရုံနဲ့ မဖြစ်သေးဘူး။ တခါတလေ ပြည်သူတွေက သူတို့ကောင်းစားရေးအတွက် ဖြစ်နိုင်တဲ့ တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ကိုယ်တိုင်

တွေ့သွားလို့ ပြောင်းလဲသွားတာ။ တောင်အာဖရိကအစိုးရဟောင်း၊ လက်တင်အမေရိက စစ်အာဏာရှင်တွေနဲ့ အရှေ့တောင်အာဏာရှင်အစိုးရတွေကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ အဲဒီအစိုးရတွေဟာ အပြောင်းအလဲကို လက်ခံကြတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အပြောင်းအလဲဆိုတာ ရှောင်လွှဲလို့ မရဘူး။ အပြောင်းအလဲလုပ်တာက သူတို့ အတွက် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းပဲဆိုတာ သဘောပေါက်သွားကြတယ်။ ကျွန်မ ပြောနေ တာက တကယ့်အပြောင်းအလဲနော်... တကယ့်အပြောင်းအလဲက အကြင်နာတရားရဲ့ တန်ဖိုး၊ တရားမျှတမှုရဲ့တန်ဖိုး၊ မေတ္တာရဲ့ တန်ဖိုးကို လေ့လာဆည်းပူးပြီး အတွင်းကနေ စီးဆင်း လာတာ။

တကယ့်အပြောင်းအလဲဖြစ်ဖို့အတွက် အသက်တွေ ၊ သွေးတွေနဲ့ စတေးရတာ အရမ်းကို ဝမ်းနစ်စရာကောင်းလှတယ်နော်...

တုတ်တယ်ရှင့် ... တကယ့်ကို ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာ။ တချို့လူတွေက သူတို့လိုချင်တာလောက်ကိုပဲ ဘာဖြစ်လို့ ကြည့်ကြတာလဲဆိုတာ ကျွန်မ အံ့အား သင့်မိတယ်။ သူတို့က မျက်ကာတပ်ထားတဲ့ မြင်းတစ်ကောင်လို ဖြစ်နေတယ်။ ရုပ်ပုံကားချပ်တစ်ခုလုံးကို ဘာဖြစ်လို့ သူတို့တွေ မမြင်ကြတာလဲ။ မြန်မာပြည်ထဲက ရွေးကောက်ပွဲကိုပဲ ကြည့်လေ... NLD က ဒီလိုမျိုး တစ်ပြည်လုံး အတိုင်းအတာနဲ့ မနိုင်နိုင်ဘူးလို့ အာဏာပိုင်တွေက မစဉ်းစားခဲ့တာ ထင်ရှားတယ်။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်မနားလည်ထားသလိုပဲ နိုင်ငံခြားက လေ့လာ သူတွေ၊ သတင်းထောက်တွေ အပါအဝင် ပြည်သူ့အဖွဲ့အစည်းက သဘောပေါက်ကြတယ်။ နိုင်ငံခြား က လေ့လာသူတွေ၊ သတင်းထောက်တွေက ဒီရွေးကောက်ပွဲမှာ NLD အပြတ်အသတ်အနိုင် ရနိုင်တယ်လို့ သုံးသပ်ထားကြတယ်။ ဒီသုံးသပ်ချက်မျိုး သူတို့ ဘာလို့ သုံးသပ်ကြတာလဲ။ ဒီနိုင်ငံထဲရောက်လာပြီး ထင်မြင်သုံးသပ်ချက်တွေမှားနေကြတဲ့ နိုင်ငံခြားသတင်းထောက်တွေ ကိုလည်း ကျွန်မနားလည်ပါတယ်။ သူတို့တွေကို အချိန်တိုလေးပဲ ဒီနိုင်ငံမှာ နေသွားပေး တာကိုး။ သူတို့သိချင်တာကို ပြည်သူတွေနဲ့လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောခွင့်မပေး ဘူး လေ... အဲ...အံ့ဩစရာကောင်းတာလည်း ရှိသေးတယ်ရှင့် ... အဲဒီကတော့ အာဏာပိုင် တွေရော၊ သူတို့လိုသလို သုံးနေတဲ့ အစိုးရယန္တရားကြီး တစ်ခုလုံးရော၊ နေရာတိုင်းမှာ

ထောက်လှမ်းရေး လုပ်နေကြတဲ့ ထောက်လှမ်းရေးတဖွဲ့လုံးရော NLD က နေရာတိုင်းမှာ အပြတ်အသတ်အနိုင်ရနိုင်တယ်ဆိုတာ မသိကြတာပဲ။

ကျွန်တော်တတော့ အံ့အားမသင့်ဘူးခင်ဗျ... ဒေါ်ရတ နဝတအကြောင်းပြောတဲ့အခါ တုံးတွေဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို မကြာမကြာ အသုံးပြုတယ်နော် ... နဝတက တကယ့် တုံးတွေ တုတ်ရဲ့လား။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှည့်ကွက်တစ်မျိုးရော ဖြစ်နိုင်လား။ နောက်ဆုံးတော့ ရွေးကောက်ပွဲမှာ အနိုင်ရသွားတဲ့ အမတ်အများစုကို ထောင်နန်းစံ ရတယ်ဆိုတဲ့ရလဒ်ထွက်သွားတယ်။

ခပ်ကြမ်းကြမ်းပရိယာယ်မျိုးလို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ တုံးတာ အတာထက် မသိနားမလည်မှု မောဟက ပိုဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပြည်သူတွေက သူတို့အနေနဲ့ အာဏာရှင်တွေက ယမ်းပိုမီးကျဖြစ်စေနိုင်တဲ့ အမှန်တရားကို ပြောဖို့ အမြဲတစေ ကြောက်နေရတယ်။ အောက်ခြေလူတန်းစားထဲမှာ ရှိတဲ့ အာဏာရှင်တွေရဲ့ လူတွေက ရွေးကောက်ပွဲက ဒီလိုမျိုးဖြစ် သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ သိပုံရတယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ အထက်လူကြီးတွေကို အမှန်မပြောရဲကြဘူးလေ။

နဝတက ရွေးကောက်ပွဲကျင်းပ ပေးခဲ့ပေမဲ့လို့ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ရလဒ်ကို အရေး မစိတ်ဘူးဆိုတာကို အခြေခံထားပုံရတယ်။ ဒီလိုလုပ်လိုက်လို့လည်း သူတို့ကျူး လွန်နေတဲ့ ရောမအမှားကြီးတွေထဲက အမှားတစ်ခုပဲလေ။ နဝတက သူတို့အတွက် မှားတာကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမယ်လို့ မသိဘူးဆိုတာ တုတ်ရဲ့လားဗျ...

ဒီအခြေအနေကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမယ်ဆိုတာ သူတို့တကယ်ကို မသိဘူးလို့ ကျွန်မတော့ ထင်တာပဲ။ သူတို့က ဒီတင်မကဘူး။ တိုင်းပြည်တပြည် ခရီးရှည်ဆက်နိုင်အောင် ကိုင်တွယ်ရမယ့်နည်းကို အာဏာရှင်တွေထဲက လူနဲ့ပဲ သိတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အာဏာရှင်တွေရဲ့ စစ်အာဏာရှင် ဘဝဆိုတာ သူတို့ကိုယ်တိုင် အမှန်တရားကို လေ့လာဆည်းပူးတာမျိုးကို သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ထိထိရောက်ရောက် တားမြစ်ထားတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအုပ်ချုပ်မှုမျိုးအောက်မှာ နေကြရတဲ့ ပြည်သူတွေဟာ သူတို့ဆီကရော အချင်းချင်းတွေဆီကရော အမှန်တရားကို ဝှက်ထားတတ်တဲ့ အလေ့အကျင့် ဆိုးကြီးရသွားတယ်။ အလုပ်လုပ်နေသူတိုင်း သူတို့အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အမှန်တကယ် ဖြစ်နေတာကို အထက်လူကြီးဆီ တင်မပြဘဲ လိမ်ပြီး တင်ပြရတဲ့နည်းကို အလေ့အကျင့်ရတဲ့

အထိ ရှာဖွေဆည်းထားရတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ အမှန်ကို ပြောတတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်ကို ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်ကြရပြီး တချိန်တည်းမှာပဲ အမှန်ကိုမြင်တဲ့ အကျင့်ကို လည်း ထွေးထုတ်ခံလိုက်ရတယ်။ သူတို့မြင်ချင်သလို မြင်ကြတယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ အထက်လူကြီးဖြစ်စေချင်အတိုင်း မြင်တတ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားလိုက်ကြတယ်။ ခု ... ရှင် အဲဒီအလေ့ အကျင့်မျိုး ရတယ်ဆိုရင် နောက်ပိုင်းလည်း အဲဒီအလေ့အကျင့်ပဲ တိုးတက်သွားမှာပဲ။ ရှင်မကြားချင်တာကို ကြားရဲမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ရှင်အနေနဲ့ အမှန်ကို မပြောရဲ၊ မကြားရဲ၊ မမြင်ရဲတဲ့ နိဂုံးချုပ်သွားမှာပဲ။ ဒီလိုမျိုး အကြာကြီးထုတ်ဖယ်ခံရတော့ သူတို့ အသိဉာဏ်တွေကလည်း တိုးသွားတယ်။ မချွန်မြတော့ဘူး။

တွေးတောကြံဆမှုတွေ တိုးသွားပြီး အတ္တတွေ လုံးဝကို ကြွေမှုသွားတာလား...
ဟုတ်တယ်ရှင် ဟုတ်တယ်။ စစ်အာဏာရှင်တွေ အုပ်စိုးမှုရဲ့အောက်မှာ တချို့ဟာတွေလောက်ပဲ ဖော်ထုတ်ခွင့်ပေးထားတယ်လေ... ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ အရည်အသွေးတွေ ရှုံ့တွလာတယ်။ မကြီးထွား မရင့်သန်နိုင်တော့ဘူး။ ခြောက်သွေ့လာတဲ့ သစ်ပင်လို ဖြစ်သွား တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အာဏာရှင်တွေ လက်ခံနိုင်တဲ့ တလမ်းတည်းကိုပဲ သွားဖို့ လေ့ကျင့်ပေးထားလို့ပဲ။ ဒါ့ကြောင့်မို့ တကယ့်ကို မကြီးထွား၊ မရင့်သန်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် အရည်အသွေးတွေ၊ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုတွေက ဖောက်မထွက်နိုင်တော့ဘူး။

နဝတက အဲလောက်ကြီးအထိ သိသိသာသာကြီး ဘာဖြစ်လို့ ထွေပြားသွားတာ လဲ...
ကြောက်စိတ်ပေါ့ရှင် ... ကြောက်စိတ်ပေါ့။ အာဏာပျောက်ဆုံးသွားမှာ ကြောက်တဲ့စိတ်ပေါ့ ... အမှန်တရားနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ ကြောက်တဲ့စိတ်ပေါ့ ... အမှန်တရားနဲ့ ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ သူတို့မလုနဲ့ပဲ လုပ်ခဲ့တဲ့ သဗ္ဗရံနံပေါင်း မကောင်းမှုတွေကို ဝန်ခံရမယ်ဆို တာကိုသိပြီး ကြောက်စိတ်သွားတာ။

တော်လှန်ရေးမစခင် နှစ်တွေတုန်းက ဗားကလပ်တာဗဲလ်က ချက်သမ္မတဆီကို ရေးတဲ့ စာတစ်စောင်ထဲမှာ သူက အုပ်ချုပ်နေတဲ့ အစိုးရကို Entropic အနေနဲ့ ဖော်ပြထားတယ်။ Entropic ဆိုတာ ငြီးငွေ့စရာကောင်းပြီး ငြိမ်နေတဲ့ နိုင်ငံတ နိုင်ငံကို အသင်းအဖွဲ့တွေ အမျိုးမျိုးနဲ့ စွမ်းအင်တွေ တပုံတပင်ကြီး တဖြေးဖြေး နဲ့ ထုတ်လုပ်ပေးနေတဲ့ အင်အားတရပ်ကို ဆိုလိုတာ။ အဲဒီစာထဲမှာပဲ တောသလို့

နိမိတ်ပြုပြီး နိဂုံးချုပ်ထားတယ်။ မကြာခင်မှာ ဒီမှမတုတ် နောက်ပိုင်းမှာ ကောင်းစို့ အတွက် ဘဝကို အဖျက်အဆီးခံလိုက်ရတယ်လို့ ပြောရင်း အစိုးရအဖွဲ့တာ မရှုနိုင်၊ မကယ်နိုင်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်မူတွေရဲ့ သားကောင် ဖြစ်လာနိုင်တယ်တဲ့။ ထောင်ချဖို့ပဲ အာသာပြင်းပြနေတဲ့ ဒီမှမတုတ် လွတ်လပ်မှုကို နင်းခြေပစ်ချင်တဲ့ အာဏာရှင်တွေရဲ့ စိတ်က ဘာလဲဗျာ...

သက်ဦးဆံပိုင်လို အာဏာရှင်ဆန်တဲ့ အစိုးရက သူတို့သန္တာန်မှာရှိတဲ့ မတူ ကွဲပြားတဲ့ အမြင်တွေ၊ ခြားနားတဲ့ သဘောထားတွေကို ကြောင့်လန့်ပြီး ကြီးထွား စည်ပင်ခွင့် မပြုနိုင်တာ၊ သူတို့လုပ်နေကျ အလုပ်တွေကိုပဲ လုပ်ခွင့်ပြုတာတွေကြောင့်လို့ပဲလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ အဲဒါက ကတယ့်ကို သက်ဦးဆံပိုင်ဆန်တဲ့ အာဏာရှင်စနစ်ပဲ။

သူတို့တွေက အတွေးထဲက မတူကွဲပြားခြားနားနေတာတွေကို ခွင့်မပြုနိုင်တာ ကို ပြည်သူတွေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အချင်းချင်းကြောက်နေရတာ လဲ။ အဲဒါတွေအားလုံးရဲ့အောက်မှာ ဘာများရှိလဲ...

ဆိုကြပါဆိုရှင် အဲဒါကတော့ သူတို့တွေရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်တဲ့ အမြင်ကျဉ်း မြောင်းမှုနဲ့ ချစ်တည်းကန်သတ်ထားမှုတွေပေါ့။ အဲဒါတွေကပဲ သူတို့သန္တာန်မှာ ဖြစ်နိုင် ချေရှိတဲ့ ကျဉ်းမြောင်းမှုမရှိတဲ့ စိတ်ကို ကြောက်သွားအောင် လုပ်ပေးလိုက်တာ။

ကြောက်စိတ်ကနေ လွတ်မြောက်ခြင်းဆိုတဲ့ စာပိုဒ်ကို ဧဇိရက ခဏခဏအသုံး ပြုတယ်နော်..... ကျွန်တော်တို့က ကြောက်စိတ်ကနေ လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် ကြောက် စိတ်ကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လိုက်ရင် အဲဒါကို ဧဇိရက အမိဗွါယ် တယျိုးမျိုး ဖွင့်ဆို နိုင်မလား။

ကြောက်စိတ်ကို လှုပ်ခါပစ်မှုလို့ ဗားကလပ်ဟာဗဲလ်က ပြောထားတာ ရှိပါ တယ်။ ချက်သမ္မတနိုင်ငံ ဒီမိုကရေစီဖြစ်လာပြီးနောက် ချက်နိုင်ငံမှာ ဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာ မှန်သမျှကို သူကပြောပြတယ်။ ရှင် လှောင်ထဲကနေ ထွက်လာတဲ့အခါ လွတ်လပ်မှုနဲ့ အသား ကျသွားတယ်။ အသားကျနေတဲ့ တချို့ပြည်သူတွေအတွက်ဆို ပြဿနာဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ အကျဉ်းသားဖောင်းတွေ အတွက် ဒီအချက်က အမှန်တရားပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

ထောင်ထဲမှာ သူတို့တွေဟာ ပုံမှန်လုပ်ငန်း လုပ်စဉ် လုပ်နေကျတာတွေကို လုပ်နေကြရတယ်။

မာတင်လူသာကင်းစကားကို ကိုးကားပြီး ဒေါ်ရဲ့မုတ်ချက်တွေကို ကြားချင် ပါသေးတယ်။ သူက ဒီလိုပြောတယ်ဗျ... အကြင်နာတရားနဲ့ အကြမ်းမဝက်မှုရဲ့ တန်ဖိုး ကလည်း အမှန်တရားပဲ။ အဓိပ္ပာယ်ကလည်း အမှန်တရားပဲ။ ဘယ်အချိန်မျိုး မှာလဲ ဆိုတော့ ရန်သူရဲ့ ရှုထောင့်အမြင်ကို တွေ့မြင်ဖို့၊ ရန်သူရဲ့ မေးခွန်းတွေကို ကြားဖို့၊ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ရန်သူရဲ့ ချင့်ချိန်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သိဖို့အတွက် အမှန်တရား ကပဲ ကျွန်တော်တို့ကို အတူအညီပေးသွားတာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့အမြင်က နေမှ ကျွန်တော်တို့က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အခြေခံအားနဲ့ချက်ကို တကယ်တွေ့ နိုင်သွား တာ။ ကျွန်တော်တို့ ရှင်ကျက်လာပြီဆိုရင် ဆန့်ကျင်ဘက်တွေလို့ ခေါ်နေကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ညီတော်နောင်တော်တွေရဲ့ ပညာတနေ အမြတ်ထုတ်နိုင်တယ်။ တိုးတက် ကြီးပွားအောင် လေ့လာဆည်းပူးနိုင်တယ်။

ကောင်းပါပြီရှင် ... ဘယ်နည်းနဲ့ သင့်သလိုယူမလဲလို့သိရင် ဝေဖန်မှုကနေ အကျိုးတရားဖြစ်စေနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ဆီကို ဆိုက်ရောက်သွားတယ်။ ဝေဖန် ရေးအမြင်နဲ့ ကြည့်တဲ့နည်း နှစ်နည်းရှိတယ်။ တရားမျှတမှု မရှိရင်တောင် အနဲဆုံးတော့ ဒါကို ဝေဖန်နေသူရဲ့ အကြောင်းကို ရှင် တခုခုတော့ လေ့လာဆည်းပူးလိုက်ရတယ်။ ဆိုပါတော့ ... ရှင် ရန်သူက ရှင်ကို တကယ်ကို မတရားသဖြင့် ဝေဖန်တယ်ဆိုရင် သူတို့တန်ဖိုး၊ သူတို့စိတ်နေသဘော ထား။ သူတို့အဆင့်အတန်းကို ရှင်လေ့လာ ဖြစ်သွားတယ်။ အဲ ... ဝေဖန်မှုက တရားမျှတမှုရှိ တယ်ဆိုရင်တော့ ရှင်ဘုရားနဲ့ဆိုး ပိုးချည်ပေါ့ရှင် ရှင်အနေနဲ့ ရှင်ဘာသာတိုးတက်အောင် လေ့လာဆည်းပူးနိုင်တယ်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်ကနေ ကနေ့အထိ ပြန်ပြောင်းရှုမြော်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ဒေါ်ရဲ့ သတိမထားမိတဲ့ အမှားတမျိုးမျိုးလုပ်ခဲ့တာရော ရှိလား။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒေါ်ရဲ့ တချိန်လုံး နိုင်ငံရေးထဲရောက်နေပြီး မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီ ခေါင်းဆောင်လို့ ယူဆနေ ကြတဲ့ အချိန်ပေါ့လေ...

ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလည်း မေးဖူးတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ အမှားတွေ လုပ်ခဲ့မိမှာတော့ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်မ လုပ်ခဲ့တဲ့အမှားတွေကို ကျွန်မအခုထိ ပြောမပြတ်တတ်သေးဘူး။ နိုင်ငံရေးမှာ ခြေလှမ်းမှားခဲ့သလား၊ ဒါမှမဟုတ် မမှားခဲ့လူးလားလို့ ပြောနိုင်မယ့် အချိန်တော့ရှိမှာပေါ့။ အမှတ်မထင် ရှင် လုပ်ခဲ့တဲ့ဟာက အရေးပေါင်းပြောက်ပြား စွာကို ကူညီဖို့ ကျရောက်လာနိုင်တယ်။ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းထားပြီး ဂရုတစိုက်နဲ့ ရှင်လုပ်ခဲ့တဲ့ဟာတွေက ရှင် အရေးအရာတွေကို အဆုံးအဖြတ်ပေးဖို့ အကြာကြီးနေမှ ရောက်ချင်ရောက်ရောက် လာနိုင်တယ်။ အဲဒါက ပြောဖို့ခက်တယ်။

ရှင် ဘာလုပ်ခဲ့ပြီးပြီလဲ ... ကျွန်မရဲ့ နိုင်ငံရေးအလုပ်ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးဖို့ တော့ရှိတယ်။ ကျွန်မ အမြဲတမ်းပြောနေတာက တွေ့ဆုံဆွေးနွေးဖို့လဲ။ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးဖို့ ပြောတာက အမှားလို့ခေါ်နိုင်တဲ့ ဟာမျိုးလို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ ကျွန်မက အစိုးရကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဝေဖန်လိုက်တဲ့အခါ အဲဒီအစိုးရအဖွဲ့က လူတွေလည်း ပါသွားတာပေါ့။ အဲဒါ မှားသလား မမှားဘူးလား။ ကျွန်မက သူတို့ကို မဝေဖန်ဘူးဆိုရင် သူတို့က ကျွန်မနဲ့ စကားပြောနိုင်လောက်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်မ ဝေဖန်တာကို ကန့်ကွက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တချို့ ရှိတယ်။ နောင်ရင် သူတို့ကို လုံးဝမဝေဖန်တဲ့ သူတို့ကို ပူးပေါင်းနိုင်အောင် အကောင်းဆုံး ကြိုးစားနေတဲ့ NLD ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအောင်ရွှေနဲ့ စကားပြောဖို့ ဘာဖြစ်လို့ မစဉ်းစားနိုင်ရတာလဲ။

ဒါ့ကြောင့်မို့ အဲလို ဘာကြောင့်ဆုံးဖြတ်ရတာလဲ... ကျွန်မတို့ကို ပြန်လွှတ်မပေးခင် ကျွန်မတို့ နောက်ထပ်ပူးပေါင်းအလုပ်မလုပ်ခင်မှာ အများစုက ဦးအောင်ရွှေအပေါ် ယုံကြည် မှုပျောက်ဆုံးနေလို့မို့။ အဲလိုယုံကြည်မှုမရှိတာက အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ကို အကူအညီမဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူလည်း ရင်ကြားစေ့ရေးလုပ်နေသူပဲလို့ ပြောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ရှိလာတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ဘယ်ဟာက အမှန်လဲ ၊ ဘယ်ဟာက အမှားလဲ ... ဒီအချိန်တွေကို ကျော်လွန်သွားပြီး ဒီမိုကရေစီရတဲ့အချိန်ထိ ကျွန်မတို့ သိမှာမဟုတ်ဘူး။ တချို့အပြေတွေကတော့ ဘယ်တော့မှ ပေါ်ထွက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။

အချုပ်ပြောရရင် ပါဝါကို ဒေါ်ရ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုမလဲ...

ပါဝါဆိုတာ ရှင်ကို ဒီပါဝါအပ်နှင်းထားတဲ့ ဘယ်သူအပေါ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် တာဝန်

ကျေမှု ။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေအပေါ် အကောင်းဆုံးပေးဖို့အတွက် တာဝန်ကျေမှုလို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ ဒါမှ ရောမတာဝန်ကျေမှုကြီးဖြစ်မှာ ... ရှင်ရဲ့ အကောင်းဆုံးတာဝန်ကျေမှုက ကောင်းတာတွေ မလုံလောက်သေးဘူးဆိုရင်တော့ အဲဒါက ရောမတာဝန်ကျေမှုကြီးဖြစ်သွားတယ်။ ဘယ်သူမဆို မိမိအသိနဲ့မိမိ ကျွန်တော် ကျွန်မတို့ ကောင်းတာတွေက မပြည့်စုံမလုံလောက်သေးပါဘူးလို့ ဝန်ခံသင့်တယ်လို့ ကျွန်မတော့ ထင်တယ်။ ဒီခြေလှမ်းကိုပဲ ပြန်လှမ်းကြရမှာ။ ပါဝါဆိုတာ လူများစု ဆုပ်ကိုင်ထားတာ၊ ဒါမှမဟုတ် လူများစု လိုချင်နေတာလို့များ အဓိပ္ပါယ်ရှိတယ်ဆိုရင်တော့ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှစွာနဲ့ သေတဲ့ နန္ဒိယလို့ ကြွေးကြော်လိုက်ရုံပဲ။ အဲလို အဓိပ္ပါယ်ပွင့်ဆိုသူတွေအတွက်တော့ ပါဝါဆိုတာ အထူးအခွင့်အရေးလို့ အဓိပ္ပါယ်ရသွားတယ်။ ရှင်က အဲဒီအဓိပ္ပါယ်ပွင့်ဆိုချက်နဲ့ စပေးလိုက်ရင် ပါဝါဆိုတာ ပထမဦးဆုံး တာဝန်ကျေပွန်လို့ အဓိပ္ပါယ်ရပြီး နောက်တော့ ပါဝါရဲ့နှစ်သက်စရာကောင်းမှုက ပိုပို နဲ့နဲ့ သွားနိုင်တယ်။

နယ်လ်ဆင်မင်ဒဲလား၊ မတတ္တမဂန္တီ၊ ဗာတင်လူသာတင်း တို့လို လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲဝင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ အကြောင်းကို ဖတ်ရတဲ့အခါ အဲဒီခေါင်းဆောင် ကြီးတွေတာ သူတို့ကိုယ်ပိုင်ခံယူချက်တွေကို အမှန်အတိုင်းပြောပြီး တောင်းပွန်တဲ့လမ်းကြောင်းကြီး တလျှောက်လုံးမှာ တာဝန်ကျေကျေနဲ့ အမြဲတမ်း ကိုယ်တိုင် ဘယ်လိုမျိုး ပါဝင်ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းက တျန်တော်ကို ပုတ်ပုတ်ကြီး မေးနေတယ်။ တချိန်တည်းမှာပဲ သန်းပေါင်းများစွာသော ပြည်သူတွေအတွက် အကျိုးရှိမယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေတို့ သိနေကြတယ်။

အဲဒီစင်ဗျား ... အဲဒီတာဝန်ကျေပွန်မှုအဆင့်မျိုးကို ဆုပ်ကိုင်နိုင်ထမ်းရွက်နိုင်ဖို့ အဲဒီအတွက် ဘာများလုပ်ဖို့ လိုအပ်ပါသလဲ။

ကျွန်မအတွက်တော့ အလုပ်လုပ်ဖို့ပဲ။ တနေ့ပြီးတနေ့ လုပ်နေကြရမယ်။ တာဝန်ကျေပွန်မှုဆိုတဲ့ ဟောဒီဝန်ထုပ်ကြီးကို ကျုပ်တော့ ထမ်းဆောင်နေပါတယ်ဆိုပြီး ထိုင်ပြီးစဉ်းစားနေလို့ မရဘူး။ အရိုးရှင်းဆုံးပြောရရင် အချိန် မရှိဘူးလေ...

ဒီကြောင့်မို့ ဒေါ်စုက အဲလိုမျိုး တာဝန်ကျေပွန်တာကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးလို့ မခံစားရဘူးပေါ့...

မဟုတ်သေးဘူးရှင် တသီးတသန့် ခွဲခြားလို့မရဘူး။ ကျွန်မက ပြည်သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တာဝန်ကျေပွန်မှုအပေါ် ထိုင်ပြီး စဉ်းစားစိတ်ကူးတယ်ဆိုရင် အဲဒါကို ကျွန်မက အာရုံစိုက်ထားတာပဲ။ နောက်တော့ အဲဒီတာဝန် ကျေပွန်မှုက ကျွန်မအတွက် ရောမ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုပါစို့။ အဲ ... ကျွန်မက အဲဒါကို အရမ်းကို အသေးစိတ်ထိုင်ပြီး စဉ်းစားနေချိန်မရဘူး။ ဘယ်သူ့ မဆို အလုပ်လုပ်နေကြတယ်။ အကောင်းဆုံးလုပ်နေကြတယ်။

မြန်မာအမျိုးသမီးတွေရဲ့ ကံကြမ္မာလို့ ဒေါ်စု ခေါ်ခဲ့တာနော်...

အဲဒါကို ပြည်သူတွေက ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုကြလဲ...

အဲဒီမေးခွန်းကိုပဲ ကျွန်တော်က ဒေါ်စုကို မေးမလို့ပဲ...

ကျွန်မက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဆိုတာ ရှင်သိပြီးသားပဲ။ ဒီကြောင့်မို့ 'distiny'ဆိုတာ ကျွန်မအတွက်တော့ အဓိပ္ပါယ်အများကြီး ဆောင်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မက ကမ္ဘာဆိုတဲ့ ကံကိုပဲ ယုံကြည်ထားတယ်။ ကံဆိုတာ အလုပ်လုပ်တာလို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ ရှင်ကံကိုရှင်ပဲ ဖန်တီးနိုင်တယ်။ ကျွန်မက 'distiny'ကို အဲဒီအဓိပ္ပါယ်မျိုးနဲ့ ယုံကြည်လက်ခံထားရင် 'distiny' ဆိုတာ ကျွန်မအတွက် ကျွန်မဖန်တီးတာ တမျိုးပဲ။ ဒါက ဗုဒ္ဓအလိုကျ နည်းလမ်းပဲ။

ဒေါ်စု ဒီလိုရှင်သန်နေထိုင်နေရတာက ဒေါ်စုရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ လိုက်ဖက်စတိုင်လ်လိုမျိုး မဟုတ်တဲ့ နည်းနဲ့ဆိုတော့ ဒီအပေါ်မှာ ခံစားရတာမျိုးရော ရှိလား။

မခံစားရပါဘူး။ အခု ကျွန်မ ဦးတည်နေတဲ့ဘဝက ကျွန်မရွေးချယ်ထားတဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ လုံးဝကွဲပြားခြားနားနေတယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ ဟုတ်တယ်ရှင်... ကျွန်မဘေးမှာ ကျွန်မ မိသားစုရှိနေတဲ့ ဘဝမျိုးတို့ ကျွန်မ သဘောကျနိုင်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မ သားတွေကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ချင်တယ်လေ... သူတို့တွေ ကြီးထွားတိုးတက်လာတာကို

မြင်နေချင်တယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ ဒီအချက်က ကျွန်မဘဝရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပဲ။ ကျွန်မနိုင်ငံကလည်း ကျွန်မဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းပဲလေ... ကျွန်မက ဘဝကို အရမ်းကျယ်ပြန့်တဲ့ အင်မတန် ပွင့်လင်းတဲ့ ဘဝအနေနဲ့ စဉ်းစားထားတယ်။ အဲဒီ အဝန်းအဝိုင်းနယ်ပယ်အတွင်းမှာ လက်ခံယုံကြည်နိုင်တာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်မက သဘာဝမကျတဲ့ ဘဝနဲ့ နေနေရတယ်လို့ မခံစားရပါဘူး။ ဘဝကို ရွေးချယ်တော့မယ်ဆိုရင် တချို့တာတွေကိုတော့ စွန့်လွှတ်ရတာပဲလို့ ကျွန်မ သိထားတယ်။ သူတို့လိုချင်တဲ့ ဘဝထဲမှာ အရာရာရှိနိုင်တယ်လို့ ထင်နေကြတဲ့ သူတွေကတော့ ရင့်ကျက်မှုမရှိသေးလို့ အဲလိုထင်နေကြတာ ဖြစ်မှာပါ။

မျှော်လင့်ချက်ကို အိမ်ပွယ်အမျိုးမျိုးနဲ့ ဝှင်ဆိုတာမျိုးရောရှိထား...

ရှိတာပေါ့ရှင် ... မျှော်လင့်ချက်က ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုရဲ့ နောက်ကနေ ကပ်ပါရမယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ လိုချင်မှုအပြည့်ရှိတဲ့ စဉ်းစားမှုနဲ့ မတူဘူးနော်... အိုး ... ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ ဟောအိကိုတော့ ဒီမှမဟုတ် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တဲ့ ဟိုတာကို ငါလိုချင်လိုက်တာလို့ ထိုင်ရင်းပြောနေကြတာနော်... ဒီသဘောထားမျိုးက မျှော်လင့်ချက်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရနဲ့ ထိုက်တန်ဖို့အတွက် အရမ်းပျော့ညံ့နေတယ်။ ရှင် တစ်ခုခုအတွက် လုပ်နေတယ်ဆိုရင် ရှင်ကို အောင်မြင်မှုအပြည့်အဝပေးမယ့် မျှော်လင့်ချက်မျိုး အမှန်ရှိနေရတယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ ရှင်က တခုခုကို မလုပ်ဘူး ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်က ဒီမိုကရေစီကို မျှော်လင့်နေတာမျှလို့ ပြောတာဟာ ရှင် ရင်ဘက်ထဲက ပြောနေတာပဲလို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ လိုချင်မှုအပြည့်နဲ့ စဉ်းစားနေတာ သက်သက်ပဲ။

အိမ်ရဲ့ ပြည်သူတွေက အိမ်တို လွတ်လပ်မှုကို သူတို့ဆီ ယူဆောင်ပေးမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်၊ သူတို့မျှော်လင့်ချက်ရဲ့ သင်္ကေတလို့ မြင်နေကြတယ်ဗျာ... အိမ်က အဲဒီပြည် သူတွေ အပေါ် အဲဒီယုံကြည်ချက်ကို ဘယ်နည်းနဲ့ ဖော်ထုတ်ပေးမလဲ...

အဲဒီပြည်သူတွေကို အခိုင်အမာ ယုံကြည်စေချင်တာကတော့ သူတို့လုပ်နိုင်တာ တစ်ခုခုကို လုပ်နေဖို့ပါပဲ။ ပြည်သူတွေ အတော်များများက ကျွန်တော်တို့ လုပ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိဘူး။ ဒီမှမဟုတ် ကျွန်တော်တို့နိုင်တာ ကျွန်တော်တို့ လုပ်နိုင်တယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ ဆိုတဲ့ အမြင်ဘက်ကိုပဲ ကိုင်းညွှတ်နေကြတယ်။ အဲဒီအမြင်က အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး။ ဒီမိုကရေစီ လိုချင်စိတ်ရှိရင် ကြီးတာငယ်တာ နဲတာများတာ အသာထားလို့ ကူညီတဲ့အနေနဲ့

ကိုယ်လုပ်နိုင်တာလုပ်ကြဖို့ပဲ။ လူတိုင်းလူတိုင်း ကဏ္ဍတစ်ခုမှာ ပါဝင်နိုင်တာပဲ။

ဒီမိုကရေစီအခွင့်အရေးတွေဆိုတာ တချိန်လုံးလာနေတာပဲ။ ဆိုပါတော့ တခုခု လုပ်ဖို့ မိအားပေးဖို့ကြိုးပမ်းနေသူကို 'နီး'လို့ပြောပြီး မငြင်းသင့်ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် ဒီမိုကရေစီရဖို့ လုပ်နေသူ ဘယ်သူ့ကိုမဆို အကူအညီပေးသင့်တယ်။ သူတို့က တရားမျှတတဲ့ဘက်ကနေ ရပ်တည်ပေးနိုင်တယ်။ လူ့အခွင့်အရေးတွေကို ရဲရဲ တင်းတင်း ပြောနိုင်တယ်။ သူတို့က အလွန်အကျွန်လူ့အခွင့်အရေး ချိုးဖောက်မှုတွေကို မျက်မြင်တွေ့ရင် ဖောင်တိန်ကို ကောက် ကိုင်၊ အဲဒီအကြောင်းရေး၊ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းရှိသူဆီကို စာရေးပြီး ပို့ပေးနိုင်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ခေတ် ဧရာမခေါင်းဆောင်ကြီးတချို့ရေး၊ နာမည်ကျော်ပုဂ္ဂိုလ် တချို့ရေး၊ မြင့်မြတ်တဲ့ သူတို့တန်ဖိုးတွေအတွက် ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်တဲ့နည်း တွေသုံးပြီး သူတို့လိုအပ်နေတဲ့ အချက်ကို တန်တချက်မှ မပျက်ဘဲ ရယူနေကြ တယ်။ ဒီထက် တည့်ပေးရရင် ဧရာမခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်ညာမှုအပေါ် ဘယ်နည်းနဲ့ အကောင်းဆုံးစစ်ဆေးမလဲ ...

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်ညာမှုအနေနဲ့ စစ်ဆေးတယ်ဆိုတာ ရှင်က ဘာကို ဆိုလိုတာလဲရှင် ...

ကျွန်တော်တို့ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ မတရားကို ဝံ့းတွယ်ထားတဲ့ မောတဂိုတယ်၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်ညာမှုကို စစ်ဆေးခြင်းဆိုတာ အထင်ရှား ဆုံး လေးစားစရာအကောင်းဆုံး ခေါင်းဆောင်တွေတောင် ကျင့်ဝတ်သိလနဲ့ဆိုင် တဲ့အဆုံးအဖြတ်ပေးမှုတွေကို အထောက်အပံ့ပြုဖို့အတွက် ပေးနိုင်တဲ့ အကာ အတွယ်တွေက ဘာလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်ရတဲ့အခါ မသိလိုက် မသိသာ သွေးပဆောင်၊ ဈာမယောင်းမိအောင် ဘယ်လို အကာအကွယ်မျိုးတွေ ပေးမလဲ။

ဘယ်လို အကာအကွယ်ပေးရမယ့်ဆိုတာကို ကျွန်မ မသိဘူးရှင် ... အရင်က ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလိုပဲ ပြိုင်သူတွေက ကြိုးစားနေဖို့ ပဲလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ တချို့လူတွေက ကျောမှီထိုင်ပြီးတော့ 'ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော်က ပြည့်စုံပြီးသားပဲ။ နောက်ထပ်ကြိုးစားဖို့

မလိုတော့ဘူးလို့ ပြောရမှာကို မကြောက်ဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ဒီအပြေက ရိုးရိုးလေးပဲ။ အမြဲတမ်း ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အသိဝင်နေဖို့ပဲ။ အဲဒါမှ တကယ့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်။ ကျွန်မ အတွက်တော့ ဘာမှမထူးဆန်းလှဘူး။ သတိကပ်နေအောင် ကြိုးစားတဲ့လူတိုင်း သူတို့ ဆန္ဒတွေ၊ သူတို့ရည်မှန်းချက်တွေကို ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ အောင်မြင်မယ်လို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူးနော်... ဘုရားသားတော် ရဟန်းတိုင်း တချိန်လုံးသတိကပ်နေအောင် ကျင့်ရမယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ အတောမသတ်တဲ့ ဝိရိယနဲ့ အမြဲတမ်း ဆည်းပူးနေရတယ်။

တရားရှုမှတ်သူအတွက် သတိက အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး သိတယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်ညာမှုဆိုတာ အရမ်းသိမ်မွေ့တယ် မဟုတ်လား။ မသိမသာ စိမ့်ဝင်နေပြီး လွှမ်းမိုးထားတယ် မဟုတ်လား။ အကျင့်ပျက်ခြစားနေတဲ့ စိတ်က နုတ်ယနေရာယူထားလောက်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မမြင်နိုင်တာကို ဘယ်လိုလုပ် သတိကပ်နိုင်မလဲ...

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လိမ်ညာမှုဆိုတာ လူတိုင်းကျင့်သုံးနေကြတာလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ အာဇာနည်ပါဠိနဲ့ လူတွေသာ ကျင့်သုံးနေတာ မဟုတ်ဘူး။ တချို့က ပြောသေးတယ်ရှင် ... ဒီအခြေအနေမျိုးကို ကျွန်တော်တို့ မလုပ်နိုင်စရာ မရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့က ဒါကို လက်ခံကျင့်သုံးနေတာပဲလို့။ အဲဒါကိုက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လိမ်ညာနေတာပဲ။ တကယ့်ကို ပါဝင်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ချင်သူရှိရင် လုပ်စရာတွေအမြဲကို ရှိနေတာပဲ။ ဒီကြောင့်မို့ အာဇာနည်ပါဠိရှိသူတွေပဲ လုပ်ခွင့်ရတာပဲလို့ မထင်လိုက်နဲ့အုံး။ ကျွန်မတို့တွေ အမြဲတမ်း ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့အရာ၊ လူသားတွေကို ကျဆုံးစေတတ်တဲ့အရာလို့ ဆိုရမှာ။ အဲဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်လည်လှည့်ပြားတာကို အကောင်းဆုံး ကာကွယ်တာကတော့ ကိုယ်ဘာလုပ်နေလဲလို့ စောင့်ကြည့်တဲ့သဘောပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်ညာဖို့ ကြိုးစားနေရင်တောင် သတိနဲ့ စောင့်ကြည့်နေရမှာ။ အမြဲတမ်း သတိကပ်နေရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်ဖို့ကြိုးစားနေတာကို သိသွားတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်ညာနေတာကို တနည်းနည်းနဲ့ သိသင့်တယ်။

ကိုယ့်အားနည်းချက်တွေ၊ ကိုယ့်အမှားတွေကို ဝန်ခံဖို့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ခက်ခဲနေတာလဲဗျ...

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူတွေက အရယ်ခံရရင် အိမ်မဟုတ် အဝေဖန်ခံရရင် အားနဲ့ချက်ရှိလို့ပဲလို့ ခံစားကြတယ်။ ဘယ်သူမှ ဝေဖန်ခံရတာကို မကြိုက်ဘူး။ အဲဒါတကယ် လူသားတွေ ဖြစ်နေကြတာ။ လူသတ္တဝါဆိုတာ အသိအမှတ်ပြုခံရတာကိုပဲ သဘောကျတယ်။ သူတို့က အကောင်းပြောတာကိုပဲ ခံချင်ကြတယ်။ သူတို့ကို မကောင်းတာတွေ ထောက်ပြဝေဖန် ကြည့်ပါလား...အိမ်မဟုတ် ဝေဖန်တဲ့ပုံစံနဲ့ ပြောကြည့်ပါလား... ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ... မကောင်းတာကိုထောက်ပြပြီး ဝေဖန်ခံနိုင်သူတွေ ရှိပါတယ်။ သူတို့ကတော့ ဝေဖန်တာကို တကယ် ဆုလာဘ်ကြီးလို့ သဘောထားတာ။ တချို့လူတွေမှာ အဲလိုသဘောထားမျိုးရှိတယ်။ အိမ်ပဲ့ အဲလိုလူမျိုးက လူနဲ့စုပဲ။

အိမ်အိပ်ရွှေ့က တောပြောပွဲတွေမှာ အိမ်က နဝဟရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို မကြာခဏဆိုသလို ဝေဖန်တယ်နော်... အိမ်ပဲ့လို့ သူတို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ဆန်ဆန် ကတော့ တစ်အိမ်မှ မတိုက်ခိုက်ဘူး။ အိမ်ဝေဖန်တာက ဝန်ခံတွေ ပြောင်းပစ်ဖို့က အဓိကရည်ရွယ်ချက်ပဲလို့ ကျွန်တော်နားလည်ထားတယ်။ အဲ ... ပြောင်းလဲ စေချင် တဲ့နည်းနဲ့ ပြိုင်ဘက်အပေါ် နိုင်ငံရေးဆန်ဆန်ပိုပြီး မေတ္တာထားမှုရယ် ဝေဖန်ရေး ပါတဲ့ လုပ်ဆောင်နည်းတွေနဲ့ ပြိုင်ဘက်အပေါ် နိုင်ငံရေးဆန်ဆန်မေတ္တာထားမှုရယ် အဲဒီနည်းနှစ်ခုမှာ ဘယ်နည်းက ထူးခြားအောင်လုပ်နိုင်လဲ ...

ဘယ်သူ့ခွဲ လုပ်ဆောင်ချက်ကိုမဆို နိုင်ငံရေးဆန်ဆန် ဝေဖန်နိုင်တာပဲ။ အဲလိုဝေဖန်ရာမှာ ပြိုင်ဘက်ဖြစ်နေဖို့ မလိုပါဘူး။ တစ်ခါတစ်လေ NLD အတွင်းမှာပဲ ကျွန်မတို့ အဖွဲ့ဝင်တွေ လုပ်နေတာကို ဝေဖန်တာမျိုးတွေရှိတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီဝေဖန်ရေးက ကျွန်မတို့ပါတီရဲ့ အလုပ်အပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ဝေဖန်ရေးဆိုတာ နဝတကိုပဲ ပစ်ရမယ့် လက်နက်မဟုတ်ဘူး။ အဲ ... နဝတက အာဏာရ ယူပြီးတော့ မူလအခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းချင်လို့ အာဏာရ ယူလိုက်တာ။ ဘယ်ဘက်မှ ရပ်တည်ဖို့ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ လွတ်လပ်ပြီး တရားမျှတတဲ့ ရွေးကောက်ပွဲကိုလည်း

လုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ အချိန်တွေ ကုန်လွန်သွားတာနဲ့အမျှ နဝတက သူတို့ပြောသလိုမျိုး လုပ်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားလာတယ်။ သူတို့က NLD ကို စိစစ်ညှက်ညှက် ချေဖျက်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ သူတို့တက်နိုင်တဲ့ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကျွန်မတို့ကို တိုက်ခိုက်နေတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့က နဝတကို စပြီးဝေဖန်ရတော့တာပေါ့။ ဝေဖန်ရေးက လိုအပ်ချက် ဖြစ်လာတယ်လေ။ ဟုတ်ပါတယ် ... ဒီကြောင့်မို့ ကျွန်မတို့က စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ဟောပြောပွဲတွေမှာ နဝတကို ဝေဖန်နေရတာ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပြည်သူတွေက တရားမမျှတ ဘူးလို့တွေ့ မြင်နေရတဲ့အကြောင်း ရေးပြီးပို့တဲ့စာတွေကို ကျွန်မက ဖတ်ပြနေတာ။

ဒီအကြောင်းပြောပြရမှာကို ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးအနေနဲ့ ကြိုးစားပြီး နားလည်ပေးမယ်လို့ မျှော်လင့်မိတယ်။ ဒေါ်စုက ဒေါ်စု ရန်သူတွေ ပြောင်းလဲလာဖို့အတွက် မေတ္တာထားမလား ... ဒီမှမဟုတ် ဝေဖန်မလား။

ဒီအကြောင်း ရှင့်ကို အရင်က ကျွန်မပြောဖူးတယ်လို့ ထင်တယ်လေ... လူတိုင်း အပေါ်မှာ မေတ္တာထားနိုင်တယ်လို့ ပြောရတဲ့အဆင့်အထိ ကျွန်မ မရောက် သေးဘူးလို့ ကျွန်မက နဝတအပေါ် မေတ္တာလှိုင်းတိုင်းတွေ အရမ်းကို လှုပ်ခတ်နေတယ်လို့ ပြောနိုင်တဲ့ အခြေအနေမရှိသေးဘူးလို့ ထင်တယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ ကျွန်မက ဘယ်နဝတလူကြီးအပေါ်မှ ရန်လိုစိတ်မရှိဘူးဆိုတာကတော့ သေချာတယ်။ ဒီအမှန်တရားပဲ... သူတို့တွေနဲ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်ရမှာကို ကျွန်မအရမ်း ဖျော်ရွှင်နိုင်တယ်။ သူတို့အကြောင်းကို ပြောတဲ့အခါ ရင့်သီးရိုင်းပြတဲ့စကားလုံးတွေ မသုံးဘူးဆိုတာလည်း လုံးဝအမှန်ပဲလို့ ကျွန်မပြောနိုင်တယ်။ ပြည်သူရှေ့မှာတင် မဟုတ်ဘူး။ စကားဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ပြောတဲ့အခါမှတောင် မပြောဘူး။ သူတို့ အကြောင်း ကျွန်မပြောတဲ့အခါ အပြင်းထန်ဆုံး အကြောင်းအရာတွေက သူတို့တွေဟာ တကယ် လူမိုက်တွေပဲ။ ဒီမှမဟုတ် သူတို့လုပ်ဆောင်ချက်တွေက အရှုံးတွေလို့ပဲလို့ ပြောတာ လောက်ပဲ ရှိတယ်။

ဒေါ်စု ကြိုးပမ်းမှုတွေမှာ ဒေါ်စုရဲ့ ချဉ်းတပ်မှုတွေနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ဒေါ်စုအနေနဲ့ မေးခွန်းထုတ်တာမျိုးရော ရှိလား။

တုတ်ကဲ့ရှင် ... မေးခွန်းထုတ်ပါတယ်။ ဝေဖန်ဖို့ လိုအပ်တဲ့နေရာမှာ ဝေဖန်ဖို့ အတွက် မေတ္တာကို ဘာဖြစ်လို့ ယုံကြည်ရတာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုးတော့ မတုတ်ဘူးနော်...

ကျွန်တော် သဘောတူပါတယ်ခင်ဗျား... ဒီပေမဲ့လို့ ဒေါ်ရုကို ဆန့်ကျင်နေသူတွေရဲ့ နှလုံးသားတွေ ပျော့ပျောင်းသွားစေဖို့နဲ့ ပြည်သူလူထု တစ်ရပ်လုံး ခံစားနေရတဲ့ နုက္ခတွေ သက်သာရာ ရသွားဖို့အတွက် အကျိုးသက်ရောက်မှု နည်းဆုံးလမ်းက ဒီနေရာမှာ အဓိကကျတဲ့ အချက်မတုတ်လားဗျ...

မေတ္တာနဲ့ ချည်းကပ်တာကို အာဏာပိုင်တွေက နားလည်မှုလွဲမှားနေ တယ်ဆိုတာကို ကျွန်မတို့က အတွေ့အကြုံအရသိခဲ့ရပြီးပြီ။ လူဆိုတာ မေတ္တာနဲ့ ချဉ်းကပ်တာ ကို အားနည်းမှု တခုအနေနဲ့ ရှုမြင်ကြတယ်။

သူတို့က မေတ္တာကို အားနည်းချက်တစ်ခုအနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်အမိပွဲပွဲနဲ့ ဝှင်ဆို ကြတာလဲ...

ကောင်းပြီရှင် ... မေတ္တာကို နိုင်ငံရေးဆက်သွယ်မှုကိရိယာတခုအနေနဲ့ ထားလိုက်ကြပါစို့ ... ကျွန်မနေအိမ်အကျယ်ချုပ် ခြောက်လကျနေတဲ့ အချိန်အတွင်း အန်ကယ်ဦးကြည်မောင်နဲ့ အန်ကယ်ဦးတင်ဦးကလည်း ထောင်ကျနေတယ်။ NLD ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးအောင်ရွှေက နဝတနဲ့ သဟဇာတဖြစ်တဲ့ ဆက်ဆံရေး ထူထောင်ဖို့ ကြိုးစားသလို နဝတနဲ့ NLD အတူတကွ ဖြစ်ဖို့လည်း အပြင်းအထန် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ သူတို့ကို ဆန့်ကျင်တဲ့စွန့်စားလုံး တလုံးမှမပြောဘူး။ အဲဒီခြောက်နှစ်တာကာလ အတွင်းမှာ NLD က အဲလိုမျိုး အလွန်သိမ်မွေ့တဲ့နည်းနဲ့ ပြုမူဆက်ဆံခဲ့တယ်။ တချို့ ပြည်သူတွေကတော့ အင်မတန် သတ္တိကြောင့်နည်းလို့ ခွပ်ခွံကြပြီး အဲလို လုပ်ဖို့ ဆန္ဒနဲ့ပါးကြတယ်။ ရလဒ်က ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ ... သူတို့က NLD အပေါ် ပိုပိုနင်းချေလာတယ်။

ဒါ့ကြောင့်မို့ ဒေါ်ရု မိဘတွေ အကျိုးရှိဖို့နဲ့ ချဉ်းကျပ်သလိုမျိုး မေတ္တာနဲ့ ချဉ်းကပ် မယ်လို့ မဆုံးဖြတ်ရသေးတော့ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရမယ့် အနေအထားတစ်ခုကို ရောက်လာတာပေါ့...

ကျွန်မတို့က မေတ္တာနဲ့ချဉ်းကပ်တာကိုတော့ မရွံ့နဲ့လွှတ်ဘူးနော် ... ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ အခြေခံအားဖြင့် ကျွန်မတို့က နှစ်ဦးနှစ်ဖက် နားလည်မှုတွေ၊ စေတနာမေတ္တာတွေ အပေါ် အခြေခံပြီး နဝတနဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့ အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ရှိနေတယ်။ အဲ ... ကျွန်မတို့က ထိုင်ပြီးစောင့်နေတယ်လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးနော်... ကျွန်မတို့က အလုပ်ကို ယုံကြည်တယ်။ မေတ္တာဆိုတာ အဓိက ကျတဲ့ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးကိုမဆို လိုလိုလားလားလုပ်နေတဲ့ တက်ကြွတဲ့ မေတ္တာကို ဆိုလိုတာနော်...

မကြာခင်က ဒေါ်ရနဲ့ တွန်ပေါင်းလုပ်ထားတဲ့ ရွေးကောက်ပွဲမှာ ရွေးချယ်ခံရတဲ့ ဝါတီတွေတာ သုံးရပ်ကြာ ညီလာခံကျင်းပတယ်လို့ သိရတယ်။ ညီလာခံ ရဲ့ အဓိကရည် ရွယ်ချက်က ဘာလဲခင်ဗျာ...

ရှင်သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ ... မေလ ၂ ရက်နေ့က ၁၉၉၀ ပြည့်ရွေးကောက်ပွဲ ခြောက်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့ပဲ။ ဒီရွေးကောက်ပွဲက မြန်မာပြည်သူတွေဟာ ဒီမိုကရေစီအစိုးရ လိုလားနေတယ်ဆိုတာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြလိုက်တဲ့ ရလဒ်ပဲ။ ဒီပေမဲ့လို့ အဲဒီရလဒ်ကို နဝတက အသိအမှတ်မပြုဘူး။ ဒီပေမဲ့ ကျွန်မတို့က အရွေးကောက်ခံ ကိုယ်စာလှယ်တွေဟာ သူတို့ကို ရွေးကောက်တင်မြှောက်လိုက်ကြတဲ့ ပြည်သူတွေအပေါ် တာဝန်ကျေပွန်မှု တွေရှိရ မယ်လို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ယုံကြည်ထားတယ်။ ဒီကြောင့်ပဲ ကျွန်မတို့က အနာဂတ် ပေါ်လစီတွေ ကို ရှင်းပြဖို့နဲ့ ပြည်သူတွေကို ကူညီဖို့ ကျွန်မတို့လုပ်နိုင်တာတွေကို တွေ့မြင်ရအောင် ညီလာခံကျင်းပဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတာ။ ဟုတ်တယ်ရှင် ... ထောင်ကျနေသူမဟုတ်တဲ့၊ ပြည်နှင့်ဒဏ်မခံရတဲ့ ဒါမှမစူတ် အသတ်မခံရတဲ့ အရွေးကောက်ခံ ကိုယ်စားလှယ်တွေကို စုစည်းကြမှာ။

ဒီ ညီလာခံမှာ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ချက်တွေမျိုး ဆုံးဖြတ်ကြမှာလဲ...

ဒီမိုကရေစီရရှိရေးအတွက် တိုက်နေတာကို အရှိန်မြှင့်ပေးဖို့နဲ့ ၁၉၉၀မှာ ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခဲ့သလိုမျိုး လူများစုပါလိမ့်မိက အုပ်ချုပ်တဲ့ အနာဂတ် မြန်မာနိုင်ငံ အတွက် တောင်းဆိုတာတွေကို အရှိန်မြှင့်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်တာတွေအပြင် ဒီညီလာခံ

က ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေရေးဆွဲဖို့ ကော်မတီဝင်တွေကို လုပ်ပိုင်ခွင့်လွှဲအပ်မယ်။

နဝတက ဒီညီလာခံအပေါ် တုန်ပြန်တိုက်ခိုက်လာရင် ဧဇီရတို့က ဘယ်လိုပြန်ပြီး ဖိအားပေးမလဲ...

ကျွန်မတို့က ပါလီမန်ခေါ်မယ်။ ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်မယ် သူတို့က ထင်ရင် တော့ ကျီးလန့်စာစားဖြစ်သွားကြမှာပဲ။ တကယ်တော့ ဒါက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း လှတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ NLD မှာ ရွေးကောက်ခံကိုယ်စားလှယ် တွေ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူးလို့ သူတို့က ထပ်တလဲလဲ ပြောနေကြတာကိုး။ အစည်းအဝေးကျင်းပပြီး ဒီကိုယ်စားလှယ်တွေ အတူတကွ ပေါင်းစည်းလိုက်တာက သူတို့ကို တကယ်ထိတ်လန့်တုန် လှုပ်သွားအောင် ဖြစ်သွားစေတယ်။ ဒီကြောင့်မို့ နဝတရဲ့ တုန်ပြန်မှုက ကျွန်မတို့ အများ ပြည်သူရဲ့ ထောက်ခံမှုကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့ သဘောမျိုးရော ရောက်သွားတယ်။

အများစုကတော့ ထောင်အချခံရထားကြရတာနော် ... နဝတက ချွတ်ထားတာ ဘယ်လောက်ရှိလဲဆိုတာ ဧဇီရသိလား... ဧဇီရရဲ့ ကိုယ်ရေးလက်ထောက် ဦးဝင်း ထိန်နဲ့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာမီဒီယာ ညှိနှိုင်းရေးမှူး ဦးအေးဝင်းတို့ အခြေအနေကိုရော ဧဇီရ သိလား...

သူတို့ထိန်းသိမ်းထားသူတွေထဲက တစ်ရာ့ငါးဆယ်ကိုတော့ အခုလွှတ် လိုက်ပြီလို့ ကျွန်မသိရတယ်။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားပေါင်း သုံးရာရှိတယ်လို့ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ကြားရတယ်။ ကျန်နေသေးတဲ့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတစ်ရာ ဒါမှမဟုတ် တစ်ရာကျော်လောက်တော့ ဘာတွေဖြစ်မယ်ဆိုတာ မသေချာလှဘူး။ အဲ ... သေချာတာ ကတော့ အနဲဆုံး ရွေးကောက်ခံကိုယ်စားလှယ်လေးယောက်ကတော့ ရန်ကုန်မှာ အထိန်းသိမ်း ခံလိုက်ရတယ်။ အရွေးကောက်ခံမတုတ်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ် ဆယ့်သုံးယောက် ကျော်ကိုတော့ ညီလာခံမတိုင်မီကတည်းက ခေါ်သွားတယ်။ ဒီကြောင့်မို့ ရန်ကုန်မှာပဲ ညီလာခံမတိုင်မီကတည်းက ခေါ်သွားခံရသူက နှစ်ဆယ်ကနေ နှစ်ဆယ့်ငါးယောက်လောက် အထိ ရှိမယ်။ နောက်ထပ်တော့ ဘာမှမကြားရ သေးဘူး။

ဦးဝင်းထိန်နဲ့ ဦးအေးဝင်းတို့ကတော့ ထောက်လှမ်းရေးလက်ထဲမှာပဲ ရှိသေး

တယ်။ သူတို့တွေအတွက် အကာအကွယ်ပေးတဲ့ အခွင့်အရေးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်သိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ ... နဝတက တည်ဆဲဥပဒေကို လိုက်နာတာမှ မဟုတ်တာ။ သူတို့လုပ်နေတာက တည်ဆဲဥပဒေတွေနဲ့ ပြောင်းပြန်ပဲ။ တည်ဆဲဥပဒေတွေကို ဘယ်လိုဆန့်ကျင်တာမျိုးကိုမှ သည်းခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မတို့ကို တိုက်ခိုက်ချင်တဲ့အခါမှပဲ တည်ဆဲဥပဒေတွေ အကြောင်း ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောတာ။ ဒါပေမဲ့လို့ သူတို့က ဥပဒေကို လုံးဝ မထိမဲ့မြင် ပြုနေ သူတွေပဲ။

ဒေါ်ရအိမ်ရှေ့က တောပြောပွဲတွေကို ရပ်ပစ်ဖို့ ဒေါ်ရကို တိုက်ခိုက်သတိပေး ပြီးနောက် နဝတက ဒေါ်ရကို ဆက်တော့ခွင့် ပြုတာကို ဘယ်လိုထင်လဲ ... ဒေါ်ရက အကျယ်ချုပ်ပြန်ချုပ်ရင်တောင် ဆက်ပြီးတော့နေမှာလား... ဒါမှမဟုတ် နှစ်သစ်နေမှာ ဒေါ်ရမတော့နိုင်အောင် ဒေါ်ရအိမ်ရှေ့ကလမ်းကို ပိတ်ပစ်နိုင်တယ်လို့ ထင်လား။

အာဏာပိုင်တွေက အရင်ကတည်းက ကျွန်မတို့ကို လုံးဝ မရပ်တန့် စေချင် ဘူး။ တကယ်တော့ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ဩဂုတ်လမှာ ဂျာနယ်လစ်နှစ်ယောက်ဟာ အစိုးရအဖွဲ့က အလွန်အရေးပါသူတစ်ဦးကို “အာဏာပိုင်တွေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီဟောပြောပွဲတွေကို ခွင့်ပြု တာလဲ” လို့ မေးတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က “ပြည်သူတွေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဆက်လာ နိုင်မလဲဆိုတာ ကြည့်ချင်လို့” ဆိုပြီး ပြန်ဖြေတယ်။ ပြည်သူတွေရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုက မကြာခင်မှာ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ပရိတ်သတ်ကြီးလည်း လျော့လျော့သွားမှာပဲလို့ တွက်ထားပုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ရှင်တွေ့ရတဲ့ အတိုင်းပဲလေ ... ဖြစ်နေတာက နိုင်ငံဘာလထဲမှာ ကျွန်မတို့တွေ အမျိုးသားညီလာခံကနေ ထွက်လိုက်တတည်းက ပရိတ်သတ်က ပိုပိုကြီးထွားလာတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ကျွန်မတို့ အမျိုးသားညီလာခံပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ အပမ်းအဆီးခံရသူတွေနဲ့ ပရိတ်သတ်တွေဟာ အန္တရာယ်ရှိပေမဲ့လို့ ဟောပြောပွဲကိုလာပြီး နားထောင်ကြတယ်။ လူပေါင်း တစ်သောင်းကျော်ရှိပြီး မျက်နှာသစ်တွေကိုလည်း အများကြီး တွေ့ရတယ်။ ပြည်သူတွေက ကျွန်မတို့ကို ကျွန်တော်တို့ / ကျွန်မတို့ ရင်ဆိုင်ရမယ့် ဖိနှိပ်မှုတွေ ၊ မြိမ်းခြောက်မှုတွေ ရှိနေပေမဲ့လို့ ကျွန်တော်တို့ ကျွန်မတို့အလုပ်ကို လုပ်နေကြပါတယ်လို့ သူတို့ထောက်ခံမှုကို ပြုချင်နေကြတာ။ ဒါကတော့ ပြည်သူ့ ယောက်ခံမှုကို လက်တွေ့ပြလိုက်တာပဲ။ အခုတော့ အာဏာပိုင်တွေက သူတို့အနေနဲ့ အဲဒီဟောပြောပွဲတွေ ဆက်လုပ်တာမလိုချင်ဘူးဆိုတာ

သိအောင်လုပ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ ပြဿနာတွေကတော့ မနက်ဖြန်မှာ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ အဲပေ့လို့ သူတို့ ကိုယ်တိုင် နဝတကို ထောက်ခံတဲ့ လူထုအစည်းအဝေးပွဲကြီးတွေ၊ ပြည်သူတွေ ကိုခေါ်ပြီး အဲဒီပြည်သူတွေနဲ့ ပြည်သူ့အစည်းအဝေးပွဲကြီးလုပ်တဲ့အခါ၊ အထူးသဖြင့် သူတို့အနေနဲ့ ကျွန်မကို ဟောပြောပွဲတွေ ဆက်လုပ်ဖို့ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူးလို့ ကျွန်မတို့က ယူဆမထားပါဘူး။ အမျိုးသားညီလာခံကနေ ထွက်လိုက်ကတည်းက ဟောပြောပွဲကို လာနားထောင်တဲ့ ပရိတ်သတ်ကြီးသထက် ကြီးလာရတဲ့ အချက်နှစ်ချက်ရှိတယ်။

ပထမအချက်ကတော့—

ပြည်သူတွေဟာ အများအားဖြင့် အမျိုးသား ညီလာခံကို မကြိုက်ကြဘူး။ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ ပြောဆိုမှုတွေ မရှိသရွေ့ NLD က အဲဒီ ညီလာခံကို မတက်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကို ပြည်သူတွေက သိသွားတယ်။

ဒုတိယ အချက်ကတော့—

ခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့ကာလတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတိုင်း ပြည်သူတွေက ကျွန်မတို့ကို ဝိုင်းရံတူညီတတ်ကြတယ်။

ညီလာခံကနေ ထွက်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်မတို့တွေဟာ ရောမဒုက္ခကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရနိုင်တယ်လို့ ပြည်သူတွေက သိသွားပြီးတော့ ကျွန်မတို့နောက်မှာ သူတို့ရှိ တယ်ဆို တာ ပြလိုက်တာပဲ။ ညီလာခံဆိုတာထက် ပါတီအစည်းအဝေးဖြစ်သွားတဲ့ ပါတီညီလာခံကျင်းပ တဲ့အခါ ဖြစ်ခဲ့သလိုမျိုး ဖြစ်သွားပုံရတယ်လို့ ကျွန်မထင်တာပဲ။ ရွေးချယ်ခံကိုယ်စား လှယ် အများစု အထိန်းဆိမ်းခံလိုက်ကြရတယ်။ အထိန်းမခံရတာ ဆယ့်ရှစ်ယောက်ပဲ ကျန်တယ်။

NLD နဲ့ နဝတကြားက နောက်ကွယ်အခင်းအကျင်းပေါ်မူတည်ပြီး ယခု လောလော ဆယ် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးတာမျိုးရော ရှိလား...

မရှိပါဘူး။

နဝတက အဲဒီတုတ် လွယ်လွယ်လေးနဲ့ လေယာဉ်ပေါ်တင်ပြီး ဒီတိုင်းပြည်ကနေ ဘာဖြစ်လို့ နှင်မထုတ်တာလဲ၊ အဲဒီရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို ခွင့်ပြုမယ့်အစား ဒီလောက်

ရိုးစင်းပြီး လွယ်တူတဲ့ အစီအမံမျိုးကို မလုပ်အောင်တာနောတာက ဘာလို့ နေီရထင်လဲ...

သူတို့ ကျွန်မကို နှင်ထုတ်နိုင်ဘူးလေ။ ကျွန်မက မြန်မာနိုင်ငံသားပဲ။ ကျွန်မက နိုင်ငံရေးရိုလှုံ့ခွင့်တောင်းရင် ကျွန်မကို လက်ခံနိုင်တဲ့ နိုင်ငံမရှိဘူး။ ကျွန်မက ဒီနိုင်ငံကနေ သေချာပေါက် ထွက်မသွားဘူး။

နဝတက လွတ်လပ်ပြီး တရားမျှတမှုရှိတဲ့ ၁၉၉၀ ရွေးကောက်ပွဲကို အခြေခံပြီး လွှတ်တော်ခေါ်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်လာနိုင်မှာတွေကို နေီရ မှန်းကြည့်လို့ရလား။

ဒီအကြောင်း ကျွန်မတို့ ဆွေးနွေးခဲ့ကြတာ လတွေနဲ့တောင် ချီသွားပြီးနော် ...

အီပေမဲ့လို့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ဆိုင်ရာ စီးပွားရေးပိတ်ဆို့မှု မရှိဘဲ မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီ အောင်ပွဲခံဖို့ ဖြစ်နိုင်ချေရှိတယ်လို့ နေီရထင်လား... မဖြစ်ဘူးဆိုရင် နေီရက နဝတကို ဆန့်ကျင်တဲ့ စီးပွားရေးပိတ်ဆို့မှုတွေကို ဘာဖြစ်လို့ မခေါ်တာလဲဗျ ...

စီးပွားရေးပိတ်ဆို့မှုတွေက မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီအောင်မြင်ရေးအတွက် တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းလို့ ကျွန်မတို့က ယူဆမထားဘူး။ အရေးပါတဲ့ အပြောင်းအလဲကြီး လုပ်ဖို့အတွက် ဘယ်တာကတော့ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်လို့ အရဲစွန့်ပြီး လုံးဝမပြောနိုင်ဘူး။ နိုင်ငံတကာ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ စုဆောင်းကြိုးပမ်းမှုက အရမ်းကို အသုံးဝင်တယ်လို့ ကျွန်မက ယူဆတယ်။ နိုင်ငံတကာအဖွဲ့အစည်းရဲ့ အရေးကြီး အရေးပါပုံကို ကျွန်မတို့က လုံးဝယုံကြည်တယ်။ ရှင်သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ... ဟွန်မတို့တွေရဲ့ အဓိကထောက်ပံ့မှုက မြန်မာနိုင်ငံတွင်းမှာပဲ ရှိတယ်။ ဒီမိုကရေစီရဖို့အတွက် ကျွန်မတို့က ကျွန်မတို့ ပြည်သူတွေရဲ့ ထောက်ပံ့မှုကိုပဲ အမှီပြုထားတယ်။ အဲ... နိုင်ငံတကာ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ဧရာမ အရေးကြီး အရေးပါမှုကိုလည်း သိထားလက်ခံထားတယ်။ နဝတကတော့ တခြားနိုင်ငံတွေ ဘယ်လိုထင်ထင် လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး။ သူတို့လိုချင်တာ လုပ်နိုင်တယ်လို့ ပြောနေတယ်။ အဲလေ...ဟုတ်တယ်ရှင်... အဲ ... ရှင် သတိထားမိသလိုပဲ နဝတက နိုင်ငံခြားကစီးပွားရေးပူးပေါင်းလုပ်ဖို့ အသည်းအသန် ကြိုးစားနေတယ်။ ဒီနဲ့ ဒီခေတ်မှာ ဘယ်သူမှ ကျန်တဲ့ကမ္ဘာရဲ့ ထင်မြင် ယူဆချက်ကို စိတ်မဝင်စားလို့ မရတော့ဘူး။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ကျွန်မတို့က ကမ္ဘာ့အမြင်ကို စိတ်မဝင်စားလို့ မဖြစ်ဘူး။ အီပေမဲ့လို့

လွယ်လွယ်လေးနဲ့ စီးပွားရေးပိတ်ဆို့မှုတွေ လုပ်လို့ရတယ်ဆိုတာမျိုးနဲ့ ဒီမိုကရေစီဘက် ရွေ့လျော့အတွက် ကျွန်မတို့နိုင်ငံကို တကယ်အထောက်အပံ့ရတိုက်ရမှာ။ ကျွန်မတို့လုပ်တာ သေချာတယ်ဆိုပြီးလုပ်နေတာမျိုးကို ကျွန်မ သဘောမတွေ့လှဘူး။ တခါတလေတော့လည်း တချို့အစီအမံတွေက ဒုက္ခတိုတောင်းဖို့ ပြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ အိပေမဲ့လည်း စီးပွားရေးပိတ်ဆို့မှုတွေကြောင့်မို့ မြန်မာပြည်သူတွေ အတိဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ ကိုတော့ ကျွန်မ မယုံကြည်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မြန်မာပြည်သူ အများစုက နဝတ အာဏာရပြီးကတည်းက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ စီးပွားရေးအခွင့်လမ်းတွေထဲက တကယ် နဲ့နဲ့ လေးပဲ အကျိုးရှိတယ်။

ဒီကြိုးပမ်းမှုမှာ အဓိကကျတဲ့ရှုထောင့်မှာ အထူးသဖြင့် နဝတရဲ့ တကယ်ကို ဇာတ်ရိုက်ခြင်းပြီး စိန်ခံထားမှုအရ မြန်မာပြည်ထဲမှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားတဲ့ အကျိုး စီးပွားတွေကို ချက်ချင်းဖြတ်တောက်ပစ်ဖို့ နိုင်ငံခြားကနေ ရင်းနှီး မြှုပ်နှံနေသူ အားလုံးကို ပြောနေတာလား။

မတုတ်ဘူးရှင် ... ကျွန်မတို့က အဲဒါမျိုး လုပ်နေတာမတုတ်ဘူး။ မြန်မာ့ ဒီမိုကရေစီတိုးတက်လာတဲ့အခြေအနေ မရောက်မချင်း မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာ နောက်ထပ် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွေ မလုပ်သင့်ဘူးလို့ ကျွန်မတို့က ပြောနေတာ။ ဒီလိုပဲ အခြေအနေကို အကဲဖြတ်ကြည့် အံ့မှမတုတ် တစ်ခါထပ်ပြီး အကဲဖြတ်ကြည့်နဲ့ ကတိပေးထားတဲ့ အလုပ်တွေကို ထပ်စဉ်းစားကြည့် မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ အဆင်သင့်ဖြစ်နေသူတွေကို ကျွန်မတို့က ပြောနေတာ။

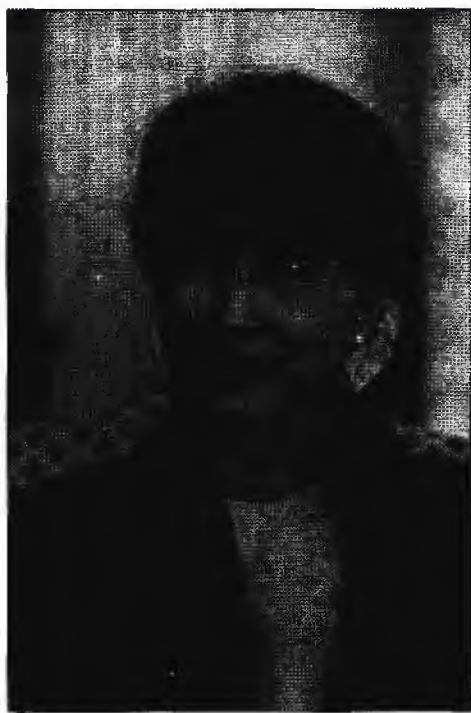

ဒီမိုကရေစီရရှိပြီဆိုရင် နဝတနဲ့ နိုင်ငံခြားတုမ္မဏီတွေ ပူးတွဲလုပ်ကိုင်ထားကြတဲ့ ရင်းနှီး မြှုပ်နှံမှုတွေက ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ...ဒီရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွေက ဒီမိုကရေစီ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့အောက်မှာ နိုင်ငံပိုင်လုပ်ခံရမှာလား... အံ့မှမတုတ် အဲဒီရင်းနှီးမြှုပ်နှံ မှုတွေက ပြုပြင်ပွမ်းပံ ခံရမလား။ ငွေကြေးတွေ ပျောက်သွားနိုင်လား... အံ့မှမတုတ် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူတွေဆီ ရောက်သွားနိုင်လား။

ကျွန်မတို့က ဘယ်ကိစ္စမျိုးမဆို တသီးတသနဲ့ပဲ ကြည့်ပါတယ်။ ဘာပဲလုပ်လုပ်

တရားမျှတမှုရှိအောင် လုပ်တယ်၊ စိတ်ထဲမှာ ပြည်သူတွေအတွက် အကျိုးရှိအောင် လုပ်တယ် ဆိုတာ သေချာအောင်လုပ်တာကို ကျွန်မတို့က နှစ်ခြိုက်တယ်။ မလိုအပ်ဘဲ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူတွေ ဒုက္ခရောက်သွားမှာကို ကျွန်မတို့ မကြိုက်ဘူး။ မလိုအပ်ဘဲ နဝတ ဒုက္ခရောက်သွား မှာကိုလည်း ကျွန်မတို့ ကြိုက်ဘူး။ ကျွန်မတို့က ဒါမျိုးလုပ်ပြီး ဆန်ကျင် တယ်ဆိုတာမျိုးကို ပြတဲ့နည်း ပြောတဲ့နည်းတွေနဲ့ တခြားသူတွေအပေါ် တင်စီး စီးပို့အနိုင် ယူတာမျိုးကိုလည်း ကျွန်မတို့က မယုံကြည်ဘူး။

ကျွန်မရနိုင်တဲ့

ဂုဏ်ထူးပိသေသကို

ပညာနဲ့ ထိုးဖောက်သိမြင်ပြီး

ကျွန်မလုပ်နိုင်သလောက် အများကြီးလုပ်ဖို့

တခြားလူတွေရဲ့ ဒုက္ခကို

အဲဒီပညာကို အသုံးပြုပြီး

သက်သာရာရအောင်လုပ်ဖို့

ကျွန်မမှာ

တာဝန်ရှိတယ်လို့ ခံစားရတယ်။

↓ ကျွန်မတို့က

ဉာဏ်ပညာပွင့်လင်းဖို့

ကြိုးစားနေကြတာ။

ကြိုးစားလို့ ရလာတဲ့ ပညာနဲ့

တခြားလူတွေကိုလည်း

ဒုက္ခကနေ လွတ်မြောက်ဖို့

အလုပ်အကျွေးပြုဖို့

ကြိုးစားနေကြတာ။ ↑

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ရင်ဆိုင်ရဲစို့ သတ္တိရှိပါ

အခြေခံအကျဆုံးတွေထဲမှာ တစ်ခုဖြစ်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေး အဓိကကျဆုံး ပေးခွန်း တွေထဲမှာ တစ်ခုဖြစ်တဲ့ ပေးခွန်းကို ပေးခွင့်ပြုပါ။ အိမ်ထောင်ရေး လူသား တစ်ဦးဖြစ် ရတာကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဆိုမလဲ။ လူသားတိုင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ...

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးအနေနဲ့ လူသားတွေဖြစ်တဲ့ ကျွန်မတို့တွေဟာ ဘာတွေဖြစ် တယ်ဆိုတာကို ရှင် တကယ်စဉ်းစားချင်ရင် ဒီကိစ္စက အရမ်းကို ရိုးစင်းလှပါတယ်။ ကျွန်မ တို့က ဉာဏ်ပညာပွင့်လင်းဖို့ ကြိုးစားနေကြတာ။ ကြိုးစားလို့ ရလာတဲ့ ပညာနဲ့ တခြားလူ တွေကိုလည်း နုတ္တကနေ လွတ်မြောက်ဖို့ အလုပ်အကျွေးပြုဖို့ ကြိုးစားနေကြတာ။ ကျွန်မတို့ အားလုံး ဗုဒ္ဓတွေ မဖြစ်နိုင်ချိန်မှာ ကျွန်မရနိုင်တဲ့ ဂုဏ်ထူးဝိသေသကို ပညာနဲ့ ထိုးဖောက်သိမြင်ပြီး ကျွန်မလုပ်နိုင်သလောက် အများကြီးလုပ်ဖို့ တခြားလူတွေရဲ့ နုတ္တကို အိမ်ထောင်ရေးကို အသုံးပြုပြီး သက်သာရာရအောင်လုပ်ဖို့ ကျွန်မမှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ခံစားရတယ်။

ကမ္ဘာ့ ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးက နေအိမ်အကျယ်ချုပ် ကျနေတာ၊ မိသားစုနဲ့ ဝေးနေတာ၊ အဲဒါတွေထက်ပိုပြီး နဝတက ပြန်မပြည်ထဲကနေ ထွက်ခွင့်ပေးပြီး နှင်ထုတ်နေတာ

တွေကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ရကို ထူးထူးခြားခြား ခွန့်လွတ် အနစ်နာခံသူအနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုပေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ဒေါ်ရကတော့ အဲဒါတွေက ကျွန်မရွေးချယ်မှုပါပဲ။ ခွန့်လွတ်အနစ်နာခံတာ မတုတ်ပါဘူးလို့ ပြောသွားခဲ့တယ်နော်... ဒီလို ရွေးချယ်မှုက NLD လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ၊ နောက် ပြည်သူတရပ်လုံးအပီအဝင် မိသားစုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဒေါ်ရရဲ့ ကျယ်ပြန့်တဲ့ အယူအဆအဖော်မှာ အမြော်အသာတော့လို့ ပြောရင် ပိုသဘာဝ မကျဘူးလား။

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... အဲလိုမဟုတ်သေးဘူး။ မိသားစုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကျွန်မ အယူအဆကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖြစ်ဖို့ ကျွန်မအနေနဲ့ သိသိသာသာကြီး ဆောင်ရွက်မှာ မတုတ်ဘူးလို့ ဝန်ခံရမှာပဲ။ ကျွန်မ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကလည်း ကျွန်မမိသားစု ဖြစ်လာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့က နွေးထွေးတဲ့ နှလုံးသားရှိကြတယ်။ ကြင်နာတတ်ကြတယ်။ ကျွန်မတို့က တူညီတဲ့ ပန်းတိုင်းကို ပြီးတည်ရင်းတူညီတဲ့ အမှန်တရားဘက်မှာရပ်ပြီး အချင်းချင်းမျှဝေခံစားကြတယ်။ တရုတ်ဖွဲ့တည်း တည်ဆောက်ထားကြတယ်။ ရည်ရွယ်ချက်တခု တည်းနဲ့ မျှဝေခံစားရင်း မိသားစုလို ခံစားမှုမျိုးနဲ့ ဖန်တီးထားတယ်။ ဒီလိုပဲ ကျွန်မထပ်လောင်းပြီး ပြောချင်တာကတော့ ကျွန်မက တစ်ယောက်တည်းပဲဆိုတဲ့ အသိကြောင့်မို့လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူတို့က ကျွန်မအတွက် မိသားစုသဘောထားမျိုးနဲ့ လုပ်စရာရှိတာတွေကို လုပ်ပေးကြတယ်။

ဒေါ်ရက ဟောလိုပြောစူးတယ်နော်... ဒေါ်ရပြည်သူပြည်သားတွေကို အရေးကိစ္စရှိလာရင် ထုတ်ဖော်ရဲဖို့ ပြောရဲဆိုရဲရှိဖို့၊ တရားမျှတမှုမရှိတဲ့ အမိန့် အာဏာတွေ၊ စိနှပ်တဲ့အာဏာတွေကို စိန်ခေါ်ပြီး မေးခွန်းထုတ်တတ်ဖို့၊ ပညာတတ်တွေ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတယ်လို့၊ ကျွန်တော်က မြန်မာပြည်ရဲ့ တာဘက်မှာရှိတဲ့ အကြောင်းကို မေးကြည့်ချင်ပါတယ်။ လွတ်လပ်ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စူးစမ်းတတ်တဲ့ အရည်အသွေးတွေကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ မြှင့်တင်နိုင်မလဲဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်ရရဲ့ အတွေးတွေကို မိတ်ဆွေတစ်ဦးအနေနဲ့ မျှဝေပေးပါလား...

ကောင်းပါပြီရှင် ... ကျွန်မက ကျွန်မကလေးတွေရဲ့ မေးခွန်းတွေ အများကြီးကို

ကျွန်မ ပြောနိုင်သလောက် ပြောဆိုရင်းနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စူးစမ်းခွင့်ပေးပြီး ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ရဲဆေး တင်ပေးခဲ့တာ။ သားကြီးအလက်ဇန်းအီးက မေးခွန်းတွေ အများကြီး ပိုမေးလေ့ ရှိတယ်။ မေးတိုင်း မေးတိုင်း ကျွန်မကကြိုးစားပြီး ပြောတယ်။ ကျွန်မ မသိတဲ့ မေးခွန်းမျိုး၊ ကျွန်မ မပြောနိုင်တဲ့ မေးခွန်းမျိုး မေးလာရင်တော့ စာအုပ်ထဲမှာ မရမချင်းရှာပြီးမှ ပြောလိုက် တယ်။ အဲလိုကိစ္စမျိုးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကျွန်မ မေမေကလည်း သိပ်တော်တာရှင် ... မေမေက ကျွန်မကို မမေးဖို့တခါမှ မတားပူးဘူး။ အလုပ်ကပြန်ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ အိပ်ယာထဲမှာလှဲနေလေ့ရှိတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အရမ်းပင်ပန်းတာကိုး ... ကျွန်မက မေမေအိပ်ယာဘေးကနေ ပတ်ပြေးနေတာပဲ။ မေမေ့ခြေရင်းရောက်တိုင်း မေးခွန်းတခု မေးလို့ရတယ်။ ရှင်မြင် အောင်ကြည့်လေ ... အဲလိုမေးနေတော့ အိပ်ယာဘေးကနေ အကြာကြီး လမ်းလျှောက်လို့ မရတော့ဘူး။ သမီး ... မေမေအရမ်းပင်ပန်းနေတယ်။ ဒီမေးခွန်းတွေ မမေးစမ်းနဲ့လို့ တခါမှ မပြောပူးဘူး။ ရှင် စဉ်းစားကြည့်လေ ... ကျွန်မမေးတာတွေ အများကြီးကို မေမေ ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ။ မေမေ့ကို မေးခဲ့တာလေး၊ ကျွန်မ သတိရနေတယ်။ ရေကို ဘာလို့ ရေလို့ ခေါ်တာလဲတဲ့။ အဲဒီမေးခွန်းရဲ့အဖြေကို ပြောနိုင်ဖို့က အရမ်းကို ခက်ခဲတယ် ဆိုတာ ခုမှသိတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ မေမေက ဒီလို အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ မေးခွန်းမျိုးတွေကို ငိုကို မမေးစမ်းနဲ့ဟယ်လို့ ကျွန်မကို တစ်ခါမှ မပြောပူးဘူး။ ကြိုးစားပြီး ပြောတယ်။ အံ့မှမဟုတ် မသိဘူးလို့ ရိုးရိုးလေး ပြောတယ်။ ကျွန်မကလည်း အဲဒါဆို အာဝပ်ထပ်မေးတယ်။

လူသားမျိုးစွယ်စုရဲ့ အကောင်းဆုံးကို အမွေခံဖို့အတွက် လူငယ်တွေကို ခေါင်း ဆောင်တဲ့ မေတ္တာနဲ့ မြင့်မြတ်မှု မျိုးစေ့တွေကို သယ်နည်းနဲ့ ပြုစုမျိုးထောင် စိုက်ပျိုးမလဲ ...

ရှင် နေနေတဲ့ကမ္ဘာကြီးအတွက် တခုခုလုပ်ဖို့အတွက် ပြင်းပြတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဆန္ဒကြားမှာ ထူးခြားမှုတစ်ခုကို ပထမဦးဆုံး လုပ်ဖို့ရှိတယ်။ ဒီနေ့ခေတ် လူငယ်အတော် များများက ဆိုလိုချက်ကို တကယ်မသိဘဲနဲ့ ဂရိတ်ဖြစ်ချင်ကြတယ်။ အံ့မှမဟုတ် ဂရိတ်ဖြစ်ဖို့ အာသိသ ပြင်းထန်ကြတယ်။ အဲဒီထဲမှာ အများစုက နာမည်ကျော်ချင်ကြတယ်။ အခွင့်ထူး ခံဖြစ်ချင်တယ်။ စတားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြုမှုနေထိုင်ကြတယ်။ ဒါတွေက ကမ္ဘာကြီးကို

အလုပ်အကျွေးပြုချင်တာနဲ့ မတူဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း လူငယ်တွေ မြင့်မြတ်လာအောင် ဘယ်နည်းနဲ့ မြှင့်တင်ပေးနိုင်မလဲ ဆိုတာကိုတော့ ပြောဖို့ခက်တယ်။ ငယ်ရွယ်ချိန်ကတည်းက စလုပ်ဖို့ ပဲရိုတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ မိဘတွေက ရှင်သန္တာန်မှာ ဒီလိုတန်ဖိုးတွေ ပြုစုပေးထားပေးရုံနဲ့ မလုံလောက်သေးဘူး။ အဲဒီတန်ဖိုးတွေကို လေးစားကြတယ်လို့ ရှင်တွေ နေရာတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရောက်နေဖို့ လိုတယ်လို့ ထင်တယ်လေ... အဓိကအကျဆုံးအကြောင်းတွေထဲမှာ ရှိတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုက ကျွန်မ မေမေဟာ ကျွန်မကို ပြုစုဖို့ စိတ်ကူးမျိုး ဘာဖြစ်လို့ လွယ်လွယ် ကူကူနဲ့ မွေးမြူလာနိုင်လဲဆိုတော့ ကျွန်မ မိဘတွေက နိုင်ငံအတွက် ပေးဆပ်ရတဲ့ တာဝန်ကို လေးစားကြည်ညိုလို့ပဲလို့ ကျွန်မသိရတယ်။ ဒီတာဝန်က ရှေ့ဆက် အလုပ်လုပ်ဖို့ အတွက် ဆာလောင်သင့်တဲ့ ၊ လိုလားအပ်တဲ့ အရာပဲလို့ ကျွန်မခံစားရတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ဒီနေ့ အရှေ့ အနောက် နှစ်ခြမ်းလုံးက လူ့အဖွဲ့အစည်းအများစုမှာ ရုပ်ဝတ္ထုရဲ့ အောင်မြင်မှုက ရှေ့ကို မောင်းနှင်နေတယ်။ အဲလိုမျိုး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အလုပ်အကျွေးပြုနေတဲ့သူကို မြေတောင် မြှောက်ပေးဖို့အတွက် ကျွန်မမိဘတွေလောက်ပဲ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် အခက်အခဲရှိပါတယ်။ အဲ... ရှင်ကိုယ်တိုင် ဆက်ပြီးကြိုးစားနေရမှာပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ လူငယ်တွေကို ကြိုးစားပြီး အကြံပေးရာမှာ လူငယ်တွေအပေါ်နိုင်ထက်စီးနင်း မလုပ်မိဖို့လည်း အထူးဂရုစိုက်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူငယ်တွေက နိုင်ထက်စီးနင်း အကြံပေးတာမျိုးကို အရမ်းကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ခံယူလေ့မရှိဘူး။

အိမ်စုခင်ဈား မြန်မာပြည်သူတွေရဲ့ အဓိကထူးခြားတဲ့ သွင်ပြင်လက္ခဏာတစ်ခု ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာနဲ့အိမ်စုပြောပြနိုင်မလား။

ကျွန်မအနေနဲ့ လူမျိုးစုတစ်စုလုံးကို မှတ်ချက်ချပြီး ပြောနိုင်လောက်တဲ့အထိ မရှိသေးပါဘူးရှင် ... ကျွန်မက ဗမာလူမျိုးအများစု အကြောင်းလောက်ကိုပဲ ပြောနိုင်တာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မက ဗမာဖြစ်နေလို့ပဲ။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ လူမျိုးစုတွေက အများကြီး ရှိတာကိုး ... ဗမာက အဲဒီလူမျိုးစုနွယ်တွေထဲက တစ်ခုပဲလေ ... အကြီးဆုံးအုပ်စုပေါ့ ... ကျွန်မတို့က တိဗက်တိုဗားမင်း မျိုးနွယ်ကလေ။ ကျွန်မအနေနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံထဲက တခြားလူမျိုးစုတွေရဲ့ခလေ့ကို မှတ်ချက်ပေးနိုင်လောက်အောင် နက်နက်နဲနဲ လုံလုံလောက်လောက်

မလေ့လာဗူးသေးဘူး။ တစ်ပိုင်းကလည်း မေမေက ကျွန်မကို သူတို့တွေက ဘယ်ပုံဘယ် နည်းသရွာ ရှိကြတယ်ဆိုတာကို အလေးပေးပြီး ကျွန်မတို့နဲ့ အရမ်းကို နီးစပ်လှတဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေအကြောင်း စဉ်းစားဖို့ ပြောပြတယ်။ မေမေက တိုင်းရင်းသားတွေအကြောင်း ကို တကယ့် လေးလေးစားစား နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ အမြဲပြောပြတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံထဲက ဗမာတွေအကြောင်းတွေထဲမှာ ပထမဦးဆုံး ကျွန်မ နှလုံးသား ထဲကို ပြုတ်ကျလာတဲ့အချက်က ဗမာတွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေပဲ ဆိုတာပါပဲ။ အဲ ... ဗမာတိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ကောင်းတော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်လည်း ပါတယ်။ ဗမာတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ နောက်ထပ်ရှုထောင့်တစ်ခုကတော့ ဗမာတွေဟာ ရောင်စုံတောက်ပနေသူ တွေပဲ။ ကျွန်မက ရောင်စုံပြုံးပြုံးပျက်ပျက်နဲ့ ဗမာတွေကို တွေ့ရတယ်။ ဗမာတွေက ရောင်စုံအဝတ်အစားတွေ မဝတ်ကြဘူး။ အိပေမဲ့လို့ ရောင်စုံခံစားချက်မျိုးတော့ ရှိတယ်လို့ ထင်တယ်။

နဝတကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေကြတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံထဲက လူနဲ့ရ တိုင်းရင်းသား လတ်နက်တိုင်အဖွဲ့ (၁၅)ဖွဲ့ထဲက (၁၄)ဖွဲ့က အပစ်အခက် ရပ်စဲလိုက်ကြပြီ။ အနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေးခွန်းနှစ်ခုလောက် မေးချင်တယ်ဗျ...

ဒီလိုအပစ်အခက်တွေ ရပ်စဲလိုက်တော့ ဧဇီရုကို သဘောကျသွား ဝေလား... ဧဇီရု တိုက်ပွဲဝင်နေတဲ့ ဒီမိုကရေစီရသွားရင် NLD အနေနဲ့ ဒီအဖွဲ့ တွေတို ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံထဲ ခေါင်းဆောင်သွားဖို့နဲ့ ပေါင်းစည်းဖို့အတွက် ဒီအဖွဲ့ တွေနဲ့အတူ ဘယ်လိုမျိုး စောင့်ကြည့်ပြီး အလုပ်လုပ်သွားမလဲ...

ဒီအဖွဲ့တွေက တကယ့်အပစ်အခက်ရပ်စဲသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအဖွဲ့ တွေက ဆက်ပြီးလက်နက်ဆွဲကိုင်ထားကြတာပဲ။ ဒီအပစ်အခက် ရပ်စဲရေးတွေက ထာဝရ ငြိမ်းချမ်း ရေး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ လုံးဝကို သေချာနေတယ်။ ကျွန်မတို့ ဒီမိုကရေစီ ရချင်တာက တစ်နိုင်ငံလုံး အတိုင်းအတာနဲ့ ထာဝရငြိမ်းချမ်းရေး ရချင်လို့ပဲ... ထာဝရ ငြိမ်းချမ်းရေးကို သယ်ဆောင်ပေးနိုင်တာက ဒီတိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုတွေ အားလုံးဟာ သူတို့ရဲ့ မျှော်လင့် ချက်တွေ၊ သူတို့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေ၊ သူတို့ရဲ့ မကျေနပ်ချက်တွေကို အကြောက်တရား

ကင်းကင်းနဲ့ အသံထွက် နိုင်တဲ့ အခြေအနေ တစ်ခုကို ဖန်တီးဖို့ပဲ...တရားဝင်ဖန်တီးထားတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုအတွင်းမှာ သူတို့တွေကို သူတို့ခံစားချက်တွေ ဖွင့်ချခွင့်ပြုထားရမယ်။ အဲလိုလုပ်ရင်းနဲ့ ကျွန်မတို့တွေဟာ သဘောပေါက်နားလည်တဲ့အဆင့်ကို ရောက်လာနိုင် တယ်။ ဒီပြည်ထောင်စုကြီးကို ဗမာတစ်မျိုးတည်းနဲ့ တည်ဆောက်နိုင်တယ်လို့ မထင် လိုက်နဲ့ဦး... တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစု အားလုံးနဲ့ပဲ တည်ဆောက်လို့ရတယ်။ ဒီပြည်ထောင်စုကြီး တည်ဆောက်ရာမှာ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးနွယ်စုတွေအားလုံး ပါဝင်စေချင်တယ်။ တိုင်းရင်း သားလူမျိုးနွယ်စုတွေ အကုန်လုံး ပြည့်ပြည့်ဝဝနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပါဝင်ခွင့်ပြုတဲ့ တကယ့် စစ်မှန်တဲ့ အမျိုးသားညီလာခံကြီးကို ကျွန်မတို့ လိုချင်တယ်။ အဲဒီညီလာခံကြီးကနေ မြန်မာ ပြည်သူ တစ်ရပ်လုံးကို အမှန်တကယ် တာဝန်ယူတဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေကြီးပေါ်ပေါက် လာဖို့ မျှော်လင့်မိတယ်။ ဒီလိုမျိုး ခိုင်မာတောင့်တင်းတဲ့ ဖောင်ဒေးရှင်းအပေါ်မှာ ကျွန်မတို့က တိုင်းရင်းသားလူမျိုး စုပေါင်းစုနဲ့ တကယ့်ကောင်းမွန်တဲ့ ဆက်ဆံရေးကို တည်ဆောက် ချင်တာ။

အနောက်နိုင်ငံသားအများစုက အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံတွေထဲက သမားရိုးကျ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံကိုရဖို့ တိမ်းညွတ်နေကြတယ်။ အထူးသဖြင့် ဗွဲ့ပြီးပူခဲ့တဲ့လာအို၊ ကမ္ဘောဒီးယား၊ ဗီယက်နမ်၊ မြန်မာအပါအဝင် ပင်လယ်ကမ်းခြေနဲ့ မိုင်ပေါင်း တစ်သောင်းလောက်ဝေးတဲ့ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တွေကို ပဏေဋိဆန်ဆန် တိမ်း ညွတ်နေကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ တစ်ခြားသူတွေက အဲဒီနိုင်ငံတွေကို ဆယ်စုနှစ် တွေနဲ့ ချီပြီးတော့ သွေးချောင်းစီးပြီး ကြောက်စိတ်တွေ မှန်နေတဲ့ နိုင်ငံတွေအဖြစ် မြှင့်သုံးသပ်ထားကြတယ်။ ဗီယက်နမ်နဲ့လာအိုမှာ ဖြစ်နေတဲ့ စစ်ပွဲတွေ၊ ကမ္ဘော ဒီးယားက ပိုပေါ့ရဲ့ လူမျိုးတုန်းသတ်ဖြတ်မှု၊ အဲဒီနိုင်ငံထဲမှာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ် လောက် အုပ်ချုပ်သွားတဲ့ ဦးနေဝင်းရဲ့ လူမဆန်တဲ့ အာဏာရှင်အစိုးရနဲ့ လက်ရှိ နဝတရဲ့ ဖိနှိပ်မှုတွေပေါ့လေ... ၂၈ နှစ်လောက် အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ နေခဲ့တဲ့ အဲဒီလို မြန်မာတစ်ယောက်အနေနဲ့ မြန်မာနဲ့အနောက်နိုင်ငံတွေကြားမှာ ရှိတဲ့ ဘုံသံယောဇဉ်ဟာ ဘာလို့ အဲဒီထင်လဲ...

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်မတို့ ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ ကိုလိုနီအမွေရလိုက်တာကိုတော့ မငြင်းနိုင်ဘူး။ မြန်မာနိုင်ငံက လူများစုအတွက် ဥပဒေတွေရော၊ ပညာရေးစနစ်ရော၊ ကိုလိုနီအစိုးရ အစရှိပေးခဲ့ပြီး ဝံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် လုပ်ပေးခဲ့တာ။ ကျောင်းတွေ၊ ဆေးရုံတွေ၊ ရထားလမ်းတွေ... ကိုလိုနီဝါဒရဲ့ ဖယ်ပစ်လို့မရတဲ့ အဲဒီတာတွေအားလုံးက ဝက်စ်တန်ပါဝါကနေ မြန်မာပြည်ကို ရောက်လာတာ။ အဲဒီတွေက လွဲပြီး မြန်မာတွေဟာ အများအားဖြင့် သည်းခံတတ်တဲ့ သဘောသဘာဝ ရှိတယ်။ တခြား ယဉ်ကျေးမှုလေ့တွေ၊ နိုင်ငံဒီယာတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင်လည်း အရမ်းပွင့်လင်းတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်မတို့အပေါ် သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ အာဏာရှင် စနစ်ကတော့ ကျွန်မတို့ကို သည်းမခံဘူး။ ချုပ်ချယ်ထားတယ်။

အဲဒီ လက်ထပ်တဲ့ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ(၁)ရက်နေ့ မတိုင်မီလတွေက အဲဒီက မိုက်ကယ်အဲရစ်ဆီ စာတစ်စောင်ရေးခဲ့ဖူးတယ်နော်... ကျွန်မ တစ်ခုပဲ တောင်းဆို ချင်တယ်။ ကျွန်မ ပြည်သူတွေက ကျွန်မကို လိုအပ်လာတယ်ဆိုရင် ပြည်သူတွေ ပေးအပ်လာတဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေကို ထမ်းဆောင်ဖို့အတွက် ကျွန်မကို ရှင်ကူညီ နိုင်ပါတယ်နော်... အဲဒီတာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့က ဘယ်လောက်အထိ သေချာသလဲ တော့ ကျွန်မလည်း မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ ဖြစ်တော့ဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိတယ်။

ပြည်သူတွေအတွက် ထမ်းဆောင်ရမယ့်တာဝန်က အရမ်းကို ကြီးလေး လှတယ်ဆိုတာ အဲဒီ သိသိသာသာကြီး ခံစားခဲ့ရတယ်။ ၂၉ နှစ် လောက် ပြန်ကြာ ကောင်း ကြာသွားနိုင်မှန်း။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်မှာ အဲဒီ မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လာတဲ့ အချိန်ကစပြီးတော့ အဲဒီ ကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်ခါဝင်ခဲ့တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံရေးဟာ ဘယ်အချိန်လောက်မှာ အဲဒီ ပစ်မှတ်ထားတဲ့ ပန်းတိုင်ကို ရောက်နိုင်မလဲဆိုတာ အဲဒီရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ဖျာဝေပေး နိုင်မလား ...

ရှင်က ဒီဖြစ်စဉ်ကြီးကို ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ်လို့ ခေါ်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မလည်း မသိဘူး။ ဒီဖြစ်ရပ်ကို မေမေက ကလေးဘဝကတည်းက ကျွန်မကို လောင်းထည့်ပေး လိုက်တာလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်လေ... ကျွန်မစိတ်က ဒီထဲမှာ အမြဲတမ်း ကိန်းဝပ်နေတယ်။ ဒီတာဝန် ထမ်းဆောင်ဖို့ လိုအပ်လာတဲ့အချိန်မှာ ဒီတာဝန်ကြီးက ကျွန်မကို လွှမ်းခြုံ

သွားတော့တာပဲ။

ကလေးဘဝကတည်းက အပင်ပေါက်လာတဲ့ ဒီမျိုးစေ့က ပတ်ဝန်းကျင်ကနေ အခွင့်အရေးပေးလာတာနဲ့ အမြစ်ထွက်လာတာလား... အီမှမတုတ် အဲဒီမျိုးစေ့က မွေးတတည်းက ပါလာတာလား ...

တာဝန်ကတော့ မွေးကတည်းက ပါလာတာဖြစ်နိုင်တယ်။ တချို့သူတွေဆို တခြားသူတွေထက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ချင်စိတ် ပိုရှိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ... ရှင်ပုခိုးပေါ်ကျ ရောက်လာတဲ့ ရှင်လုပ်ရမယ့် တာဝန်ဝတ္တရားတွေလို့ ယူဆထားတာတွေကို ရှင်ကြီးပြင်းလာတဲ့အခါ ရှင်ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချရတာပဲ။ ကျွန်မ ပြည်သူတွေအတွက် ထမ်းဆောင်ရမယ့် ဒီတာဝန်က ကျွန်မကိုယ်ပိုင်တာဝန်ပဲလို့ မေမေက ကျွန်မကို ပြောပြတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ ...

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေမေက ကျွန်မကို ဖေ့ဖေ့အကြောင်း ပြောပြတယ်လေ ... ဟုတ်တယ်ရှင် ... တာဝန်ဝတ္တရားတွေအပေါ် ချိတ်တွယ်ထားတဲ့ စိတ်က ဇီဝကတည်းက ပါလာတာဖြစ်နိုင်တယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ အင်တာဗျူးတွေမှာ အိရုတ ပြောခဲ့တယ်နော် ... အမှန်တရားဆိုတာ အင်အားတဲ့ ... သစ္စာအင်အားကမှ တကယ့်ကို ရေခဲမံ ကြီးမြတ်တာတဲ့ ... သစ္စာတရားက တချို့သူတွေကို အရမ်းထိတ်လန့်စေတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်လို့လေ ... အမှန်တရားဆိုတာ့ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲလို့ ကျွန်တော်က မေးတော့ အမှန်တရားဆိုတာ အဓိကတော့ ရိုးသားမှုပဲလို့ အိရုတ ပြန်ဖြေတယ်။

အဲဗျ ... တချို့သူတွေဆိုတာ အရမ်းထိတ်လန့်နေရတော့ သူတို့ အတွက် ရိုးသားမှုဆိုတာ ဘာလဲ ...

ရိုးသားမှုကို လက်တွေ့ကျကျပြောရရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မလိမ်ချင် မညာ ချင်တဲ့ စိတ်ပဲ... ရိုးသားမှုက ဘာဖြစ်လို့ အမှန်တရား ဖြစ်ရတာလဲဆိုတော့ ... ရိုးသားမှုဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ လိမ်ညာဖို့ မကြိုးစားတာကို ဆိုလိုတယ်။ ကုန်ကုန် ပြောရရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

တောင် မလိမ်မညာဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလိမ်မညာဘူးဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရိုးသားမှု စဖြစ်သွားပြီ။ အဲဒါက သူများအပေါ် ရိုးသားမှု ဖြစ်နိုင်တဲ့ ရှေးပြေးပေါ့ ...

အဲ ... တချို့က ထင်နေကြတယ်။ သူတို့လုပ်နေတာတွေ အဆင်ပြေဖို့အတွက် သူများတွေကိုတော့ လိမ်ဖို့လိုအပ်နေဦးမှာပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လိမ်ဖို့လည်း လိုအပ်ကောင်းလို အပ်နေမှာပဲတဲ့။

အဲကြောင့်မို့ ရိုးသားမှုဆိုတာ ကြည်လင်တောက်ပနေတဲ့ မှန်နဲ့ တနည်းတူပဲ တူနေ တယ်။ မရိုးသားတဲ့စိတ်က သူ့ဘာသာသူ အရမ်းကို မသတ်မသာဖြစ် အောင်လုပ် တယ်။

ဟုတ်တယ်ရှင် ... ဟုတ်တယ်။ ကြည်လင်တောက်ပနေတဲ့မှန်က ရှင်မဖြစ် နိုင်တဲ့ အရာဝတ္ထုအများကြီးကို ပြနိုင်တယ်။

ရိုးသားမှု အယူအဆက ဗုဒ္ဓဝိနည်းတော်တွေထဲမှာ ဘယ်နေရာနဲ့ အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်နေလဲ ...

လိမ်ညာပြောတာကို ရှောင်ကြဉ်ရတဲ့ မုသာဇီဒသိတ္တာပုဒ်ထဲမှာ အကျုံးဝင်နိုင် တယ်။ ရိုးသားမှုဆိုတာ လိမ်ဖို့မကြိုးစားတာလို့ သာမန်အားပြင့်တော့ အဓိပ္ပာယ်မထွက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း တခြားသူတွေနဲ့လည်း ဆက်စပ်နေတယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ထွက်နေတယ်။

အဲကြောင့်မို့ ရိုးသားမှုဆိုတာ သူများတွေ သက်သောက်သက်သာဖြစ်ဖို့ထဲ ပါသွားတာ ပေါ့နော်...

ဟုတ်တယ်ရှင် ... ဟုတ်တယ် ... လူတွေရဲ့ကောင်းမြတ်တဲ့ ခံယူချက်တွေ လွှမ်းမိုးအောင်ဖြစ်ဖို့အတွက် တခြားသူတွေနဲ့ ပတ်သက်ချင်သူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ဒီလိုမျိုးသဘောထားက ရိုးသားမှုလမ်းကြောင်းထဲမှာ မပါဘူး။ အဲလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေက ပြည်သူတွေရဲ့ စေတနာကောင်းတွေ၊ ပံ့ပိုးမှုတွေရဖို့အတွက် မမှန်တာတွေ ပြောကြလုပ်ကြ မှာပဲ။ ရိုးသားမှုဆိုတာ ပြည်သူတွေကို ရိုးရိုးသားသား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ဆက်စပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ချိတ်ဆက်နေတယ်။

အာဏာကို အလွဲသုံးစား လုပ်နေတာကတော့ ရေရှည်ဆွေးနွေးရမယ့် ကိစ္စတွေ ဖြစ်လေ...အာဏာကို ရအောင်လုပ်ပြီး အကျင့်ပျက် ခြစားမှုတနေ တားဆီး ကာကွယ်နိုင် တယ်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်စုရဲ့အယူအဆကို ပြောပြနိုင် မလား ခင်ဗျား ...

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် သတ္တိလိုအပ်တယ်လို့ဆိုကြပါစို့ ... အကျင့် ပျက်ခြစားမှုကို တားဆီးကာကွယ်ရာမှာ အဲဒါအကောင်းဆုံးနည်းပဲလို့ ကျွန်မ ထင်တယ် လေ... ကျွန်မဆိုလိုတာက ရှင်အနေနဲ့ ရှင်ကိုယ်ရှင် ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့စိတ် အပြည့်ရှိရင် မှန်ကြည့်ရင် မှန်ထဲမှာ အကုန်မြင်နေရသလို မြင်သွားမှာပဲ။ အဲဒီနောက်တော့ အကျင့်ပျက်ခြစားမှုတွေ ဖြစ်မလာနိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်တာပဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးအနေနဲ့ ပြောရရင် အနိစ္စကို တကယ်သဘောပေါက်ရင် သီလအပျက်ခံပြီး စည်းစိမ်နဲ့ အာဏာနောက်လိုက်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။

ဒါ့ကြောင့်မို့ အနိစ္စကို သဘောမပေါက်ရင် သီလလည်း ပျက်နိုင်တာပေါ့နော်... အဲဒီဆက်နွယ်မှုကို ရှင်းပြနိုင်မလား...

တစ်ဝက်တစ်ပိုင်းအနေနဲ့ ရှင်းပြနိုင်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မက ဗုဒ္ဓဘာသာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကြီးပြင်းလာရတော့ ဘာမဆို ပျက်စီးသွားမှာပဲဆိုတဲ့ အသိက သိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်မလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေနဲ့ အဲဒီအလုပ်တွေရဲ့ သက်ရောက်မှုအကျိုးတွေကတော့ ကျွန်မနဲ့ အတူရှိနေမှာပဲ။ ဒါ့ကြောင့်မို့ စည်းစိမ် ဥစ္စာ ရာထူး သဘောတွေရဲ့ အားလုံးက ပျက်စီးပြီး ကိုယ့်နားကနေ ထွက်ခွာသွားချိန်မှာ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ကံရဲ့ အကျိုးတွေကတော့ လုံးဝမငြိမ်းသေးတဲ့အထိ ကျွန်မနဲ့အတူ ကျန်ရစ်နေဦးမှာပဲ။

အာဏာကို အလွဲသုံးစားလုပ်တဲ့အကြောင်း ပြောရင်း ခေါင်းဆောင်အများစုက ဩဇာတိက္ကမနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ဒါမှမဟုတ် အာရုံကို ညှို့ယူစမ်းစားနိုင်တဲ့ စွမ်းအားမျိုးနဲ့ ကြီးကိုင်ပြီး စည်းရုံးရိုက်သွင်းခဲ့ကြတာ။ အဲဒီမှာ တစ်ဘလားကတော့ နမူနာပေါ့...

ဩဇာတိက္ကမနဲ့ ပြည့်စုံခြင်းလို့ အဓိပ္ပါယ်ရတဲ့ charisma ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရက ကျက်သရေရှိမှု၊ ရည်မှန်မှုဆိုတဲ့ 'grace' ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကနေ ဆင်းသက်လာတာ မဟုတ်လား။ ဒါ့ကြောင့်မို့ တစ်ဘလားကို ဩဇာတိက္ကမနဲ့ ပြည့်စုံသူ၊ ရည်မှန်သူလို့ ဘယ်လိုလုပ်

ခေါ်နိုင်မလဲ ...

တစ်တလက ဒီနည်းနဲ့ပဲ တကယ်ကို ပေတပ်တပ်နိုင်တဲ့ အဆင့်ရှိတဲ့ သူနိုင်ငံကို ရွေ့သွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တာ။ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ဒီဝေါ်တာရကို အသုံးမှား တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲ...ကျွန်တော်ကို မေးခွင့်ပြုပါအုံး... တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေက ဩဇာတိတ္တမ ကြီးကြီးနဲ့ ပြည်သူတွေကို ရွေ့သွားအောင် လုပ်နိုင်စွမ်းရှိ တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရွေ့အောင်လုပ်ခဲ့ကြတာလဲဗျ...။

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ဩဇာတိတ္တမကြီးမှုရဲ့ အာဏာရထားလို့ အိုက် အတန် အာဏာကြီးတာ နှစ်ခုရဲ့ ခြားနားခြင်းသဘောကို လူတိုင်းသိရမယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ အာဏာရှိတဲ့နေရာကို ရောက်နေတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေဟာ သူတို့ ဘယ်နေရာတွေသွားသွား အာဏာရှိနေတဲ့ သဘောမျိုးပြင်နေတာကို ရှင်လည်း တွေ့နေရမှာပဲ။ အာဏာက ပြည်သူတွေ ကို ဖိနှိပ်ထားလို့၊ အာဏာက ပြည်သူတွေကို ကြောက်နေအောင် လန့်နေအောင် လုပ်ထားလို့၊

ဇုပန်က ဘာသာရေးကိစ္စတွေမှာ ပုံကိုအသုံးပြုသလိုမျိုး ဖြစ်မနေဘူးလား...။
ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... အဲပေမဲ့လို့ အဲဒီပြည်သူတွေက ဘယ်သူတွေလဲ ...

ဒီမေးခွန်းက ဒီလိုဗျ ... အမှန်တကယ် ညှို့ယူဝမ်းစားတာကို ခံရဖို့နဲ့ စိတ်အာရုံ မြင်တွင်းအပေါ် အခြေခံထားတဲ့ ယစ်မူးအောင် လုပ်ထားတဲ့ တရားသေ ဝါးတွေ၊ သူတာသူ ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်နေတာတွေနဲ့ သူ့လမ်းကြောင်းကို တွေ့ဖို့အတွက် လုပ်နိုင်သလားဆိုတာ...။

ကောင်းပါပြီ ... ရှင်က အမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် အသုံးပြုနည်းကို ပြောနေတာနော် ... အကုန်လုံး အဲဒီဘက်ပြန်ရောက်သွားတာ မဟုတ်ဘူးလား။ လူများစုက သူတို့ဘာသာသူတို့ လူတိုင်းကို မဖော်ထုတ်ပြကြဘူးလေ။ အဲဒီမျိုးကို ရိုးရိုးလူက မလုပ်နိုင်ဘူး။ သူတို့ အပြစ်တွေ၊ အားနည်းချက်တွေကို သတိမပြုမိသူတွေ မရှိဘူးလို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးနော် ... ဒီကအမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်တဲ့ အပိုင်းကို ပြောနေတာ၊ အဲပေမဲ့လို့ ... အမှန်တရားကို မရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ သူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ အခုဟာက အဲဒီသူတွေ အကြောင်း ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ အဲ ... သူတို့နားက သူတွေအကြောင်း သူတို့အချစ်

ဆုံးသူတွေ အကြောင်းတောင် ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတုန်းက မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ပြောဖြစ်တဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်မက ရှင်းပြနေတာ။ သူတို့ကလေးတွေက အရမ်းကို ချစ်စရာကောင်းတာ။ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူးလို့ ထင်နေကြသူတွေ ရှိတယ်။ တကယ်တော့ သူတို့ကလေးတွေက သူတို့ကလေးတွေရဲ့ အပြစ်ကိုတောင် မမြင်နိုင်ရင် သူတို့အပြစ် သူတို့ ဘယ်မြင်နိုင်တော့မလဲ။

နောက်တမျိုး ရှိတယ်။ အဲဒီသူက သူတို့ အပြစ်တွေ၊ အားနည်းချက်တွေကို တကယ်ကိုသိတယ်။ သူနားကလူတွေ၊ သူချစ်တဲ့သူတွေရဲ့ အပြစ်တွေ၊ အားနည်းချက် တွေကိုလည်း သိတယ်။ သူတို့က သူတို့မိသားစု ဒါမှမဟုတ် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဝေဖန်မှာပဲလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော် ... အသိရှိတာကို ပြောတာ။ ရှင်ကိုယ်ရှင် အပြစ်ရှိတယ်လို့ သိရင် တခြားသူအပြစ်ရှိတာကို ရှင်သိမှာပဲ။ ရှင်လည်း တခြားသူတွေလိုပဲ ကြမ်းတမ်းမှာပဲလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော် ... ကိုယ်အပြစ်ကိုသိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကိုယ်အပြစ်ကိုမသိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထက် တခြားသူတွေအပေါ် ပိုပြီးရက်စက်ကြမ်းတမ်းမှုနဲ့တာကို ယေဘုယျအနေနဲ့ တွေ့နိုင်တယ်။

အဲဒီအကြောင်းမို့ အဲဒီအားလုံးက ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် သိတာ ၊ အာဏာရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေအပေါ် စူးစမ်းစစ်ဆေးနိုင်တဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိတွေ တိုးတတ်လာတာတွေကနေ လာတာ။ အဲဒီကနေ အာဏာရှိသူတွေကို မေးရဲတဲ့အချက်တွေ ဖြစ်လောက်တာပေါ့

...

တခါတရံလဲ မေးခွန်းက လေးတဲ့နေ့သလို ဖြစ်နေတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ လူတော်တော်များများက လေးတဲ့တဲ့အလေ့အကျင့်တွေ ဖျောက်ပစ်လိုက်ကြပြီ။

အရမ်းကို ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ဖိစီးတဲ့ မေးခွန်းတွေ ဖြစ်နေလို့လား...

ဟုတ်တယ်ရှင် ... စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေ ဖြစ်နေတာကိုး ... တခါတလေ ကျင့်ဝတ် သီလဆိုင်တဲ့ မေးခွန်းတွေ ... တခါတလေ ရှင်ကိုယ်တိုင် ထိုင်မစောင့်ချင်တဲ့ မေးခွန်းမျိုး ... ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြစ်ရတာ ကျွန်တော့်အတွက် အမှန်ပဲလားဆိုတာမျိုး ပေါ့... ဘဝဆိုတာ

လူ့ကျင့်ဝတ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မကြာခဏဆိုသလို အကြပ်ကိုင်တာမျိုး ရှိတယ်။ တချို့သူတွေကတော့ အဲဒီနည်းနဲ့ ကြည့်ရတာကို မနှစ်သက်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အရမ်းအားကုန်ပင်ပန်းလို့ ...

သူ့အကြပ်အတည်း ...

ဘဝဆိုတာ ကျင့်ဝတ်ပိုင်းဆိုင်ဆရာ အကြပ်ရိုက်မှုပဲ။ အဲ... တခြားဟာ တွေထက် တချို့ကိစ္စတွေမှာ ကျင့်ဝတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အကြပ်ရိုက်မှုတွေပိုများတယ်။ ကျွန်မက ဂျပန်ကနေပြီး အိန္ဒိယကို သွားရင်း ဖြစ်ရပ်ကလေးကို အထူးသဖြင့် သတိထားမိတယ်။ ဂျပန်ဆိုတာ အရမ်းချမ်းသာတဲ့နိုင်ငံကိုး ... ကျွန်မ ဂျပန်မှာနေတုန်းက စားတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ရော၊ ဝတ်တာနဲ့ပတ်သက်လို့ရော ကျွန်မက သဘောကျနေလို့ ဘာမှ စိတ်စနောင့်စနင်း မဖြစ်ရဘူး။ အစွေးထည်ကုတ်အင်္ကျီကြီး ဝတ်ထားလို့လည်း စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ ဝမ်းပန်းတနဲ မဖြစ်ရဘူး။ လူတိုင်းက အဲလိုမျိုး အင်္ကျီကို ဝတ်ထားကြတာကိုး။ ကောင်းကောင်းစားလို့လည်း ဝမ်းမနဲရဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ လူတိုင်းက ကောင်းကောင်းစားနေကြတာကိုး ... ဂျပန်မှာ ဆင်းရဲတာလို့ အရက်ကျွန်ဖြစ်နေသူ။ ဒီပေမဲ့ သူ့ကိုတောင် ဆင်းရဲတယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး။ သူကတော့ ဟောင်းနွမ်းရုတ်ပြတ်နေတဲ့ပုံ ပေါက်တယ်။ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ သူကသောက်တာကိုး ... ကျွန်မက ဂျပန်ကနေ အိန္ဒိယကို တိုက်ရိုက်သွားတယ်။ အိန္ဒိယမှာ ကိုယ်ကျင့်တရားပိုင်းဆိုင်ရာ အကြပ်အတည်းဖြစ်နေတာကို သတိထားမိတယ်။ အဲဒီက အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုရဲ့ ရှင်သန်နေပုံက တန်းတူညီတူရှိမှု အားနည်းလှတယ်။ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုအတွင်းမှာ တန်းတူညီတူရှိမှု အားနည်းတာနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ဆိုင်တဲ့ အကြပ်အတည်းတွေ ပိုပြီးကြီးမားလာမှာပဲလို့ ဆိုရမယ်။

အိန္ဒိယအကြောင်း ပြောပါဦးဗျ ...

အခုအိန္ဒိယက ကျွန်မနေတဲ့ မြို့ထဲက ဘယ်နေရာကိုပဲသွားသွား လမ်းမှာ တောင်းစားသူတွေကို တွေ့နေရတယ်။ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ဆိုင်တဲ့ အကြပ်အတည်းတွေ အမြဲဖြစ်နေတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ဒီသူတောင်းစားတွေကို ငွေပေးရမလား။ မပေးဘူးလား။ မပေးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မငွေကို မဖြုန်းချင်ဘူး။ အဲ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

ဒီသူတောင်းစားတွေအကြောင်းကို လူတွေအများကြီးဆီကနေ ကျွန်မကြားဖူးတယ်။ ဒီသူတောင်းစားတွေက ပစ္စည်း ဥစ္စာရှိသူတွေတဲ့။ သူတောင်းစားအလုပ်ကို ပရော်ဖက်ရှင်နယ် လုပ်နေကြတာတဲ့။ ပေးလည်း သူတို့ကတော့ ဆက်တောင်းနေကြအုံးမှာပဲဆိုတဲ့ သဘော။ ကျွန်မလည်း ဟောဒီမေးခွန်း ကို အစတုန်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးဖူးတယ်။ ကျွန်မ ဒီသူတောင်းစားတွေကို ပေးမလား။ မပေးဘူးလား။ ပေးရင်သူတို့ကို ကူညီရာရောက်တယ်။ အိမ်ဟုတ် သူတို့လိမ်စားနေတာကို မြှောက်ပေးမလား။ နောက်ဆုံးတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက် ရတယ်။ သူတို့ကို ငါ တခုခုပေးလိုက်ရင် ရက်ရောတဲ့သဘောတော့ သက်ရောက်သွားတယ်။ တခြားအကြောင်းတော့ မရှိတူး။ ဒါ့ကြောင့်ပဲ ဘဝဆိုတာ တချိန်လုံး ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ဆိုင်တဲ့ အကြပ်အတည်းတစ်ခုပါပဲ။ ဟုတ်တယ်ရှင် ... အဖွဲ့အစည်းတွေထဲမှာ တရားမျှတမှု မရှိတာတွေနဲ့ အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်နေတဲ့ နေရာတွေ မှာလည်း ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ဆိုင်တဲ့ စာအုပ်စာပေတွေ ရှိနိုင်တာပဲ။ အဲ ... တခါတလေတော့ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်မ ဒီလို စဉ်းစားမိတယ်။ အကြပ်အတည်းကနဲ့တော့ သွားနိုင်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်တိုင် အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်ပေမဲ့လို့ ရိုးသားစွာ ရပ်ဖို့အတွက် အမှန်တရားဘက်ကို ရွေးချယ်မှာမို့ပဲ။

အဲဒီဘဝမှာ အခက်ခဲဆုံး ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ အကြပ်အတည်းက ဘာလဲ...

(အကြာကြီး ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေပြီးမှ)အခက်ခဲနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ အကြပ် အတည်းရှိတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ ပြောမပြတတ်ပါဘူးရှင် ... ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကျင့် တရားနဲ့ဆိုင်တဲ့ အကြပ်အတည်းကိုတော့ တချိန်လုံး ရင်ဆိုင်နေရမှာပဲလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံရေးနဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ အဲဒါကို မေ့လိုက်တာနဲ့ ပြည်သူတွေကို ကြီးကိုင်ချယ် လှယ်တဲ့ စတာလင်လို ၊ တစ်တလာလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ နိုင်ငံရေးဆိုတာ ပြည်သူတွေ အကြောင်းပဲလို့ သိလိုက်တဲ့ အခိုက်အတန့်လေးမှာ သူတို့တွေရဲ့ လူသားအားနဲ့ချက်နဲ့ ခံစား ချက်ကို စဉ်းစားမိသွားမယ်။ ဟုတ်တယ်ရှင် ... တခါတလေ အလုပ်ကျွမ်းကျင်တာက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တတ်တယ်။ အဲဒါက မပြောင်းလဲတဲ့ အကြပ်အတည်းတစ်ခုပဲ။

အဲဒီ ၁၉၈၈ တတည်းက နိုင်ငံရေးထဲ စဝင်တဲ့အချိန်ကစပြီး အခက်ခဲဆုံး ဆုံးဖြတ် ချက်က ဘာလဲ...

အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တခုသတိရတာရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ အမျိုးသား ဒီမိုကရေစီပါတီဖွဲ့ဖို့အတွက် အကူအညီပေးဖို့ အစိတ်အပိုင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်။ ဒီပါတီမှာ ဘယ်သူတွေ ပါဝင်သင့်တယ်၊ ဘယ်သူတွေမပါဝင်သင့်ဘူးဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမြင်တွေက အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဖြစ်နေတယ်။ ပထမဆုံးအနေနဲ့ အရမ်းကိုဝမ်းနစ်စရာ ကောင်းတာကို ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မက ဒီပါတီထဲ ပါသင့်ပါထိုက်တဲ့သူတွေကို သီးသန့်ရွေးပေးမယ်ဆိုရင် တချို့သူတွေ မနှစ်မြို့စရာ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ သဘောရှိတယ်။ အခု ... ဒီကိစ္စမျိုးက ကျွန်မအနေနဲ့ တသမတ်တည်း၊ တပြောင့်တည်း ဖြစ်သင့်တဲ့ ကိစ္စမျိုး။ အဲ ... တခါတလေတော့လည်း ထင်ထင်ရှားရှား မမြင်ရဘူးပေါ့လေ... အဲဒါမျိုးက ကျွန်မဆီ ရုတ်တရက် ပြုတ်ကျလာတယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဝမ်းနည်းစရာတွေက ဘာလဲ။ အသင့်တော်ဆုံးလို့ ကျွန်မ ထင်တဲ့သူတွေကို ကျွန်မက အရိုးရှင်းဆုံး ရွေးချယ်ပေးသင့်တယ်။ ဒါက ရိုးရိုး သားသား မှန်မှန်ကန်ကန်နဲ့ လုပ်ရမယ့်တာမျိုးပဲ။ ဒီအတိုင်းပဲ ကျွန်မ လုပ်ခဲ့တာ။ တကယ်တော့ ကျွန်မက အသင့်တော်ဆုံးလို့ ထင်တဲ့သူတွေပဲ ကျွန်မတို့ အဖွဲ့က ဗိုလ်ချုပ်တွေကလည်း အသင့်တော်ဆုံးလို့ ထင်တဲ့သူတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အဲ...အဲဒီကိစ္စက ကျွန်မအတွက်တော့ သင်ခန်းစာ တစ်ခုအနေနဲ့ ပြောစမှတ်ဖြစ်သွားတယ်။ တခါတလေကျတော့လည်း ကျွန်မတို့က ဘာမှ ဝမ်းနည်းစရာ မရှိဘူးလို့ ထင်နေကြတာ။ အထက်ကပြောခဲ့တဲ့ သူတောင်းစားတွေနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စမျိုးပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မက ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတယ်။ ဒါကအရေးကြီးတဲ့ စေတနာပဲလေ... တကယ့်စေတနာက ရိုးသားပြုစင်ပြီး ရင်ဘက်ထဲက လာတာရှင်

...

ဒေါ်စု ပြည်သူတွေအပေါ်မှာရှိတဲ့ ဒေါ်စုရဲ့ တာဝန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အကြပ်အတည်းဖြစ်တာမျိုးရော ရှိလား...ပြည်သူသန်းပေါင်းများစွာက လုံခြုံမှုလိုအပ်နေတယ်လေ ... အာတာရချို့တဲ့ပြီး အသက်ရှင်နေကြရတာ။ မကြောက်ဘူးဆိုတောင် ကြောက်မိတ်မျိုးရုံနဲ့ နေကြရတာ။ သူတို့အပေါ် ဒေါ်စုအနေနဲ့ ပေးနိုင်တာတွေ ပေးချင်တာတွေ လုံလုံလောက်လောက် မပေးရဘူးလို့များ ခံစားရလား...

မခံစားရပါဘူး။ ကျွန်မပေးနိုင်သလောက် ပေးနေတာပဲလေ ... အဲဒါမျိုး လိုအပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းကို ကျွန်မက ပေးနိုင်တဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ အလွန်အကျွံကြီး ဝင်တဲ့ ရောဂါမျိုးလည်း ကျွန်မမှာ မရှိဘူး။ ကျွန်မလုပ်နိုင်တာက အကန့်သတ် ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အချက်နဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ကျွန်မက အမြဲတန်း ဝှင်ပွင့်လင်းလင်းပဲ။ ကျွန်မ အကောင်းဆုံး ကြိုးစားတယ်။ အဲ ... တဖက်ကလည်း အဲဒါက မဖြစ်နိုင်တာ မဖြစ်ရဘူး။ ကောင်းပါပြီ။ ဒီလိုပေါ့လို့ ထိုင်ပြောနေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးနော်... ကျွန်မလုပ်နိုင်သလောက် ကျွန်မရဲ့ အကောင်းဆုံး စံနှုန်းတွေ ပေါ်ထွက်လာအောင် ကျွန်မ ကြိုးစားချင်တယ်။

ဇော်ရု ပြည်သူတွေရဲ့ဒုက္ခတွေ ဇော်ရုရင်ထဲ စိမ့်ဝင်လာတဲ့အခါ ဇော်ရုရင်ထဲ ပထမဦးဆုံး ပြုတ်ကျလာတာကဘာလဲ ... ဇော်ရုနှုသားကို နှိုးလိုက်တာက ဘာလဲ...

ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မတို့ လုပ်နိုင်တာတစ်ခုတော့ လုပ်သင့်တယ် ဆိုတာပဲ။ မဖြစ်သင့်တဲ့ ကိစ္စမျိုး ဖြစ်နေတာကို ကျွန်မ တွေ့ရတိုင်း ဒီလို ကျွန်မရဲ့ တုန့်ပြန်ချက်မျိုး အမြဲတမ်းဖြစ်တယ်။ ဘုရားရေ ... အမလေး အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာလို့ ပြောရင်း လက်သီး ဆုပ်ပြီး ရပ်နေတာမျိုး မလုပ်ဘူး။ လုပ်နိုင်တာကို လုပ်ရမယ်။ **I believe in action.** ကျွန်မက အလုပ်ကိုပဲ ယုံကြည်တယ်။

လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောတာ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဖော်ပြတာတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဇော်ရုရဲ့ အတွေးတွေကို မေးလို့ရရင် မေးချင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုပြောတာ၊ ဖော်ပြတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတန်းအသတ်များရှိလား...

တခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေအပေါ်ကို လေးစားတာနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောတာ နှစ်ခု ကြားမှာ လေးစားလောက်တဲ့ ဆက်နွယ်မှုတွေရှိတယ်ဆိုတဲ့အချက်က အရမ်းကို အရေးကြီး တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ဘယ်သူ့အကြောင်းကိုမှ ရှင်ပြောချင်တာကို မပြောနိုင်ဘူး။ တခြားပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ဦးစားပေးရမယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ရှင်က တစ်ယောက်ယောက်ကို ဝေဖန် နေတဲ့၊ တခုခုကို ဝေဖန်နေတဲ့ အကြောင်းအရာ အပေါ်မှာတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောတာကို ထိန်းချုပ်သင့်တယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ ဝေဖန်ရေးကို ထိန်းချုပ်ရင် မမှန်ဘူး။ တဖက်က ကြည့်ရင်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောတယ်ဆိုတာ လမ်းမအလယ်မှာ

ရပ်ပြီး လမ်းပေါ်လာသမျှ လူတိုင်းကို အော်ဟစ်ပြီး အယုတ္တအနတ္တ စကားတွေပြောတာကို မဆိုလိုဘူးနော်... ဒီလိုမျိုးလုပ်နေတာက လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောဆိုခွင့်ကို အမြတ်ထုတ်သလို ဖြစ်နေတယ်။

အနောက်တိုင်းမှာ ပြောနေတဲ့ သီချင်းတွေ၊ ဂီတတွေတွေထဲက လွတ်လပ်မှု အကြောင်းလည်း ပြောပါအုံးဗျ ... ကျွန်တော်တို့မှာက လူဆိုးဂုဏ်စင် ရက်ပ် မြူးဇစ် Robert + Mapplethorpe ရဲ့ မိုးထိအောင် မြှောက်ပေးချပေးတဲ့ ဓာတ်ပုံပညာ အိုလီဗာစတုံးရဲ့ အငြင်းပွားစရာ Natural Born Killer. ရုပ်ရှင်တွေကနေ ဖော်ထုတ်ထားတဲ့ တေးဂီတတွေက အမျိုးမျိုးအခုံခုံဆိုနဲ့ အရမ်းကို ဗျားတာကိုဗျ... အနုပညာနဲ့ ဖော်ကြားရာမှာ အကန့်အသတ်တွေ သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းသင့် တယ်လို့ အေရ ခံစားရလား ...

ကျွန်မက ဂီတနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပါရမီမရှိဘူးဆိုတာ ဝန်ခံရမှာပဲ။ ဂီတနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မပြောနိုင်တာက ကျွန်မသိသလောက် နားလည်သလောက် ဂီတကတော့ အကန့်အသတ်တွေရှိတယ်ဆိုတာပဲ။ ကျွန်မက ဂီတပညာရှင်ကြီးတွေရဲ့ ဆွေးနွေးချက်တွေကို မလေ့လာဖူးဘူးရှင် ... ရှင်ကတော့ ဂီတကို အနုပညာတို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လိုအပ်ချက်ကို ရှင်းလည်းရှင်းပြနိုင်တယ်။ တခုခုလည်း လုပ်နိုင်တယ်နော်...

ရှင်လိုချင်တဲ့ ဘယ်လိုသီချင်းစာသားမျိုးရဲ့ အရင်းအမြစ်ကို သူတို့က ဘယ်လို ရှင်းပြလဲ။ ကျွန်မကတော့ မမီဘူးလေ... ဆိုပါတော့ လူထုဟောပြောပွဲမှာ ရှင်ကို ပြောခွင့် မပြုတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ထဲက စာသားတပိုဒ်ပိုဒ်ကို ရှင်ပြောနိုင်မလား။

အဲဒီသီချင်းမျိုးကို မထုတ်လုပ်ဘူးဗျ ... ထုတ်ရင်တောင် အသံထွေထွေအထိ ကို မရောက်နိုင်ဘူး။ အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ဘယ်လိုလုပ် လွတ်လပ်မှု ရှိတော့မှာလဲ...

ကောင်းပါပြီ... ကျွန်မကတော့ လက်ခံနိုင်တယ်လို့ မထင်ဘူး။

ဘာလို့လဲဗျ...

ဒါမျိုးက အနောက်ကမ္ဘာမှာ ရှိမှ မရှိတာ။ နေရာတိုင်းက ပြည်သူတွေဟာ

တေးဂီတနဲ့ တေးဂီတအခွင့်အရေးတွေ အကျိုးအမြတ်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာ။ ကျွန်မ အမြဲလိုလို ပြောနေတာရှိပါတယ်။ တချိန်ချိန်မှာ ဒီမိုကရေစီရရင် ဂီတအတွက်ရော၊ ဂီတနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဒီမိုကရေစီအခွင့်အရေးတွေအတွက်ရော လှုပ်နေကြသူတွေ ရှိလာမယ်။ သူတို့ ကိုယ်ပိုင်ခံစားမှု ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာရပိုင်ခွင့်တွေအတွက် တေးဂီတတွေကို အသုံးပြုလာကြမှာပဲ။ အဖွဲ့အစည်းအမျိုးမျိုး ဖွဲ့စည်း တည်ထောင်ဖို့အတွက် အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အခွင့်အရေးကို အသုံးပြုသူတွေ ရှိလာမှာပဲ။ အဲဒီသူတွေက ဒီမိုကရေစီကို တိုက်ဖို့ ဂီတကို အသုံးပြုကြမှာပဲ။ ဒါမျိုးက တချိန်လုံး ဖြစ်နေတာပဲ။ ဒီမိုကရေစီက ပြီးပြည့်စုံမှုနဲ့ ဝေးနေ သေးတယ်။ ဘယ်သူမဆို အမြဲတစေ မေးခွန်းထုတ်နိုင်လာတယ်။ မေးချင်တဲ့ စိတ်တွေ ပေါ်လာမှာပဲ။ မေးချင်တဲ့ စိတ်မှာ အပေါင်းလက္ခဏာနဲ့ အနတ်လက္ခဏာ ရှိတယ်လေ ... ရှင့်အနေနဲ့ တချိန်လုံး မေးနေရမယ့် မေးခွန်းတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ တချို့ဟောပြောချက်တွေ၊ သီချင်းတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေက ဒီမိုကရေစီ အခွင့်အရေး တွေကို နှောင့်ယှက်သလား။ ဒါမှမဟုတ် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ လိုအပ်နေသူတွေကို ရှင်က အကာအကွယ်ပေးနေသလားဆိုတာ။ ဒါကို ဘာကြောင့်မို့ ကျွန်မ ပြောတာလဲဆိုတော့ ဘဝဆိုတာ လူ့ဝတ်ကျင့်နဲ့ဆိုင်တဲ့ အကြပ်အတည်း ဖြစ်လို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ အနောက်ကမ္ဘာမှာ ဖြစ်နေတာမှန်သမျှကိုတော့ ကျွန်မ သဘောတူဘူး။ အဲလို ဘာလို့ ပြောရတာလဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ ဒီမိုကရေစီကို ဝိုက်ကင်းစေချင်တယ်။ ဝိုက်ကြင်နာမှု ရှိစေချင်တယ်။ ဝိုက်အလေး ထားစေချင်တယ်။ ဒါက ကျွန်မတို့မှာ လွတ်လပ်မှု နဲ့ပဲ ရှိတယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော် ... ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်မတို့က အဲဒီလွတ်လပ်မှုတွေကို စိတ်ထဲက တခြားသူတွေနဲ့အတူ ဝိုင်း ပြီး တာဝန်ကျကျ အသုံးပြုရမယ်။

အနောက်တိုင်း ဒီမိုကရေစီရဲ့ အဓိကအားသာချက်က အီရအတွက် ဒုက္ခဖြစ် နေလား...

ဒါတွေအားလုံးက အကြမ်းဖက်မှုကနေ ပြုတ်ကျလာတာ... ရှင်ပြောနေတဲ့ သီချင်းတွေ၊ တေးဂီတတွေ ရုပ်ရှင်တွေက အကြမ်းဖက်မှုနဲ့ တမျိုးတပုံ ပတ်သက်နေတယ်နော်။ လူ့သဘာဝထဲမှာ အကြမ်းဖက်မှုက တသွင်သွင်စီးဆင်းနေတာ။ အနောက်ကမ္ဘာက

တမူထူးခြား နေတယ်လို့တော့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ပုံ ရပါတယ်။ တိုးတက်တဲ့ နိုင်ငံတွေက ပြည်သူတွေဟာ အဲဒီ အကြမ်းဖက်မှုရေစိကြောင်းကြီးကို ဘယ်နည်းနဲ့ ကိုင်တွယ် ရမယ်ဆိုတာ လုံးဝသိပုံမရဘူး။ သူတို့မှာ အဲဒီပေါက်ကွဲမှုကြီးကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းတော့ လျော့သွားတာတွေပေါ့နော်။ မျောက်သွားတာပေါ့နော် ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ တိုးတက်တဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းတွေက ထွက်ပေါက်မပေးနိုင်တဲ့ တချို့အခြေအနေတွေကို သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်း ထားလို့ပဲ။

တတယ်စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တန်ဖိုးတွေလိုပဲလား။ ဒါပေမဲ့လို့ ပေါက်ကွဲမှုဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာ ရှိတယ်နော် ...

ဟုတ်တယ်ရှင် ... ဟုတ်တယ်။ ။ ပေါက်ကွဲမှုက နေရာတိုင်းမှာရှိတာ။ အမေရိကားမှာဆို ပေါက်ကွဲမှုက လမ်းပေါ်မှာလည်း ရှိတာပဲ။ ရုပ်ရှင်ထဲ၊ သီချင်းထဲ၊ တေးဂီတထဲ စသဖြင့်ပေါ့လေ ... အဲဒါတွေ အကုန်လုံးထဲမှာရှိနေတာ။ ဒါပေမဲ့လို့ ရဝမ်အီလို နေရာမျိုးမှာ စစ်မြေပြင်မှာ ဒီလိုအကြမ်းဖက်မှုမျိုး ရှိခဲ့တာပဲ။ ဒီ အကြမ်းဖက်မှုက လူမျိုး ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး လမ်းပေါ်မှာ ဖြစ်တာ။ ဒီအကြမ်းဖက်မှုက နေရာတိုင်းမှာ ဖြစ်တာလား။ အဲဒီမှာလည်း တခြားအာဏာရှင်နိုင်ငံတွေမှာ ဖြစ်သလိုမျိုး ဖြစ်ပုံရတယ်။ ဟုတ်တယ်ရှင် ... ဒီကြောင့်မို့ အကြမ်းဖက်မှုက တကမ္ဘာလုံးမှာ ဖြစ်နေတာ။ လူ့သဘာဝထဲကိုက တချိန်ပြီး တစ်ချိန် အကြမ်းဖက်မှု ဖြစ်ပေါ်ဖို့အတွက် လိုအပ်နေတာတခုခုတော့ ရှိနေပုံရတယ်။

အကြမ်းဖက်မှုကို စိတ်ဝင်စားစရာအနေနဲ့ တွေ့နေရတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေ၊ တယ်လီဗီး ရှင်းတွေ၊ အကြမ်းဖက်အန္တရာယ်တွေထဲမှာ အလိုလို အရသာတွေ့နေလို့ လူတွေက အရသာခံနေကြတာလို့ ဧဏီရ ယူဆသလား။

ကျွန်မ မသိဘူးရှင် ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီလိုရုပ်ရှင်မျိုးကို ကျွန်မက သဘောမကျဘူး။ ကျွန်မက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာတွေ အလှအပတွေ ဖန်တီးထား တာတွေကို ရိုက်ပြထားတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေကိုပဲ သဘောကျတယ်။ အဲဒါကတော့ လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးထားလို့ပဲလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်လေ။ ငါ့ကိုယ်ငါ စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်နေ ရတာကို ငါမယုံကြည်ဘူးလို့ မေမေက အမြဲပြောလေ့ ရှိတယ်။ ကျွန်မက အဲဒီအချက်ကို

လုံးဝထောက်ခံတယ်ရှင် ...

ပညာတတ်ဆိုတာ အခြေခံအားဖြင့် ဆွပေးတတ်သူ၊ အမြဲတမ်း အနှောင့်အယှက် ပေးတတ်သူပဲလို့ ပြောတဲ့ ဗားတလပ်တာဗဲလ်ရဲ့ အယူအဆက ဘယ်လိုလဲဗျ ... အနုပညာ၊ တေးဂီတနဲ့ ရုပ်ရှင်တွေရဲ့ အဲဒီလိုသဏ္ဍာန်ကို အိမ်စိတ်ဝင်စားလား။

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... အပြောင်းအလဲကို အိမ်မဟုတ် တုန့်ပြန်တာကို ဆွပေး ဖွပေး တာကို လက်ခံနိုင်တယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ အိမ်မဲ့လို့ အဲဒီကလည်း ဘာကို ဆွပေးဖွပေးဖို့ ကြိုးစားနေတာလဲဆိုတဲ့အပေါ်မှာ မူတည်တယ်။

အဲကြောင့်မို့ အိမ်တွေအားလုံးက ဆွပေးသူရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဘက် ပြန်လှည့် လာတာ ပေါ့နော်...

သေချာတာပေါ့ရှင် ...

အိမ်စုက ပြီးခဲ့တဲ့အင်တာဗျူးတုန်းက ရှင်းပြခဲ့တယ်နော် ...တန်ဆောင်ထားတဲ့ လူရဲ့ ဉာဏ်က လူစိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး တို့မီး ရှို့မီး လုပ်တတ်တယ်။ အရောင်ဆောင် ထားတဲ့ နဝတက အိမ်စုကို အဆိုးမြင်ဝါဒီဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့သလား။ အိမ်စုက အဆိုး မြင်ဝါဒနဲ့ ဒီမိုကရေစီကြိုးပမ်းခဲ့တာလား။

အဆိုးမြင်ဝါဒရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ကျွန်မလုံးဝနားမလည်ဘူးရှင် ... ပြည်သူတွေက သူတို့ပြောသလိုမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုတာကိုတော့ သိနေရမယ်။ တစ်ချိန်လုံး ဒီအတိုင်းပဲ သွားနေဖူး။ လူတိုင်းလူတိုင်း အဲလိုမျိုးဖြစ်တယ်လို့ ဆိုလိုတာ။ မဟုတ်ဘူး နော်...ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်တဲ့ သူတွေရှိတယ်။ စဉ်းစားတဲ့အတိုင်း ပြောတဲ့သူတွေရှိတယ်။ ဝိုပြိုးအဓိကကျတာကို ပြောခွင့်ပြုပါ။ အထူးသဖြင့် အနောက်နိုင်ငံတွေနဲ့ အမေရိကား မှာ လက်နက်မျိုးစုံတည်ဆောက်မှုအပေါ် အသည်းအသန်ဖြစ်နေကြတယ်။ လွတ်လပ် တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ကြီး ဖြစ်နေလို့ တျွန်တော်တို့ကလည်း တကမ္ဘာလုံးက လက်နက် တွေရဲ့ ပွဲစားဖြစ်နေတယ်။ တောဒီဂရန်ကုန်မှာတောင် နဝတဗိုလ်ချုပ်တွေရဲ့ လမ်း ကြောင်းတွေမှာ ယာဉ်တန်းပေါ်ပါလာတဲ့ စစ်သားတွေက သေနတ်ကို ချိန်ထားပြီး

ခလုတ်ပေါ်က လတ်ညှိုးကလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်ဗျ။ ဒီလက် နက်တွေက အနောက်နိုင်ငံတွေက လာတာမဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ အရှေ့နိုင်ငံတွေက လာတာ ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ တရုတ်ကတော့ စိတ်ပူနေမှာပဲ။

ဝယ်တဲ့သူတွေရှိလို့ ရောင်းတဲ့သူတွေရှိနေတာ။ လက်နက်တွေရောင်းတဲ့ နိုင်ငံတွေပဲ တာဝန်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလက်နက်တွေကို ဝယ်တဲ့နိုင်ငံတွေမှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်။ လူသားမျိုးနွယ်က အကြမ်းမဖက်ဘဲ ရှင်သန်နေထိုင်ဖို့ ဝေးနေသေး တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကလည်း စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေတယ်။

အကြမ်းဖက်မှုကိုပဲ လုပ်ပြနေတဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအနေနဲ့ လက်နက်တိုက်တွေ မှန်သမျှ ဈာန်သိမ်းပစ်ဖို့အတွက် ဖြစ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား။

ဒီအချက်ဟာ အချိန်မီတွေ့ရမယ့် အတွေးအခေါ် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ဒီလောက်ဂိုးရှင်းတဲ့ အတွေးမျိုးဖြစ်ပေါ်မလာတဲ့အခါ ဘယ်တော့များမှ အချိန်ကျရောက်လာ မလဲဆိုတာ ကျွန်မစဉ်းစားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ဖြစ်နိုင်တာတစ်ခုကတော့ လက်တွေ့ကျကျ အကျိုးသက်ရောက်မှုဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ ဒီအကြမ်း ဖက်ချင်တဲ့ ဗီစပိတ်တွေကို လူသားမျိုးနွယ်ထဲကနေ ဖယ်ထုတ်ပေးနိုင်မလားဆိုတာ စဉ်းစားမိတယ်။

အဲဒီရက်ထိုင် လွတ်လပ်တဲ့ ဒီမိုကရက်တစ်မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ခေါင်းဆောင် အနေနဲ့ ပြည်သူတွေကို အင်အားသုံးပြီး သတ်နေတာ၊ လူသားတွေကို ဆန့်ကျင်ပြီး အကြမ်း ဖက်နေတာတွေကို ရပ်တန့်သွားအောင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့အတွက် စိတ်ကူးယဉ်နိုင် လား။

သေချာတဲ့ အခြေအနေတွေအောက်မှာ အစိုးရတဖွဲ့လုံးကပဲ အဲဒါမျိုး လုပ်နိုင် တယ်။

ဒါ့ကြောင့်မို့ နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အကြမ်းဖက်မှုနဲ့ လက်နက် တွေကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်အသုံးပြုတာက နယ်မြေဒေသနဲ့ ဆိုင်တယ်လို့ ပြောလို့ရလား။

လုပ်ငန်းရှင်ကနေ သဘာဝအလျောက်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အန္တရာယ်ဆိုပါ တော့။

သူတို့ ကျွန်မကို နှင်မထုတ်နိုင်ဘူးလေ ...

ကျွန်မက ပြန်မာနိုင်ငံသားပဲ။

ကျွန်မက နိုင်ငံရေးခိုလှုံ့ခွင့် တောင်းရင်

ကျွန်မကို လက်ခံနိုင်တဲ့နိုင်ငံ မရှိဘူး။

ကျွန်မ ဒီနိုင်ငံထဲကနေ

သေချာပေါက် ထွက်မသွားဘူး။

အခန်း(၁၃)

အာဏာမဲ့ပြုစာ

↓ ဩဇာဆိုတာ

အတွင်းကလာတာလို့

ကျွန်မထင်တယ်။

ကိုယ်လုပ်နေတာကို

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်

* ယုံယုံကြည်ကြည်ထောက်ခံရင်

အမှန်လို့ ဆိုရမယ်။

အဲဒီယုံကြည်မှုက

ဩဇာကို

တည်ဆောက်ပေးလိုက်တာပဲ။ ↑

အခန်း(၁၃)

အာဏာမဲ့ကြွေ

ကျွန်တော်တို့အဖို့လဲ တက်နေတုန်းက လောကကြီးကို အကြီး
 အကျယ် စိတ်ပျက်ခဲ့ ဝမ်းတယ်ဗျ ... တိုးအဝေးဆုံးတနေရာကို သွားနေလိုက်ချင်တာ။
 အတွေးစေတော့လည်း ပြိုဆင်းနေတယ်။ စနစ်တစ်ခုကို လက်ကိုင်ထားရရင်တော့
 ကျွန်တော်အနေနဲ့ ပြိုဆိပ်ထားတဲ့ အပေရီကန်ကားအိပ်မက်ကို အကြိုက်ဆုံးဖြစ်
 နိုင်တယ်။ အိပ် တစ်လုံး၊ ကားနှစ်စီး၊ မိသားစုတစ်စုနဲ့အတူ ကျွန်တော် တိုယ်တိုင်
 တွေ့ထားတဲ့ တနေရာရာက ပြေနိုင်ပိုင်းလမ်းကလေးက ကျွန်တော်ကို ပျော်ရွှင်စေ
 မှာခဲ့လို့လည်း စဉ်းစားဖို့တယ်။ အဲလို သဘောတွေ သိမြင်သွားပြီးတော့ ကျွန်တော်
 အရမ်းကို လန့်သွားတယ်ဗျ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအတွေးက ကျွန်တော်ရဲ့ဗီဇ
 ၊ ကျွန်တော် ရဲ့ပြင်ပပြတဲ့ ဆန္ဒကို အခြေခံထားတဲ့ လမ်းဖော်မှာ အောင်မြင်မှုအပြည့်အဝ
 ရရှိနိုင်ဖို့အတွက် လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တဲ့ အတွေးကနေ ကျွန်တော်ကို ကိုင်လှုပ်ပစ်
 လိုက်လို့။ နောက်ဆုံးတော့ အသိက ကျွန်တော်ကို အိမ်ထဲကိုင်ခံကို ခေါ်သွားပြီး
 ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းတော်ဖြစ်အောင် စေ့ဆော်လိုက်တာပဲ။ ဒီနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး မေးစရာ
 မေးခွန်း နှစ်ခုရှိပါတယ်။

၁။ သာမညောင်ညအဆင့်ကို အီရတ် ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်ခွင့်ဆိုပါသလဲ။

၂။ ဂရိတ်ဗြိတိန်ကိုရော ဘယ်လို အဓိပ္ပါယ်ခွင့်ဆိုမလဲ။

အိမ် တစ်လုံး ၊ ကား နှစ်စီး ၊ မိသားစုတစ်စုနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကိုရှာနေကြတဲ့ မိသားစုတွေအနေနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ မှားတယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ တကယ်ကို ပျော်ရွှင်စရာ မိသားစုရှိတယ်ဆိုရင် သူတို့ဝန်းကျင်မှာ ဧရာမပျော်ရွှင်မှုကြီး ဖြစ်လာမှာပဲ။ ဒီကြောင့်မို့လို့ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မမှားပါဘူး။ သင့်တင့်ရုံ လိုချင်ဆန္ဒရှိ တာကတော့ အပြစ်မရှိသလို ရှက်စရာလည်း မရှိဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တာပဲ။ တကယ်တော့ သင့်တင့်ရုံ လိုချင်ဆန္ဒရှိပြီး ဘယ်တော့မှ အလျော့မပေးသူတွေကို ကျွန်မက ပိုပြီးတော့တောင် သဘောကျပါသေးတယ်။ ဒါကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ဦးအနေနဲ့ စဉ်းစားပြီး ပြောလိုက်တာ။

ဒါပေမဲ့လို့ အိမ် တစ်လုံး၊ ကား နှစ်စီးက ရှင်ဘဝမှာ အဓိကပဲလို့ စဉ်းစား ရင်တော့ ဒီအိမ်နဲ့ အဲဒီကားတွေရဖို့အတွက် ရှင်တစ်ခုခု လုပ်ရတော့မှာပဲ။ တခြားသူတွေအပေါ် နင်းခြေပြီးမှ ရတယ်ဆိုရင်တောင် ရှင်လုပ်တော့မှာပဲ။ ဗုဒ္ဓကဲ့ ရှင့် ... အဲဒါကတော့ မှားသွားပြီ။ တကယ်တော့ သူများကို မထိခိုက်ဘဲ သင့်တင့်တဲ့ ရည်မှန်းချက်နဲ့ လမ်းကြောင်း မှန်ပေါ်မှာ ပုံမှန်အလုပ်လုပ်ပြီး အိမ် တစ်လုံးကား နှစ်စီးနဲ့ ပျော်ရွှင်စရာမိသားစုတစ်စုနဲ့ ပုံမှန်ဘဝရပ်တည်မှုကိုတော့ ဘာမှ မှားယွင်းတယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ အပြစ်ပန်းအနေနဲ့ လှေကြီးထိုးရိုးရိုးကြီးထင်နေရတဲ့ ပြည်သူအများစုမှာ ကျွန်မတို့ လုံးဝမသိရတဲ့ တကယ် စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်တွေ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတန်ဖိုးတွေ ရှိနေကြတယ်။

ဂရိတ်ဗြိတိန် မြင့်မြတ်မှုကို ပြောရရင်တော့ အမျိုးအစားတွေက အများကြီးပဲ။ ကျွန်မဆိုလိုတာက ဘီယံဂီတစာဆိုကများ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်မှုကို နမူနာအနေနဲ့ သိကုံးမလဲ။ သူ့တေးဂီတနဲ့ပေါ့။ သူ့မှာ အင်မတန် ဆွဲဆောင်မှုကောင်းတဲ့ ဒါမှမဟုတ် တကယ် ကို စေ့ဆော်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ အရည်အသွေးမျိုး မရှိနိုင်ဘူး။ အဲ ... တကယ်လို့ လှပတဲ့ တေးဂီတ တခုခုကို ဖန်တီးနိုင်ရင်တော့ ဧရာမတေးပြု စာဆိုကြီး ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ လှပတဲ့ တေးဂီတတွေ ကို တီးခတ်နိုင်သူဆိုရင်လည်း ဧရာမ တေးဂီတဆရာကြီး ဖြစ်သွားပြီ။ ဒီကြောင့်မို့ ဂရိတ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို အဓိပ္ပါယ်ခွင့်ဆိုဖို့က အရမ်းကို ကွဲပြားခြားနားမှုရှိတယ်။

နိုင်ငံရေးမှာ ဂရိတ်ဗြိတိန်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ တနေရာရာမှာ ဖတ်ဖူး

ပြီးသွားပြီ။ တခြားသူတွေကို ရောမအကြောင်းအရာကြီးထဲမှာ ပါဝင်လာအောင် သူ စေ့ဆော် နိုင်စွမ်းရှိတာကို နိုင်ငံရေးမှာ ဂရိတ်ဖြစ်တယ်လို့ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ထားတယ်။ ဆိုပါတော့ ရှင်...နောင်ထပ်တစ်ခုကို ပြောရမယ်ဆိုရင် ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်တွေအတွက် ဂရိတ်ဖြစ်မှု ကို ပြောပါဆိုရင် ဒီလိုပဲ ပြောရမှာ။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတန်ဖိုးကို ရှာဖွေရာမှာ ဆက်သွယ်လိုတဲ့ ပြည်သူတွေကို စေ့ဆော်မှုပေးနိုင်ရင် ဂရိတ်ဖြစ်သွားတဲ့ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်လို့ ခေါ်နိုင် တယ်။

အဲ...ဂရိတ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရှင်ပတ်ဝန်းကျင်ကသူတွေနဲ့ ရှင်နဲ့ ဆက်နွယ် ပတ်သက်မှုထဲက တခုခုလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ကျွန်မဆိုလိုတာက ဒီလို ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့ တခြားသူတွေနဲ့ မဆက်နွယ်ဘဲ ကျွန်ကြီးပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ပြီးတော့ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ပြောနိုင်မလားဆိုတာ ...

ယေဘုယျပြောမယ်ဆိုရင် တခြားသူတွေနဲ့ ရှင်နဲ့ ဆက်နွယ်ပတ်သက်မှုကို အကြောင်းပြုပြီး မြင့်မြတ်မှုကို ပြောလို့ရတယ်။ တခြားသူတွေအတွက် ရှင် ဘာလုပ်ပေးသလဲ၊ တခြားသူတွေကို ရှင်ဘာလှုံ့ဆော်သလဲဆိုတာမျိုးပေါ့။ ဂိတဆရာရဲ့ တေးဂီတကို ဘယ်သူမှ နားမထောင်ဘူးဆိုရင် တနည်းနည်းနဲ့ သူ့ဂီတက ပျော်ရွှင်မှုကို ဖြစ်သွားစေတဲ့ ဒီမဟုတ် အလှုပ်ဆော်ခဲ့ရသူတွေရဲ့ နားထဲကို မရောက်မချင်း သူ့တို့ ဂရိတ်အနေနဲ့ ဘယ်သူက စဉ်းစားမှာလဲ။ အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ စာရေးဆရာ သက်ရှိ ထင်ရှားရှိရှိ မရှိရှိ ဂရိတ်ဖြစ်တဲ့ စာအုပ်က အမြဲတမ်း ဂရိတ်ဖြစ်နေတာပဲ။ ဒီပေမဲ့လို့ သူ့စာအုပ်တွေကို မဖတ်ရသေးမီအထိ ဘယ်သူမှ အဲဒီ စာရေးဆရာကို ဂရိတ်အနေနဲ့ မစဉ်းစားကြဘူး။ ဒီကြောင့်မို့ မြင့်မြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ တခြားသူတွေ အသိမှတ်ပြုပြု မပြုပြု သူ့ဘာသာသူ တည်ရှိနေမှာပဲ။ ဒီနည်းနဲ့ပဲ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမဆို သူ့မှာ သူ့သတ္တန်မှာ ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်တဲ့ မျိုးစေ့ရှိတယ်ဆိုရင် တခြားသူတွေအသိအမှတ်ပြုပြု မပြုပြု ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်သူ ဖြစ်သွားမှာပဲလို့ ကျွန်မယူဆတယ်။ ဒီပေမဲ့လို့ ဒီမျိုးစေ့ကို ကမ္ဘာကြီးက သိတဲ့အထိ ကြီးပွားတိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးအောင် လုပ်နိုင်မလားဆိုတာကတော့ တစ်ကဏ္ဍပေါ့လေ။ အဲဒီမျိုး စေ့က အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ကျန်ရှိနေတဲ့ အဖွဲ့အစည်းနဲ့ ဆက်နွယ်ပတ်သတ်အောင်တော့ လုပ်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်မယူဆတယ်။

ပည်သူအများစုက ဒေါ်ရအမည်ကို အသံမထွက်တဲ့ အသံ၊ အာဏာမဲ့သူ ရိုးရိုး သာမန်ပြည်သူတွေ၊ သာမန်လူတွေ၊ ကိုယ့်ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ပြသခွင့် မရသူတွေဘက် ရပ်တည်ပေးတဲ့ ဩဇာဆိုပြီး ဆက်စပ်ပြောဆိုကြတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ဒေါ်ရတို့ ပြည်သူတွေကပဲ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ တကမ္ဘာလုံး မှာရှိတဲ့ ရောမလူအုပ် လူထုကြီး က ပြောနေတာ။ သူတောင်းစားတစ်ယောက်၊ ရဖြူဂျီတစ်ယောက်၊ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားတစ်ယောက်လို ပြည်သူတွေရဲ့ ဘဝထဲမှာ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်မှု အယူအဆကို ဒေါ်ရအနေနဲ့ ဘယ်လိုမျိုး လောင်းထည့်နိုင်မလဲ။

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်စီနဲ့ဆိုင်တဲ့ စေ့ဆော်မှုတွေကတော့ အမြဲတမ်း ကွဲလွဲနေမှာပဲ။ ဆိုပါတော့ တစ်ယောက်က ပြင်းပြတဲ့သူ ဆန္ဒကို ထိန်းချုပ်ပြီး ဂရိတ် ဗြိတိန်ကို ရှာဖွေတယ်ဆိုပါတော့... ကျွန်တို့ကမ္ဘာကြီးကို အောင်နိုင်ဖို့ထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အောင်နိုင်ဖို့က အများကြီးပိုပြီး ခက်ခဲတယ်လို့ မပြောနိုင်ဘူးလား။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ တစ်ယောက်ရဲ့ အယူအဆနဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင် ပြင်းပြတဲ့ ကိုယ့်ဆန္ဒကို ထိန်းချုပ်တာက ဂရိတ်ဗြိတိန်အတွက် အဓိကကျတဲ့ နည်းလမ်းလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ဗြိတိန်နိုင်ငံမှာ အခြေ အနေတွေက အရေးမကြီးလှဘူး။ ဥပမာ ပြောရင် ကျွန်မတို့နိုင်ငံအကျဉ်းသားတွေက ထောင် ထဲမှာ တရားထိုင်ကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တပိုင်းကကြည့်ရင် အချိန်ကြာတယ်လေ... တပိုင်းကကြည့်ရင် တရားထိုင်တာက တကယ့်ကို လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်ပဲလေ... ဒီလိုလည်း ပြောလို့ရတယ်။ ရှင်အနေနဲ့ ပြင်ပကမ္ဘာနဲ့ ဆက်သွယ်လို့ မရဘူးဆိုရင် ရှင်ဘာမှ လုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ သူတို့တော်တဲ့ထိန်းချုပ်မှုအောက်မှာ တခုခုရယူဖို့အတွက် ဘောင်ခတ် ထားတဲ့နေရာလေးမှာပဲ ရှင်လုပ်နိုင်တာကို လုပ်နေတာပဲ။

မြန်မာပြည်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အရေးအခင်းတွေ၊ ပြည်သူတွေရဲ့ ကြိုးပမ်းမှုတွေကို ကျွန်တော်အနေနဲ့ အနှစ်ချုပ်ကြည့်လိုက်ရင် တကယ်ခံစားချက်ကနေ ထွက်ပေါ်လာ တဲ့ သတ္တိလို့ ဆိုလိုက်ချင်တယ်။ ဒီမိုကရေစီရရှိရေး ကြိုးပမ်းနေသူတွေအတွက် တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လေးစားတာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တန်ဖိုး ထားတာနဲ့ ဝုဏ် သိက္ခာကနေ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ သတ္တိပါနော်... အာဏာပိုင်တွေအတွက်ကျတော့

အရှက်တွေ၊ နောင်တတွေကနေ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အရှက်ပေါ့နော်... မေတ္တာကနေ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ပြည်သူတွေအပေါ် သူတို့ဘာသာ သူတို့ နိဗ္ဗာန်ထားရာကနေ ပေါ်လာ တဲ့ အရှက်ပေါ့နော်။ အဲ ... တကယ် ခံစားချက်နဲ့ ခံစားနေရတဲ့ ပြည်သူအားလုံး ကို လိုရာဆွဲပြီး မမှန်မကန်ပြော နေတာက ဘာလဲခင်ဗျ... အဲလိုပြောလို့ရော ရလား။ အရိုးစင်းဆုံးပြောရရင် အဲဒါ ကြောက်စိတ်မတုတ်လား။

ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျဖို့အတွက် အများကြီး လေ့ကျင့်သင်ကြားရဖို့ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တာပဲ။ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျဖို့အတွက် သတိခေါင်းတပ်ထားဖို့ လိုတယ်။ သတိရှိရှိလေ ပြီးဓမ္မဓိ ဋ္ဌာန်ကျလေပဲ။ ဒါကတော့ တကယ်လွန်ဘာသာ တစ်ယောက်အတွက်ပေါ့လေ။ မဟုတ်ဘူးလား။ သတိမရှိသူတွေအတွက်တော့ သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရော သူတို့အတွင်းသတ္တန်မှာရော ဘာလုပ်နေနေ ဒီလိုမျိုးခံစားချက်တွေ မရှိနိုင်ဘူး။ ဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက် တာတွေ လုပ်နေဖို့ အရမ်းကို အရေးကြီးတာပါလားဆိုတဲ့ ခံစားချက်မျိုး မရှိနိုင်ဘူး။ ကိုယ်လုပ်နေတာအပေါ် သတိမရှိဘူးဆိုရင် မှားတာပဲ။ အဲလိုဆို အဲဒီအလုပ်နဲ့ ပတ်သတ်တဲ့ အရှက်မျိုး မရှိနိုင်ဘူး။ အရှားလိုမျိုး ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်မကျတဲ့ စိတ်ကူးရင်သဘောနဲ့ပဲ ရှင်သန်နေ တယ်ဆိုပါစို့ ... အဲဒါတွေ အားလုံးက အမှန်တရားကို မရင်ဆိုင်ရဲတာကနေ လာတာ။ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ နေတယ်ဆိုရင် ရှင်လုပ်ရတဲ့ နေရာတိုင်းကို မျိုးချစ်စိတ်အပြစ် ဒါမှမဟုတ် နိုင်ငံကောင်းတစ်ခုအဖြစ် အဲဒါမျိုးတွေနဲ့ တရားမျှတမှုရှိအောင် လုပ်တယ်။ အဲလိုဆို ရှင် ရှက်စရာကောင်းတာတွေကို လုပ်ဖို့ နောက်ထပ်ခြေလှမ်း မလှမ်းနိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်ပဲ ထိန်းချုပ်နေချင်နေမှာပဲ။

ဒါကရိုးရိုးလေးပဲ။ လေ့ကျင့်သင်ကြားမှုပဲဆိုပြီး ထင်လား။ ဒါမှမဟုတ် လှည့်စားတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်တွေဖြစ်တဲ့ ဒီလိုမျိုးအားနည်းတဲ့ လေ့ကျင့်မှုကနေ မကောင်းတဲ့ အလေ့ အကျင့်၊ ဘဝရဲ့ နည်းပေးလမ်းပြ ဖြစ်လာနိုင်သလား။

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ဒါကတော့ လေ့ကျင့်သင်ကြားတဲ့ ကိစ္စပေါ့လေ... ကျွန်မက မှားမှားမှန်မှန် သူတို့ ကလေးတွေဘက်ကဘဲ အမြဲတမ်း ရပ်တည်ပေးကြတဲ့ မိဘတွေနဲ့ အများကြီးထဲ တွေ့ကြုံဖူးတယ်။ အဲလိုရပ်တည်ပေးတာက သူတို့ကလေးတွေ ကြီးပွားဖို့

ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျဖို့ တရားမျှတတဲ့ စိတ်ရှိဖို့အတွက် အထောက်အကူပြုနိုင်တယ်လို့ ကျွန်မတော့
မထင်ဘူး။ ကျွန်မတို့ ဆင်းမလားကို နေတုန်းက အဲဒါမျိုးနဲ့ တူတဲ့ကိစ္စတခုကို ကျွန်မတွေ့
ကြုံဖူးတယ်။ ကလေးလေးတစ်ယောက်က တော်တော်ကို ထိန်းမခိုင် သိမ်းမရတာ။ သူက
လူတွေနဲ့ ပြတ်သိပ်နေတဲ့နေရာကို ပတ်ပြေးနေတော့ ပြေးရင်းလွှားရင်း အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်
သွားနိုင်တယ်။ အဲဒီမှာ လူတစ်ယောက်က သူ့ကို တားလိုက်တယ်။ အဲဒီလူက သူ့ကို
ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး လမ်းဘေးမှာရပ်ဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ အဲဒီကလေးရဲ့အမေကို
တွေ့တာနဲ့ ဒီကလေးပြေးနေတာ အန္တရာယ်ကြီးတဲ့အကြောင်း၊ ဒါ့ကြောင့်မို့ သူ့ကို လမ်းဘေးမှာ
ခေါ်ထားရကြောင်း အဲလိုမှမလုပ်ရင် သေသွားနိုင်ကြောင်း ဒါမှမဟုတ်ရင် အက်ဆီးဒင့်
ဖြစ်သွားနိုင်ကြောင်း၊ အံ့ဩတကြီး ပြောပြတယ်။ အဲဒီတော့ ... အဲဒီကလေးအမေ ကုလားမ
ကြီးက ကျေးဇူးမတင်ဘူး။ အရမ်းကို ဖေါက်ကွဲသွားတယ်။ ကျွန်မတော့ အရမ်းကို
အံ့အားသင့်သွားတာပဲရှင် ... ကျွန်မသာ အဲဒီအမျိုးသမီး နေရာမှာဆိုရင် ပထမဦးဆုံး
အနေနဲ့ အဲလိုမျိုး ကူညီပေးတဲ့အတွက် အရမ်းကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောမယ်။ ဒုတိယအနေနဲ့
အရမ်းကို အားတုံ့အားနာဖြစ်ပြီးတော့ ဒုက္ခရောက်အောင် ဆော့ကစားနေတဲ့ ကျွန်မသား
အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင် ... ဒုက္ခရောက်မသွားအောင် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ ရှင်ကို
ကျွန်မအရမ်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောမှာ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ အဲဒီကလေး
အမေကတော့ သူ့သားကို ဆိုးတယ် ပြောလို့ ဆိုပြီး အဲဒီလူကို အရမ်းပေါက်ကွဲနေတယ်။
ဒါမျိုးကိစ္စတွေက တချိန်လုံး ဖြစ်နေတာ။ ရှင် မိသားစုကို ရှင်ကြီးပွားစေချင်တယ်ဆိုရင်
ရှင်လုပ်တာမှန်သမျှက ဖွားမြင်သူတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီးလုပ်မယ်ဆိုရင် တရားမျှတမှု ရှိပါ့မလား။
မရှိဘူးဆိုရင် ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်မကျနိုင်ဘူး။ ဘာလုပ်လုပ် ရှင်အမြဲတမ်း စဉ်းစားရမှာက မှန်ဖို့
တရားမျှတဖို့ပဲ။ တကယ်တော့ တခြားသူတွေလုပ်တာက ရှင်ဖြစ်ချင်တာနဲ့ ဆန့်ကျင်နေရင်
မှားတဲ့သဘောမျိုး သက်ရောက်သွားတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ လေ့ကျင့်သင်ကြားမှုဆိုတာ အဲဒါမျိုး
ထဲကနေ အများကြီးသက်ရောက်လာတာ။ ဒါပေမဲ့လို့ သဘာဝတရားဆိုတာ အမြဲရှိတယ်လို့
ကျွန်မထင်တယ်။ ပြည်သူတွေဆိုတာ အခြေအနေတမျိုးမျိုးနဲ့ ဖွေးဖွားလာကြတာလို့
ကျွန်မထင်တယ်။ အဲဒီခေတ်တုန်းက မျိုးရိုးဗီဇနဲ့ ဆိုင်တယ်လို့ ရှင်အနေနဲ့ ဖြေနိုင်တယ်။
ဒါပေမဲ့လို့ မတူကွဲပြားမှုဖြစ်လာမယ့်တာမျိုးကို ရှင်ဘယ်လိုမျိုး ဖြင်ရလဲ။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ရှင်ရဲ့

လေ့ကျင့်သင်ကြားမှုနဲ့ ကြီးပြင်းလာရခြင်းက ရှင့်ကို အတိုင်းအတာတခုအထိတော့ အရေးတကြီး ပေးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ အရာရာကိုတော့ အကူအညီ မပေးနိုင်ဘူး။

နဝတဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေကို ဝိုင်းရံထားတဲ့ ဝိနိပ်ချုပ်ချယ်မှုက ထူးခြားလှတဲ့ ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓဘာသာဓလေ့တခုဖြစ်တဲ့ မိဘအုပ်ထိန်းမှုကနေ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ထွက်ပေါ်လာတာလဲ။

တုတ်ကဲ့ရှင် ... ဒီလိုပဲ ... ခမာတွေတာ ကမ္ဘောဒီးယားကနေ ဘယ်လိုလုပ်ထွက်ပေါ်လာတာလဲလို့ မေးနိုင်ပါတယ်။ ရှင်က လူကောင်း ဖြစ်နေလို့၊ ဘာသာရေးလိုက်စားလို့ လူတိုင်းကို ဘာသာတရားအတိုင်း ကျင့်ကြံနေထိုင်ကြလို့ ဆိုလိုတဲ့ သဘောမျိုး ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော် ... လူများစုက သူတို့ ဘာသာရေးကို ပါးစပ်ပြောလောက်ပဲ လုပ်ကြတာ။ သူတို့က ဆုတောင်းစာတွေကို ရွတ်ဆိုကြတယ်။ အခမ်းအနားတွေ တက်ကြတယ်။ ဘာသာရေးထုံးတမ်းစဉ်လာတွေ လုပ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ အဲဒါတွေက သူ့နည်းသားထဲ တကယ်ရောက်မသွားလောက်ဘူး။ ရက်တွေနဲ့ ချိပြီး တရားထိုင်တဲ့သူတွေ အများကြီး ရှိတယ်ဆိုတာ ရှင်သိတိုသိမှာပဲ။ လတွေနဲ့ချီ၊ နှစ်တွေနဲ့ချီပြော တာမဟုတ်ဘူး။ လောကကြီးပေါ်မှာ ရှိတဲ့သူတို့တွေရဲ့ သဘောထားက အများကြီးပြောင်းလဲမသွားနိုင်ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် လုံးဝပြောင်းလဲ မသွားနိုင်ဘူး။ ရှင်လည်း ဒါမျိုးတွေ အများကြီး ပြတ်သန်းခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။

တုတ်ကဲ့ခင်ဗျား ... အဲ့ဒီနှစ်မျိုးမှာ နောက်ဆုံးဖြစ်သွားရင်တောင် အပြောင်းအလဲဆိုတာ တဖြေးဖြေးနဲ့ လာတဲ့ သဘောရှိတယ်။ အဲ ... ကျွန်တော်ကို ပေးခွင့်ပြုပါအုံး ခင်ဗျား ... တခြားသူတွေက အမှောင်ကြီးထဲမှာ စွဲမက်စရာရှိတယ်လို့ ထင်နေကြတဲ့ အချိန်မှာ ကမ္ဘာ့လူသားတချို့က အားလုံးအတွက် သက်ပေးမှီးဆော်နေကြတယ် နော်... အဲ ... တခုလုံးဖြစ်ဖို့ တသားတည်း ဖြစ်ဖို့အတွက် ဘယ်သူမဆို အမှောင်ထဲမှာ မိုးမိုးကြားကြားဖြစ်ပြီး တနိုင်ငံနဲ့တနိုင်ငံ ပေါင်းစည်းနေကြရမှာ။ ကျွန်တော်ထင်တာ မှားကောင်းမှား သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒေါ်ရင်ထဲက မိုးကြားမှုဖြစ်စဉ်ထဲမှာ ကျွန်တော်အနေနဲ့ အမှောင်လို့ တွေးထင်နိုင်တဲ့ ပြင်ပဖြစ်ရပ်ပေါင်းများ

စွာကို ရင်ဆိုင်ဖို့ စွမ်းအားတွေ သုံးခဲ့ရတယ်နော် ... အမှောင်ထဲကနေ ဧရီရကိုယ် ဧရီရ ဘာတွေ လေ့လာစာရင်း ယူခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို မျှဝေနိုင်မလား။

ကောင်းပါပြီ... ကျွန်မ အမှောင်ထဲကို ဝင်လိုက်မိသားဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကို တခါမှ မတွေ့မိဘူး။ အပြင်ဘက်က ပြည်သူတွေဟာ အတွင်းကလူတွေ လုပ်နိုင်တာထက် အရမ်းကိုပိုပြီး ဇာတ်လမ်းဆန်တဲ့နည်းလမ်းထဲက ဖြစ်စဉ် တခုလုံးကို မြင်နေကြတယ်လို့ပဲ တွေးမိတယ်။ ဆိုပါတော့ရှင် ... တစ်ယောက်က တခြားတစ်ယောက်ကို အိမ်ထဲကနေ ခေါ်ထုတ်သွားပြီးတော့ ထောင်ထဲမှာ အကျဉ်းသားထားတဲ့ အခန်းထဲကို ပို့လိုက်ပြီး တံခါးတွေကလည်း ဂျိုးခနဲပြည် သွားရင် ဒါက အရမ်းကို ဇာတ်လမ်းဆန်သွားနိုင်တယ်။ အဲ ... အဲဒါက ကျွန်မအဖြစ်နဲ့ မတူဘူး။ ကျွန်မနေအိမ်အကျယ်ချုပ်ကျတဲ့ ပထမဦးဆုံးနေက လူတွေအများကြီး ရောက်လာကြပြီးတော့ အိမ်ကို မြောင်းဆန်နေအောင် လှည့်ပတ်ကြပြီး ပစ္စည်းတွေအများကြီး ယူသွားကြတယ်။ တရပ်လုံးမြောင်းဆန်နေအောင် လုပ်သွားကြပြီး တော့ ကျွန်မလည်း နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ကျသွားတယ်။ ဒါက တသီးတသန့်ကြီး ဇာတ်လမ်း ဆန်တဲ့သဘော ဟုတ်ပုံမရဘူး။

ဟုတ်တဲ့ခင်ဗျ ... ဒါပေမဲ့လို့ အများပြည်သူတွေက သူတို့ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခက် အခဲကို ရှင်းပြဖို့ ဧရီရဆီကို နေ့တိုင်းလာနေကြတာနော်... ဧရီရ လုပ်ဖော် ကိုင်စက် တွေကလည်း ထောင်သွင်းအကျဉ်းချခံထားရတာ။ အဲဒီထဲက တချို့ဆို ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်နေကြရတယ်။ နေ့တိုင်းတွေ့ကြုံခံစားနေရတဲ့ အဲဒီဒုက္ခတွေကနေ ဧရီရ ဆည်းပူးလိုက်တာနဲ့တွဲတ ဘာတွေလဲ...

လူသဘာဝထဲက အကောင်းအဆိုးနှစ်မျိုးလုံးကို ရှင် လေ့လာနေတာပဲလေ။ ဟုတ်တယ်ရှင် ... ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခံရ၊ ဒုက္ခခံရသူတွေဆီကနေ လူသဘာဝဖြစ်တဲ့ အဆိုးတွေ အကြောင်း ရှင်သိနေတာပဲ။ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမထားဘဲ အဲဒီဒုက္ခတွေကို ကြုံကြုံခံရပ်တည်နိုင် သူတွေဆီကနေ အကောင်းတွေအကြောင်းလည်း ရှင်သိနေတာပဲ။

ကမ္ဘာပေါ်က လူသားအများစုမှာ တခြားသူတွေကို ဘဝအတွက် တခုခု ပြန်ပေးဖို့ အလုပ်အကျွေးပြုဖို့ အသိစိတ် ဒါမှမဟုတ် စေ့ဆော်မှုရှိနေကြတယ်။ ပေးဖို့ဆိုတဲ့

ဒီစီမံကိန်းက သဘာဝပါလို့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပြောနိုင်လဲ။ အချို့ သူတွေအတွက်တော့ ဒီစီမံမျိုး ခဏပဲဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားတာ။

တချို့သူတွေက ပေးချင်တဲ့ စိတ်မွေးကတည်းက ပါလာတာ။ တချို့က အဲလို မဟုတ်ဘူး။ သူတို့တွေရဲ့ သင်္ကြာလုံးလေးတွေ၊ ကစားစရာလေးတွေကို ပေးချင်တဲ့ ကလေး ပေါက်စလေးတွေရော၊ မပေးချင်တဲ့ ကလေးပေါက်စလေးတွေရော ရှင်တွေပူးမှာပါ။ ဒါက သဘာဝပဲလေ။ ဟုတ်တယ်ရှင် ... သူတို့ကလေးတွေကို အတ္တကြီးခွင့်ပေးတဲ့ မိဘတွေ ရှိကြသလို သား... ပေးလိုက်အုံးလေ ... သမီးပေးလိုက်အုံးနေလို့ ပြောတဲ့မိဘတွေကလည်း ရှိတာပဲ။ ကျွန်မမေမေကတော့ ခွဲဝေပေးဖို့ အမြဲတမ်းပြောပြတတ်တဲ့ မိဘတွေထဲက တစ်ယောက်ပဲ။ မေမေအမြင်မှာ အတ္တကြီးတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့သန္တာန်မှာမဆို ဖြစ်နိုင်စွမ်း ရှိတဲ့ မကောင်းမှုကြီး တခုပဲ။ အတ္တကြီးလေ ဆိုးလေပဲလို့ မေမေက အမြဲတစေ ပြောလေ့ရှိ တယ်။ ကျွန်မက အတ္တကြီးတာကို အရမ်းပြစ်တင်ရှုတ်ချတာမျိုးကို ကြားခဲ့ရတယ်။ ဒို့ကြောင့်မို့ ကျွန်မက မေမေဆီကနေ အများကြီး သင်ယူသည်းပူးခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို ပြောနိုင်တယ်။ မေမေက သူများတွေကို လုပ်ကျွေးရတာ၊ ယူရတာထက် ပေးရတာက ပိုပြီး ကျေနပ် နှစ်သက်မှုရတယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။

အဲဒီရ မေမေက အဲဒီရရင်ထဲရောက်အောင် မွေးမြူပေးတဲ့ တခြားအရေး ကြီးတဲ့ တန်ဖိုးတွေအကြောင်းလည်း ပြောပြပါအုံးဗျ...

ပေဇရပ်တည်သွားတဲ့ တန်ဖိုးတွေကို နှစ်သက်လေးစားတတ်ဖို့လည်း မေမေက ကျွန်မကို အမြဲတမ်းပြောပြတယ်။ အကြောက်တရားဆိုတာ အားပေးရ မယ့်ဟာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို အလေးပေးပြောတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်မထိတ် လန့်တုန်လှုပ်နေရင် မေမေက ကျွန်မကို အရမ်းအိသထွက်တာပဲ။ မေမေက သတ္တိနဲ့တာ သူ့ရဲဘော်ကြောင်တာကို လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ ကျွန်မ အမှောင်ကိုကြောက်တာမျိုးကို မေမေကအရမ်းအိသထွက်တယ်။ မေမေက အရမ်းစွဲစွဲလမ်းလမ်းခံစားတာမျိုးကိုလည်း အားမပေးဘူး။ မေမေက သတ္တိ တာဝန် ကျေပွန်မှု၊ ဝန်ဆောင်မှု ပေးကမ်းမှုတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အရမ်းအမြင့်ကြီး တွေးတယ်။ မေမေက တကယ်ကို ပြောပုံပတ်တည်ကြည်တဲ့ အမျိုးသမီးပါ။

ဗုဒ္ဓဒေသနာတော်တွေထဲမှာ အဓိကအကျဆုံး ထူးခြားချက်က သတိပဲနော်... သတိက စက္ကန့်မလုပ်အချိန်ပြည့်ရှိနေရမှာ။ သတိက လက်ရှိအချိန်မှာ ရှင်သန် နေထိုင်ဖို့အတွက် စွမ်းရည်သတ္တိပဲ။ အတိတ်ကာလတွေ၊ မရောက်သေးတဲ့ အနာဂတ်တွေထက် လောလောလတ်လတ် ပစ္စုပ္ပန်အချိန်နေထိုင်ရေးမှာ အရေးကြီးမှုနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ဧဒီရဲ့ သုံးသပ်ချက်ကို ပြောနိုင်မလားခင်ဗျာ...

ကောင်းပါပြီ ... အလုပ်မရှိသူတွေပဲ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်နေသူတွေပဲ အဲဒါမျိုးတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ အလုပ်လုပ် နေသူတွေက ပစ္စုပ္ပန်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကိုတောင် စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူး။ တနေတော့ ဦးဝင်းထိန်နဲ့ တခြားသူတွေ စကားစမြည် ပြောနေကြတယ်။ တခြားသူတွေက ဦးဝင်းထိန်ကို ပြောတယ်။ ခင်ဗျားတော့ ဘယ်လိုနေလဲ မသိဘူး ကျွန်တော်တော့ မချင်မရဲ့ ခံစားနေတယ်။ ငြီးတော့ သူကပြောတယ် ကျွန်တော် မချင်မရဲ့ခံစားနေရလို့ အရမ်းကိုအလုပ်ရှုပ်နေတယ်တဲ့။ ကျွန်မက ဪ... အဲပဲလေ ... အဲပဲလို့ တွေးလိုက်မိတယ်။ ရှင်မှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီးရှိရင် အလုပ်ကိုယုံကြည်ရင် ရှင် အလုပ်လုပ်ပြီး ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာ နေမှာပဲ။ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာ ဘယ်လို မျိုးနေပြီး လေ့လာဆည်းပူးမလဲဆိုပြီး မေးခွန်းတောင် မေးနေစရာမလိုဘူး။ ရှင်လည်း အဲလိုပဲနေတာ မဟုတ်လား။ အတိတ်ဘဝမှာ နေထိုင်ဖို့ ရှင်မှာ အချိန်မရှိဘူး။ အခုလုပ်တာ တွေက အနာဂတ်မှာ ရောက်လာမှာဆိုတာလည်း ရှင်သိနေပြီပဲ။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေသူတွေလည်း ရှိကြတာပဲလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မနေတဲ့သူတွေဟာ စိတ်ပျက်ကြတယ်။ စိတ်ကုန်ပြီးငွေ ကြတယ်။ မကျေမချမ်းဖြစ်ကြတယ်။

ဂျာနယ်လစ်တော်တော်များများက ဧဒီရဲ့ကို မေးတဲ့အခါ ဧဒီရဲ့ လုံခြုံရေးနဲ့ လုပ်ကြံဖို့ဖြစ်နိုင်ခြေရှိ မရှိကို အထူးတလည် မေးကြတယ်။ ရှိရင်း စွဲမူလအခြေ အနေအပေါ်မှာ ရပ်တည်ပြီး အမှန်တရား၊ လွတ်လပ်မှုနဲ့ တရားမျှတမှု အကြောင်းကို ပြောလို့ အသတ်ခံရသူတွေရဲ့ သမိုင်းတလျှောက်လုံး နမူနာပြရမှာတွေက အများကြီးပဲ။ ဗာတင်လူသားကင်း၊ မတတ္တမဂန္တီ၊ သဗ္ဗတကနေဒီ၊ ဧဒီရဲ့အဖေ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းတို့တာ အဲလိုလူသားကြီးတွေပဲလေ...

ကျွန်တော်မေးချင်တာက ဒီလို ... ရှင်းပြလို့ရရင်ပေါ့လေ... တစ်စုံတစ်ယောက်က တည်ရှိနေတဲ့ သတ်မှတ်ချက်တွေကို စိန်ခေါ်ပြီး ဧဒီရဲ့ နောက်မှာ တရားမျှတတဲ့ အင်အားအချိန်အဝါရှိလာတဲ့အခါ အဖွဲ့အစည်းက ဧဒီရဲ့ကို ဖြိုဖျက်

တယ်။ ဖိနှိပ်နှင်းခြေပစ်ချင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် သတ်ပစ်ချင်တယ်။ အဲဒါ ဘာလို့ ဖြစ်ရတာလဲ...

အရေးပါတဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေအပေါ် ပြည်သူတွေ ခံစားချက် ပြင်းထန် သွားအောင်လုပ်တဲ့ အချက်တခုရှိတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ဂျွန်လီနွန်ကတော့ အလုပ်ကြံ မခံလိုက်ရဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ကို လူ့အခွင့်အရေးတွေအတွက် လုပ်နေ၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီမိုကရေစီအတွက် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ပြောနေလို့ အရေးပါတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဆွဲဆောင် ဖမ်းစားနိုင်တာ တခုရတော့ ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ဆွဲဆောင်ဖမ်းစားမှုက အမြဲတမ်း မှန်တဲ့ အမျိုးအစားမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဆန့်ကျင်ဘက်အမျိုးအစား ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီဆွဲဆောင်ဖမ်းစားနိုင်တဲ့ အချက်ကပဲ အဲဒီအဓိကပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို ဖျက်ဆီးချင်အောင် ဒါမှမဟုတ် သတ်ပစ်ချင်အောင် လုပ်လိုက်တာ။ ဒါ့ကြောင့်မို့ အရှိုကို အရှိုအတိုင်းမှန်တာကို ပြောပြီး လုပ်ဖို့ရာ တစ်စုံတစ်ရာ အထူးသီးသန့်မရှိတော့လို့ ထင်တယ်။ ဟုတ်တယ်... တဖက်က ကြည့်ရင်လည်း နိုင်ငံရေးအခြေအနေအရ အမှန်အတိုင်း ပြောရင် တစ်ချို့ပြည်သူတွေအတွက် ဒုက္ခတောကြီးထဲ ဖြတ်သွားသလို ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဖေဖေ ပြောတဲ့ မိန့်ခွန်းထဲမှာ ပါတာ တစ်ခုရှိတယ်။ သူက ဒုက္ခတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ အမှန်တရားကို ပြောလေ့ရှိတယ်လို့ သူ့လုပ်ဖော်ကိုင် ဖက်တစ်ဦးက သူ့ကိုထောက်ပြပေးတယ်။ တချို့သူတွေအတွက်တော့ အမှန်တရားက ဒုက္ခတောကြီးပဲ။ လူတွေက ဒုက္ခရောက်တဲ့အခါမျိုးမှာ အဲဒါတကြီး ရမ်းတတ်တယ်။ အဲဒါကတော့ သူတို့ကြိုက်တဲ့အပေါ် မူတည်တယ်။ ဒုက္ခရောက်တဲ့အခါ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ ဒုက္ခရဲ့ ရှက်စက် ခြင်းကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာသူတွေလည်း ရှိတယ်။ သူတို့က ဒုက္ခကို အသိဉာဏ် လက်ကိုင်ထားပြီး ပြေရှင်းတယ်။ အဲလိုမဟုတ်သူတွေကတော့ သူတို့ ကိုယ်တိုင်ကြောင့်မို့ ဒုက္ခရောက်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် တခြားသူတွေကြောင့်မို့ ဒုက္ခရောက်တာ လား ဆိုတာကို အရေးမစိုက်ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကသူတွေကို အဲဒါတကြီး ရမ်းတတ်တယ်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင်းက အဲဒီရဲ့ ကြိုးပမ်းမှုကို နယ်လ်ဆင်မင်ဒဲလားဦးဆောင်တဲ့ တောင် အာဖရိက လူမျိုးရေးခွဲခြားမှုကို ဆန့်ကျင်တဲ့ လှုပ်ရှားမှုနဲ့ မကြာမကြာ နိုင်းယွင်ပြော တတ်ကြတယ်။ တောင်အာဖရိကမှာ လုပ်ခဲ့တဲ့ကြိုးပမ်းမှုက အဲဒီရဲ့ အိုင်ဒီယာတွေ

ကို အိမ်ထဲထုတ် တန်ဖိုးခံတွေကို ဘယ်နည်းနဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိစေခဲ့သလဲ။ ဒုတိယအနေနဲ့ အိမ်ရှေ့ နိုင်ငံရေးချဉ်းကပ်မှုမှာရော အိမ်ရှေ့ ဒီမိုကရေစီရေးအမြင် မှာရော နယ်ဆင်မင်ဒဲလားက ဘယ်လိုမျိုး ဩဇာသက်ရောက်မှုရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်မလား။

တောင်အာဖရိကရဲ့ နယ်ဆင်မင်ဒဲလားက မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီ ကြိုးပမ်းမှုရဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကျွန်ုပ်အမြင်ကိုပဲ ဩဇာလွှမ်းမိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟုတ်တယ်ရှင်... တောင်အာဖရိကနိုင်ငံက တရားမျှတမှု သိသိသာသာကြီးကို မရှိတဲ့ စနစ်ကနေ ချက်ချင်းကြီး လုံးဝပြောင်းလဲသွားတဲ့ နိုင်ငံဖြစ်နေလို့ တောင်အာဖရိကမှာ ဘာမဆို ချောချောမွေ့မွေ့ ဖြစ်မှာပဲ။ ဒီလိုပြစ်သွားလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှထင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့တော့ ပြောလို့ မရဘူး။ ဒီမိုကရေစီရော၊ လူမျိုးရေးရော၊ ရောနှောနေတဲ့ အစိုးရအောက်မှာတောင် တောင်အာဖရိကတာ ဆယ်စုနှစ်ပေါင်းများစွာ အသားအရောင်ခွဲခြားတဲ့ အစိုးရအောက်မှ ပြဿနာပေါင်း သောင်းချောက်ထောင်နဲ့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ ခဲ့ရတာကိုး။ လူတိုင်းလို သိကြပါ တယ်။ ဖြစ်လာမယ့်အန္တရာယ်ကို အကောင်းဆုံး ဖြေရှင်းပို့အတွက် စံနမူနာ ယူကြမယ်ဆိုရင် တောင်အာဖရိကက အကောင်းဆုံး စံနမူနာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လို့ဆိုတော့ လူမျိုးရေးခွဲခြားတဲ့ စနစ်တစ်ခုလုံးကိုက အန္တရာယ်ခြောက်ကမ်းပါးကြီးပေါ်မှာ အခြေခံထားလို့ပဲ။ လူမည်းတွေက လူဖြူတွေလို လူသားတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အမြင်ပေါ်မှာ အခြေခံထားလို့ပဲ။ မြန်မာနိုင်ငံက လည်း အဲဒါနဲ့ အလားတူနေတယ်။ ဒီမိုကရေစီကို ဆန့်ကျင်သူတွေက ဒီမိုကရေစီလို ချင်နေသူတွေအပေါ် အာဇာနည်သက်သက် ထားနေကြတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ပြည်သူတွေကို လွှမ်းမိုး နိုင်ရမယ်။ တိုက်တယ်လေ ... အသားအရောင်မတူတဲ့ ပြည်သူတွေကို အုပ်ချုပ်ဖို့ အတွက် အသားအရောင်တမျိုးတည်းရှိတဲ့ ပြည်သူတွေကို ခွင့်ပြုထားတဲ့ တရားမျှတမှု မရှိတဲ့စနစ်က ၊ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုက တပြည်လုံးကို အုပ်ချုပ်ခွင့်ပြုထားတဲ့ စနစ်ထက်တော့ တရားမျှတမှုမရှိတဲ့ နေရာမှာ ပိုမဆိုးဘူး။ တောင်အာဖရိကနဲ့ တူတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ဒီကြောင့်မို့ ကျွန်ုပ်တို့က တောင်အာဖရိက အခြေအနေတွေကို လေ့လာချင်ကြတာ။

အဲ ... မတူတဲ့ပြားတာတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်ရှင် ... သူတို့ထဲမှာ တောင် တောင်အာဖရိက လူဖြူအစိုးရက ဒီမိုကရေစီကို ကျင့်သုံးတယ်။ သူတို့က စစ်အုပ်ချုပ်ရေးကို

မကြိုက်ဘူး။ လူမည်းတွေအပေါ်မှာထားတဲ့ သူတို့သဘောထားက တကယ်ကို ဆန့်ကျင် နေပြီး လုံးဝကို တရားမျှတမှု မရှိဘူး။ ဒီပေမဲ့လို့ အဲလို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ သူတို့ထဲမှာတောင် အကန့်အသတ်ဘောင်ထဲကနေ ဒီမိုကရေစီဖြစ်စဉ်တွေကို လေးစားကြတယ်။ တယ်လင် ဆူဇမန်အကြောင်း ရှင်ဗတ်ဖြစ်ရင် သူမက အစိုးရကို ဆန့်ကျင်နေပေမဲ့လို့ ပါလီမန်မှာ အမတ်တစ်ဦးအဖြစ် အရွေးချယ်ခံခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာ ရှင်တွေ့မှာပဲ။ ဒီကြောင့်မို့ အဲဒီမှာ ပါလီမန်စနစ်ကို လေးစားမှုရှိတယ်ဆိုတာ တွေ့ရတယ်။

တဖက်ကကြည့်ရင် လူမည်းတွေအပေါ်မှာထားတဲ့ လူဖြူတွေရဲ့ သဘော ထားက “လူမည်းတွေက အောက်တန်းစားတွေ သူတို့လူဖြူတွေကပဲ မြင့်မြတ်တယ်” ဆိုတာပါပဲ။ လူဖြူတွေဟာ (လူဖြူအကုန်မဟုတ်တောင် အတော်များများက) မျိုးရိုးဗီဇအားဖြင့် သူတို့က လူမည်းတွေထက် မြင့်မြတ်တယ်ဆိုတာ တကယ်ကို ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။ ဒီမျိုးက ပညာရေးနဲ့ ဒီမိုမဟုတ် ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ညှိပေးနိုင်တဲ့ အမြစ်မြတ်ရှင်းပစ်နိုင်တဲ့ ဟာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာစစ်အစိုးရက အမျိုးချစ်တဲ့နေရာမှာ သူတို့ကိုဘယ်သူမှ မခီဘူးလို့ ပြောနေပေမဲ့လို့ သူတို့မှာ ဒီ သဘောထားမျိုး ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ ဒီပေမဲ့လို့ တခါတလေတော့လည်း သူတို့တွေဟာ အကြီးအကျယ်ကို ဆန့်ကျင်နေတယ်ဆို တာကိုတော့ သိကြပါတယ်။ တကယ်တော့ သူတို့တွေက ပြောနေတာထက်တောင် ပိုပြီးယုံ ကြည်နေကြမှာမို့ အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းလှတယ်။

ဒေါ်စုတ ချက်ကိုစလိုဘက်တီးယား သမ္မတစားကလပ် တာဘဲလ်နဲ့ ပတ်သက်မှုတော် တော်ကြီး ကြီးမြင့်ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော် သိထားရတယ်။ တာဘဲလ်က ခေါင်း ဆောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒေါ်စုကို ဘယ်လိုများ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုရှိတယ်ဆို တာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြလို့ ရမလား....

ကောင်းပါရပြီရှင် ... သူ့ရေးတဲ့ စာတွေကို ကျွန်မ ဖတ်ဖူးတယ်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။ သူက ကျွန်အပေါ် သွယ်ဝိုက်တဲ့ နည်းနဲ့ တကယ်ကို အကျိုးသက်ရောက် မှုရှိ တယ်။ ဒီတော့ ချက်ကိုစလိုဘက်တီးယားအကြောင်း သူ့ရေးခဲ့တာတွေက ကျွန်မအပေါ် ဩဇာသက် ရောက်မှု ရှိခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်ရှင် ... အာဏာမဲ့ ဩဇာလို အဆိုအမိန့်မျိုးတွေပေါ့။ ချက်ကို စလိုဘက်တီးယားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မမိတ်ထဲ စွဲထင်အဆုံးက တကယ်တော်တဲ့ ပြည်သူ တွေရဲ့ ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ အသိဉာဏ်ပါတဲ့ ရိုးသားမှုပါပဲ။ အဲဒီပြည်သူတွေဆိုတာ

တက္ကသိုလ် တခုခုမှာ အိမ်မတုတ် အစိုးရဌာနတခုခုမှာ သူတို့အလုပ်နဲ့သူတို့ အလုပ်လုပ် နေသူတွေ ဆိုတာထက် ရေခိုက်သမားတွေ၊ လမ်းပြင်တဲ့သူတွေ၊ လမ်းသန့်ရှင်းရေး လုပ် နေသူတွေ၊ ပန်းရံသမားတွေ ပိုပြီး ဖြစ်နေနိုင်တယ်။ သူတို့က စိတ်နှစ်တ်ထား ပြင်ပြတ်မှုကို လက်ခံ ယုံကြည်ကြပြီး ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သက်သာငိမ်ကျမှုရဲ့အပေါ် ခပ်ဝေးဝေးမှာရှိတဲ့ သိက္ခာသမာဓိရဲ့ အရေးပါမှုကို နေရာချထားကြတယ်။ အဲဒါက ကျွန်မစိတ်ကို အရမ်း လှုပ်ခါပစ်တာပဲ။ ဒါက သိက္ခာသမာဓိပိုင်းကို စောင့်ထိန်းရာမှာ အောင်မြင်နိုင်တဲ့ အံ့အား သင့်စရာ ကောင်းလှတဲ့ စံနမူနာလို့ ကျွန်မထင်တယ်လေ...

နဝတရဲ့ နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်ကြားနေတဲ့ ဥဇ္ဈင် မြန်မာခရီးသွားနှစ် လှုံ့ဆော်မှုတ ခိုလ်ချုပ်တွေရဲ့ သည်းအူမထွိုင်ဖြစ်နေတယ်။ ခရီးသွားတွေကို မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ ဝေး ဝေးနေကြဖို့ အိတ်က ပြောမလား။

မပြောပါဘူး။ ကျွန်မက အဲဒါမျိုး လုပ်နေတာမတုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့ ပြောနေတာက ဥဇ္ဈင် မြန်မာခရီးသွားနှစ်ကို သပိတ်မှောက်ဖို့ပဲ။ ဒီခရီးသွားနှစ်ဆိုတာက ဥဇ္ဈင် နိုင်ငံဘာလဆန်းပိုင်းမှာ စပြီး ဥဇ္ဈင်ရ ဖြေလကုန်လောက်အထိ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ အဲဒီအချိန်က ခရီးသွားရာသီရဲ့ အမြင်ဆုံးအချိန်လေ။ မြန်မာပြည်မှာ ဒီမိုကရေစီလှုပ်ရှားမှုကြီး တခုလုံးစလိုက်တာနဲ့ ပထမဦးဆုံး လုပ်ရမှာက သပိတ်မှောက်ဖို့အတွက် ကျွန်မတို့က ပြောနေတာ။

ကျွန်မတို့က တိုးရစ်တွေ မြန်မာပြည်ကနေ အမြဲတမ်းဝေးဝေးနေဖို့ မရှောင်လင့် ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နယ်ကိုပဲရောက်နေနေ ကျွန်မတို့က နိုင်ငံခြားသားတွေကို ဆန့်ကျင် နေမှာပဲဆိုတဲ့ သဘောတော့ မတုတ်ပါဘူး။ နဝတက ဥဇ္ဈင် မြန်မာခရီးသွားနှစ်ကို သူတို့ အနေနဲ့ အဲလိုမျိုး လုပ်နိုင်စွမ်း မရှိပေမဲ့လို့ သူတို့ လိုချင်တာကို အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင် စွမ်းရှိတယ်ဆိုတာကို ပြဖို့အတွက် ဝါဒဖြန့်ချိရေး လက်နက်တစ်ခုအနေနဲ့ အသုံးပြုနေတာ။ အထူးသဖြင့် ဥဇ္ဈင် မြန်မာခရီးသွားနှစ်အတွင်းမှာ ကျွန်မတို့က တိုးရစ်တွေကို မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ ဝေးဝေးနေစေချင်တဲ့အကြောင်းက ပြည်သူတွေတွေ အကုန်အကျခံပြီး အောင်မြင်အောင်လုပ် ထားတဲ့ လမ်းတွေ၊ ဟိုတယ်တွေ၊ တိုးရစ်ရုံခင်းတွေစတဲ့ အဆင်ပြေတာတွေ မှန်သမျှကို ပြချင်လို့ပဲဆိုတာ တိုးရစ်တွေ သဘောပေါက်စေချင်တယ်။ မြန်မာပြည်သူတွေဟာ အရမ်းကို

ဒုက္ခ ခံစားနေကြရတယ်။ ရှင်သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ ... ပြည်သူတွေဟာ လမ်းဖောက်တဲ့ နေရာ၊ တံတားဆောက်တဲ့နေရာတွေမှာ တခန်းတကဏ္ဍကနေပါဝင်ဖို့ ပီအားပေးခံ နေကြ တယ်။ ပြည်သူတွေဟာ အိမ်တွေပေါ်ကနေ ဆင်းပေးကြရတယ်။ တိုးရစ် တွေရဲ့နေရာတွေ သန့်ရှင်းသာယာဖို့ဆိုပြီး ရွာလုံးကျွတ် အဖျက်ဆီးခံကြရတယ်။ ဒီကြောင့်မို့ သာမန်ပြည်သူတွေ ရဲ့ငွေကို အကုန်ကျခံပြီး ဆောက်ထားတဲ့ ဖိမ်ခံပစ္စည်းတွေကို အားမပေးဘဲ နေပြရတဲ့ စွမ်းရည်ရှိတဲ့ တိုးရစ်တွေကို ကျွန်မတို့က သဘောကျတယ်။

တိုတယ်သစ်တွေက ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးမှာရော၊ နိုင်ငံတွင်းက အခြားနေရာ တွေမှာ ရော တည်ဆောက်နေကြပြီး တိုးရစ်တွေကလည်း လာကြတော့မယ်။ ဘယ်လောက် များမလဲဆိုတာကတော့ မသေချာဘူး။ ဒီပေမဲ့လို့ လာနေကြတာကတော့ သေချာ တယ်။ အဲဒီတိုးရစ်တွေကို ဒေါ်စု ဘာများအကြံပေးနိုင်ပါသလဲ။ အထူးသဖြင့် ဒေါ်စုကောင်းဆိုမှုကို အသိစိတ်နဲ့ တုန့်ပြန်နိုင်စွမ်းရှိသူတွေကိုပေါ့။

ပထမဦးဆုံးကတော့ ဘာဖြစ်လို့လာနေကြတာလဲဆိုတာ သူတို့ဘာသာ သူတို့ မေးဖို့ပဲ။ လူတိုင်းကို အကြံပေးဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူတို့ ဘာလို့ လာကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး။ တချို့ကတော့ အထုပ်အပိုးခရီးသည်ပေါ့။ သူတို့ကတော့ ရိုးရှင်းပါတယ်။ ဒီရောက်တဲ့အခါ ဓါတ်ပုံတွေကို ရိုက်ချင်သလောက်ရိုက်ပြီး အိတ်အိတ်နေရာမှာ ရိုက်ထားတဲ့ ပုံစသဖြင့် ဓါတ်ပုံကိုပြပြီး သူတို့ရင်ထဲမှာ ရှိတာကို ပြောပြမယ်။ စုတို့လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဒီလောက်ပဲ။ တချို့ကတော့ ဒီနိုင်ငံရဲ့ယဉ်ကျေးမှုကို တကယ်ကို စိတ်ဝင်စားလို့ လာတာ။ ဒီကြောင့်မို့ ပြန်မာနိုင်ငံကို လာတဲ့ တိုးရစ်တွေကို ကျွန်မက ဘယ်နည်းနဲ့ အကြံပေးမလဲ။ ကျွန်မပြောလို့ ရနိုင်တာက “ဘာဖြစ်လို့ ဒီနိုင်ငံကို လာတာလဲဆိုတာ ကျေးဇူးပြုပြီး ရှင့် ကိုယ်ရှင် မေးပေးပါ။ ဒီနိုင်ငံကို လာလို့ တနည်းနည်းနဲ့ ကောင်းအောင် ရှင်လုပ်တယ်လို့ ရှင်ထင် ပါသလား။ ဒါမှမဟုတ် ရှင်စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ သိချင်စိတ်တွေ အာသာပြေသွားတယ် လို့ ထင်ပါသလား” ဆိုတာလောက်ပါပဲ။

ဒေါ်စု ပြောတာတွေကို ဖက်ရသုတွေက ဒီမိုကရေစီရဖို့အတွက် ဒေါ်စုနဲ့ ဒေါ်စု ပြည်သူ တွေကို သူတို့အနေနဲ့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း တူညီနိုင်သလဲဆိုပြီး သိချင်ကောင်း သိချင်

နေကြပါလိမ့်မယ်။ အဲလိုအကူအညီပေးချင်သူတွေက ဘာများအကူအညီပေး နိုင်ပါသလဲ...

အဲဒါက တောင်အာဖရိကမှာ အသားအရောင်ခွဲခြားတာနဲ့ ဥဥားတူနေတယ်။ ကမ္ဘာ့လူနဲ့ရက်ပဲ တောင်အာဖရိက ထုတ်ကုန်တွေဝယ်ဖို့ ငြင်းဆန်နေမယ်ဆိုရင် အကျိုး သက်ရောက်မှုက မထိရောက်လှသေးဘူး။ တောင်အာဖရိကနေလာသမျှ ဘာမှ မဝယ်သူ တွေလည်း အများကြီးရှိကြမှာပါ။ ကျွန်မဆို တောင်အာဖရိကကနေလာသမျှ ဘာဆိုဘာမှ မဝယ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အသားအရောင် ခွဲခြားမှု ရှိနေလို့။ တောင်အာဖရိက အစိုးရလုပ်နေတာတွေကို ကိုယ်ကျင့်တရားဝိုင်းအနေနဲ့ မထောက်ခံသူတွေထဲမှာ ကျွန်မ လည်း တစ်ဦးအပါအဝင်ပဲ။

မြန်မာနိုင်ငံ ဒီမိုကရေစီရရှိအတွက် အကူအညီပေးချင်သူတွေ အများကြီး ရှိမှာပါ။ အဲဒီသူတွေက မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာ တရားမျှမှု မရှိတဲ့စနစ်ကို အထောက်အကူ ပြုနေတဲ့ နဝတရဲ့ စီးပွားရေးကို ထောက်ပံ့ပေးဖို့ ငြင်းနေကြမှာပါ။

ဒီ့ကြောင်မို့ လွတ်လပ်ရေးနဲ့ဆက်စပ်နေတဲ့ ကမ္ဘာ့ဘယ်လူသားမျိုးမဆို ...

နဲနဲတော့ လုပ်နိုင်တာပဲလေ ... တကယ်ကို စိတ်ဝင်စားတဲ့သူတိုင်း နဲနဲတော့ လုပ်နိုင်တာပဲလေ... မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာဆို လူတိုင်းလုပ်နိုင်တာပဲလေ ... မြန်မာပြည် အပြင် ဘက်က လူတိုင်းလုပ်နိုင်တာပဲလေ ...

အဲရတို့ရဲ့ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုကို ကြင်နာမှုရှိကြတဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေ အနေနဲ့ အဲရတို့ရော၊ NLD ကိုရော ဘဏ္ဍာငွေကြေးနဲ့ ထောက်ပံ့လို့ ရနိုင်ပါသလား။

မရဘူးရှင် ... လက်ရှိစည်းမျဉ်းစည်းကမ်းအခြေအနေအောက်မှာ နိုင်ငံခြား အရင်းအမြစ်တွေကနေ ရောက်လာတဲ့ ဘယ်အလှူဒါနမျိုးကိုမှ ကျွန်မတို့ကို လက်ခံခွင့် ပြုမထားဘူး။ အဲလိုမျိုး မလုပ်မိဖို့ ကျွန်မတို့က အထူးတလည် ဂရုစိုက်နေရတယ်။ သတိကြီးကြီး ထားနေရတယ်။ အဲဒီနဲ့ပတ်သက်လာရင် ကျွန်မတို့က လုံးဝ အတိအကျ လိုက်နာဖို့လိုတယ်။

နိုဘယ်လ်ဆုရလို့ ချီးမြှင့်တဲ့ ငွေတွေကိုတော့ လက်ခံလို့ရတယ် မတုတ်လား။

နိုဘယ်လ်ဆုကရတဲ့ငွေတွေကိုရော၊ ကျွန်မကိုပေးတဲ့တခြားဆုတွေက ရတဲ့ ငွေတွေကိုရော ကျွန်မလုံးဝလက်မခံပါဘူး။ ပညာရေးအတွက် Burma Trust ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ ဖောင်ဒေးရှင်းတည်ထောင်ပြီး နိုင်ငံခြားမှာထားပါတယ်။ ကျွန်မတို့က အဲဒီငွေတွေကို ထိုင်းစတဲ့ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တွေမှာနေတဲ့ မြန်မာလူငယ်လေးတွေရဲ့ ပညာရေးအတွက် အသုံးပြုနေပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံကို ကူညီချင်တဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေ၊ အဲဒီ Burma Trust ဖောင်ဒေးရှင်းထဲကို တိုက်ရိုက်ပါဝင်ခွင့်မရတဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေကို ကျွန်မတို့က ကျေးဇူး တင်လှပါတယ်။

ကမ္ဘာ့အနှံ့ပို့ပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ အဆင့်ရောက်အောင် လွတ်လပ်မှုနဲ့ ဒီမိုကရေစီ အတွက် ဧရီရပြည်သူတွေရဲ့ ကြိုးပမ်းမှုတို့ ယူဆောင်ပေးနိုင်အောင် နိုင်ငံတကာ စိတ်ဝင်စားသူတွေက ဘာများလုပ်ပေးနိုင်ပါလဲခင်ဗျား ...

အဲဒီအတွက် လွယ်လွယ်လေးနဲ့ အဖြေပေးနိုင်တယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ တနိုင်နဲ့တနိုင်က မတူဘူးလေ။ နယ်လ်ဆင်မင်ဒဲလားကို ကမ္ဘာကြီးကစပြီး စိတ်ဝင်စားခင် နှစ်တွေအများကြီးရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြည်သူတွေက မမေ့သင့်ဘူး။ မင်ဒဲလားအကြာကြီး ထောင်နန်းစံခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ မသိကြဘူး။ အဲ...ကမ္ဘာကြီးကိုယ်တိုင်က လူ့အခွင့်အရေးအနေနဲ့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို ပို့ပြီး စိတ်ဝင်စားလာတယ်ဆိုတဲ့ အချက်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ဆက်သွယ်ရေးနည်းပညာတွေ တိုးတက်လာမှ ပြည်သူတွေက တခြား ကမ္ဘာ့ အစိတ်အပိုင်းမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ပိုစိတ်ဝင်စားလာကြတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ဆက်သွယ်ရေးကောင်းလာတာက လူသားတွေ စိတ်ဝင်စားလာရတဲ့အကြောင်းတစ်ခုလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ တောင် အာဖရိက ပြည်သူတွေဟာ တိုးအရင်ကဆို သူတို့အပေါ် ထိုးနှက်မှု တွေ လုပ်ခဲ့ပုံရတဲ့ (၂၅)နှစ်တာကာလထက်တောင်၊ မင်ဒဲလားထောင်ကျတဲ့ (၂၅)နှစ်တာကာ လထက်တောင် အလွန်အမင်းပိနှိပ်ခံခဲ့ကြရတယ်။ ထောင်ကျတာ မင်ဒဲလားတစ်ယောက် တည်း မတုတ်ဘူး။ အခြားသူတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲ ... ဒါကတော့ လူ့သဘာဝပဲလေ။ ပြည်သူတွေအနေနဲ့ အခြားသူတွေကိုလည်း သိချင်ကြမှာပါ။ အများပြည်သူတွေက မင်းဒဲလား ကို ဇနီးသည်တစ်ဦးရဲ့ လင်သားတယောက်အနေနဲ့ရော၊ သားသမီးတွေ ဝင်တာယောက်အနေ

နဲ့ရော သိထားကြတာကိုး ... အဲ... ကျွန်မ အထင်ပြောရရင် အဲဒီအချိန်မှာ မင်ဒဲလားက သူ့မိသားစုကနေ လုံးဝကို ဖယ်ထုတ်ခံထားရတဲ့ အဖိုးတစ်ယောက်တောင် ဖြစ်နေပြီ။ သူ့က သူ့ရည်မှန်းချက်အတွက် ထောင်ထဲမှာ (၂၅)နှစ်ထောင်ချီဖြင့် ပြင်ဆင်ထားပြီးခံရသူ။ အဲဒီ အချက်က ပြည်သူတွေကို ရောမ ရွှေသွားစေတာ။ ဒီကြောင့်မို့ ပြည်သူတွေတာ မြန်မာ နိုင်ငံထဲမှာ ဖြစ်နေတာတွေနဲ့အတူ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ရွှေသွားစေနိုင်တဲ့အချက်ကနေ သိစိတ် အဆင့်ကို မြှင့်တင်သွားပါလိမ့်။ အဲဒါဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရှင်ဘယ်တော့မှ ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

အခုပေးမယ့်ပေးခွန်းက အပိုင်းသုံးပိုင်းရှိပါတယ်ခင်ဗျာ ...

၁။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဒီမိုကရေစီရမယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုမျိုး ဧေါ့စု ဘယ်တုတ်ဘယ်နည်း ရှိတာလဲ ...

၂။ ဒီမိုကရေစီပန်းတိုင်ရောက်ဖို့အတွက် အဓိကအကျဆုံး လိုအပ်ချက် တွေက ဘာတွေလဲ ...

၃။ ဧေါ့စုစိတ်ထဲမှာ ဒီမိုကရေစီရမယ်လို့ခံစားရတဲ့အခါ ဘယ်တော့ ရနိုင်မယ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကန့်သတ်ချက်မျိုး ပေးဖို့အတွက် ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိပါသ လား။

နောက်ဆုံးပေးခွန်းကနေစပြီး ကျွန်မပြောပါမယ်။ မသိဘူးရှင် ... ဘယ်တော့ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ကြိုတောက်နားထုတ်ဖို့ ကြိုးစားတာကို ကျွန်မ မယုံ ကြည်ဘူး။ အချိန် ကာလကို ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်တဲ့ ဒီလိုတာမျိုးတွေကို ကြိုတင်ဟောကိန်းထုတ်ဖို့ ကြိုးစား တာက အန္တရာယ်ကြီးတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ပထမ ဦးဆုံးပေးခွန်းကို ကျွန်မဖြေရ မယ်ဆိုရင် ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ကျွန်မတို့ ဒီမိုကရေစီရမယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်တယ်။ ဒုတိယ ပေးခွန်းကို ဖြေရမယ်ဆိုရင်တော့ ပြည်သူတွေအနေနဲ့ မိမိတို့က အင်အားမရှိဘူးဆိုတာ မဟုတ်ဘူးလို့ သဘောပေါက်နားလည်ဖို့ လိုအပ်တယ်။ ပြည်သူတွေက အာဏာမဲ့ဩဇာကို လေ့လာဆည်းပူးဖို့ရှိတယ်။ သူတို့ လိုအပ်တာတွေ ရအောင်လုပ်နိုင်တာတွေအများကြီး ရှိပါတယ်။ သူတို့တိုယ်သူတို့ အကူအညီမဲ့တွေ့အနေနဲ့ မမြင်သင့်ဘူး။ သူတို့မှာရှိတဲ့ စွမ်းအင်တွေကို လုံးဝကို ထိန်းချုပ်ခံထားရတယ်လို့ မမြင်သင့်ဘူး။

ဒေါ်ရု နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ကနေ ပြန်လွတ်လာတာ (၁၁)လရှိပြီနော် ... လွတ်
ပြောက်နေတဲ့အတွက် ကြိုးပမ်းမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်ရု ဘယ်လိုမျိုး ခန့်မှန်း
နိုင်သလဲ။

ကျွန်မတို့ပါတီဝင်တွေက အရမ်းကို တက်ကြွနေကြတယ်။ သူတို့က တခါ ပြန်စပြီး
အလုပ်လုပ်နေကြရတယ်။ ရှင်သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ ... ကျွန်မတို့ပါတီဝင်တွေ၊ ထောက်ပံ့ပေး
ထားသူတွေက လက်တွေ့ကျကျအကူအညီတွေပေးရင်း၊ ကျွန်မတို့ ကိုယ်ကျွန်မတို့
ကာကွယ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ အခွင့်အရေးတွေ ရှိလာတယ်ဆိုတာ ပြသရင်း တရားဝင်
အကူအညီပေးတဲ့ ကော်မတီကို ကျွန်မတို့ ဖွဲ့စည်းထားတယ်။ ရှင့် အခွင့်အရေးတွေကို
ရှင်ကာကွယ်နိုင်တယ်လို့တော့ ကျွန်မတို့က ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။

အဲ ... ကျွန်မတို့ တကယ်ပြောနေတာက ဒီလိုရှင့် ... ရှင့်အခွင့်အရေးတွေကို
ဒီလိုမျိုးကာကွယ်နိုင်တယ်။ တည်ဆဲဥပဒေနဲ့အညီ ရှင့်အတွက် အခွင့်အရေးတွေကို ကျွန်မတို့
ကလာပြီး အကာအကွယ်ပေးမယ်။ ရှင့်ကို မတရားချုပ်နှောင်ဖို့ ကြိုးစားနေသူတွေကို ရှင်က
ပြောနိုင်တယ်။ ရှင်က တည်ဆဲဥပဒေတွေကို ချိုးဖောက်နေတာမဟုတ်လို့ သူတို့က ရှင့်ကို
ဗမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတာကို ရှင် ပြောနိုင်တယ်လို့။ ဒါမျိုးကို လက်တွေ့ကျကျ
လူထုအစည်းအဝေးပွဲကြီးတွေ ကျင်းပပြီး လုပ်ရမယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ဒါမျိုးတွေကို
ဘယ်နည်းနဲ့ လုပ်နိုင်မလဲဆိုတာ ပြည်သူတွေကို ပြသရမယ်။ တချို့ ပြည်သူတွေက သူတို့ကို
ပေးတဲ့ အကူအညီမျိုးတွေကို မယူရဲလောက်အောင်ကို ကြောက်နေကြတာရှင့် ... အဲ ...
အကူအညီကို လက်ခံရသူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ မဝံ့မရဲရှိနေသူတွေက အကူအညီကို လက်ခံရဲ
သူတွေကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါ သူတို့လည်း သတ္တိရှိသွားတယ်။ အဲလိုမျိုး ဆက်လုပ်သွားရမှာ။

ကျွန်မတို့က လက်တွေ့ကျတဲ့ နည်းတွေနဲ့ လုပ်ကြရမှာ။ ကျွန်မတို့က ပြည်သူ
တွေဆီ သွားပြီးတော့ လုပ်ကြပါ။ ရှင်တို့ကိုယ်တိုင် လုပ်ကြပါလို့ မပြောနိုင်ဘူး။ ကျွန်မတို့
အိတ်လုပ်နေကြတယ်။ ကျွန်မတို့က ကျွန်မတို့ရှေ့နေတွေကို ပြည်သူတွေဆီလွှတ်ပြီး ကျွန်မတို့
ပြည်သူတွေအတွက် အကာအကွယ်ပေးနေတယ်ဆိုတာ ပြည်သူတွေ ကိုယ်တိုင်တွေ
ကြာရတယ်။ ကျွန်မတို့က တရားဝင်ကော်မတီတစ်ခု ဖွဲ့စည်းပြီး အလုပ်လုပ်နေကြပါတယ်။
ဒီလိုမျိုး ကူညီနိုင်တယ်။ ကူညီနေကြတယ်ဆိုတာ ပြည်သူတွေ စပြီး စဉ်းစားနေကြပြီ။

ကျွန်မတို့က နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားမိသားစုတွေကို ကူညီတဲ့နည်းလမ်းတွေကို လက်တွေ့ကျတဲ့ စီမံကိန်းတွေနဲ့ တိုးပွားအောင် လုပ်နေကြတယ်။ ဒါက သူတို့ကို ငွေပေးပြီး ကူညီတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့က သူတို့လိုချင်တာကို သူတို့ကိုယ်တိုင် လုပ်နိုင်ဖို့ အကူအညီပေးချင်တာ။ ၁၉၉၀ ရွေးကောက်ပွဲ ခြောက်နှစ်ကြာရင် အခမ်းအနားမှာ အရွေး ချယ်ခံထားရတဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေရဲ့ ညီလာခံကျင်းပဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်က NLD ကို ပြန်စုစည်းပြီး ပြန်ဖွဲ့စည်းရာမှာ ကျွန်မတို့ လုပ်ခဲ့တဲ့ တိုးတက်မှုကို ညွှန်ပြနေတယ် အများ ပြည်သူတွေ သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ။ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်က NLD ကို ပြည်သူလူထုရဲ့ ထောက်ပံ့ အားပေးမှုက ဘယ်လောက်အထိ အားကောင်းတယ်ဆိုတာ သက်သေပြတဲ့ ပဲ့တင်သံကြီး တအားကို မြည်တီးသွားစေတယ်။

စစ်ဘေးတော့ ပြီးသွားပြီးပေါ့နော် ... ဒါပေမဲ့လို့ ဒီမှာတော့ ပါပရိုတ်တွေနဲ့ ပြည်နက်နေတယ်။ ဈေးကလီးယားခုံးတွေ၊ ဈေးကလီးယား ဝှန်ပစ်ပစ္စည်းတွေ၊ အညစ် အကြေးအမှိုက်သရိုက်ပေါင်းစုံ၊ လူဦးရေထူထပ်မှု၊ စားသုံးမှု ပမာဏကြီးမားလာမှု၊ တတန္ဒလုံး ပူနွေးလာမှု၊ သစ်တောပြုန်းတီးမှုတွေပေါ့ဗျာ... အနာဂတ်ကာလကို ဧီရု သယ်လိုမြင်လဲ။ လူသားမျိုးနွယ်ကြီး ရှင်သန်မှုအတွက် ဧီရု မျှော်လင့်လား။

ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ကျွန်မကတော့ အလုပ်လုပ်နေလို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ကျွန်မက နဲ့နဲလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကမ္ဘာကြီးပိုကောင်းဖို့အတွက် ကြိုးစားလုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်နေတယ်။ ဒီကြောင့်မို့ သဘာဝအနေနဲ့ကို ကျွန်မက ဒီအတွက် မျှော်လင့်ထားတယ်။ အဲ ... ကမ္ဘာကြီး တိုးတက်အောင် မလုပ်ဘူးအတွက်တော့ ဒီလို မျှော်လင့်ချက်မျိုး မရှိတာ ထင်ရှားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မမျှော်လင့်ကြတာလဲဆိုတော့ သူတို့က ကမ္ဘာကြီးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် ဘာမှမလုပ်ကြလို့ပဲ။ အဲဒီထဲကပဲ လက်ရှိအခြေအနေကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တကယ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် လုပ်နေကြသူတွေ အများကြီးရှိတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး နိုင်ငံရေးသမားတွေ ဒီမှမဟုတ် လူမှုရေးခေါင်းဆောင်တွေ၊ ဒီမှမဟုတ် ဘာသာရေး လှုပ်ရှားမှု လုပ်နေသူတွေကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကျွန်မက သာမန်ပြည်သူတွေကို ဆိုလိုတာ။ သာမန်ပြည်သူတွေက ဒါမျိုးကိစ္စကို သူတို့လမ်း၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ တိုက်တန်းမှာ ရှိနေရင်

တောင် သူတို့နေထိုင်နေတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ ရှိနေတဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေကို ယူဆောင် ပေးဖို့အတွက် အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ အဲဒီပြည်သူတွေဟာ သူတို့ကိစ္စတွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေကြ သူတွေထက် အများကြီးပိုပြီး အမြဲတမ်း ဩဇာရှိနေကြမှာ။

ကျွန်တော်က ဒေါ်ရဲ့ အင်ဆေး Towarrds a Ture Refrge တချို့နောက်ဆုံး စာကြောင်းတွေကို ဖတ်ရတာ ခံတွင်းတွေလှတယ်။ အမှောင်ဆိုတာတော့ အမြဲတမ်း ရှိနေမှာပဲ။ အဲ ... အလင်းရောင်ဆိုတာတော့ အသစ်အဆန်းပဲ။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ အသစ်ဆိုတာ ကြိုးကြိုးစားစား ဝရုတစိုက်နဲ့ လုပ်ရတဲ့ သဘောရှိလို့၊ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာရှိတဲ့ အမှောင်ထုကြီးက အလင်းရောင် သေးသေးလေးကိုတောင် ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်တဲ့ သဘောမရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အမှောင်ဆိုတာ အလင်း ရောင်မရှိလို့ ဖော်နေတာပဲလေး။ ဒါပေမဲ့လို့ အလင်းရောင်သေးသေးပွားပွားလေးက အမှောင်ထုကြီးတခုလုံးကိုတော့ မောင်းထုတ်ပေးနိုင်ဘူး။ အလင်းရောင်တွေ ပိုအားကောင်းလာဖို့ လိုအပ်တယ်။ ပြည်သူတွေအနေနဲ့ အလင်းရောင်ကို အမှောင်ထက်ကောင်းတဲ့ အရာအနေနဲ့ မြင်အောင် သူတို့ ပျက်လုံးတွေကို အလင်းရောင်နဲ့ အလေ့အကျင့်လုပ်ပေးဖို့ လိုတယ်။ ကျွန်မတို့အတွက် ပိုပြီး တောက်ပတဲ့ ကမ္ဘာကြီးတခု အရမ်းကို လိုအပ်တယ်။ အဲဒီကမ္ဘာကြီးက ကမ္ဘာ ကြီးမှာ နေထိုင်နေ သူတွေအားလုံး မှီခိုစရာ အလုံအလောက် ပေးသွားမှာပါ။ အလင်းရောင်ဆိုတာ ဘာကိုရည်ရွယ်တာလဲ ခင်ဗျား...

အလင်းရောင်ဆိုတာကတော့ ရှင်မတွေ့ချင်ဘဲ တွေ့နေရတာရော ရှင် တွေ့ချင်လို့တွေ့နေရတာတွေကိုရော ဆိုလိုတာ။ အလင်းရောင်ရှိနေရင် ဘာမဆို တွေ့မြင်နေရမှာပဲ။ ဒီကြောင့်မို့ ကိုယ်သဘောတွေ နှစ်ခြိုက်တာတွေကိုရော၊ ကိုယ် မကြိုက်တာတွေကိုရော ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ။ မမြင်ရတာတွေထက် ပိုပြီး မြင်ရတာ တွေနဲ့ရော၊ အလင်းရောင်နဲ့ရော တွေ့ထိနိုင်အောင် နေထိုင်တတ်အောင် လေ့လာဆည်းပူးရမယ်။ မတရားတာတွေကို ကျူးလွန်သူတွေဟာ သူတို့ မမြင်ချင်တာတွေကို မမြင်ကြဘူး။ သူတို့လုပ်ခဲ့တဲ့ ကောင်းတာလေးကိုပဲ ကွက်ပြီးမြင်နေကြတယ်။ သူတို့တကိုယ်လုံးမှာ

သုတ်လိမ်ထားတဲ့ မကောင်းမှုတွေကို မြင်ဖို့ကိုတော့ ငြင်းဆန် နေကြအုံးမှာပဲ။ ဒါကတော့ နဝတဇာတ်လမ်းပါပဲ။ နဝတက သူတို့ကျူးလွန်ခဲ့တာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ သတ္တိမရှိဘူး။ ပြည်သူတွေကတော့ နဝတဖန်တီးထားတဲ့ အခြေအနေထဲမှာ နစ်မြုပ်နေတယ်။ ပြည်သူတွေက ဆင်းရဲမွဲတေမှုတွေ အကျင့်ပျက်ခြစားမှုတွေ၊ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ၊ ညစ်ပတ်ယုတ်မာမှုတွေနဲ့ ချုပ်နှောင်ထားခံရတာ။ ဒါပေမဲ့လို့ အာဏာပိုင်တွေကတော့ အမှန်တရားကို မတွေ့ချင်မမြင်ချင်ဘူး။ မျက်ကွယ်ပြုထားကြတယ်။

အဲဒီထပ်အဝမ်းခံရပြီး ဆက်သွယ်လို့မရလောက်အောင် အကျဉ်းချထားခံရရင် ဒီမိုကရေစီနဲ့ လွတ်လပ်မှုရဖို့အတွက် အဲဒီနဲ့ အဲဒီပြည်သူတွေရဲ့ ဆန္ဒကို အထောက်အပံ့ပေးချင်နေကြတဲ့ ကမ္ဘာ့တဝန်းလုံးက ဒီမိုကရေစီဘက်တော်သားတွေကို ပြောပြဖို့အတွက် အခွင့်အရေးရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် အဲဒီကို နောက်ထပ် ထပ်ပြီး အင်တာဗျူးပါရစေ..

အရမ်း ရိုးစင်းလှပါတယ်။ မြန်မာပြည်သူတွေဟာ ဒီမိုကရေစီလိုချင်တယ်ဆိုတာ ရှင်လုံးဝမမေ့လိုက်ပါနဲ့။ အာဏာပိုင်တွေ ဘာပဲပြောနေပြောနေ ပြည်သူတွေက ဒီမိုကရေစီလိုချင်နေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုရော၊ သူတို့ကို အခြေခံ လူ့အခွင့်အရေးတွေ မပေးတဲ့ အာဏာရှင်အုပ်ချုပ်တာကို မလိုချင်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကိုရော ရှင်လုံးဝမမေ့လိုက်ပါနဲ့နော်... ကမ္ဘာကြီးက မြန်မာနိုင်ငံသားအများစု လိုချင်နေတဲ့ နိုင်ငံရေးစနစ်မျိုး ယူဆောင်ပေးနိုင်တဲ့ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးကိုမဆို လုပ်ပေးသင့်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အများစုပြည်သူတွေဟာ သူတို့ကိုယ်ကိုယ် သူတို့ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြပြီးပြီ။

မြန်မာနိုင်ငံက လိုအပ်နေတဲ့ အကူအညီကို လိုအပ်နေတဲ့အချိန်မှာ မြန်မာနိုင်ငံကို အကူအညီပေးစေချင်တယ်။ တနေ့ကျရင် တခြားသူတွေ လိုအပ်နေတဲ့တာကို ကူညီဖို့ အခြေအနေရှိလာရင် ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင်က အကူအညီပေးဖို့ ကျွန်မတို့ ဖျော်လင့်ထားတယ်။

* * * * *

ဒီသိုကရေစီပန်းတိုင်းကို

ရောက်ဖို့ရာမှာ

လူထုအားလုံးက

စည်းစည်းလုံးလုံး၊ ညီညီ ညွတ်ညွတ်၊ စည်းကမ်းရှိရှိနဲ့

ချီတက်မှပဲ

ရောက်နိုင်မှာပါ။

ရွှေတိဂုံအနောက်မုခ် သင်္ချိုင်းဝင်မဟာမိန်ခွန်း

↓ အမလေး

အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာလို့ ပြောရင်း

လက်သီးဆုပ်ပြီး

ရပ်နေတာမျိုး မလုပ်ဘူး။

လှုပ်နိုင်တာကို လုပ်ရမယ်

I believe in action.

ကျွန်မက

အလုပ်ကိုပဲ ယုံကြည်တယ်။ ↑

ရွှေတိဂုံအနောက်မုခ် သမိုင်းဝင်မဟာမိန့်ခွန်း

အခုဆိုလို့ရှိရင် အားလုံး ဒီမှာရောက်နေတဲ့ လူထုပရိသတ်ကြီးဟာ ဒီမိုကရေစီ စနစ်ကို မျှော်မှန်းပြီးတော့ ဒီမှာရောက်နေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီမိုကရေစီပန်းတိုင်ကို ရောက်ဖို့ရာမှာ လူထုအားလုံးက စည်းစည်းလုံးလုံး၊ ညီညီ ညွတ်ညွတ်၊ စည်းကမ်းရှိရှိနဲ့ ချီတက်မှပဲ ရောက်နိုင်မှာပါ။

ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်မ အခန်းကဏ္ဍကိုလည်း နဲ့နဲ့ရှင်းပြပါရစေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူအများစုက ကျမအကြောင်း သိပ်ပြီးတော့ မသိကြပါဘူး။ မသိကြတဲ့ အခါကတော့ သိချင်တဲ့ဆန္ဒတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါကလည်း မှန်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ သိတော့လည်း သိလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ တချို့ကလည်း ပြောကြတယ်။ ကျမဟာ နိုင်ငံခြားမှာနေတယ်။ နိုင်ငံခြားသားနဲ့ အိမ်ထောင်ကျနေတယ်။ ဗမာပြည် နိုင်ငံရေးအကြောင်း ဘာသိသလဲလို့ ပြောကြပါတယ်။ ပထမ ကျွန်မ ဒီကနေ ဝပြီးတော့ ပြည်သူလူနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံ ပါရစေ။ ကျွန်မ နိုင်ငံခြားမှာ နေခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း မှန်ပါတယ်။ နိုင်ငံခြားသားနဲ့ အိမ်ထောင် ကျတယ်ဆိုတာလည်း မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါလေးအတွက်ကြောင့်နဲ့ ကျွန်မ တိုင်းပြည် အပေါ်မှာထားတဲ့ မေတ္တာဟာ ဘယ်လိုနဲ့မှ ကျဆင်းမသွားနိုင်ပါဘူး။

နောက်တခု ပြောချင်တာကတော့ ကျမဟာ ဗမာပြည်နိုင်ငံရေးအကြောင်း ဘာမှ နားမလည်ဘူးတဲ့။ တကယ်တော့ နားလည်လွန်းလို့ ခက်နေတာပဲ။ ဗမာနိုင်ငံရေး ဘယ်လောက်

ရှုပ်ထွေးတယ်။ ဒီရှုပ်ထွေးမှုဒဏ်ကို ဖေဖေဘယ်လောက်ခံခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကျမတို့ မိသားစု အသိဆုံးပါပဲ။ ဖေဖေဟာ စိတ်ပန်းကိုယ်ပန်းနဲ့ ဒီနိုင်ငံရေးကို လုပ်ဆောင်လာတာဟာ ဘာအ ကျိုးစည်းစိမ်မှ မခံစားခဲ့ရပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့်မို့လည်း လွတ်လပ်ရေးရပြီးတဲ့အခါကျလို့ရှိ ရင် ထပ်ပြီးတော့ အာဏာလုတဲ့ နိုင်ငံရေးမျိုးကို ဆက်မလုပ်ဘူးဆိုတာ ဖေဖေ အတိအလင်း ပြောသွားပါတယ်။

ဒီလို ပြောသွားတာမျိုးကြောင့်မို့လို့ ကျွန်မလည်း နိုင်ငံရေးလောကနဲ့ ဝေးဝေး ကင်းကင်း နေချင်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဝေးဝေးကင်းကင်း နေချင်ခဲ့လျက်သားနဲ့ အခုမှ ဒီအရေး အခင်းမှာ ဘာလို့ ပါဝင်နေသလဲလို့ မေးစရာရှိပါတယ်။ အဲဒီတာကတော့ ဒီအရေးအခင်းဟာ တစ်တိုင်းပြည်လုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့ အရေးအခင်းဖြစ် နေပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း ဖေဖေ့ရဲ့ သမီးလုပ်ပြီးတော့ ခေါင်းရွှောင်ပြီးတော့ နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီအရေးအခင်းဟာ တကယ်တော့ ဒုတိယလွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကြီးကို ခေါ်ရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမိုကရေစီ လွတ်လပ်ရေးကို တမျိုးသားလုံးလိုချင်တဲ့ဆန္ဒ ပြင်းပြလွန်းလို့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ တိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီမိုကရေစီနဲ့ပတ်သက်ရင် ဖေဖေပြောခဲ့တဲ့ အချက်ကလေးတခုကို ကျွန်မ ဗတ်ပြ ချင်ပါတယ်။ ဒီအချက်ကတော့ “ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီမိုကရေစီဝါဒကိုသာ ခေတ်စား အောင်လုပ်ရမယ်။ အဲဒီ ဝါဒမျိုးအရသာ လွတ်လပ်တဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ ဗမာနိုင်ငံ ထူထောင်နိုင် အောင် ကြိုးစားရမယ်။ ဒါမျိုးမလုပ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်က လူတွေလည်း နစ်နာနယ်။ ကျွန်တော်တို့ပြည်တိုလည်း ကမ္ဘာက ကြည့်နေလို့ မရတဲ့တနေ့ ဂျာမဏီ ဝိုင်းပြီး အနှိမ်ခံရသလို အနှိမ်ခံရပုံနဲ့ဆင်တူတာကို သတိရှိကြရမယ်။ ဒီမိုကရေစီဝါဒကသာ လွတ်လပ်ရေး နဲ့ ဆီလျော်တယ်။ ဒီဝါဒသာ ငြိမ်းချမ်းရေးကို အားပေးတယ်” အဲဒါဟာ ဖေဖေပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေပါ။

ဒါ့ကြောင့်မို့လို့ ကျွန်မဟာ ကျမရဲ့အဖေ အစဉ်အလာအတိုင်း ဒီမိုကရေစီ လွတ်လပ် ရေးတိုက်ပွဲကို ဝင်လို့နဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီမိုကရေစီ ရရှိရန် ပြည်သူလူထုအားလုံး စည်းလုံးညီညွတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ညီညွတ်ရင် ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မညီညွတ်ရင် ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။

ပြည်သူလူထုဟာ ညီညွတ်ညွတ်နဲ့ မရှိနိုင်လို့ရှိရင် ဘယ်ငါ့ပဲဖြစ်ဖြစ် တိုင်းပြည်ကို အကျိုးမပေးနိုင်ဘူး။ အဲဒီဟာကို အားလုံးစွဲမှတ်ထားဖို့ လိုပါတယ်။ စည်းကမ်းမရှိရင်လည်း ဘယ်ငါ့မှ မအောင်နိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့ တိုင်းသူ ပြည်သားတွေဟာ ညီညွတ်ဖို့ စည်းကမ်းရှိဖို့ အမြဲလိုပါတယ်။

ဒီညီညွတ်ဖို့အကြောင်းတွေ ပြောနေတုန်းမှာ ကျမတို့ တခုပဲပြောချင်ပါတယ်။ ယခုကျမပြောသွားတဲ့စကားတွေထဲမှာ တချို့ကလည်း သဘောကျမယ့် စကားတွေ လည်းပါ မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျမအနေနဲ့ကတော့ ပြည်သူလူထုကို မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောသင့်တယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ရှိသလို မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောသွားမှာပဲ။ ကြိုက်ရင်လည်း ထောက်ခံကြပါ။ မကြိုက်ရင်လည်း ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ မှန်တဲ့အတိုင်းလုပ်တာပဲ။ မကြိုက် တာတော့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မ တခုပြောချင်တာဟာ အခုအချိန်မှာ တပ်မတော်နဲ့ ပြည်သူလူထုအကြားထဲမှာ မိတ်ဆက်ပေးနေကြပါတယ်။ ဒီမိတ်ဆက်ပေးတဲ့မှုကြီးဟာ နောင်တိုင်းပြည် အတွက် အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဗမာ့တပ်မတော်ဆိုတာ ကျမအဖေ ပြုစု ပျိုးထောင်ခဲ့တဲ့ တပ်မတော်ပါ။

ဖေဖေ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တဲ့ တပ်မတော်ဆိုတာ စကားအရသာ မဟုတ်ပါဘူး။ အစစ် အမှန်ပါပဲ။ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ခရေစေ့တွင်းကျ အောက်ခြေကနေစပြီးတော့ ဒီတပ်မတော်ကို ဘယ်လိုထူထောင်ရမယ်ဆိုတာ သူ့လက်ရေးနဲ့ ရေးထားတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ဖေဖေက တပ်မတော်အတွက် ဘာရည်မှန်းချက်တွေ ရှိခဲ့သလဲ။ အဲဒီရည်မှန်း ချက်တခုလောက် ကျွန်မဖွတ်ပြပါရစေ။

“ဒီတပ်မတော်ဟာ ဒီနိုင်ငံ၊ ဒီလူမျိုးအတွက်၊ ဒီလူမျိုး ကိုးကွယ်ရာ၊ လဲလျောင်းရာ၊ ဆည်းကပ်ရာဆိုတဲ့ အနေမျိုးဖြစ်ရမယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ တပ်မတော်က နိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသားတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အော့နှလုံးစာစရာဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဒီတပ်မတော်ကို တည်ထောင်ထားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် တွေဟာ အလကားဖြစ်သွားတော့မှာပဲ။”

ကျွန်မ မှန်မှန်ပဲ ပြောပါရစေ။ ကျမဟာ တပ်မတော်အပေါ်မှာ အင်မတန် သံယောဇဉ် ကြီးပါတယ်။ ဖေဖေတည်ထောင်ခဲ့တဲ့ တပ်မတော်လည်း ဖြစ်တယ်။ ကျမတို့ဆိုတာလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက ရဲဘော်တွေလက်ထဲမှာ ကြီးလာတာပါပဲ။ ပြည်သူလူထုကြီးကလည်း

ဖေဖေအပေါ်မှာ အင်မတန်မေတ္တာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒီမေတ္တာတွေအတွက် လည်း ကျမအင်မတန် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဖေဖေပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တဲ့ တပ်မတော်နဲ့ ဖေဖေအပေါ်မှာ အင်မတန်မေတ္တာရှိတဲ့ လူထုကြီးထဲမှာ ဝဋ်ပကွပ်ဖြစ်ချင်ပါဘူး။ တပ်မတော် သားတွေကိုလည်း ကျမဒီကနေပဲ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ။ လူလူအားကိုးနိုင်တဲ့ တပ်မတော်ကြီး ဖြစ်ပါစေ။ တိုင်းပြည်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ တပ်မတော်ကြီးဖြစ်ပါစေ။ ပြည်သူ လူထုကလည်း ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့ ဟာတွေကို ကြီးစားခွင့်လွှတ်ပြီးတော့ တပ်မတော်အပေါ်မှာ မေတ္တာ မပျက် ပါစေနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါရစေ။ ကျမတို့အားလုံးက ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ ဆက်လက် သွားမှသာ တည်တံ့ခိုင်မြဲတဲ့ ပြည်ထောင်စုပန်းတိုင်ကြီးကို ရောက်နိုင်မှာပါ။ အခုမရောက် သေးပါဘူး။ ဒီမိုကရေစီပန်းတိုင်ကိုတောင် မရောက်သေးပါဘူး။ မရောက်ခင် ကွဲကွဲပြားပြား မရှိပါနဲ့။ အားလုံးတညီတညွတ်တည်း ဒီမိုကရေစီပန်းတိုင်ကို ဦးတည်ပြီးတော့ ချီတက် သွားကြပါ။ အဲဒီလို ချီတက်သွားတဲ့နေရာမှာ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ နည်းလမ်းကို သုံးစေချင်ပါတယ်။ လူမျိုးတမျိုးဟာ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားအပေါင်းတို့ဟာ စည်းကမ်းရှိရှိနဲ့ ငြိမ်းချမ်းတဲ့နည်းတွေနဲ့ ကိုယ်လိုတဲ့ဆန္ဒတွေကို ပြည့်စွမ်းနိုင်တယ်ဆိုတာ အင်မတန်ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့အပြုအမူ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလှုပ်ရှားမှုကြီးကို ဦးဆောင်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းသားတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျမ ပြောစရာ လေးတွေ ရှိပါတယ်။ ကျောင်းသားလူငယ်များဟာ အင်မတန်မှ တော်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ လက်ရုံးရည်ကိုလည်း ပြုပြီးပါပြီ။ အခုလည်း ဆက်ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ နှလုံးရည်ကို ပြမယ် ဆိုတာ ကျွန်မယုံကြည်ပါပြီ။

ဒီကျောင်းသားများကိုလည်း အချင်းချင်း ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ ဆက်ပြီး လက်တွဲသွားဖို့ ကျွန်မ မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်။ အခုဆိုရင် ကျောင်းသားတွေထဲမှာလည်း အဖွဲ့အစည်းတွေ ရှိကြပါတယ်။ ဒီအဖွဲ့အစည်းတွေဟာ အားလုံးစုရုံးပြီးတော့ တညီတညွတ်တည်း ဖြစ်သွား စေချင်ပါတယ်။ အဲဒီဟာအတွက်လည်း ကျောင်းသား ညီလာခံတခုခေါ်မယ်လို့ ကျမ ကြားနေပါ တယ်။ ဒီညီလာခံကြီး ဖြစ်ပေါ်တဲ့အခါကျရင် ကျောင်းသားတွေအားလုံး တစုတစည်း တည်းဖြစ် သွားပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်း လိုက်ပါတယ်။

ကျောင်းသားလေးတွေက ကျမကို မေးကြတယ်။ ကျမရဲ့နောက်မှာ ဘယ် နိုင်ငံရေး

သမားများ ရှိနေသလဲ၊ ဒီနိုင်ငံရေးသမားတွေဟာ ကျမကို ကြီးဆွဲပြီးတော့ သူတို့ကို နင်းသွားမှာ စိုးရိမ်တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ အဲဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတာ ကျွန်မ အင်မတန် ဝမ်းသာတယ်။ ကျောင်းသားလူငယ်များ အင်မတန် ပွင့်လင်းတယ်။ သွယ်ဝိုက်တဲ့ စကားတွေ မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်မကလည်း မှန်တဲ့အတိုင်းပဲ ပြန်ပြီးတော့ ပြောလိုက် ပါတယ်။ ကျွန်မနောက်မှာ ဘယ်နိုင်ငံရေးသမားမှ မရှိပါဘူး။ ကျမအခုလုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းဟာ တော့ ပြည်သူလူထုလိုချင်တဲ့ ဒီမိုကရေစီ ဖြစ်မြောက်ရေးလုပ်ငန်းပါပဲ။ ဒီမိုကရေစီ ဖြစ်မြောက် ရေးအတွက်ကို ဝိုင်းပြီးတော့ ကူညီချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားဟောင်းကြီးတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီနိုင်ငံရေး သမားဟောင်းကြီးတွေကို ကျမကတော့ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောထားပါတယ်။ ဒီလိုကူညီလို့ နောင်နိုင်ငံရေးအမြတ်ထုတ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ လုံးလုံးမထောက်ခံဘူးဆိုတာ အခုကတည်းက ကျွန်မ ပြောထားပါတယ်။

ပြည်သူလူထုရှေ့မှာ ကျွန်မ ပြန်ပြီးတော့ ပြောပါမယ်။ ဒီမိုကရေစီရရှိရေးအတွက် ဝိုင်းဝန်းကူညီတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားကြီးတွေဟာ နောင်နိုင်ငံရေး အမြတ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးပမ်းရင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် တတ်ပြီးတော့ ဒီလူကြီးတွေကို ရှုံ့ချပေးပါမယ်။

နောက်တခုကတော့ ကျွန်မတို့ တိုင်းပြည်မှာ လူကြီးနဲ့လူငယ်ကြားထဲမှာ ကွဲကွာမှု တွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီကွဲကွာမှုတွေကိုလည်း ဖြေရှင်းဖို့လိုပါတယ်။ လူငယ်တွေက လူငယ်တွေ၊ လူကြီးတွေက လူကြီးတွေဆိုတဲ့ စိတ်ထားတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ ပြည်သူလူထုရဲ့ အင်အားဟာ တနေ့ထက်တနေ့ ကြီးလာပါပြီ။ ဒီလိုကြီးလာလို့လည်း ပိုပြီးတော့ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ ထိန်းဖို့ လိုပါတယ်။ စည်းမရှိတဲ့ အင်အား။ အမှန်တရားနဲ့ မကိုက်ညီတဲ့ အင်အားဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ကောင်းကျိုးမပေးနိုင်ပါဘူး။

အများအတွက်ပါ အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲ့ဒါကြောင့်မို့လို့ အမှန်တရားနဲ့ ကိုက်ညီ တဲ့ စွမ်းအားကိုပဲ ဆက်ပြီးတော့ သုံးကြပါ။ အမှန်တရားနဲ့ မကိုက်ညီတဲ့ စွမ်းအားကို မသုံးပါနဲ့ ။ အခုလူထုဘက်ကနေ အားကြီးနေတဲ့အချိန်မှာ အားငယ်တဲ့ အစုအဝိုင်းကိုလည်း နှိပ်ထက်စိနင်း မလုပ်ကြပါနဲ့။ ဒီလိုနှိပ်ထက်စိနင်းလုပ်တာဟာ အကျင့်မကောင်းပါဘူး။ ပြည်သူလူထုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း ကျဆင်းစေပါလိမ့်မယ်။ ပြည်သူလူထုဘက်က နေပြီးတော့ စွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့ သဘောထားရှိတယ်ဆိုတာကို တွက်တွက်ကွင်းကွင်း ထင်ပေါ်

ပါစေ။ အခုဆိုလို့ရှိရင် ကျွန်မတို့ဟာ အားလုံး ပြည်သူ့လူထုအပေါင်းက ဘာကိုလိုလားနေ သလဲဆိုတာ စဉ်းစားလိုက်လို့ရှိရင် အဓိကအချက်ကတော့ ပါတီစုံဒီမိုကရေစီစနစ်ကို လိုလားနေကြပါတယ်။ တပါတီစနစ်ကို ဗြိတိချချင်ကြပါတယ်။

နောက် အခုဆိုလို့ရှိရင် သမ္မတဒေါက်မောင်မောင်ဟာ လူထုဆန္ဒခံယူပွဲ ကျင်းပဖို့၊ မကျင်းပဖို့ ညီလာခံခေါ်မယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ကျမအနေနဲ့ ပြောရရင်တော့ ဒီလူထုဆန္ဒခံယူပွဲ ဟာ မလိုတော့ပါဘူး။ တတိုင်းပြည်လုံးရဲ့ ဆန္ဒဟာ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပေါ်နေပါပြီ။ အားလုံးဟာ ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီစနစ်ကိုပဲ လိုလားနေတယ်ဆိုတာ အင်မတန်မှ ပေါ်လွင်နေ ပါပြီ။ ဒီစနစ်ကို အမြန်ဆုံးဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ဖို့ လုပ်ပေးဖို့ဟာ ယခုအာဏာပိုင်အစိုးရတွေရဲ့ တာဝန်ဖြစ်ပါတယ်။

ပန်းတိုင်ကို မရောက်သေးဘူးဆိုတာ မမေ့ကြပါနဲ့။ ဒီမိုကရေစီရတဲ့ အခါကျလို့ရှိရင် ဘယ်လိုပြည်ထောင်စုကြီးကို တည်တံ့ခိုင်မြဲအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားထား ကြပါဦး။ တိုင်းပြည်ရဲ့ အနာဂတ်ကို ရှေ့ကြည့်ပါ။ တိုင်းပြည်ရဲ့ အနာဂတ်ကို မတွေးလို့ရှိရင် အခုလက်ငင်း ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေကလည်း ကိုယ့်တိုင်ပြည်ကို အကျိုးပေး နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲ့ဒီတော့ ဖေဖေပြောခဲ့သလို ကျမတို့ နိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသားများဟာ စည်းကမ်းရှိသေဖို့ ညီညွတ်ဖို့ဆိုတာကို ဘယ်နှစ်ခါပဲပြောပြော ပြောလို့ကို မကုန်နိုင်အောင် ပြောရမယ့်ကိစ္စကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ်။

အခုကျမတို့ဟာ လူထုဆန္ဒခံယူပွဲကြီး မလိုတော့ပါဘူး။ ပါတီစုံဒီမိုကရေစီစနစ်ကိုပဲ လိုလားပါတယ်။ ဒီဟာကို မြန်မြန်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးကြပါ။ ဒီဟာ ဖြစ်ပေါ်လာအောင်လို့ တရားမျှတတဲ့ သန့်ရှင်းတဲ့ ရွေးကောက်ပွဲကိုလည်း မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဖြစ်နိုင်အောင် လုပ်ပေးကြပါ။ ဒီသန့်ရှင်းတဲ့ တရားမျှတတဲ့ ရွေးကောက်ပွဲတွေ ဖြစ်နိုင်ဖို့ အခြေအနေကိုလည်း ဖန်တီးပေးဖို့လိုပါတယ်။ အခုဆိုလို့ရှိရင် ပြည်သူ့လူထုတရပ် လုံးဟာ လက်ရှိအစိုးရအပေါ်မှာ အယုံအကြည် အင်မတန်မှ ပျက်နေတယ်။ အဲ့ဒီတော့ဟာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့၊ တရားမျှတတဲ့ ရွေးကောက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာဖို့အရေးကို အကယ်၍များ ဘယ်လိုဖြစ်အောင် လုပ်ရမလဲ၊ လုပ်ပေးဖို့ရာ ကောင်းပါတယ်။

အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ဒီအစိုးရလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကြားဖြတ်အစိုးရလည်း မဟုတ်ဘူး။ နောက်အစိုးရလည်း မဟုတ်ဘူး။ ပြည်ထောင်စုကြီး တည်တံ့ခိုင်မြဲ သာယာဝ

ပြောရေးအတွက် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အစိုးရပါပဲ။ ဒီအဓိကကိစ္စအပေါ်မှာ မျက်ခြေမပြတ်ပါစေနဲ့။ တိုင်းပြည်ရဲ့ အနာဂတ်အရေးကို မမေ့ပါနဲ့။ မေ့သွားလို့ရှိရင် အခုရရှိတဲ့ အောင်မြင်မှုဟာ နောင်ကျဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ အခုကျမတို့ ဘယ်အခြေအနေမှာ ရောက်နေပြီလဲ၊ ပန်းတိုင်ကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းမြင်နေပါပြီ။ မြင်နေတဲ့ပန်းတိုင်ကို အားလုံးလက်တွဲပြီးတော့ ချီတက်သွားကြပါစို့၊ စိတ်ဝမ်း မကွဲကြပါနဲ့။ ကျောင်းသား လေးတွေဘက်က အထူးစိတ်ဝမ်း မကွဲဖို့ လိုပါတယ်။ ကျောင်းသားလေးတွေကို စိတ်ဝမ်းကွဲအောင်လည်း ထိုးဆွမ်းပေးကြပါနဲ့ ကျောင်းသားလေးတွေဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့ အနာဂတ်ခေါင်းဆောင်ပေးမယ့် လူငယ်လေးတွေ ဖြစ်ကြပါ တယ်။ ဒီကျောင်းသားလေးတွေရဲ့ စိတ်ဓါတ်ကျအောင်လုပ်လိုက်မယ်ဆိုရင် နောင် တိုင်းပြည်ညီညွတ်ရေးအတွက်လည်း ထိပါးသွားပါလိမ့်မယ်။

ညီညွတ်ရေးအကြောင်း ပြောနေတဲ့အချိန်မှာ ပြည်ထောင်စုအကြောင်း ခဏလောက် ပြောလိုက်ပါရစေ။ လူမျိုးစုတွေအားလုံးဟာ ညီညွတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ အခု လူများစု ကတော့ မြန်မာလူမျိုးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ လူများစု မြန်မာတွေဟာ လူနည်းစုဖြစ်တဲ့ တိုင်းရင်း သားတွေနဲ့ စည်းစည်းလုံးလုံး ဖြစ်ဖို့ အလွန်ကြိုးစားဖို့ လိုပါတယ်။ ကိုယ်က အားရှိနေတဲ့လူ၊ ကိုယ်ကအားများနေတဲ့လူမို့လို့ ပိုပြီးတော့ ကြိုးစားဖို့ လိုပါတယ်။ အားများနေတဲ့ လူဆိုတာ အားနည်းနေတဲ့သူကို အစဉ်အမြဲ လျှော့ပြီးတော့ ညှာပေးဖို့လိုပါတယ်။ အဲ့ဒီနေရာမှာ ဒီတစ်ပါတီစနစ်ကို ထောက်ခံနေတဲ့ လူတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ကျွန်မ တစ်ခုပြောပါရစေ။ ပါတီဝင်ပေါင်း အမြောက်အမြား ဒီပါတီအပေါ်မှာ အယုံအကြည်မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ အယုံအကြည်မရှိတော့လို့ရှိရင်လည်း ဒီပါတီက ထွက်လိုက်ကြပါ။ ပါတီဝင် ကံပြားတွေလည်း ပြန်နှိပ်လိုက်ကြပါ။

ဒီပေမဲ့လည်း သူတို့ရဲ့ အယုံအကြည်အရ ပါတီဝင်အနေနဲ့ဆက်ပြီး ထမ်းဆောင်နေ တဲ့ လူတွေကိုလည်း အန္တရာယ်မပြုကြပါနဲ့။ ဒီမိုကရေစီဆိုတာ မားမားမတ်မတ် ကိုယ့် ယုံကြည်ချက်ကိုယ်ရှိနိုင်တဲ့ စနစ်မျိုးဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့က ဆက်ပြီး ယုံကြည်မယ်ဆိုလို့ရှိရင် အန္တရာယ်မပြုကြပါနဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပန်းတိုင်သာ ညီညီညွတ်ညွတ်တက်ပါ။ ကိုယ်က အားကြီးနေလို့ အားနည်းတဲ့သူကို ပြန်ပြီး ကလဲစားချေတဲ့ကိစ္စမျိုး မဖြစ်ပေါ်ပါစေနဲ့။ အခုဆိုလို့ရှိရင် ကျမတို့ ပုန်းထားတဲ့ အချိန်ထက် အများကြီး အချိန်လွန်သွားပါပြီ။ အဲ့ဒီတော့

ကျမစဉ်းစားထားတာထက် နဲ့နဲ့ပိုပြီးတော့ အတိုးချိုးပြီးတော့ ပြောရမယ့် အခြေအနေချိုး ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒီအစည်း အဝေးပွဲကို နောက်ဆုံး ကျွန်မ ပြောချင်တာကတော့ ကျွန်မတို့ လူ ထုတာ ညီညွတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ စည်းကမ်းရှိဖို့ လိုပါတယ်။ အမှန်တရားနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ စွမ်းအားကို ဆက်ပြီးသုံးသွားဖို့ လိုပါတယ်။ အဲ့ဒီလို သုံးသွားမှသာ ကျွန်မတို့လိုတဲ့ ပန်းတိုင်ကို ရောက်နိုင်ပါတယ်။ အဲ့ဒီတော့ ကျွန်မ အနူးအညွတ် ပြည်သူလူထုတရပ်လုံးကို တောင်းပန် ပါရစေ။

ပြည်သူလူထုအားလုံး ညီညွတ်ကြပါစေ။ စည်းကမ်းရှိပါစေ။ အမှန်တရားနဲ့ ကိုက်ညီ တဲ့ လူမျိုးတရပ်ဖြစ်ပါစေ။ ပြည်သူလူထုအားလုံး ဘေးဘယအပြာဖြာမှ ဝေးကွာကြပါစေ။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကျမတို့ရဲ့က ကြွေးကြော်သံကတော့

ဆန္ဒခံယူပွဲ မလိုမရှိ
 တစ်ပါတီစနစ် ဖျက်သစ်ပစ်
 ပါတီစုံဒီကိုကရေစီစနစ် တည်ဆောက်ကြ
 တရားမျှတသော ရွေးကောက်ပွဲ အပြန်ဆိုး ကျင်းပပေး ဆိုတဲ့ ကြွေးကြော်

သံပါပဲ။

* * * * *

သခင်အောင်ဆန်းတရား

ငဲ့ညီပြောင်းဝင်း ၊ မောင်သစ်ဆင်း
မင်း၏သားငယ် ၊ မင့်သက်လှယ်ကို
အဘယ်တရား ဟောမည်နည်း။

ဆန်း၏သတ္တိ
ဆန်း၏သမာဓိ၊ ဆန်း၏ပညာ
ဟောစရာကား ၊ အလွန်များ၏
မင့်သားအရွယ် ၊ သက်နှစ်ဆယ်တွင်
လူငယ်အောင်ဆန်း ၊ သူ့အစွမ်းကို
ပန်းကောင်းတစ်ပွင့် ၊ ပန်ဆင်တင့်သို့
မင့်သား သိစေချင်လှ၏။

သူ့အစွမ်းကား ၊ အခြားမတုတ်
အအုပ်ချုပ်ခံ ၊ မျိုးခြားဒဏ်မှ
မြန်မာလွတ်လမ်း ၊ ခရီးကြမ်းဝယ်
ဗန်းပြအလှ ၊ ပကာသနကို
ပြာကျလောင်မြိုက် ၊ သူမီးတိုက်၏
ခေတ်လိုက်သည် ၊ နေခတ်မိပညာ
ကြုံရာတဝ ၊ မုတလုံလောက် ၊ ခံမြို့ဆောက်၏
ထိုနောက်တစ်ဆင့် ၊ မိုးထိလွင့်အောင်
ရိုးကျင့် မြင့်ကြ ၊ သူ့အလံတည်
ပျံတလူလူ ၊ သူ ထူခဲ့ကြောင်း ၊ ခေါင်းဆောင်သဘော
မင့်သားချောကို
ပြောလိုက်ပါဘိ ၊ ဟောပါဘိ။

ပန်းပန်လျက်ပါ

ညိုပြာပြာ လတာပြင်ခြေရင်း
လှိုင်းတက်ရာ ဗေဒီတက် ၊ လှိုင်းသက်ရာ ဆင်း။

ဆင်းရဲလဲ မသက်သာ
အုန်းလက်ကြွ ရေပေါ်လော မျှောစုန်လို့လာ
အဆင်းနဲ့အလာ ဗေဒီမ အထွေး
အုန်းလက်ကြွ သူ့နဲ့ဘေး ဆောင့်ခွဲရသေး။

ဆောင့်ခွဲလဲ မသက်သာ
နောက်တစ်ချိ ဒီတစ်လုံးက ဖုံးလိုက်ပြန်ပါ
မြှုပ်လေပေါ့ ပေါ်မလာ မဗေဒီ အလှ
တစ်လံကွာ လှိုင်းအကြွ ပေါ်လိုက်ပြန်ရ။

ပေါ်ပြန်လဲ မသက်သာ
ချောင်းအဆွယ် မြောင်းငယ်ထဲက ဘဲထွက်လို့လာ
ဘဲအုပ်မှာ တစ်ရာ နှစ်ရာ ဗေဒီက တစ်ပင်တည်း
အယက် အကန် ခံလို့
ဗေဒီပျံ အံကိုခဲ ပန်းပန်လျက်ပဲ။ ဇော်ချီ

နတ်မောက် ...
 စင်းဘာမှ ထပ်မလုပ်နဲ့
 ထိန်လင်းကို
 ငါတို့ဆီပေးပြီးကတည်းက
 ဆယ်ကမ္ဘာစာလောက်
 တာဝန်ကျေပြီ။

ခင်ကြည် ...
 ညည်းယောက်ျားကို

သေချာကြည့်ထား
 သမီးကလေး ခမည်းပေးဖို့
 ရွှေကလေးတစ်ပဲတစ်မှူးတောင်
 အမေအိုဆီ
 လက်ဖြန့်တဲ့လူသား။
 နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ငွေကို
 ညည်းစိတ်ပျက်ချင်ပျက်
 သမိုင်းက စိတ်မပျက်စေနဲ့။

ဗိုလ်ထွန်းလှ ...
 ခင်ဗျားဆရာကိုကြည့်ပြောဦး
 လမ်းဘေးမှာ
 အကြော်ဝပ်ဝင်စားနေတာ
 နှောင်းလူတွေသိရင်
 မျက်နှာမထားတတ်အောင်
 ရှက်နေရာဦးမယ်။

ဆရာတော် ဦးသောဘိတာ ...
 ဒီတစ်ခါကြမ်းတမ်းမိလို့
 ဒီကလေးကို မရိုက်ပါနဲ့
 ရရင်ရ မရရင်ချဆိုတာ
 ကျွန်တော်တို့အတွက်ပါဘုရား။

ဦးဘဝင်း ...
 ခင်ဗျားညီအငယ်ဆုံးလေးကို
 ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။
 သူပြောခိုင်းတဲ့
 ရည်းစားစကားပြောပေးလိုက်ပါ။
 စစ်သားကြီးအသည်းက
 ဆေးရုံပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့ရင်

ကျွန်တော်တို့ပဲ နစ်နာကြမှာ။

ရဲဘော်ကျော်စိန် ...
ခင်ဗျားကားမောင်းရင် သတိကို
ငယ်ထိပ်မှာကပ်ထား
ခင်ဗျားတင်မောင်းလာတာ
ကျွန်တော်တို့
အတိတ်ကြီး/ပစ္စုပ္ပန်ကြီး/အနာဂတ်ကြီး။

ဟေ့လူ ...
ပလေးဒီယံရုပ်ရှင်ရုံမန်နေဂျာ....
သူဟာသူ
ငါးပူးတန်းက ကြည့်ကြည့်
တစ်မတ်တန်းက ကြည့်ကြည့်
သွားမတားပါနဲ့။
ဘဝမှာ အပန်းပြေနည်း
လက်တစ်ဖက်မပြည့်ခွဲတဲ့သူ
စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ခံစားပါစေဗျာ။

ဗိုလ်မှူးကြီးဆူငူကီး ...
တွေ့တယ်မလား .. ခင်ဗျားကို
လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း
ခင်ဗျားကို တိုက်သင့်ရင်
တိုက်ရမှာပဲလို့ပြောခဲ့တဲ့
အညာသားလေးကို။
အဲ့သတ္တိ အဲ့စကားကို
သေချာမှတ်ထား
နှောင်းမြန်မာတွေထဲမှာ
ပြောရဲတာ တစ်ကောင်မှ
မရှိဘူး။

အပိုင် ...
 မင်းမြေကို သူ့နှင်းလိုက်တော့
 တွန့်မသွားဘူးလား
 အာရှတိုက်ရဲ့ ကြယ်တစ်လုံးကို
 နှစ်လလောက်
 ထမ်းထားလိုက်ရတာ
 အခုထိ
 ဝုဏ်ယူမဆုံးမဟုတ်သေး။

ဦးစော ...
 ခင်ဗျားကို မေ့ထားပါ့မယ်။
 ခွင့်လွှတ်လို့တော့ မရသေးဘူး။
 ဒါပေမဲ့ ... မပူပါနဲ့။
 ဒီနေ့ခေတ်မှာလည်း
 ခင်ဗျားလိုလူတွေ
 အများကြီးရယ်။

မစ္စတာနေရာ ...
 ခင်ဗျားသူ့ကို
 လောင်းကုတ်ကြီးပေးလိုက်တာ
 ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ
 အခုကျွန်တော်တို့မှာ
 ဒါကြီးပြဲပြီးနွေးနေရတာ။

ပဲခူးဆောင် ...
 ခင်ဗျားအခန်းထဲက
 ကြမ်းပိုးတွေ
 မောင်းမထုတ်လိုက်နဲ့
 စာအုပ်ပုံကြီးကို

ရှင်းမပစ်လိုက်နဲ့
 မခေါက်ရသေးတဲ့ အဝတ်တွေ
 တန်းပေါ်မချိတ်လိုက်နဲ့
 သူ ဇိမ်နဲ့ မနေခဲ့လို့
 ကျွန်တော်တို့ ဇိမ်နဲ့
 နေနေရတာ။

ညိုညိုပိန် ...
 ညည်းတစ်သက်လုံး
 မင်းသမီးလုပ်လာတာ
 အနယ်နယ်အရပ်ရပ်
 ရွှေဘိုညချမ်းကလို
 သူ့ရဲကောင်းမျိုး တွေ့ဖူးခဲ့လား။
 တွေ့ဖူးရဲ့လား။
 “ကူုပ်မှာ ကာမပိုင်နဲ့ဗျ” တဲ့။
 မိန်းကလေးတန်မဲ့
 လက်ဆွဲကျီစယ်မယ့်
 ညည်းတောင်
 ကြက်သီးပြန်းပြန်းထသွားရဲ့
 မတုတ်လား။

ခြာစတက်ဖို့ကရစ်ပဲ ...
 သူခင်ဗျားအဖို့အိတ်ကြီး
 ပြသွားအောင်
 ဖောင်တိန်ကို ဆွဲလုလိုက်တာ
 မအံ့ဩပါနဲ့။
 ၃၂ နှစ်နဲ့ သေခဲ့တာတောင်
 ကျွန်တော်တို့ နှလုံးသားတွေကို
 သူ့အရထိ ဆွဲလုနေနိုင်တုန်း။

ဦးဌေးမြိုင်(သို့)ဒုဂုန်တာရာ ...
 (ဇွတ်ချစ်မယ်)ဆိုတဲ့
 အချစ်သီချင်းအစား
 စစ်ချီစစ်တက်သီချင်းတွေပဲ
 သူက ကြားချင်တယ်ဆို
 တီးပေးလိုက်ပါဗျာ။
 နှလုံးသားမရှိတာမဟုတ်ပါဘူး။
 နှလုံးသားရှိလွန်းလို့ပါ။

ဂျူပလီဟော ...
 ကျေးဇူးပြုပြီး
 ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းဘက်
 လှည့်မထားပါနဲ့။
 ခင်ဗျားကိုမြင်တိုင်း
 မျက်ရည်ဝဲရင်း အလေးပြုမိလို့။

ရဲဘော်ကလေးတွေ ...
 စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့။
 မင်းတို့ခေါင်းဆောင်ကြီးက
 သူ့မင်္ဂလာဆောင်မှာ
 တိုက်တွေကားတွေ
 လက်မပွဲလို့
 စိတ်ဆိုးမယ့် လူစားလား။
 “ငွေသော်တာရောင်ခြည်” ဆိုတာ
 အရိုးသားဆုံး အပြုံးနဲ့
 ပျော်နေခဲ့တာလေ။

ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဦးမြ ...
 ခင်ဗျား ... မှားတယ်။
 သူ့ရုံးခန်းရှေ့က တပ်စိတ်ကို

သူတာပြောပြော
ပေကပ်ထားခဲ့ရာမှာ
အခုတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ
ပြောခွင့်မရှိဘူး။

ကိုကျော့မောင် ...
သူမင်လာဆောင်မှာ
ရွှေကြိုးသွားတားတော့
ဆွဲယူလွှင့်ပစ်လိုက်တာ
စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့
သူ အပင်ပန်းခံ သင်ယူခဲ့တဲ့
ပညာတွေထဲမှာ
အဲလို အပိုဆားဒါတွေ မပါဘူး။
မေမြို့...
ဝမ်းနည်းစိတ်ကို
ကျိတ်မှိတ်ထားတော့။
နိုင်ငံရေးလောက က ထွက်ရင်
ခြံစိုက်မယ် ၊ စာရေးမယ်ဆိုတဲ့သူ
ကျည်ဆန် ၁၃ တောင်
စိုက်သွားပြီ။
ရေးလို့မကုန်အောင်
ကျွန်တော်တို့ ရေးနေရပြီ။

မာနန်း

ကဗျာဆရာတိုင်း ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ ကဗျာကို ကြိုက်လွန်းအားကြီးလို့ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ ဒီအတွက် ကဗျာဆရာတိုင်းကို
ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

သာသနာအသက် ထက်ဝက်ကျော်မှပြင်
 မြန်မာတွေ ကနွက်ထီးတွေနဲ့
 ပျက်စီးလို့ အရေးကြုံ
 ရွှေပေးလို့ သူ မယုံ ၊ ငွေပေးလို့ သူ မယုံ
 ပြည်နယ်တွေ အကုန်ပျက်မဲ့အရေး
 တံတားတွေ တွင်တွင်ဆောက်ပါလို့
 ဘုရားတွေ ရွှေရင်မောက်မှာပြင်
 တစ်ပါးသူ ကျူးကျော်ပါလိမ့်မယ်။
 မူမပျောက် ၊ သူ မရောက်ရလေအောင်
 ပြည်တော်ပြန် (စု)မယ်ထွေးကို
 နန်းတင်မှအေး။

ယောမင်းကြီးဦးစိုးလှိုင်